James Clavell's

WHIRLWIND

BY THE AUTHOR OF **SHŌGUN** AND **NOBLE HOUSE**

NOTA AUTORULUI

Aceste întâmplări se petrec intre 9 februarie şi 3 martie 1979, in Iranul cuprins de revoluţie, cu mult înainte de a începe criza ostaticilor.

Am încercat să prezint lucrurile cit mai real cu putinţă, deşi totul e doar ficţiune, populată cu multe personaje şi locuri imaginare. Nici o persoană sau firmă despre care se vorbeşte în cartea de faţă nu a luat parte sau nu a existat în această perioadă în zona de conflict şi nici nu a stat în intenţia mea să fac vreo legătură sau aluzie la vreuna dintre ele.

Desigur, există umbrele celor doi giganţi care se înfruntă: Alteţa Sa Imperială, Şahul Mohamed Pahlavi -şi tatăl său, Reza Şah - şi Imamul Khomeini, umbre care planează asupra personajelor imaginate şi care constituie un element vital al acestei istorii.

Ei nu figurează printre personajele cărţii, deşi am încercat să prezint o imagine -fictivă, dar corectă - a acelor vremuri, a diferitelor feluri de oameni care le-au străbătut, multiplele opinii care au existat şi ar fi putut fi exprimate, dar nimic din toate acestea nu este prezentat de mine, intenţionat, cu lipsă de respect.

CARTEA I

CAPITOLUL 1
VINERI 9 februarie 1979

În munţii Zagros; pe înserat. Soarele atinse orizontul şi bărbatul trase obosit de hăţurile calului, bucuros că sosise vremea pentru rugăciune.

Se numea Hussain Kowissi şi era un iranian de treizeci şi patru de ani, masiv, cu pielea albă, iar ochii şi barba foarte întunecate. Pe umăr îi atârna o armă automată sovietică AK47. Era bine înfăşurat în haine, ca să se apere de frig - purta un turban alb şi un halat de culoare închisă, murdar şi prăfuit, iar pe deasupra lor un cojoc grosolan din piele de oaie, după obiceiul tribului nomad Kash'kai, legat cu o curea, şi cizme foarte uzate. Pentru că avea urechile acoperite, nu auzise vuietul îndepărtat al turbinelor motoarelor elicopterului ce se apropia. In urma lui, cămila de povară, istovită, smuci de funie, nerăbdătoare să mănânce şi să se odihnească. Fără s-o bage în seamă o blestemă şi descăleca.

Se afla la aproape două mii cinci sute de metri altitudine şi aerul era rarefiat şi rece, foarte rece. Pământul era acoperit cu un strat gros de zăpadă pe care vântul o spulbera în rafale, făcând drumurile alunecoase şi înşelătoare. Dedesubt, poteca prea puţin umblată se încolăcea înapoi către văi îndepărtate şi, în cele din urmă, către Isfahan, de unde venea. Înainte, drumul se răsucea primejdios în sus, printre colţurile de stâncă, apoi către celelalte văile care se deschideau către. Golful Persic şi

către oraşul Kowi'ss, unde se născuse, unde locuia acum şi de la care îşi luase numele când devenise mullah.

Nu-i păsa de primejdii sau de frig. Primejdiile îi apăreau la fel de limpezi ca şi aerul.

E aproape ca şi cum aş fi din nou nomad, alături de bunicul, care ne conducea pe vremuri când toate triburile Kash'kai puteau să hălăduiască de la păşunile de iarnă către cele de vară - un cal şi-o puşcă pentru fiecare bărbat şi cirezi îndeajuns, turme de oi şi capre şi cămile nenumărate, cu femeile noastre neacoperindu-şi faţa cu văluri, triburile trăind libere, aşa cum au trăit înaintaşii noştri zeci de secole, nesupuşi nimănui altcuiva decât Voinţei lui Allah - aceste vremuri care s-au sfârşit abia cu şaizeci de ani în urmă, îşi spuse, simţind mânia ridicându-se în el, şi cărora le-a pus capăt RezaHan, soldatul ridicat de jos, care, cu ajutorul viclenilor de englezi, a uzurpat tronul, s-a proclamat Reza Şah, primul dintre Şahii Pah-lavi şi, apoi, cu sprijinul regimentului său de cazaci, ne-a supus şi a încercat să ne şteargă de pe faţa pământului.
A fost Voia lui Allah ca, cu timpul, Reza Şah să fie umilit şi exilat de împuţiţii stăpîni englezi şi să moară uitat; Voia lui Allah ca Mohamed Şah să fie obligat să scape cu fuga cu câteva zile în urmă; Voia lui Allah ca Khomeini să se întoarcă să continue revoluţia Lui, Voia lui Allah ca mâine sau poimâine să îmi primesc martiriul, Voia lui Allah ca să fim luaţi de Vârtejul Său şi ca acum să fie dată o ultimă lovitură tuturor lacheilor Şahului şi tuturor străinilor.

Elicopterul era mai aproape acum, dar tot nu-l auzi, şuierul vântului care lovea în rafale acoperind zgomotul. Mulţumit, îşi scoase covorul de rugăciune şi-l întinse pe zăpadă. Spatele încă-l durea din pricina rănilor provocate de bici. Îşi umplu palmele de zăpadă, îşi spălă mâinile şi chipul după ritual, pregătindu-se pentru cea de-a patra rugăciune a zilei, apoi se întoarse cu faţa către sud-vest, spre oraşul sfânt, Mecca, aflat la două mii de kilometri depărtare, în Arabia Saudită, şi îşi îndreptă gândurile către Allah.
- Allah-u Akbar, Allah-u Akbar, la illah illa Allah... Se prosternă repetând Shahada, lăsând cuvintele arabe să-l învăluie:
- Allah e mare, Allah e mare, mărturisesc că nu e alt Dumnezeu decât Allah, iar Mohamed este Profetul Lui. Allah e mare, Allah e

mare, mărturisesc că nu e alt Dumnezeu decât Allah, iar Mohamed este Profetul Lui.

Vântul se întări, suflând şi mai rece. Prin pâsla care-i acoperea urechile prinse zgomotul turbinelor. Acesta crescu şi crescu, îi pătrunse în creier alungându-i pacea şi abătându-i gândurile de la rugăciune. Deschise furios ochii. Elicopterul se apropia, abia la şaizeci de metri deasupra pământului, urcând drept către el.

La început îi trecu prin gând că ar putea fi un aparat militar şi brusc îl năpădi teama că veneau după el. Apoi recunoscu pe fuzelaj culorile roşu, alb, albastru ale Marii Britanii şi cunoscutele însemne S-G împrejurul leului roşu al Scoţiei: compania de elicoptere care opera de la baza aeriană de la Kowiss deasupra întregului Iran, şi teama îl părăsi - dar nu şi mânia. Privi aparatul de zbor urând ceea ce reprezenta. Avea să treacă exact pe deasupra capului său, dar nu prezenta nici o primejdie pentru el. Se îndoia că cei de la bord îl vor băga în seamă, aici, în umbra unui stei de piatră, dar resimţea cu toată fiinţa pacea sa interioară tulburată de aceşti intruşi şi rugile sale zădărnicite. Şi pe măsură ce urletul asurzitor se înteţea, furia lui se ridica odată cu el.

- La illah illa Allah...

Încercă să se întoarcă la rugăciune, dar curentul de aer produs de palele elicopterului îi aruncă zăpada în faţă. În spatele lui, calul necheză şi se ridică înspăimântat în două picioare, priponul făcându-l să se împiedice şi să alunece. Cămila de povară, la fel de înspăimântată, smuci de funia legată de şaua calului, se ridică în picioare, răgi şi încercă să pornească împleticit într-o parte sau în cealaltă, numai pe trei picioare, răsturnându-şi povara şi încurcând legăturile.

Explodă mânios:

- Necredincioşilor! urlă către aparatul care se afla acum aproape deasupra buzei văii.

Ţâşni în picioare, înşfacă arma, trase piedica şi slobozi o rafală, apoi ochi şi goli încărcătorul.

- SATAN! ţipă iarăşi în tăcerea ce se lăsase brusc.

Când primele gloanţe împroşcară elicopterul, tânărul pilot Scot Gavallan rămase pentru o clipă paralizat şi se holbă prosteşte la găurile din parbrizul de plastic.

- Sfinte Christoase! şopti cu răsuflarea tăiată, căci nu se mai trăsese asupra lui niciodată până atunci, dar cuvintele îi fură acoperite de bărbatul aşezat lingă el pe scaunul din faţă, care reacţiona iute şi hotărât, ca un militar:
- Pune-l jos!

Comanda bubui în căşti.
- Pune-l jos! strigă Tom Lochart din nou în laringofon, apoi, pentru că nu avea comenzile proprii, întinse braţul peste mâna stingă a pilotului şi împinse în jos maneta de comandă, reducând brusc puterea motorului şi înălţimea. Elicopterul se legănă ca un beţiv, pierzând brusc din înălţime.

În clipa aceea îi împroşcă cea de-a doua rafală. Deasupra şi spre coadă se auzi un trosnet ameninţător, în altă parte un glonţ chiui, ricoşând de metal, turbinele ţiuiră şi elicopterul se prăbuşi din înălţimi.

Era un Jet Ranger 206, cu un singur pilot şi patru pasageri - unul în faţă, trei în spate - şi era plin. Cu o oră în urmă, Scot îi luase pe ceilalţi, care se întorceau dintr-un concediu de o lună, ca de obicei, de la aeroportul Shiraz, aflat la optzeci de kilometri sud-est. Acum, obişnuitul se transformase în coşmar, iar muntele năvălea către ei; o muchie de piatră se rostogoli miraculos pe alături, la un fir de păr distanţă, şi elicopterul se cufundă într-o depresiune, dându-le o fracţiune de secundă posibilitatea să-şi tragă sufletul, şi să-şi recapete în parte controlul şi ceva din puterea motorului.
- Ai grijă, pentru Dumnezeu! spuse Lochart.

Scot văzuse pericolul, dar nu reacţionase atât de iute. Acum, mâinile şi picioarele făceau aparatul să gliseze în salturi smucite în jurul colţului de stâncă. Patina stângă a trenului de aterizare atinse piatra cu o lovitură laterală, metalul protestă zgomotos şi încă o dată plonjară într-o parte, abia la câţiva metri de suprafaţa neregulată a stâncilor şi de coroanele copacilor, care se apropiau şi se depărtau în salturi de ei.
- Jos şi repede, spuse Lochart. Aşa, acolo, Scot! Nu, dincolo! Colo, în josul crestei ravine... Eşti rănit?
- Nu, nu cred! Tu?
- Acum e bine! Coboară în ravină! Hai, grăbeşte-te! Ascultător, Scot Gavallan aplecă aparatul, depărtându-se prea jos şi prea iute, cu mintea încă răvăşită. Mai simţea în gură gustul de fiere, iar inima îi bătea nebuneşte.

Din spatele peretelui care-l despărţea de cabină, peste zgomotul motoarelor, se făceau auzite strigătele şi blestemele celorlalţi, dar nu putea să rişte să se-ntoarcă şi întrebă neliniştit prin interfon:
- E careva rănit acolo, Tom?
- Lasă asta, concentrează-te! Ai grijă la coasta muntelui! Mă ocup eu de ei.
Tom Lochart încercă să cuprindă dintr-o singură privire totul. Avea patruzeci şi doi de ani, era canadian, fost ofiţer RAF*, fost mercenar şi acum pilot-şef la baza lor, Zagros Trei.
- Ai grijă la coastă şi pregăteşte-te să salţi din nou! Ţin-te de bord şi lasă-l jos! Ai grijă!
Muchia văii se afla puţin deasupra lor şi se apropia prea iute. Gavallan văzu colţii stâncilor drept în calea lui. Abia avu timp să alunece într-o parte, când un vârtej violent de vânt îi azvârli periculos de aproape de coasta abruptă a prăpastiei. Trase prea mult de manşă şi auzi obscenităţi în căşti, dar recapătă controlul aparatului. Apoi văzu drept înaintea lui copaci şi pietre şi, pe neaşteptate, capătul ravinei şi ştiu că erau pierduţi.
Brusc, pentru el totul păru să se desfăşoare cu o viteză mult mai redusă.
- Sfinte Dumnezeule...
- Mult la dreapta, ai grijă la stânci!
Scot simţi că mîinile şi picioarele i se supun şi văzu elicopterul făcînd o piruetă la câţiva centimetri deasupra bolovanilor, aproape atingînd copacii, sărind pe deasupra lor şi scăpînd la loc deschis.
- Pune-l acolo cât de repede poţi!
- Ce? gâfâi el către Lochart, cu măruntaiele arzându-l.
- Sigur, mai bine să aruncăm o privire, să verificăm, spuse Lochart grăbit, nemulţumit că nu putea avea controlul aparatului. Am auzit ceva.
- Şi eu, da' cum stăm cu patinele, ar putea fi rupte?
- Ţine-l din elice. Am să ies afară să verific şi dacă totul e-n regulă, îl pui jos şi o să arunc iute o privire. E mai sigur, numai Dumnezeu ştie dacă gloanţele n-au rupt conducta de ulei sau vreun cablu.

---

* Royal Air Force - Forţele Aeriene Regale [engleze]

Lochart îl văzu pe Scot luându-şi ochii de la lumini ca să arunce o privire pasagerilor săi.
- Dă-i dracului, pentru Dumnezeu! Mă ocup eu de ei, spuse tăios. Concentrează-te la aterizare!
Îl văzu pe celălalt roşind, dar supunându-se, apoi, încercând să-şi stăpânească brusc ameţeala, se întoarse; aşteptându-se să vadă stropi de sânge şi măruntaie împrăştiate peste tot şi pe cineva urlând, urlete înecate de zgomotul motoarelor, ştiind că n-ar fi putut face nimic până când n-ar fi ajuns la loc sigur şi ar fi aterizat, întotdeauna prima datorie fiind să aterizeze în siguranţă.
Spre nemăsurata lui uşurare, cei trei bărbaţi de pe locurile din spate, doi mecanici şi-un alt pilot, păreau neatinşi, deşi erau cu toţii răvăşiţi, iar Jordan, mecanicul aşezat chiar în spatele lui Scot, era alb la faţă şi se ţinea de cap cu amândouă mâinile. Le întoarse spatele.
Se aflau cam la cincisprezece metri acum, apropiindu-se corect şi repede. Suprafaţa luminişului era curată, albă şi netedă, fără ca vreo tufă de iarbă să-şi arate creştetul prin zăpada groasă, troienită către margini. Părea o alegere bună. Era îndeajuns loc de manevră şi aterizare. Dar cum poţi aprecia adâncimea zăpezii şi forma ascunsă a solului de sub ea? Lochart ştia ce ar fi făcut dacă ar fi avut el comenzile. Dar nu le avea, nu el era căpitanul, deşi era mai în vârstă.
- E în regulă acolo, în spate, Scot.
- Mulţumesc, Doamne, pentru asta. Eşti gata să ieşi?
- Cum ţi se pare suprafaţa?
Scot sesiză îngrijorarea din glasul lui Lochart. Abandonă brusc manevrele de coborâre, mări puterea motorului şi rămase suspendat în aer. Christoase, îşi zise, intrând aproape în panică din pricina prostiei lui, dacă Tom nu m-ar fi atenţionat, aş fi coborât acolo şi doar Dumnezeu ştie cât de adâncă poate fi zăpada, sau ce-i sub ea! Stabiliza aparatul la vreo treizeci de metri şi cercetă coasta muntelui.
- Mulţumesc, Tom! Ce zici de locul ăla?
Noul luminiş, aflat la câteva sute de metri depărtare de partea cealaltă a văii, era mai mic, mai jos, cu o cale bună de scăpare în caz că se ivea nevoia, şi apărat de vânt. Solul era aproape curat de zăpadă, denivelat, dar satisfăcător.
- Îmi pare mai bine acolo.

- Şi mie!

Lochart îşi trase una dintre căşti într-o parte şi privi înapoi.

- Hei, Jean-Luc, strigă peste zgomotul motoarelor, e-n regulă?
- Da! Am auzit ceva.
- Şi noi! Jordan, cu tine cum e?
- Sigur că şi io-s întreg, ce Dumnezeu, strigă Jordan acru. Era un australian înalt, vânos şi scutura capul ca un câine. Numa' că m-am dat al dracului cu capul de pereţi, ce porcărie, nu? Blestemate de gloanţe, ce porcărie! Cică Scot zicea că lucrurile o să meargă afurisit de bine de-acu', că afurisitu' de Şah a şters-o şi s-a-ntors afurisim' de Khomeini. Mai bine? Uite că blestemaţii trag în noi! Asta n-au făcut-o pân' acu'. Ce porcăria dracului se-ntâmplă?
- De unde dracu' să ştiu eu? Poate-i vreun ţicnit, fericit că are o puşcă. Ţineţi-vă bine, am de gând să arunc o privire. Dacă patinele-s în regulă, ne aşezăm jos şi tu şi cu Rod puteţi să faceţi o verificare.
- Cum stăm cu porcăria aia de presiune la ulei? strigă Jordan.
- E pe verde!

Lochart se sprijini de spătar, aruncând automat o privire cadranelor, luminişului, cerului, la stânga, la dreapta, în sus şi în jos. Coborau uşor şi mai aveau încă şaizeci de metri. Îl auzi în căşti pe Gavallan fredonând fals.

- Te-ai descurcat foarte bine, Scot.
- Pe dracu', spuse bărbatul mai tânăr încercând să păstreze un ton egal. O încurcasem! Am înţepenit ca dracu' când ne-au lovit gloanţele şi, dacă n-ai fi fost tu, aş fi dat în primire.
- În cea mai mare parte-i vina mea, am tras de manşă fără să te previn. Iartă-mă, dar trebuia să ieşim iute din linia de ochire a ticălosului ăla. Am învăţat asta în Malaya.

Lochart petrecuse un an acolo, cu armata britanică, în războiul împotriva insurgenţilor comunişti.

- N-am avut timp să te previn. Aşază-te cât de iute poţi.

Privi aprobator cum Gavallan plană câteva clipe, cercetând cu grijă terenul de dedesubt.

- Aţi văzut cine-a tras în noi, Tom?
- Nu, da' atunci nu mă uitam după asta. Unde vrei să aterizezi?
- Uite colo, mai departe de copacul ăla căzut. Okay?
- Şi mie-mi pare-n regulă. Cât de iute poţi. Ţine-l cam la treizeci de centimetri înălţime.

Planau perfect la câţiva centimetri deasupra zăpezii, la fel de nemişcaţi ca şi bolovanii de dedesubt, deşi vântul bătea în rafale. Lochart deschise uşa. Frigul brusc îl înfiora. Îşi trase până la gât fermoarul bluzonului căptuşit, de zbor, şi se lăsă să alunece uşor în afară, ţinându-şi capul foarte jos, mult sub lamelele rotitoare ale elicelor.

Partea din faţă a unei patine era lovită şi zdrenţuită rău şi chiar uşor răsucită, dar barele care ţineau trenul de aterizare erau întregi. Verifică la iuţeală şi cealaltă patină, mai aruncă o privire celei lovite, apoi ridică degetul mare în sus. Gavallan slăbi uşor maneta de gaze şi aşeză elicopterul jos ca pe un fulg de păpădie.

Într-o clipă, cei trei bărbaţi din spate dădură buzna unul peste celălalt, afară. Jean-Luc Sessonne, pilotul francez, se trase înapoi ca să lase cale liberă celor doi mecanici să-şi înceapă inspecţia, unul de-o parte, celălalt de partea opusă a aparatului, de la cap la coadă. Curentul de aer produs de rotoare le flutura hainele şi le biciuia faţa. Lochart era sub elicopter, căutând urme de ulei sau benzină, dar nu găsi nici una, aşa că se ridică şi se luă după Rodrigues, mecanicul său american, un om foarte priceput, care, de aproape un an, întreţinea aparatul său JR 212 cu care zbura de obicei. Rodrigues deşurubă un panou şi privi cu atenţie înăuntru, în timp ce vârtejul de aer îi flutura smocurile cenuşii de păr şi hainele.

S-G Hellicopters avea cele mai ridicate standarde de siguranţă dintre toate firmele iraniene care foloseau elicoptere, aşa că labirintul de cabluri, ţevi şi conducte de alimentare era bine întreţinut, curat şi îngrijit, dar brusc Rodrigues arătă cu degetul. Pe fuzelajul elicopterului se vedea o urmă adâncă, lăsată de un glonţ care ricoşase. Căutară cu atenţie ca să descopere unde sărise glonţul. Din nou mecanicul arătă undeva în labirint, de data asta folosind o lanternă. Una dintre conductele de ulei era perforată.

Când îşi trase mâna, era murdară de ulei.

- La dracu', spuse.

- S-o închidem, Rod? strigă Lochart.

- Drace, nu! Ar putea să mai fie ticăloşi d-ăştia cu puşcoace prin jur şi ăsta nu-i un loc să-ţi petreci noaptea.

Rodrigues scoase de undeva o bucată de cârpă şi-o şurubelniţă.

- Vezi în spate, Tom!
Lochart îl lăsă să-şi vadă de ale lui, căutând în jur, neliniştit, un posibil adăpost în caz că ar fi trebuit să înnopteze acolo. De partea cealaltă a luminişului, cu o ţigară în gură, Jean-Luc urina fără grabă lângă un copac căzut.
- Să nu degeri, Jean-Luc, strigă Lochart şi îl văzu pe celălalt săltând vesel jetul.
- Hei, Tom!
De data asta era Jordan.
Se aplecă să treacă pe sub coadă şi se alătură mecanicului. Inima i se opri. Jordan deschisese şi el un panou. În fuzelaj, chiar deasupra rezervoarelor, erau două găuri de gloanţe. Iisuse! O fracţiune de secundă mai târziu şi rezervoarele ar fi fost lovite, se gândi. Dacă n-aş fi împins manşa în jos, am fi încasat-o cu toţii. Fără îndoială. Ne-am fi împrăştiat măruntaiele pe deasupra munţilor, şi pentru ce?
Jordan îl trase de mânecă şi-i arătă ceva înăuntru, urmând linia găurilor. Se mai vedea o lovitură în axul rotorului.
- Să fiu al dracului dacă ştiu cum de n-a nimerit nenorocitu' porcăria asta de elice! strigă el, cu căciulită roşie de lână, pe care o purta întotdeauna, trasă adânc peste urechi.
- Nu ne sunase ceasul!
- Ce?
- Nimic! Ai mai găsit şi altceva?
- Nu încă, fir-ar... Tu eşti în regulă, Tom?
Un trosnet brusc şi toţi se răsuciră înspăimântaţi, dar era doar o creangă de copac supraîncărcată cu zăpadă care se prăbuşise la pământ.
-Espèce de con, spuse Jean-Luc şi privi printre pleoape la cer, foarte îngrijorat de lumina în scădere, apoi ridică din umeri, ca pentru sine, aprinse o altă ţigară şi o porni la întâmplare prin jur, lovindu-şi din când în când picioarele unul de celălalt, ca să şi le încălzească.
De partea lui, Jordan nu mai găsi nimic în neregulă. Minutele treceau. Rodrigues încă mormăia şi blestema, cu un braţ strecurat incomod în măruntaiele compartimentului. Ceilalţi priveau, strânşi în grup în spatele lui, la o distanţă bună de elice. Era mult zgomot şi neplăcut, lumina bună, dar nu pentru mult timp. Mai aveau încă treizeci de kilometri de mers, iar în aceşti munţi nu exista nici un sistem de ghidare în afara micului

radioemiţător de la baza lor, care câteodată mergea şi câteodată nu.
- Hai, pentru Dumnezeu, murmură cineva.
La Shiraz, cei doi piloţi şi doi mecanici din echipa pe care o înlocuiau le făcuseră grăbiţi semn de rămas bun şi alergaseră către 125-ul companiei lor, un avion cu reacţie cu opt locuri şi două reactoare, folosit de pentru transport sau misiuni speciale, acelaşi reactor care îi adusese pe ei din concediu, peste Golf, de la Aeroportul Internaţional din Dubai. Lochart şi Jordan veniseră din Anglia, Jean-Luc din Franţa şi Rodrigues de la o vânătoare în Kenya.
- De ce dracu' se grăbesc? întrebase Lochart în timp ce micul bireactor îşi închidea uşile şi pornea către capătul pistei.
- Aeroportul e încă numai în parte operaţional. Toţi sunt în grevă, dar nu-ţi face griji, spusese Scot Gavallan. Trebuie să decolez înainte ca scorţosul ăla, piticania aia căpăţânoasă din turnul de control, care-şi închipuie că-i trimisul Domnului la controlul traficului de zbor al Liniilor Aeriene Iraniene, să ne anuleze decolarea. Mai bine s-o-ntindem şi noi înainte să-şi vâre nasul şi pe-aici.
- Cu vama cum rămâne?
- Încă în grevă, bâtrâne! Dimpreună cu toţi ceilalţi, băncile-s tot închise. Nu-ţi face griji, o să ne întoarcem la normal într-o săptămână, cel mult.
- Merele! spusese Jean-Luc. Ziarele din Franţa spun că Iranul este une catastrophe, cu Khomeini şi mullahii lui pe de-o parte, armata gata oricând să încerce o lovitură militară, cu comuniştii care se vâră peste tot, guvernul lui Bakhtiar neputincios şi războiul civil inevitabil.
- Ce ştiu ăia din Franţa, bătrâne? spusese Scot Gavallan, nepăsător, în timp ce-şi încărcau lucrurile.
- Francezii ştiu, mon vieux. Toate ziarele spun că Khomeini n-o să coopereze niciodată cu Bakhtiar pentru că-i numit de Şah şi oricine a avut vreo legătură cu Şahul e terminat. Terminat. Bătrânu' Scuipă-Foc a zis de cincizeci de ori că n-o să lucreze cu nimeni pus de Şah.
Lochart zisese:
- L-am văzut pe Andy acum trei-zile la Aberdeen şi băga mâna în foc că Iranul se va întoarce la normal curând, acum, că Khomeini s-a întors şi Şahul a şters-o.

Scot se lumină.
- Ei, vezi, dacă e cineva care să ştie cum stau lucrurile, ăsta-i Bătrânu'. Ce mai face, Tom?
Lochart rânjise.
- În mare formă. Plin de energie.
"Andy" era Andrew Gavallan, tatăl lui Scot, preşedinte, şi director executiv al S-G.
- Andy a zis că Bakhtiar are armata, marina şi aviaţia, poliţia şi SAVAK, aşa că Khomeini trebuie să ajungă cumva la o înţelegere. Altfel e război civil.
- Iisuse, spusese Rodrigues, ce dracu' căutăm noi aici?
- Bani!
- Merde! Rahat!
Rîseseră toţi. Jean-Luc era un pesimist înnăscut -apoi Scot spusese:
- Ce dracu' mai contează, Jean-Luc? Nimeni nu s-a legat de noi pe-aici, nu? Orice necazuri au avut ăştia, nimeni nu s-a legat de noi. Noi nu lucrăm decât cu IranOil. N-are a face cine e la putere, Bakhtiar, Khomeini sau generalul nu-ştiu-cine, situaţia trebuie să revină curând la normal. Orice guvern are nevoie disperată de petrodolari, aşa că trebuie să aibă elicoptere, trebuie să ne aibă pe noi. Pentru Dumnezeu, ăştia nu-s proşti!
- Nu, dar Khomeini e fanatic şi nu-i pasă de altceva decât de Islam - iar petrolul nu-i Islamul.
- Şi ce faci cu saudiţii, cu Emiratele, cu OPEC, pentru Dumnezeu? Sunt toţi islamici şi toţi cunosc cât face barilul! La dracu' cu asta! Ascultă-mă! Scot mustăcise. Guerney Aviation s-a retras din munţii Zagros şi a redus la zero toate operaţiile lor în Iran. La zero!
Asta-i făcuse atenţi pe toţi. Guerney Aviation era o mare companie americană de elicoptere şi principalul lor rival. Dacă Guerney pleca de-acolo, aveau de lucru de două ori mai mult, iar tot personalul străin al S-G din Iran era plătit după un sistem de bonificaţii legat de profitul activităţii din Iran.
- Eşti sigur, Scot?
- Sigur, Tom. S-au circărit al dracului cu Iran OU în privinţa asta. Lovitura a fost că Iran OU a zis: Dacă vreţi să plecaţi, plecaţi, dar toate elicopterele sunt pe licenţa noastră, aşa că astea rămân. Şi toate piesele de rezervă. Aşa că Guerney le-a zis să şi

le bage ştii tu unde, au închis baza de la Gash, au pus toate elicopterele la păstrare şi au plecat.
- Nu cred asta, spusese Jean-Luc. Guerney trebuie să aibă cincizeci de elicoptere pe contract. Nici chiar ei nu-şi pot îngădui să rezilieze un contract atât de mare.
- Şi totuşi am zburat deja săptămâna trecută în trei misiuni care fuseseră toate exclusiv Guerney.
Jean-Luc întrerupse strigătele de bucurie.
- Şi de ce s-a retras Guerney, Scot?
- Şefu' nostru Făr-de-teamă din Teheran crede că nu mai au zănag, nu mai suportă tensiunea sau nu mai vor. Pe bună dreptate! Cea mai mare parte din vitriolul lui Khomeini e contra Americii şi firmelor americane. McIver crede că încearcă să-şi reducă pierderile şi asta e straşnic pentru noi.
- Mon Dieu! Dacă nu-şi pot lua aparatele şi piesele de schimb, sunt în găleată.
- Nu ne priveşte pe noi asta, bătrâne! Noi trebuie să ne facem treaba şi să zburăm. Câtă vreme ne ţinem bine, primim toate contractele lor şi sărim de dublul lefii anul ăsta.
- Tu en parles ă mon cui, ma tete est malade! Râseseră cu toţii. Chiar şi Jordan ştia ce înseamnă
asta: "Să i-o spui lu' Mutu!"
- Nu-ţi face griji, flăcăule, spusese Scot. încrezător, Lochart dădu din cap ca pentru el. Frigul munţilor încă nu-l pătrunsese. Andy şi Scot au dreptate. Totul o să intre în normal curând. Trebuie să fie aşa. Ziarele din Anglia erau la fel de sigure că situaţia din Iran se va normaliza de la o zi la alta. Asta dacă sovieticii n-au să încerce ceva pe ascuns. Şi fuseseră preveniţi. Se înţeleseseră între ei, şi americanii şi sovieticii, să nu se bage nici unul, aşa că acum iranienii puteau să-şi rezolve problemele lor după cum vroiau. E adevărat că oricine ar fi la putere are nevoie urgent de stabilitate şi de venituri. Iar asta înseamnă petrol. Da, totul o să fie în regulă.. Ea crede asta şi dacă ea crede că totul o să fie minunat, odată Şahul răsturnat şi Khomeini întors la putere, de ce n-aş crede şi eu? Ah, Şeherezada, ce dor îmi e de tine!

Îi fusese cu neputinţă să-i telefoneze din Anglia. În Iran, liniile telefonice nu fuseseră niciodată prea bune datorită supraîncărcării sau industrializării mult prea rapide, dar în ultimele opt luni, de când începuseră necazurile, grevele din sectorul telecomunicaţiilor, care se succedau aproape fără

întrerupere, făcuseră comunicaţiile interne şi externe din ce în ce mai dificile, iar acum erau aproape inexistente. Când se aflase la sediul companiei, la Aberdeen, pentru controlul medical semestrial, reuşise să-i trimită un telex după opt ore de încercări repetate. Îl trimisese prin grija lui Duncan McIver laTeheran, unde era acum. Nu prea poţi spune multe într-un telex, în afară de "Ne vom revedea în curând. Mi-e dor. Te iubesc."

Nu mai e mult, draga mea şi...

- Tom!
- O, salut, Jean-Luc! Ce-i?
- O să ningă curând.
- Da.

Jean-Luc avea o faţă subţire, un nas mare, galic şi ochi căprui, era suplu, ca toţi piloţii care aveau controale medicale severe la fiecare şase luni, când nu era nici o iertare pentru kilogramele în plus.

- Cine-a tras în noi, Tom? Lochart ridică din umeri.
- N-am văzut nimic. Tu?
- Nici eu! Sper c-a fost doar un nebun. Ochii lui Jean-Luc îl sfredeleau.
- Pentr-o clipă m-am crezut înapoi în Alger - munţii ăia nu sunt prea diferiţi - la aviaţie, luptându-mă cu fellahii si FLN. Bătu-i-ar Dumnezeu să-i bată! Strivi mucul ţigării cu călcâiul. Am trecut printr-un război civil şi detest treaba asta. Cel puţin atunci aveam bombe şi tunuri. Nu vreau să fiu civilul prins în alt război fără altceva pe care să mă bazez decât fuga.
- A fost doar un nebun singuratic.
- Cred c-o să avem de-a face cu o mulţime de nebuni, Tom. De când am părăsit Franţa, am avut o presimţire urâtă. E şi mai rău de când am ajuns aici. Noi am fost în război, tu şi cu mine, cei mai mulţi dintre ceilalţi, nu. Noi doi avem un miros special pentru asta şi-ţi spun că am intrat în mare belea.
- Nu, eşti doar obosit.
- Asta e adevărat.
- Andy a făcut pe grozavul?
- Foarte tare! Vă trimite salutările lui şi zice s-o ţinem tot aşa.

Jean-Luc râse şi-şi înăbuşi un căscat.

- Mon Dieu, mor de foame! Ce-a pregătit Scot pentru întoarcerea noastră?

- A pus un panou cu "Bine aţi venit!" deasupra hangarului.
- La cină, mon vieux, la cină!
- Scot a zis că el şi nişte săteni au fost la vânătoare, aşa că are o pulpă de căprioară şi câţiva iepuri pregătiţi, în schimbul mulţumirilor tale călduroase, şi grătarul o să fie gata până ajungem.

Ochii lui Jean-Luc se aprinseră.
- Bun! Ascultă! Am adus brie, usturoi - un kilogram, şuncă afumată, anşoa, ceapă şi câteva chile de pasta, cutii de bulion şi nevastă-mea mi-a' dat o reţetă nouă de matriciana de la Giani din St. Jean, care e de-a dreptul incredibilă. Şi vin.

Lochart simţi că îi lasă gura apă. Pasiunea lui Jean-Luc era gătitul şi, când vroia, era de-a dreptul inspirat.
- Am adus de la Fortnums conserve din tot ce mi-a trecut prin cap şi nişte whisky. Hei, am dus dorul mâncărurilor tale!

Şi eu ţi-am dus dorul, îşi zise. Când se-ntâlniseră în Dubai îi strânsese mâinile şi îl întrebase:
- Cum a fost în concediu?
- Am fost în Franţa, se împăunase Jean-Luc. Lochart îi invidiase simplicitatea. Nimic în Anglia nu fusese cum trebuia: nici vremea, nici mâncarea, concediul, copiii, ea, sau sărbătorile Crăciunului, oricât de mult încercase.
- Şi ce dacă. M-am întors şi curând o să fiu în Teheran.
- Găteşti deseară, Jean-Luc?
- Desigur! Cum aş putea trăi fără o mâncare ca lumea? Lochart izbucnise în râs.
- Ca restul lumii!

Îl priviră pe Rodrigues care muncea din greu. Motoarele sunau înfundat şi palele elicei îi fluturau hainele. Lochart ridică degetul mare către Scot Gavallan, care aştepta răbdător în cabină. Scot îi răspunse la fel, apoi arătă către cer. Lochart dădu din cap, ridică din umeri, apoi îşi îndreptă din nou atenţia către Rodrigues, ştiind că nu-l putea ajuta altfel decât aşteptând cu stoicism.
- Când te duci la Teheran? întrebă Jean-Luc. Inima lui Lochart îşi înteţi bătăile.
- Am de trimis un raport lui McIver şi o să-l pun la poştă acolo. O să iau un 206. O să dureze toată ziua de mâine ca să verific totul. Scot a spus că trebuie să fim gata să începem operaţiile la întreaga capacitate.

Jean-Luc se holbă la el.
- A spus Nasiri "întreaga capacitate"?

Nasiri era omul de legătură cu partea, iraniană şi managerul bazei, un angajat al lui IranOil, firma guvernamentală care deţinea monopolul şi proprietatea asupra întregului petrol, deasupra şi dedesubtul solului, care urmărea şi autoriza toate zborurile lor. S-G lucra pe bază de contract cu această companie, supraveghind, punând la dispoziţie personal şi aprovizionând cu alimente şi echipament sondele de petrol împrăştiate prin tot ţinutul muntos, şi ocupându-se cu inevitabilele CASEVAC -evacuarea răniţilor, accidente şi situaţii de urgenţă.

- Mă îndoiesc c-o să zburăm prea mult în următoarele săptămâni din pricina vremii, dar ar trebui să fiu în stare să scot un 206.
- Da. O să ai nevoie de un însoţitor. Vin cu tine. Lochart râse.
- Nici gând, bătrâne! Eşti al doilea la comandă şi de serviciu pentru următoarele două săptămâni.
- Dar n-o să fie nevoie de mine. Doar trei zile, ei? Trebuie să mă asigur că apartamentul nostru e-n regulă.

În vremurile normale, Teheranul era locul unde îşi instalau familiile toţi piloţii care lucrau două săptămâni pentru o săptămână liberă. Mulţi dintre ei, în special englezii, optau pentru două luni de serviciu şi o lună liberă, acasă.

- E foarte important să ajung la Teheran.
- O să verific eu apartamentul, dacă vrei, şi, dacă îmi promiţi să găteşti trei nopţi pe săptămână, am să te las să tragi o fugă două zile când mă întorc. Abia ai venit dintr-o lună de concediu.
- A, dar asta a fost acasă! Acum trebuie să mă gândesc la mon amie. Desigur că e tare tristă fără mine, în Teheran. A stat singură o lună întreagă. Fără îndoială!

Jean-Luc îi aruncă o privire lui Rodrigues, apoi se uită din nou la cer.

- Mai putem aştepta încă zece minute, Tom, apoi ar trebui să ne pregătim un fel de tabără, cât mai e lumină.
-Da.
- Dar să ne întoarcem la lucruri mai importante. Tom...
-Nu!
- Merde! Fii francez şi nu anglo-saxon! O lună întreagă! Gândeşte-te ce simte ea!

Rodrigues înşuruba panoul la loc şi-şi şterse mâinile.

- Hai să ieşim dracului de-aici!strigă şi se urcă în cabină.

Îl urmară grăbiţi. Mecanicul încă mai trăgea de centura de siguranţă când se ridicară în aer ţâşnind pe deasupra primei înălţimi către baza lor. Atunci îl văzu pe Jordan holbându-se la el.

- Ce-i Cu tine, Porcărie?

- Cum ai reparat porcăria aia de ţeava, frate-meu? Era a dracului de găurită!

- Cu gumă!

- Ce?

- Cu gumă de mestecat. Sigur, fir-ar al dracului! A ţinut în blestematul ăla de Vietnam, de ce n-ar ţine şi-aici? Sper! Fiin'că e doar o nenorocită de ciobitură mică, da' asta a fost tot ce-am avut, aşa că, lua-v-ar dracu, rugaţi-vă! Şi nu mai înjuraţi, pentru Dumnezeu!

Aterizară cu bine la baza lor când zăpada începu să se aştearnă. Pentru mai multă siguranţă, personalul de la sol aprinsese luminile de aterizare.

Baza era alcătuită din patru rulote mari pe roţi, o bucătărie, un hangar pentru un '212 - un elicopter cu paisprezece locuri pentru transport de mărfuri sau pasageri - şi două 206, platforme de aterizare, şoproane pentru piesele de schimb, pentru sonde şi pompe şi pentru ţevile de foraj. Se afla la două mii două sute optzeci şi şapte de metri altitudine, pe un platou mic, împădurit şi foarte pitoresc, aşezată într-un fel de depresiune pe jumătate înconjurată de vârfuri acoperite cu zăpadă, care se-nălţau la peste trei mii şase sute şaizeci de metri. La opt sute de metri mai departe se afla satul Yazdek. Sătenii făceau parte dintr-un trib mărunt ăl nomazilor Kash'kai, aşezaţi cu un secol în urmă aici, în preajma acestei încrucişări a două dintre drumurile de caravane mai puţin importante, care traversau Iranul de trei, poate patru mii de ani.

S-G avea baza aici de şapte ani, ca urmare a unui contract cu Iran OIL, mai întâi pentru a supraveghea o conductă de petrol şi a efectua ridicarea topografică a zonei, mai apoi ca să ajute la ridicarea şi întreţinerea sondelor de pe câmpurile bogate în petrol din apropiere. Era un loc singuratic, sălbatic şi minunat, misiunile de zbor interesante şi plăcute, orele de serviciu uşoare - căci în Iran legile îngăduiau zborurile numai în cursul zilei. Verile erau încântătoare. Cea mai mare parte a iernii erau

înzăpeziţi. În apropiere se aflau lacuri cristaline în care se pescuia bine, iar în pădure vânatul era din belşug. Relaţiile cu sătenii din Yazdek erau excelente. În afara scrisorilor, de obicei erau bine aprovizionaţi, şi nu li se cereau altele în schimb. Şi, de mare importanţă pentru toţi, se aflau la o bună bucată de drum de sediul din Teheran al firmei, lipsiţi de legătură radio mai tot timpul şi lăsaţi să se descurce fericiţi cu ceea ce aveau.

În clipa în care motorul se opri şi rotorul încetă să se mai învârtească, Rodrigues şi Jordan desfăcură din nou panoul. Rămaseră cu răsuflarea tăiată. Podeaua compartimentului era scăldată în ulei, şi îi izbi mirosul puternic de benzină. Tremurând, Rodrigues cercetă cü atenţie interiorul, apoi făcu un semn cu lanterna: la una dintre îmbinările muchiilor unui rezervor de petrol se formase o mică fisură pe care ar fi fost imposibil s-o detecteze acolo, în munţi. Un firicel de combustibil se scurgea de-acolo, amestecându-se cu uleiul de dedesubt.

- Iisuse, Porcărie! Ia uite, împuţită bombă cu ceas! în spatele lui, Jordan aproape leşină.

- O scânteie şi... La naiba! Dă-mi un furtun, pentru Dumnezeu. O umplu cu apă acum, înainte să sărim în aer!

- Ţi-aduc eu, spuse Scot, apoi adăugă gâtuit: Ei bine, cred că s-a dus una dintre vieţile noastre. Mai avem opt.

- Cred că te-ai născut cu păr, căpitane, spuse Rodrigues, simţind că-i vine să verse. Da! Cred că te-ai născut cu păr. Jucăria asta... se opri brusc, ascultând cu atenţie.

Toţi cei din apropiere îl imitară - Lochart şi Jean-Luc lângă cabana staţiei, împreună cu Nasiri, jumătatea de duzină de iranieni, personal de sol, bucătari şi muncitori. Se lăsă o tăcere adâncă. Apoi din nou, din direcţia satului, ajunse până la ei o rafală de puşcă mitralieră.

- Drace! mormăi Rodrigues, de ce dracu' ne-am întors înapoi în cloaca asta împuţită?

CAPITOLUL 2

Aberdeen, Scoţia. Heliportul McCloud: ora 5,30 seara.

Marele elicopter cobori din norii joşi despicând aerul cu palele elicei şi ateriza în mijlocul heliportului aglomerat, lângă Rolls-ul parcat în apropierea uneia dintre platformele măturate de ploaie, printre alte elicoptere ce soseau şi plecau cu schimburile de sondori, personal auxiliar şi provizii, toate aparatele şi hangarele afişând mândre la vedere simbolul S-G. Uşa cabinei se deschise şi doi bărbaţi, în salopete de zbor şi veste pneumatice de salvare, coborâră pe scara hidraulică, aplecându-se ca să se apere de vânt şi de ploaie.

Şoferul limuzinei deschise uşa înainte ca ei să ajungă la maşină.

- Grozav zbor, nu-i aşa? spuse vesel Andrew Gavallan, un bărbat înalt, puternic şi foarte zdravăn pentru cei şaizeci şi patru de ani ai săi. Îşi scoase cu uşurinţă vesta de salvare, îşi scutură picăturile de ploaie de pe guler şi intră în maşină lângă celălalt bărbat.

- E o minunăţie! până la ultima bucăţică, aşa cum spune constructorul.

- Ţi-am spus că suntem primii străini care-l încearcă în zbor?

- Primii sau ultimii, pentru mine nu e nici o diferenţă. A fost al dracului de zgomotos şi zdruncinător, spuse Linbar Struan nemulţumit, luptându-se cu vesta lui de salvare.

Avea cincizeci de ani, un păr nisipiu şi ochi albaştri. Era capul concernului Struan, un vast conglomerat cu sediul în Hong Kong, poreclit Nobila Casă, care deţinea, în secret, controlul acţiunilor companiei S-G Helicopters'.

- Rămân mai departe la părerea mea că e prea mult de investit într-un singur aparat. Mult prea mult.

- X 63 este, din punct de vedere economic, o mişcare cât se poate de bună." O să fie perfect pentru Marea Nordului, Iran şi oriunde avem încărcături grele, în special Iran, spuse Gavallan răbdător, nedorind ca antipatia lui faţă de Linbar să strice ceea ce fusese un test de încercare perfect. Am comandat şase.

- N-am aprobat încă tranzacţia, explodă Linbar.

- Nu e necesară aprobarea ta, spuse Gavallan şi ochii lui căprui se întunecară. Sunt membru al Consiliului Intern al Casei Struan. Tu şi Consiliul aţi aprobat achiziţia anul trecut, dacă eu o s-o recomand după ce aparatul va fi supus unui test de zbor.

- N-ai recomandat-o încă.

- O fac acum, aşa că terminăm cu asta. Gavallan zâmbi dulce şi se lăsă pe spate, pe pernele maşinii. O să ai contractele la întâlnirea Consiliului, peste trei săptămâni.
- N-o să se termine niciodată, Andrew, tu şi ambiţiile tale prosteşti, nu-i aşa?
- Nu sunt o ameninţare pentru tine, Linbar! Hai să...
- Asta aşa-i!

Furios, Linbar ridică receptorul intercomului şi se adresă şoferului aflat de partea cealaltă a despărţiturii de sticlă insonorizantă:
- John, lasă-l pe domnul Gavallan la birou, apoi mergem la Castelul Avisyard.

De îndată maşina coti către blocul cu trei etaje al birourilor, aflat de cealaltă parte a câmpului de hangare.
- Cum e Avisyardul? întrebă Gavallan cu o intonaţie ciudată în glas.
- Mai bine decât în vremea ta! îmi pare rău că, tu şi Maureen n-aţi fost invitaţi de Crăciun. Poate anul viitor! Buzele lui Linbar se răsuciră. Da. Avisyard arată mult mai bine. Aruncă o privire afară pe fereastră şi făcu semn cu degetul mare către uriaşul elicopter. Şi ar fi bine să nu dai greş cu ăsta, altfel, cine ştie...?

Chipul lui Gavallan se încorda. Ironia la adresa soţiei sale îl prinsese nepregătit.
- Că veni vorba despre greşeli, ce mai e cu dezastruoasele tale investiţii din America de Sud, cu râca ta prostească cu Toda Shipping în privinţa flotei lor de petroliere, ce zici de pierderea contractului tunelului din Hong Kong în favoarea lui Par-Con-Toda, sau despre felul în care ai manipulat stocul tău de acţiuni, înşelîndu-ţi vechii prieteni din Hong Kong?
- Înşelat! Rahat! "Vechi prieteni", rahat! Sunt toţi majori şi n-au făcut mare lucru în ultima vreme pentru noi. Se spune că cei din Shanghai sunt mai isteţi decât noi - cantonezii, cei de pe continent, toţi, aţi spus-o de un milion de ori! Nu-i vina mea că a fost o criză a petrolului, că lumea clocoteşte, că Iranul a ieşit în faţă sau că arabii ne-au pus la zid alături de japonezi, coreeni şi taiwanezi.

Linbar se sufoca de furie.
- Ai uitat că suntem într-o lume diferită acum? Hong Kongul e schimbat. Întreaga lume s-a schimbat. Sunt taipan al Casei Struanilor şi sunt hotărât să am grijă de Nobila Casă şi fiecare

taipan a avut parte de recesiuni, chiar şi ticălosul blestemat de Sir Ian Dunross, şi-o să mai aibă, din pricina delirului său cu comoara de petrol din China. Chi...
- Ian are ab...
- Chiar şi Hug Struan a avut recesiuni. Chiar şi nenorocitul nostru fondator, marele Dirk însuşi, putrezească-n iad! Nu-i vina mea că lumea s-a ticăloşit. Crezi că poţi să te descurci mai bine? strigă Linbar.
- De douăzeci de ori! i-o trânti Gavallan. Linbar tremura de furie.
- Te-aş concedia, dacă-aş putea, dar nu pot. M-am săturat până în gât de tine şi de ticăloşiile tale. Te-ai căsătorit în familie, nu faci cu adevărat parte din ea. Dacă e un Dumnezeu în ceruri, o să te distrugi singur! Sunt taipan şi, pe Dumnezeu, tu n-ai să fii niciodată!

Gavallan ciocăni în despărţitura de sticlă şi maşina se opri brusc. Deschise uşa cu o smucitură şi ieşi.
- Dew neh loh moh, Linbar, spuse printre dinţi şi ieşi ca o furtună în ploaie.

Ura lor se născuse în ultimii ani ai deceniului cinci şi începutul deceniului şase, pe când Gavallan lucra pentru Struani în Hong Kong, mai înainte de a veni aici din ordinul tainic al taipanului de atunci, Ian Dunross, fratele fostei sale soţii, Kathy. Linbar fusese nebun de gelozie pe el pentru că Dunross îi acorda încredere, în timp ce lui nu, şi cel mai mult pentru că Gavallan fusese întotdeauna în frunte în cursa celor ce aveau şansa să devină într-o zi taipan, în timp ce Linbar fusese considerat ca lipsit de orice şansă.

Era străvechea lege a Casei Struan ca taipanul să aibă puterea executivă totală şi nediscutabilă şi dreptul inviolabil de a alege momentul retragerii sale şi succesorul - care trebuia să fie un membru al Consiliului Intern şi deci, într-un fel, din familie - dar odată decizia luată, trebuia să renunţe la întreaga putere. Ian Dunross condusese înţelept timp de zece ani, apoi alesese ca succesor un văr, David MacStruan. Cu patru ani în urmă, David MacStruan, un alpinist entuziast, în floarea vârstei, murise într-un accident în Himalaya. Chiar înainte de a muri, spre uluirea tuturor, îl alesese ca succesor, în faţa a doi martori, pe Linbar. Atât poliţia britanică, cât şi cea nepaleză făcuseră cercetări privind cauzele morţii. Funiile şi echipamentul de căţărare fuseseră sabotate.

Cercetările sfârşiseră cu verdictul "accident". Peretele muntelui pe care urcau era foarte retras, căderea bruscă, nimeni nu ştia exact ce se întâmplase, nici ceilalţi coechipieri, nici călăuzele, condiţiile de căţărare fuseseră la limită şi sahib era sănătos şi un om înţelept, nu-şi asuma niciodată riscuri prosteşti, dar, sahib, munţii noştri din "ţinuturile" înalte sunt diferiţi de alţi munţi. Munţii noştri au suflet şi se înfurie din când în când, sahib, şi cine poate prevedea ce poate face un spirit? Nimeni nu fusese arătat cu degetul. S-ar fi putut ca funiile şi echipamentul să nu fie sabotate, ci doar prost întreţinute. Karma.

Cu excepţia călăuzelor nepaleze, toţi ceilalţi doisprezece membri ai echipei erau din Hong Kong, prieteni sau asociaţi de afaceri, englezi, chinezi, un american, doi japonezi, Hiro-Toda, şeful firmei Toda Shipping Industries, un vechi prieten apropiat al lui David şi unul dintre asociaţii săi, Nobunaga Mori. Linbar nu fusese printre ei.

Asumându-şi un mare risc, doi bărbaţi şi o călăuză coborâseră pe o crevasă şi ajunseseră la David înainte de a muri. Profitable Choy, unul dintre directorii Concernului Struan, nemăsurat de bogat, şi Mori. Amândoi depuseseră mărturie că, chiar înainte de a muri, David MacStruan îl numise oficial pe Linbar Struan drept succesor.

La scurt timp după ce grupul se întorsese tulburat în Hong Kong, secretara executivă a lui David, căutând prin biroul lui, găsise o pagină bătută la maşină şi semnată de el, datată cu câteva luni înainte şi purtând semnătura lui Profitable Choy ca martor, care confirma cele spuse.

Gavallan îi amintise cât de şocat fusese el, ca şi toţi ceilalţi - Claudia Chen, care era de generaţii secretara executivă a taipanului, şi vara propriei sale secretare executive, Lis Chen, cel mai mult dintre toţi.

- Nu era în firea taipanului, maşter Andrew, îşi spusese ea, o doamnă bătrână, dar cu mintea ascuţită ca un ac. Taipanul n-ar fi lăsat niciodată o hârtie atât de importantă acolo. Ar fi pus-o în seif, în Casa cea Mare, laolaltă cu... cu toate celelalte documente personale.

Dar David MacStruan nu făcuse asta, iar ultima dorinţă şi hârtia care-o purta căpătaseră caracter legal şi acum Linbar Struan era taipan al Nobilei Case şi aşa se sfârşise totul.

Totuşi, dew neh loh moh, Linbar, ţie şi împuţitei de nevastă-ta, drăcoaicei de metresă chinezoaică şi nenorociţilor tăi prieteni. Aş pune prinsoare pe viaţa mea că, chiar dacă David n-a fost ucis, lucrurile au fost aranjate cumva. Dar de ce-ar minţi Profitable Choy sau Mori, de ce-ar face-o, când ei n-au nimic de câştigat din asta?

O rafală bruscă de ploaie se abătu asupra lui şi el se opri o clipă aproape sufocat, trezit din gânduri. Inima îi bătea încă puternic şi se blestema pentru că se pierduse cu firea şi-l lăsase pe Linbar să spună ceea ce n-ar fi trebuit să fie spus.

- Eşti un nerod! Ai fi putut să-l stăpâneşti ca întotdeauna. Trebuie să te descurci cu el şi ai mulți ani de aici înainte. Eşti la fel de vinovat! rosti cu glas tare. Apoi mormăi: Ticălosul, ar fi trebuit să-şi ţină gura în privinţa lui Maureen.

Erau căsătoriţi de trei ani şi aveau o fiică de doi ani. Prima sa soţie, Kathy, murise cu nouă ani în urmă, de scleroză multiplă.

Sărmană Kathy, se gândi întristat, ce ghinion ai avut!

Îşi miji ochii, privind prin ploaie către Rolls Royce-ul care luă curba de la ieşirea heliportului şi dispăru. Mare ruşine cu Avisyard. Ţin la locul ăla, îşi spuse, amintindu-şi vremurile bune şi rele pe care le trăise acolo cu Kathy şi cei doi copii ai lor, Scot şi Melinda. Castelul Avisyard era străvechiul domeniu al lui Dirk Struan şi fusese lăsat de el taipanului care-l urmase pe tot timpul cât îşi exercitase puterea, iar acesta trebuise să-l treacă mai departe succesorului, iar acesta, la rândul lui, mai departe, sălbatic şi minunat, mai mult de o mie de hectare în ţinutul Ayrshire. Păcat că n-o să mergem niciodată acolo, Maureen, eu şi mica Electra, cu siguranţă nu câtă vreme e Linbar taipan. Păcat, dar aşa e viaţa!

- Ei, ticălosul n-o să trăiască cât lumea, spuse el vântului şi se simţi mai bine, fiindcă o spusese cu glas tare. Apoi trecu cu paşi apăsaţi prin clădire către biroul său.

- Salut, Liz, spuse.

Liz Chen, secretara executivă, era o eurasiană atrăgătoare, de cincizeci de ani, care venise cu el din Hong Kong în '63 şi cunoştea toate tainele firmei Gavallan Holdings, firma sa originară de acoperire a S-G şi a Casei Struan.

- Ce mai e nou? Te-ai certat cu taipanull O să treacă, spuse ea cu vocea-i cântătoare, oferindu-i o ceaşcă de ceai.

- La dracu, da! De unde naiba ştii?
Ea râse doar şi el începu să râdă alături de ea.
- Lual-ar dracu'! L-ai prins pe Mac?
Era vorba de Duncan McIver, şeful operaţiilor S-G în Iran şi cel mai vechi prieten al lui.
- Am pus o fată să tot formeze numărul de dimineaţa până seara, dar circuitele din Iran tot sună ocupat. Nici telexul nu răspunde. Duncan trebuie să fie la fel de nerăbdător ca şi tine să-ţi vorbească. Îi luă haina şi o atârnă pe umeraşul din birou. A sunat soţia: o ia pe Electra de la creşă şi vrea să ştie dacă o să ajungi acasă până-n cină. I-am spus că eu cred că da, dar s-ar putea totuşi să întârzii. Ai conferinţa cu ExTex peste o jumate de oră.
Gavallan se aşeză la birou şi se asigură că dosarul este pregătit.
- Nu vrei, te rog, să mai verifici dacă funcţionează telexul cu Mac?
Fără să stea pe gînduri, ea formă numărul.
Încăperea eră largă şi ordonată, cu ferestrele orientate către terenul de aterizare. Pe biroul curat se aflau câteva fotografii de familie înrămate: Kathy cu Melinda şi Scot când erau mici, cu marele castel Avisyard în spatele lor, şi o alta al lui Maureen, ţinînd în braţe fetiţa lor. Chipuri plăcute, zâmbitoare. Pe perete, o singură pictură în ulei de Artistotle Quance, reprezentând un mandarin chinez corpolent, un dar din partea lui Ian Dunross la celebrarea primei coborâri reuşite făcută de McIver pe o platformă petrolieră din Marea Nordului şi începutul unei noi ere.
- Andy, spusese Dunross, începînd astfel totul. Vreau s-o iei pe Kathy şi copiii şi să pleci din Hong Kong acasă, în Scoţia! Vreau să te prefaci că demisionezi din Casa Struan. Desigur, o să rămâi în continuare membru al Consiliului Intern, dar asta o să fie secret, pentru o vreme. Vreau să te duci la Aberdeen şi să cumperi, fără zgomot, cea mai scumpă proprietate, docuri, fabrici, un mic aeroport, potenţiale heliporturi. Aberdeen este o zonă dosnică, aşa că o să poţi obţine ieftin tot ce-i mai bun. E o operaţiune secretă, doar între noi. Cu câteva zile în urmă am întâlnit un-tip ciudat, un seismolog pe nume Kirk, care m-a convins că Marea Nordului stă pe un enorm câmp de petrol.

Vreau ca Nobila Casă să fie gata să furnizeze sondele când acel câmp o să înceapă să fie exploatat.
- Dumnezeule, Ian, cum am putea face asta? Marea Nordului? Chiar dacă e petrol acolo, ceea ce pare imposibil, marea aia e cea mai rea din lume mai tot timpul anului! Ar fi cu neputinţă să activăm tot anul şi oricum cheltuielile ar fi prohibitive! Cum am putea?
- Asta-i problema ta, flăcăule!

Gavallan îşi amintea râsul şi încrederea radioasă. Ca întotdeauna, se simţise încălzit, aşa că părăsise Hong Kongul, iar Kathy fusese încântată să plece şi făcuse tot ceea ce i se ceruse. Dintr-o dată, aproape ca printr-un miracol, câmpurile petrolifere ale Mării Nordului începuseră să înflorească, iar cele mai importante companii americane, în frunte cu ExTex, enormul conglomerat texan al petrolului, şi British Petroleum, se repeziseră acolo cu investiţii uriaşe. El se aflase deja amplasat într-o poziţie superbă, care-i îngăduise să profite de noul El Dorado, şi primul care înţelesese că singura cale eficientă de a deservi vastele exploatări în acele ape agitate era elicopterul, primul - sprijinit de puterea lui Dunross - care adunase uriaşele fonduri necesare pentru închirierea elicopterelor, primul care îi împinsese pe fabricanţii de elicoptere către dimensiuni, norme de siguranţă, echipamente de bord şi standarde de performanţă nevisate până atunci si primul care dovedise că zborul în orice condiţii, pe orice vreme, în acele mări agitate era cu putinţă. McIver făcuse asta pentru el, căci acest fel de zboruri şi tehnica necesară erau lucruri destul de necunoscute pe atunci.

Marea, Nordului îi condusese către Golf, Iran, Malayesia, Nigeria, Uruguay, Africa de Sud. Iranul, giuvaerul din coroana sa, cu potenţialul său enorm, cu vastele-i profituri, cu cele mai bune contacte în cel mai de sus lăcaş al puterii, Curtea Imperială, care, aşa cum îl asiguraseră partenerii săi iranieni, va fi la fel de puternic, chiar dacă Şahul va cădea.
- Andy, îi spusese cu o zi în urmă generalul Javadah, cel mai important partener, cu sediul în Londra, n-ai de ce să-ţi faci griji. Unul dintre partenerii noştri este rudă cu'Bakhtiar şi, ca măsură de prevedere, avem contacte la cel mai înalt nivel cu apropiaţii lui Khomeini. Desigur, noua eră va fi mai costisitoare decât înainte.

Gavallan- zâmbi sardonic. Ce importanţă are surplusul de cheltuieli şi faptul că în fiecare an partenerii devin din ce în ce mai lacomi. A mai rămas încă destul ca să păstrăm Iranul ca pe vasul nostru amiral - îndeajuns cât să revin la normal. Ian a mizat şi Nobila Casă a câştigat înmiit. Păcat că a demisionat atunci, dar purtase steagul Struanilor timp de zece ani. Ar fi fost de ajuns pentru orice bărbat - chiar şi pentru mine. Linbar are dreptate când spune că râvnesc la bucăţica asta. Dacă n-am s-o iau eu, pentru Dumnezeu, are s-o ia Scot. Între timp, tinzând mereu să fim în frunte, X 63 o să ne plaseze cu mult înaintea lui Imperial şi Guerney şi-o să ne facă una dintre cele mai mari companii de elicoptere din lume.
- În câţiva ani, Liz, o să fim cei mai mari, spuse, cu încredere deplină. X 63le o lovitură! Mac o să leşine când o să-i spun.
- Da, zise ea aşezând receptorul telefonului în furcă, îmi pare rău, Andy, circuitele sunt tot ocupate. O să ne dea de veste în clipa în care se eliberează. I-ai spus taipanului restul veştilor bune?
- Nu prea era momentul potrivit! Râseră amândoi.
- Am lăsat-o pentru întâlnirea Consiliului.

Un vechi orologiu de corabie de pe birou începu să sune ora şase. Gavallan se întinse şi deschise receptorul multiband care se afla pe raftul din spatele lui. Big Ben bătu ora....

Teheran - apartamentul lui McIver. Ultimele ecouri ale ceasului muriră, volumul era dat la minimum, o mulţime de paraziţi: "Aici BBC World Service. Este ora şaptesprezece GMT".

Şaptesprezece GMT însemna ora opt şi jumătate seara în Iran. Cei doi bărbaţi îşi verificară automat ceasurile. Femeia sorbi o înghiţitură din cockteilul de Martini cu vodcă. Cei trei erau strânşi în jurul unui mare radio cu baterii, trecut pe unde scurte, al cărui semnal era slab şi instabil. Afară noaptea era întunecată. Se auzi o rafală îndepărtată de armă automată. Nu îi dădură atenţie. Ea mai luă o înghiţitură, aşteptând. În apartament era frig, încălzirea centrală fiind oprită cu săptămâni în urmă. Singura sursă de căldură era acum un mic radiator electric care, ca şi lumina becurilor, nu funcţiona decât cu jumătate din capacitate.

"... La ora cincisprezece GMT vom transmite o corespondenţă specială, de la trimisul nostru special în Iran..."

- Bun, murmură ea, şi toţi dădură din cap. Avea cincizeci şi unu de ani, dar arăta mai tânără. Era o femeie atrăgătoare, suplă, cu ochi albaştri şi păr blond, şi purta ochelari cu ramă întunecată. Se numea Genevieve McIver, pe scurt Genny.

"... Dar mai întâi un sumar al ştirilor internaţionale, în Anglia, nouăsprezece mii de muncitori au intrat din nou în grevă la fabrica British Leiland din Birmingham, cel mai mare producător de automobile din ţară, cerând salarii mai mari. Negociatorii sindicali reprezentând muncitorii din serviciile publice au ajuns la o înţelegere în privinţa creşterii cu cincisprezece procente a salariilor, deși primul ministru al guvernului laburist, James Callaghan, doreşte să menţină cele opt virgulă opt procente. Regina va pleca luni în Kuweit, pe calea aerului, începând o vizită de trei săptămâni în statele din Golful Persic. La Washington, preşedintele..."

Emisiunea se pierdu complet. Bărbatul mai înalt înjură.

- Ai răbdare, Charlie, spuse ea blând. O să revină.

- Da, Genny, ai dreptate, răspunse Charlie Petikin. Altă rafală de mitralieră în depărtare.

- Cam riscant s-o trimiţi acum pe regină în Kuweit, nu-i aşa? spuse Genny.

Kuweitul este un şeicat de o bogăţie incomensurabilă, provenită din petrol, aflat chiar dincolo de Golf, mărginind Arabia Sauditâ şi Irakul.

- Cam prostească hotărâre la o vreme ca asta, nu-i aşa?

- Al dracului de prostească! Nenorociţii ăia din guvern şi-au pierdut de tot minţile, spuse amar Duncan McIver, soţul ei. Le-au lăsat la dracu-n praznic, la Aberdeen.

Ea râse.

- E destul de departe, Duncan.

- Nu de ajuns de departe pentru mine, Gen! McIver era un bărbat mătăhălos, de cincizeci şi opt
de ani, clădit ca un boxer, cu părul cărunt.

- Callaghan e al dracului de înţepat...

Se opri auzind zgomotul slab al unui vehicul greu ce trecea pe sub ferestre. Apartamentul se afla la ultimul etaj, al cincilea, al unei clădiri moderne dintr-o zonă rezidenţială, în marginea nordică a Teheranului. Încă un vehicul trecu zgomotos.

- Se pare că-s nişte tancuri.

- Sunt tancuri, Genny, spuse Petikin.

Avea cincizeci şi şase de ani, fusese pilot în RAF, era originar din Africa de Sud, avea părul închis şi înspicat cu cenuşiu, era pilot şef în Iran şi şeful programelor de antrenament al Armatei Iraniene şi al Forţelor Iraniene Helipurtate, din partea S-G.

- Poate că ne paşte încă una rea, spuse ea.

De patru săptămâni, fiecare zi fusese rea. Mai întâi venise legea marţială din septembrie, când fuseseră interzise adunările publice, iar "Şahul impusese interdicţia de circulaţie de la nouă seara la cinci dimineaţa, lucru care nu făcuse altceva decât să zgândăre şi mai rău populaţia, în special în capitală, Teheran, în portul petrolier Abadan şj în oraşele religioase Qom şi Meshed. Muriseră mulţi. Urmase escaladarea violenţei, Şahul şovăise, apoi brusc, în ultimele zile ale lui decembrie, anulase legea marţială, îl numise pe Bakhtiar, unul dintre moderaţi, prim ministru, făcuse concesii, iar apoi, incredibil, pe şaisprezece ianuarie, părăsise Iranul pentru "vacanţe". Bakhtiar îşi formase propriul guvern, iar Khomeini - încă în exil în Franţa - îl dezavuase -pe el, e membrii guvernului şi pe cei care-l sprijineau. Revoltele se înmulţiseră şi numărul morţilor crescuse din nou. Bakhtiar încercase să negocieze cu Khomeini, care refuzase să se întâlnească cu el sau să-i vorbească, mulţimea se încăpăţânase, armata se încăpăţânase, apoi închisese toate aeroporturile pentru Khomeini, apoi îi îngăduise să vină în ţară şi după asta, la fel de incredibil, cu opt zile în urmă, pe întâi februarie, reîntoarcerea Iui Khomeini.

De atunci zilele sunt foarte proaste, îşi zise.

În dimineaţa aceea, ea, soţul ei şi Petikin fuseseră la Aeroportul Internaţional din Teheran. Era joi, o vreme foarte rece şi totul era îngheţat, petice de zăpadă se zăreau ici şi colo, iar vântul bătea uşor. Aerul era tare şi înviorător. Către nord, munţii Elburs erau împodobiţi cu alb, soarele care răsărea însângerînd zăpada. Ei trei stăteau lângă un '212 staţionat pe platoul din capătul pistei aeroportului, la mare distanţă de pista din faţa terminalului. Un alt '212 se afla la celălalt capăt al terenului de aterizare, pregătit şi el pentru decolare imediată, amândouă aparatele aduse acolo la ordinul sprijinitorilor lui Khomeini. De partea aceasta terminalul era pustiu, cu excepţia a circa douăzeci de ofiţeri nervoşi, mulţi dintre ei purtând

pistoale mitralieră, aşteptând într-un mare Mercedes negru şi o maşină cu radioemiţător, care fusese reglat pe frecvenţa turnului de control. Era linişte acolo.

Un contrast violent cu interiorul terminalului şi zona din afara gardului împrejmuitor.

Înăuntrul clădirii se afla o delegaţie de primire de aproape o mie de politicieni, ayatolahi, mullahi, ziarişti special invitaţi şi sute de poliţişti în uniformă şi Gărzi Islamice cu banderole verzi pe braţ - armata revoluţionară proprie, ilegală a mulahilor. Toţi ceilalţi fuseseră îndepărtaţi de aeroport, toate drumurile de acces blocate, păzite şi baricadate. Imediat după aceste baricade se aflau zeci de mii de oameni de toate vârstele, neliniştiţi. Majoritatea femeilor purtau chador, rochia lungă ca un văl care le acoperea din creştet până în tălpi. Din spatele acestor oameni, mărginind traseul de şaisprezece kilometri până la cimitirul Behesht-Zahra, unde ayatolahul urma să ţină prima sa cuvântare, se aflau zece mii de poliţişti înarmaţi şi în jurul lor - înghesuiţi în balcoane, la ferestre, pe acoperişuri şi pe străzi - cea mai mare adunare de oameni pe care o cunoscuse vreodată Iranul. O mare de oameni, cei mai mulţi locuitori ai Teheranului. Aproape cinci milioane de persoane se găseau în oraş şi în preajma lui; toţi neliniştiţi, toţi nervoşi, toţi temători că avea să se ivească o întârziere de ultim moment, sau poate că aeroportul va fi închis încă o dată, sau poate că forţele aeriene îl vor doborî - cu sau fără ordin.

Primul ministru Shahpur Bakhtiar, membrii cabinetului şi generalii armatei nu se aflau la aeroport. Deliberat. Nu se afla acolo nici unul dintre ofiţerii sau soldaţii lor. Aceştia aşteptau în barăcile lor sau la aerodromuri sau pe nave, toţi la fel de neliniştiţi şi nerăbdători să treacă la acţiune.

- Aş fi vrut să rămâi acasă, Gen, spusese McIver îngrijorat.

- Aş fi vrut să stăm toţi acasă, spusese Petikin la fel de ne în largul lui.

Cu o săptămână mai înainte McIver fusese contactat de unul dintre simpatizanţii lui Khomeini cu propunerea de a-i pune la dispoziţie elicopterul care să-l ducă pe acesta de la aeroport la Behesht-Zahra.

- Îmi pare rău, asta nu-i cu putinţă. N-am împuternicirea să fac aşa ceva, răspunsese el uluit.

Peste o oră bărbatul se întorsese cu Gărzile Verzi, umplând biroul lui McIver şi cele alăturate cu bărbaţi tineri, duri, cu priviri furioase, doi dintre ei cu pistoale mitralieră sovietice AK 47 pe umăr, iar unul cu un M 16 american.

- Ai să pui la dispoziţie elicopterul, aşa cum am zis, îi spusese, arogant, omul. În caz că cei răspunzători de controlul mulţimii întâmpină dificultăţi. Cu siguranţă că întreg Teheranul va fi acolo ca să-l întâmpine pe Ayatolah, binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!

- Oricât de mult aş vrea să fac asta, nu pot! le răspunsese McIver prudent, încercând să câştige timp.

Se găsea într-o poziţie foarte delicată. Lui Khomeini i se îngăduise să se întoarcă, atâta tot. Dacă guvernul Bakhtiar afla că S-G punea la dispoziţia celui mai aprig duşman al lor un elicopter pentru intrarea triumfală în capitală, ar fi putut fi într-adevăr foarte iritaţi. Şi chiar dacă guvernul ar fi încuviinţat, dacă ceva ieşea prost, dacă Ayatolahul era rănit, S-G ar fi purtat vina, iar vieţile lor n-ar fi valorat o para.

- Toate aparatele noastre sunt închiriate şi eu nu am puterea necesară de a ...

- Eu îţi dau puterea necesară, în numele Ayatolahului, spusese bărbatul furios, ridicând glasul. Ayatolahul este singura putere în Iran.

- Atunci ar fi foarte uşor pentru domnia-voastră să obţineţi un elicopter al armatei iraniene, sau al Forţelor Aeriene Iraniene.

- Taci! Vi s-a făcut onoarea de a fi solicitaţi! Ai să faci aşa cum ţi se spune. în numele lui Allah, komitehul a hotărât că vei pune la dispoziţie un '212 cu cei mai buni piloţi ai voştri, ca să-l ducă pe Ayatolah oriunde vom hotărî, când vom hotărî şi cum vom hotărî noi.

Era pentru prima dată când McIver fusese confruntat cu unul dintre membrii komitehului - mici grupări de tineri fundamentalişti ivite ca prin minune în momentul în care Şahul părăsise Iranul, în fiecare sat, cătun, oraş mai mare sau mai mic, ca să ia puterea, atacând secţiile de poliţie, conducând mulţimea în stradă, preluând controlul oriunde puteau. De cele mai multe ori îi conducea un mullah, dar nu întotdeauna.

Se spunea că, în zona câmpurilor petroliere din Abadan, komitehurile erau formate din fedaini de stânga - care însemna cei ce sunt pregătiţi să se sacrifice.

- Ai să dai ascultare! şi bărbatul îi agită un revolver în faţa ochilor.
- Sunt desigur onorat de încrederea domniei-voastre, spusese McIver, înghesuit de ceilalţi, înconjurat de mirosul greu al sudorii şi hainelor nespălate. Am să cer permisiunea guvernului.
- Guverrîul Bakhtiar e ilegal şi nu e acceptat de popor, mugise bărbatul.

De îndată ceilalţi preluaseră strigătul şi atmosfera devenise neplăcută. Unul dintre ei îşi coborâse pistolul mitralieră de pe umăr.
- Ai să dai ascultare, altfel komitehul o să ia măsuri. McIver îi trimisese un telex lui Andrew Gavallan la Aberdeen şi acesta îi dăduse de îndată aprobarea, sub rezerva unei aprobări din partea partenerilor iranieni ai S-G. Partenerii nu putuseră fi găsiţi. Disperat, McIver contactase ambasada britanică şi ceruse un sfat.
- Ei bine, bătrâne, poţi întreba, desigur, guvernul, oficial sau neoficial, dar n-ai să primeşti vreodată un răspuns. Nu suntem nici măcar siguri că o să-i îngăduie într-adevăr lui Khomeini să aterizeze, sau că Forţele Aeriene n-or să ia problema în mâna lor. În definitiv, ticălosul nu e decât un revoluţionar proscris, îndemnând pe faţă la revoltă împotriva guvernului legal pe care toată lumea îl recunoaşte - şi în primul rând guvernul Majestăţii Sale. Oricum, dacă ai să fii destul de prost să întrebi, guvernul o să-şi aducă odată aminte, fără îndoială, că i-ai stânjenit cândva şi ai încurcat-o oricum.

Până la urmă, McIver încropise un compromis acceptabil cu komitehul.
- În definitiv, subliniase el cu o enormă uşurare, ar arăta foarte ciudat dacă prea onoratul dumneavoastră conducător ar fi dus în oraş de către un aparat britanic. Nu mă îndoiesc că ar fi mai bine dacă aparatul ar fi iranian, condus de un iranian. Desigur că o să pregătesc prin apropiere unul dintre ale noastre, două de fapt, în caz de necesitate, cu cei mai buni piloţi. Va fi suficient să ne chemaţi prin radio! Cereţi un CASEVAC şi o să răspundem imediat.

Şi acum se afla acolo, aşteptând, rugându-se să nu se ivească nici un CASEVAC la care să trebuiască să răspundă.

Jumbo Jetul 747 al companiei Air France apăruse din ceaţa roşietică. Se rotise deasupra aeroportului timp de douăzeci de

minute, aşteptând permisiunea de aterizare. McIver asculta transmisiile turnului de control la radioemiţătorul de pe '212.
- Mai sunt nişte probleme, le spusese celorlalţi doi. Aşteptaţi! Are permisiunea!
- Acu' să vezi, murmurase Petikin.
Priviseră aparatul venind la aterizare. Era de un alb strălucitor, culorile franceze strălucind contrastant pe fuzelaj. Se apropiase milimetru cu milimetru de pământ, într-o aterizare perfectă când, în ultima clipă, pilotul pusese motoarele în plin, renunţând să aterizeze.
- Ce dracu se joacă ăsta acolo? spusese Genny, tresărindu-i inima.
- Pilotul spune că a vrut să arunce o privire mai de-aproape, îi răspunsese McIver. Cred că şi eu aş fi făcut-o, aşa, ca să fiu sigur.
Îi aruncase o ocheadă lui Petikin, care trebuia să execute zborul în cazul unei chemări CASEVAC din partea komitehului.
- Să dea Dumnezeu ca aviaţia militară să nu facă vreo nebunie.
- Uite! exclamase Genny.
Aeronava se apropiase din nou şi atinsese solul. De sub cauciucuri ieşise fum, iar marile ei motoare udaseră, trecând în rotaţie inversă ca să încetinească. Imediat, în întâmpinarea ei ţâşnise un Mercedes şi, pe măsură ce vestea se împrăştiase printre cei aflaţi în clădirea terminalului şi de acolo la baricade, şi de acolo pe străzi, mulţimile înnebuniseră de bucurie. Se pornise o cântare sacadată:
- Allah-u Akbar... Agha uhmad! Allah e mare! Stăpânul s-a întors.
Păruse să treacă o veşnicie până când scara rulantă sosise şi uşile se deschiseseră şi bătrânul cu faţă severă, turban negru şi o barbă bogată coborâse treptele ajutat de una dintre stewardese. Trecuse prin culoarul alcătuit de garda de onoare, formată în grabă de câţiva mullahi şi de echipajul companiei Iran Air France, şi fusese înconjurat de oamenii lui cei mai de încredere şi de oficiali nervoşi, şi împins iute în maşina care o pornise către clădirea aerogării. Acolo îl întâmpinase un tumult înnebunitor de strigăte de bucurie şi ţipete, oameni care se luptau cu frenezie unul cu celălalt ca să se poată apropia de el, să-l atingă, ziariştii din lumea întreagă înghiontindu-se pentru cea mai bună poziţie în barajul de flash-uri şi camere TV, toată lumea strigând, Gărzile Verzi şi poliţia încercând să-l protejeze,

să nu fie strivit. Genny îl putuse vedea pentru o clipă - o statuie gravă în mijlocul acelei nebunii frenetice - apoi fusese înghiţit de mulţime.

Femeia mai luă o înghiţitură de Martini, retrăind amintirea, cu ochii fixaţi pe aparatul de radio, încercând să facă emisiunea să continue prin puterea voinţei şi să şteargă amintirea acelei zile şi a discursului lui Khomeini de la cimitirul Behesht-Zahra, loc ales pentru că foarte mulţi din cei masacraţi în Joia Sângeroasă - erau numiţi martiri -fuseseră îngropaţi acolo; să şteargă amintirea imaginilor TV pe care le văzuseră cu toţii mai târziu, a oceanului furios de trupuri care înconjura coloana motorizată ce îi croia drum, centimetru cu centimetru, ultima urmă de securitate se topise, zeci de mii de bărbaţi, femei şi tineri strigând, zbătându-se, împingându-se ca să ajungă mai aproape de el, căţărându-se peste tot pe microbuzul Chevrolet în care se afla, încercând să ajungă până la el, să-l atingă, ayatolahul stând pe locul din faţă, senin, indicând din când în când mâinile către adulatorii săi. Oamenii se atârnau de capota şi de acoperişul microbuzului, plângând şi strigând, chemându-l pe nume, luptându-se să-i ţină pe alţii la distanţă, împiedicându-l pe şofer să vadă încotro merge, obligându-l uneori să frâneze brusc ca să se scuture de oameni sau alteori să accelereze pur şi simplu, orbeşte; să înlăture amintirea tânărului într-o haină grosolană, cenuşie, care se aruncase pe capota maşinii, dar nu putuse să se prindă cum trebuie şi lunecase uşor într-o parte, sub roţi.

Până la urmă Gărzile Verzi îşi croiseră drum de jur împrejurul şi deasupra microbuzului şi chemaseră elicopterul şi ea îşi aminti felul nepăsător în care elicopterul se împlântase în gloata ce se împrăştia de teama elicelor, trupuri azvârlite peste tot, răniţi oriunde-ţi aruncai privirea, apoi ayatolahul, cu chipul la fel de impasibil şi sever, ieşind în mijlocul grupului său compact de Gărzi Islamice, care-l ajutaseră să urce în elicopter, apoi elicopterul ridicându-se în înălţimi, într-un nesfârşit torent de "Allah-uuuu Akbar... Agha uhmad..."

- Aş mai bea ceva, spuse ea şi se ridică pentru a-şi ascunde un fior. Să-ţi fac şi ţie ceva, Duncan?

- Mulţumesc, Gen!

Se duse în bucătărie după gheată.

- Charlie?

- E-n regulă, Genny, mă descurc eu!

Femeia se opri când emisiunea radioului reveni cu putere.

"... China comunică cum că au avut loc ciocniri importante la graniţa cu Vietnamul şi denunţă aceste atacuri ca o dovadă suplimentară a intenţiilor de hegemonie a Uniunii Sovietice. Din Franţa..."

Semnalul se topi din nou, lăsând în urmă numai paraziţi.

După un moment Petikin spuse:

- Când am venit încoace m-am oprit la club, pentru un pahar. Printre jurnalişti circulă un zvon că Bakhtiar se pregăteşte să ia măsuri. Alt zvon că au fost lupte grele în Meshed după ce gloata i-a spânzurat pe şeful poliţiei şi jumătate de duzină dintre oamenii lui.

- Groaznic! spuse ea, revenind din bucătărie. Cine oare controlează gloatele, Charlie? Cine oare le poate controla într-adevăr? Comuniştii?

Petikin ridică din umeri.

- Nimeni nu pare să ştie precis, dar comuniştii tudehi sunt şi ei în oala asta, chiar dacă sunt în afara legii, ca toţi cei de stânga, în special mujahedinii al-khalq care cred într-un fel de combinaţie între religia islamică şi Marx şi sunt sprijiniţi de ruşi. Şahul, Statele Unite şi cele mai multe guverne din Vest ştiu că ei sunt ajutaţi şi îndemnaţi de ruşi şi tot aşa zice şi cea mai mare parte a presei iraniene şi partenerii noştri, care s-au udat în pantaloni de frică neştiind în ce parte s-o ia, încercând să-l sprijine şi pe Şah şi pe Khomeini în aceeaşi măsură.

- Să dea Dumnezeu să se hotărască odată. Iranul e un loc grozav şi n-am de gând să plec de-aici!

- Şi ce-i cu ziarele?

- Presa străină e destul de împărţită. Unele ziare americane sunt de părere că Şahul e cel care trebuie învinovăţit, alţii că numai Khomeini, totul e pur religios şi condus de el şi de mullahi. Apoi sunt cei care îi acuză pefedainii de stânga sau pe fundamentaliştii extremişti, Frăţia Islamică. A fost chiar un tip, cred că era francez, care s-a legat de Yaser Arafat şi de OEP...

Se opri. Radioul se auzi pentru o secundă, apoi se întoarse înapoi la paraziţii lui.

- E din pricina petelor solare!

- De-ajuns să faci oftică, spuse McIver.

Fost pilot RAF, ca şi Petikin, fusese primul pilot care se alăturase S-G, iar acum, ca director al lucrărilor din Iran, era totodată şi director executiv al IHC - Iran Helicopter Company - societate mixtă cu participare egală irano-engleză, cu obligatorii parteneri iranieni, căreia S-G îi împrumutase elicopterele, compania care obţinuse şi încheiase toate contractele lor, deţinea banii şi fără de care n-ar fi existat nici un fel de afacere în Iran.

Se aplecă pentru a potrivi puţin lungimea de undă, apoi se răzgândi.

- O să se-ntoarcă, Duncan, spuse Genny încrezătoare. Callaghan e cam sărit, aşa-i?

El îi zâmbi. Erau căsătoriţi de treizeci de ani.

- N-arăţi rău, Gen, n-arăţi rău deloc!

- Pentru asta poţi să mai bei un whisky!

- Mulţumesc! Da', de data asta, pune totuşi ceva whisky în apă.

"...urtătorul de cuvînt al Departamentului Energiei a declarat că noua scumpire cu 14 procente decisă de OPEC va costa anul viitor S.U.A. cincizeci şi unu de miliarde de dolari pentru importul de petrol. La Washington, preşedintele Carter a anunţat că, din pricina situaţiei în continuă deteriorare din Iran, un portavion cu navele aferente a primit ordin să pornească din Philip..."

Vocea crainicului fu înecată de altă staţie, apoi amândouă se stinseră. Aşteptară în tăcere, foarte încordaţi. Cei doi bărbaţi îşi aruncară priviri scurte, încercând să-şi ascundă surpriza.

Genny se duse după sticla de whisky care se afla pe bufet. Tot acolo, ocupând cea mai mare parte a spaţiului, era şi emiţătorul radio, legătura lui McIver cu bazele de elicoptere din tot Iranul - dacă o îngăduiau condiţiile atmosferice.

Apartamentul era mare şi confortabil, cu trei dormitoare şi două camere de zi. În ultimele câteva luni, de când se instaurase legea marţială şi începuseră violenţele, Petikin se mutase acolo cu ei - era singur, divorţase de un an şi acest aranjament le făcea tuturor plăcere.

Un vânt uşor făcu să zăngăne geamurile. Genny aruncă o privire afară. De la casele de peste drum răzbăteau câteva luminiţe slabe. Pe stradă nu era nici un bec. Acoperişurile joase ale uriaşului oraş se întindeau cât vedeai cu ochii. Zăpada se aşternuse pe case şi pe pământ. Cea mai mare parte a celor

cinci-şase milioane de oameni care trăiau acolo locuiau într-o mizerie cumplită, dar zona aceasta, din nordul Teheranului, cea mai bună zonă, unde locuiau cei mai mulţi dintre străini şi iranienii înstăriţi, era bine îngrijită. E rău să locuieşti în cea mai bună zonă, dacă-ţi poţi îngădui? se întrebă. Lumea asta-i un loc foarte ciudat, oricum ai încerca să priveşti. îşi făcu băutura foarte slabă, mai mult sifon, şi veni cu ea înapoi.
- O să fie război civil. E imposibil să mai rămânem aici.
- O să fie în regulă. Carter nu poate să îi... Brusc, luminile şi radiatorul se stinseră.
- Împuţiţii, spuse Genny. Slavă Domnului că avem arzătorul cu butan!
- Poate că întreruperea de curent o să fie scurtă. McIver o ajută să aprindă lumânările deja pregătite.

Se uită către uşă. Lângă ea se afla o canistră de douăzeci de litri cu petrol, combustibilul lor în caz de urgenţă. Nu-i plăcea deloc ideea de-a avea petrol în apartament. Toată lumea avea, în special de când trebuiau să folosească lumânări aproape în fiecare seară. De săptămâni se stătea între cinci şi douăzeci şi patru de ore la cozile de la benzinării şi chiar şi-atunci era mai mult ca sigur că slujbaşul iranian te refuza pentru că erai străin. De foarte multe ori i se furase petrolul din rezervor. Încuietorile nu ajutau la nimic. Erau mai norocoşi decât mulţi alţii din pricină că aveau acces la rezervele aeroportului, dar pentru o persoană obişnuită, mai ales un străin, cozile făceau viaţa mizerabilă.

Pe piaţa neagră benzina costa până la o sută şaizeci de riali litrul - doi dolari litrul, opt un galon - când puteai să faci rost de ea.
- Aveţi grijă de raţia de rezervă, spuse râzând.
- Mac, poate c-ar trebui s-aşezi o luminare pe ea, aşa, ca-n vremurile vechi, spuse Petikin.
- Nu-l tenta, Charlie! Ce spuneai de Carter?
- Necazul e că dacă se sperie Carter şi bagă chiar şi numai câţiva soldaţi sau avioane ca să sprijine o lovitură militară, o s-arunce totul în aer. Or să urle toţi ca pisica trasă de coadă - ruşii cel mai tare dintre toţi - şi va trebui să facă ceva, iar Iranul va deveni prima mutare din cel de-al Treilea Război Mondial.

McIver spuse:

- Luptăm în Al Treilea Război Mondial, Charlie, din '46. Îl întrerupse un val de paraziţi, apoi se auzi din nou vocea crainicului:

"...pentru activităţi de spionaj. Suntem informaţi din Kuweit de Şeful de Stat Major al Forţelor Armate, că Kuweitul a primit transporturi de arme din partea Uniunii Sovietice."

-Iisuse! murmurară amîndoi bărbaţii.

" În Beirut, Yasser Arafat, liderul OEP, a declarat că organizaţia lui va continua să sprijine activ revoluţia ayatolahului Khomeini. La o conferinţă de presă din Washington, preşedintele Carter a reafirmat sprijinul Statelor Unite pentru guvernul Bakhtiar şi procesul constituţional. Şi, în cele din urmă, ştiri chiar din Iran: ayatolahul Khomeini a ameninţat să-l aresteze pe primul ministru Bakhtiar dacă nu demisionează şi a chemat poporul să distrugă cumplita monarhie şi guvernul ei ilegal şi armata să se ridice împotriva ofiţerilor aserviţi străinătăţii şi să-şi părăsească unităţile, luînd cu ei armele.

În Insulele Britanice, ninsori deosebit de abundente, furtuni şi inundaţii au dezorganizat cea mai mare pare a ţării, ducând la închiderea aeroportului Heathrow şi blocând la sol toate aparatele. Aici se sfârşeşte buletinul nostru de ştiri. Următorul se va difuza la orele optsprezece GMT. Ascultaţi BBC World Service. Şi acum, de la corespondentul nostru cu problemele agricole: 'Despre găini şi porci. Începem..."

McIver se întinse şi închise aparatul. .

- Lua-l-ar dracu'! Lumea se prăbuşeşte şi BBC-ul ne zice de porci.

Genny rîse.

- Ce te-ai face fără BBC, fără televiziune şi fără meciurile de fotbal? Furtuni şi inundaţii!

Ridică într-o doară receptorul telefonului. Era mort, ca de obicei.

- Sper că măcar copiii sunt bine.

Aveau un fiu şi o fiică, Hamish şi Sarah, amândoi căsătoriţi de-acum şi la casele lor, şi doi nepoţi, câte unul de la fiecare.

- Micuţa Karen răceşte aşa de rău, iar Sarah, chiar şi la douăzeci şi trei de ani, are nevoie de cineva care s-o înveţe să se îmbrace cum trebuie. N-o să crească niciodată copilul ăsta ?

- Împuţită treabă să nu poţi să telefonezi când ai nevoie, spuse Petikin.

- Da. Oricum, e vremea să mâncăm ceva. Astăzi piaţa era aproape goală. De trei zile la rând e aşa, astfel că am avut de ales între o străveche friptură de berbec, din nou cu orez, sau ceva special. Am ales ceva special şi am folosit ultimele două conserve. Avem plăcintă cu carne, conopidă au gratin, tartă de melasă şi aperitiv surpriză.

Luă o luminare şi intră în bucătărie, închizând uşa după ea.

- Mă întreb de ce întotdeauna avem conopidă la grătar?

McIver privea jocul de lumini produs de flacăra lumânării pe uşa bucătăriei. Detest grozăvenia asta. I-am spus de cincizeci de ori.

Brusc atenţia îi fu atrasă de ceva în noapte. Se apropie de fereastră. Oraşul era lipsit de lumini pentru că energia electrică era întreruptă, dar către sud-est o strălucire roşiatică începuse să lumineze cerul.

- Din nou Jalleh, spuse el simplu.

Pe opt septembrie, cu cinci luni în urmă, zeci de mii de oameni ieşiseră pe străzile Teheranului ca să protesteze împotriva declarării de către Şah a legii marţiale. Avuseseră loc acte de vandalism şi distrugere în masă, în special în Jalleh, o suburbie săracă, dens populată, unde fuseseră aprinse ruguri şi ridicate baricade din cauciucuri aprinse. când sosiseră forţele de securitate, mulţimea înfuriată şi agitată strigase "Moarte Şahului!" şi refuzase să se împrăştie. Ciocnirile fuseseră violente. Gazele lacrimogene nu ajutaseră la nimic. Puştile, însă, da. Numărul morţilor fusese estimat de la nouăzeci şi şapte - număr susţinut de către oficialităţi, la două sute cincizeci - după unii martori, până la două sau trei mii -după cum susţineau grupările de opoziţie. în raziile care urmaseră Joiei Sângeroase fuseseră arestaţi şi închişi un mare număr de politicieni din opoziţie, dizidenţi sau pur şi simplu persoane ostile regimului. Mai târziu, guvernul recunoscuse o mie o sută şase persoane, printre care doi ayatolahi, lucru care înfuriase şi mai rău mulţimile.

Privind strălucirea, McIver se simţi cuprins de tristeţe. Dacă n-ar fi fost ayatolahu, zise, în special Khomeini, nu s-ar fi petrecut nici unul dintre aceste lucruri.

Cu ani în urmă, când McIver sosise pentru prima dată în Iran, întrebase un prieten de la Ambasada Britanică ce înseamnă "ayatolah".
- E un cuvînt arab, aya Allah si înseamnă "oglindirea lui Allah".
- E preot?
- Nicidecum! Nu există preoţi în religia islamică -numele religiei lor, ăsta-i alt cuvânt, care-nseamnă "supunere", supunere la Voinţa Domnului.
- Cum?
- Ei bine, spusese prietenul său râzând, am să-ţi explic, dar trebuie să ai puţină răbdare. Mai întâi iranienii nu sunt arabi, ci arieni. Cei mai mulţi dintre ei sunt musulmani şiiţi, o sectă separată, activă şi foarte aplecată spre misticism. Arabii sunt de obicei suniţi conservatori - care formează cea mai mare parte a miliardului de mahomedani ai lumii - iar deosebirea dintre secte e întrucâtva ca cea dintre protestanţii şi catolicii noştri şi s-au luptat între ei în cursul vremurilor la fel de sălbatic. Dar toţi împărtăşesc aceeaşi credinţă nestrămutată că există un singur dumnezeu: Allah - cuvântul arab pentru Dumnezeu - şi că Mohamed, un bărbat din Mecca ce a trăit între anii 570-632 după Christos, a fost profetul lui, iar cuvintele Coranului, rostite de el şi scrise de alţii în decursul multor ani după moartea lui, vin direct de la Allah şi conţin toate cunoştinţele care sunt necesare unui individ sau societăţii ca să existe. Toate.
- Asta nu-i cu putinţă!
- Pentru mahomedani este, Mac, azi, mâine, întotdeauna. Dar "ayatolah" este un titlu specific numai şiiţilor şi acordat prin consens şi recunoaştere populară de comunitatea din jurul unei moschei - un alt cuvânt arab, care înseamnă loc de întâlnire, ceea ce şi este de fapt: un loc unde se întâlnesc oamenii, să fie limpede, nu o biserică - deci un titlu acordat unui mullah care prezintă acele caracteristici atât de căutate şi admirate între şiiţi: pietate, sărăcie, învăţătură - dar numai cărţile sfinte. Coranul şi Suna - și spirit de conducere. În mod deosebit acesta din urmă. În rândul mahomedanilor nu se face deosebire între religie şi politică, nu se poate concepe aşa ceva, iar mullahii şiiţi din Iran au fost de la bun început străjeri fanatici ai Coranului şi Sunei, lideri fanatici şi, ori de câte ori a fost nevoie, luptători în revoluţie.
- Dacă ayatolahul sau mullahul nu e un fel de preot, ce e?

- Mullah înseamnă "lider, conducător", cel care conduce rugăciunea într-o moschee. Oricine poate fi mullah dacă e bărbat şi mahomedan. Oricine. Nu există cler în rândurile mahomedanilor; de nici un fel. Nu stă nimeni între Dumnezeu şi tine, asta-i una dintre frumuseţile acestei credinţe - dar nu şi pentru şiiţi. Ei cred că, după Profet, pământul trebuie să fie condus de un conducător de origine semi-divină, infailibil, sfânt - Imamul, care e un fel de intermediar între oameni şi divinitate. Şi asta este ideea de la care a pornit marea scindare dintre suniţi şi şiiţi, iar războaiele lor au fost la fel de sângeroase ca ale plantageneţilor. Pe când suniţii cred în conducerea colectivă, şiiţii acceptă autoritatea unui Imam.
- Şi atunci cine îl alege pe cel care va fi Imami
- Asta a fost toată problema. Când a murit Mohamed - că veni vorba, el n-a pretins niciodată că, deşi ultimul dintre profeţi, ar fi fost altceva decât un muritor - n-a lăsat nici fii şi nici n-a numit un succesor, un calif. Şiiţii cred că conducerea trebuie să rămână în familia Profetului şi, deci, calif putea fi doar Aii, vărul şi ginerele său, care se căsătorise cu Fatima, fiica lui favorită. Dar suniţii ortodocşi, urmând o tradiţie istorică tribală care se mai aplică chiar şi astăzi, cred că un conducător poate fi ales doar de colectivitate. S-au dovedit mai puternici, aşa că primii trei califi au fost aleşi, doi au fost ucişi de alţi suniţi şi apoi, în cele din urmă, spre mulţumirea şiiţilor, calif a devenit Aii - şi în credinţa lor fierbinte, primul Imam. Ei pretindeau că era de origine semi-divină, inspirat de divinitate, Mac. Aii a rezistat cinci ani, apoi a fost ucis - şiiţii îl consideră martir. Cel mai în vârstă fiu al lui a lui, Cel de-al doilea fiu, prea-respectatul Hussein, la douăzeci şi cinci de ani a ridicat o armată împotriva uzurpatorului, dar a fost măcelărit - din nou se spune "martiriu" - împreună cu toţi oamenii lui, inclusiv cei doi fii mai mici ai fratelui său, propriul său fiu de cinci ani şi un sugar. Asta s-a întâmplat în a zecea zi a Muhraramului, în anul şase sute cincizeci după Christos, după numărătoarea noastră, şaizeci şi unu după a lor şi încă se mai sărbătoreşte martiriul lui Hussein ca cea mai sfântă zi a lor.
- Asta este ziua în care se fac procesiuni şi se flagelează, îşi înfig cârlige în trup şi se chinuie?
- Da. E o nebunie din punctul nostru de vedere. Reza Şah a interzis obiceiul, dar şiismul este o religie pătimaşă care are

nevoie de exteriorizări ale suferinţei şi durerii. Aşa că ideea martiriului este adânc înrădăcinată în şiiţi, iar în Iran chiar venerată, ca şi revolta împotriva uzurpatorilor.
- Aşadar s-a pornit bătălia - credincioşii împotriva Şahului.
- Oh, da! şi fanatici sunt de arabele părţi. Pentru şiiţi mullahul este singurul care poate interpreta cuvintele lui Allah, ceea ce îi dă o putere uriaşă. El este conducătorul, tălmăcitorul, legiuitorul, judecătorul şi cel mai mare dintre mullahi sunt ayatolahii.
- Iar Khomeini este Marele Ayatolah, îi zise McIver, privind dus noaptea însângerată de deasupra Jalehului. Este şi, fie că-i place sau nu, toate omorurile, toate vărsările de sânge şi suferinţa şi nebunia trebuie aşternute la picioarele lui, pe drept sau nu.
- O, iartă-mă, Charlie! spuse, revenind la realitate. Mă dusesem departe cu gândul. Ce-i?

Aruncă o privire spre uşa bucătăriei. Era încă închisă.
- Nu crezi că ar trebui s-o scoţi_pe Genny din Iran? întrebă cu voce coborâtă Petikin. începe să semput
ă treaba.
- Nu vrea, a dracului! I-am spus de cincizeci de ori, am rugat-o de cincizeci de ori, da' e la fel de încăpăţânată ca un nenorocit de catâr, răspunse McIver la fel de încet. Zâmbeşte doar şi spune: "când pleci tu, plec şi eu".

Îşi isprăvi băutura, trase din nou o ocheadă spre uşă si-si turnă în grabă alta. Apoi, cu glas tare:
- Charlie, vorbeşte tu cu ea! Pe tine o să te-asculte!
- Pe dracu'!
- Ai dreptate. Afurisită femeie! Afurisit de încăpăţânată. Toate sunt la fel de afurisite.
Râseră. După o pauză, Petikin spuse:
- Ce face Şeherazada? McIver se gândi un timp.
- Tom Lochart e un bărbat norocos.
- De ce n-a plecat cu el în concediu, să stea în Anglia până când se liniştesc lucrurile în Iran?
- N-are nici un motiv să plece. N-are familie sau prieteni acolo. Vroia ca el să-şi vadă copiii, să fie acolo de Crăciun şi toate chestiile astea. A spus că mai rău ar tulbura apele şi i-ar sta în drum dacă-ar merge cu el. Deirdre Lochart e încă întoarsă pe dos de când cu divorţul şi oricum familia Şeherazadei este aici şi ştii cât de puternice sunt legăturile în familiile iraniene. N-o să plece până nu pleacă Tom şi nici atunci nu sunt foarte sigur. în

ce-l priveşte pe el, dacă aş încerca să-l expediez de-aici, cred că şi-ar da demisia. Ar rămâne pentru totdeauna, ca tine! Zâmbi. De ce rămâi? .
- E cel mai bun post pe care l-am avut vreodată în vremuri normale. Pot să zbor cât vreau, să schiez iarna, să ies cu barca vara... Da' să fim sinceri, Mac, Claire a urât întotdeauna locurile astea. De ani de zile îşi petrece vremea mai mult în Anglia decât aici, ca să poată fi alături de Jason şi Beatrice, familia ei şi nepotul nostru. Măcar despărţirea asta a fost amicală. Piloţii de elicoptere n-ar trebui să se-nsoare. Trebuie să umble prea mult de colo. Eu sunt născut în exil şi-am să mor acolo. Nu vreau sa mă întorc la Cape Town, oricum abia mai îmi aduc aminte de locurile alea, şi nu pot să îndur afurisitele alea de ierni englezeşti. Insh'Allah, spuse, totul e în mâinile lui Allah, şi gândul îi făcu plăcere.

Telefonul sună pe neaşteptate, făcându-i să tresară. De luni de zile liniile telefonice funcţionau aleator, iar în ultimele câteva săptămâni deloc, cu nesfârşite atingeri, apeluri greşite, tonuri de ocupat sau defecţiuni care se reparau ca prin minune, fără nici un motiv aparent, pentru o zi sau o oră, ca să revină mai târziu din nou în starea aceea, de parcă, la fel de neaşteptat, s-ar fi aruncat asupra lor o vrajă.
- Pariu pe cinci lire că-i vreun creditor, spuse Petikin, zâmbind către Genny care ieşea din bucătărie la fel de uluită la auzul clopoţelului.
- Nu ţine, Charlie.

Băncile erau în grevă, închise de două luni, ca răspuns la chemarea lui Khomeini la grevă generală, aşa că nimeni, persoane fizice, firme sau chiar guvernul, nu fusese în stare să scoată vreun ban şi tot mai mulţi iranieni foloseau bani lichizi şi nu cecuri.

McIver ridică receptorul, neştiind la ce - sau la cine - să se aştepte.
-Alo!
- Sfinte Dumnezeule, afurisenia funcţionează! se auzi o voce. Duncan, mă auzi?
- Da, da! Te aud slab. Cine-i acolo?
- Talbot, George Talbot, de la Ambasada Britanică. Iartă-mă, bătrâne, dar a explodat bomba: Khomeini 1-a numit pe Mehdi Bazargan prim-ministru şi a cerut demisia lui Bakhtiar, altfel e

de rău. Aproape un milion de oameni sunt pe străzile Teheranului chiar acum şi lucrurile se înrăutăţesc. Am auzit că s-au răsculat aviatorii de la Dosah Tapeh şi Bakhtiar a zis că dacă nu se potolesc o să ordone intrarea în acţiune a Nemuritorilor...

Nemuritorii erau unităţile de şoc ale Gărzii Imperiale, sprijinitori fanatici ai Şahului.

- ... Guvernul Majestăţii Sale, împreună cu cel american, canadian şi altele sfătuiesc personalul care nu are funcţii esenţiale în ambasadă să părăsească de îndată ţara...

McIver încercă să-şi ascundă uluirea de pe chip şi sopti către ceilalţi:

- Talbot, de la ambasadă.

-... Ieri, un american de la KxTex Oil şi un funcţionar oficial din Ministerul Petrolului au fost atacaţi şi ucişi de oameni înarmaţi, neidentificaţi, într-o ambuscadă lângă Ahwaz, în sud-vestul ţării...

Inima lui McIver tresări.

- Voi încă mai faceţi zboruri pe-acolo, nu?

- Prin apropiere, la Bandar-e Delam, pe coastă, spuse McIver fără să-şi schimbe vocea.

- Câţi cetăţeni britanici aveţi acolo, în afară de familiile lor?

- Patruzeci şi cinci, dintr-un personal obişnuit de şaizeci şi şapte. Adică douăzeci şi şase de piloţi, treizeci şi şase de mecanici şi cinci în administraţie - cam strictul necesar pentru noi.

- Cine-s ceilalţi?

- Patru americani, trei germani, doi francezi şi-un finlandez, toţi piloţi. Doi mecanici americani. O să-i considerăm pe toţi băieţii noştri drept englezi, dac-o fi nevoie.

- Şi familii?

- Patru. Toate soţii, nici un copil. Am evacuat restul cu trei săptămâni în urmă. Genny e încă aici. Un american la Kovviss şi doi iranieni.

- Ai face bine să duci mâine ambele soţii iraniene în ambasadele soţilor lor, împreună cu certificatele lor de căsătorie. Sunt în Teheran?

- Numai una, una e la Tabriz.

- Ar fi bine să le faci rost de paşapoarte noi - cât de iute poţi.

După legile iraniene, toţi cetăţenii iranieni care se întorceau în ţară erau obligaţi să predea paşapoartele la Biroul de Imigrări in momentul intrării în ţară, unde se păstrau până

când doreau să plece din nou. Ca să poată iasă din ţară trebuiau să se prezinte personal la biroul respectiv, cu o cerere pentru viză de ieşire, lucru pentru care aveau nevoie de un document de identitate valabil, un motiv satisfăcător pentru a părăsi ţara şi, dacă plecau cu avionul, un bilet valabil, plătit dinainte pentru un anume zbor.

Obţinerea vizei dura, de obicei, zile sau săptămâni.

- Mulţumesc Domnului că n-avem probleme de-astea, spuse McIver.

- Putem să mulţumim Domnului că suntem englezi, continuă Talbot. Din fericire, nu avem nici un frecuş cu ayatolahul, Bakhtiar, sau cu generalii. Totuşi, orice străin poate fi luat în focuri, aşa că îţi recomandăm oficial să trimiţi familiile afară cât de iute şi să reduci personalul la strictul necesar, pentru o vreme. De mâine, la aeroport o să fie un adevărat balamuc; după estimările noastre, mai sunt încă cinci mii de cetăţeni străini, cei mai mulţi dintre ei americani, dar i-am rugat pe cei de la British Airways să ne ajute şi să mărească numărul zborurilor pentru noi şi pentru conaţionalii noştri. Clenciul e că toţi controlorii de zbor civil sunt încă în grevă. Bakhtiar a ordonat să intre în acţiune controlorii militari de zbor şi ei sunt şi mai formalişti, dacă se poate aşa ceva. Suntem siguri că o să fie ceva foarte asemănător exodului.

- O, doamne!

Cu câteva săptămâni în urmă, după luni de ameninţări din ce în ce mai înspăimântătoare la adresa străinilor - cele mai multe împotriva americanilor, pentru că Khomeini ataca fără încetare materialismul american, numindu-l "Marele Satan" - o gloată furioasă scăpase de sub control în oraşul industrial Isfahan, care cuprindea un enorm complex siderurgic, o rafinărie petrochimică, un arsenal şi o fabrică de elicoptere şi unde lucrau şi locuiau o mare parte din cei cincizeci de mii de cetăţeni americani şi familiile lor. Gloata incendiase bănci -Coranul interzice împrumuturile cu dobândă - magazine de băuturi - Coranul interzice alcoolul - şi două cinematografe - locuri de pornografie şi propagandă vestică, întotdeauna ţinte predilecte pentru fundamentalişti, apoi atacase, instalaţiile industriale, împroşcase cele patru etaje ale sediului firmei Grumman Aircraft cu cockteiluri Molotov şi îl arseseră până în temelii.

Asta generase un exod precipitat. Mii de persoane, în majoritate membri ai familiilor muncitorilor străini, se îndreptaseră către aeroportul Teheran, blocîndu-l, în goana lor pentru cele câteva bilete libere, transformând aeroportul şi sălile de aşteptare într-un fel de tabără de refugiaţi, bărbaţi, femei şi copii dormind acolo, temându-se să-şi piardă rândul, având loc abia îndeajuns să stea în picioare, aşteptând răbdători, dormind, împingându-se, cerând, scâncind, strigând sau, pur şi simplu, aşteptând stoici. Nu existau tabele, liste de priorităţi - la fiecare zbor se vânduseră zeci de bilete pentru acelaşi loc, nu exista evidenţa computerizată, ci doar câţiva funcţionari morocănoşi, cei mai mulţi ostili şi necunoscând engleza, în curând aeroportul devenise mizer şi atmosfera tensionată.

În disperare de cauză, câteva companii închiriară avioane ca să-şi scoată oamenii din Iran. Avioane de transport ale Forţelor Aeriene Americane veniră să ia familiile militarilor, în timp ce toate ambasadele încercau să ascundă adevărata întindere a evacuărilor, nedorind să îl nemulţumească mai mult pe Şah, aliatul lor statornic de douăzeci de ani. Mii de iranieni, toţi sperând să poată scăpa cât se mai putea, îşi aduceau aportul la sporirea haosului. Cei lipsiţi de scrupule şi cei bogaţi reuşeau să treacă în faţa. Mulţi oficiali se îmbogăţiră, devenind şi mai lacomi şi mai bogaţi. Apoi sosi ca o lovitură greva controlorilor de trafic, care închise complet aeroportul.

Timp de două zile, nici un avion nu ateriza şi nu decola. Mulţimile se înşiruiau plecând şi venind. Apoi unii dintre controlorii de trafic se întoarseră la lucru, şi totul se reluă de la capăt: zvonuri de zboruri reluate; fuga la aeroport cu copii şi bagaje, cu tot ce strânseseră de ani de zile sau fără nici un fel de bagaj, pentru un loc sigur care nu exista de fapt; întoarcerea înapoi la Teheran, sute de oameni aşteptând în faţa ta la coadă pentru un taxi, cele mai multe taxiuri în grevă; în cele din urmă reveneai înapoi la hotel ca să descoperi camera ta de mult închiriată altuia, toate băncile închise, aşa că n-aveai de tinde scoate bani ca să ungi mâinile veşnic întinse.

În cele din urmă, cei mai mulţi străini care voiau să plece, plecaseră. Cei care rămăseseră ca să menţină afacerile în picioare, să deservească exploatările de petrol, rafinăriile, zborurile avioanelor, centralele nucleare în construcţie, să facă

să plutească tancurile petroliere şi ca să-şi apere giganticele investiţii, se străduiau să treacă neobservaţi, în special dacă erau americani.

Khomeini spusese: "Dacă străinul vrea să plece, lasă-l să plece. Materialismul american este Marele Satan".

McIver apăsă mai tare telefonul de ureche, căci audiţia se înrăutăţise o clipă şi el se temuse că legătura s-ar fi putut întrerupe.

- Da, George, ce spuneai? Talbot continuă:

- Spuneam, Duncan, că suntem aproape siguri că pîn' la urmă totul o să iasă bine. Nu există nimic în lumea asta care să poată face buba asta să plesnească de tot. O sursă neoficială spune că există deja o înţelegere ca Şahul să abdice în favoarea fiului său, Reza - un compromis pe care îl sprijină şi Guvernul Majestăţii Sale. Tranziţia către un guvern constituţional ar putea fi puţin oscilantă, dar n-ai de ce să-ţi faci griji. Iartă-mă, trebuie s-o şterg. Dă-mi de ştire ce-ai hotărât!

Telefonul muri.

McIver înjură, trase de fire fără nici un sens, apoi le povesti celorlalţi cele istorisite de Talbot. Genny zîmbi dulce:

- Nu te uita la mine, răspunsul e "nu". Sunt de ac...

- Dar, Gen, Tal...

- Sunt de acord că ceilalţi ar trebui să plece, dar aceasta rămâne. Masa e aproape gata.

Se întoarse în bucătărie şi închise uşa, întrerupând orice alte discuţii.

- Să fiu al naibii, afurisita o să plece! spuse McIver.

- Pe leafa mea pe un an că n-o s-o facă înaintea ta! Tu de ce nu pleci, pentru Dumnezeu? O să mă-ngrijesc eu de totul.

- Nu, mulţumesc, da' nu. McIver zîmbi în semiîntuneric. De fapt, e ca şi cum am fi înapoi în timpul războiului, nu-i aşa? în timpul afurisitului de camuflaj, n-ai de ce să-ţi faci griji. Trebuie doar să te obişnuieşti cu asta, să ai grijă de trup şi să te supui ordinelor.

Privi un timp la Petikin, încercând să-şi închipuie baza de la Bandar-e Delam.

- Îl cunoşti pe Stanson, americanul care a fost ucis?

- Da. Tipul obişnuit de individ. Un director local al ExTex. L-am întâlnit odată. Umbla vorba că lucra pentru CIA, da' cred că erau doar zvonuri.

McIver se încruntă la pahar. Talbot avea dreptate în privinţa unui lucru.
- Suntem al dracului de norocoşi că suntem englezi. E rău pentru yankei. Nu-i cinstit.
- Da. Dar tu i-ai acoperit pe ai noştri cât de bine ai putut.
- Sper.
Când Şahul plecase şi violenţa luase amploare peste tot în jur, McIver eliberase cărţi de identitate britanice tuturor americanilor.
- Ar trebui să ţină, doar dacă Gărzile Verzi, poliţia sau SAVAK nu le compară cu licenţele.
După legea iraniană, toţi străinii erau obligaţi să aibă o viză valabilă, care trebuia anulată înainte de a putea părăsi ţara, o carte de identitate care să specifice corporaţia pentru care lucrau şi, toţi piloţii, o licenţă anuală, iraniană, de zbor. Ca o măsură suplimentară de prevedere, McIver obţinuse cărţi de identitate eliberate şi semnate de şeful partenerilor iranieni în Teheran, generalul Valik. Pînâ atunci nu fuseseră probleme. McIver le spusese americanilor:
- Ar fi bine să le purtaţi la voi, ca să le puteţi arăta dacă e nevoie.
Şi dăduse ordin întregului personal să poarte fotografia lui Khomeini şi a Şahului.
Petikin încerca să cheme Bandar-e Delam cu radiotelefonul, dar fără succes.
- O să-ncercăm mai târziu, spuse McIver. Toate bazele o să asculte la 8,30. Asta ne dă ceva timp să hotărâm ce avem de făcut.
- Christoase! O să fie afurisit de greu! Ce crezi? Status-quo*, cu excepţia familiilor?
Foarte îngrijorat, Petikin se ridică şi luă o luminare, încercând să desluşească tiarta prinsă pe perete. Pe ea era marcată situaţia tuturor bazelor lor: echipajele, personalul de sol şi aparatele. Erau împrăştiate prin tot Iranul, de la bazele armatei şi aviaţiei din Teheran şi Isfahan, la bazele de deservire ale sondelor de înaltă altitudine din Zagros, o exploatare forestieră în Tabriz, către nord-vest, o echipă de cercetare a minereurilor uranifere în apropierea graniţei afgane, întreţinerea unei conducte de petrol lângă marea Caspică, patru zone de

* Nu se schimbă nimic [aprox. in lb. latină].

extracţie în sau lângă Golf şi ultima, departe în sud-est, la Lengeh, spre strâmtoarea Hormuz. Dintre acestea, numai cinci mai erau acum operaţionale: Lengeh, Kowiss, Ban-dar-e Delam, Zagros şi Tabriz.
- Avem cincisprezece '212, incluzând două neoperaţionale, aflate în verificările de două mii de ore, şase '202 şi trei Alouette, care se presupune că funcţionează acum. Şi toate sunt închiriate pe contracte legale, nici unul dintre ele n-a fost reziliat, dar nici unul dintre ele n-a fost achitat, spuse McIver nervos. N-avem cum să le strângem pe toate la Kowiss, nu putem nici să le retragem legal, fără aprobarea beneficiarului sau a dragilor noştri parteneri. Doar dacă am putea declara force majeure.
- Aşa ceva încă nu se poate. Trebuie să fie status-quo cât de mult putem.
Talbot părea încrezător. Status-quo!
- Aş vrea să fie aşa, Charlie! Dumnezeule, anul trecut pe vremea asta aveam aproape patruzeci de '212 la lucru, fără a mai socoti restul.
McIver îi mai turnă whisky.
- Ar fi bine s-o iei încetişor! spuse în şoaptă Petikin. Genny o să sară iar cu gura pe tine. Ştii că ţi-a crescut tensiunea şi nu trebuie să bei!
- Asta-i cu scop medicinal, pentru Dumnezeu!
O luminare pâlpâi şi se stinse. McIver se ridică, aprinse alta şi se întoarse la locul lui ca să privească iarăşi harta.
- Cred că ar fi bine să-i aducem înapoi pe Azadeh şj pe Finlandezul Zburător. Aparatul lui are o mie de ore de zbor, aşa că am putea să ne lipsim de el pentru câteva zile.
Era vorba de căpitanul Erikki Yokkonen şi soţia lui iraniană, Azadeh, iar baza lor se afla lângă Tabriz, în estul provinciei Azerbaidjan, departe, în nord-vestul ţării, lângă graniţa sovietică.
- De ce să nu luăm un 206 să-i aducem aici? Asta l-ar scuti de cinci sute cincizeci de kilometri de condus pe drumuri proaste şi oricum trebuie să-i ducem şi nişte piese de schimb.
Petikin se luminase.
- Mulţumesc, mi-ar prinde bine o ieşire. Am să completez un plan de zbor, prin radio, la noapte, o să plec în zori, realimentez la Bandaje Pahlavi şi-o să cumpăr şi nişte caviar!

- Visătorule! Dar lui Gen n-o să-i placă. Tu ştii ce cred eu despre chestia asta. McIver se întoarse cu spatele la hartă. Suntem foarte expuşi, Charlie, dacă lucrurile se încurcă.
- Cum ne-o fi scris!
McIver dădu din cap. Absentă, privirea lui căzu pe telefon. Îl ridică. Auzi tonul. înfierbântat, începu să formeze: 00 - internaţionalul, 44 - Marea Britanie, 224 -Aberdeen, Scoţia, 7658080. Aştept, aştept, apoi chipul lui se lumină.
- Christoase! Am legătura!
- S-G Helicopters, rămâneţi la telefon vă rog, spuse centralista înainte ca el s-o poată întrerupe, şi-l lăsă în aer.
Aşteptă enervat.
-S-G Helico...
- Sunt McIver, din Teheran. Dă-mi-l pe Bătrân, te rog!
- E la alt telefon, domnule McIver, suspină fata. O să v-o dau pe secretara lui.
- Hello, Mac, spuse aproape pe dată Liz Chen. Stai aşa o clipă, am să ţi-o dau pe înălţimea Sa. E în regulă la voi? încercăm să dăm de voi de zile întregi. Stai aşa!
- E-n regulă , Liz.
Un moment, apoi se auzi glasul bucuros al lui Gavallan.
- Mac? Christoase, cum de-ai nimerit? E minunat să te-aud! Am un tip care formează întruna zece ore pe zi numerele tale - de la birou, de la apartament... Ce face Genny? Cum ai reuşit să suni?
- Noneul, Andy. Sunt acasă. Ar fi bine să fim scurţi, în caz că se-ntrerupe iar.
Îi istorisi cele spuse de Talbot. Trebuia să fie foarte prudent, pentru că umbla zvonul că SAVAK, poliţia secretă iraniană, ascultă deseori convorbirile telefonice, în special ale străinilor.
În ultimii doi ani intrase în rutină pentru membrii companiei să presupună că cineva le ascultă convorbirile - SAVAK, CIA, MI5, KGB, oricine.
Urmă un moment de tăcere.
- Mai întâi ascultă-i pe cei de la ambasadă şi scoate afară toţi membrii familiilor. Previne Ambasada Finlandeză pentru paşaportul lui Azadeh. Spune-i lui Tom Lochart s-o expedieze pe Şeherazada - l-am pus acum două săptămâni să ceară un permis, în caz că se-ntâmplă ceva. Are nişte scrisori pentru tine, că veni vorba.

Lui McIver îi bătu inima mai repede.
- Bun. O să ajungă aici mâine.
- Am să iau legătura cu BA să văd dacă pot să-i asigur un loc. Pentru orice eventualitate o să trimit şi reactorul companiei. E planificat să zboare mâine la Teheran. Daca ai vreo problemă cu BA, trimite toate familiile şi ce mai e cu el, începând de mâine. Teheran e încă deschis, nu?
- Azi era, spuse prudent McIver.
Îl auzi pe Gavallan spunând la fel de încordat:
- Autorităţile, slavă domnului, au totul sub control.
- Da.
- Mac, ce îmi recomanzi în privinţa personalului iranian?
McIver trase adânc aer in piept. .
- Status-quo!
- Bun. Pe-aici, până la cele mai înalte nivele, sunt indicaţii că în curând lucrurile or să reintre în normal. E onoarea noastră in joc, şi viitorul! Ascultă, Mac, zvonul despre Guerney s-a adeverit.
McIver zâmbi abia perceptibil.
- Eşti sigur?
- Da. Cu câteva minute in urmă mi-a sosit un telex de la IranOil, confirmînd că o să primim toate contractele Guerney de la Kharg, Kowiss, Zagros şi Lengeh, pentru început, în aparenţă, ordinul a venit foarte de sus şi a trebuit să contribui cu un peşcheş generos la fondul ungătorilor.
După străvechiul obicei iranian, peşcheşul se dădea înainte pentru o favoare care ar fi putut fi acordată. Acelaşi străvechi obicei stipula că orice oficialitate avea dreptul să păstreze peşcheşul ce i se dăduse în timp ce-şi exercita funcţia. Din ce altceva ar fi putut trăi?
- Da' lasă asta! O să ne cuadruplăm profiturile în Iran, băiete!
- Asta-i minunat, Andy!
- Şi asta nu-i tot, Mac. Am comandat încă douăzeci de '212 şi astăzi am confirmat comanda pentru şase X63.
- E o grozăvie! Christoase, Andy, asta-i fantastic! Da' nu sari peste cal?
- Iranul ar putea să treacă prin... hm, dificultăţi temporare, dar restul lumii n-are somn tot căutând alte surse de petrol. Yankeii sunt uzi în chiloţi, băieţaş! Vocea îşi schimbă tonul. Am aprobat şi o altă înţelegere cu ExTex, pentru nişte contracte în Nigeria, Arabia Saudită si Borneo, altul cu All-Gulf Oil în Emirate. În

Marea Nordului nu suntem decât noi, Guerney şi Imperial Helicopters.
- Imperial Helicopters era un subsidiar al lui Imperial Air, cea de-a doua linie aeriană semiguvernamentală ce concura British Airways.
- E esenţial să păstrăm lucrurile stabile în Iran; contractele, elicopterele, piesele de schimb pentru noile aparate. Pentru Dumnezeu, ţine-i strâns pe partenerii noştri dragi! Ce mai fac scumpii noştri?
- Ca de obicei.

Gavallan ştia că asta înseamnă "sunt la fel de împuţiţi".
- M-am întâlnit de curînd la Londra cu generalul Javadeh.

Javadeh plecase din Iran, cu toată familia, cu un an în urmă, chiar înainte de a începe tulburările. În ultimele trei luni, doi dintre ceilalţi parteneri iranieni şi familiile lor se aflau într-o vizită la Londra "pentru motive de sănătate". Alţi patru erau în America - de asemenea, cu familiile. Trei rămăseseră în Teheran.
- E tare băgăreţ, dar costisitor. Ce se aude cu Kharg? Putem să ne întoarcem acolo?

Insula Kharg era un nespus de important şi enorm terminal de petrol, aflat în largul Golfului, prin care Iranul exporta cea mai mare parte a petrolului său - anul trecut, cam la aceeaşi vreme, aproape şase milioane de barili pe zi, cantitate ce se redusese acum la abia şase sute de mii de barili pe zi. Kharg fusese o sursă uriaşă de venit pentru S-G, dar, cu trei săptămâni în urmă, echipajelor şi aparatelor de sub comanda căpitanului Rudiger Lutz. I se ordonase de către comandamentul militar să părăsească insula şi să se-ndrepte către portul apropiat de pe coastă, Bandar-e Delam.
- Avem vreo şansă să ne-ntoarcem?
- Nu încă, dar vom putea continua să activăm pe toate sondele marine de la Bandar-e Delam - când va înceta greva.

McIver ar fi dorit să adauge: Andy, l-am văzut pe Rudiger şi mi-a zis între patru ochi că e bucuros c-a şters-o de pe insulă, că era ca o bombă cu ceas gata-gata să explodeze, atât de simplu era să fie sabotată. În loc de asta, spuse morocănos:
- O s-i trimit un raport cu membrii familiilor. Autorităţile au totul sub control.
- Da! Ce face tânărul Scot?

- Se descurcă bine. O sa fie operaţional cu un '212 în câteva zile.
McIver zâmbi. Fusese primul instructor al lui Scot.
- Bun! S-ar putea să-l aduc aici să-l pregătesc pentru X 63.
- Nu, mai da-i timp, Andy. E bun, dar îi trebuie timp! Lasă-l să zboare pe '212 un an.
- Cum zici tu. Cum stau lucrurile la Lengeh?
Era baza lor cel mai din sud-est, care acoperea întreaga strâmtoare Hormuz.
- Bine! Scragger raportează că s-au instalat sonde noi de tip Siri, că rezervoarele lor sunt pline ochi şi că după ultimele rapoarte grevele nu i-au afectat deloc. Bănuim că din pricină că sondele sunt făcute de francezi care l-au adăpostit pe Khomeini când a fost exilat din Iran, acum câteva luni.
- Bun, o să transmit şi asta. Când îl vezi pe păcătosul ăla bătrân de Scrag, transmite-i toate cele din partea mea!
- Andy, nu crezi c-ar fi vremea să vorbeşti cu el de pensie?
- Cum stă cu sănătatea?
- Perfect! Dar...
- Face controale la fiecare trei luni, cât de amănunţite şi serioase putem noi?
- Da, dar...
- Atunci zboară până-or să iasă negative.
- Da, dar are şaizeci şi trei de ani şi e vrem...
- Cât timp e legal, rămâne căpitan - aşa i-am promis.
- E-n regulă, da' cum o putea curvarul ăsta bătrân, arţăgos,- libidinos şi nesupus să rămână perfect sănătos, să fiu al dracului dacă-nţeleg! Jur că tot mai cred că trişează cumva, dar nu văd cum ar putea să tragă sforile în privinţa examenului medical. N-are cum! Crede-mă că am zburat cu el şi n-am găsit nici un motiv ca să nu-l declar Al.
McIver lăsă problema deoparte, în favoarea altora mai importante
- Andy, trebuie să fac rost de nişte bani. Bani gheaţă.
- Ţi-am pus la poştă!
McIver auzi râsul zgomotos şi simţi căldura lui.
- Pe mă-ta, Chinezoiule! spuse.
"Chinezoiul" era porecla lui pentru Gavallan care înainte de a veni la Aberdeen, îşi petrecuse cea mai mare parte a vieţii ca negustor în China, mai întâi la Shanghai apoi cu Struanii, în Hong Kong, unde se-ntâlniseră pentru prima dată. Pe vremea

aceea McIver avea în colonie un mic serviciu de elicoptere care se zbătea să iasă din greutăţi.
- Pentru Dumnezeu, suntem în urmă cu plăţile personalului de sol, sunt de achitat toate cheltuielile piloţilor, aproape totul trebuie să fie cumpărat la...
Se opri la timp, în caz că cineva asculta. Era cât pe ce să spună "negru".
- ...Afurisitele de bănci sunt încă închise şi puţin mărunţiş pe care-l avem îl păstrăm pentru...
Folosise expresia cantoneză însemnînd literar "ulei parfumat" - bani folosiţi pentru a "unge". Javadeh i-a promis la Teheran, generalului Valik,că mâine o să-i dea o jumătate de milion de riali. Am confirmarea prin telex.
- Dar asta înseamnă abia şase mii de dolari, iar noi avem de achitat note de plată pentru o sumă de douăzeci de ori mai mare!
- Ştiu asta, băiete, dar el a spus că şi Bakhtiar şi Ayatolahul vor ca băncile să fie deschise, aşa că o să se deschidă în .cursul săptămânii. Deîndată ce o să se întâmple asta, jură că IHC-ul o să ne plătească totul, tot ceea ce ne datorează. Între timp ai eliberat stocul A?
Era codul pe care McIver şi Gavallan îl foloseau pentru sumele deţinute de IHC în afara Iranului, aproape şase milioane de dolari.
IHC rămăsese în urmă cu plăţile faţă de S-G cu aproape patru milioane de dolari.
- Nu. Pretinde că trebuie să aibă acordul oficial al partenerilor. Aşa că totul e-ngheţat.
Mulţumesc, Doamne, se gândi McIver. Pentru a face operaţiuni în acest cont era nevoie de trei semnături: două din partea partenerilor iranieni şi una din partea S-G, aşa că nici una dintre părţi nu putea să atingă aceste sume fără aprobarea celeilalte..
- E destul de încurcat, Andy, cu plata pe care trebuie s-o faci la noul aparat, cu cele de la echipamentul nostru de aici, eşti cam pe muchie de cuţit, nu-i aşa?
- Toată viaţa am stat pe muchie de cuţit, Mac! Dar viitorul e roz!
- Da, îi zise McIver, pentru afacerile cu elicoptere, dar aici în Iran?

Cu un an în urmă, partenerii iranieni îl forţaseră pe Gavallan să accepte ca toate aparatele S-G şi piesele de schimb aflate în Iran să aparţină legal IHC. Gavallan acceptase cu condiţia ca să poată cumpăra totul înapoi în clipa în care se va putea, fără ca ceilalţi să poată refuza, ca aceştia să efectueze la timp toate plăţile legate de chiria echipamentului şi să achite datoriile aflate în întârziere. De când începuse criza şi se închiseseră băncile, IHC rămăsese în urmă cu plăţile şi Gavallan. efectuase toate cheltuielile pentru elicopterele din Iran din fondurile S-G din Aberdeen, căci partenerii pretinseseră că nu era vina lor că băncile se închiseseră, Javadeh şi Valik susţinând că, deîndată ce totul avea să reintre în normal, ei aveau să plătească tot, fără îndoială.

- Nu uita, Andrew, noi i-am adus cele mai bune contracte de ani de zile. Noi le-am adus, noi. Fără noi, S-G nu poate să funcţioneze în Iran! Deîndată ce totul intră în normal ...

Gavallan spunea:

- ... Contractele noastre din Iran sunt încă foarte profitabile, nu putem să-i învinovăţim pe partenerii noştri de asta, iar de când cu Guerney, ne-a pus Dumnezeu mâna-n cap.

Da, se gândi McIver, chiar dacă ne stoarce din ce în ce mai tare şi în fiecare an partea noastră devine din ce în ce mai mică, iar a lor din ce în ce mai mare... ei au cheia ţării ăsteia, întotdeauna au avut-o, şi se jură întruna că ce fac ei e sfânt, că-i aranjat, că aşa e cinstit. Trebuie să aibă elicoptere ca să-i poată exploata câmpurile petrolifere. Toată lumea de-aici spune că o s-o ducem ca în rai - ministrul, ambasadorul, oamenii noştri.

Şi de ce n-ar fi aşa? Şahul a făcut tot ce-a putut ca să modernizeze lucrurile, veniturile oamenilor cresc, analfabetismul scade, încasările de pe petrol sunt uriaşe şi, o să salte şi mai mult o dată ce porcăria asta se termină. Așa zice ministrul, aşa spun şi oamenii mei din Washington, chiar şi bătrânul Willie de la KxTex, pentru Dumnezeu, şi ei trebuie să ştie mai bine ca oricine altcineva. Şansele sunt cincizeci la unu că totul revine la normal în şase luni, ca Şahul o să abdice în favoarea fiului său, Reza, şi a unei monarhii constituţionale. Între timp eu cred că ar trebui...

Linia se-ntrerupse. McIver bătu nemulţumit în furca telefonului. când auzi din nou un sunet, nu era decât sunetul

constant de ocupat. Furios, trânti receptorul. Luminile se aprinseră brusc.
- Fir-ar să fie, spuse Genny, cu lumânările era mult mai drăguţ!

Petikin zâmbi şi stinse luminile. Încăperea părea m plăcută, mai intimă, iar argintăria sclipea pe masa pregătită.
- Ai dreptate, Genny, din nou ai dreptate.
- Mulţumesc, Charlie! O să primeşti o porţie în plus,

Cina-i aproape gata. Duncan, poţi să mai bei un whisky, nu aşa tare ca ăla pe care l-ai furat. Te rog să nu mă priveşti aşa nevinovat, dar după ce vorbesc cu Neânfricatul Şef, chiar şi eu am nevoie de nişte întăritoare. Ai să-mi povesteşti la cină ce-a spus. Îi lăsă singuri.

McIver îi istorisi lui Petikin cam tot ceea ce aflase d& la Gavallan. Petikin nu era dintre directorii S-G sau IHC şi deci, dacă considera necesar, McIver putea să păstreze pentru el o parte dintre veşti.

Adâncit în gânduri, merse până la fereastră, bucuros că vorbise-cu vechiul său prieten. Au trecut mulţi ani, îşi zise. Paisprezece!

În vara lui '65, când Colonia era inundată de revoluţia lui MaoTze Dun, ale cărui Gărzi Roşii răscoliseră toată China, sfâşâind-o, şi acum încercau să se reverse pe străzile Hong Kongului şi Kowloonului, sosise scrisoarea lui Gavallan. Pe vremea aceea afacerea cu elicoptere a lui McIver era în pragul dezastrului. Rămăsese în urmă cu chiria elicopterului său, iar Genny încerca să se descurce cu doi copii în pragul adolescenţei într-un apartament înghesuit şi zgomotos din Kowloon, unde tulburările erau cele mai rele.
- Dumnezeule, Gen! Uita-te la asta!

În scrisoare se spunea: "Dragă d-le McIver, s-ar putea să-ţi aduci aminte că ne-am întâlnit o dată sau de două ori la curse, acum câţiva ani. Am câştigat o avere pe un armăsar numit "Chinezoiul". Taipanul, Ian Dunross, mi-a sugerat să-ţi scriu, căci am mare şi urgentă nevoie de sfatul domniei tale. Ştiu că l-ai învăţat să conducă elicopterul şi te recomandă cu foarte multă căldură. Petrolul din Marea Nordului a devenit realitate. Am o teorie că singura cale de a aproviziona sondele pe orice vreme este cu elicopterul. În prezent, asta nu e cu putinţă, cred că din pricina a ceea ce numeşti domnia ta IFR. Am putea face asta cu putinţă. Eu îţi pot oferi timpul, dumneata, priceperea! O mie de

lire pe lună, un contract pe trei ani ca să obţii un rezultat pozitiv sau negativ -o bonificaţie în caz de succes, cheltuieli de transport pentru dumneata şi familie până la Aberdeen şi o cutie de whisky Loch Vay de Crăciun. Te rog, telefonează-mi cât de curând cu putinţă!"

Fără un cuvânt, Genny îi dăduse înapoi scrisoarea şi ieşise din camera învăluită de zgomotul continuu al marelui oraş: traficul, claxoanele, vânzătorii ambulanţi, vasele, avioanele, muzica chinezească discordantă, urlând prin ferestrele care zdrăngăneau în vânt.

- Unde dracii' te duci?

- Să împachetez!

Ea izbucnise în râs, alerga. Se înapoi și i se atârnase de gât.

- E un dar ceresc, Duncan. Iute, telefonează-i! Telefonează-i chiar acum!

- Dar Aberdeen! IFR pe orice vreme! Dumnezeule, yen, nu s-a mai făcut vreodată! Nu există nici un fel de instrucţiuni. Nici nu ştiu dacă e cu putinţă!

- Pentru tine este, băiete, nu mă-ndoiesc! Acum unde naiba or fi plecat Hamish şi Sarah?

- Azi e sâmbătă, s-au dus la film.

O cărămidă trecuse printr-una dintre ferestre spărgând-o, şi tumultul încăierărilor din stradă începuse! Apartamentul lor se găsea la etajul doi şi se deschidea spre o stradă îngustă în foarte populatul cartier Mongol Kok, din Kovvloon. McIver o trăsese pe Genny la adăpost apoi privise cu grijă afară. Jos, în stradă, cinci până la zece mii de chinezi, toţi strigând: "Mao, Mao, Kwai Loh, Kwai Loh", obişnuitul lor strigăt de asalt, se revărsau către postul de poliţie aflat la o sută de metri mai departe, unde un mic detaşament de poliţişti chinezi în uniformă şi trei ofiţeri britanici aşteptau tăcuţi în spatele unei baricade.

- Dumnezeule, Gen, au arme! şoptise uluit McIver. De obicei poliţia avea doar bastoane. Cu o zi în urmă, consulul elveţian şi soţia lui arseseră de vii în maşina lor, când gloata le răsturnase automobilul şi îi dăduse foc. Noaptea, la postul de radio şi la televiziune, guvernatorul avertizase că ordonase poliţiei să ia orice măsuri considerate necesare ca să oprească toate aceste tulburări.

-Jos, Gen! Lasă-te jos!

Cuvintele îi fură acoperite de difuzoarele prin care superintendentul poliţiei din Kowloon ordona celor adunaţi, în cantoneză şi engleză, să se disperseze. Gloata nu-i dăduse atenţie şi atacase baricada. Şi al doilea ordin de a se opri fusese dispreţuit. Atunci se deschise focul, iar cei aflaţi în primele rânduri se pierdură cu firea şi fură călcaţi în picioare de cei din spatele lor, care o rupseseră la fugă. În curând pe strada pustie nu mai rămăseseră decât o duzină de trupuri zăcând în praf. Acelaşi lucru se! întâmplă în Hong Kong. În ziua următoare, întreaga colonie redevenise calmă, nu mai avură loc lupte de stradă, iar cele câteva grupuri de Gărzi Roşii care încercaseră să îmboldească mulţimea să iasă în stradă fură iute împrăştiate. În cursul săptămânii, McIver îşi vânduse acţiunile companiei sale de elicoptere, zburase la Aberdeen înaintea lui Genny şi se cufundase cu multă dăruire în noua sa muncă.

Femeii îi trebuise o lună ca să împacheteze, să rezolve treburile cu apartamentul lor şi să vândă tot ceea ce nu avea să le mai trebuiască. Când ajunse, el găsise deja un apartament ideal lângă heliportul McLoud, la care ea renunţase imediat.

- Pentru Dumnezeu, Duncan, e la un milion de mile de cea mai apropiată şcoală! Un apartament în Aberdeen! Acum, că eşti la fel de bogat ca Dunross, noi, băiete, o să închiriem o casă!

Zâmbi în sinea lui gândindu-se la acele zile de început. Genny bucuroasă că este înapoi în Scoţia, căci ei nu-i plăcuse niciodată Hong Kongul, viaţa fiind atât de grea acolo, cu bani puţini şi copiii de care trebuise să aibă grijă, iar lui plăcându-i mult munca, Gavallan fiind un bărbat deosebit pentru care merita să munceşti şi alături de care era plăcut s-o faci, dar urând Marea Nordului, frigul şi umezeala şi durerile pe care i le dădea aerul bogat în sare. Cei cinci ani bătuţi pe muchie pe care-i petrecuseră acolo meritaseră. Reînnoise şi extinsese legăturile vechi din lumea încă mică a piloţilor de elicoptere, cei mai mulţi dintre ei foşti piloţi în RAF, RCAF[*], RAAF[**] şi US'AF[***] şi alte servicii ale aliaţilor, pregătindu-se pentru ziua în care s-ar fi putut extinde; întotdeauna există o bonificaţie generoasă de Crăciun pusă cu grijă de-o parte pentru pensie şi-ntotdeauna cutia de Lock Vay:

---

* Royal Canadian Air Force.

* * Royal Australian Air Force.

* ** United States Air Force.

- Andy, asta a fost condiţia care într-adevăr m-a prins.

Gavallan era întotdeauna cel care punea lucrurile în mişcare, transformând în realitate mottoul companiei sale: "Fii îndrăzneţ!". Lui Gavallan i se spunea "Boierul" în Scoţia răsăriteană din acele zile, de la Aberdeen la Inyerness şi în sud până la Dundee, cu tentacule care atingeau Londra, New York, Huston, oriunde se întrezărea puterea petrolului. Da, bătrânul "chinezoi" e grozav şi te poate ţine pe tine şi pe cei mai mulţi la degetul mic, îşi zise McIver fără ranchiună. Uite cum ai ajuns aici...

- Ascultă, Mac! îi spusese Andrew Gavallan într-una din zile, spre sfârşitul deceniului şase, m-am întâlnit de curând, la o vânătoare, cu unul dintre generalii superiori din Comandamentul Suprem Iranian, generalul Beni-Hassan. Bun trăgător, a lovit de douăzeci de ori şi eu doar de cincisprezece. Am petrecut multă vreme cu el la sfârşitul săptămânii şi i-am vândut nişte elicoptere pentru sprijinul infanteriei şi regimentelor de tancuri, împreună cu întregul program de antrenament pentru infanterie şi aviaţie, şi elicoptere pentru exploatările petroliere. Băiete, suntem...

- Dar nu suntem echipaţi să facem nici jumătate din asta!

- Beni-Hassan e un tip grozav, iar Şahul e într-adevăr un monarh cu vederi înaintate, cu planuri mari de modernizare. Ştii ceva de Iran?

- Nu, Chinezoiule, spusese McIver, bănuitor, recunoscând falsa exuberanţă. De ce?

- Am luat bilete joi pentru Bahrain, pentru tine şi pentru Genny. Acum... ia stai! Mac, ce ştii despre Sheik Aviatiori?

- Genny e fericită la Aberdeen, nu vrea să se mute, copiii abia termină şcoala, noi abia am terminat plata unei case, nu ne mutăm, iar Genny o să te omoare.

- Desigur, spusese suav Gavallan. Sheik Aviation.

- Este o companie de elicoptere mică, dar bună, care deserveşte Golful. Au trei 206 şi câteva avioane de aprovizionare, cu baza în Bahrain. Bine îngrijite şi fac o groază de treabă pentru Aranco, ExTex şi cred că şi Iran Oil. Proprietar şi director este Jock Forsyth, fost paraşutist şi pilot, care a pus compania pe picioare prin anii '50 cu un vechi amic de-al meu, Scrag Scragger, un australian. Scrag e adevăratul proprietar, fost în RAAF, decorat de două ori, acum un fanatic al elicopterelor. Mai

întâi se aşezaseră în Singapore, unde l-am întâlnit prima dată pe Scrag. Noi... ei... ne-am cam ciocnit niţel, nu prea-mi aduc aminte cine-a început-o, da' ceilalţi spuneau că a ieşit la egalitate. Apoi s-a mutat în Golf cu un executiv de TExTex_care s-a întâmplat să aibă un contract mare care i-a lansat aici. De ce?
- I-am cumpărat. Ai s-o preiei luni, ca director executiv. Scragger şi toţi piloţii lui şi personalul pot să rămână sau nu, după cum ai să propui tu, dar cred că o să avem nevoie de cunoştinţele lor. I-am văzut - sunt băieţi buni. Forsyth e mulţumit să se retragă la Devon. Curios, Scragger n-a zis nimic că te cunoaşte, dar de fapt n-am petrecut cu el decât câteva momente, iar de discutat am discutat cu Forsyth. De acum înainte suntem S-G Hellicopters Ltd. Vinerea următoare vreau să ajungi la Teheran... Ascultă... pentru Dumnezeu, vineri instalezi sediul acolo, ţi-am aranjat o întânire cu Beni-Hassan, ca să semnezi hârtiile pentru contractul cu Forţele Aeriene. A zis că i-ar face plăcere să te prezinte oamenilor potriviţii de peste tot. Oh, da! Ai zece la sută din toată afacerea, zece la sută din acţiunile noului subsidiar iranian, eşti director executiv pentru Iran - ceea ce include şi restul Golfului, până una-alta...

Desigur că McIver plecase. Nu i-ar fi putut rezista lui Andrew Gavallan şi se bucurase de fiecare clipă, dar nu descoperise niciodată cum o convinsese Gavallan pe Genny.

Când ajunsese acasă în noaptea aceea, ea avea whisky cu sifon pregătit pentru el şi un zâmbet dulce pe chip.
- Hello, dragă! Ai avut o zi bună?
- Da, ce se-ntâmplă? întrebase el suspicios.
- Cu tine ce se întâmplă? Andy spune că s-a ivit o ocazie minunată pentru noi într-un loc numit Teheran dintr-un loc numit Persia.
- Iran. Înainte se chema Persia, Gen, cuvântul modern este Iran. Eu... ei, eu...
- Ce interesant! când plecăm?
-Ei bine, Gen, m-am gândit să discutăm problema asta şi dacă ţi-ar plăcea, am aranja în aşa fel încât aş putea lucra două luni acolo si as avea o lună liberă - când m-as întoarce aici.
- Şi ce-ai de gând să faci două luni, nopţile si duminicile?
- Eu, ei... o să muncim in draci şi acolo...

- Sheik Aviation?'Tu şi bătrânul Scragger, beţivănindu-vă şi destrăbălându-vă împreună la est de Suez?
- Cine, eu? Haide, o să avem atât de multe de făcut că n-o să...
- Nu, n-ai s-o faci, flăcăule! Ha, două acolo şi una aici! Numai peste cadavrul lui Andy şi când spun asta înţeleg cadavru! Mergem ca o familie, pentru Dumnezeu, sau nu mergem, pentru Dumnezeu. Apoi mai dulce: Nu eşti de acord, inimioara mea?
- Acum, ascultă aici, Gen...

Peste o lună o luau încă o dată de la capăt, dar fusese foarte plăcut şi chiar cea mai bună perioadă din viaţa lor. Întâlnise tot felul de oameni interesanţi, se veselise cu Scrag şi cu ceilalţi, îl descoperise pe Charlie şi pe Lochart şi pe Jean-Luc şi pe Erikki, transformând compania în cea mai eficientă şi mai sigură operaţie aeriană din Iran şi Golf, modelând-o în felul în care numai el singur hotăra. Copilul lui. Numai al lui.

Sheik Aviation fusese prima dintre multele achiziţii şi învârteli pe care le făcuse Gavallan.
- De unde dracu' scoţi toţi banii ăştia, Andy? întrebase odată.
- Băncile, de unde altundeva! Suntem în categoria de risc triplu şi scoţieni până-n călcâie.

Descoperise doar mult mai târziu şi doar din întâmplare că S, de la S-G Helicopters, provenea de la Struan, care era de altfel şi sursa secretă a întregii lor finanţări şi a informaţiilor economice, iar S-G era subsidiarul Casei Struan.
- Cum ai aflat, Mac, întrebase Gavallan morocănos.
- Un vechi prieten din Sidney, fost pilot în RAF, care acum s-a băgat în minerit, mi-a scris că l-a auzit pe Linbar lăudându-se că S-G este parte a Nobilei Case. Nu ştiam, că Linbar se ocupă de Struan în Australia.
- Încearcă. Mac, între noi fie vorba, Ian a dorit ca tot amestecul Casei Struan să fie ţinut sub tăcere. David vrea să continue ideea, aşa că ar prefera să păstrezi toate astea pentru tine, spusese cu voce scăzută Gavallan.

David era David McStruan, taipanul de atunci.
- Desigur, nici măcar lui Genny n-am să-i spun. Dar asta explică multe şi mă face să mă simt grozav la gândul că Nobila Casă ne acoperă. M-am întrebat deseori de ce-ai plecat.

Gavallan zâmbise, dar nu-i răspunsese.
- Liz ştie despre Struan, desigur, de Consiliul Intern şi... cam asta este.

Nu spusese niciodată nimănui. S-G înflorise şi crescuse, odată cu afacerile cu petrol. Şi tot astfel şi profiturile, ca şi valoarea acţiunilor sale în combinaţia iraniană. Când se va retrage, peste şase sau şapte ani, va fi un om instruit.

- Nu-i timpul să te opreşti? spunea Genny în fiecare an. Avem bani mai mulţi decât suficienit, Duncan!

- Nu-i vorba de bani, răspundea întotdeauna.

McIver privea pierdut la geana roşie de lumină întinsă către sud-est, peste Jaleh, care acum se lăţise şi se extinsese. în mintea lui era un adevărat vârtej. Jaleh o să fie bomba care-o să arunce în aer tot Teheranul, îşi zise.

Mai luă o înghiţitură de whisky. Nu-i nevoie să mai pui şi tu gaz peste foc. Sunt destule griji care te-apasă! Ce dracu' spunea Chinezoiul când am fost întrerupţi? Mi-ar fi trimis vorbă dacă era ceva important. Până acum n-a dat greş niciodată. Groaznic ce-am auzit de Stanson, ăsta e al treilea civil, toţi americani, doi de la ExTex şi unul de la Guerney, ucişi de atacatori neidentificaţi in ultimele câteva luni. Mă întreb dac-or să înceapă şi cu noi. Iranienii îi urăsc pe englezi la fel de mult ca pe yankei. De unde să mai fac rost de bani? Nu putem să funcţionăm cu o jumătate de milion de riali pe săptămână. Cumva trebuie să mă bazez pe parteneri, dar sunt la fel de şmecheri ca toți ceilalţi si adevăraţi experţi în a-şi schimba stăpînul.

Bău ultima picătură din pahar. Fără sprijinul partenerilor, am dat de dracu' chiar după atîţia ani. Ei sunt cei care ştiu cu cine să vorbească, în palma cui şi cât să pună, pe cine să flateze, pe cine să răsplătească, ei sunt cei care vorbesc farsi, ei au legăturile. Şi totuşi, Chinezoiul avea dreptate: oricine ar câştiga, Khomeini, Bakhtiar sau generalii, au nevoie de elicoptere.

În bucătărie, Genny sta să izbucnească în plîns. Conserva de haggis pe care o păstrase ascunsă cu atâta grijă o jumătate de an şi pe care abia o deschisese avusese un defect, iar conţinutul ei era stricat. Lui Duncan îi plăcea atât de mult... Oare cum putea să-i placă un asemenea amestec nedefinit de bucăţi de inimă, ficat, plămâni şi carne de oaie, ceapă, seu, verdeţuri, totul înghesuit într-o traistă făcută din stomacul sărmanei oi, apoi fiartă câteva ore?

- Uh! La naiba cu toate!

Îl pusese pe tînârul Scot Gavallan, care jurase să păstreze taina, să aducă cutia când se întorsese din ultimul său concediu, pentru această ocazie specială. În ziua aceea era aniversarea căsătoriei lor şi aceasta era surpriza ei pentru Duncan.

La dracu', nu-i vina lui Scot că afurisita de cutie a fost stricată, se gândi nenorocită. Totuşi, la naiba, la naiba, la naiba! Am gândit toată cina asta afurisită de luni de zile şi acum s-a dus pe apa sâmbetei. Mai întâi nenorocitul de măcelar mă lasă baltă, deşi i-am plătit de două ori mai mult decât de obicei, înainte, înghiţi-l-ar Iadul cu Insha Allahul lui cu tot, şi după asta, pentru că afurisitele de bănci sunt închise şi n-am nici un pic de mărunţiş ca să-l mituiesc pe împuţitul de concurent al ticălosului ăsta ca să-mi vândă un picior de miel proaspăt, nu pulpa veche de berbec pe care-a promis-o, apoi băcănia intră brusc în grevă, apoi...

Fereastra micii bucătării era pe jumătate deschisă şi auzi o altă rafală de mitralieră, mai aproape de data asta. Apoi, purtat de vânt, veni din depărtare sunetul răguşit al mulţimii: Allahhh-u Akbanr... Allahhhh-u Akbarrrr... repetat mereu şi mereu. Se cutremură, descoperind o curioasă ameninţare în el. Înainte să înceapă tulburările găsea liniştitoare cele cinci chemări zilnice ale muezinului din vârful moscheii. Nu şi acum, nu revărsându-se din gâtlejurile gloatei.

Urăsc locul ăsta acum, îşi zise, urăsc armele şi ameninţările. Mai găsise una - a doua - în cutia poştală, ca şi cealaltă prost bătută la maşină şi copiată pe cea mai ieftină hârtie. "Pe 1 decembrie ţi-am dat ţie şi familiei o lună ca să părăseşti ţara noastră. Eşti încă aici, eşti acum duşmanul nostru şi o să ne luptăm cu voi fără răgaz". N-avea nici o semnătură. Aproape fiecare cetăţean străin din Iran primise una.

Urăsc armele, urăsc frigul şi lipsa de încălzire şi de lumină, urăsc toaletele lor împuţite pe care stai cu genunchii la gură ca un animal, urăsc toată violenţa asta stupidă şi distrugerile a ceva ce a fost într-adevăr foarte frumos. Urăsc statul la cozi. Lua-le-ar dracu'! Pe ele şi pe împuţiţii care au găurit cutia de haggis, împuţita asta de bucătărie minusculă şi spurcata de plăcintă cu carne conservată. Pe viaţa mea, nu înţeleg de ce le place bărbaţilor. E ridicol! Carne tocată din conservă, amestecată cu cartofi fierţi, puţină ceapă, unt şi lapte - dacă-l ai - cu pesmet măcinat deasupra şi coaptă până se rumeneşte. Ah!

cât despre conopidă, numai mirosul mă face să vărs. Dar am citit că e bună pentru diverticulită şi toată lumea poate să bage de seamă că Duncan nu se mai poate să mă ducă pe mine! L-o fi aiurit pe Charlie? Mă-ndoiesc. Cât despre Claire, ce prostie să laşi un bărbat atât de bun! Mă întreb dacă Charlie a aflat vreodată despre aventura pe care a avut-o cu pilotul de la Guerney. Cred că nu-i nici un rău în asta - dacă nu te prinde cineva - e greu să stai atât de multă vreme singură, când îţi doreşti aşa ceva. Dar mă bucură că s-au despărţit prieteneşte, deşi totuşi sunt de părere c-a fost doar o curvă egoistă.

Îşi surprinse cu coada ochiului imaginea în oglindă, îşi îndreptă automat buclele părului şi privi într-acolo. Unde-i tinereţea ta? Nu ştiu, dar s-a dus. Cel puţin a mea, căci a lui Duncan, nu, e încă tânăr. Tânăr pentru vârsta lui, măcar de-ar avea grijă de el. Afurisitul de Gavallan! Nu, se simte la fel de bine când crede că Andy are dreptate. Mă bucură că s-a recăsătorit cu o fată" atât de de treabă. Maureen o să-l ţină în formă, ca şi mica Electra. Mi-era atât de teamă că avea să se căsătorească cu secretara aia chinezoaică a lui. Oh! Cu Andy e-n regulă şi tot aşa a fost şi cu Iranul. A fost, acum e vremea sa plecam şi să ne bucurăm de banii noştri. Fără îndoială. Dar cum?

Râse. Deschise cu grijă cuptorul, clipind din pricina căldurii şi mirosului, apoi închise din nou uşa. Nu pot să suport plăcinta cu carne tocată, îşi spuse iritată.

Masa a fost foarte bună, plăcinta cu carne, rumenită exact cât trebuie, aşa cum le plăcea.

- Deschizi sticla de vin, Duncan?

- Îmi pare rău, este iranian, dar e ultima sticlă.

De obicei erau bine aprovizionaţi cu vinuri franţuzeşti şi iraniene, dar mulţimea, încurajată de mullahi, spărsese şi incendiase toate magazinele de băuturi din Teheran, urmând orientarea strictă fundamentalistă a lui Khomeini, băutul oricărui fel de alcool fiind prohibit de Coran.

- Omul meu din bazar mi-a spus că nu există nici o picătură la vânzare oficial, nicăieri, şi chiar şi în hotelurile companiilor vestice este interzis acum consumul de alcool.

- Asta n-o să ţină. Lumea n-o să suporte. Nici asta şi nici fundamentalismul, spuse Petikin. Nu se poate, nu în Persia. De-a lungul istoriei, Şahii au fost întotdeauna toleranţi, şi de ce nu?

De aproape trei mii de ani Persia a fost faimoasă pentru frumuseţea femeilor sale - uită-te la Azadeh, sau Şeherazada - şi pentru podgoriile şi vinurile sale. Cum rămâne cu Rubayat-ele lui Omar Khayyam? Nu e un imn închinat vinului, femeilor şi cântecului? Trăiască Persia, zău!
- Persia sună mult mai bine decât Iranul, Charlie, mult mai exotic, aşa cum era când am venit pentru prima dată aici, mult mai plăcut, spuse Genny.
Pentru o clipa atenţia îi fu abătuta de focul de arme, apoi continuă, încercând să-şi ascundă prin vorbe nervozitatea:
- Şeherazada mi-a spus că întotdeauna i-au zis Iran, iar ei şi-au spus arieni. Se pare că Persia a fost numele pe care i l-au dat vechii greci, Alexandru cel Mare şi toţi ăştia. Cei mai mulţi dintre persani au fost mulţumiţi când Reza Şah a decretat că Persia avea să se numească Iran. Mulţumesc, Duncan, spuse ea primind paharul de vin, admirându-i culoarea şi zâmbindu-i.
- Totul e grozav, Gen, spuse el, şi-o îmbrăţişa scurt. Savurară vinul şi plăcinta, dar nu erau veseli. Aveau prea multe la care să se gândească. Alte tancuri care treceau prin apropiere. Focuri de arme. Strălucirea roşiatică se întindea deasupra Jalehului. Strigătele cântate ale gloatei în depărtare. Apoi, la jumătatea desertului - trufe, o altă preferinţă a lui McIver - linul dintre piloţii lui, Nogger Lane, intră clătinându-se, cu hainele ferfeniţă, cu faţa zgâriată profund, sprijinind o fată. Era înaltă, brunetă, cu ochii negri, cu hainele mototolite, cu o mânecă a pardesiului aproape smulsă şi înspăimântată, murmurând rugător ceva în italiană. Avea îmbrăcămintea, faţa, mâinile şi pairul pline de murdărie, de parcă s-ar fi tăvălit în gunoi.
- Ne-au prins între... între poliţie şi o gloată de ticăloşi, spuse el dintr-o suflare, aproape incoerent. Un nenorocit mi-a scos benzina din rezervor, aşa că... Dar gloata... erau mii, Mac! Strada părea normală, când, deodată, toată lumea a început să fugă şi mulţimea a ieşit dintr-o stradă laterală şi mulţi aveau arme. Scandau blestemăţia aia, întruna, Allah-u Akbar, Allah-u Akbar, făceau să-ţi îngheţe sângele în vine, niciodată n-am... şi după aia pietre, sticle incendiare, gaze lacrimogene, tot -cînd au sosit poliţia şi armata şi tancurile. Am văzut trei şi am crezut că ticăloşii or să tragă. După aceea cineva a început să tragă din mulţime, şi peste tot se auzeau puşti, şi... trupuri de jur împrejur... am fugit ca să scăpăm cu viaţă, apoi ne-a văzut o

şleahtă de ticăloşi şi-au început să ţipe "American Satan!" S-au luat după noi şi ne-au înghesuit într-o alee. Am încercat să le explic că sunt englez şi Paula italiancă şi nu... Dar mă înghesuiau şi dacă n-ar fi fost un mullah, un ticălos înalt cu barba neagră şi turban negru... ăsta, boşorogul ăsta, i-a chemat înapoi şi, Christoase ne-au lăsat în pace. Ăla ne blestema şi ne-a spus s-o ştergem...

Primi paharul de whisky şi-l goli dintr-o înghiţitură, încercă să-şi recapete respiraţia. Mâinile şi genunchii îi tremurau necontrolabil, deşi nu prea îşi dădea seama de asta.

McIver, Genny şi Petikin îl ascultau îngroziţi. Fata suspină înnebunită.

- Niciodată, niciodată nu am trecut printr-un coşmar ca ăsta, Charlie! continuă cu voce tremurată. Soldaţii erau la fel de tineri ca huliganii ăia şi păreau cu toţii, înspăimântaţi de moarte. Prea mult de îndurat, noapte după noapte... Mulţimea care urlă şi aruncă pietre... Un cockteil Molotov a izbit un soldat în faţă şi omul s-a învăluit în flăcări. Striga dintre flăcări fără... şi apoi ticăloşii iar ne-au înghesuit şi-au început s-o pipăie pe Paula. Încercau s-o împingă, îi rupeau hainele, cred că mi-am pierdut puţin minţile şi l-am apucat pe unul şi i-am zdrobit faţa... ştiu asta pentru că i-am spart oasele feţei şi i s-a turtit nasul şi dacă nu era mullahul la...

- Ia-o uşor, flăcăule, spuse îngrijorat Petikin, dar tânărul nu-i dădu atenţie şi continuă dintr-o suflare:

- Dacă n-ar fi fost mullahul care m-a tras deoparte, l-aş fi lovit până n-ar fi rămas altceva decât carne vie din el. Vroiam să-i scot ochii cu unghiile... Iisuse Christoase, am încercat, ştiu că am încercat să fac asta... Iisuse Christoase! N-am ucis niciodată nimic cu mâinile mele... şi nici n-am vrut vreodată s-o fac până în noaptea asta, dar acum am simţit nevoia şi aş fi făcut-o!

Mâinile îi tremurau când îşi îndepărtă părul blond din ochi, glasul era încordat şi într-un continuu crescendo.

- Ticăloşii, n-aveau nici un drept să pună mâna pe noi. Dar o-nşfăcaseră pe Paula şi...

Lacrimile începură să se adune, buzele lui articulară ceva, dar nici un cuvânt nu se formă, o urmă de spumă îi apăruse la colţurile buzelor.

- ...şi să ucid, voiam să uciiid...

Brusc, Petikin se aplecă înainte şi-l plesni cu dosul palmei peste faţă, trântindu-l pe sofa cu braţele şi picioarele aruncate în lături. Ceilalţi aproape ţâşniră în picioare din cauza gestului imprevizibil şi violent. Nogger rămase câteva clipe ameţit, apoi se chinui să se ridice-n picioare, pregătindu-se să se arunce asupra agresorului.

- Stai aşa, Nogger, urlă Petikin.

Comanda îl paraliza pe tânăr. Ținând pumnii încă strânşi, se uită prosteşte la bărbatul mai în vârstă decât el.

- Ce dracu' s-a-ntâmplat cu tine? Aproape mi-ai rupt falca, spuse furios, dar lacrimile se opriseră şi ochii îi erau din nou limpezi. Ei?

- Iartă-mă, băiete, dar o porniseşi la vale. Am văzut...

- Pe dracu'! spuse Lane ameninţător, revenindu-şi în fire, dar le luă totuşi ceva timp să-i explice şi să-l liniştească pe el şi pe fată.

Ea se numea Paula Giancani, o fată înaltă, stewardesă la liniile Alitalia.

- Paula dragă, mai bine ai sta aici la noapte, spuse Genny. A trecut de ora stingerii, înţelegi?

- Da, înţeleg. Da, vorbesc englezeşte. Da... eu...

- Haide, am să-ţi dau câteva lucruri. Nogger, tu ai sa iei în primire sofaua.

Mai târziu, Genny şi McIver, încă treji, obosiţi, dar fără chef de somn, ascultau focurile de armă undeva în noapte, scandările cântate în altă parte.

- Vrei nişte ceai, Duncan?

- Bună idee.

Se ridică din pat odată cu ea.

- O, drace, am uitat!

Se aplecă peste birou şi luă o cutie prost împachetată.

- Multă fericire! Nu-i cine ştie ce, doar o brăţară pe care am găsit-o în bazar.

- O, mulţumesc Duncan!

În timp ce o desfăcea, îi povesti despre haggis.

- Ce porcărie!

- Las-o baltă! Anul viitor o să-l petrecem în Scoţia. Brăţara era făcută din ametiste brute, montate în argint.

- O, e-atât de drăguţă! Exact ce-mi doream îți mulţumesc, dragule!

- Şi eu ţie, Gen.

E trecu un braţ în jurul umerilor şi o sărută absent.

Ea nu băgă prea mult în seamă gestul. Multe sărutări, ale lui şi ale ei, deveniseră de la o vreme doar semne de afecţiune. Așa cum ai mângâia pe creştet un dine drag.

- Ce te necăjeşte, dragă? ; Totul e în regulă!

Îl cunoştea prea bine.

- Ce? Ce din ceea ce nu ştiu încă?

- Se încurcă lucrurile din ce în ce mai tare, ceas de ceas. Când ai ieşit din cameră cu Paula, Nogger mi-a spus că veneau de la aeroport. Avionul Alitalia, închiriat de guvernul italian ca să evacueze conaţionalii, este ţinut la sol de două zile. Primise permisiunea să decoleze la prânz, aşa că el se duse să-şi spună la revedere. Desigur că decolarea a fost amânată şi iar amânată, ca de obicei, apoi, chiar înainte de apusul soarelui, zborul fusese din nou anulat, întregul aeroport închis şi tuturor li se spusese să plece. Personalul iranian dispăruse pur şi simplu. Atunci, aproape imediat, un grup de revoluţionari foarte bine înarmaţi - şi a subliniat "foarte bine înarmaţi" - a început să se-mprăştie peste tot. Cei mai mulţi purtau banderole verzi pe braţ, dar unii aveau însemnele OIEP, primele pe care le-a văzut Nogger - Organizaţia Iraniană a Eliberării Palestinei!

- O, Doamne, spuse ea. Atunci e-adevărat că OEP îl ajută pe Komeini!

- Da, şi dacă ei dau un ajutor, ăsta e alt joc! Războiul civil a începu şi noi ne aflăm, fir-ar să fie, chiar în mijlocul lui.

CAPITOLUL 3

Tabriz Unu. Ora 11,05 noaptea. Erikki Yokkonen zăcea gol în sauna pe care-o construise cu propriile sale mâini,

Temperatura din jur aproape de 60° C; sudoarea îi curgea şiroaie pe trup. Soţia lui, Azadeh, se afla lângă el, la fel de toropită de căldură. Seara fusese grozavă, cu multă mâncare şi două sticle din cea mai bună vodcă rusească - pe care el o cumpărase de pe piaţa neagră în Tabriz şi o împărţise cu cei doi mecanici englezi ai săi şi cu şeful bazei, Aii Dayati.
- Acum mergem la saună, spusese chiar înainte de miezul nopţii, dar ei refuzaseră ca de obicei, abia având destulă putere ca să ajungă, clătinându-se, până la propriile lor cabane.
- Hai, Azadeh!
- Nu în noaptea asta, te rog, Erikki. El se mulţumise să râdă, o ridicase în braţele lui mari, o înfăşurase în haina de blană şi o scosese pe uşa cabanei, printre pinii încărcaţi de zăpadă, în aerul doar cu puţin sub punctul de îngheţ. Era uşor de purtat şi intrară astfel în mica colibă aflată în spatele cabanei lor, în căldura vestiarului, şi apoi, eliberaţi de haine, în saună; iar acum se aflau acolo, întinşi, bărbatul relaxat, în largul lui, femeia, chiar şi după un an de căsătorie, încă nu îndeajuns de obişnuită cu ritualul din fiecare noapte.

Erikki se ridică într-un cot şi o privi. Stătea întinsă pe un prosop gros, pe bancheta din faţa lui. Ţinea ochii închişi şi el îi privi sinii ridicându-se şi coborând, frumuseţea trupului - părul negru corb, sculpturalele trăsături ariene, corpul graţios, cu pielea albă ca laptele - şi ca întotdeauna se simţi plin de această minune a existenţei, atât de mică faţă de cei o sută nouăzeci şi trei de centimetri ai săi.

Zei ai strămoşilor mei, vă mulţumesc că mi-aţi dat o astfel de femeie! îşi zise. Pentru moment nu-şi dădu seama în ce limbă gândea. Putea vorbi patru: finlandeză, suedeză, rusă şi engleză. Ce contează! îşi zise, lăsându-se lin nou pradă căldurii, îngăduind iarăşi gândurilor să alunece odată cu aburii ce se ridicau din pietrele pe care le aşezase cu atâta grijă. Îl mulţumise nespus de mult că îşi construise el însuşi sauna - cum ar trebui să facă orice bărbat - doborând şi cioplind buştenii, aşa cum făcuseră de secole strămoşii Iui.

Fusese primul lucru pe care îl înfăptuise când primise acel post acolo, cu patru ani în urmă: alesese şi doborâse copacii. Ceilalţi îl crezuseră nebun. El ridicase din umeri fără supărare.

- Fără saună, viaţa nu înseamnă nimic. Mai întâi îţi faci sauna, apoi casa. Fără saună, o casă nu este o casă. Voi, englezii, nu ştiţi nimic, nimic, despre viaţă!

Se simţise tentat să le povestească cum că fusese născut într-o saună, ca mulţi dintre finlandezi. Şi de ce nu? Dacă stai să te gândeşti, e un lucru de bun simţ: este cel mai cald loc din casă, cel mai curat, cel mai liniştit, cel mai îndrăgit. Nu le spusese, totuşi, asta niciodată; doar lui Azadeh, iar ea înţelesese.

O, da, îşi zise nespus de mulţumit, ea înţelege totul!

Afară, dinspre liziera pădurii nu răzbătea nici un zgomot, cerul nopţii era lipsit de nori, stelele străluceau, zăpada era neînchipuit de curată. Singurul drum printre munţi se afla la opt sute de metri mai departe. Drumul îşi răsucea meandrele spre nord-vest, către oraşul Tabriz, aflat la şaisprezece kilometri mai departe de acolo către nord, spre graniţa sovietică, aflată şi ea la încă vreo câţiva kilometri. Către sud-est, se încolăcea peste munţi, ca să ajungă în cele din urmă la Teheranul aflat la opt sute cincizeci de kilometri distanţă.

Baza Tabriz Unu servea ca locuinţă pentru doi piloţi - celălalt se aña acum in concediu, în Anglia - doi mecanici englezi, restul iranieni: doi bucătari, opt zilieri, un operator radio şi un administrator. Dincolo de deal se afla satul Abu-Mard, iar jos, în vale, fabrica de pastă celulozică, proprietate a Iran-Timber, compania care deţinea monopolul forestier şi pe care ei o deserveau sub contract.

Elicopterul JR 212 ducea în pădure tăietori de lemne şi echipament, ajuta la ridicarea campamentelor şi la trasarea celor câteva drumuri care puteau fi tăiate, apoi asigura deservirea cu echipe de schimb şi echipament şi transporta răniţi. Pentru mulţi din acele tabere izolate, elicopterul era singura lor legătură cu lumea de afară şi piloţii erau veneraţi. Erikki iubea într-atât viaţa şi pământul de acolo, atât de asemănătoare cu Finlanda, încât, uneori, îşi închipuia că se aflâ din nou acasă.

Sauna desăvârşea totul. Micuţa construcţie cu două încăperi era aşezată în spatele cabanei, ferită de vederea celorlalte clădiri şi construită tradiţional, avea licheni între bârne pentru izolaţie, iar focul de lemne care încălzea pietrele era bine aerat. Unele dintre pietre, stratul de deasupra, le adusese chiar

din Finlanda. Le pescuise bunicul său de pe fundul unui lac, de unde proveneau cele mai bune pietre de saună, şi i le dăduse când fusese ultima dată acasă, în urmă cu unsprezece luni.
- Ia-le, fiule, şi odată cu ele, aşa cum se cuvine, un tonto* bun pentru o saună finlandeză, deşi de ce vrei tu să te căsătoreşti cu una dintre străinele alea, şi nu cu una din neamul tău, crede-mă, nu înţeleg!
- Când ai s-o vezi, bunicule, ai s-o venerezi şi dumneata. Are ochi verzi-albăstrui şi un păr negru-negru şi...
- Dac-o să-ţi dăruiască mulţi fii... ei bine, atunci o să vedem. Un bărbat grozav, ca tine, trebuia de mult timp să fie însurat. Dar cu o străină? Spui că e învăţătoare?
- E membră a Corpului învăţătorilor Iranieni -oameni tineri, bărbaţi şi femei, care s-au oferit voluntar să servească statul şi care merg din sat în sat ca să-i înveţe pe oameni şi pe copii să scrie şi să citească. Mai mult pe copii. Şahul şi împărăteasa au organizat acest Corp cu câţiva ani în urmă şi Azadeh li s-a alăturat când a împlinit douăzeci şi unu de ani. Vine din Tabriz, unde lucrez eu, şi predă în satul nostru, într-o şcoală încropită de săteni. Mă întâlnesc cu ea de şapte luni şi trei zile. Când am văzut-o prima dată avea douăzeci şi patru de ani.

Erikki se încălzi amintindu-şi de primele clipe în care o văzuse, atât de cochetă în uniforma ei, cu părul revărsându-se pe umeri, aşezată într-o poiană din pădure înconjurată de copii, apoi chipul ei ridicându-se spre el zâmbitor, şi mirarea din ochii ei la vederea dimensiunilor sale. Ştiuse de îndată că aceasta era femeia pe care o aşteptase toată viaţa. El avea treizeci şi şase de ani.

Ah, se gândi privind-o leneş, binecuvântând încă o dată spiritul pădurii care îl condusese în poiana aceea încă trei luni de lucru, apoi două luni de concediu. O să fie minunat să-i pot arăta Suomi - Finlanda.
- E timpul, Azadeh, draga mea, spuse.
- Nu, Erikki, nu încă, nu încă! rosti ea pe jumătate adormita, ameţită - de căldură, nu de alcool, pentru că ea nu bea. Te rog, Erikki, nu!
- Prea multă căldură nu-ţi face bine, spuse el ferm, întotdeauna foloseau engleza când vorbeau între ei, deşi ea putea conversa fluent în rusă, căci mama ei fusese pe jumătate georgiană,

---
* Mic spiriduş cafeniu care este spiritul unei saune.

provenind dintr-o zonă de graniţă unde era util şi înţelept să fii bilingv. Vorbea, de asemenea, turca, limba cea mai folosită în această parte a Iranului - Azerbaidjan şi, desigur, farsi. Cu excepţia câtorva cuvinte, el nu vorbea farsi sau turceşte.

Împăcat cu sine şi cu lumea, se ridică şi-şi şterse sudoarea, apoi se aplecă peste ea şi o sărută. Îl sărută la rândul ei, înfiorându-se când mâinile lui o căutară, întinzându-şi braţele ca un răspuns.

- Eşti rău, Erikki, spuse, apoi se întinse în toată splendoarea ei.

- Gata?

- Da!

Se agăţă de el, iar bărbatul o ridică cu uşurinţă în braţe, apoi o scoase din saună în vestiar, deschise uşa şi ieşi în aerul îngheţat. Frigul o izbi, tăindu-i respiraţia, făcând-o să se ghemuiască la pieptul lui, iar el ridică zăpadă în pumni şi începu să o frece, făcând-o să simtă înţepături pe tot trupul şi pielea să-i ardă, dar deloc dureros. În câteva secunde simţi o ciudată şi plăcută căldură radiind în ea şi din ea. Îi trebuise o iarnă întreagă să se obişnuiască cu baia de zăpadă după fierbinţeala dinăuntru. Acum, fără ea baia de aburi era neterminată. Făcu la iuţeală acelaşi lucru pentru el, apoi alergă veselă înapoi la căldură, lăsându-l să se rostogolească şi să zburde în zăpadă vreme de alte câteva secunde. Erikki nu observase grupul de bărbaţi şi mullahul ce stăteau scandalizaţi pe o ridicătură, la cincizeci de metri mai departe, pe jumătate ascunşi de copacii de lângă cărare. îi văzu abia când închidea uşa. Îl inundă un val de furie. Trânti uşa.

- Afară sunt nişte săteni! Cred că ne-au privit. Toată lumea ştie că aici suntem în afara domeniului satului!

Ea era la fel de furioasă şi se îmbrăcară grăbiţi. Îşi trase cizmele de blană şi puloverul gros şi pantalonii, înşfacă toporul uriaş şi se repezi afară. Bărbaţii se aflau încă acolo şi se repezi asupra lor răcnind, cu toporul ridicat. Ei se împrăştiară, apoi unul dintre ei ridică puşca mitralieră şi slobozi in aer o rafală care stârni ecouri în munţi, apoi o îndreptă către pieptul lui. Erikki încremeni, iar mânia i se topi ca suflată de vânt. Nu mai fusese niciodată ameninţat cu arma.

- Pune jos topor, spuse omul într-o engleză poticnită, sau eu ucid pe tine.

Erikki ezită. În clipa aceea, Azadeh se repezi între ei şi izbi puşca, depărtând-o, strigând în turceşte:
- Cum îndrăzneşti să vii aici?! Cum îndrăzneşti să porţi arme?! Ce sunteţi, bandiţi?! Acesta e pământul nostru! Ieşiţi de pe pământul nostru sau am să vă trimit in temniţă!
Se înfăşurase peste rochie cu haina ei groasă de blană, dar tremura de mânie.
- Acesta este pământul poporului, spuse mullahul iritat, ţinându-se la distanţă. Acoperă-ţi părul, femeie. Acoperă-ţi ...
- Cine eşti tu, mullahule? Nu eşti din satul meu. Cine eşti?
- Sunt Mahmud, mullahul moscheii Hajsta din Tabriz. Nu unul dintre lacheii tăi, spuse el furios, sărind într-o parte când Erikki se repezi să-l înşface. Bărbatul cu arma rămase descumpănit, dar un altul, aflat la o distanţă sigură, trase piedica.
- În numele lui Allah şi-al Profetului, opreşte porcul străin sau vă trimit pe amândoi în Iadul pe care-l meritaţi!
- Erikki, aşteaptă! Lasă câinii ăştia în seama mea! strigă Azadeh în engleză, apoi se răsti: Ce căutaţi aici? Acesta este pământul nostru, pământul tatălui meu, Abdullah Han, Han al Gorgonilor, neam din neamul Qajarilor, care au domnit aici de veacuri.
Ochii ei se obişnuiseră acum cu întunericul şi îi putu cerceta. Erau zece cu toţii, toţi tineri, toţi înarmaţi, toţi străini de acele locuri, cu excepţia unuia - kalandanil, şeful satului lor.
- Kalandar, cum îndrăzneşti să vii aici?
- Îmi pare rău, înălţimea voastră, spuse el cu voce rugătoare, dar mullahul a spus că trebuie să-l aduc aici pe cărarea asta şi nu pe drumul mare şi deci...
- Ce vrei, parazitule? întrebă ea, întorcându-se către -mullah.
- Respectă-mă, femeie, spuse acesta şi mai mânios. În curând noi o să poruncim aici. Coranul are legi pentru goliciune şi pentru purtări deşănţate: biciul şi pietrele.
- Coranul are legi pentru încălcarea proprietăţii şi pentru bandiţi şi pentru ameninţarea oamenilor paşnici şi pentru cei ce se răscoală împotriva conducătorilor şi stăpânilor lor legiuiţi. Nu sunt unul dintre analfabeţii tăi înspăimântaţi! Ştiu ce eşti şi ce-ai fost întotdeauna: parazitul satelor şi al oamenilor. Ce vrei?
Dinspre bază se apropiau grăbiţi oameni cu lanterne. În fruntea lor, cu ochii încă înceţoşaţi de somn, se aflau cei doi ingineri, Dibble şi Arberry, urmaţi prudent de Aii Dayati. Toţi erau ciufuliţi, îmbrăcaţi în grabă şi îngrijoraţi.

- Ce se-ntâmplă? întrebă Dayati, încercând să desluşească ceva în întuneric prin lentilele groase ale ochelarilor.

Familia lui servise Hanii Gorgoni şi se aflase sub protecţia acestora de ani de zile.

- Cine sunt...

- Aceşti câini, începu înfierbântată Azadeh, au venit din noapte...

-Ţine-ţi gura, femeie! spuse furios mullahul, apoi se întoarse către Dayati. Cine eşti tu?

Când observă că omul era mullah, îşi schimbă brusc atitudinea şi deveni respectuos.

- Sunt... sunt administratorul companiei Iran-Timber, aici. Excelenţă. Ce s-a întâmplat, vă rog? Ce pot să fac pentru domnia-voastră?

- Elicopterul! În zori am nevoie de el ca să zbor pe la tabere.

- Îmi pare rău, Excelenţă, maşina e desfăcută bucăţi pentru verificarea tehnică. Este politica străinilor...

Azadeh întrerupse furioasă:

- Mullahule, cu ce drept. îndrăzneşti să vii aici în mijlocul nopţii şi să ...

- Imamul Khomeini a dat ordin ...

- Imami repetă ea ca un ecou, uluită. Cu ce drept îi spui astfel ayatollahului Khomeini?

- Este Imam. El a dat ordin.

- Unde spune, în Coran sau în Sharia, că un ayatolah poate pretinde că e Imam şi poate porunci unuia dintre credincioşi? Unde spune...

- Nu eşti şiită? întrebă mullahul scos din sărite, conştient că cei ce-l însoţeau ascultau în tăcere.

- Da, sunt şiită, dar nu o proastă analfabetă, mullahule - rostise cuvântul ca pe o jignire - răspunde-mi!

- Vă rog, înălţimea Voastră, spuse Dayati rugător, vă rog lăsaţi această problemă în seama mea. Vă rog, vă implor.

Dar ea începu să strige răstit, iar mullahul îi răspunse la fel, li se alăturară şi alţii şi atmosfera deveni din ce în ce mai tensionată până cînd Erikki, înfuriat că nu putea înţelege ce-şi spuneau, ridică toporul şi lăsă să-i scape un muget. Se aşternu brusc tăcerea, apoi un alt bărbat trase piedica pistolului mitralieră

- Ce vrea ticălosul ăsta, Azadeh? întrebă Erikki. Ea îi spuse.

- Dayati, spune-i că nu poate obţine aparatul meu şi să plece de pe pământul meu sau trimit după poliţie.
- Vă rog, căpitane, vă rog îngăduiţi-mi să mă ocup eu de asta, căpitane, spuse Dayati, asudat de îngrijorare, mai înainte ca Azadeh să-l poată întrerupe. Vă rog, înălţimea Voastră, vă rog, plecaţi acum!

Apoi, întorcându-se către cei doi mecanici:
- E-n regulă, puteţi să vă-ntoarceţi înapoi în pat. Mă ocup eu de asta!

Abia atunci băgă de seamă Erikki că Azadeh era încă desculţă. O ridică în braţe.
- Dayati, spune acestor matyeryebyets, tuturor, că dacă mai vin aici noaptea, o să le rup gâtul şi dacă cineva atinge chiar şi un fir de păr de-al femeii mele, o să mă târăsc şi-n iad după el, dacă-i nevoie.

Plecă, uriaş în furia lui, urmat de cei doi mecanici. Îl opri o voce în ruseşte.
- Căpitane Yokkonen, aş putea schimba o vorbă cu dumneata, o clipă?

Erikki aruncă o privire peste umăr, simţind-o pe Azadeh încordându-se în braţele sale.

Bărbatul stătea în urma grupului, greu de desluşit, în aparenţă cu nimic diferit de ceilalţi, purtând o scurtă vătuită, comună.
- Da, îi răspunse în ruseşte, dar n-aduce vreo puşcă în casa mea sau vreun cuţit.

Porni cu paşi mari.

Mullahul se apropie de Dayati privindu-l cu ochi îngheţaţi.
- Ce-a spus diavolul străin, ai?
- A fost obraznic, toţi străinii sunt obraznici, înălţimea Ta... femeia a fost şi ea obraznică.

Mullahul scuipă în zăpadă.
- Profetul a dat legi şi pedepse împotriva unei astfel de purtări. Poporul are legi împotriva averilor ereditare şi a furtului de pământuri. Pământul aparţine Poporului. În curând, legi drepte şi pedepse drepte ne vor conduce pe toţi, în sfârşit, şi Iranul va trăi în pace. Se întoarse către ceilalţi. Goi în zăpadă! Împăunându-se cu goliciunea ei, în văzul tuturor, în ciuda tuturor legilor bunei-cuviinţe şi ale modestiei! Târfa! Ce sunt Gorgonii decât lacheii Şahului trădător şi ai câinelui său,

Bakhtiar. Ochii lui se-ntoarseră către Dayati. Ce minciuni spui tu despre elicopter?

Încercând să-şi ascundă teama, Dayati răspunse pe nerăsuflate că verificarea de o mie cinci sute de ore era în concordanţă cu regulile internaţionale impuse aparatului şi, ca atare, poruncite de Şah şi de guvern.

- Guvernul ilegal, îl întrerupse mullahul.

- Desigur, desigur că ilegal, încuviinţă deîndată Dayati şi îi conduse nervos în hangar şi aprinse luminile, baza având propriul generator electric, fiind astfel independentă energetic. Motoarele elicopterului erau aşezate piesă cu piesă, îngrijit, milităreşte, în linii regulate.

- N-are nici o legătură cu mine, Excelenţă! Străinii fac ce vor, apoi adăugă iute: Şi deşi toţi ştim că Iran-Timber aparţine Poporului, Şahul ia toţi banii. N-am nici o putere asupra lor, asupra diavolilor străini sau a regulilor lor. Nu pot face nimic!

- Când o să poată zbura? întrebă într-o turcească perfectă bărbatul care vorbea ruseşte.

- Mecanicii au promis că-n două zile, răspunse Dayati, rugându-se în sinea lui, foarte înspăimântat, deşi încerca din răsputeri să n-o arate.

Era limpede pentru el acum că aceşti bărbaţi erau mujahedini de stânga, care credeau în teoria - sprijinită de sovietici - că Islamul şi Marx erau două lucruri compatibile.

- Asta e-n mâna lui Allah. Două zile. Mecanicii străini aşteaptă nişte piese de schimb care au întârziat.

- Care sunt astea?

Nervos, le spuse. Erau unele componente minore şi elicea rotorului de la coadă.

- Cîte ore are înregistrate elicea asta? Dayati verifică registrul cu degete tremurânde:

- O mie şaptezeci şi trei.

- Allah e cu noi, zise bărbatul întorcându-se către mullah. Putem să o folosim fără grijă pe cea veche cel puţin încă cincizeci de ore.

- Dar durata de funcţionare a elicei... certificatul de zbor e invalidat, spuse Dayati fără să stea pe gânduri Pilotul n-o să zboare pentru că regulamentul de zbor ...

- Regulamentul lui Satan!

- Adevărat, întrerupse cel ce vorbea ruseşte. Unele dintre ele. Dar legile pentru siguranţa zborului sunt importante pentru Popor şi, chiar şi mai Important, Allah a făcut loc în Coran legilor pentru cămile şi cai şi cum să le-ngrijim, iar aceste legi se pot aplica la fel de bine şi aparatelor de zbor care, de asemenea, sunt darurile lui Allah şi ne pot duce acolo unde-i nevoie să îndeplinim lucrarea lui. Trebuie, deci, să le urmăm întocmai, nu-i aşa, Mahmud?
- Desigur, spuse mullahul nerăbdător, sfredelindu-l cu privirea pe Dayati, care începu să tremure. Am să mă-ntorc în două zile, în zori. Elicopterul să fie pregătit, ca şi pilotul, să-ndeplinim lucrarea lui Allah spre binele Poporului. Am să vizitez fiecare tabără din munţi. Mai sunt şi alte femei aici?
- Doar două femei ale muncitorilor şi soţia mea.
- Poartă chador şi văl?
- Desigur, minţi dintr-o suflare Dayati.

Portul vălului era împotriva legilor Iranului. Reza Şah scosese vălul în afara legii în 1936 şi făcuse ca chadorul să fie opţional, iar Mohammed Şah emancipase şi mai mult femeile în '64.
- Bine! Aminteşte-le că Allah şi Poporul veghează chiar şi în blestematul fief al străinilor.

Mahmud se întoarse pe călcâie şi ieşi cu paşi mari, urmat de ceilalţi.

Rămas singur, Dayati îşi şterse fruntea, mulţumit că era unul dintre credincioşi și că acum soţia lui va purta chador, va fi supusă, se va purta ca şi mama ei, cu modestie, şi nu va umbla în blugi ca înălţimea Sa. Cum îi spusese oare mullahul, chiar faţă de ea? Allah să ne apere daca Abdullah Han aude asta. Deşi, fără îndoială, mullahul are dreptate şi, fără îndoială, Khomeini are dreptate, Allah să-l apere.

În cabana lui Erikki; orele 11,23 noaptea. Cei doi bărbaţi stăteau la masă, faţă în faţă, în încăperea principală a cabanei. Când străinul bătuse la uşă, Erikki o trimisese pe Azadeh în dormitor, dar lăsase uşa dintre cele două încăperi deschisă, în aşa fel încât ea să poată auzi ce se vorbea. Îi dăduse puşca de vânătoare.

- S-o foloseşti fără teamă! Dacă intră în dormitor, eu sunt deja mort, spusese, ascunzând cuţitul pukoh în teaca lui, la brâu, la spate. Pukohul era un cuţit cu mâner lung, arma finlandezilor. Era socotit de rău augur şi chiar primejdios ca un bărbat să nu aibă unul asupra sa. În Finlanda, legea interzicea să fie purtat la vedere, căci asta ar fi putut fi considerată o provocare, dar toată lumea purta aşa ceva şi întotdeauna în munţi. Cel al lui Erikki Yokkoneh era pe măsura dimensiunilor sale.
- Deci, căpitane, îmi cer iertare pentru deranj. Bărbatul era brunet, cu puţin sub un metru optzeci,
trecut de treizeci ani, cu chipul asprit de vreme, cu ochi negri şi trăsături care trădau un amestec slavo-mongol, undeva în linia strămoşilor să-i.
- Mă numesc Feodor Rakoczy.
- Rakoczy a fost un revoluţionar ungur, spuse scurt Erikki, şi, după accent, eşti georgian. Rakoczy nu e un nume georgian. Care ți-e numele adevărat - si gradul în KGB?

Bărbatul râse.
- E-adevărat că accentul meu e georgian şi că sunt rus din Georgia, din Tbilisi. Bunicul meu a venit din Ungaria, dar n-are nici o legătură cu revoluţionarul care pe vremuri a devenit prinţ al Transilvaniei, şi nici n-a fost mahomedan, ca tatăl meu şi ca mine. Uite, vezi, amândoi ştim câte ceva din istoria noastră, slăvit fie Allah, spuse el cu voce plăcută. Sunt inginer mecanic la conducta irano-sovietică de gaze naturale, chiar dincolo de graniţă, la Astara, pe ţărmul Caspicei - de partea Iranului şi a lui Khomeini, binecuvântat fie el, împotriva Şahului şi anti-american.

Era foarte mulţumit că fusese instruit în privinţa lui Erikki Yokkonen. O parte din această istorie de acoperire era adevărată. Bineînţeles că provenea din Georgia, din Tbilisi, dar nu era mahomedan şi nici nu-l chema în realitate Rakoczy. Numele său adevărat era Igor Mzytryk şi era căpitan KGB, specialist ataşat Diviziei Aeropurtate 116 care fusese amplasată chiar dincolo de graniţa, la nord de Tabriz, unul dintre sutele de agenţi secreţi infiltraţi în nordul Iranului de luni de zile, care operau acum aproape liberi. Avea treizeci şi patru de ani, era ofiţer KGB de carieră, ca şi tatăl său, şi se afla în Azerbaidjan de şase luni. Vorbea engleza bine, persana şi turca fluent şi, deşi nu putea să conducă un elicopter, cunoştea multe despre

elicopterele militare de sprijin, sovietice, cu motoare cu piston, ale diviziei sale.
- În ceea ce priveşte gradul meu, adăugă cu cea mai blândă voce a sa, este acela de prieten. Noi, ruşii, suntem buni prieteni ai finlandezilor, nu-i aşa?
- Da, da, asta-i adevărat. Ruşii, nu comuniştii sovietici! Sfânta Rusie a fost un prieten în trecut, dar când eram un mare ducat al Rusiei. Rusia Sovietică, ateistă, a fost prietenoasă după 1917, când am devenit independenţi. Rusia Sovietică este şi acum. Da, acum, dar nu în '39! Nu în Războiul de Iarnă. Nu, nu atunci!
- Nici voi n-aţi fost în '41, spuse tăios Rakoczy, în '41 aţi pornit războiul împotriva noastră alături de împuţiţii de nazişti, aţi trecut de partea lor împotriva noastră.
- Adevărat, dar numai ca să ne luăm înapoi pământul nostru, Karelia, provincia pe care aţi furat-o de la noi. Noi n-am mărşăluit spre Leningrad, aşa cum am fi putut s-o facem.

Erikki simţea apăsarea cuţitului în şira spinării şi era bucuros de asta.
- Eşti înarmat?
- Nu. Ai spus să nu vin înarmat. Arma mea e afară, la uşă. Nu am pukoh şi nici n-am nevoie să folosesc aşa ceva. Pe Allah, sunt prieten!
- Bun. Un om are nevoie de prieteni.

Erikki îl cântări din priviri, urând ceea ce reprezenta: Rusia Sovietică, cea care, neprovocată, invadase Finlanda în '39, în momentul în care Stalin semnase Pactul de Neagresiune Sovieto-German. Mica armată finlandeză luptase de una singură. Stăviliseră hoardele sovietice timp de o sută de zile în Războiul de Iarnă, apoi fuseseră copleşiţi. Tatăl lui Erikki fusese ucis apărând Karelia, provincia de sud-est, unde Yokkonenii trăiseră de secole. Rusia Sovietică anexase pe dată provincia. De îndată toţi finlandezii plecaseră. Toţi. Nici unul nu dorea să stea sub un steag sovietic, iar regiunea rămăsese un pământ părăsit de finlandezi. Erikki avea doar zece luni pe atunci. În exodul acela au murit mii de oameni. Printre ei, mama lui. A fost cea mai rea iarnă din cite îşi amintea. Şi atunci, în '45, se gândi Erikki, stăpânindu-şi mânia, în '45, America şi Anglia ne-au trădat şi-au dat pământurile noastre agresorului. Dar noi n-am uitat! Cum n-au uitat nici estonienii, lituanienii, letonii, germanii din est, cehii, ungurii, bulgarii, slavii, românii - şi lista e

nesfârşită. Dar odată va veni ziua. Socotelii cu sovieticii, o, da, fară-ndoială că va veni odată o zi a socotelilor cu sovieticii - îndeosebi pentru ruşi, care simt cel mai tare jugul lor.
- Pentru un georgian, ştii multe despre Finlanda, rosti calm.
- Finlanda este importantă pentru Rusia. Pactul de înţelegere dintre noi se desfăşoară bine, este sigur şi o lecţie pentru lume că propaganda americană antisoviética este un mit imperialist.
Erikki zîmbi
- Nu-i vreme de politică. Ei. e târziu, ce vrei de la mine?
- Prietenie!
- A! Asta-i uşor de cerut! Dar, aşa cum ştii, pentru un finlandez e mai dificil de acordat.
Se întinse către dulap după sticla aproape goală de vodcă şi două pahare. Eşti şiit?
- Da, dar nu unul bun, Allah să mă ierte! Beau câteodată vodcă, dacă asta vrei să spui..
Erikki turnă în două pahare.
- Sănătate!
Băură.
- Acum, te rog treci la subiect.
- În curând Bakhtiar şi lacheii lui americani or să fie aruncaţi afară din Iran, în curând Azerbaidjanul o să fie cuprins de frământări - dar tu n-ai de ce să te temi, eşti bine văzut aici, ca şi soţia ta şi familia ei - şi am dori cooperarea ta pentru instaurarea păcii în aceşti munţi.
- Sunt doar un pilot de elicopter care lucrează pentru o companie britanică pe un contract al lui Iran-Timber şi sunt apolitic. Noi, finlandezii, nu facem politică, nu-ţi aduci aminte?
- Suntem prieteni, da! Interesele noastre privitoare la pacea lumii sunt aceleaşi.
Pumnul drept al lui Erikki izbi masa, gestul neaşteptat, violent făcându-l pe rus să clipească, iar sticla să se rostogolească pe podea.
- Ţi-am cerut politicos de două ori să vii la subiect, spuse el cu aceeaşi voce calmă. Ai zece secunde.
- Foarte bine, spuse omul printre dinţi. Îţi solicităm serviciile ca să transporţi echipele noastre în tabere, în următoarele câteva zile. Noi...
- Ce echipe?
- Mullahii din Tabriz şi credincioşii lor. Îţi ce...

- Primesc ordine de la companie, nu de la mullahi sau revoluţionari sau oameni care umblă noaptea cu arme, înţelegi?
- Ai să descoperi că e mai bine să ne-nţelegi tu pe noi, căpitane Yokkonen. Ca şi Gorgonii, toţi! spuse Rakoczy apăsat şi Erikki simţi că i se urcă sângele în obraji.
- Iran-Timber e deja implicată şi a trecut de partea noastră. Or să îţi dea ordinele necesare.
- Bun! În cazul ăsta am să aştept să văd care sunt aceste ordine.
Erikki se ridică în toată înălţimea lui.
- Noapte bună!
Rusul se ridică şi el şi îşi fixă asupra lui privirile mânioase.
- Tu şi soţia ta sunteţi mult prea inteligenţi ca să nu înțelegeţi că fără americani şi blestemata lor de CIA, Igâkhtiar esţe pierdut. Nebunul ăla afurisit de Carter a ordonat infanteriei marine americane şi elicopterelor să se deplaseze în Turcia, iar flotei de război să intre-n Golf, o forţă de asalt cu un portavion nuclear şi vase de escortă, cu infanterie şi avioane cu armament nuclear la bord, o fio...
- O flotă de război? Nu cred.
- Ba să crezi! Pe Allah, fii sigur că încearcă să pornească un război. Pentru că bineînţeles că noi va trebui să răspundem într-un fel. Trebuie să răspundem unui gest agresiv cu agresivitate, căci, fără-ndoială, încearcă să folosească Iranul împotriva noastră. E-o nebunie! Noi nu vrem război nuclear!
Rakoczy spunea asta din tot sufletul. Rostea cuvintele aproape fără să gândească. Dar cu câteva ore în urmă superiorul lui îl prevenise printr-un mesaj radio codificat că toate forţele sovietice de la graniţă, ca şi rachetele nucleare, erau în alertă galbenă - la un pas de cea roşie -din cauza portavionului şi a flotei care-l însoţea; şi cel mai rău dintre toate, mari mişcări de trupe chineze fuseseră raportate de-a lungul întregii frontiere de opt mii de kilometri cu China.
- Ticălosul de Carter, cu afurisitul lui de Pact de Prietenie cu China, o să ne dea al dracului de furcă dacă i se acordă măcar cât de cât o şansă.
- Dac-o fi, o fi! zise Erikki.
- Insha' Allah, da, dar de ce să fii câinele de lanţ al americanilor sau al aliaţilor lor, englezii? Poporul o să câştige. Noi o să câştigăm! Ajută-ne şi n-ai să regreţi, căpitane! Avem nevoie de priceperea ta pentru câteva...

Se opri brusc. Afară se auzeau paşi apropiindu-se în fugă. Instantaneu în mina lui Erikki apăru cuţitul, iar el făcu un salt ca de pisică, aşezându-se între uşa de la intrare şi cea a dormitorului, chiar în clipa în care prima se dădu cu zgomot de perete.
- SAVAK, gâfâi un bărbat abia desluşit în întunericul de afară, şi se răsuci pe călcâie, dispărând într-o clipă.
Rakoczy ţâşni la uşă, înşfăcând pistolul mitralieră.
- Avem nevoie de ajutorul tău, căpitane, nu uita! Dispăru în noapte.
Azadeh ieşi în sufragerie cu arma pregătită si chipul alb.
- Ce spunea de portavion? N-am înţeles. Erikki îi spuse. Femeia era uluită.
- Asta înseamnă război, Erikki.
- Da, dacă se-ntâmplă! îşi puse scurta. Stai aici.
Închise uşa după el. Putea vedea luminile unor maşini ce se apropriau în viteză de-a lungul drumului forestier care lega baza de drumul principal Tabriz-Teheran. Pe măsură ce ochii i se obişnuiau cu întunericul, putu să desluşească două automobile şi un camion militar. Vehiculul din frunte se opri imediat şi poliţişti şi soldaţi se împrăştiară în noapte. Ofiţerul care-i conducea salută.
- Ah, căpitane Yokkonen, bună seara! Am auzit că au fost pe-aici nişte revoluţionari sau comunişti Tudeh. S-au raportat focuri de armă, spuse el într-o engleză perfectă. Înălţimea Sa e bine? Nu sunt probleme?
- Nu, acum nu, mulţumesc colonele Mazardi. Erikki îl cunoştea destul de bine: bărbatul era văr cu Azadeh şi şeful poliţiei din regiune. Dar SAVAK? Asta-i altceva, îşi zise neliniştit. Dacă este, este şi eu nu vreau să ştiu.
- Intră.
Azadeh se bucură să-şi vadă vărul şi-i mulţumi pentru că venise, istorisindu-i cele întâmplate.
- Rusul a zis că se numea Rakoczy? Feodor Rakoczy? întrebă el.
- Da. Dar era evident o minciună, spuse Erikki. E cu siguranţă de la KGB.
- Şi n-a pomenit nici o clipă de ce vrea să viziteze taberele?
-Nu.
Colonelul se gândi un moment, apoi oftă.

- Deci mullahul Mahmud vrea să zboare, da? Un gând necugetat pentru un aşa-numit om al lui Allah şi foarte primejdios. În special dacă este marxist islamic: asta-i sacrilegiu. Din elicopterele in zbor poţi uşor să cazi, aşa mi s-a spus. Poate că am putea să-i dăm o mină de ajutor.

Era înalt şi atrăgător, trecut de patruzeci de ani, iar uniforma era imaculată.

- Nu-ţi face griji, zdrenţăroşii ăştia or să se întoarcă în curând în cocioabele lor păduchioase. În curând Bakhtiar o să ne dea ordinul să potolim câinii ăştia. Iar golanului de Khomeini ar trebui să-i punem repede ţeava-n piept. Francezii trebuiau s-o facă în clipa în care a ajuns acolo. Sunt nişte proşti fără vlagă. Stupid! Dar au fost întotdeauna slabi, întotdeauna s-au vârât în treburile altora şi întotdeauna împotriva noastră! Francezii au fost întotdeauna invidioşi pe Iran. Se ridică. Daţi-mi de ştire când e gata de zbor aparatul ăsta al vostru. Orice s-ar întâmpla, ne întoarcem peste două zile, în zori. Să sperăm că mullahul şi prietenii lui, în special rusul, or să se-ntoarcă.

Plecă.

Erikki puse ceainicul să fiarbă apa pentru cafea. Gânditor, spuse:

- Azadeh, împachetează!

Ea se opri privindu-l nedumerită.

- Cum?

- O să luăm maşina şi-o să plecăm la Teheran. Plecăm în câteva minute.

- N-avem de ce să plecăm, Erikki!

- Dacă elicopterul era gata de zbor, l-am fi folosit, dar nu se poate.

- N-ai de ce să te-ngrijorezi, dragul meu, ruşii au râvnit întotdeauna Azerbaidjanul. Ţarişti, sovietici, nici o diferenţă. Întotdeauna au vrut şi-or să vrea Iranul şi întotdeauna i-am ţinut departe şi-aşa o să fie şi de-aici înainte. N-ai de ce să te îngrijorezi din pricina câtorva fanatici si a unui singur rus, Erikki!
El o privi lung.

- Sunt îngrijorat clin pricina marinei americane și a soldaţilor americani din Turcia. Din pricina forţei naval americane şi a ceea ce a spus agentul KGB: "Tu si soția, sunteţi mult prea inteligenţi". De ce era atât de nervos de unde ştia atât de multe

despre mine si despre tine si de ce mi-a cerut serviciile? Du-te şi împachetează, draga mea! Mai e timp!

CAPITOLUL 4
SÎMBĂTĂ 10 februarie 1979

Baza Aeriană Kowiss, ora 3,32 dimineaţa. Condusă de mullahul Hussain Kowissi, gloata împingea urlând poarta principală, întocmită din bare de fier şi inundată de lumină, şi gardul din sârmă ghimpată care înconjura uriaşa bază. Noaptea era întunecoasă, foarte rece, plină de vârtejuri de zăpadă. Se aflau acolo trei sau patru mii de oameni, cei mai mulţi tineri, unii înarmaţi, câteva tinere purtînd chador şi văl, unindu-şi strigătele într-un adevărat tumult:

- Allah e mare... Allah e mare.

Dincolo de poartă, cu. faţa către mulţime, se aflau răspândite plutoane de soldaţi nervoşi, cu armele pregătite. Alte plutoane se aflau mai în spate, în rezervă. Toţi ofiţerii purtau revolvere. In mijlocul şoselei aşteptau, cu motoarele duduind, două tancuri Centurion pregătite de luptă, iar în apropierea lor stătea comandantul taberei şi un grup de ofiţeri. în spatele lor se aflau camioane încărcate cu alţi soldaţi, cu reflectoarele de pe cabine îndreptate către poartă şi gard; soldaţii erau depăşiţi ca număr de douăzeci sau treizeci de ori. Dincolo de camioane se aflau hangarele, clădirile bazei, barăcile şi popota ofiţerilor şi peste tot înjur, grupuri de militari învârtindu-se neliniştiţi de colo-colo, toţi îmbrăcaţi în grabă, căci mulţimea sosise abia de o jumătate de oră, cerând să i se predea baza în numele Ayatolahului Khomeini.

Din nou se auzi în difuzoare vocea comandantului bazei:

- Împrăştiaţi-vă imediat!

Glasul răsuna aspru şi ameninţător, dar scandările gloatei îl acoperiră.

- Allah-u Akbarrr...

Cerul era acoperit, norii ascunzând privirii chiar şi poalele munţilor Zagros ce-şi ridicau în spatele bazei, către sud, piscurile acoperite cu zăpadă. Baza era principalul sediu al, companiei S-G în sudul Iranului şi, de asemenea, amplasamentul a două escadrile a Forţelor Aeriene Iraniene dotate cu F4 şi, de

la declararea legă marţiale, a unui pluton de tancuri Centurion şi infanterişti. Dincolo de gard, către est, gigantica rafinărie de petrol îşi întindea peste sute de hectare înaltele coşuri ce vomitau fum, multe dintre ele trimiţând jeturi de flăcări în noapte când erau gazele aprinse. Deşi rafinăria era in grevă şi închisă, parte din ea era scăldată în lumină. Unei echipe minime de personal european şi iranian îi fusese îngăduit, de către comitetul de grevă, să se străduiască să păstreze în siguranţă rafinăria, conductele de alimentare şi rezervoarele de depozitare.

- Allah e mare! strigă din nou Hussain şi deîndată mulţimea prelua strigătul şi din nou cuvintele pătrunseră în minţile şi inimile soldaţilor.

Unul din cei aflaţi în primele rânduri era Aii Bewedan, un recrut ca toţi ceilalţi, tânăr ca toţi ceilalţi, nu cu multă vreme în urmă un sătean ca toţi ceilalţi, de dincolo de gard. Da, îşi zise, simţind că-i plesneşte capul şi inima îi bate ca un ciocan în piept, sunt de partea lui Allah şi pregătit să fiu martir al Credinţei şi Profetului, fie-i numele lăudat. Oh, Allah, fă-mă martir şi ia-mă direct în Paradis, aşa cum s-a făgăduit credincioşilor! Îngăduie-mi să-mi vărs sângele pentru Islam şi Khomeini, nu pentru a-i apăra pe păcătoşii servitori ai Şahului. Cuvintele lui Khomeini erau vii în mintea lui, le auzea lovindu-i timpanele, cuvintele înregistrate pe caseta pe care mullahul lor îi pusese să o asculte în moschee, cu două zile în urmă: "Soldaţi, alăturaţi-vă fraţilor voştri şi surorilor voastre întru lucrarea lui Allah, părăsiţi barăcile luând cu voi armele, nu vă supuneţi ordinelor ilegale ale generalilor, doborâţi guvernul ilegal! Urmaţi porunca lui Allah! Allah e mare!" Inima începu să-i bată mai repede, auzind din nou în închipuire vocea aceea adâncă, groasă, de ţăran, a Conducătorului Conducătorilor, care făcea ca totul să fie limpede.

- Allah e mare, Allah e mare...

Tânărul soldat nu realiză că începuse să strige odată cu mulţimea, cu ochii nedezlipiţi de mullahul aflat dincolo de poartă, de poarta lui Allah, afară, cu mâinile încleştate de barele de fier, în fruntea celor pe care-i ştia fraţii şi surorile lui, încercând s-o doboare. Fraţii lui, soldaţii din apropiere, se foită şi mai neliniştiţi, privindu-l nedumeriţi, neîndrăznind să zică nimic, urletul sacadat pătrunzând în aceeaşi măsură şi în minţile şi

inimile lor. Mulţi dintre cei aflaţi de acea parte a gardului ar fi vrut să deschidă poarta; mulţi ar fi făcut-o dacă n-ar fi fost ofiţerii şi sergenţii şi inevitabilele pedepse, chiar moartea, pe care o ştiau cu toţii ca răsplata pentru revoltă.
De partea lui Allah, dincolo...

Tânărul simţi că-i plesneşte capul de năvala cuvintelor şi nu-l auzi pe sergent strigând, nu-l văzu, vedea doar poarta închisă, oprindu-i pe Credincioşi. Îşi lepădă carabina şi alergă către intrarea aflată la cincizeci de metri de el. Pentru o clipă se lăsă o tăcere grea, toţi ochii dinăuntrul şi din afara incintei fixându-se hipnotizaţi asupra lui.

Colonelul Mohammed Peshadi, comandantul unităţii, un bărbat mărunt, pe cale de a încărunţi, îmbrăcat într-o uniformă imaculată, stătea lângă tancul din frunte. Îl urmări din priviri pe tânărul ce striga "Allah-u Akbar" ridicându-şi vocea solitară deasupra tăcerii. Când acesta ajunse la cinci metri de gard, colonelul făcu un semn sergentului major aflat lângă el, şoptind:
- Ucide-l!

Urechile sergentul vuiau de strigătul tânărului, care acum smucea încuietoarea. Cu o singură mişcare fluidă, smulse carabina celui mai apropiat soldat, ridică piedica, se sprijini o clipă de flancul tancului, fixă cătarea pe ceafa tânărului şi apăsă pe trăgaci. Îi văzu faţa explodând, împroşcându-i pe cei aflaţi de partea cealaltă a porţii, apoi trupul se nărui şi rămase atârnând obscen de sârma ghimpată.

Pentru o clipă tăcerea se lăsă şi mai apăsătoare. Apoi, ca un singur om, cu Hussain în frunte, gloata se aruncă înainte asemeni unei fiinţe urlătoare, nesimţitoare, lipsite de raţiune. Cei aflaţi în primele rânduri începură să tragă de sârme, fără să le pese ţje ghimpii care le sfâşiau palmele. Împinşi de cei din spate începură să se caţăre pe gard.

Un pistol mitralieră clănţăni către ei. În aceeaşi clipa colonelul îşi îndreptă arătătorul spre ofiţerul aflat în tanc.

De îndată, o limbă de flăcări ţâşni din ţeava tunului de patru ţoli. Tunul era îndreptat pe deasupra capetelor mulţimii şi fusese încărcat cu un proiectil orb, dar violenţa exploziei îi făcu pe atacatori să se rostogolească în panică de pe poartă, o jumătate de duzină de soldaţi scăpară armele din pricina şocului, câţiva o rupseră la fugă şi mulţi dintre privitorii

neînarmaţi se împrăştiară înspăimântaţi. Trase şi al doilea tanc, cu ţeava mai coborâtă, limba de flăcări ţâşnind mai aproape de pământ.

Mulţimea se împrăştie. Bărbaţi şi femei o rupseră la fugă de lângă poartă şi gard, călcându-se în picioare în graba lor. Din nou tancul din frunte trase şi din nou ţâşni limba de flăcări şi bubuitura asurzitoare şi mulţimea îşi dublă eforturile în năzuinţa ei de a se depărta de acel loc. Doar mullahul Hussain rămăsese la poartă. Se clătină beat pe picioare, aproape orbit şi asurzit, apoi mâinile i se prinseră de stâlpii porţii şi rămase agăţat acolo. Imediat, instinctiv, mulţi se repeziră să-l ajute. Soldaţi, sergenţi şi un ofiţer.

- Rămâneţi pe locurile voastre! mugi colonelul Peshadi, apoi luă microfonul şi dădu difuzoarele la maximum.

Vocea lui explodă în noapte:

- Toți soldaţii rămân pe locurile lor! Puneţi piedica la armă! PUNEŢI PIEDICA LA ARMĂ! Toţi ofiţerii şi sergenţii - verificaţi-vă oamenii! Sergent, vino cu mine!

Încă în stare de şoc, sergentul porni către poartă în pas cu comandantul. În faţa acesteia se aflau împrăştiate treizeci sau patruzeci de trupuri călcate în picioare. Masa de răsculaţi se oprise la o sută de metri mai departe şi începea să se regrupeze. Câţiva dintre cei mai zeloşi se pregătiră de un nou atac. Tensiunea crescu din nou.

- STOP! Toată lumea RĂMÎNE UNDE SE AFLĂ!

De data aceasta comanda fu ascultată. Imediat. îşi simțea sudoarea curgând pe spate şi inima bătându-i nebuneşte in piept. Aruncă o privire cadavrului agăţat de sârma ghimpată, bucurându-se pentru e! - nu murise tânărul ca un martir, cu numele lui Allah pe buze şi nu era el deci, deja in Paradis? - apoi vorbi aspru in microfon:

- Voi trei... Da, voi trei! Ajutaţi-l pe mullah. Acum! Într-o clipă, oamenii din afara gardului către care arătase alergară să îndeplinească ordinul. Împunse furios cu degetul către câţiva soldaţi.

- Voi, deschideţi poarta! Tu, ia trupul de-acolo! Din nou i se dădu instantaneu ascultare. În spatele lui, câteva grupuri de oameni începură să se mişte şi el urlă:

- Am spus RAMINETI PE LOC! PRIMUL CARE MIŞCĂ FARĂ COMANDA MEA E MORT!

Toţi îngheţară. Toţi.

Peshadi aşteptă o clipă, aproape provocându-i, dar nu mişcă nimeni. Aruncă din nou o privire către Hussain, pe care-l cunoştea foarte bine.

- Mullah, spuse cu voce coborâtă, te simţi bine? Stătea acum în spatele lui. Poarta era deschisă. La câţiva metri mai în urmă, cei trei săteni aşteptau ca nişte stane de piatră. Hussain era stăpânit de o monstruoasă durere de cap şi urechile îl dureau cumplit, dar putea auzi şi putea vedea şi, deşi mâinile sale erau însângerate de ghimpii de sârmă, ştia că nu-i rănit şi nu era încă martir, aşa cum aşteptase şi cum se rugase.

- Cer... spuse el slab, cer această... această bază în numele lui Khomeini!

- Ai să vii imediat în biroul meu, îl întrerupse colonelul, cu chipul aspru şi vocea severă. La fel şi voi trei! Ca martori! O să stăm de vorbă, mullah! Eu am să te ascult şi după aceea ai să mă asculţi tu pe mine!

Dădu drumul din nou amplificatorului şi explică ce-avea de gând să facă, cu o voce şi mai aspră, cuvintele stârnind ecouri, despicând noaptea.

- El şi cu mine o să stăm de vorbă. O să discutăm paşnic şi apoi mullahul se va întoarce la moschee şi voi toţi vă veţi întoarce la casele voastre să vă rugaţi. Poarta va rămâne deschisă. Poarta va fi păzită de soldaţii mei şi de tancurile mele şi, pe Allah şi Profetul Său, fie numele Lui lăudat, dacă vreunul dintre voi trece de poartă nechemat sau încearcă să sară gardul, soldaţii mei or să-l ucidă. Dacă mai mulţi de douăzeci dintre voi daţi buzna în unitatea mea, am să-mi conduc tancurile în satele voastre şi am să vă ard casele, cu voi înăuntrul lor! Trăiască Şahul!

Se întoarse pe călcâie şi se depărta cu paşi mari, urmat încet de către mullah şi de cei trei săteni înspăimântaţi. Nimeni altcineva nu mişcă. Pe veranda popotei ofiţerilor, căpitanul Conroe Starke, comandantul grupului companiei S-G, oftă.

- Sfinte Iisuse Christoase! murmură cu neţărmurită admiraţie, fără să se adreseze cuiva anume. Ce cojones!

Ora 5,21, dimineaţa. Starke stătea la fereastra popotei ofiţerilor, privind peste drum, la clădirea în care se afla biroul lui Peshadi. Mullahul nu ieşise încă. Aici, în holul principal al popotei, era foarte frig. Freddy Ayre se cufundă şi mai adânc în scaunul pliant de pânză, trăgându-şi scurta de zbor mai strâns

în jurul lui, şi privi în sus la înaltul texan ce se legăna încet pe călcâie.
- La ce te gândeşti? întrebă îngrijorat, înăbuşindu-şi un căscat.
- Mă gândesc că peste exact o oră o să răsară soarele, amice! răspunse Starke absent.

Purta şi el o scurtă de zbor şi cizme de pilotaj îmblănite. Cei doi piloţi se aflau lângă fereastra din colţ a unei încăperi de la primul etaj, de unde se putea vedea cea mai mare parte a unităţii. Prin cameră erau împrăştiaţi o duzină de ofiţeri superiori iranieni cărora li se spusese, de asemenea, să rămână acolo. Cei mai mulţi adormiseră în scaunele pliante, zgribuliţi în scurtele de zbor sau în mantalele militare, căci încălzirea din întreaga unitate era oprită de săptămâni, ca să se economisească combustibil. Câteva ordonanţe obosite, îmbrăcate în mantale, curăţau ultimele resturi de la petrecerea pe care sosirea mulţimii o întrerupsese.
- Mă simt stors, tu nu?
- Nu încă! Da' cum se face că-ntotdeauna nimeresc de serviciu în zilele importante sau de sărbători, Freddy?
- Este privilegiul şefului Fără-de-Teamă, bătrâne, Spuse Ayre, dă un bun exemplu trupei.

Era al doilea la comandă în contingentul S-G, fost pilot RAF, un bărbat atrăgător de douăzeci şi opt de ani, cu ochi albaştri ca porumbele şi vorbind englezeşte cu un pronunţat accent de Oxford.

Starke aruncă o privire către poarta principală, rămasă deschisă. Nici o schimbare. Era încă bine păzită. Afară, cinci sute de săteni aşteptau încă, strînsi unul în celălalt ca să se încălzească. Se întoarse din nou să privească clădirea. Nici aici nu se schimbase ceva. La etajul superior, unde îşi avea biroul Peshadi, luminile erau în continuare aprinse.
- Aş da leafa pe-o lună să chibiţez şi eu pe-acolo, Freddy!
- Cum? Ce vrei să spui?
- Să ascult ce vorbesc Peshadi și mullahul. -Ah!

Ayre privi peste drum, la clădirea birourilor.
- Ştii, mă gândeam c-am încurcat-o când mizerabilii ăia au început să se caţăre pe gard. A dracului treabă! Eram gata-gata să-mi iau picioarele la spinare, să dau drumul la morişca bătrânei Nelly şi să-i zic adio lui Kublai Khan şi hoardelor sale tătare!

Chicoti ca pentru el, imaginându-şi cum ar fi alergat până la elicopter.

Desigur, adăugă sec, te-aş fi aşteptat, Duke.

Folosise porecla lui Starke, texan ca şi John Wayne, clădit la fel şi tot atât de chipeş ca acesta. Starke râse.

- Mulţumesc, bătrâne! Dacă stau să mă gândesc, dacă ar fi dat buzna ăştia, aş fi ajuns înaintea ta.

Colţurile ochilor lui albaştri se încreţiră şi zâmbi, apoi se întoarse înapoi către fereastră ca să-şi ascundă îngrijorarea. Era a treia confruntare a personalului bazei cu gloata, întotdeauna condusă de un mullah, fiecare înfruntare mai serioasă decât cea dinainte. Iar acum prima moarte deliberată. Şi ce avea să mai urmeze? Această moarte avea să ducă la alta şi la alta şi la alta. Dacă n-ar fi fost colonelul Peshadi, ar fi pornit şi alţi către poartă şi-ar fi fost împuşcaţi, şi acum peste tot prin jur ar fi fost răspândite cadavre. Oh! Peshadi ar fi învins -de data asta. Dar curând el va fi cel înfrânt, doar dacă nu reuşeşte să spulbere încăpăţânarea mullahului. Ca s-o facă, asta însemnă să-l ucidă pe Hussain. Nu poate să-l închidă: mulţimea s-ar călca în picioare ca să-l elibereze, iar dacă-l ucide sau îl exilează, mulţimea o să-l calce pe el în picioare, aşa că s-a vârât într-un joc fără scăpare. Ce-aş face eu? Nu ştiu!

Privi în jurul lui prin încăpere. Ofiţerii iranieni nu păreau îngrijoraţi. Îi cunoştea pe cei mai mulţi dintre ei din vedere, pe nici unul mai îndeaproape. Deşi S-G împărţea această bază cu armata de când fusese construită, în urmă cu vreo opt ani, avuseseră prea puţin de-a face cu militarii sau cu personalul Foarţelor Aeriene. De anul trecut, de când preluase comanda ca pilot şef, încercase să extindă contactele lor cu restul bazei, dar fără succes. Iranienii îşi menţineau relaţiile doar între ei.

Asta e-n regulă, se gândi, e ţara lor. Dar tot ei o sfâşie şi noi suntem la mijloc şi acum Manuela e-aici. Fusese copleşit de fericire cu cinci zile în urmă văzându-şi soţia sosind cu elicopterul - McIver n-avea încredere în drumuri - deşi fusese puţin supărat că ea reuşise să convingă pe cineva dintr-un avion al lui British Airways care efectuase un zbor solitar şi reuşise să se strecoare până la Teheran.

- La dracu', Manuela, eşti în pericol aici!

- Nu mai mult decât în Teheran, Conroe dragă. Insha Allah, spusese ea zâmbitoare.

- Cum de l-ai convins pe Mac să te lase să vii aici?
- I-am zâmbit doar, dragule, şi i-am promis sa mă urc în primul avion disponibil care se-ntoarce în Anglia. Pân-atunci, dragule, hai în pat!

Zâmbi în sinea lui şi-şi lăsă gândurile să zboare. Era a treia oară când avea un contract în Iran şi al cincilea an în S-G. Unsprezece ani buni, îşi zise. Mai întâi Aberdeen și Marea Nordului, apoi Iran, Dubai şi Al Shargaz, chiar dincolo de Golf, şi apoi din nou Iran, unde plănuisem să rămân. Cei mai buni ani, aici au fost. Dar nu şi acum. Iranul s-a schimbat din '73, când Şahul a ridicat de patru ori preţul petrolului, de la un dolar la patru, sau pe-acolo! Pentru Iran e ca şi cum ai socoti înainte şi după Iisus. Înainte erau binevoitori şi săritori, o plăcere să trăieşti printre ei şi să lucrezi cu ei. După? Din ce în ce mai aroganţi, din ce în ce mai plini de ei din pricina necontenitelor aluzii ale Şahului la "inerenta superioritate a iranienilor", datorată celor trei mii de ani de civilizaţie, şi a proiectelor lui potrivit cărora peste douăzeci de ani Iranul avea să fie unul dintre liderii lumii, aşa cum era dreptul lui divin, avea să fie a cincea putere industrială pe Pământ, singurul străjer al răscrucii de drumuri dintre est şi vest. Cea mai bună armată, cea mai bună flotă, cea mai bună aviaţie, cu mai multe tancuri, elicoptere, congelatoare, fabrici, telefoane, drumuri, şcoli, bănci şi întreprinderi decât oricine altcineva de aici, din mijlocul lumii. Şi, sprijinindu-se pe toate astea, restul lumii ascultând cu atenţie, sub conducerea sa, Iranul avea să fie un adevărat arbitru între est şi vest, adevărata fântână a întregii înţelepciuni - înţelepciunea lui.

Stark oftă. Ajunsese să înţeleagă toate astea foarte limpede în cursul anilor, dar o binecuvânta pe Manuela care acceptase să se arunce împreună cu el în felul de viaţă iranian, învăţând farsi, mergând peste tot şi văzând totul, privelişti noi şi gusturi şi mirosuri, învăţând despre covoarele persane şi caviar, vinuri şi legende, făcându-şi prieteni, netrăindu-şi viaţa închişi în casă ca mulţi dintre piloţii şi inginerii străini care hotărâseră să-şi lase familiile acasă, să lucreze aici două luni şi să aibă o lună liberă, care stăteau la bazele lor în zilele libere, economisind bani şi aşteptând concediile ca să meargă acasă, oriunde era casa aceasta a lor.

- De-acum casa e aici, spusese ea. Aici o să fim eu şi copiii, adăugase, cu acel zvâcnet al capului pe care el îl admira atât de mult, agitându-şi valurile întunecate ale părului cu pasiunea moştenirii spaniole.
- Ce copii? N-avem copii şi nu ne putem îngădui încă aşa ceva, cu câştigul meu!

Starke zâmbi. Asta se-ntîmplase chiar îndată după ce se căsătoriseră, cu zece ani în urmă. Plecase acasă, în Texas, ca să se căsătorească cu ea imediat ce postul lui la S-G fusese confirmat. Acum aveau trei copii, doi băieţi şi-o fată, şi îşi putea îngădui să-i crească. Şi-acum? Acum ce are să se-ntâmple? Postul de aici e ameninţat, cei mai mulţi dintre prietenii noştri iranieni au plecat, în magazinele în care până ieri fusese îndestulare erau numai rafturi goale - şi teamă unde fusese până atunci veselie. Afurisit Khomeini şi afurisiţi mullahii lui, îşi zise. A întors pe dos o viaţă grozavă şi un loc minunat. Tare aş vrea ca Manuela să ia copiii şi să zboare acasă, la Lubbock, să stea acolo până când se stabilizează lucrurile aici!

Lubbock este un mic orăşel de provincie în districtul Panhandle din Texas, unde tatăl lui încă mai ţinea un ranch - cinci sute de acri, câteva vaci, câţiva cai, ceva agricultură, de ajuns ca familia să trăiască confortabil. Aş vrea să fie deja acolo, dar n-am mai primit nici o scrisoare de săptămâni întregi şi telefoanele sunt moarte.

Blestemat Khomeini, care a înspăimântat-o cu discursurile lui! Mă întreb ce-o să-i spună lui Allah şi ce-o să-i zică Allah lui când or să se-ntâlnească. Se întinse şi se aşeză pe scaunul pliant. Îl văzu pe Ayre privindu-l cu ochi somnoroşi.
- Ai făcut-o lată, zău aşa!
- Era ziua mea liberă, de fapt două zile, şi nu planificasem nimic legat de hoardele astea. Mai exact, intenţionam să beau până-aş fi căzut lat. Îmi lipseşte jumătatea mea, Dumnezeu s-o binecuvânteze, şi oricum Hogmanay e important pentru noi, scoţienii, şi...
- "Hogmanay" înseamnă Ajunul Anului Nou, iar azi e zece februarie şi nu eşti mai scoţian decât mine.
- Duke, trebuie să te înştiinţez că Ayre e un străvechi clan, iar eu ştiu să cânt la cimpoi, amice.

Ayre căscă de-i trosniră fălcile.
- Christoase, ce obosit îs!

Se îngropa şi mai adânc în scaun, încercând să se aranjeze mai confortabil, apoi aruncă o privire afară pe fereastră. De îndată orice urmă de oboseală i se topi. Un ofiţer iranian ieşea grăbit din clădire, traversând aleea către locul unde se aflau ei. Era maiorul Changiz, comandantul adjunct al bazei. Când intră în încăpere, chipul lui era sever.
- Toţi ofiţerii se vor prezenta la comandant la ora, şapte fix, spuse în farsi. La ora opt va avea loc în piaţă o paradă a întregului personal militar şi a aviatorilor. Oricine lipseşte - oricine, adăugă el întunecat, cu excepţia celor învoiţi medical de mine în prealabil - se poate aştepta la pedepse imediate şi severe.

Ochii lui cercetară încăperea până îl descoperiră pe Starke.
- Te rog urmează-mă, căpitane. Inima lui Starke zvîcni.
- De ce, domnule maior? întrebă în farsi.
- Comandantul doreşte să-ţi vorbească.
- Pentru ce?

Maiorul ridică din umeri şi ieşi. Starke îi spuse în şoaptă lui Ayre:
- Ai face bine să-i previi pe băieţii noştri şi pe Manuela.
- S-a făcut, spuse Ayre şi murmură: Christoase! În timp ce Starke traversa strada şi urca scările în clădirea celalaltă, simţea ochii celorlalţi aţintiţi asupra lui ca pe o greutate fizică. Slavă Domnului că sunt civil şi lucrez pentru o companie britanică şi nu în armata americană, îşi zise.
- Fir-ar să fie, murmură, amintindu-şi de anul său de voluntariat în Vietnam, de zilele acelea de început când acolo nu erau militari americani, ci "doar câţiva consilieri". Rahat! Şi ticălosul ăla căpăţânos, căpitanul Ritman, maniac cu curăţenia, care a ordonat ca toate elicopterele bazei noastre - o bază în junglă, la un milion de kilometri de orice lucru ai fi vrut - să fie vopsite cu roşu, alb şi albastru strălucitor, culorile americane.
- Da, la dracu', peste tot! Să ştie şi gălbejiţii ăştia cine suntem şi să-şi zdruncine bucile fugind fără să se oprească până în blestemata aia de Rusie!

Partizanii din Viet Cong ne puteau vedea venind de la optzeci de kilometri, pe mine m-au făcut sită şi-am pierdut trei elicoptere Huey, cu echipaje cu tot, înainte ca ticălosul ăla să fie

mutat la Saigon, avansat într-un post mai mare. Nu-i de mirare că am pierdut afurisitul ăla de război.

Intră în clădire şi urcă scările pe lângă cei trei săteni care înlemniseră la uşă, neîngăduindu-li-se să intre înăuntru, în bârlogul comandantului unităţii.

- Bună dimineaţa, colonele! spuse el în engleză, prudent.
- Bună dimineaţa, căpitane Starke! Peshadi trecu la farsi.
- Aş vrea să ţi-l prezint pe mullahul Hussain Kowissi.
- Pacea fie cu tine, spuse Starke în farsi, foarte conştient de petele de sânge provenind de la tânărul mort, pete care încă mai pătau turbanul alb şi halatul negru al mullahului.
- Pacea fie cu tine.

Starke întinse mâna ca să-l întâmpine pe celălalt cu o strângere de mână, aşa cum era obiceiul. Băgă de seamă la timp rănile adânci, abia coagulate, din palmele , bărbatului, provocate de sârma ghimpată. Strânse mâna celuilalt cu grijă. Totuşi văzu o grimasă de durere pe chipu lui.

- Îmi pare rău, spuse în engleză.

Mullahul nu spuse nimic, ci-l privi doar neclintit şi Starke resimţi puternica ură a celuilalt.

- M-ai chemat, colonele?
- Da, te rog ia loc.

Peshadi făcu un semn către scaunul gol aflat de partea cealaltă a biroului. Încăperea era mobilată spartan şi de o ordine desăvârşită. O fotografie a Şahului şi a soţiei lui, Farah, în ţinută de ceremonie, era singura podoabă a pereţilor. Mullahul se aşezase cu spatele către ea. Starke e aşează pe scaunul aflat in faţa celor doi. Peshadi aprinse o altă ţigară şi zări privirea dezaprobatoare a lui Hussain coborând spre ea, apoi ridicându-se şi fixându-i chipul, nu-şi luă ochii de la ochii lui. După unele interpretări, fumatul era interzis de Coran. Se contraziseseră asupra subiectului ăsta timp de o oră, apoi el spusese cu hotărâre:

- Fumatul nu este interzis în Iran, nu încă. Sunt soldat. Am jurat să mă supun ordinelor. În...
- Chiar şi ordinelor ilegale?
- Repet, ordinelor Majestăţii Sale Imperiale, Sahinşahul Mohamed Pahlavi, sau ale reprezentantului lui, primul ministru Bakhtiar, care sunt încă legale, conform legislaţiei iraniene.

Iranul nu este încă un Stat Islamic. Nu încă! când o să fie, am să mă supun ordinelor oricui va conduce acest stat islamic.
- Ai să te supui Imamului Khomeini?
- Dacă ayatolahul Khomeini devine conducătorul nostru legal, cu siguranţă.

Colonelul încuviinţase din cap, binevoitor, dar în sinea lui gândise: înainte ca asta să se-ntâmple, or să curgă râuri de sânge.
- Dar dumneata, dacă am să fiu ales conducător al acestui posibil Stat Islamic, ai să mi te supui?
Hussain nu zîmbise.
- Conducătorul Statului Islamic va fi Imamul, Furtuna lui Allah, şi după el un alt ayatolah şi apoi altul...

Ochii hotărâţi, de oţel, nu se dezlipeau de chipul lui şi Peshadi ar fi vrut să-l trântească pe mullah la pământ şi să-şi ia tancurile şi să zdrobească pe oricine nu s-ar fi supus ordinelor Şahinşahului, conducătorul dat de Allah. Da, îşi zise, conducătorul nostru dat de Allah, care vi s-a împotrivit vouă ca şi tatăl său, vouă, mullahilor, şi lăcomiei voastre pentru putere, care a domolit dogmatismul vostru învechit şi a scos Iranul din întunecatul Ev Mediu în măreţia dreptmeritată de acum. Care, de unul singur, a reuşit să salte OPEC-ul în poziţia de acum, de uriaşă putere capabilă să facă faţă companiilor petroliere străine, care i-a aruncat pe ruşi afară din Azerbaidjan după al doilea război mondial şi i-a ţinut chiar şi pe ei la distanţă, făcându-i să-i lingă mâinile ca nişte căţeluşi.

Pe Allah şi Profetul Lui, îşi spuse înfuriat, nedezlipindu-şi privirile de pe chipul lui Hussain, nu pot să-nţeleg de ce mullahii ăştia libidinoşi nu recunosc adevărul în ce-l priveşte pe senilul ăsta bătrân, Khomeini, care-şi strigă minciunile de pe patul de moarte, care nu realizează că sovieticii sunt cei care-l susţin cu bani, îl hrănesc, îl apără, gata să-i incite pe ei, să-i întărite pe ţărani, să ruineze Iranul şi să-l transforme într-un protectorat sovietic. Avem nevoie doar de un singur ordin: "înăbuşiţi imediat revolta!" Cu ordinul ăsta, pe Allah, în trei zile aş transforma Kovissul şi o sută de kilometri în jur într-o zonă paşnică şi prosperă, cu mullahi mulţumiţi în moscheiele lor, unde-şi au locul, cu credincioşi rugându-se de trei ori pe zi, şi într-o lună armata ar aduce Iranul aşa cum a fost anul trecut, iar problema Khomeini ar fi rezolvată definitiv.

La câteva minute de la primirea ordinelor l-aş aresta, l-aş scoate în faţa mulţimii şi i-aş rade jumătate din barbă, l-aş lăsa gol puşcă şi l-aş purta pe străzi într-o căruţă cu gunoi. Aş arăta oamenilor adevărata lui faţă - bătrânul neputincios, înfrânt – transformându-l într-un ratat, şi tot poporul se va întoarce cu spatele şi-şi va astupa urechile la cuvintele lui. După asta ayatolahii, care adoră viaţa şi iubesc puterea şi pământul şi nesfârşitele palavre, îl vor potopi cu acuzaţii, ca şi mullahii şi proprietarii magazinelor din bazar şi chiar şi oamenii de rând, şi cu toţi laolaltă îi vor stinge gloria aşa cum sufli într-un muc de luminare. E atât de simplu să termini cu acest Khomeini sau cu oricare alt mullahi Pe Allah, dacă ar fi fost după mine, l-aş fi târât din Franţa cu luni în urmă.

Trase din ţigară şi se strădui cu mult grijă să nu-şi lase gândurile să-şi croiască drum în privire sau pe chip.

- Ei bine, mullahule, căpitanul Starke este aici. Adaugă ca şi cum ar fi fost un lucru lipsit de importanţă:

- Poţi să vorbeşti în farsi sau în engleză, cum doreşti. Vorbeşte farsi aşa cum şi tu vorbeşti engleza. Fluent.

Mullahul se întoarse către Starke.

- Asa, spuse, într-o engleză cu accent american, ești de la CIA.

- Nu! răspunse Starke, devenind brusc atent. Ai fost la studii în S.U.A.?

- Am fost student acolo, da, spuse Hussain, apoi din pricina durerii şi-a oboselii nervii săi cedară. Trecu la farsi şi vocea lui se înăspri. De ce-ai învăţat farsi dacă nu să spionezi pentru CIA sau pentru companiile voastre petroliere? Ei?!

- Pentru curiozitatea mea, doar pentru curiozitatea mea, replică Starke politicos în farsi, cu un accent corect şi un vocabular îndestulător. Sunt oaspete în ţara voastră, invitat aici de guvernul vostru să lucrez pentru guvern, în tovărăşie cu iranienii. E politicos din partea oaspeţilor să ia cunoştinţă de tabuurile şi obiceiurile gazdelor, să înveţe limba, în special când se simt bine în această ţară şi speră să fie oaspeţi aici pentru mulţi ani.

Spuse mai apăsat:

- Şi nu sunt'companiile mele.

- Sunt americane. Tu eşti american, CIA e american. Toate problemele noastre vin de la America. Lăcomia Şahului este

americană. Toate problemele noastre vin din America. De ani de zile americanii au scuipat pe Iran.
- Prostii! spuse Starke în engleză, acum la fel de furios, ştiind că singurul fel în care te puteai purta cu cineva agresiv era să loveşti tu primul.

Imediat îl văzu pe celălalt roşind. Il privi în ochi netemător, lăsând tăcerea să se aştearnă multă vreme. Secundele treceau. Nu-şi luă privirea din ochii mullahului, dar nu-l putu domina. Neliniştit, dar încercând să pară calm, aruncă o privire către Peshadi, care aştepta şi-i privea fumând tăcut.
- Despre ce-i vorba, domnule colonel?
- Mullahul a cerut unul dintre elicopterele tale ca să viziteze toate instalaţiile petroliere din zona noastră. După cum ştii, nu noi îţi coordonăm zborurile şi nici nu participăm la operaţiile voastre. Să pregăteşti unul dintre cei mai buni piloţi ai dumitale pentru asta. Astăzi, începând de la prânz.
- De ce nu foloseşte unul dintre avioanele dumitale? Aş putea să-i pun la dispoziţie un navigator.
- Nu! Unul dintre elicopterele voastre, cu personalul vostru, la amiază.

Starke se întoarse către mullah.
- Îmi pare rău, dar primesc ordine numai de la Iran-Oil prin managerul bazei noastre şi de la reprezentantul regional Esvandiary. Lucrăm sub contract cu ei şi...
- Aparatele cu care zbori sunt iraniene, îl întrerupse mullahul, simţindu-se cuprins de oboseală şi durere si dorind să isprăvească odată. Ai să pui unul la dispoziţie, aşa cum ţi s-a cerut.
- Sunt înregistrate în Iran, dar sunt proprietatea S-G Helicoptere Ltd., din Aberdeen.
- Sunt înregistrate în Iran, zboară pe cerul iranian, alimentate cu petrol iranian, autorizate de iranieni pentru întreţinerea sondelor iraniene care pompează petrol iranian... Pe Allah, sunt iraniene!

Buzele subţiri ale lui Hussain se strâmbară.
- Esvandiary o să-ţi dea ordinele de zbor necesare până la amiază. Cât o să-ţi ia ca să treci pe la toate amplasamentele voastre?

După o pauză, Starke spuse:
- În zbor, poate şase ore. Cât timp ai de gând să stai la fiecare aterizare?

Mullahul abia aruncă o privire.
- După asta vreau să urmezi conducta petrolieră la Abadan şi să aterizezi unde-o să-ţi spun.
Starke făcu ochii mari. Trase cu coada ochiului la colonel, dar acesta privea ostentativ spiralele de fum ce se ridicau din ţigara lui.
- Mai e o dificultate, mullahule: avem nevoie de aprobări de zbor. Radarul nu funcţionează şi cea mai mare parte a spaţiului de zbor este controlat de Controlul Traficului Aerian de la Kish, şi asta este... hm, armata.
- Vei primi orice fel de permis ai nevoie, zise hotărât Hussain şi-şi întoarse ochii sfredelitori către Peshadi. în numele lui Allah, mă voi întoarce la amiază. Dacă însă îmi stai în cale, vor vorbi armele.
Fiecare dintre cei trei bărbaţi îşi simţea inima bătând puternic în piept. Numai mullahul era mulţumit. El nu avea de ce să-şi facă griji. Era în mâinile lui Allah, făcând lucrarea lui Allah. supunându-se poruncilor: "Nu slăbi duşmanul nici o clipă. Fii ca apa curgând la vale peste zăgaz. Apasă asupra zăgazului uzurpatorului Şah, al lacheilor lui şi al armatei! Va trebui să-i înfrângem prin curaj şi sânge. Nu le dai răgaz în nici un fel, căci îndepliniţi lucrarea lui Allah..."
O pală de vânt făcu fereastra să zăngăne şi involuntar toţi trei îşi întoarseră privirile către ea şi către noaptea de dincolo. Afară era încă întuneric, stelele străluceau, dar către est apăruse o uşoară lucire a zorilor, căci soarele se afla chiar sub muchia orizontului.
- O să mă-ntorc la prânz, colonele Peshadi. Singur sau cu mulţimea. Tu alegi, spuse în şoaptă Hussain şi Starke simţi cu toată fiinţa lui ameninţarea - sau făgduiala. Dar acum, acum a sosit timpul pentru rugăciune.
Se căzni să se ridice în picioare. Palmele încă îl ardeau de durere, spatele şi capul şi urechile îl dureau îngrozitor. Pentru o clipă crezu că o să leşine, dar se luptă să scape de ameţeală şi durere şi ieşi cu paşi mari.
Peshadi se ridică.
- Ai să faci cum cere el, te rog! Adaugă ca o mare concesie:
- E un armistiţiu şi un compromis temporar, până când vom primi ordine definitive de la guvernul legal al Majestii Sale Imperiale şi vom pune capăt aiurelii ăsteia.

Cu mâini tremurânde, aprinse o ţigară de la restul celeilalte.
- N-o să întâmpini nici un fel de probleme. O să-ţi pun la dispoziţie toate permisele necesare, aşa că o să fie un zbor obişnuit. Desigur că trebuie să fii de acord pentru că, bineînţeles, eu nu pot să îngădui unuia dintre aparatele mele militare să se pună la dispoziţia unui mullah, în special a lui Hussain, care-i renumit pentru acţiunile lui subversive. Sigur că nu. A fost o subtilitate strălucită din partea mea, şi n-ai s-o nărui.
Înfuriat, strivi ţigara în scrumiera plină vârf - aerul din încăpere era încărcat de nicotină - şi aproape strigă:
- Ai auzit ce-a spus! La amiază, singur sau cu mulţimea! Mai vrei sânge? Ei?
- Sigur că nu!
- Bun, atunci fă ce ţi se spune!
Peshadi ieşi ca o furtună. întunecat, Starke se îndreptă către fereastră. Mullahul îşi reluase locul lângă poartă, ridicase braţele şi, ca oricare alt muezin din oricare minaret din ţinuturile islamice, chemă credincioşii la prima rugăciune în araba străveche, ca în fiecare zori.
- Veniţi la rugăciune! Veniţi la rugăciune! E mai bine să te rogi decât să dormi. Nu există alt dumnezeu decât Allah...
Şi în timp ce Starke privea, Peshadi îi luă pios locul în fruntea tuturor bărbaţilor de toate gradele din unitate, care, supuşi si cu evidentă bucurie, se revărsaseră din barăci, soldaţii aşezându-şi armele jos, pe pământ, lângă ei, sătenii în afara gardului, cu aceeaşi pioşenie. Apoi, urmând îndemnul mullahului, se întoarseră toţi către Mecca şi începură gesturile obligatorii, mătăniile şi litania Shahadei: "Mărturisesc că nu există alt dumnezeu decât Allah, iar Mohamed este Profetul lui..."
Când se sfârşi rugăciunea, se aşternu o tăcere adâncă. Toţi aşteptau. Atunci mullahul îşi ridică glasul puternic:
- Allah, Coranul şi Khomeini!
Apoi ieşi pe poartă către Kowiss. Supuşi, sătenii îl urmară.
Fără să vrea, Starke se cutremură. Mullahul ăsta este atât de plină de ură, că pare să i se reverse prin pori. Şi atât de multă ură... într-o zi o să stârnească ceva sau pe cineva. Dacă am să conduc eu zborul, poate că o să-l zgândăr şi mai rău.

Dacă numesc pe cineva sau cer un voluntar, e ca şi cum m-aş feri de o responsabilitate care-mi revine.
- Va trebui să zbor eu cu el, mormăi. Trebuie!

CAPITOLUL 5

În împrejurimile Lengehului; ora 6,42 dimineaţa. Elicopterul de tip JR 212, cu doi piloţi şi toate cele treisprezece locuri pentru pasageri ocupate, efectua un zbor de rutină, indreptându-se către largul strâmtorii Hormuz, dinspre baza SG la Lengeh, pe deasupra apelor placide ale Golfului, către câmpurile petrolifere, exploatate cu sprijinul francezilor, de la Siri. Soarele abia se săltase peste orizont cu promisiunea unei alte minunate zile senine, deşi ceaţa, ca de obicei în Golf, cobora vizibilitatea până la câţiva kilometri.
- Chopper EP-HST, aici Controlul radar Kish, întoarce la 260.

Ascultător, aparatul urmă noul curs.
- 260 la 1000, răspunse Ed Vossi.
- Menţine 1000. Comunică atunci când treci pe deasupra zonei Siri.

Spre deosebire de cea mai mare parte a Iranului, în zonă radarul era foarte bun, cu staţii pe insula Kish şi Lavan, deservit de operatori ai Forţelor Aeriene Iraniene, excelent pregătiţi de USAF, căci ambele capete ale Golfului erau la fel de strategice şi la fel de bine deservite.
- HST.

Ed Vossi era american, fost pilot militar, avea treizeci şi doi de ani şi era îndesat ca un fundaş de fotbal american.
- Radarul e cam nervos azi, nu, Scrag? spuse către celălalt pilot.
- Ba bine că nu. Poate că-i supără hemoroizii.
-Chiar în faţa lor se afla micuţa insulă Siri. Era pustie, izolantă şi joasă, cu o mică pistă de pământ, câteva barăci pentru personalul exploatării şi o mulţime de rezervoare uriaşe alimentate de ţevi aşternute pe fundul mării, venind de la sondele aflate în vestul Golfului. Insula se găsea la vreo şaizeci de mile în largul coastei iraniene, chiar pe graniţa internaţională ce despărţea în două

strâmtoarea Hormuz şi separa apele iraniene de cele ale Omanului şi Emiratelor Arabe Unite. Chiar deasupra rezervoarelor de petrol, elicopterul se înclină uşor îndreptându-se spre vest, către prima oprire programată la câţiva kilometri, pe platforma petrolieră Siri trei.

În momentul acela, zona avea şase pompe funcţionale, toate deservite de un consorţiu francez semi-guvernamental, EPF, care dotase exploatarea pentru IranOil în schimbul unor viitoare livrări de petrol.

- Controlul Kish, HST, survolez Siri la trei sute de metri, spuse Ed Vossi în laringofon.

- Recepţie, HST! Menţine 1000! veni imediat răspunsul. Raportaţi înainte de a ateriza. Aveţi trafic în faţa voastră la ora 10,00, în urcare.

- Îi vedem.

Cei doi piloţi urmăriră zborul unei formaţii strânse de patru avioane de vânătoare ce se ridicau în înălţimi trecând pe lângă ei, către gura strâmtorii.

- Se grăbesc, spuse cel mai în vârstă şi se foi în scaun.

- Poți s-o mai zici o dată! Ia uite, Iisuse, sunt USAF, F 15!

Vossi era uluit.

- Drace! Nu ştiam că există aşa ceva pe-aici. Ai mai văzut, Scrag?

- Nu, camarade! spuse Scrag Scragger la fel de îngrijorat, ajustând puţin volumul căştilor sale.

La şaizeci şi trei de ani, era cel mai bătrân pilot din S-G, decanul piloţilor la Lengeh, un bărbat mărunţel, uscăţiv şi zbârcit, foarte slab, foarte încăpăţânat, încărunţit şi cu ochi albaştri deschis, adânciţi în orbite, care păreau întotdeauna să cerceteze orizontul. Vorbea cu un interesant accent australian.

- Mi-ar plăcea să ştiu ce dracu' se coace. Ăştia de la radar îs la fel de agitaţi ca nişte canguri în călduri, şi-i a treia patrulă pe care-o vedem de când suntem în aer, deşi e doar prima yankee.

- Tre' să fie o grupare de intervenţie, Scrag, sau poate sunt aparatele de escortă pe care le-au trimis americanii în Arabia Saudită, cu AVACS-ul.

Şcragger stătea pe scaunul din stingă, pe post de căpitan-instructor. De obicei tipul JR 212 era configurat pentru un singur pilot, cu scaunul in dreapta, dar Şcragger pusese să fie dotat acest aparat cu comenzi duble, pentru pregătirea piloţilor.

- Ei bine, spuse râzând, cita vreme nu dam cu ochii de MIG-uri, stăm bine.
- Roşii n-or să-şi trimită aparate aici, oricât ar vrea ei să aibă strâmtoarea.

Vossi era foarte sigur pe el. N-avea nici pe jumătate vârsta lui Şcragger şi era aproape de două ori cât el în înălţime.
- N-or s-o facă, cită vreme le spunem că ar fi al dracului de bine să-şi vadă de ale lor, şi-o să avem avioane şi vase şi puterea să le folosim. îşi miji ochii, încercând să străpungă ceaţa. Ei, Scrag, ia te uită!

Uriaşul superpetrolier era încărcat din greu, mult adâncit în apă, despicând greoi valurile către Hormuz.
- Pariez că are cinci sute de mii de tone sau chiar mai mult.

Îl priviră o vreme. Şaizeci la sută din petrolul lumii libere trecea prin această cale maritimă puţin adâncă şi îngustă - abia douăzeci şi patru de kilometri în şenalul navigabil - dintre Iran şi Oman, douăzeci de milioane de barili în fiecare zi.
- Crezi că or să construiască vreodată un petrolier de un milion de tone, Scrag?
- Sigur c-o s-o facă, dacă vor. Vasul trecu pe sub ei.
- Are pavilion liberian, spuse absent Şcragger.
- Ai ochi de vultur.
- Datorită vieţii mele ordonate, prietene. Şcragger aruncă o privire scurtă în cabină. Toţi pasagerii se aflau pe locurile lor, cu centurile de siguranţă prinse, cu Mae West - vestele de salvare regulamentare pe ei, cu căştile de protecţie la urechi, citind sau privind pe ferestre. Totul e normal, îşi spuse. Da. Şi instrumentele arată valori normale, sunetele sunt aşa cum trebuie, eu mă simt normal și tot asa și el. Atunci de ce sunt încordat?

Se întrebă, întorcându-se din nou cu faţa înainte. Din pricina acelei forţe de intervenţie, din pricina radarului de la Kish, a pasagerilor, a zilei tale de naştere şi cel mult dintre toate, pentru că eşti în aer şi, singurul mod de a rămâne în viaţă când zbori este să fii încordat. Râse.
- Ce ţi s-a năzărit, Scrag?
- Ţie ţi s-a năzărit. Te dai pilot, aşa-i?
- Sigur, Scrag! spuse prudent Vossi.
- Okay. Ai ginit Siri Trei?

Vossi rânji şi arătă cu degetul în depărtare o sondă ce abia se vedea prin ceaţă, puţin mai către est faţă de grupul celorlalte. Scragger zâmbi.
- Atunci închide ochii.
- Hai, las-o moartă, Scrag, sigur că ăsta-i un zbor de verificare, da' cum să...
- Am luat controlul, spuse Scragger vesel. Instantaneu, Vossi dădu drumul manşei.
- Acum închide ochii, fiin'că a-nceput antrenamentul.

Sigur pe el, tânărul aruncă o ultimă privire atentă la sonda care le era ţinta, îşi potrivi căştile, îşi scoase ochelarii fumurii şi se supuse. Scragger îi puse în mâini perechea specială de ochelari negri pe care i-o confecţionase el însuşi.
- Uite, pune-i pe ăştia şi nu deschide ochii până nu-ţi spun eu. Pregăteşte-te să preiei controlul.

Vossi îşi puse ochelarii şi încet şi cu grijă, cu ochii încă închişi, întinse mâinile şi picioarele, abia atingând manetele şi pedalele, aşa cum ştia că-i place lui Scragger.
- Okay. Gata, Scrag!
- Ia-o-n braţe.

Vossi apucă manşa fără să stea pe gânduri, cu mişcări ferme şi suple, mulţumit că tranziţia fusese lină, aparatul rămânând drept şi fără să se clatine.

Zbura fără balansări, condus doar de urechile lui, şi el încerca să anticipeze cea mai uşoară variaţie în tonul motorului, scăderi sau creşteri care i-ar fi arătat că se ridica sau cobora. O uşoară schimbare. Anticipă bine, aproape simţind mai înainte ca aceasta să se-ntîmple, că motorul prinsese o notă ascuţită, deci turbinele accelerau, iar elicopterul cobora. Făcu corecţiile necesare apoi aduse aparatul din nou la orizontală.
- Bine, prietene, spuse Şcragger aprobator. Acum deschide ochii!

Vossi se aşteptase la ochelarii obişnuiţi de antrenament, care te-mpiedicau să vezi afară prin parbriz, dar îţi îngăduiau să vezi aparatele de bord. Se trezi într-un întuneric total. Brusc, intră în panică, atenţia lui volatilizându-se o dată cu capacitatea de coordonare a mişcărilor. Pentru o fracţiune de secundă fu complet dezorientat, simţi un gol în stomac, aşteptându-se ca aparatul să înceapă să se balanseze, dar nu se-ntâmplă astfel.

Manetele rămaseră neclintite ca o stâncă în mâinile lui Şcragger, pe care nu le simţise până atunci pe comenzi.
- Iisuse, gîfîi Vossi, luptându-se cu ameţeala, întinzând automat mâinile ca să-şi scoată ochelarii.
- Lasă-i aşa, Ed! Asta e o situaţie limită. Eşti singurul pilot la bord şi-ai dat de necaz. Ce-ai să faci? Ia comenzile, haide!

Vossi simţi în gură gust de fiere şi scuipă. îşi simţea mâinile şi picioarele cuprinse de un tremur nervos. Apucă comenzile, trase prea mult de ele şi aproape ţipă înspăimântat când se balansară puternic, pentru că se aştepta ca Şcragger să-l controleze în continuare. Dar n-o făcea. Total dezorientat, trase din nou prea tare de comenzi. De data asta Şcragger minimaliza greşeala.
- Linişteşte-te, Ed! Ascultă afurisitul ăla de motor. Stăpâneşte-ţi mâinile şi picioarele. Apoi, mult mai blând: Uşurel acum... Te descurci bine. Uşurel... O să verşi mai târziu. Eşti într-o situaţie limită, trebuie să-l pui jos şi ai treisprezece pasageri în spate. Eu 's aici lângă tine, da' nu-s pilot, aşa că ce-ai de gând să faci?

Vossi îşi simţi mâinile şi picioarele revenind la locurile lor şi urechile auziră iarăşi sunetul motoarelor.
- Eu nu pot să văd, dar tu poţi.
- Asa-i.
- Atunci ai putea să mă conduci!
- Aşa-i.

Vocea lui Scragger căpătă o notă de încordare.
- Sigur că trebuie să pui întrebările corecte. Kish Control, coborâm de la 1000 spre Siri Trei.
- Recepţie. HST!

Glasul lui Scragger îşi schimbă tonalitatea.
- De-aici înainte mă cheamă "Burt"! Sunt un flăcău de pe una din sonde. Habar n-am de zbor, da' pot să citesc un cadran... dacă-mi spui ca lumea unde să mă uit.

Vossi se aruncă bucuros în joc şi puse întrebările potrivite, Burt obligându-l să-şi folosească limitele cunoştinţelor sale de zbor, ale aparatelor din cabină, obligându-l să pună întrebările astfel încât urî necunoscător să poată înţelege şi răspunde. Din timp în timp, când nu era îndeajuns de precis, "Burt" ţipa ascuţit, cuprins de isterie:

- Iisuse, nu găsesc ceasu', care-i, pentru Dumnezeu, toate sunt, ale dracului, la fel! Explică mai încet, oh, Dumnezeule! O să murim cu toţii!

Pentru Vossi întunericul se hrănea cu întuneric. Timpul se dilată. Nu existau cadranele cunoscute sau acele indicatoare atât de liniştitoare. Nu exista nimic, doar vocea care-l forţa să atingă graniţa capacităţilor sale. când ajunseră la cincisprezece metri de platformă, "Burt" începu să dea indicaţii de aterizare. Vossi era ameţit, înspăimântat de întuneric, ştiind că minusculul cerc de aterizare de pe puntea platformei se ridica în întâmpinarea lui. Mai ai încă timp să renunţi, să măreşti turaţia, să ieşi dracului de aici şi să aştepţi undeva sus, dar câtă vreme?

- Acum eşti la trei metri deasupra şi trei într-o parte, aşa cum ai vrut.

Simţind sudoarea izvorându-i din piele, Vossi puse imediat aparatul în picaj.

- E perfect! Eşti fix la centru, aşa cum ai vrut. Niciodată întunericul nu fusese mai atotstăpânitor şi nici teama pe care o simţea. Murmură o rugăciune. Reduse puţin din turaţie. Păru să treacă o veşnicie, apoi alta şi alta şi în cele din urmă patinele atinseră ceva şi aparatul se aşeză imobil. Pentru un moment nu-i veni să creadă. Simţea o uşurare atât de intensă că aproape îi venea să plângă de bucurie. Apoi, de la mare depărtare, auzi vocea adevărată a lui Şcragger şi-l simţi preluând comenzile.

- Am luat-o eu, prietene! A fost al dracului de bine, Ed, zece din zece. Am preluat eu acum.

Ed Vossi îşi scoase ochelarii. Era ud leoarcă, avea fata albă ca varul şi se lăsă moale în scaun, abia luând în seamă activitatea din faţa lui, plasa grea de frânghie întinsă peste platforma de aterizare care n-avea nici treizeci de metri în diametru.

- Iisuse, am coborât! Am coborât şi suntem teferi! Şcragger lăsase motorul în ralanti. Nu era nevoie să-l oprească de tot, căci era doar o scurtă oprire. Fredona "Waltzing Matilda", ceea ce i se întâmpla doar când era foarte mulţumit. Puştiul se descurcase, îşi zise. Zburase ca focu'. Da' cât de iute avea să-şi revină? când zbori cu cineva întotdeauna e bine să ştii cât îl ţin zurgălăii.

Se întoarse şi ridică degetul mare către bărbatul care stătea pe scaunul cel mai din faţă al cabinei, unul dintre inginerii

francezi care venise să verifice echipamentul electric de pompare abia instalat pe platformă. Restul pasagerilor aşteptară răbdători. Patru erau japonezi, oaspeţi ai oficialităţilor franceze şi ai inginerilor de la EPF. Şcragger nu se simţea în apele lui transportând japonezi, căci îi răscoleau amintiri din zilele războiului, amintiri ale pierderilor australiene din războiul din Pacific, miile de morţi în taberele de prizonieri japoneze şi la calea ferată birmaneză. Mai degrabă crime, îşi spuse întunecat, îndreptându-şi atenţia către platformă.

Inginerul deschisese uşa şi îi ajuta pe muncitorii uranieni să scoată cutiile din cala de mărfuri. Era o vreme fierbinte şi umedă, enervantă, aerul mirosea greu a petrol Şi gaze. în carlingă era înăbuşitor ca de obicei, umiditatea cumplită, dar Şcragger se simţea confortabil.

Trase cu coada ochiului la Vossi, încă moale în scaunul lui, cu mâinile puse după ceafă, încercând să-şi revină. E-un băiat bun, îşi zise Şcragger, apoi vocea dominatoare din cabină, din spatele lui, îi atrase atenția. Era Georges de Plessey, şeful oficialilor franceze: responsabilul zonal al EPF. Stătea pe braţul unuia dintre scaune, servind unul dintre nesfârşitele sale discursuri de data asta japonezelor. Mai bine lor decât mie, îşi spuse Scragger amuzat. Îl cunoştea pe Plessey de trei ani si-i plăcea omul pentru meniurile franţuzeşti pe care le oferea şi pentru calitatea jocului său de bridge, joc care le plăcea amândoura, dar nu şi pentru felul în care susţinea o conversaţie. Găzarii ăştia sunt toţi la fel. N-au habar decât de petrol şi nici n-au chef de altceva şi, în ceea ce-i priveşte, tot restul lumii nu-i pe Pământ decât ca sa consumăm chestia asta şi să o plătim muncind până ne dă borşul pe nas şi crăpăm; ba chiar şi atunci, cele mai multe dintre crematorii folosesc petrol. Fir-ar ai dracului! Preţul la gaz a sărit la 14,8 barilul. Era 4,80 cu câţiva ani în urmă şi 1,80 doar cu alţi câţiva ani înainte de asta. Afurisiţi tâlhari de drumul mare! Gaşca dracului - OPEC, Cele Şapte Surori, ba şi găzarii din Marea Nordului.

- Toate aceste platforme se sprijină pe nişte piloni aşezaţi pe fundul mării, spunea de Plessey. Toate sunt construite şi deservite de francezi. Câte una la o singură exploatare.

Purta o îmbrăcăminte kaki şi avea un păr rar, nisipiu şi faţa arsă de soare. Ceilalţi francezi pălăvrăgeau şi se certau între ei. Asta fac toată vremea, îşi spuse Scragger. Doar din

când în când se întrerup ca să mănânce şi să beai vin şi să sucească gâtul vreunei fetişcane care n-are a se aştepta de la ei la mai mult de "adio-şi-n-am-cuvinte". Ca pricopsind de Jean-Luc, regele fustangiilor. Şi totuşi, fiecare are personalitatea lui. Fiecare. Nu ca amărâţii ăştilalţi. Japonezii sunt toţi scunzi, supli, dichisiţi, toţi îmbrăcaţi la fel: cămaşă albă cu mâneci scurte, cravată neagră, pantaloni negri, pantofi negri, aceleaşi ceasuri digitale, aceiaşi ochelari fumurii. Singura diferenţă e vârsta. Ca sardinele într-o conservă.
- Apa de-aici, ca peste tot în Golf, e puţin adâncă, domnule Kasigi, spunea de Plessey. Aici n-are nici treizeci de metri. Se dă uşor de petrol cam la trei sute de metri Avem şase puncte de foraj in partea asta a câmpului care-l numim Siri Trei. Sunt toate legate, adică concept între ele cu ţevi şi pompează prin ele petrolul în rezervoarele de pe insula Siri. Capacitatea de stocare este de trei milioane de barili şi toate rezervoarele sunt acum pline.
- Și cheiurile din Sin, domnule de Plessey? întrebă Kasigi Japonezul grizonat care vorbea o engleză limpede si îngrijită. N-am putut să văd când am trecut peste insulă.
- Pentru moment încărcăm în larg. Anul viitor am planificat să construim un chei, între timp nu-i nici o problemă pentru încărcarea petrolierelor de capacitate medie, domnule Kasjgi. Vă garantăm o deservire rapidă, o încărcare rapidă. În definitiv, suntem francezi. O să vedeţi mâine. Rikomaru a întârziat?
- Nu, o să ajungă la amiază. Care e capacitatea finală a câmpului?
- Nelimitată, spuse râzând francezul. Acum pompăm doar şaptezeci şi cinci de mii de barili pe zi, dar, mon Dieu, sub fundul mării e un lac de petrol.
- Excelenţă căpitan!
La fereastra laterală a elicopterului, în dreptul scaunului lui Şcragger, se înălţase chipul surâzător al tânărului Abdullah Turik, unul dintre componenţii echipei de pompieri.
- Eu foarte bine, foarte bine, dumneata?
- Prima-ntâi, tinere! Cum merge treaba?
- Eu bucuros văd dumneata, căpitan Excelenţă!
Cu un an în urmă, baza de la Lengeh în care se afla Şcragger fusese alertată prin radio că exista un CASEVAC pe această platformă. Era o noapte groaznică şi directorul iranian

spusese că probabil pompierul avea peritonită şi ar fi bine să încerce să ajungă acolo cât mai devreme cu putinţă în zori, zborul de noapte fiind interzis în Iran, cu excepţia cazurilor de urgenţă. Şcragger era ofiţer de serviciu şi plecase imediat. Era politica companiei să acţioneze imediat în astfel de situaţii, chiar şi în condiţii deosebit de grele, dar făcea parte şi din serviciul lor special. Îl dusese pe tânăr direct la Spitalul Naval Iranian din Bandar-e Abbas şi îi convinsese pe cei acolo să-l primească. Dacă n-ar fi făcut-o, tânărul ar fi murit.

De atunci, acesta îl întâmpina de fiecare dată când ajungea la sondă şi, o dată pe lună, la bază sosea o pulpă proaspătă de capră, oricât se străduise Scragger să împiedice asta, din pricina preţului exorbitant. O dată vizitase satul de baştină al tânărului, aflat undeva în zona Lengeh, la o distanţă bună de coastă. Era o localitate obişnuită, fără instalaţii sanitare, fără electricitate, fără apă curentă, podele de pământ bătut, pereţi de chirpici, în afara oraşelor, iranienii trăiau cu strictul necesar, dar chiar şi aşa o duceau mult mai bine decât mulţi dintre locuitorii celorlalte state din zona Golfului. Familia lui Abdullah era ca toate celelalte - nici mai bună, nici mai rea. Mulţi copii, nori de muşte, câteva capre şi găini, câţiva acri de mărăcinişuri. Şi tatăl tânărului spusese:

- Curând, într-o zi, o s-avem şi şcoala noastră, Excelenţă pilot, şi rezervorul nostru de apă şi într-o zi electricitate şi, da, e-adevărat, o ducem mult mai bine muncind pentru petrolul pe care îl exploatează străinii, mulţumim lui Allah că ne-a dat petrol. Binecuvântat fie Allah că fiul meu Abdullah trăieşte! A fost Voia Lui ca Abdullah să trăiască, Voia Lui că Excelenţa voastră s-a îngrijit într-arăta de el, Allah fie binecuvântat!

- Cum merge treaba, Abdullah? repetă Scragger, căci tânărul îi plăcea, pentru că gândea în pas cu vremurile, nu ca tatăl său.

- Bine!

Abdullah se apropie, băgându-şi capul pe fereastră.

- Căpitan, spuse opintit, de data asta fără zâmbet şi cu vocea coborâtă atât de mult încât Scragger trebui să se aplece înainte ca să audă. Curând multe necazuri. Tudehii comunişti, mujhadmii poate fedainii, puşti şi explozive, poate un vapor la Siri, primejdie! Te rog, te rog, nimic nu spune cine zis, da?

Apoi îşi aşeză din nou zâmbetul pe faţă şi strigă:

- Aterizări bune şi vino din nou, curând, aga!

Flutură din mină o dată, apoi, încercând să-şi ascundă nervozitatea, se întoarse la ceilalţi. - Sigur, sigur, Abdullah, mormăi Şcragger.

Primprejur se afla un număr de iranieni care îi pregătiseră, dar aşa se întâmpla de obicei. Piloţii erau educaţi pentru că erau singura legătură în caz de urgenţă. Şeful platformei ridică degetul mare în sus. Automat, Şcragger se răsuci, verificând dacă totul era în regulă si fiecare se aşezase pe locul lui.

- Îl salt, Ed?

- Da, sigur, Scrag.

La trei sute de metri, Şcragger trecu la orizontală, îndreptându-se către Siri Unu, unde trebuiau să debarce restul pasagerilor. Era foarte tulburat.

- Lua-le-ar dracu' de ciori, îşi zise. O singură bombă ar împrăştia insula Siri prin tot Golful.

Era pentru prima dată când auzea vreun zvon de felul ăsta. Zona Siri nu fusese niciodată ţinta vreuneia dintre grevele care închisese toate celelalte câmpuri, în special - după cum credeau muncitorii străini - din cauză că francezii îi dăduseră adăpost lui Khomeini. Sabotaj? Nu spunea japonezul c-o să-i vină un petrolier mâine? Da, aşa spunea! Ce-i de făcut? Nimic, pentru moment. Pune-l deoparte pe Abdullah pentru o vreme, acum nu e timp de aşa ceva. Nu cât eşti în zbor. Trase cu coada ochiului la Vossi. Eh, s-a descurcat bine, foarte bine, mai bine decât ... mai bine decât cine? Trecu în revistă chipurile tuturor piloţilor pe care îi pregătise de-a lungul anilor. Sute.

Zbura de când împlinise cincisprezece ani. Intrase la şaptesprezece în Forţele Aeriene Regale Australiene, în 1933, pilotase un Spitfire în '39 ca locotenent, după care trecuse la elicoptere in '45, zburase în '49 în Koreea şi Părăsise armata după douăzeci de ani de serviciu, încă locotenent la treizeci şi şapte de ani. Râse. Cât timp fusese în armată, strânsese întruna caracterizări proaste.

- Pentru Dumnezeu, Şcragger, ce ţi-a căşunat pe general? De data asta ai încurcat-o!

Siri Unu era încă la o distantă bună. Aterizase acolo

- Dar, wingco*, englezoiul a început-o! Ticălosul a zis că toți australienii sunt nişte hoţi și au urme de cătuşe în jurul încheeturilor, și ne tragem din pușcăriași.

---

* Wingco- wingcomander Poreclă dată Australiei.

- Aşa a zis? Tu-i mama lui! Englezoii ăştia-s toţi la fel, Scrag! Deşi, în cazul tău avea probabil dreptate. Familia ta e Acolo Dedesubt** de la începuturi, da' totuși te-ai încontrat din nou c-un superior şi, dacă nu-nveți să te porţi, te las la sol de tot.

Dar n-o făcuse niciodată. Cum ar fi putut? Decorat de două ori, şaisprezece avioane doborâte şi de trei ori pe atâtea misiuni îndeplinite cu plăcere, cu mai multă plăcere decât oricine în întregul RAAF. Încă mai zbura căci asta era tot ceea ce-şi dorea mai mult pe lume, încă mai încerca să fie cel mai bun şi mai sigur şi încă mai dorea să iasă din încurcătură cu toţi pasagerii întregi. Dacă zbori pe elicoptere, e cu neputinţă să nu ţi se întâmple vreo defecţiune în aparatură, îşi zise, ştiind că fusese foarte, foarte norocos, nu ca alţii, piloţi la fel de buni, pe care-i părăsise norocul. Trebuie să ai noroc ca să fii pilot bun. Din nou trase cu coada ochiului la Voss bucuros că nu se aflau în război, că avea de fapt cel mai bun câmp de încercare a unui pilot. Nu mi-ar plăcea să-l pierd pe tânărul Ed. E unul dintre cei mai buni din S-E Acum, ia să vedem cine-i cel mai bun dintre cei cu care ai zburat. Charlie Petikin, desigur. Da, el trebuie să fie pentru că a fost pilot de utilitare. Şi Tom Lochart. Dune McIver e cel mai bun dintre toţi, deşi nu mai zboară putrezi-i-ar oasele cu invenţia aia a lui de control medicale la trei luni, dar aş fi la fel de-al dracului şi la fel de grijuliu, dacă eu aş fi jos şi el ar zbura la şai'ştrei ca o păsărică. Scragger se cutremură. Dacă se strecoară regulamente noi în privinţa vârstei pensionării, am încurcat-o. În ziua în care o să mă dea jos iau catrafusele către Grădina Raiului.

Siri Unu era încă la o distanţă bună. Aterizase acolo de trei ori pe săptămână timp de mai bine de un an, totuşi își pregătea de fiecare dată apropierea ca şi cum ar fi fost prima dată.

- Unde-i grijă, nu-i accident. Totul trebuie să fie, pregătit din vreme. Azi o să ne apropiem frumuşel jos.

- Scrag.

- Da, fiule!

- M-ai speriat al dracului!

- Asta-i Lecţia Nr. 1. Ce altceva ai mai învăţat? Cred că am învăţat cât de al naibii de uşor e să intri în panică, cât de singur te simţi şi neputincios şi cât de importanţi sunt ochii.

Vossi aproape explodă:

---

* * comandant de escadrilă.

- Cred că am învăţat că sunt muritor. Fir-ar să fie, zbori pe elicoptere, e cu neputinţă să nu ţi se intimple Iisuse, Scrag, tare m-am speriat, mai să mă scap pe mine.
- Când mi s-a întâmplat mie, eu m-am scăpat.
- Ha?
- Zburam în Kuweit, pe un 47G2, în vremurile vechi, prin '60.

47G2 era un elicopter mic, de trei locuri, cu cabina ca o bulă transparentă, cu motor Bell cu piston, calul de povară al celor mai multe unităţi aeriene de control al circulaţiei şi al poliţiei.
- Zburam cu un doctor şi un mecanic de la ExTex. Vroiau să ajungă într-o oază dincolo de Vafrah, unde McIver e cel mai bun dintre toţi, deşi nu mai zboară, aveau un CASEVAC - un amărât îşi încurcase piciorul în sapa de foraj. Ei, şi zburam cu uşile scoase ca de obicei, fiindcă era vară. Cam la o sută douăzeci de grade, vreme uscată şi împuţită şi pentru oameni şi pentru elicoptere, aşa cum numai în deşert poa' să fie, de departe mai rău ca pe coclaurile noastre, în pustiu. Da' mi se promisese Plată dublă şi o bonificaţie, aşa că bătrânu' meu prieten m-a dat voluntar. Era o zi nenorocită, cum numai în deşert poate să fie, Ed. Vântul ridica nisipul roşu, încins în rafale şi-şi făcea de cap, ştii, ca de obicei - pale bruşte care ridică nisipul în nori deşi, vârtejurile obişnuite în locurile joase. Eram pe la vreo sută de metri şi veneam la aterizare, când am dat peste un nor de praf - o pulbere de fină că nu puteai s-o vezi. Cum mi-a intrat în ochelarii de protecţie, numai Dumnezeu ştie, da' acum era în regulă şi-n clipa următoare tuşeam şi scuipam bojocii din mine şi aveam ochii plini de nisip şi eram la fel de orb ca o cârtiţă bătrână.
- Nu glumeşti?
- Nu, e-adevărat, zău! Nu puteam să văd nimic, nu puteam să-mi deschid ochii şi eram singurul pilot – cu doi pasageri la bord.
- Iisuse, Scrag, amândoi ochii?
- Amândoi ochii şi ne bălăngăneam acolo în aer ca dracu', până am reuşit să stăpânesc mai mult sau mai puţin blestemăţia asta şi inima din piept. Doctorul n-a putut să-mi scoată nisipul din ochi şi de fiecare dată când încerca, sau încercam eu, aproape că ne dădeam cu crăcii în sus - ştii ce sensibil e G2. Erau tot atât de înspăimântaţi ca şi mine şi asta nu m-ajuta câtuşi de puţin. Şi atunci mi-a dat prin cap că singura şansă pe care o aveam era

să aterizez orbeşte. Zici că era să faci pe tine. Ei bine, când am pus patinele pe nisip, nu mai rămăsese în mine nici o picătură, nici măcar de sămânţă!
- Iisuse, Scrag! L-ai pus jos, pe bune? Ca azi, da' de-adevăratelea, cu amândoi ochii plini de praf? Nu glumeşti?!
- I-am pus să-mi dea indicaţii aşa cum am făcut cu tine. De fapt doctorul a făcut-o, amărâtu' ălălalt a leşinat

Ochii lui Scragg nu părăsiseră nici o clipă platforma de aterizare.
- Cum ţi se pare?
- Fără probleme.

Siri Unu se afla drept în faţă, platforma de coborâre întinsă deasupra apei. Se zărea responsabilul cu aterizarea şi echipa obligatorie de pompieri aşteptând lângă el. Mâneca de vânt era pe jumătate umflată şi flutura stabil în aceeaşi direcţie. De obicei, Şcragger cobora treptat, imediat după raportul obişnuit către staţia radar. De data asta, în loc de aşa ceva spuse:
- Astăzi o să rămânem sus, frate-meu! O să-ncercăm apropiere la înălţime şi o să-l punem jos drept.
- De ce, Scrag?
- Să schimbăm un pic.

Vossi se-ncruntă, dar nu spuse nimic. Luă la rând fiecare cadran, căutând ceva in neregulă. Nu găsi nimic, Cu excepţia comportării ciudate a bătrânului. Când ajunseră chiar deasupra sondei, Scragger deschise circuitul de emisie.
- Kish radar, aici HST, coborâm de la 1000 pentru Siri Unu.
- Okay, HST, comunicaţi când sunteţi gata de decolare.
- HST.

Se pregătiseră de o apropiere la înălţime, folosită de obicei când locul de aterizare este înconjurat de clădiri înalte, stâlpi sau piloni. Scragger reduse din puterea motorului exact atât cât trebuia. Elicopterul începu să se aşeze uşurel, perfect controlat. Nouă sute, opt sute, şase sute, patru, trei... Amândoi simţiră în aceeaşi clipă vibraţia comenzilor.
- Iisuse, suflă Vossi, dar Scragger aplecase deja foarte mult botul elicopterului în jos şi apăsase manşa până la podea. Aparatul începu brusc o coborâre foarte iute - două sute, o sută... şi vibraţiile creşteau. Privirile lui Vossi săreau de la cadran la cadran, către punctul de aterizare şi din nou la

aparatele de bord. Îngheţase în scaunul lui, iar gândurile urlau: S-a dus elicea anticuplu sau transmisia elicei anticuplu!

Platforma de aterizare se repezea către ei, echipa de serviciu se împrăştie în panică, pasagerii se agăţară de mânere, înfricoşaţi de neaşteptatul picaj.

Vossi se ţinea de ambele laterale ale scaunului, întregul panou de bord vibra, iar zgomotul motorului se schimbase. În fiecare clipă se aştepta să piardă definitiv elicea din coadă şi atunci nu ar fi mai avut scăpare. Altimetrul arăta şaizeci metri, cincizeci, patruzeci, treizeci, douăzeci şi mâinile lui se întinseră să apuce manetele ca să înceapă frânarea, dar Scragger îi anticipă mişcarea cu o fracţiune de secundă mai devreme, împinse maneta de gaze la capăt şi opri perfect. Pentru o secundă aparatul păru să atârne cu motoarele urlând, nemişcat la un metru deasupra platformei, apoi atinse platforma la marginea cercului, violent, dar nu atât de violent ca să fie periculos, alunecă înainte şi se opri la doi metri de centru.

- 'Tu-ţi... murmură Şcragger.

- Iisuse, Scrag!

Vossi abia era în stare să vorbească.

- A fost perfect!

- Nu, n-a fost. L-am pus cam la un metru juma' într-o parte.

Cu un efort, Şcragger îşi desprinse mâinile de pe manete.

- Taie rotorul, Ed, repede, cât de repede poţi. Deschise portiera din partea lui, se lăsă să alunece iute afară în curentul şfichiuitor de aer al elicei şi deschise uşa cabinei.

- Rămâneţi pe loc un moment, strigă acoperind zgomotele motorului care se oprea, asudând de uşurare că toată lumea era cu centurile de siguranţă încă puse şi nimeni nu fusese rănit.

Ascultători, oamenii rămaseră aşezaţi, doi dintre ei verzi la chip. Cei patru japonezi se holbară la el impasibili.

Răciturile dracului, îşi zise în gând.

- Mon Dieu, Scrag, strigă Georges de Plessey, ce s-a-ntâmplat?

- Nu ştiu, cred că-i anticuplul. În curând o să-i scadă turaţia şi o să...

- De-a ce dracu te joci, Vossi?!

Era Gafari, responsabilul iranian de zbor care îşi vârâse chipul desfigurat de furie pe fereastra pilotului.

- Cum îndrăzneşti să faci un exerciţiu de zbor pe platforma asta?! Am să-ţi fac raport pentru manevră periculoasă!

Şcragger se răsuci spre el.
- Eu pilotam, nu căpitanul Vossi.

Brusc, nemărginita uşurare că reuşise să apunteze cu bine, amestecată cu profundul sentiment de dispreţ pe care-l avea pentru acest om, îl făcu să-şi iasă din fire.
- Cară-te, Gafari, cară-te sau îţi scap una de n-ai s-o uiţi toată viaţa!

Strânse pumnii şi se pregăti.
- Cară-te!

Ceilalţi priveau uluiţi. Vossi se albi. Gafari, mai înalt şi mai voinic decât Scragger, îşi scutură arătătorul către faţa lui Scragger, blestemându-l în iraniană, apoi strigă în engleză, încercând să-l provoace:
- Porc străin, cum îndrăzneşti să mă-njuri, să mă ameninţi?! Am să cer anularea permisului tău de pilotaj pentru manevre periculoase şi am să te azvârl din Iran. Câinilor, credeţi că cerul nostru vă aparţine?!

Scragger se aruncă înainte, dar Vossi se aşeză imediat între ei şi opri lovitura cu pieptul său lat.
- Hei, hei, prietene, ce faci? Hei, iartă-mă, Scrag, spuse liniştit, dar mai bine ne-am uita la elice. Scrag, Scrag, prietene, elicea! Ei?!

Lui Scrag îi trebuiră câteva secunde ca privirile să i se limpezească. Inima îi bătea nebuneşte şi-i văzu pe toţi holbându-se la el. Cu un efort uriaş, îşi stăpâni furia.
-Ai... ai dreptate, Ed. Da.

Apoi se-ntoarse către Gafari.
- A fost... a fost o situaţie specială.

Gafari încercă să-l ia peste picior şi Scragger începu din nou să se enerveze, dar de data asta reuşi să se stăpânească. Merseră către elicopter. Mulţi dintre petroliştii europeni şi iranieni se strânseseră în jurul rotorului din coadă. Elicea se oprise din rotaţie. Dintr-una dintre pale lipseau cam zece centimetri, iar ruptura era zdrenţuită. când Vossi încercă axul principal, era aproape liber. Enormul cuplu de forte creat de mişcarea descentrată a palelor îl distrusese. În spatele lui, unul dintre pasageri se repezi către marginea platformei şi începu să vomeze violent.
- Iisuse, mormăi Vossi. As putea să-l rup cu două degete!

Gafari sparse tăcerea cu vocea lui răsunătoare.

- E limpede: întreţinere proastă, periclitând ...
- Taci, Gafari! spuse de Plessey furios. Merele! Suntem toţi în viaţă şi-i datorăm asta căpitanul Scragger. Nimeni n-ar fi putut să prevadă asta. Standardele S-C sunt cele mai ridicate din Iran.
- O să raportez, domnule de, Plessey...
- Da, te rog, fă chestia asta şi aminteşte-ţi că am să propun pentru citare pentru capacitate profesională.

De Plessey era impozant în mânia lui. Îl detesta pe Gafari, considerându-l un necioplit care-l susţinea pe Khomeini făţiş, incitând muncitorii la grevă dacă nu se afla prin preajmă vreun militar sau poliţist loial Şahului ca în clipa următoare să se-mpăuneze cu loialitatea sa faţă de familia imperială şi să-i pedepsească pe sondori pentru o infracţiune minoră. Porc străin, ai?
- Aminteşte-ţi şi asta: aici este o societate franco-iraniană şi Franţa nu este... cum se spune... Franţa nu a fost niciodată împotriva Iranului când acesta a trecut prin clipe grele.
- Atunci ar trebui să insistaţi ca Siri să fie deservită numai de către francezi... şi nu bătrâni. Am să raportez fără întârziere incidentul

Gafari se îndepărtă. Înainte ca Şcragger să poată face sau spune ceva, de Plessey îi puse palmele pe umeri, îl sărută pe amândoi obrajii, după care îi scutură mâna cu egală căldură.
- Îţi mulţumesc, mon cherami!

Din rîndul francezilor se auziră strigăte puternice de bucurie şi se înghesuiră în jurul lui Şcragger, îmbrăţişându-l cu efuziune, apoi Kasigi înainta.
- Domo! spuse el oficios şi, spre şi mai marea stânjeneală a lui Şcragger şi şi mai marea bucurie a francezilor care-şi îndesiră strigătele şi bătăile pe spate şi pe umeri, cei patru japonezi se înclinară înaintea lui la unison.
- Mulţumesc, domnule căpitan! spuse din nou Kasigi cu voce oficială. Da, noi înţelegem şi vă mulţumim.

Zîmbi şi-i oferi cartea lui de vizită pe palmele întinse, însoțit de o altă uşoară înclinare.
- Yoshi Kasigi, Toda Shipping Industries. Vă mulţumesc.
- N-a fost chiar aşa grav, domnule Kaseegee! Spuse Scragger. . .

Încerca sa treacă peste stânjeneala care-l cuprinsese, peste furia care-l stăpânise, şi să-şi vină în fire, deşi îşi promise

în sinea lui că într-o zi, cât de curând, o să încerce să-l găsească pe Gafari, singur pe ţărm.

- Noi, eh, aveam echipament de plutire, aveam spaţiu destul şi l-aş fi putut pune pe apă. E meseria noastră să ajungem jos cu bine. Ed ăsta...

Îi zâmbi vesel lui Ed, ştiind că, punându-se în faţa lui, tânărul îl salvase de la o înfruntare pe care n-ar fi putut s-o câştige.

- ... Căpitanul Vossi ar fi făcut acelaşi lucru cu uşurinţă. Am vrut doar să vă scap de-o udătură, deşi apa e plăcută şi călduţă, dar nu ştii la ce să te-aştepţi din partea lui Fălci.

Încordarea se sparse şi râseră cu toţii, deşi puţin nervoşi, pentru că cea mai mare parte a Golfului şi a gurilor nurilor care se vărsau în el erau pline de rechini. Apele calde şi abundenţa de resturi alimentare şi gunoaie neprocesate pe care naţiunile riverane Golfului le revărsau în el de milenii favorizau dezvoltarea peştilor de toate felurile, în special a rechinilor. Şi pentru că toate gunoaiele de pe platformele petroliere treceau peste bord, rechinii erau de obicei prin preajmă.

- Ai văzut vreodată unul mare, căpitane?

- Ba bine că nu! E un rechin cap-de-ciocan care pândeşte în largul insulei Kharg. Am stat acolo câţiva ani şi l-am văzut... ştiu eu, o dată sau de două ori pe lună. Are cam opt-zece metri lungime. Am văzut o mulţime de rechini cenuşii mari, da' ăsta-i singurul într-adevăr mare.

De Plessey se cutremură.

- Merde pe toţi rechinii. Era cât pe-aci să mă înşface unu' o dată, lângă Siri. Eu, cum spuneţi voi... A! Mă bălăceam la apă mică şi rechinul s-a repezit la mine atât de repede că a ajuns cu burta pe nisip. Avea cam doi metri jumate. Am tras în el de şase ori, dar tot s-a zbătut întruna şi a încercat să ajungă la noi şi i-au trebuit ore întregi ca să moară şi nici chiar atunci n-am îndrăznit vreunul dintre noi să ne-apropiem de el. Ehei, rechinii... Trase cu coada ochiului la elicea ruptă.

- În ce mă priveşte sunt foarte fericit aici, pe sondă, încuviinţară cu toţii. Francezii începură să pălăvrăgească între ei, gesticulând. Doi porniră să descarce nişte coşuri, iar altul se duse să dea o mână de ajutor celui care încă mai vărsa peste bord.

Sondorii se depărtară. Japonezii rămaseră în aşteptare, privind atenţi înjur. Superstiţios, Vossi atinse elicea.
- Ca să poarte noroc, ei, Scrag!
- De ce nu? Câtă vreme tu şi pasagerii puteţi să ieşiţi din aparat pe picioarele voastre, a fost o aterizare bună.
- De ce s-a-ntâmplat? întrebă de Plessey.
- Habar n-am, frate-meu, spuse Şcragger. Am trecut printr-un stol de păsări de mare, unele micuţe, pescăruşi poate, pe drum dinspre Siri Trei. Una dintre ele ar fi putut să intre în elice şi să provoace o mică ruptură. N-am simţit nimic, da' cine ştie! Ştiu că rotorul era perfect în dimineaţa asta, pentru că amândoi am verificat elicopterul, ca de obicei. Ridică din umeri: Voia Domnului!
- Oui. Espece de con! Mie nu-mi place să fiu atât de aproape de voia Domnului.
Se încruntă către platforma de aterizare.
- Ar putea un 206 sau un Alouette să ajungă aici şi să ne ia pe rând?
- O să trimitem după un alt '212 şi o să tragem păsărica noastră dincolo.
Şcragger arătă către interiorul platformei, în apropierea schelăriei înalte a sondei.
- Avem roţi în compartimentul de bagaje, aşa că n-o să fie cine ştie ce şi n-o să te-ntârzie.
- Bun, bun. Atunci las asta în grija ta. Ceilalţi, veniţi cu mine, spuse Plessey plin de importanţă. Cred că tuturor ne-ar trebui nişte cafea şi-apoi un pahar de Chablis de la gheaţă.
- Credeam că pe sonde nu se bea, spuse Kasigi. Sprâncenele lui de Plessey se arcuiră.
- Aşa e, mon cher, desigur - pentru iranieni şi pentru cei care nu sunt francezi - desigur. Dar sondele noastre sunt franţuzeşti şi se supun Codului Napoleonian, adăugă plin de măreţie. Trebuie să sărbătorim sosirea noastră în siguranţă aici, aşa că astăzi sunteţi oaspeţii frumoasei Franţe, deci ne putem comporta ca nişte oameni civilizaţi, ocolind regulile. De ce sunt făcute dacă nu ca să fie ocolite? Desigur. Haideţi, apoi o să începem vizita propriu-zisă şi o să vă explic tot.
Îl urmară cu toţii, cu excepţia lui Kasigi.
- Şi dumneata, domnule căpitan, întrebă, ce-ai să faci?

- O să aşteptăm. Elicopterul o să aducă piese de rezervă şi mecanici, răspunse Scragger.

Nu se simţea în apele lui fiindcă nu-i plăcea să se afle atât de aproape de vreun japonez, nefiind în stare să înlăture amintirea atâtor prieteni pierduţi în război, atât de tineri, iar el încă în viaţă, şi veşnica întrebare înnebunitoare: De ce ei şi nu eu?

- O să aşteptăm până o să fie reparat, apoi o să ne întoarcem acasă. De ce?

- Când o să se întâmple asta?

- Pe înserat. De ce?

Kasigi aruncă o privire iute către elice.

- Cu îngăduinţa dumitale, mi-ar plăcea să mă întorc tot cu dumneata.

- Asta hotărăşte căpitanul Vossi! Oficial, el e căpitanul în acest zbor.

Kasigi îşi îndreptă atenţia către Vossi. Tânărul pilot cunoştea sentimentele lui Scragger în privinţa japonezilor, dar nu le putea înţelege. Chiar înainte de decolare spusese: "La dracu', Scrag, Războiul Mondial a fost acum un milion de ani. Japonia este aliata noastră în prezent, singurul aliat important pe care-l avem în Asia", iar Scragger îi răspunsese: "Las-o baltă, Ed."Aşa că o lăsase.

- Dumneavoastră, hm, mai bine aţi pleca cu ceilalţi domnule Kasigi. Nu putem şti cât de mult o să dureze.

- Elicopterele îmi dau o stare de nervozitate. As prefera să zbor cu dumneata, dacă n-ai nimic împotrivă!

Kasigi îşi întoarse din nou ochii către Şcragger. Ochi pătrunzători, pe o faţă aspră.

-Am fost în mare pericol. Aproape n-ai avut timp şi totuşi te-ai rotit la nici nouăzeci de metri ca să faci o aterizare perfectă pe pata asta de muscă. A fost un zbor incredibil, incredibil! Un singur lucru nu înţeleg: De ce ai ales o apropiere la înălţime?

Prinse din zbor privirile lui Vossi fixate pe chipul lui Şcragger. Aii, îşi zise, şi pe tine te miră.

- N-aveai nici un motiv pe o zi ca asta, nu-i aşa? Şcragger îl privi îndelung şi mai nemulţumit.

- Aţi zburat pe elicoptere?

- Nu, dar am zburat cu destule ca să ştiu când e vorba de un necaz. Mă ocup de petroliere şi deci de câmpuri petrolifere - aici în Golf, în Irak, în Alaska, oriunde, chiar şi-n Australia.

Kasigi lăsă, să treacă peste el explozia de ură pe care o intuia. Era obişnuit cu asta, ştia motivul, pentru că făcuse multe afaceri până acum în Australia. Foarte multe.

O parte a acestei uri e meritată, îşi zise. O parte! până la urmă, australienii or să se schimbe. Vor fi nevoiţi s-o facă. În definitiv, noi cumpărăm o parte considerabilă din materiile lor prime, acum şi în anii care-or să vină, şi în curând o s-avem şi mai mult. E curios cât de uşor putem obţine pe cale economică ceea ce n-am reuşit să facem pe cale militară.

- Te rog, de ce ai ales o apropiere la înălţime, astăzi? În mod normal ar fi trebuit să fim pe fundul mării acum. De ce?

Şcragger ridică din umeri, vrând să pună capăt poveştii.

- Şefule, spuse Vossi. De ce-ai făcut-o?

- Din noroc! Kasigi zâmbi puţin.

- Dacă-mi îngădui, mi-ar face plăcere să zbor cu dumneata la întoarcere. O viaţă pentru o viaţă, căpitane. Te rog! păstrează cartea mea de vizită. Poate că într-o zi sar putea să-ţi fac vreun serviciu. Se înclină politicos şi îi părăsi.

Ora 11,56 dimineaţa.

- Explozive pe Siri, Scrag? De Plessey era uluit.

- Nu-i exclus, replică Scragger la fel de încet.

Se găseau în cel mai îndepărtat punct al platformei, la o distanţă bună de orice fiinţă omenească, şi căpitanul abia isprăvise de istorisit ceea ce ii şoptise Abdullah. Cel de-al doilea '212 se afla de multă vreme acolo, aşteptându-l pe de Plessey care trebuia să dea ordinul de decolare ca să-l ducă pe el şi echipa lui pe Siri, unde erau aşteptaţi pentru prânz. Mecanicii desfăcuseră deja cea mai mare parte a secţiunii din coadă a elicopterului lui Scragger şi erau adânciţi în reparaţii, Vossi supraveghindu-i atent. Rotorul cel nou şi transmisia erau deja la locul lor. După o clipă, de Plessey spuse neajutorat:

- Explozivele ar putea fi oriunde! Chiar şi o cantitate mică ar putea să afecteze întreg sistemul nostru de pompare. Mon Dieu! Ar fi o cale perfectă de a nărui şi mai mult şansele lui Bakhtiar - sau ale lui Khomeini - de a se întoarce la normal.

- Da. Ai grijă cum foloseşti informaţia şi, pentru Dumnezeu, păstreaz-o pentru tine!

- Sigur. Omul ăsta a fost pe Siri Trei?
- La Lengeh.
- Ei, şi-atunci de ce nu mi-ai spus de dimineaţă?
- N-am avut timp. Scragger aruncă o privire iute în jur, asigurându-se că nu putea să-i audă nimeni. Ai grijă cu orice faci. Fanaticii ăştia nu dau un ban pe nimeni şi nimic şi dacă le trece prin cap că cineva a scăpat o vorbă, se umple marea de cadavre de aici până la Hormuz.
- Aşa-i.

De Plessey era foarte îngrijorat.
- Ai mai spus şi altcuiva?
- Nu, prietene!
-Mon Dieu, ce-aş putea să fac? Paza e... Cum ai putea avea o pază sigură în Iran? Vrei, nu vrei, suntem în puterea lor. Îţi mulţumesc încă o dată! Trebuie să-ți mărturisesc că mă aşteptam la sabotaje serioase pe Khar'g sau la Abadan, e-n avantajul celor de stânga dacă se creează şi mai mult haos, dar nu m-am gândit că o să ajungă până aici.

Întunecat, se sprijini de balustradă şi privi la marea de dedesubt care spăla leneşă picioarele platformei. Rechinii dădeau târcoale, căutând resturi. Acum ne ameninţă teroriştii. Rezervoarele şi pompele de pe Siri sunt o ţintă bună pentru sabotaj şi dacă se întâmplă ceva acolo, pierdem ani de proiectare, ani de petrol, de care Franţa are disperată nevoie. Petrolul pe care s-ar putea să-l cumpărăm de la împuţiţii de englezi şi din împuţita lor de Mare a Nordului. Cum or îndrăzni să fie atât de norocoşi cu extracţia lor în creştere - cel puţin 1,3 milioane de barili pe zi?

De ce nu e petrol lângă coastele noastre sau ale Corsicii? Afurisiţi de englezi, cu feţele şi inimile lor înşelătoare. De Gaulle avea dreptate când spunea că trebuie ţinuţi afară din Europa. Şi acum când noi, cu bunătatea inimilor noastre, i-am acceptat, deşi ştim cu toţii că sunt nişte ticăloşi mincinoşi, nici nu le trece prin cap să împartă norocul cu noi, partenerii lor. Se prefac doar că sunt cu noi în Piaţa Comună. Au fost întotdeauna împotriva noastră şi or să fie întotdeauna. Marele Charles avea dreptate în tot ceea ce-i priveşte, deşi s-a înşelat cumplit în privinţa Algeriei. Dacă am avea încă Algeria, pământul şi petrolul ei, am fi bogaţi, mulţumiţi, iar englezii şi nemţii şi tot restul ne-ar linge picioarele.

Între timp, ce-i de făcut?

Te duci la Siri şi prânzeşti. După asta ai să gândeşti mai bine. Mulţumesc, Doamne, că încă mai primim provizii din Dubai, Sharyah şi Al Shargaz, locuri civilizate şi cu bun simţ. Zilnic brie, camembert, boursin, usturoi proaspăt şi unt din Franţa şi vin adevărat, fără de care am muri. Ei, aproape, adăugă el cu oarecare reţinere, observînd că Şcragger îl priveşte atent.

- Da, mon brave?

- Ziceam: ce-ai de gând să faci?

- Am să dau ordin să înceapă un exerciţiu de avarie, spuse el maiestuos. Se pare că am dat uitării clauza 56/976 a contractului nostru original franco-iranian, care spune că la fiecare şase luni, pe o perioadă de câteva zile, trebuie verificate măsurile de securitate - întru gloria Franţei şi, hm, a Iranului.

Minunaţii ochi ai lui de Plessey se aprinseră de frumuseţea glumei.

- Desigur că subordonaţii mei au uitat să-mi amintească, dar acum o să ne aruncăm cu toţii în acest exerciţiu, cu un adevărat entuziasm franţuzesc. Peste tot: la Siri, pe platformele de foraj, pe ţărm, chiar şi la Lengeh. Les cretins! Cum îndrăznesc să creadă că ar putea sabota munca noastră de ani de zile?

Aruncă o privire înjur. Încă nu se apropiase nimeni. Restul grupului se strângea acum lângă cel de-al doilea JR 212.

- Va trebui să-i comunic lui Kasigi, căci are un petrolier prin preajmă, comunică el cu voce coborâtă, şi ăsta ar putea fi o ţintă.

- Poţi să te încrezi în el? Vreau să spun că o să facă totul pe ascuns?

- Da, va trebui, mon ami. Va trebui să-l previn, trebuie s-o fac.

Plessey îşi simţi stomacul răsucindu-se. Dumnezeule! îşi spuse foarte tulburat. Sper că e doar foame şi că nu mă paşte alt atac, vreo criză biliară. Deşi nu m-ar mira, cu tot ce s-a-ntîmplat azi. Mai întâi am fost aproape de un accident, apoi cel mai bun pilot al nostru era cât pe ce să se încaiere cu scîrbosul de Gafari şi acum aşteptăm să ne lovească revoluţia.

- Kasigi a întrebat dacă ar putea ca la întoarcere să zboare cu tine. când ai să poţi pleca?

- înainte de apus, dar nu-i nevoie să m-aştepte, poate să plece cu voi!

De Plessey se încruntă.
- Înţeleg de ce nu-ţi plac japonezii. Eu, cel puţin, tot nu pot să-i sufăr pe nemţi, dar trebuie să fim practici. E un client bun şi, deoarece a cerut-o, ţi-aş fi recunoscător dacă, se zicem, l-ai ruga pe Vossi să piloteze, mon cher ami. Da, acum suntem prieteni apropiaţi, ne-ai salvat vieţile şi am fost toţi la voia Domnului. Acum putem... se lumină la faţă. Da, şi dacă zboară cu tine, o să ai o ocazie perfectă de a-i spune ce mi-ai spus şi mie. Sunt sigur că ai să te descurci foarte bine.
- Dar e...
- E unul dintre cei mai buni clienţi ai noştri, spuse ferm de Plessey. Foarte bine, îţi mulţumesc prietene, am să-l las la Siri. Când eşti gata, ia-l de acolo. Excelent. Atunci e hotărât. Şi fii sigur că am să-ţi fac un raport foarte favorabil, autorităţilor şi chiar însuşi "Boierului" Gavallan.

Zâmbi din nou.
- Acum plecăm, ne vedem mâine.

Înjurând printre dinţi, Şcragger îl privi depărtându-se. De Plessey era şeful peste toţi, aşa că nu putea să facă nimic şi în acea după amiază, în drum către Siri, stătea pe locul din spate, în cabină, transpirând de zor şi detestând faptul.
- Iisuse, Scrag, zisese Vossi şocat când îi spusese că avea să stea în spate, pasager. Te simţi bine?
- Sigur că da. Vreau doar să văd cum e când stai acolo, răspunsese iritat. Mută-ţi fundul pe locul căpitanului, ia-l pe nenorocitul ăla de la Siri şi pun-te dracului ca pana la Langeh sau te ia dracu' la raport.

Kasigi aştepta la heliport. Nu era pic de umbră şi se-ncinsese, era plin de praf şi asudat. Dunele se-ntindeau în depărtare până către conducta petrolieră şi complexul de rezervoare, toate de un cenuşiu murdar din pricina prafului. Şcragger privea diavolii deşertului - mici vârtejuri de vânt care dansau deasupra solului -mulţumind stelei sale norocoase că putea să zboare şi nu trebuia să muncească într-un astfel de loc. Da, elicopterele sunt zgomotoase şi întotdeauna vibrează şi-s greu de stăpânit, îşi zise, şi sigur că îmi lipseşte zborul la înălţime, zborul singur în carlinga avionului, sus, sus de tot, picajurile şi tonourile şi planarea ca un vultur, dar zborul e zbor şi nu-mi place deloc să stau în împuţita asta de cabină. Pentru Dumnezeu, e mai rău chiar decât într-un avion obişnuit. Nu-i

plăcea să zboare fără să fie el la comenzi şi nu se simţea niciodată în siguranţă şi asta se adăuga nemulţumirii sale când îi făcu semn lui Kasigi să se aşeze lângă el. Trânti uşa. De partea cealaltă a cabinei, cei doi mecanici moţăiau pe scaune, în salopetele lor albe, pătate de sudoare.

Kasigi îşi potrivi vesta de salvare şi-şi strânse centura de siguranţă. Odată ridicaţi în aer, Scragger se aplecă spre el.

- N-am cum să-ţi spun altfel decât la iuţeală, aşa că ascultă aici. S-ar putea să aibă loc un atac terorist la Siri, pe una dintre platformele de extracţie, sau poate chiar pe vaporul dumitale. De Plessey m-a rugat să te previn.

Kasigi trase adânc aer în piept.

- Când? şuieră pe deasupra zgomotului puternic din cabină.

- Nu ştiu, şi nici de Plessey, dar e mai mult decât probabil.

- Cum, cum o să încerce să saboteze?

- Habar n-am. Cu armele sau cu explozibilele, poate o bombă cu ceas... Așa că ar fi bine să întăreşti măsurile de siguranţă.

- Sunt mai mult decât întărite, replică imediat Kasigi, apoi văzu o străfulgerare mânioasă în ochii lui Scragger şi pentru o secundă nu putu înţelege de ce, apoi îşi aminti cele ce abia le spusese.

- Ah, te rog să mă ierţi, căpitane, n-am vrut să par lăudăros, atâta doar că am menţinut întotdeauna standarde de securitate foarte ridicate, iar în apele astea vasele mele sunt...

Era cât pe ce să spună "pe picior de război", dar se opri la timp, stăpânindu-şi iritarea la sensibilitatea celuilalt.

- În apele astea toată lumea e mai mult decât grijulie. Te rog iartă-mă.

- De Plessey a vrut să ştii. Şi de asemenea că nu trebuie să dai pe-afară - că trebuie să păstrezi totul pentru dumneata - şi să nu scapi ceva vreunui iranian.

- Înţeleg! Totul va fi ţinut în secret. Din nou îţi, mulţumesc.

Şcragger încuviinţă scurt din cap şi se aşeză mai bine în scaunul său.

Kasigi îşi dorea din tot sufletul să fi putut şi el să dea scurt din cap şi să se sfârşească totul aşa, dar, fiindcă australianul salvase viaţa însoţitorilor săi şi a sa şi deci le permisese să fie de folos mai departe companiei şi şefului lor, Hiro Toda, simţea că e de datoria lui să încerce o împăcare.

- Căpitane! spuse el cât de încet putea peste tunetul motoarelor, înţeleg de ce noi japonezii, suntem atât de urâţi de australieni şi îmi cer iertare pentru toate Chan-giurile, toate drumurile către Burma şi toate atrocităţile. Pot să-ţi spun doar adevărul. Aceste întâmplări sunt foarte limpede discutate în şcolile noastre şi nu sunt uitate. Este ruşinea noastră naţională că astfel de lucruri s-au întâmplat.

E-adevărat, îşi zise furios în sinea lui, a fost o prostie comiterea unor astfel de atrocităţi, chiar dacă nebunii ăia nu înţelegeau ce făceau - în definitiv cei mai mulţi dintre duşmani erau nişte laşi, s-au predat supuşi cu zecile de mii şi astfel şi-au pierdut toate drepturile lor ca fiinţe umane, după legile codului nostru Bushido, care stipulează că pentru un soldat predarea este cea mai rea dezonoare. Câteva greşeli făcute de câţiva sadici, câţiva ţărani prost-educaţi printre gardienii închisorilor, cei mai mulţi dintre ei fiind Mâncători de Usturoi, coreeni, şi toţi japonezii trebuie să sufere asta pe vecie! E ruşinea Japoniei. Şi cealaltă, cea mai rea dintre toate: comandantul nostru suprem nu şi-a împlinit datoria şi l-a forţat astfel pe împărat să încheie ruşinos războiul

- Te rog, primeşte-mi scuzele în numele tuturor! Şcragger îl privi lung. După o pauză, spuse simplu:

- Iartă-mă, dar nu pot. Fostul meu partener, Forsyth, a fost primul care a intrat în Changi. N-a reuşit niciodată să uite ce-a văzut. În al doilea rând, prea mulţi dintre camarazii mei, nu doar prizonieri de război, au încasat-o de la voi. Prea mulţi. Nu pot să uit, şi mai mult decât atât, n-am s-o fac. N-am s-o fac pentru că, dacă se-ntâmplă asta, ar însemna să-i trădez eu. I-am trădat prin pace - ce pace? i-am trădat pe toţi, asta-i ceea ce cred. Iartă-mă, dar aşa e.

- Înţeleg. Chiar şi aşa am putea face pace. Dumneata şi cu mine. Nu?

- Poate. Poate cu timpul.

Ah, timpul, îşi spuse Kasigi amuzat. Astăzi am fost din nou în pragul morţii. Cât timp mai avem? Tu şi cu mine? Ce-i timpul altceva decât o iluzie, iar viaţa doar o iluzie în altă iluzie? Şi moartea? îşi amintea, cu mândrie, poemul de moarte al unuia dintre strămoşii săi samurai, care însumase totul desăvârşit.

Ce sunt norii
Altceva decât un motiv pentru cer? Ce e viața?

Altceva decât evadare din moarte?

Strămoşul său era Yabu Kasigi, daimo de Izu şi Baka şi sprijinitor al lui Yoshi Toranaga, primul şi cel mai mare dintre supușii lui Toranaga care, din tată-n fiu, conduseseră Japonia din 1603 până în 1871, când împăratul Meiji desfiinţase shogunatul şi scosese în afara legii întreaga clasă a samurailor. Dar Yabu Kasigi nu rămăsese în amintire pentru credinţa faţă de stăpânul său sau pentru curajul în luptă, aşa cum se întâmplase cu faimosul său nepot, Omi Kasigi, care luptase pentru Toranaga în marea bătălie de la Sekigahara, unde, deşi pierduse un braţ, condusese atacul care zdrobise duşmanul. O, nu, Yabu îl trădase pe Toranaga, sau încercase să-l trădeze şi astfel i se poruncise să-şi facă seppuku - sinuciderea rituală prin despicarea pântecului.

Yabu era venerat pentru caligrafia poemului său de moarte, pentru curajul său când îşi făcuse seppuku în acea zi, îngenunchind în faţa samurailor adunaţi, el îndepărtase batjocoritor pe cel de-al doilea samurai care ar fi trebuit să stea în spatele lui cu sabia cea lungă şi să pună capăt agoniei, iute, retezându-i capul şi înlăturând astfel ruşinea de a i se auzi strigătul de durere. Luase pumnalul scurt şi şi-l înfipsese adânc în pântece, apoi făcuse liniştit cele patru tăieturi, cel mai dificil seppuku din câte fuseseră vreodată: de-a curmezişul şi în jos, din nou de-a curmezişul şi în sus, apoi îşi ridicase măruntaiele cu mâinile, ca în cele din urmă să moară fără să scoată un sunet. Kasigi se cutremură la gândul că ar fi putut face acelaşi lucru, ştiind că n-ar fi avut vreodată curajul. Războaiele moderne nu seamănă deloc cu acele zile când ţi se putea porunci să mori astfel, la simpla dorinţă a stăpânului.

Îl văzu pe Şcragger privindu-l cu atenţie.

- Şi eu am fost în război, spuse el involuntar. Pe avioane. Am zburat pe Zerouri în China, în Malaya, în Indonezia şi-n Noua Guinee. Curajul în timp de război e diferit de curajul în sine. Vreau să spun, nu în timp de război, nu-i aşa?

- Nu înţeleg.

Nu m-am gândit la războiul meu de ani de zile, îşi zise Kasigi, scăldat brusc de un val de teamă, amintindu-şi veşnica spaimă de a fi ucis sau rănit, spaimă care-l măcina şi astăzi, când era sigur că aveau să moară cu toţii, el şi cu însoţitorii săi îngheţaţi de spaimă. Da, şi toţi am făcut astăzi ceea ce am făcut

în toţi acei ani de război: ne-am amintit moştenirea noastră, Pământul Zeilor, ne-am înghiţit spaima aşa cum am fost învăţaţi din copilărie, ne-am prefăcut calmi, ne-am prefăcut echilibraţi ca să nu ne facem de ruşine în faţa altora, am zburat într-o mulţime de misiuni pentru împărat, împotriva duşmanului, cât de bine am putut şi apoi, când el a spus: "Puneţi jos armele", le-am pus recunoscători, oricât de mare ar fi fost ruşinea.

Câţiva găsiseră această ruşine de nesuportat şi se sinuciseseră după tradiţia străveche, onorabil. Mi-am pierdut oare cinstea pentru că n-am făcut-o? Nici gând! M-am supus împăratului care a poruncit să îndurăm ceea ce nu se putea îndura, apoi m-am alăturat firmei vărului meu, aşa cum ne cerea datoria, şi l-am servit cu cinste spre şi mai marea glorie a Japoniei. Am ajutat la ridicarea companiei Toda Shipping Industries din ruinele Yokohamei, transformând-o într-una din cele mai mari firme din Japonia, am construit nave uriaşe, inventând superpetrolierele, tot mai mari în fiecare an, şi aştept în curând ca să fie aşezată chila primului tanc petrolier de-un milion de tone. Acum vasele noastre sunt peste tot, purtând materii prime în Japonia şi ducând de-aici produse finite. Suntem, pe bună dreptate, minunea lumii, dar, o, atât de vulnerabili! Trebuie să avem petrol sau o să pierim.

Văzu pe una dintre ferestre un petrolier îndreptându-se către Golf şi un altul către Hormuz. Un pod neîntrerupt, îşi zise, cel puţin un petrolier la fiecare sută de mile pe tot drumul de aici către Japonia, zi de zi, ca să hrănească fabricile noastre, fără de care am muri de foame. OPEC-ul o ştie, ne stoarce cât poate şi-şi freacă mâinile bucuros, ca astăzi. Astăzi mi-a trebuit toată puterea voinţei mele ca să mă prefac că sunt calm în timpul tocmelii cu francezul ăsta odios, puţind a usturoi şi a scârboşenia aia zemuindă, borâtura aia numită brie, care-mi cerea, bătăios, doi dolari şi optzeci de cenţi peste preţul deja scandalos de paisprezece dolari şi optzeci de cenţi, iar eu, dintr-o străveche linie de samurai, a trebuit să mă tocmesc cu el ca un chinez din Hong Kong.

- Dar, m'sieur de Plessey, desigur că puteţi vedea că la acest preţ, la care se adaugă transportul ...

- Îmi pare rău, m'sieur Kasigi, dar am şi eu ordinele mele. Aşa cum s-a convenit, cele trei milioane de barili de petrol de la Siri trebuie oferite mai întâi dumitale. ExTex a cerut o parte şi alţi

patru parteneri importanţi solicitat de asemenea cantitatea. Dacă doreşti, poţi renunţa....
- Nu, dar contractul specifică la preţul curent al OPEC şi...
- Da, dar desigur ştii că toţi furnizorii OPEC cer o bonificaţie. Nu uita că saudiţii plănuiesc să reducă producţia luna asta şi că săptămâna trecută toţi producătorii mai importanţi au hotărât un alt val de reduceri de force majeure, că Libia îşi reduce şi ea producţia. BP - British Petroleum - a continuat reducerile până la patruzeci şi cinci de procente...

Kasigi ar fi vrut să urle de furie când îşi amintea că până la urmă căzuse de acord, cu condiţia să aibă toate cele trei milioane de barili la acelaşi preţ, iar francezul zâmbise dulce şi spusese "Desigur, cu condiţia să încărcaţi în şapte zile", amândoi ştiind că aşa ceva era cu neputinţă.

Ştia de asemenea că o delegaţie de stat românească se afla în acele momente în Kuweit, căutând trei milioane de tone de petrol brut, nu trei milioane de barili, ca să-şi compenseze reducerea aprovizionării cu petrol iranian care ajungea la ei prin conductele irano-sovietice, şi că mai erau şi alţi cumpărători, cu duzinele, care aşteptau la rând pentru petrolul de pe Siri, şi pentru toate celelalte transporturi asupra cărora avea dreptul primei opţiuni petrol, gaz natural lichid, nafta şi alte produse petrochimice.
- Foarte bine, şaptesprezece şaizeci un baril, spusese cu voce plăcută Kasigi, dar în sinea lui se jură să egaleze scorul cumva.
- Pentru încărcătura acestui petrolier, m'sieur.
- Desigur că pentru încărcătura acestui petrolier, spusese şi mai amabil.

Şi acum acest pilot australian îmi şopteşte că chiar şi acest petrolier s-ar putea să nu fie în siguranţă.

Bătrânul ăsta ciudat. Prea bătrân ca să mai zboare şi totuşi atât de priceput, atât de bine pregătit, atât de deschis şi atât de prost. Prost! E o prostie să fii atât de deschis, pentru că astfel eşti în puterea celuilalt.
- Spuneai că poate cu timpul am putea face pace. Astăzi amândoi era să sfârşim acest timp. Ne-a salvat doar priceperea dumitale şi norocul, pe care noi îl numim karma. Într-adevăr, nu ştiu cât de mult timp mai avem. Poate că vasul meu va sări în aer mâine. Voi fi la bordul lui. Ridică din umeri. Karma! Hai să

fim prieteni! Numai dumneata şi cu mine. Nu cred că ne trădăm aşa camarazii noştri din război, ai dumitale şi ai mei.

Întinse mâna.

- Te rog.

Şcragger privi palma întinsă. Kasigi se străduia să aştepte. Apoi Şcragger cedă, încuviinţă uşor din cap şi strânse mâna cu putere.

- E-n regulă, amice! Hai să-i dăm drumul!

În acea clipă îl văzu pe Vossi întorcânu-se şi făcându-i semn.

Într-o clipă, Şcragger ajunse în cabină.

-Da, Ed?!

- Se anunţă un CASEVAC, Scrag! De pe Siri Trei. Unul dintre cei de acolo a căzut peste bord.

Porniră la iuţeală. Trupul plutea la piciorul sondei, îl ridicară la bord cu un vinci. Rechinii îşi luaseră deja partea din picioare, iar unul dintre braţe lipsea. Capul şi faţa erau lovite rău şi desfigurate ciudat.

Cadavrul era al lui Abdullah Turik.

CAPITOLUL 6

lângă Bandar-e Delam; ora 4,52 după-amiază.

Umbrele se lungeau. De-a lungul drumului, ţinutul era plin de mărăcinişuri, iar la orizont se înălţau dalele pietroase ale munţilor acoperiţi de zăpadă, capătul nordic al lanţului Zagros. De partea aceasta, dincolo de pârâul şi mlaştinile ce se întindeau până la portul aflat la câţiva kilometri depărtare, se afla una dintre numeroasele conducte de petrol care traversau regiunea în toate direcţiile. Conducta de oţel avea cincizeci de centimetri în diametru şi era aşezată pe capre de beton, trecea pe sub un mic pod, traversând drumul, apoi intra in pământ. La un kilometru către est se afla un sat alcătuit din locuinţe joase, acoperite de praf, cu pereţi nezugrăviţi, din chirpici, şi direcţia aceea se apropia un automobil. Era vechi şi uzat şi se deplasa încet, dar motorul suna bine, prea bine pentru aspectul caroseriei.

În maşină se aflau patru iranieni. Erau tineri şi proaspăt bărbieriţi şi mai bine îmbrăcaţi decât de obicei, deşi toţi erau

asudaţi şi foarte nervoşi. În apropierea podeţului, maşina se opri. Unul dintre tineri, care purta ochelari, se ridică de pe locul din faţă şi se prefăcu că urinează la marginea drumului, in timp ce ochii lui scrutară atenţi de jur împrejur.
- E liber, spuse.

De îndată, cei doi din spate ieşiră cu agerime afară ducând între ei un sac grosolan, greu, şi se strecurară aplecaţi, de-a lungul talazului de pământ, sub podeţ.

Tânărul cu ochelari îşi încheie nasturii de la pantaloni, apoi, ca într-o doară, se îndreptă către maşină şi ridică cu grijă capota portbagajului. Sub o bucată de prelată zdrenţuită se zărea ţeava boantă a unui pistol mitralieră de fabricaţie cehoslovacă. Se mai linişti oarecum. Şoferul ieşi şi el şi urină în şanţ cu un jet puternic.
- Am vrut şi eu, Mashoud, dar n-am putut, spuse tânărul cu ochelari, invidios.

Îşi şterse sudoarea de pe faţă şi îşi împinse ochelarii în sus pe nas.
- Nu pot s-o fac niciodată înainte de examen, spuse Mashoud şi rîse. Facă Allah să se deschidă din nou Universitatea.
- Allah! Allah e opiul maselor, zise tânărul cu ochelari în direcţia lui, apoi se întoarse către drum.

Era încă pustiu în ambele direcţii, cât se putea vedea cu ochii. La sud, undeva în depărtare, soarele se reflecta în apele Golfului. Aprinse o ţigară. Degetele îi tremurau. Timpul trecea foarte încet. Muştele roiau, făcând tăcerea să pară şi mai profundă. Apoi observă un nor de praf pe drum, dincolo de sat.
- Priveşte!

Amândoi tinerii îşi mijiră ochii privind în depărtare.
- Sunt furgonete sau camioane?
- Camioane militare, spuse neliniştit Mashoud, apoi alergă către marginea podeţului şi strigă: Grăbiţi-vă, voi doi! Se apropie ceva!
- E-n regulă! strigă o voce de dedesubt.
- Suntem aproape gata, spuse cealaltă voce.

Cei doi tineri de sub podeţ deschiseseră sacul şi înghesuiau la întâmplare, de-a lungul conductei de oţel. Săculeţii turtiţi erau plini de explozibil. Conducta era acoperită cu o teacă de prelată şi smoală pentru a o proteja de rugină.

- Dă-mi detonatorul şi fitilul, Aii, spuse răguşit cel ai mare dintre ei.

Amândoi erau acum murdari, iar sudoarea lăsase urme prin stratul de murdărie.

- Uite!

Aii le dădu cu grijă, simţind cămaşa lipită de piele.

- Eşti sigur că ştii cum s-o faci, Bijan?

- Doar am studiat instrucţiunile ore-ntregi. N-am exersat şi cu ochii închişi?

Bijan se strădui să zâmbească.

- Suntem ca Robert Jordan în "Pentru cine bat clopotele". Chiar aşa!

Celălalt se cutremură.

- Sper că clopotele nu bat pentru noi. Chiar dacă e aşa, ce mai contează? Partidul va învinge, şi masele vor obţine victoria.

Degetele neexperimentate ale lui Bijan înfipseră îndemânatice detonatorul cu nitroglicerină într-unui dintre săculeţii cu exploziv, înfipseră un capăt al fitilului dedesubt şi îngrămădiră ultimii săculeţi peste el, ca să-lțină la locul lui. Vocea lui Mashoud se auzi şi mai neliniştită:

- Grăbiţi-vă! Cred că sunt camioane militare cu soldaţi.

Pentru un moment amândoi tinerii paralizară, apoi desfăşurară fitilul, împiedicându-se unul de celălalt în nervozitatea lor.

Pe neobservate, capătul fitilului prins în detonator scăpă. Aşezară aproape trei metri de fitil pe pământ, prinseră capătul lui si-şi luară picioarele la spinare, apoi aruncă o privire fugară înapoi, ca să verifice totul, văzu că partea aprinsă ardea frumos, cu scântei, şi rămase cu gura căscată când observă celălalt capăt bălăngânindu-se liber. Ţâşni înapoi, îl înfipse cu mâini tremurânde în detonator şi alunecă. Nitroglicerina explodă şi aprinse săculeţul de exploziv de lângă ea şi acesta îl aprinse pe următorul şi pe următorul şi întreaga grămadă explodă, rupându-l pe Bijan în bucăţi, laolaltă cu şase metri din lungimea ţevii, aruncând în aer podeţul şi răsturnând maşina, ucigând doi din ceilalţi tineri şi smulgând un picior ultimului dintre ei. Petrolul începu să se reverse din conductă. Sute de barili pe minut. Ar fi trebuit să se aprindă, dar nu se întâmplă asta - explozibilul fusese prost amplasat si detonat - şi când cele două camioane militare se opriră cu prudenţă la o sută de metri mai

departe, scurgerea de petrol atinsese deja pârâul. Fracţiunile mai uşoare, gazoase, volatile, pluteau la suprafaţă, iar cele mai dense începură să se afunde în maluri, în mlaştini şi sol, transformând întreaga zonă într-o porţiune extrem de periculoasă.

În cele două camioane rechiziţionate se aflau douăzeci de Gărzi Verzi, pro-Khomeini, cei mai mulţi dintre ei bărboşi, restul nebărbieriţi, toţi purtând banderolele caracteristice, ţărani, câţiva muncitori petrolişti, un şef pregătit de -OEP şi un mullah, toţi înarmaţi cu arme militare, câţiva răniţi. Un căpitan de poliţie, în uniformă, legat şi cu căluş în gură şi încă în viaţă, zăcea pe podea. Atacaseră şi copleşiseră prin număr un post de poliţie din nord şi se îndreptau acum către Bandar-e Delam ca să continue războiul. Sarcina lor era să-i ajute pe alţii să preia controlul asupra aeroportului civil aflat la câţiva kilometri spre sud.

Cu mullahul în frunte, ajunseră la marginea podeţului distrus. Pentru un moment priviră petrolul care se revărsa, apoi un geamăt le atrase atenţia. Îşi coborâră armele de pe umăr şi se îndreptară prudenţi către maşina răsturnată.

Tânărul căruia explozia îi smulsese un picior zăcea pe moarte, pe jumătate prins sub maşină. Muştele roiau, se aşezau şi se ridicau din nou pe sângele şi măruntaiele întinse peste tot.

- Cine eşti? întrebă mullahul, zgâlţâindu-l brutal. De ce aţi făcut asta?

Tânărul deschise ochii. Fără ochelari, totul părea înceţoşat. Pipăi orbeşte după ei. Spaima de moarte îl inundă. Încercă să spună Shahada, dar nu reuşi să scoată decât un ţipăt adânc. Sângele îi năvăli în gât, sufocându-l.

- Facă-se voia lui Allah, spuse mullahul întorcându-se cu spatele.

Observă în ţarina ochelarii sparţi şi îi ridică. O lentilă era spartă, iar cealaltă lipsea.

- De ce or fi făcut asta? întrebă unul dintre ei. N-avem ordin să sabotăm conductele. Nu acum!

- Trebuie să fie comunişti, sau scârnăvii islamic-marxiste!

Mullahul aruncă ochelarii. Avea faţa zgâriată, halatul lung rupt în câteva locuri şi era flămând.

- Par a fi studenţi! Fie ca Allah să-şi omoare toţi duşmanii la fel de iute.

- Hei, ia uitaţi-vă aici! strigă celălalt.

Scotocise maşina şi găsise trei pistoale mitralieră şi câteva grenade, toate de fabricaţie cehoslovacă.
- Doar cei de stânga sunt atât de bine înarmaţi. Câinii ăştia sunt într-adevăr duşmani.
- Allah fie binecuvântat! Bun! Ne sunt de folos armele astea! Putem să ocolim groapa cu camioanele?
- Da, uşor. Mulţumită lui Allah, spuse şoferul, un bărbat îndesat, bărbos.

Era muncitor într-unui dintre câmpurile petrolifere şi ştia câte ceva despre conductele petroliere.
- Ar fi bine să comunicăm cuiva despre sabotaj, adăugă nervos. Întreaga zonă ar putea să explodeze. Aş putea să dau un telefon la staţia de pompare, dacă găsim vreunul care să funcţioneze, sau să trimitem un mesaj. Ar putea atunci să închidă conducta. Ar fi bine să ne grăbim, toată zona e în pericol de moarte, iar scurgerea va polua totul în josul râului.
- Asta e-n mâinile lui Allah. Mullahul privi petrolul care se împrăştia.
- Totuşi nu e drept să risipim bogăţia pe care Allah ne-a dat-o. Bine. Ai să încerci să telefonezi de la aeroport.

Un alt ţipăt gâlgâit de ajutor ieşi din gura tânărului. Îl lăsară acolo, să moară singur.

Aeroportul Bandar-e Delam, ora 5,30 după-amiază.

Aeroportul civil era nepăzit, abandonat, şi nu era operaţional decât pentru contingentul S-G care ajunsese acolo cu câteva săptămâni în urmă, venind din insula Kharg. Avea două piste scurte, un turn scund, câteva hangare, o clădire cu un etaj pentru birouri şi câteva barăci. Iar acum şi câteva rulote moderne - proprietatea S-G - drept locuinţe temporare şi punct de comandă. Era ca oricare alt aeroport din duzinele pe care Şahul le construise pentru liniile aeriene locale care deserveau tot Iranul. "Vom avea aeroporturi şi transporturi moderne", decretase el, şi se făcuse. Dar de când începuseră tulburările, cu şase luni în urmă, şi toate liniile interne intraseră brusc în grevă, avioanele rămăseseră la sol în tot Iranul, iar aeroporturile fuseseră închise. Mecanicii de sol şi personalul dispăruseră. Cele mai multe dintre avioane fuseseră lăsate în aer liber, fără nici un fel de întreţinere sau îngrijire. Dintre cele trei bimotoare

reactoare parcate pe şorţul pistei, două aveau roţile dezumflate, iar unul o fereastră de la carlingă spartă. Toate aveau rezervoarele golite de hoţi. Toate erau murdare aproape nişte epave. Şi triste.
În mare constrast cu acestea erau cele cinci elicoptere strălucitoare ale S-G, trei '212 şi două' 206, aliniate meticulos, spălate şi controlate la sfârşitul fiecărei zile.

Soarele coborâse deasupra orizontului şi arunca umbre lungi. Căpitanul Rudiger Lutz, pilot şef, se îndreptă către ultimul elicopter şi-l inspecta cu aceeaşi grijă ca şi pe celelalte.

- Foarte bine, spuse în cele din urmă. Puteţi să lăsaţi treaba.

Supraveghe mecanicii şi echipa de sol iraniană care împingea aparatele înapoi în hangarele lor, şi ele fără pată. Ştia că mulţi dintre angajaţi râdeau de el pe la spate din pricina meticulozităţii sale, dar asta nu conta atâta vreme cât îl ascultau.

Asta-i cea mai dificilă problemă a noastră, se gândi, cum să-i facem să ne dea ascultare, cum să lucreze într-o situaţie de război, când nu suntem guvernaţi de reguli militare, ci pur şi simplu necombatanţi în mijlocul unei bătălii, indiferent dacă Duncan McIver vrea,s-o admită pe faţă sau nu.

În dimineaţa aceea, Duke Starke ii transmisese prin radio, de la Koviss, mesajele îngrijorătoare ale lui McIver, aflat la Teheran, despre zvonurile atacului asupra aeroportului din Teheran şi răscoala de la una din bazele aeriene de acolo, pentru că, din pricina distanţei şi a munţilor Bandar-e Delam, nu se putea vorbi direct cu Teheranului nici cu celelalte baze ale lor, numai cu Kowissul. Îngrijorat, Rudi adunase tot personalul lor neiranian, patru piloţi, şapte mecanici - şapte englezi, doi americani, un german şi un francez - într-un loc de unde nu puteau fi auziţi şi le spusese:
- Duke n-a zis prea multe, dar felul în care a făcut-o mi-a tot zis Rudiger, când el de fapt îmi spune de obicei Rudi... Părea agitat.
- Nu-i în firea lui Duke Starke să se agite decât dacă suntem în pom, spusese neliniştit Jon Tyrer, adjunctul american al lui Rudi. Crezi că a dat de greu? Crezi că ar fi mai bine să aruncăm o privire la Kowiss?
- Poate. Da' s-aşteptăm până la noapte, când o să vorbesc cu el.
- În ce mă priveşte, cred c-ar fi mai bine să ne pregătim să tragem o fugă la miezul nopţii, Rudi, spusese notărât mecanicul

Fowler Joines. Da, dacă bătrânul Duke e nervos, ar fi mai bine s-o ştergem, să spălăm putina.
- Eşti nebun, Fowler.
- Noi n-am avut niciodată neplăceri, spusese Tyrer. Toată zona asta e mai mult sau mai puţin liniştită, poliţia şi trupele sunt disciplinate şi bine controlate. La dracu', avem cinci baze aeriene pe o rază de treizeci de kilometri şi sunt toţi militari de elită şi fideli Şahului. Fără îndoială că o să fie o lovitură militară loialistă cât de curând.
- Ai fost vreodată în mijlocul vreunei lovituri militare, pentru Dumnezeu?! Trag ca chiorii unu-ntr-altul şi eu sunt civil!
- Okay, să zicem că suntem în pom. Ce propui?

Discutaseră tot felul de posibilităţi. Graniţa Irakuhr pe pământ, prin aer sau pe apă se afla la câteva sute de kilometri depărtare, iar în Kuweit era uşor de ajuns peste.
- O să aflăm din timp, spusese Rudi foarte încrezător McIver o să afle dacă se pregăteşte vreo lovitură.
- Ascultă, fiule, spusese Fowler mai acru decât de obicei, ştiu foarte bine cum sunt firmele astea la fel ca ticăloşii ăia de generali. Dacă într-adevăr se împute treaba, or să ne lase baltă. Să fiu al dracului dacă n-o fi aşa! Aşa că mai bine să punem ceva la cale. N-am de gând să-mi las capul găurit pentru Şah, Khomeini sau chiar pentru Gavallan cel Mare. Eu zic s-o ştergem - să golim cotineaţa!
- Fir-ar al dracului, Fowler! explodase unul dintre piloţii englezi. Vrei să zici să furăm unul dintre propriile noastre aparate? Ne lasă la sol pe vecie!
- Poate-i mai bine decât la porţile Raiului!
- Ne pot doborî, pentru Dumnezeu! N-o să ne reuşească niciodată - ştii cum sunt urmărite toate zborurile noastre, ce nervoşi sunt ăia de la radar pe-aici! E mai rău decât la Lengeh... Nu putem să ne ridicăm fără să cerem mai întâi permisiunea de-a porni motoarele.

În cele din urmă îi rugase să-i prezinte sugestii în eventualitatea că ar fi fost necesară o evacuare bruscă pe pământ, prin aer sau pe mare şi îi lăsase să se certe.
- Toată ziua îşi storsese creierii ce să facă, ce nu era în regulă la Kowiss sau la Teheran. Ca pilot-şef, se simţea responsabil pentru echipa lui - lăsând la o parte duzina de muncitori iranieni şi pe Jahan, operatorul său radio, pe care nu fusese în stare să-l

plătească de şase săptămâni, ca şi toate aparatele şi piesele de schimb.

Suntem al dracului de norocoşi că am scăpat de Kharg atât de bine, îşi zise, simţind că i se strânge stomacul. Retragerea a mers uşurel, cu toate aparatele, cu toate piesele de schimb importante, iar o parte din ele fuseseră aduse chiar de aparatele lor în patru zile, fără să se amestece cu încărcăturile grele sau cu zborurile sub-contractate sau situaţiile de urgenţă.

Fusese uşor să plece din Kharg, pentru că toată lumea voia să plece cât de curând cu putinţă. Chiar şi înainte de a începe tulburările, Kharg era o bază nepopulară, unde nu aveai altceva de făcut decât să munceşti şi să aştepţi zilele libere pentru a merge la Teheran sau acasă. când începuseră necazurile, toată lumea ştia că Kharg era o ţintă primară pentru revoluţionari. Fuseseră o mulţime de lupte de stradă şi împuşcături. De curând, fuseseră zăriţi printre răsculaţi o mulţime de purtători de banderole ale OIEP - Organizaţia Iraniană pentru Eliberarea Palestinei. Şi comandantul insulei ameninţase că o să împuşte fiecare sătean de pe insulă dacă nu se potolesc ciocnirile. De când plecaseră, cu câteva săptămâni în urmă, insula fusese tăcută, ameninţător de tăcută, iar retragerea nu fusese de fapt o urgenţă, îşi aminti el însuşi. Cum să ne descurcăm într-o astfel de situaţie?

Cu o săptămână în urmă zburase la Kowiss că să ridice câteva piese de schimb mai deosebite şi-l întrebase pe Starke cum plănuia să se descurce acolo dacă se iveau, într-adevăr, necazuri.

- La fel ca tine, Rudi. Ai încerca să te descurci în cadrul regulilor companiei, care atunci nu se vor putea aplica, spusese texanul cel înalt. Avem câteva lucruri în favoarea noastră. Aproape toţi băieţii noştri sunt foşti militari, deci există un fel de lanţ de comandă, dar, la dracu', poţi plănui tot ce vrei şi poţi să nu dormi cu nopţile, pentru că atunci când toată şandramaua sare în aer o să fie ca de obicei: o parte dintre tipi or să cedeze, alţii nu, şi n-ai să ştii niciodată dinainte care ce-o să facă, sau nici măcar cum ai să reacţionezi tu însuţi.

Rudi nu fusese niciodată pe câmpul de luptă, deşi când îşi făcuse stagiul militar în armata germană, prin anii '50, fusese la graniţa cu Germania de Est, iar în Germania de Vest eşti

întotdeauna conştient de Zid, de Cortina de Fier şi de toţi fraţii şi surorile tale din partea cealaltă şi de legiunile sovietice şi de cele ale sateliţilor lor, aşteptând ameninţătoare, cu zecile lor de mii de tancuri şi rachete în spatele lor, la câţiva metri; şi conştient de prea zeloşii naţionalişti germani de fiecare parte a graniţei venerându-şi Messia lor care se numeşte Lenin, şi de rniile de spioni care încearcă să ne diece pe dinăuntru. Trist.

Câţi or fi fost dintre cei de la mine de-acasă?

Se născuse într-un mic sat de lângă Plauen, în apropiere de graniţa cehoslovacă, acum parte a Germaniei de Est. În '45 avea doisprezece ani, fratele lui şaisprezece şi se afla deja în armată. Anii de război nu fuseseră răi pentru el, pentru sora lui mai tânără şi pentru mama lui. La ţară se găsea mâncare de ajuns, dar în '45 fugiseră din faţa hoardelor sovietice purtând cu ei tot ce puteau, alăturându-se vastei migraţii germane către vest: două milioane din Prusia, alte două din nord, patru din zona centrală şi alte două din sud, împreună cu milioane de cehi, polonezi, unguri, români, austrieci, bulgari, din toată Europa, înfometaţi, îngroziţi, zbătându-se să rămână în viaţă.

Ah, supravieţuirea.

Îşi amintea cum mergea cu mama lui, cu o căruţă, la o groapă de gunoi, înfrigurat, istovit şi aproape doborât de foame, undeva în apropierea Nurnbergului, prin ţinutul răvăşit de război şi prin oraşele transformate în ruină, mama lui căutând disperată un ceainic - al lor fusese furat peste noapte. Era cu neputinţă să cumperi unul, chiar dacă ai fi avut bani.

- Trebuie să facem rost de un ceainic ca să fierbem apa, sau o să murim cu toţii. O să căpătăm tifos sau dizenterie ca ceilalţi. Nu putem trăi fără apă fiartă, ţipase ea.

Aşa că plecase împreună cu ea, scăldată în lacrimi, convins că era pierdere de vreme, dar găsiseră unul. Era vechi şi ruginit, cu vârful îndoit şi fără miner, dar avea capac şi nu cu curgea. Acum ceainicul era curat şi strălucitor, aşezat la locul de cinste pe soba din bucătăria casei de ţară de lângă Freiburg, în Pădurea Neagră, unde locuiau soţia, fiii şi mama lui. Şi o dată pe an, de fiecare An Nou, mama lui făcea ceai cu apa fiartă în acel ceainic. Şi atunci când era acolo, zâmbea odată cu ea.

Dacă crezi îndeajuns, fiule, şi încerci, spunea ea întotdeauna, cu voce aproape şoptită, poţi să găseşti un ceainic. Nu uita, tu l-ai găsit, nu eu!

Auzi brusc strigăte de alarmă. Se răsuci pe călcâie şi văzu trei camioane militare ţâşnind prin poartă, unul îndreptându-se în viteză către turn, celelalte către hangarele lui. Camioanele frânară derapând şi revoluţionari cu banderole verzi se împrăştiară prin întreaga bază, doi dintre ei repezindu-se la el cu armele coborâte, strigând în farsi, limbă pe care el n-o înţelegea, în timp ce ceilalţi începură să îi strângă oamenii în hangar.

Împietrit, ridică mâinile, cu inima bătându-i nebuneşte. Cei doi atacatori, bărboşi şi asudaţi de agitaţie şi teamă, îşi înfipseră ţevile armelor în dreptul feţei lui şi Rudi tresări.

- Nu sunt înarmat, gâfâi. Ce vreţi? Ei?!

Nici unul dintre ei nu răspunse, dar continuara să-l ţină sub ameninţarea armelor. În spatele lor putu să vadă restul echipei sale mânată din barăci către pista betonată. Alţi atacatori scotoceau prin elicoptere, răsturnând nepăsători echipamentul, unul dintre ei aruncând vestele de salvare, grijuliu împachetate în buzunarele lor de lângă scaune. Furia îi învinse teama.

- Hei, Sie verrückten Dummkopfel strigă. Lass'n Sie meine verrückten Flugzeuge allein!

Mai înainte de a-şi da seama ce face, împinse armele la o parte şi alergă către ei. O clipă, păru că cei doi iranieni vor trage, dar nu făcură altceva decât să alerge după el, îl ajunseră din urmă şi îl îmbrânciră. Unul ridică patul armei ca să-l lovească în faţă.

-Opreşte!

Omul îngheţă. Cel care strigase comanda in engleză era abia trecut de treizeci de ani, voinic, purtând haine grosolane cu o banderolă verde pe mânecă, o barbă de câteva săptămâni, păr negru, ondulat şi ochi negri.

- Cine e şeful aici?

- Eu sunt.

Rudi se smulse din mâinile atacatorilor.

- Ce faceţi aici? Ce vreţi?

- Luăm în stăpânire aeroportul în numele Islamului şi al Revoluţiei.

Accentul omului era englezesc.

- Câţi soldaţi din aviaţie sunt pe-aici?

- Nici unul. Nu există trupe, nu există operatori în turn, nimeni în afară de noi, spuse Rudi încercând să-şi recapete suflul.
- Nu sunt trupe?

Vocea omului atinse o notă primejdioasă.
- Nu, nimeni. Au trecut patrule pe-aici, de când am venit, de câteva săptămâni. Vin din timp în timp, dar nu e nimeni staţionat aici, şi nu există aparate militare.

Rudi arătă cu degetul către hangar.
- Spune-le acelor oameni să aibă grijă de aparatele mele. Multe vieţi depind de ele. Şi iraniene şi ale noastre.

Omul se răsuci şi văzu ce se întâmpla. Strigă o altă comandă, blestemându-i. Oamenii îi răspunseră la fel, nepăsători, apoi, după o clipă, ieşiră în lumina înserării, lăsând haos în urma lor.
- Te rog să-i ierţi, spuse bărbatul. Mă numesc Zataki. Sunt şeful komitehului din Abadan. Cu ajutorul lui Allah am preluat acum controlul în Bandar-e Delam.

Rudi îşi simţea stomacul arzând. Tot personalul lui străin şi cel iranian era stană de piatră lângă clădirea scundă a birourilor, înconjuraţi de oameni înarmaţi.
- Lucrăm pentru o companie britani...
- Da, ştim de S-G Helicopters.

Zataki se întoarse şi strigă din nou. Alene, câţiva dintre oamenii lui se îndreptară către poartă şi începură să ocupe poziţii de apărare. Se întoarse către Rudi.
- Cum te cheamă?
- Căpitanul Lutz.
- N-ai de ce te teme, căpitane Lutz, dumneata şi oamenii dumitale. Aveţi arme aici?
- Nu, cu excepţia pistoalelor Verey pentru semnalizări luminoase, din dotarea aparatelor. Pentru semnalizări. Semnalizări în caz de pericol.
- Să mi le aduci.

Zataki se întoarse şi se apropie de grupul celor din S-G. Rămase acolo cercetând chipurile. Rudi citi teama pe feţele iranienilor săi - bucătarii, mecanicii de sol, echipa de întreţinere, Jahan şi Yemeni, mangerul de la IranOil.
- Aceştia sunt toţi oamenii mei, spuse, încercând să-şi facă glasul să sune ferm. Toţi angajaţi ai S-G.

Zataki îi aruncă o privire, apoi se apropie şi mai mult şi Rudi trebui să depună mult efort ca să nu clipească din nou.
- Ştii ce înseamnă Mujhadin-al-Khalq? Fedain? Tudeh? întrebă cu voce scăzută, dominându-l cu puterea si cu arma.
-Da.
- Bine.

După o pauză, Zataki se întoarse să privească tăcut, din nou, pe rând, iranienii. Se aşternu tăcerea. Brusc arătă cu degetul pe unul dintre bărbaţii din echipa de întreţinere. Omul tresări, apoi o rupse la fugă înnebunit, ţipând în farsi. Îl prinseră cu uşurinţă şi îl bătură până la leşin.
- Komitehul o să-l judece şi o să-l condamne în numele lui Allah.

Zataki îi aruncă o privire lui Rudi.
- Căpitane, spuse, cu gura transformată într-o linie subţire, te-am rugat să-mi aduci pistoalele Verey.
- Sunt în seif şi destul de în siguranţă, spuse Rudi la fel de aspru, însă fără să se simtă prea brav în sinea lui. Poţi să le iei oricând doreşti. Se află în aparate doar în timpul misiunii. Vreau să-l eliberaţi pe omul acela.

Fără vreun avertisment, Zataki îşi întoarse pistolul mitralieră şi izbi cu patul în capul lui Rudi, dar acesta, cu reflexe perfecte, îl prinse cu o mână, îl îndepărtă, îl smulse din mâinile omului şi, mai înainte ca arma să izbească pământul, muchia celeilalte palme coborî cu o lovitură zdrobitoare către gâtul neapărat al lui Zataki. Lovitura mortală se întrerupse la timp, abia atingând pielea celuilalt. Rudi se trase un pas înapoi, încolţit: toate armele erau îndreptate spre el. Din nou se aşternu tăcerea.

Oamenii lui aşteptau împietriţi. Zataki se holba furios la el. Umbrele se lungiseră şi mai mult şi o briză blinda se juca cu mâneca de vânt, făcând-o să pocnească uşor.
- Ridică arma!

În tăcerea şi mai adâncă, Rudi înţelese ameninţarea şi promisiunea din ea şi ştiu că viaţa lui şi ale celorlalţi se afla în cumpănă.
- Fowler, fă-o, ordonă el, şi se rugă să fi ales corect. Şovăitor, Fowler se apropie.
- Da, domnule! Vin chiar acu'!

Păru că trece o veşnicie până ce omul străbătu cei douăzeci de metri, dar nimeni nu-l opri şi unul dintre

revoluţionari se dădu chiar la o parte din drum. Ridică arma, puse automat piedica şi o întinse precaut lui Zataki, cu patul înainte.
- Nu s-a îndoit şi, ei bine, e ca şi nouă, fiule! Conducătorul grupului luă arma, trase din nou
piedica şi toţi percepură acest sunet ca pe un tunet.
- Ştii să umbli cu o armă?
- Da... sigur că da. Noi... toţi mecanicii a... toţi a trebuit să facem un curs în RAF... Royal Air Force, răspunse Fowler, păstrându-şi privirile nedezlipite de ochii celuilalt şi gândindu-se: "Ce dracu' caut eu aici, în faţa împuţitului ăsta de pui de târfă?" Putem să plecăm? Suntem civili, fiule, necombatanţi, ne rugăm de iertare, neutri!

Zataki zvâcni din deget către grupul celorlalţi.
- Întoarce-te acolo. Apoi se răsuci către Rudi.
- Unde ai învăţat karate?
- În armată. În armata germană.
-Ah! Germană? Eşti german? Germanii au fost buni cu Iranul, nu ca englezii sau americanii. Care sunt piloţii tăi? Numele şi naţionalitatea lor!

Rudi ezită, apoi arătă cu degetul:
- Căpitan Dubois, francez, căpitan Tyrer, Block şi Forsyth, englezi.
- Nici un american?

Simţi încă o dată stomacul strângându-i-se. John Ifyrer era american şi avea acte de identitate false. Apoi urechile lui prinseră zgomotul unui elicopter apropiindu-se, recunoscând sunetul înfundat, regulat al unui 206, şi cercetă automat cerul laolaltă cu toţi ceilalţi. Unul dintre revoluţionari lăsă să-i scape un ţipăt şi arătă în sus, în timp ce ceilalţi se repeziră să ocupe poziţii de apărare, împrăştiindu-se cu toţii, cu excepţia piloţilor. Toţi recunoscuseră însemnele.
-Toată lumea în hangar, porunci Zataki.

Elicopterul ajunse deasupra aeroportului şi începu să se rotească la trei sute de metri.
- E unul dintr-ale voastre?
- Da, dar nu de la baza asta.

Rudi îşi miji ochii privind în sus. Inima-şi iuţi bătăile când desluşi însemnele.
- Este EP-HXT de la baza noastră din Kowiss.

- Ce vrea?
- Evident: să aterizeze.
- Vezi cine-i la bord şi nu încerca vreo şmecherie! împreună merseră la staţia radio din birou.
- HXT, mă auzi? HXT!
- HXT. Te aud bine. Aici căpitanul Starke de la Kowiss. Căpitane Lutz?
- Da, căpitanul Lutz, căpitane Starke, spuse, ştiind, după felul formal în care i se adresase, că avea la bord străini - poate duşmani - şi că şi Starke îşi dăduse seama că ceva era în neregulă acolo.
- Cer permisiunea să aterizez. Mai am puţin carburant şi am nevoie de alimentare. Am permisiunea radarului de la Abadan.

Riidi aruncă o privire către Zataki.
- Întreabă cine e în aparat, spuse omul.
- Cu cine eşti la bord? Urmă o pauză.
- Patru pasageri. Care-i problema?

Rudi aşteptă. Zataki nu ştia ce să facă. Oricare dintre bazele militare putea să asculte conversaţia.
- Să coboare lângă hangar.
- Ai permisiunea de aterizare, HXT! Pune-l Ungă hangarul estic.
-HXT.

Zataki se aplecă şi închise aparatul.
- Pe viitor ai să foloseşti emiţătorul numai cu permisiunea mea.
- Sunt rapoarte de rutină care se transmit la Abadan şi la radarul din Kharg. Operatorul meu radio...

Sângele înroşi obrazul lui Zataki, care strigă:
- Până la alte ordine, acest aparat va fi folosit numai dacă se află vreunul dintre noi aici. Nici un elicopter n-o să se ridice sau n-o să aterizeze fără aprobare. Eşti responsabil pentru asta.

Apoi furia se evaporă la fel de iute cum apăruse. Ridică arma. Piedica era încă trasă.
- Dacă ţi-ai fi continuat lovitura, mi-ai fi rupt gâtul şi-aş fi murit. Aşa-i?

După o pauză, Rudi dădu din cap.
- Aşa-i!
- De ce te-ai oprit?
- N-am ucis pe nimeni şi nu vreau să-ncep acum!

- Eu am ucis mulţi, în slujba lui Allah. Mulţi! Binecuvântat fie Allah! Mulţi. Şi am să mai ucid mulţi duşmani ai Islamului, cu ajutorul lui Allah.

Zataki puse piedica.

A fost voia Domnului că lovitura s-a oprit. Nimic mai mult. Nu pot să-ţi dau pe omul ăla. E iranian. Aici suntem în Iran şi el e duşmanul Iranului şi-al Islamului.

Priviră din hangar elicopterul ce se apropia. La bord erau patru pasageri, toţi civili, toţi înarmaţi cu pistoale mitralieră. Pe scaunul din faţă se afla un mullah şi o parte din încordarea lui Zataki se risipi. Nu însă şi mânia. În momentul în care elicopterul atinse solul, revoluţionarii lui năvăliră din ascunzători cu armele coborâte şi înconjurară aparatul. Din el ieşi mullahul Hussain. Chipul lui se aspri la vederea lui Zataki şi a duşmăniei afişate de acesta.

- Pacea fie cu tine. Sunt Hussain Kowissi din komitehul Kowiss.

- Bine ai venit în regiunea mea, în numele lui Allah, mullahule, zise Zataki şi mai întunecat. Sunt colonelul Zataki din komitehul Abadan. Noi conducem regiunea asta şi nu ne plac oamenii care se aşează între noi şi Allah.

- Suniţii şi şiiţii sunt fraţi, Islamul e Islam. Mulţumim fraţilor noştri suniţi de la câmpurile de petrol din Abadan pentru ajutorul lor. Avem de vorbit. Revoluţia noastră islamică încă nu a învins.

Crispat, Zataki dădu din cap, îşi chemă oamenii şi îl invită pe mullah să-l urmeze. Imediat Rudi alergă sub palele elicei.

- Ce dracu se-ntâmplă, Rudi, întrebă Starke din cabină, sfârşind procedura de aterizare şi mişcându-şi umerii care îl dureau.

Rudi îi povesti.

-Tu?

La fel de repede, Starke îi istorisi cele întâmplate în timpul nopţii în biroul colonelului Peshadi.

- Mullahul şi huliganii lui s-au întors la prânz şi erau să crape când am refuzat să decolez cu oameni înarmaţi la bord. Omule, să fi murit acolo, pe loc, da' nu decolam cu oameni înarmaţi! Asta ne face un fel de unelte ale revoluţiei şi revoluţia încă n-a prins pe nicăieri. Venind încoace am văzut sute de soldaţi şi baricade pe drumuri. Ochii lui pătrunzători cuprinseră baza şi grupurile de Gărzi Verzi aflate ici şi colo, restul echipajului

rămas lângă barăci, sub pază, iar mecanicul încă zăcând în nesimţire.
- Ticăloşii! spuse şi coborî.
Se întinse din nou şi se simţi mai bine.
- Până la urmă am ajuns la un compromis: ei şi-au păstrat armele, iar eu încărcătoarele şi le-am depozitat în compartimentul de bagaje.
Se opri. Mullahul se apropia de ei pe sub elicea ce se învârtea leneş.
- Cheia de la compartimentul de bagaje, te rog, căpitane, spuse.
Starke i-o întinse.
- N-avem timp să ne întoarcem înapoi la Kowiss şi să ajungem la Abadan.
- Nu poţi să zbori noaptea?
- Pot, dar e-mpotriva regulilor voastre. Ai avut cască şi ai auzit cât e de rău pe-aici. O să ne bâzâie elicopterele şi avioanele militare ca albinele, înainte de-a ajunge la jumătatea drumului. O să realimentez şi o să rămânem peste noapte aici, cel puţin eu. Dumneata poţi oricând să capeţi vreun mijloc de transport de la amicii de-aici, dacă-i nevoie s-ajungi în oraş.
Hussain roşi.
- Ai puţin timp, americanule! spuse în farsi. Tu şi toţi paraziţii tăi imperialişti.
- Cum o vrea Allah, mullahule, cum o vrea Allah! Sunt gata de plecare după prima rugăciune, şi-atunci plec cu sau fără tine.
- Ai să mă duci la Abadan, şi-ai să aştepţi şi-apoi ai să te întorci la Kowiss, aşa cum vreau şi aşa cum a ordonat colonelul Peshadi!
Starke izbucni în engleză:
- Dacă ai să fii gata de plecare după prima rugăciune! Dar Peshadi n-a ordonat, nu-s sub ordinele lui sau ale tale sau ale IranOil. IranOil m-a rugat să te iau în cursa asta. Trebuie să realimentez pe drum la întoarcere.
Hussain spuse nervos:
- Foarte bine, o să plecăm în zori. Cât despre realimentare... se gândi o clipă...o să facem asta la Kharg.
Rudi şi Starke rămaseră cu gurile căscate.
- Cum o să primim permisiunea la Kharg? Kharg este loial, ăăă... adică încă sub controlul militarilor. O să vă zboare creierii!
Mullahul îl privi fără să clipescă.

- Aşteptaţi aici până când komitehul va hotărî. Într-o oră vreau să vorbesc cu Kowissul prin radio.

Se îndepărtă ca o furtună. Starke şopti:

- Ticăloşii ăştia sunt prea bine organizaţi, Rudi! Suntem în rahat până-n gât.

Rudi îşi simţea picioarele moi.

- Mai bine ne-am organiza şi noi, să ne pregătim s-o ștergem dracului de-aici.
- O să facem asta după masă. Tu ce faci?
- Credeam că-s mort. O să ne omoare pe toţi, Duke!
- Nu cred! Pentru un motiv oarecare suntem încă importanţi pentru ei. Au nevoie de noi şi de-aia Hussain dă înapoi, ca şi Zataki al tău. S-ar putea să ne înghiontească puţin ca să ne ţină în formă, dar cred că, cel puţin pentru viitorul apropiat, suntem importanţi într-un fel sau altul. Ei nu...

Starke încercă să-şi domolească durerea pe care o simţea în spate şi umeri.

- Mi-ar prinde bine sauna lui Erikki.

Îşi întoarseră privirile când un grup exuberant de Gărzi Verzi lăsă să-i scape în aer o rafală de mitralieră.

- Afurisiţii ăştia sunt săriţi. Din ce-am auzit, operaţia asta este parte a unei revolte generale împotriva armatei. Arme contra armelor. Cum stai cu recepţia? BBC sau Vocea Americii?
- Prost spre foarte prost şi bruiată în cea mai mare parte a nopţii. Sigur că Radio Iranul Liber se aude tare şi limpede ca întotdeauna...

Era vorba de staţia de radio sovietică amplasată chiar dincolo de graniţă, la Baku, pe malul Mării Caspice.

- ...iar Radio Moscova se aude de parcă ar fi chiar în curtea noastră, ca întotdeauna.

CAPITOLUL 7

Lângă Tabriz; ora 6,05 seara. În munţii acoperiţi de zăpadă, departe în nord, în apropierea graniţei sovietice, elicopterul JR 206 al lui Petikin urca iute. În lungul trecătorii; zbură razant peste o creastă, pe deasupra copacilor, urmând şoseaua.

- Tabriz Unu, HFC de la Teheran! Mă auziţi? Chemă din nou. Nici un răspuns. Lumina era în scădere, soarele târziu al după

amiezei era ascuns după norii groşi, aflaţi la numai câţiva zeci de metri deasupra lui, cenuşii şi încărcaţi de zăpadă. încercă din nou să prindă baza. Era foarte obosit, cu faţa plină de lovituri si dureroasă de la bătaia pe care o primise. Mănuşile si pielea crăpată a degetelor îl stânjeneau când apăsa butonul de emisie.
- Tabriz Unu, HFC de la Teheran! Mă auziţi?

Din nou nici un răspuns, dar asta nu-l îngrijora. În munţi, comunicaţiile radio erau întotdeauna proaste, nu era aşteptat; deci Erikki Yokkonen sau managerul bazei n-avusese nici un motiv ca să pună pe cineva de serviciu la emiţător. Pe măsură ce drumul urca, plafonul de nori se apropia, dar observă mulţumit că creasta din faţă era încă vizibilă şi, odată trecut de ea, drumul cobora, şi acolo, o jumătate de kilometru mai departe, se afla baza.

În dimineaţa aceea îi trebuise mult mai mult decât se aşteptase ca să ajungă cu maşina la mica bază militară aeriană de la Galeg Morghi, nu departe de Aeroportul Interaţional Teheran, şi, deşi părăsise apartamentul înaintea zorilor, ajunsese acolo când soarele palid se ridicase destul de sus pe cerul poluat, plin de fum.

Fusese nevoit să facă multe ocoluri. Încă se mai duceau lupte de stradă şi multe dintre drumuri erau blocate, unele deliberat, cu baricade, dar cele mai multe cu resturile caroseriilor incendiate ale automobilelor sau autobuzelor. Multe cadavre zăceau răspândite pe trotuarele şi străzile acoperite de zăpadă, mulţi răniţi, iar de două ori poliţişti furioşi îl întorseseră înapoi. Dar perseverase şi alesese un traseu şi mai ocolitor. Când ajunsese, spre surpriza lui, poarta lor dinspre acea parte a bazei unde ţineau cursurile de antrenament era deschisă şi nepăzită. Acolo trebuiau să se afle santinelele aviaţiei. Îşi parcase maşina la adăpost în hangarul S-G, dar nu găsise la datorie pe nimeni din echipa minimă de întreţinere de zi sau din personalul de sol. Era o zi rece, şi el era îmbrăcat în echipament îmblănit de zbor. Zăpada acoperise câmpul şi cea mai mare parte a pistelor de decolare. Aşteptând, îşi verificase elicopterul pe care avea de gând să-l ia. Totul fusese în regulă.

Piesele de schimb de care era nevoie la Tabriz, rotorul anticuplu şi două pompe hidraulice, se aflau în compartimentul de bagaje. Rezervoarele erau pline, ceea ce-i dădea o autonomie de două ore şi jumătate sau trei, patru - cinci sute de

kilometri, în funcţie de vânt, altitudine şi viteză. Trebuia totuşi să realimenteze în drum. Planul de zbor îi cerea m-o facă la Bandar-e Pahlavi, un port la Marea Caspică. Împinsese elicopterul pe pista de ciment fără mare greutate. Apoi porţile Iadului se deschiseseră şi se trezise în mijlocul unei bătălii.

Camioane încărcate cu soldaţi ţâşniseră pe poartă, tăind câmpul de-a curmezişul, întâmpinate de o grindină de gloanţe trase din hangarele, barăcile şi clădirile administraţiei unităţii militare. Alte camioane goneau în lungul drumului de centură, trăgând din mers, apoi li se alăturase un transportor blindat Bren, pe şenile, revărsând flăcări pe ţeava mitralierei. Uluit, Petikin recunoscuse pe umeri şi pe căşti însemnele Nemuritorilor. În urma lor veniseră autobuze blindate încărcate cu poliţişti şi alţi oameni înarmaţi, ce se-mprăştiaseră prin partea de bază unde se afla el, punând stăpânire pe ea.

Înainte de a-şi da seama ce se-ntâmplă, patru dintre ei îl înşfăcaseră şi-l târâseră către unul din autobuze, strigând la el în farsi.

- Pentru Dumnezeu, nu vorbesc farsi! strigase la rândul lui, încercând să se smulgă din strânsoare.

Unul dintre ei îl izbise în stomac şi el icnise, se smulsese şi îşi lovise agresorul în faţă. În aceeaşi clipă, celălalt scosese pistolul şi trăsese. Glonţul trecuse prin gulerul scurtei de zbor, ricoşând violent de laterala unui autobuz, lăsând scântei de cordită arsă în urma lui. Îngheţase. Cineva îl izbise puternic peste gură cu dosul palmei, iar alţii începuseră să-l lovească cu pumnii şi picioarele. În clipa aceea se apropiase un ofiţer de poliţie.

- American? Eşti american! spusese furios într-o engleză proastă.

- Sunt englez, gâfâise Petikin cu gura plină de sânge, încercând să se elibereze de oamenii care îl împinseseră cu spatele de capota unui autobuz. Sunt de la S-G Helicopters şi asta este...

- American, sabotor.

Omul îi proptise ţeava revolverului sub nas şi Petikin văzuse degetul încordându-se pe trăgaci.

- Noi, de la SAVAK, ştim că voi, americanii, sunteţi cauza tuturor necazurilor!

Înnebunit de groază, auzise o voce strigând în farsi şi simţise braţele de fier care îl ţineau slăbind strânsoarea. Fără

să-i vină a crede, zărise în faţa lui un tânăr căpitan de paraşutişti, englez, îmbrăcat într-o salopetă de camuflaj şi cu o beretă roşie pe cap, şi doi soldaţi scunzi, cu chipuri orientale, înarmaţi până-n dinţi, cu grenade agăţate de diagonalele de piele şi raniţe în spate. Nonşalant, căpitanul arunca cu mâna stângă în sus şi-n jos o grenadă, ca pe o portocală. La centură purta un revolver şi, într-o teacă, un cuţit cu o formă curioasă. Se oprise brusc şi arătase către Petikin, apoi spre elicopter, strigând furios la poliţişti în farsi; făcuse un semn imperios din mână după care îl salutase pe Petikin.

- Pentru Dumnezeu, încearcă să arăţi important, căpitane Petikin, spusese repede, cu un plăcut accent scoţian.

Izbise peste mână un poliţist care-l apucase de braţ pe Petikin.

Unul dintre ceilalţi se pregătise să ridice arma, dar se oprise când căpitanul smulsese cuiul de siguranţă de la grenadă, strângând însă bine levierul în mână. în aceeaşi clipă oamenii lui îşi armaseră pistoalele mitralieră, cu mişcări nepăsătoare, dar foarte atenţi. Cel mai în vârstă dintre cei doi zâmbise, mişcându-şi uşor cuţitul în teacă.

- Elicopterul e gata de zbor?

- Da, da, este! se bîlbîise Petikin

- Saltă-l sus cât de repede poţi, lasă uşile deschise şi când eşti gata să pleci fă-mi semn cu degetul şi-o să sărim toţi înăuntru. Pregăteşte-te să te depărtezi jos şi iute. Tenzing, du-te cu el.

Ofiţerul făcuse un semn scurt cu degetul către elicopterul aflat la patruzeci şi cinci de metri mai departe şi se întorsese cu spatele, trecând din nou pe farsi. Îi înjurase pe iranieni, ordonându-le să plece în cealaltă parte, unde bătălia se domolise puţin. Soldatul numit Tenzing îl însoţise pe Petikin, care era încă ameţit.

- Vă rog, grăbiţi-vă, sahib, spusese şi se sprijinise de una dintre uşi, cu arma pregătită.

Petikin n-avuse nevoie de altă încurajare. Alte maşini blindate trecuseră în goană pe lângă ei, fără să le dea atenţie, ca şi celelalte grupuri de poliţişti sau militari care încercau disperaţi să pregătească apărarea bazei împotriva gloatei care putea fi auzită apropiindu-se. În spatele lor, ofiţerul de poliţie se certa furios cu paraşutismul, în timp ce ceilalţi aruncau peste umăr priviri neliniştite către locul de unde se auzeau apropiindu-

se strigătele de "Allah-u Akbar!". Amestecate cu ele, se auzeau focuri de armă şi câteva explozii. La două sute de metri mai departe, pe drumul de centură, avangarda mulţimii incendie o maşină parcată şi aceasta explodă. Motoarele elicopterului se treziseră la viaţă şi sunetul lor îl înfurie pe ofiţerul de poliţie, dar o falangă de tineri civili înarmaţi atacase poarta din cealaltă direcţie. Cineva strigase: mujhadinii! Imediat, toţi cei aflaţi de partea aceasta a bazei se grupaseră ca să îi intercepteze şi începuseră să tragă. Folosindu-se de diversiune, căpitanul şi celălalt soldat alergaseră către elicopter, săriseră în el, iar Petikin trăsese maneta de gaze la maximum, pornind ca o săgeată la câţiva centimetri deasupra ierbii, zigzagând ca să se ferească de un camion în flăcări, apoi urcase glonţ, clătinându-se ca beat, spre înaltul cerului. Căpitanul alunecase, gata-gata să scape grenada din mână, neputând să pună la loc cuiul de siguranţă din pricina mişcărilor bruşte ale elicopterului. Se aşezase pe scaunul din faţă şi, ţinându-se disperat de el, deschisese uşa, aruncând grenada cu grijă afară, urmărindu-i curba prelungă către pământ. Explodase fără să rănească pe nimeni.

- Minunat, spusese.

Închisese uşa şi-o asigurase, îşi pusese centura, se convinsese că cei doi soldaţi erau în regulă şi ridicase degetul mare către Petikin. Acesta abia îl băgase în seamă. Odată ieşit din spaţiul aerian al Teheranului, aşezase elicopterul în mărăcinişuri, departe de orice drum sau sat, şi căutase găuri de gloanţe în fuzelaj. Când se convinsese că nu era nici una, respirase uşurat.

- Christoase! Nu pot să-ţi mulţumesc îndeajuns, căpitane! spusese, întinzându-i mâna, chinuit de o migrenă cumplită. La început am crezut că eşti un afurisit de miraj, căpitane...

- Ross. Acesta-i sergentul Tenzing şi acesta, caporalul Gueng.

Petikin strînsese mîinile tuturor şi le mulţumise. Erau oameni mărunţi, veseli, vânjoşi şi supli. Tenzing era mai în vârstă, trecut de cincizeci de ani.

- Cerul v-a trimis!

Ross zâmbise cu dinţi foarte albi pe chipul ars de soare.

- Nu prea ştiam cum o să scăpăm de acolo. N-ar fi fost o soluţie prea bună să ne batem cu poliţia, cu oricine, că veni vorba, chiar şi cu cei din SAVAK.

-Aşa-i!

Petikin nu mai văzuse vreodată ochi atât de albaştri la un bărbat. Apreciase că avea aproape treizeci de ani.

- Ce dracu' se-ntâmpla acolo?

- Se răsculaseră nişte aviatori şi nişte ofiţeri, iar loialiştii veniseră să pună capăt revoltei. Auzisem că se apropiau simpatizanţi de-ai lui Khomeini şi de stânga ca să-i ajute pe răsculaţi. Ce balamuc!

- N-am cum să-ţi mulţumesc mai mult! De unde-mi şti numele?

- Ei, auzisem vag la Tabriz. de planul dumitale de zbor prin Bandar-e Pahlavi şi-am fi vrut să ne iei şi pe noi. Întârziasem şi ne gândeam că te-am pierdut. Am avut o groază de piedici. Oricum, suntem aici. Mulţumim lui Dumnezeu pentru asta!

- Sunteţi gurka*!

- Doar, ăâ... cum să zic... cătane bătrâne, ca să zic aşa.

Petikin dăduse gânditor din cap. Băgase de seamă că, în afară de Ross, care purta gradele de căpitan, şi de beretele roşii, nici unul dintre ei nu avea însemne de armă pe umăr.

- Cum află "cătanele bătrîne" de aprobările de zbor?

- De fapt nu prea ştiu, spusese nevinovat Ross. Eu doar mă supun ordinelor.

Aruncase o privire în jur. Terenul era plat, pietros, deschis din toate părţile şi acoperit cu o zăpadă rece.

- Nu crezi c-ar trebui să plecăm? Suntem cam expuşi aici.

Petikin se întorsese în cabină.

- Ce se-ntâmplă la Tabriz?

- De fapt, am vrea să ne laşi înainte de Bandar-e Pahlavi, dacă nu te deranjează.

- Sigur.

Petikin începuse automat procedura de decolare.

- Ce se întâmplă acolo?

- Să zicem că trebuie să întrebăm un om ceva despre un câine.

Petikin râsese, căci îi deveniseră simpatici.

- Sunt o mulţime de câini prin jur. Bandar-e Pahlavi să fie şi n-am să mai pun întrebări.

- Iartă-mă, dar ştii cum e. Aş aprecia, de asemenea, dacă mi-ai uita numele şi că am fost la bord.

- Şi dacă mă întreabă autorităţile? Au fost mulţi de faţă la plecarea noastră.

---

* Trupe coloniale engleze de elită, recrutate in tona indo-nepaleză.

- N-am dat nici un nume. Ţi-am ordonat doar. Ross rânji - cu ameninţări îngrozitoare.
-Au right. Dar n-am să-ţi uit numele.

Petikin aterizase la câţiva kilometri, de periferiile portului Bandar-e Pahlavi. Ross alesese locul de aterizare pe o hartă pe care o avea cu el. Era o plajă acoperită de dune de nisip, la bună distanţă de orice sat, lângă apele albastre, placide, ale Mării Caspice. Bărci de pescuit punctau marea, cumuluşi mari pluteau pe cerul însorit. Ţinutul părea tropical, aerul era umed şi plin de insecte, nu erau urme de ninsoare, deşi, dincolo de Teheran, Munţii Elburs erau acoperiţi cu zăpadă. Era foarte neregulamentar să aterizezi fără aprobare, dar Petikin chemase de două ori aeroportul Bandar-e Pahlavi, unde trebuia să realimenteze, şi nu primise nici un răspuns, aşa că-şi zisese că era destul de acoperit. Putea oricând să acuze o situaţie de urgenţă.
- Mult noroc şi mulţumesc din nou, spusese, strângându-le din nou mâinile. Dacă vreodată aveţi nevoie de vreun serviciu, orice, e asigurat.

Se depărtaseră la iuţeală în susul dunelor, cu raniţele pe umeri. Fusese ultima dată când îi văzuse.
- Tabriz Unu, mă auzi?

Se rotea nehotărât la înălţimea regulamentară de două sute de metri, apoi coborî mai jos. Nici un semn de viaţă şi nici o lumină aprinsă. Ateriza în apropierea hangarelor, cuprins de un sentiment ciudat. Rămase un timp acolo, pregătit pentru decolare imediată, neştiind la ce să se aştepte. Ştirile despre aviatorii care se răsculaseră la Teheran, îndeosebi cei din presupusa elită a forţelor aeriene, îl tulburaseră foarte mult.

Nu veni nimeni. Nu se întâmplă nimic. Fără prea mare tragere de inimă, încuie cabina cu multă grijă şi ieşi, lăsând motoarele să meargă. Era foarte primejdios şi împotriva regulamentului. Foarte primejdios, pentru că dacă comenzile scăpau era posibil ca elicopterul să salte şi să scape de sub control. Dar nu vreau să fiu luat prin surprindere, îşi zise neliniştit. Verifică comenzile şi se îndreptă repede prin zăpadă către birouri.

Birourile erau pustii, ca şi hangarele, cu excepţia unui JR 212 dezasamblat. Rulotele erau goale, nici urmă de oameni sau vreun semn de luptă. Ceva mai liniştit, străbătu baza cât de iute

putu. În cabana lui Erikki Yok-konen se afla o sticlă goală de vodcă. În frigider era una plină. Şi-ar fi dorit foarte mult o înghiţitură, dar pilotajul şi alcoolul nu făceau casă bună.

Mai găsi acolo o sticlă cu apă, nişte pâine iraniană şi şuncă uscată. Bău mulţumit apa.

O să mănânc numai după ce am să inspectez locul, îşi zise. În dormitor, patul era făcut, dar o pereche de pantaloni zăcea aruncată lângă el. Treptat descoperi şi alte semne de plecare grăbită. Celelalte rulote dezvăluiră şi ele alte urme. Nici un mijloc de transport nu se afla pe teritoriul bazei şi Range Roverul roşu al lui Erikki dispăruse şi el. Era limpede că baza fusese părăsită oarecum în grabă. Dar de ce? Scrută cerul. Vântul se înteţise şi îl auzea şuierând prin pădurea încărcată de zăpadă, acoperind mormăitul înfundat al motoarelor elicopterului. Simţi răceala prin jacheta de zbor şi pantalonii matlasaţi şi cizmele îmblănite. Trupul lui jinduia după un duş fierbinte sau, şi mai bine, după o baie de aburi în sauna lui Erikki; după masă, un pat curat, un grog fierbinte şi un somn de opt ore.

Vântul nu-i încă o problemă, îşi zise, dar mai am o oră de lumină, în cel mai bun caz, ca să realimentez şi să mă-ntorc, prin trecătoare, jos în câmpie. Sau să rămân peste noapte aici.

Petikin nu era un om al pădurii şi nici al muntelui. Cunoştea deşertul, savana şi jungla, veldul* şi Ţinutul Mort al Arabiei Saudite. Întinderile vaste, deschise, ale câmpiei nu-l ameţiseră niciodată. Frigul însă da, şi zăpada da.

Mai întâi să realimentez, se gîndi, dar în depozit nu era nici un pic de combustibil. Deloc. Erau multe butoaie de o sută cincizeci de litri, dar toate goale.

Asta e, îşi spuse, încercând să-şi stăpânească panica. Mai am destul în rezervoare pentru cei două sute patruzeci de kilometri până la Bandar-e Pahlavi. Aş putea merge până la aeroportul Tabriz ori să încerc să învârtesc ceva la depozitul ExTex de la Ardabil, dar e al dracului de aproape de graniţa sovietică.

Cercetă din nou cerul. Fir-ar al dracului! As putea opri aici sau undeva pe drum. Ce să fac? Aici e mai sigur. Opri motoarele şi împinse aparatul în hangar, încuind uşile. Tăcerea devenise

---

* Denumire a platourilor golaşe din Africa dcSud.

asurzitoare. Şovăi, apoi ieşi şi încuie uşa. Paşii lui făceau zăpada să trosnească. Rafalele
vântului îl izbiră tot drumul către cabana lui Erikki. La jumătatea drumului se opri cu un nod în stomac. Simţea că îl priveşte cineva. Se uită în jur, scormonind cu ochii şi urechile pădurea şi baza. Mâneca de vânt dansa în bătaia vântului care mişca vârfurile copacilor, făcându-i să trosnească, şuierând printre trunchiurile pădurii, şi brusc îşi aminti de Tom Lochart stând lângă focul de tabără la Zagros, într-una dintre excursiile lor de schi, istorisind legenda canadiană a lui Wendigo, duhul rău al pădurii adus de vântul sălbatic, care pândeşte în vârfurile copacilor şuierând, aşteptând să te prindă nepregătit şi-apoi, pe neaşteptate, se-aruncă asupra ta, iar tu te-nspăimânţi şi încerci să fugi, dar nu poţi scăpa şi simţi răsuflarea îngheţată în ceafă şi alergi şi alergi cu paşi din ce în ce mai mari până când picioarele nu mai sunt altceva decât cioturi însângerate şi-atunci Wendigo te prinde şi te duce în vârfurile copacilor, unde mori.

Se cutremură. Detesta singurătatea. Ciudat, nu m-am gândit niciodată la asta, dar n-am fost aproape niciodată singur. Întotdeauna e cineva în preajma mea, mecanic sau pilot sau prieten, sau Genny, Mac ori Claire, pe vremuri.

Privea încă intens pădurea. Undeva, în depărtare, începură să latre câini. Senzaţia că se afla cineva acolo persista, foarte puternică. Cu un efort, îşi alungă neliniştea, se întoarse la elicopter şi căută pistolul de semnalizare Verey. Purtă pistolul cu ţeava boantă, supracalibrată, ostentativ la vedere, pe tot drumul de întoarcere către cabana lui Erikki şi se simţi mai mulţumit având-l şi chiar şi mai mulţumit când încuie uşa şi trase perdelele.

Noaptea coborî repede. în întuneric, animalele porniră după pradă.

Teheran; ora 7,05 seara. Obosit şi flămând, McIver trecea pe bulevardul rezidenţial pustiu, mărginit de copaci. Toate luminile de pe stradă erau stinse şi el îşi croia drum cu grijă prin semiîntuneric, printre troienele de zăpadă viscolite pe lângă pereţii caselor de pe fiecare parte a străzii. În depărtare se auzeau focuri de armă şi vântul rece purta cu el strigătul: Allahhh-u Akbarrr! Dădu colţul şi aproape se izbi de un tanc

Centurion, parcat pe jumătate pe trotuar. câteva secunde fu orbit de lumina unei lanterne.

Nişte soldaţi ieşiră dintr-o ascunzătoare.

- Cine sunteţi, aga, spuse într-o engleză bună un tânăr ofiţer. Ce faceţi aici?

- Sunt căpitanul McIver... Duncan, Duncan McIver... Merg spre casă de la birou şi... şi apartamentul meu este de partea cealaltă a parcului, după celălalt colţ.

- Documentul de identitate, vă rog!

Cu mişcări atente, McIver strecură mâna în buzunarul interior. Simţi acolo, alături de celelalte acte de identitate, cele două mici fotografii - una a Şahului, cealaltă a lui Khomeini - dar din pricina zvonurilor din cursul zilei nu se putu hotărî care ar fi fost potrivită de dat la iveală. Ofiţerul examina actele la lumina lanternei. McIver se acomodase cu întunericul şi sesiză oboseala, barba nerasă şi uniforma şifonată a omului. Soldaţii îl priveau în tăcere. Nici unul nu fuma, ceea ce i se păru curios. Tancul se înălţa ameninţător deasupra lor, de parcă ar fi aşteptat să izbească.

- Mulţumesc.

Ofiţerul îi înapoie documentul uzat. Alte focuri de armă, mai aproape de data asta. Soldaţii aşteptau, privind noaptea.

- Ar fi bine să nu ieşiţi după lăsarea întunericului, aga. Noapte bună!

- Da, mulţumesc. Noapte bună!

McIver porni mai departe uşurat, întrebându-se dacă erau loialişti sau răsculaţi. Christoase, dacă unele unităţi se revoltă şi altele nu, o să fie încurcătura dracului!

Altă intersecţie, strada aceasta şi parcul la fel de întunecate şi pustii, locuri care nu cu multă vreme în urmă fuseseră luminate feeric, alte lumini izvorând din ferestrele clădirilor din jur, servitori şi lume şi copii grăbindu-se încolo şi-ncoace, toţi veseli, multă zarvă şi rîsete.

Asta-i ceea ce-mi lipseşte cel mai mult, se gândi. Râsul. Mă întreb dacă se vor mai întoarce vreodată acele vremuri.

Ziua începuse prost, fără telefoane, fără contact radio cu Kowiss şi nu reuşise să comunice cu nici una dintre celelalte baze. Din nou nu se prezentase la lucru nici unul dintre angajaţii biroului, ceea ce îl iritase şi mai mult. De câteva ori încercase să-i trimită un telex lui Gavallan, dar nu putuse obţine legătura.

- Mâine o să fie mai bine, rosti cu voce tare, găsind pustietatea străzii neplăcută.

Blocul lor avea patru etaje, ei ocupând unul dintre apartamentele de la ultimul nivel. Casa scărilor era luminată vag, tensiunea scăzuse din nou la jumătate, iar liftul nu funcţiona de luni de zile. Urcă obosit treptele, lumina palidă făcând urcuşul şi mai sumbru. Dar în apartament, luminările erau deja aprinse şi moralul lui se îmbunătăţi.

- Salut, Genny, spuse închizând uşa şi atârnându-şi în cuier vechiul pardesiu englezesc. E vreme de-un whisky.

- Duncan, sunt în sufragerie. Vino aici o clipă! Străbătu cu paşi mari coridorul, se opri în uşă şi
rămase cu gura căscată. Masa era încărcată cu o duzină de feluri de mâncare iraniene şi boluri cu fructe şi, pretutindeni, lumânări. Genny şi Şeherazada zâmbeau vesele.

- O, Doamne, Şeherazada! Astea-s de la tine? Mă bucur să te văd!

- Şi eu mă bucur să te văd. Mac, arăţi mai tânăr în fiecare zi, amândoi, de fapt! Iertaţi-mă că vă deranjez, spuse dintr-o suflare cu vocea ei gâlgâitoare şi veselă, dar mi-am amintit că ieri a fost aniversarea nunţii voastre, pentru că e cu cinci zile înaintea zilei mele de naştere şi ştiu cât de mult îţi plac horishtul cu carne de miel şi polo şi celelalte lucruri, aşa că le-am adus, Hassan, Deva şi cu mine, si luminările...

Nu era mai înaltă de un metru şaizeci, genul de frumuseţe persană pe care Omar Khayyam o imortalizase în versuri. Se ridică.

- Acum, că te-ai întors, eu plec.

- Aşteaptă o secundă, de ce nu rămâi să mănânci cu noi.

- O, dar nu pot, oricât de mult aş vrea. Tata dă o petrecere diseară şi eu trebuie să particip. Ăsta este doar un mic dar şi o să-l las pe Hassan să servească şi să strângă, după asta şi eu sper să petreceţi minunat! Hassan! Deva!

Îi îmbrăţişa pe Genny şi pe McIver şi alergă la uşă unde o aşteptau cei doi servitori. Unul dintre ei îi ţinu haina de blană. Se-mbrăcă, apoi îşi înfăşură vălul negru al chadondui în jurul trupului. Îi trimise încă o bezea lui Genny şi plecă grăbită, însoţită de celălalt servitor.

Hassan, un bărbat de 30 de ani, înalt, purtând o tunică albă şi pantaloni negri şi un zâmbet larg pe faţă, încuie uşa.

- Să servesc cina, doamnă? întrebă în farsi.
- Da, te rog, peste zece minute, spuse ea fericită. Dar mai întâi stăpânul ar vrea un whisky.

De îndată Hassan se îndreptă către dulap, turnă băutura şi aduse apa. Apoi se înclină şi plecă.
- Pentru Dumnezeu, Gen, e ca pe vremuri! spuse McIver luminându-se la faţă.
- Da. E-o prostie nu-i aşa, dar asta a fost acum doar câteva luni...

Până atunci avuseseră un cuplu încântător: o bucătăreasă exemplară, pricepută la mâncăruri europene şi iraniene, şi soţul ei, un ipohondru leneş, pe care McIver o poreclise Ali Baba. Amândoi dispăruseră dintr-o dată, ca aproape toţi servitorii cetăţenilor străini, fără nici o explicaţie, fără nici un avertisment.
- Mă întreb dacă sunt bine, Duncan!
- Sigur că da. Ali Baba a fost un şmecher şi cred c-a pus destul deoparte ca să le-ajungă pentru o lună de trândăveală. Paula a plecat?
- Nu, rămâne şi noaptea asta. Nogger nu. Au fost la o masă cu o parte din echipajul ei de la Alitalla.

Sprîncenele i se arcuiră.
- Nogger al nostru e sigur că e coaptă pentru înghesuială, sper că se înşeală. Îmi place Paula.

Ascultară zgomotele făcute de Hassan în bucătărie.
- E cel mai minunat sunet din lume. McIver rânji şi ridică paharul.
- Mulţumim Domnului pentru Şeherazada, că ne-a scăpat de spălat vasele.
- Asta-i cea mai bună parte dintre toate, oftă Genny. Şeherazada e o fată atât de drăguţă şi de grijulie; iar Tommy e-atât de norocos! Şeherazada zice că trebuie să se-ntoarcă mâine. Să sperăm c-o s-aducă ceva scrisori. Ai dat de Andy?
- Nu, nu încă.

McIver se hotărî să nu pomenească de tanc.
- Crezi că l-am putea împrumuta pe Hassan sau pe unul dintre ceilalţi servitori ai ei câteva zile pe săptămână? Te-ar ajuta foarte mult.
- N-aş vrea să-i cer asta, ştii cum e...
- Cred că ai dreptate, e-al dracului de stânjenitor. De la o vreme devenise aproape imposibil pentru cetăţenii străini să afle ajutor

în casă. Până în urmă cu câteva luni fusese uşor să găsească servitori minunaţi, grijulii, cu ajutorul cărora întreţinerea unei case, cumpărăturile deveneau de obicei o joacă.
- Asta a fost unul dintre cele mai bune lucruri în Iran, spuse ea. Însemna atât de mult. Tot chinul unui trai într-o ţară atât de străină...
- Tu încă te mai gândeşti la ea ca străină, după atâta vreme?
- Mai mult ca niciodată. Am simţit întotdeauna că toată amabilitatea, politeţea celor câţiva iranieni pe care i-am întâlnit alcătuiesc doar un fel de pojghiţă, că adevăratele lor sentimente sunt cele care se dau acum pe faţă. Nu vreau să spun toată lumea, desigur, nu prietenii noştri; Annoush, de exemplu, e una dintre cele mai drăguţe şi mai binevoitoare persoane din lume.
Anoush era soţia generalului Valik, cel mai important dintre partenerii din Teheran.
- Majoritatea soţiilor simt asta, Duncan, adăugă ea, pierdută în nemulţumirea ei. Poate că de-aia toţi străinii se strâng unii lângă ceilalţi, şi toate petrecerile astea, după-amiaza tenis, sau ieşirile împreună la schi, sau cu arca, sau weekend la Marea Caspică, servitorii purtând şuleţele cu mâncare şi făcând curăţenie... îmi inchipuiam că o să trăim ca la Riley, dar s-a isprăvit...
- Or să se-ntoarcă vremurile alea, sper din tot sufletul, atât pentru ei, cât şi pentru noi. În drum spre casă am realizat brusc ce-mi lipsea cel mai mult: râsetele. Se pare că nu mai râde nimeni. Vreau să spun, pe stradă. Nici măcar copiii.
McIver îşi bea whiskyul cu înghiţituri mici şi rare.
- Da, şi îmi lipseşte râsul foarte mult. îmi lipseşte şi Hui. Îmi pare rău că a fost nevoit să plece - totul era pus foarte bine în ordine în ceea ce ne priveşte, până nu demult. Sărmanul, în ce situaţie împuţită l-am băgat, pe el şi minunea aia de nevastă a lui, după toată prietenia pe are ne-a arătat-o! Mă simt destul de ruşinat - cu siguranţă că a făcut tot ce a fost în stare pentru poporul lui. Din nefericire, Genny, pentru cei mai mulţi dintre ei e pare că n-a fost îndeajuns.
- Ştiu. Trist. Viaţa-i foarte tristă câteodată. Ei, n-are ost să plângi după laptele dat în foc! Ţi-e foame?
- Se pare că da.
Luminările făceau încăperea să pară caldă şi plăcută şi îndepărtau răceala apartamentului. Perdelele trase îi apărau de

noapte. Hassan aduse imediat castroanele aburinde cu diferite feluri de horisht - însemnând literar supă, dar părând mai degrabă o tocană groasă de miel, pui şi legume, stafide şi mirodenii felurite - şi polo, deliciosul orez iranian, opărit şi apoi dat la cuptor într-un vas uns cu unt, până când formează o crustă tare, galben-aurie, una dintre mâncărurile lor favorite.
- Binecuvântată fie Şeherazada. E ca o bucurie pentru ochii înlăcrimaţi.
Genny zîmbi.
- Da, este. Şi Paula la fel.
- Nici tu nu eşti rea, Gen!
- Nu te cred, da' te las totuşi să-ţi pui boneţica la noapte. Şi-acum, după cum ar zice Jean-Luc, bon appetit!
Mâncară cu poftă preparatele excepţionale ce le aminteau amândoura de mesele pe care le serviseră în casele prietenilor lor.
- Gen, am dat la prânz peste tânărul Christian Tollonnen. Îţi aduci aminte de prietenul lui Erikki, de la Ambasada Finlandeză? Mi-a spus că paşaportul lui Azadeh e gata. Asta-i bine, dar ce m-a zguduit a fost că a zis, în trecere, că aproape opt din zece dintre prietenii sau cunoştinţele sale iraniene nu mai sunt în Iran şi, dacă acest nou exod o va ţine tot aşa, în curînd n-or să mai rămână pe aici decât mullahii şi turma lor. Atunci am început să socotesc şi am descoperit aproape aceeaşi proporţie printre cei pe care i-am numi clasa de mijloc.
- Nu îi condamn că pleacă. Aş face acelaşi lucru. Adăugă aproape involuntar: Nu cred că Şeherazada ar pleca.
McIver sesiză o tonalitate deosebită în vocea ei şi-o cîntări din priviri.
-Zău!?
Genny se jucă cu o bucăţică aurie de coajă. Se răzgândi
- Mai devreme se hotărâse să nu-i spună nimic.
- Pentru Dumnezeu, nu-i spune nimic lui Tom, o să facă un infarct! Nu ştiu cât de mult din cele ce spun sunt adevărate şi câte sunt doar nişte năzăreli ale unei fetiţe idealiste, dar mi-a şoptit fericită că şi-a petrecut cea mai mare parte a zilei la Doshan Tappeh, unde, spunea ea, a fost o adevărată insurecţie, cu arme, grenade şi tot restul...
- Christoase!

- ... şi a fost activ de partea celor pe care i-a numit "glorioşii noştri luptători pentru libertate" - care s-au dovedit a fi răsculaţii din Forţele Aeriene, câţiva ofiţeri şi Gărzile Verzi, sprijiniţi de mii de civili - împotriva poliţiei, trupelor loialiste şi a Nemuritorilor...

CAPITOLUL 8

Aeroportul Bandar-e Delăm, ora 7,50 seara. Odată cu asfinţitul sosiseră alţi revoluţionari înarmaţi şi acum la toate hangarele şi pe toate drumurile ce duceau către aeroport erau postate santinele. Zataki îi spusese lui Rudi Lutz că nici un membru al personalului S-G nu putea să părăsească zona fără o aprobare prealabilă şi că trebuiau să continue ca şi până atunci treburile şi că unul sau mai mulţi dintre oamenii săi vor însoţi fiecare zbor.

- Nu se va întâmpla nimic dacă vă veţi supune ordinelor, spusese Zataki. Este o situaţie temporară, pe parcursul trecerii de la guvernul ilegal al Şahului la noul guvern al Poporului.

Dar nervozitatea lui şi a adunăturii sale nedisciplinate dezicea toată această încercare de a părea încrezător.

Starke auzise unele murmure şi îi spusese lui Rudi că se aşteptau să sosească în orice moment trupe loiale Şahului, care să pornească un contraatac. până când Rudi, el şi un alt pilot american, John Tyrer, reuşiră să ajungă la staţia radio din rulota lui Rudi, cea mai mare parte a buletinului de ştiri se isprăvise. Puţin din ce mai auziră erau numai veşti proaste.

"... şi guvernele Arabiei Saudite, Kuweitului şi Irakului se tem că tulburările politice din Iran vor destabiliza întreaga zonă a Golfului Persic. Ni se transmite că sultanul Omanului ar fi afirmat că problema e mai mult decât o simplă răspândire a unor idei sau curente politice, ci o altă acoperire convenabilă ca Rusia Sovietică să-şi poată folosi lanţul de state satelit ca să creeze un imperiu colonial în Golf, cu ţelul final de a stăpâni strâmtoarea Hormuz.

Din Iran se comunică cum că în timpul nopţii s-au purtat lupte grele între ofiţerii şcolii de aviaţie pro-Komeini, de la baza aeriană Doshan Tappeh din Teheran - sprijiniţi de mii de civili înarmaţi, şi poliţie, trupe loialiste şi unităţi ale Nemuritorilor, elita Gărzii Imperiale a Şahului. Mai târziu s-au alăturat

insurgenţilor peste cinci mii de simpatizanţi ai grupului marxist Saihkal, dintre care o parte au pătruns în depozitul de muniţii al bazei şi au scos de acolo arme şi muniţie."
-Iisuse, spuse Starke.

"Între timp, Ayatolahul Khomeini a cerut din nou demisia întregului guvern şi a chemat populaţia să-l sprijine pe primul ministru ales de el, Mehdi Bazargan cerând infanteriei, aviaţiei şi marinei să-i acorde ajutorul' Primul ministru Bakhtiar a dezminţit zvonurile despre o lovitură militară iminentă, dar a confirmat existenţa unei mari forţe militare sovietice la graniţă.

Aurul a ajuns la cel mai ridicat preţ de până acum, de două sute cincizeci şi patru de dolari uncia, iar dolarul s-a prăbuşit brusc faţă de toate celelalte monezi.

Aici se încheie buletinul nostru de ştiri de la Londra."

Rudi închise aparatul. Se aflau în sufrageria rulotei sale. Într-unui dintre dulapuri se găsea un aparat de radio pe înaltă frecvenţă, de rezervă, pe care, ca şi radioul, îl construise el însuşi. Pe o măsuţă, lângă perete, se afla un telefon conectat la reţeaua bazei. Telefonul nu funcţiona.

- Dacă Khomeini iese învingător la Doshan Tappeh, atunci forţele armate vor avea de ales, spus Starke cu hotărâre, lovitură de stat, război civil sau să cedeze.

- N-o să cedeze! Asta ar însemna sinucidere! De ce dracu' ar face-o?! spuse Tyrer.

Era un american slăbănog şi stângaci din New Jersey.

- Şi nu uita că aviaţia e o trupă de elită, cel puţin cei pe care-i cunoaştem! Pentru Dumnezeu! Răsculaţii-s doar o grămadă de localnici cu capete tulburi. De fapt, bomba e că s-au lipit şi marxiştii la chestia asta! Cinci mii! Iisuse! Dacă au ieşit la iveală cu armele, e groasă! Nu prea suntem în toate minţile dacă mai stăm pe aici, nu?!

Starke spuse:

- Doar că suntem aici la cererea noastră; compania spune că nimeni n-are ceva de pierdut dacă cere întoarcerea în ţară. E pus pe hârtie. Vrei să te retragi?

- Nu, nu încă, spuse iritat Tyrer. Dar ce-o să facem?

- În primul rând, fereşte-te din calea lui Zataki. Ticălosul ăsta e sonat.

- Sigur, spuse Tyrer, dar trebuie să punem ceva la cale.

Se auzi un ciocănit brutal şi uşa se deschise. Era Mohammed Yemeni, managerul iranian, un bărbat de patruzeci de ani, atractiv, proaspăt ras, aflat printre ei de un an de zile. Alături de el se aflau două gărzi.
- Aga Kyabi e pe înaltă frecvenţă. Vrea să vă vorbească imediat, spuse cu voce imperioasă.
Kyabi era responsabilul de zonă al companiei Iran-Qil, şi cel mai important oficial din sudul Iranului. Rudi comută imediat aparatul care făcea legătura cu birourile lui Kyabi de lângă Ahwaz, la nord de Bandar-e Delam. Spre uluirea lui, aparatul nu funcţiona. Scutură comutatorul de câteva ori, apoi Yemeni spuse cu batjocură făţişă în gas:
- Colonelul Zataki a ordonat să fie întrerupt curentul, iar aparatul deconectat. O să folosiţi emiţătorul din birouri. Imediat!
Nici unuia nu îi plăcu tonul vocii sale.
- Sosesc îndată, spuse Rudi.
Yemeni se încruntă şi spuse către paznici într-o farsi răguşită:
- Iuţiţi-l pe câinele străin! Starke izbucni şi el în farsi:
- Acesta este cortul conducătorului nostru. Sunt legi anume în Coran, care vorbesc despre apărarea conducătorului tribului tău în cortul său, împotriva oamenilor înarmaţi.
Cele două străji se opriră descumpănite. Yemeni rămase cu gura căscată, căci nu se aştepta ca Starke să vorbească farsi, apoi se trase înapoi un pas când acesta se ridică de pe scaun cât era de înalt, continuând:
- Profetul, fie-i numele binecuvântat, a lăsat legi despre buna cuviinţă între prieteni şi tot aşa între duşmani şi a spus că toţi dinii sunt gunoi. Noi suntem Poporul Cărţii şi nu gunoaie.
Yemeni roşi, se întoarse pe călcâie şi plecă. Starke îşi şterse sudoarea de pe palme pe pantaloni.
- Rudi, hai să vedem ce-i cu Kyabi!
Porniră în urma lui Yemeni de-a curmezişul tarmacului, însoţiţi de gărzi. Noaptea era limpede şi-avea un gust plăcut după înghesuiala din micul birou.
- Ce-i toată chestia asta? întrebă Rudi.
Starke îi explică cu gândul în altă parte, dorindu-şi să fie înapoi la Kowiss. Nu-i plăcea s-o lase pe Manuela singură, dar se gândea că era mai în siguranţă acolo decât la Teheran.

- Draga mea, îi spusese chiar înainte de a pleca, am să te scot de aici cât de curând.
- Sunt în siguranţă aici, dragule! Tot atât de bine ca şi-n Texas. Am o mulţime de timp, copiii sunt în siguranţă la Lubbock, n-am plecat din Anglia până n-am primit de veste c-au ajuns acasă şi ştii că bunicul Starke n-o să lase să li se întâmple vreun rău.
- Sigur, cu copiii o să fie în regulă, dar vreau să te ştiu plecată din Iran cât de curând posibil.

Îl auzi pe Rudi spunînd:
- Cine-i "Poporul Cărţii"?
- Creştinii şi evreii, răspunse, întrebându-se cum ar putea să-şi strecoare elicopterul în Kowiss. Mahomed considera Biblia noastră şi Torahul lor cărţi la fel de sfinte ca şi Coranul. Multe din ce găseşti acolo se regăsesc şi în Coran. Mulţi savanţi - savanţii noştrii - se gândesc că pur şi simplu le-a copiat, deşi legendele mahomedane spun că Mahomed nu ştia să scrie sau să citească. El a recitat Coranul întreg, poţi să-ţi închipui asta? continuă, încă mirat de ceea ce reuşise să facă. L-au scris alţii, ani după ce el a murit. În arabă e neînchipuit de frumos, ca un poem - cel puţin aşa se spune.

În faţa lor se găsea acum rulota ofiţerului, înconjurată de gărzi care fumau şi, în sinea lui, Starke se simţi bine şi mulţumit că se descurcase acum cu Yemeni şi ziua întreagă cu mullahul Hussain - cincisprezece aterizări, toate perfecte, aşteptând lângă fiecare sondă, în timp ce mullahul predica muncitorilor în numele lui Khomeini, fără ca în vremea asta să se vadă prin jur picior de soldat, poliţist sau agent SAVAK, dar aşteptându-i totuşi în fiecare clipă şi la fiecare aterizare.

Yemeni e un găinaţ în comparaţie cu Hussain! se gândi.

Zataki şi amândoi mullahii îl aşteptau în rulota ce servea de birou. Jahan, operatorul radio, se afla în faţa emiţătorului. Zataki stătea la biroul lui Rudi. încăperea, foarte îngrijită de obicei, era acum un adevărat balamuc, cu dosare deschise şi hârtii împrăştiate peste tot, ceşti murdare, mucuri de ţigară în ceşti şi pe podea şi pachete de mâncare pe jumătate consumate pe birouri - orez şi carne de capră, - iar aerul putea a fum de ţigară.
- Mein Gott! izbucni Rudi înfuriat. E o verruckte cocină şi...
- TACI! explodă Zataki. Suntem în război, trebuia să cercetăm. Apoi adăugă mai liniştit: Poţi să... poţi trimite unul dintre

oamenii tăi să facă curăţenie. N-ai să-i spui nimic lui Kyabi despre noi. Ai să te porţi ca de obicei şi-ai să asculţi instrucţiunile mele, ai să te uiţi mereu la mine. Ai înţeles, căpitane?

Rudi dădu din cap, cu chipul împietrit. Zataki făcu un semn către operatorul radio care rosti în microfon:

- Excelenţă Kyabi, aici este căpitanul Lutz. Rudi luă microfonul.

- Da, Boss! spuse, folosind porecla pe care o ştiau toţi. Şi el şi Starke îl cunoşte pe Yusuf Kyabi de ani buni.

Kyabi fusese pregătit la Texas A & M, apoi la ExTex, înainte de a prelua sectorul de sud şi erau în relaţii bune cu el.

- Bună seara, Rudi! se auzi vocea, într-o engleză cu puternic accent american. Avem o spărtură la una dintre conductele principale, undeva la nord de voi. E una rea. Mi-am dat seama abia la staţia de pompare. Allah ştie cât de mulţi barili s-au pompat până acum în gol deja, sau cât de mulţi au mai rămas în conductă. Nu cer un CASEVAK, dar vreau în zori un elicopter ca s-o identificăm. Poţi să mă iei în zori?

Zataki dădu din cap a încuviinţare aşa că Rudi răspunse:

- Okay, Boss! O să fim acolo cât de curând posibil, după ce răsare soarele. Vrei un 206 sau un '212?

- Un 206. O să-l iau cu mine pe inginerul şef. Vino și tu, te rog, poate fi un sabotaj, poate o spărtură. Ai avut vreo problemă la Bandar-e Delam?

Rudi şi Starke erau foarte conştienţi de armele din încăpere.

- Nu mai mult decât de obicei. Ne vedem mâine Dorea să întrerupă legătura fiindcă Kyabi era de obicei foarte liber la gură în ceea ce-i privea pe revoluţionari Nu aproba insurecţia sau fanatismul lui Khomeini şi ura orice amestec în treburile complexului lor petrolier.

- Stai o clipă, Rudi! Am auzit că au fost şi alte tulburări în Abadan şi se aud focuri de armă în Ahwaz. Ştii că un petrolist american şi unul de-ai noştri au fost prinşi într-o ambuscadă şi ucişi ieri, lângă Ahw'az?

- Da. Tommy Stanson. Ce porcărie!

- Da! Allah să-i blesteme pe toţi ucigaşii! Tudeh, mujhadini, fedaini sau cine dracu' or fi;

- Iartă-mă, Boss, trebuie să plec, ne vedem mîine!

- Da, putem să vorbim mâine. Insha Allah, Rudi!

- Insha Allah!

Emisia muri. Rudi răsuflă uşurat. Nu credea că Kyabi spusese ceva care ar fi putut să-i dăuneze, decât dacă aceşti oameni erau în taină tudeh - sau unii dintre ceilalţi extremişti - şi nu sprijinitorii lui Khomeini, aşa cum pretindeau.

'Toţi extremiştii noştri folosesc mullahi drept acoperire, sau încearcă să-i folosească. Din păcate, cei mai mulţi mullahi sunt săraci, needucaţi, o pradă uşoară pentru insurgenţii pregătiţi, Allah să-l blesteme pe Khomeini", îi spusese mai demult Kyabi.

Rudi simţi sudoarea pe spate.

- Unul dintre oamenii mei o să meargă cu tine şi de data asta n-o să-i iei încărcătorul, spuse Zataki.

Rudi îşi împinse bărbia înainte şi tensiunea din încăpere crescu.

- N-am să zbor cu oameni înarmaţi. E împotriva tuturor regulilor companiei, traficului aerian şi în special împotriva ordinelor controlului de zbor iranian. Dacă nu ne supunem acestor reguli ne pierdem licenţa...

- S-ar putea să-mpuşc unul dintre oamenii tăi dacă nu te supui.

Furios, Zataki trânti o ceaşcă pe birou şi cioburile ei se împrăştiară prin toată camera. Starke înainta la fel de furios. Arma lui Zataki zvâcni către el.

- Cei ce se alătură ayatolahului Khomeini sunt oare ucigaşi, asta să fie legea Islamului?

Pentru un moment, Starke crezu că Zataki, va apăsa pe trăgaci, apoi mullahul Hussain se ridică.

- Am să merg eu cu ei: Apoi către Rudi:

- Juri că n-ai să foloseşti nici o înşelăciune şi ai să te întorci aici nesmintit?

După o pauză, Rudi răspunse cu voce tremurătoare:

-Da!

- Esti creştin?

-Da!

Jură pe dumnezeul tău că n-ai să ne-nşeli. Din nou Rudi făcu o pauză. Au right. Jur pe Dumnezeu că n-am să vă înşel!

- Cum poţi să te-ncrezi în el? întrebă Zataki.

- Nu mă-ncred, spuse simplu Hussain, dar dacă îl înşeală pe Allah, Allah o să-l pedepsească. Pe el şi pe tovarăşii lui. Dacă nu mă întorc sau dacă el ne aduce necazuri...

Ridică din umeri.

Aberdeen. Domeniul Gavallan. Ora 7,23 seara. Erau la televizor, privind pe un ecran mare o reluare a meciului de rugbi din ziua aceea, Scoţia - Franţa. Gavallan, soţia lui, Maureen, John Hogg, care pilota de obicei, avionul 125 al companiei, şi câţiva alţi piloţi. Scorul era 17 la 11 în favoarea Franţei, mult în a doua repriză. Toţi bărbaţii gemură când un scoţian se încurcă, un înaintaş francez recupera mingea si câștigă treizeci şi cinci de metri.
- Zece lire că Scoţia tot va câştiga, zise Gavallan.
- Merg la pariu, spuse soţia lui şi râse. Era înaltă, roşcată şi purta un verde elegant care se potrivea ochilor ei.
- În definitiv, sunt pe jumătate franţuzoaică.
- Un sfert. Bunica ta era normandă, quelle horreur, si...
Un strigăt uriaş de bucurie stârni ecouri prin încăpere acoperindu-i complimentul. Un mijlocaş scoţian de pe trei sferturi jucă mingea din repunere, o aruncă unei extreme care o trecu altuia care se desprinse din învălmăşeală trânti doi adversari în calea lui şi se năpusti către linia de fund aflată la patruzeci şi cinci de metri depărtare, zigzagând, schimbând inteligent direcţia, ca să ţâşnească din nou înainte; se împiedică, dar rămase cumva în picioare, pentru ca, într-un ultim efort, cu pieptul tresăltând într-o spectaculoasă alergare, să finalizeze cu un plonjon pe linie, acoperit imediat de trupurile celorlalţi şi de aplauze tunătoare. Marcase! Era 17 la 15.0 lovitură reuşită avea să facă 17 egal.
- Hai Scoţia!
Uşa se deschise şi în cadrul ei apăru un servitor. Gavallan se ridică imediat. Privi încordat lovitura care fu reuşită şi respiră din nou uşurat.
- Dublu sau nimic, Maureen? o întrebă rânjind peste zgomotul de iad ce se dezlănţuise şi plecă grăbit.
- S-a făcut, strigă ea în urma lui.
A pierdut douăzeci de biştari, îşi zise foarte mulţumit de el şi traversă coridorul casei vechi şi mari, bine aranjată cu mobilă îmbrăcată în piele veche, picturi de bună calitate şi obiecte antice de artă, multe dintre ele din Asia, şi intră în biroul său. Acolo, şoferul lui - în acelaşi timp gardă de corp şi om de încredere - care încerca de trei ore să dea de McIver în Teheran

şi urmărea telefoanele primite, ţinea ridicat receptorul unuia dintre cele două telefoane.
- Iertaţi-mă că vă întrerup, sir, dar...
- L-ai prins, Williams? Minunat - scorul e 17 la 17!
- Nu, circuitele sunt tot ocupate, dar am crezut că asta e destul de important: sir Ian Dunross.
Dezamăgirea lui Gavallan se topi. Luă receptorul. William ieşi şi închise uşa.
- Ian, mă bucur să te aud, e o surpriză plăcută!
- Salut, Andy! Poţi să vorbeşti? Vorbesc din Shanghai.
- Credeam că eşti în Japonia; te aud foarte bine. Cum merge?
- Grozav! Mai bine decât mă aşteptam. Trebuie să fiu scurt. Am auzit un zvon - două de fapt. Primul, că taipanul are nevoie de ceva succese financiare ca să se impună şi că firma Struan a ieşit bine anul ăsta. Ce-i cu Iranul?
- Toată lumea spune că o să se liniştească, Ian. Mac are lucrurile sub control, pe cât e cu putinţă, şi ni s-au promis toate contractele lui Guerney, aşa că ar trebui să fim în stare s-o scoatem mult mai bine la capăt, ba chiar să dublăm profitul, dacă nu apare vreo situaţie neprevăzută.
- Poate că ar trebui să iei în considerare şi asta. Buna dispoziţie a lui Gavallan dispăru. De nenumărate ori vechiul său prieten îi dăduse, confidenţial, avertismente sau informaţii care mai târziu se dovediseră a fi uluitor de adevărate. Niciodată nu ştia de unde obţinea Dunross acele informaţii - sau de la cine dar rareori se înşela.
- Am să mă gândesc la asta chiar acum.
- Altceva. Am auzit că de curând s-a dat în mare taină dispoziţie la foarte înalt nivel, poate chiar la nivelul cabinetului ministerial, să se facă un aranjament financiar şi de conducere pentru Imperial Air. Te-ar afecta asta?
Gavallan ezită. Imperial Air deţinea proprietatea asupra companiei Imperial Helicopters, principalul lui competitor în Marea Nordului.
- Nu ştiu, Ian. În opinia mea, aruncă în vânt banii contribuabililor; ar putea, desigur, să organizeze câte ceva. Îi batem cu mâinile la spate în fiecare domeniu la care mă pot gândi: siguranţă, întreţinere, echipament. Am comandat şase X 63, apropo'!
- Taipanul ştie?

- Vestea i-a zdrobit aproape sfincterul. Gavallan auzi râsul şi pentru o clipă se aflǎ înapoi în Hong Kong, in vremurile de demult, când Dunross era taipan şi viaţa atârna de un fir de păr, dar era sălbatic de palpitantă, când Kathy era Kathy şi nu bolnavă. Joss, îşi zise şi din nou se concentra asupra discuţiei.
-Ori ce are legătură cu Imperial e important. Am să verific imediat. Restul ştirilor în legătură cu afacerile de pe aici sunt foarte bune. Mă pregăteam să anunţ contractele cu ExTex la următoarea întâlnire a Consiliului de Conducere. Casa Struan nu e-n primejdie, nu-i aşa?

Din nou râsul.
- Nobila Casă e întotdeauna în primejdie, băiete. Voiam doar să-ţi dau un sfat - trebuie să plec - transmite-i dragostea mea lui Maureen
- Şi tu Penelopei! când te văd?
- Curând! O să sun când pot, transmite-i toate cele bune lui Mac, când îl vezi, pa!

Pierdut în gânduri, Gavallan se aşeză pe marginea biroului. Întotdeauna prietenul lui spunea "curând" şi asta putea să însemne o lună sau un an, ba chiar doi ani. Sunt peste doi ani de când m-am întâlnit cu el ultima dată, îşi zise. Păcat că nu mai e taipan. Mare păcat că s-a retras, dar în definitiv toţi trebuie să ne schimbăm sau să schimbăm câte ceva, odată.
- Mi-a ajuns, Andy, spusese Dunross. Casa Struan stă zdravăn pe picioare, deceniul '70 promite să fie o eră formidabilă pentru extindere şi, ei bine, nu se mai întâmplă nimic palpitant.

Asta se petrecuse în '70, imediat după ce principalul său rival, Quillan Gornt, taipan al Casei Rothwell-Gornt, se înecase într-un accident nautic, în largul coastei Sha Tin, în Hong Kong Imperial Air? Gavallan aruncă o privire la ceas, se întinse după telefon, dar se opri când auzi un ciocănit uşor în uşă. Maureen îşi strecură capul înăuntru, luminându-se la faţă când îl văzu că nu vorbeşte la telefon.
- Am câştigat! 21 la 17! Eşti ocupat?
- Nu, intră, draga mea.
- Nu pot, trebuie să văd dacă e gata cina. Peste zece minute? Dacă vrei, poţi să îmi plăteşti acum!
Ea râse. O prinse în braţe şi o strânse la piept.
- După cină! Eşti dată naibii, doamnă Gavallan.
- Bun, să nu uiţi.

Se simţea bine în braţele lui.
- Totul e-n regulă cu Mac?
- Era Ian. A sunat din Shanghai să spună "hello".
- Uite alt bărbat drăguţ. Când îl vedem?
- Curând.

Din nou râse odată cu el, cu ochii jucăuşi şi pielea ca spuma laptelui.

Se întâlniseră prima dată cu şapte ani în urmă la Castelul Avisyard, unde David McStruan, taipanul de atunci, dădea balul de Hogmanay. Ea avea douăzeci şi opt de ani, abia divorţase şi n-avea copii. Zâmbetul ei îi spulberase pânzele de păianjen din cap şi Scot şoptise:
- Tată, dacă n-o târăşti pe aia la altar, eşti nebun! Fiica lui, Melinda, spusese acelaşi lucru şi astfel, cu trei ani în urmă, faptul se petrecuse şi fiecare zi de-atunci fusese o zi fericită.
- Zece minute, Andy? Eşti sigur?
- Da! Trebuie doar să dau un telefon. Gavallan o văzu încruntându-se şi adăugă iute:
- Promit, doar unul, şi-apoi William poate să se ocupe de ele!

Îi dădu un sărut fugar şi plecă. Gavallan formă numărul.
- Bună seara! E liber Percy? Sunt Andrew Gavallan. Sir Percy Smedley Taylor era director al Struan Holdings, parlamentar şi candidat probabil pentru Ministerul Apărării - dacă aveau să câştige conservatorii următoarele alegeri.
- Salut, Andy! Mă bucur să te aud. Dacă-i vorba de vânătoarea de sâmbăta viitoare, merg! Iartă-mă că nu ţi-am spus mai înainte, dar lucrurile au fost destul de complicate cu acest aşa-numit guvern care târăşte ţara de râpă - şi amărâtele astea de sindicate la fel, dacă şi-ar da seama.
- Asta cam aşa-i! Te deranjez?
- Nu, eram pe picior de plecare. Mă duc la Parlament pentru o şedinţă de noapte. Nerozii ăştia vor să ne scoată din NATO, printre altele. Cum a ieşit la teste X 63?
- Splendid! Mai bine decât ziceau ei. E cel mai bun din lume.
- Mi-ar plăcea să-l încerc şi eu, dac-ai putea aranja. Ce pot face pentru tine?
- Am auzit un zvon că s-ar pregăti în taină o reorganizare la nivel înalt a companiei Imperial Air. Ai auzit ceva?
- Pentru Dumnezeu, bătrâne! Ai nişte contacte al dracului de bune! Eu am auzit chestia abia în după-amiaza asta. Mi-a fost

şoptită în mare secret de o sursă de încredere a opoziţiei. Al dracului de curios. N-a însemnai prea mult pentru mine la vremea aia. Mă întreb ce-au de gând? Ai ceva concret legat de asta?
- Nu, doar zvonuri!
- O să verific. Mă-ntreb... mă-ntreb dacă tâlharii ăştia nu vor să aranjeze ca Imperial să fie naţionalizată oficial - şi deci şi Imperial Helicopters, şi deci tu şi toată Marea Nordului?
- Sfinte Dumnezeule!

Îngrijorarea lui Gavallan crescu. Gândul nu-i trecuse prin cap.
- Ar putea s-o facă dacă vor?
- Da, tot atât de simplu pe cât o spui.

CAPITOLUL 9

DUMINICĂ 11 februarie 1979

În împrejurimile Bandar-e Delamului; ora 6,55 dimineaţa. Era imediat după răsăritul soarelui şi Rudi aterizase la bună distanţă de podeţ, iar acum toţi patru stăteau pe buza gropii. Soarele dimineţii era plăcut şi până atunci nu se ivise nici o problemă. Din ţeava spartă încă mai curgea petrol, dar fără presiune.
- E doar ce-a mai rămas pe ţeava, spuse Kyabi. O să se oprească complet într-o oră.

Era un bărbat cu trăsături severe, in deplinătatea celor cincizeci de ani ai săi, proaspăt ras, purtând ochelari, o salopetă kaki uzată şi o cască de protecţie. Se uită nemulţumit în jur. Pământul era îmbibat cu petrol, iar mirosul şi gazele ce se degajau, insuportabile.
- Întreaga zonă e mortală.

O luă înaintea lor către maşina răsturnată, împrejurul ei zăceau trei cadavre răsucite grotesc, care începuseră deja să miroase.
- Amatori, spuse Rudi, alungind muştele. Explozie prematură?

Kyabi nu răspunse. Coborî sub podeţ. Era dificil de respirat acolo, dar cercetă zona cu multă atenţie, apoi urcă înapoi pe drum.
- Aş zice că ai dreptate, Rudi!
Aruncă o privire către Hussain, fără să i se mişte un muşchi de pe faţă.
-Ai voştri?'
Mullahul îşi desprinse ochii de pe maşină.
- Imamul n-a ordonat să se saboteze conductele de petrol. Aceasta este lucrarea duşmanilor Islamului.
- Sunt mulţi duşmanii Islamului care pretind a ascultă de Profet, care i-au luat cuvintele şi le-au răstălmăcit, trădându-l pe El şi trădând Islamul, spuse amar Kyabi.
- Aşa-i, şi Allah o să-i afle şi o să-i pedepsească. Când Iranul o să fie condus după legea Islamului, o să-i căutăm şi o să-i pedepsim în numele Lui.
Ochii negri ai lui Hussain erau la fel de duri.
- Ce poţi să faci ca să împiedici risipa asta?
Le trebuiseră două ore ca să descopere spărtura Zburaseră în cercuri la câteva zeci de metri, uluiţi de cantitatea de petrol risipit care inundase micul râu si mlaştinile împrejmuitoare şi, dus de curent, ajunsese deja la câţiva kilometri în josul lui. O mâzgă neagră, groasă, acoperea suprafaţa apei din mal în mal. Deocamdată numai un singur sat se afla în calea sinistrului. La câţiva kilometri spre sud se mai aflau şi altele. Râul le oferea apă de băut şi de spălat şi era în acelaşi timp latrină.
- Daţi-i foc cât mai repede!
Kyabi aruncă o privire către inginerul său.
-Ei?!
- Da, da, desigur, dar ce facem cu satul, Excelenţă!? Inginerul era un iranian nervos, între două vârste, care arunca priviri neliniştite mullahului.
- Evacuaţi sătenii. Spuneţi-le să plece câtă vreme mai sunt în siguranţă.
- Şi dacă satul ia foc? întrebă Rudi.
- Ia foc, e voia lui Allah!
- Da, spuse Hussain. Cum o să-i dai foc?
- Un chibrit ar face toată treaba, dar desigur c-ai arde şi tu.
Kyabi se gândi o vreme.

- Rudi, ai pistolul Verey la bord?
-Da.

Rudi insistase să ia pistolul, spunând că era echipament special în caz de urgenţă. Toţi piloţii îl sprijiniseră, deşi ştiau că nu era esenţial.

- Cu patru rachete de semnalizare. Vrei să....

Toţi priviră cerul, auzind zgomotul motoarelor ce se apropiau. Două avioane de vânătoare, zburând jos şi foarte iute, săgetară pe deasupra lor, îndreptându-se către Golf. Rudi aprecie direcţia ca fiind drept spre Kharg. Erau avioane de asalt şi văzuse în suporturile de sub aripi uşile aer-sol. Or fi rachetele astea pentru insula Kharg? se întrebă, simţind că-l gâtuie ceva. Ajunsese revoluţia şi acolo sau era doar un zbor de rutină?

- Ce crezi, Rudi? Kharg? întrebă Kyabi.

- Încolo e Kharg, Boss, spuse Rudi, nevrând să se amestece. S-ar putea să fie un zbor de rutină. Erau zeci de decolări şi aterizări în fiecare zi când mă aflam acolo. Vrei să foloseşti rachetele ca să dai foc?

Kyabi abia-l auzi. Hainele îi erau îmbibate cu sudoare, iar cizmele speciale pentru deşert se înnegriseră din pricina petrolului care mustea peste tot. Se gândea la revolta aviatorilor de la Doshan Tappeh. Dacă cei doi piloţi sunt şi ei rebeli şi atacă insula şi sabotează amplasamentul nostru de acolo, se gândi aproape înecat de furie şi frustrare, Iranul se întoarce înapoi cu douăzeci de ani.

Când Rudi sosise să-l ia, devreme în zori, Kyabi rămăsese uluit la vederea mullahului. Ceruse o explicaţie. Când mullahul susţinuse furios că Kyabi ar fi trebuit să închidă toate punctele de lucru şi să se declare imediat de partea lui Khomeini, rămăsese aproape fără glas.

- Dar asta-i revoluţie, asta înseamnă război civil, spusese.

- E voia lui Allah! Eşti iranian, nu lacheul străinilor. Imamul a poruncit confruntarea cu forţele armate ca să le supunem. Cu ajutorul lui Allah, în câteva zile va lua fiinţă prima republică cu adevărat islamică de pe Pământ, din zilele Profetului - Allah să-l binecuvânteze - şi până azi.

Kyabi voise să spună ceea ce spusese de multe ori altora, între patru ochi." E un vis nebunesc, iar Khomeini al tău e un maniac, un bătrân senil mânat de o vendetă personală împotriva celor din familia Pahlavi - Reza Şah, a cărui poliţie

crede că i-ar fi ucis tatăl şi Mohammed Şah, a cărui poliţie secretă crede că i-ar fi ucis fiul în Irak, acum câţiva ani. Nu-i altceva decât un fanatic îngust la minte, care vrea să ne aducă pe noi, poporul şi în special femeile, înapoi în Evul Mediu. Dar nu spusese nimic din toate astea mullahului, în schimb se forţase să-şi întoarcă gândurile înapoi, asupra problemei satului.

- Dacă satul ia foc, pot să-l reconstruiască uşor. Bunurile lor sunt mai importante.

Îşi ascunse ura.

- Ai putea să ne ajuţi dacă vrei, Excelenţă. Aş aprecia asta. Încearcă să le vorbeşti.

Sătenii refuzară să plece. Pentru a treia oară Kyabi le arătă că focul era singura cale de a le salva apa şi celelalte sate. Apoi le vorbi Hussain, dar ei tot nu voiră să plece. Sosi vremea rugăciunii de amiază şi mullahul se rugă împreună cu ei şi-i sfătui din nou să părăsească ţărmurile râului. Bătrânii se consultară între ei şi răspunseră:

- Este voia lui Allah, n-o să plecăm.

- E voia lui Allah, încuviinţă Hussain.

Se întoarse pe călcâie şi plecă spre elicopter. Aterizară din nou în apropierea podeţului. Acum petrolul abia se scurgea din ţeava, doar o dâră întunecată.

- Rudi, spuse Kyabi, ia-o în direcţia vântului cât poţi de departe şi trage o rachetă de semnalizare spre podeţ, apoi mai trânteşte una chiar în mijlocul curentului. Poți s-o faci?

- Aş putea încerca. N-am tras niciodată cu un pistol Verey până acum.

Rudi porni lipăind către deşertul plin de mărăcini. Celălalt se întoarse la elicopter, pe care-l parcase în siguranţă la o distanţă apreciabilă. când se află într-o poziţie potrivită, puse cartuşul gros în pistol, ţinti şi apăsă pe trăgaci. Reculul pistolului fu mai mare decât se aşteptase. Amestecul de fosfor arzând trasă un prelung arc de cerc, jos, pe deasupra pământului, se lovi de sol mult prea aproape, ricoşa răsucindu-se şi căzu în crăpătură. O clipă nu se-ntâmplă nimic, apoi pământul explodă şi focul izbucni către înălţimi şi în lături, transformând maşina răsturnată într-un rug funerar. Unda de şoc, de aer supraîncins, îl învălui, dar trecu de el fără să-i provoace necazuri. Fumul înecăcios, negru, se învolbură către cer. Focul începu să se întindă, gonind în josul râului.

A doua rachetă roşie se înălţă într-un arc înalt, apoi se prăbuşi în rîu. Rîul luă foc. O ştiură mai mult după sunet, dar, pe când se aflau în aer traversând pârâul în direcţia vântului, văzură focul răspândindu-se cu viteză în josul iui. Nori întinşi de fum negru marcau drumul. lângă sat începură din nou să se rotească. Bărbaţi, femei şi copii fugeau cu ceea ce putuseră apuca la iuţeală. în timp ce priveau, satul arse până la temelii.

Cei patru bărbaţi se îndreptară spre casă.

Pentru Kyabi, casa era sediul Iran Oil, chiar la marginea Ahwazului, un complex curat şi îngrijit, cu clădiri albe din beton, cu peluze bine udate şi o pistă de aterizare pentru elicoptere, toate înconjurate de un gard înalt.

- Mulţumesc, Rudi, spuse cu inimă grea.

În jurul elicopterului se afla un inel de bărbaţi înarmaţi care ţâşniseră din ascunzători în clipa în care aterizaseră, strigând şi ameninţând cu armele. În spatele lui Kyabi, mullahul se juca cu şiragul de mătănii.

Kyabi îşi desfăcu centura de siguranţă. E voia lui Allah, îşi zise. Am făcut ce-am putut, m-am rugat după cuviinţă şi ştiu că nu e alt dumnezeu decât Allah, iar Mahomed este Profetul Lui. Când am să mor, am să mor blestemând duşmanii lui Allah şi pe cel aflat în fruntea lor, Khomeini, Profetul Mincinos, ucigaş, şi pe toţi cei care-l urmează.

Se întoarse. Inginerul era cenuşiu la faţă şi îngheţase în scaunul lui din spatele lui Hussain.

- Allah să te judece, mullahule. Kyabi ieşi.

Îl împuşcară pe Kyabi şi-l târâră cu ei pe inginer. Apoi, pentru că mullahul o ceruse, îngăduiră elicopterului să plece.

CAPITOLUL 10

Baza aeriană Kowiss, ora 5,09 seara. Manuela trecea grăbită prin curtea companiei S-G către clădirea cu un singur etaj a birourilor, care strălucea curată sub soarele după-amiezii, turnul de transmisiuni înălţându-se deasupra ei ca un al doilea etaj. Purta salopetă de zbor c emblema   S-G pe spate, iar părul ei roşcat era înghesuit într-o şapcă de zbor cu cozoroc mare, dar mersul ei trăda de departe feminitatea.

În încăperea de la intrare se aflau trei iranieni din personalul local. Se ridicară politicoşi şi-i zâmbiră privind-o pe sub genele lungi.
- Bună ziua, Excelenţă Pavoud! spuse ea în farsi cu un zâmbet. Căpitanul Ayre vrea să mă vadă?
- Da, doamnă lady. Excelenţa sa este în turn, spuse mai-marele funcţionarilor. Pot avea onoarea de-a vă însoţi?
- Ea refuză, mulţumindu-i, şi se depărta în lungul coridorului pornind, să urce scara în spirală de la capătul acestuia. când o văzu ajunsă acolo, Pavoud spuse dispreţuitor:
- E scandalos felul în care se împăunează în faţa noastră. O face doar ca să-şi bată joc de noi!
- Mai rău ca o femeie de stradă din Cartierul Vechi, Excelenţă! spuse un altul, fa fel de dezgustat. Pe Allah, dintre toţi necredincioşii, americanii sunt cei mai răi şi între ei, femeile lor, cele mai rele; iar asta, asta caută necazul cu luminarea.
- Caută un mădular zdravăn, iranian, spuse un bărbat mărunt, scărpinându-se între picioare.
Pavoud adăugă:
- Ar trebui să poarte chador, să se acopere şi să umble cu modestie. Aici suntem toţi bărbaţi, toţi am zămislit copii. Ne crede eunuci?!
- Ar trebui biciuită că ne batjocoreşte aşa. Pavoud se scobi delicat în nas.
- Cu ajutorul lui Allah, în curând o să fie - în public. Toţi vor trebui să se supună legilor islamice şi pedepselor.
- Se zice că femeile americane n-au păr jos.
- Nu, nu-i aşa. Doar că se rad acolo.
- Cu păr sau fără, Excelenţă şef de birou, mi-ar plăcea s-o-nfig în ea pân-ar începe să schelălăie de plăcere, spuse bărbatul mărunt şi râse laolaltă cu ceilalţi.
- Blegu' ăla de bărbat-su o face în fiecare noapte de când a venit asta aici. Ochii şefului sclipiră. I-am auzit gemând noaptea.
Aprinse o ţigară de la chiştocul celeilalte, apoi se ridică şi privi afară pe fereastră. Purta ochelari şi-şi miji ochii spre cer până când văzu elicopterul în depărtare, luând virajul final de apropiere. Moarte străinilor, îşi zise şi adăugă în adâncul sufletului: şi moarte lui Khomeini şi paraziţilor lui! Trăiască tudehii şi Revoluţia Maselor.

Turnul era mic, cu ferestre de sticlă pe toate părţile şi bine echipat. Aici fusese baza lor permanentă timp de mulţi ani, aşa că S-G avusese timpul să o doteze cu dispozitive moderne pentru zborul pe orice fel devreme.

Freddy Ayre, pilot-şef în absenţa lui Starke, aştepta.

- HXB face turul final, tocmai spunea când Manuela ajunse sus. El...

- O, minunat, îl întrerupse ea fericită, încercaseră să-l contacteze pe Starke toată ziua, fără succes.

- Nu-ţi face griji, spusese Ayre, emiţătoarele lor se defectează deseori, ca şi ale noastre.

Cu o noapte în urmă, imediat după căderea întunericului, singurul lor contact fusese scurtul raport al lui Starke prin care îi anunţa că rămânea peste noapte la Bandar-e Delam şi că avea să ia legătura cu ei astăzi.

- Îmi pare rău, Manuela, dar Duke nu-i la bord. Marc Dubdis pilotează.

- S-a-ntâmplat vreun accident? izbucni ea, simţind că totul se-nvârte în jurul ei. E rănit?

- O, nu! Nu ceva de genu' ăsta. Când am luat legătura cu Marc, acum câteva minute, a spus că Duke a rămas la Bandar-e Delam şi i s-a spus lui să zboare cu mullahul şi echipa lui pe drumul de înapoiere. Asta-i tot.

- Eşti sigur?

- Da, uite, spuse Ayre arătând afară pe fereastră, uite acolo!

Elicopterul se apropia corect dinspre soare. În spatele lui, munţii Zagros se înălţau către cer. Mai jos se vedeau coşurile uriaşei rafinării, scuipând dârele de fum ale gazelor de evacuare ce ardeau întruna. Aparatul coborî exact în centrul platformei de aterizare Nr. 1.

- HXB, opresc motoarele, spuse Marc Dubois, prin radio.

- Înţeles, HXB! răspunse Massil Tugul, operatorul de serviciu din turn, un palestinian, vechi angajat al companiei.

Comută pe frecvenţa principală a bazei.

- Baza, n-avem nici o pasăre în circuit acum. Confirm că HVU şi HCF se vor întoarce înainte de apus.

- Okay S-G.

Urmă un moment de tăcere, apoi pe principala frecvenţă a bazei auziră o voce într-o farsi aspră, transmiţând ceva din 206. O ţinu aşa cam jumătate de minut, apoi se-ntrerupse.

Massil murmură:
- Insha'Allah!
- Cine dracu' a fost ăsta? întrebă Ayre.
- Mullahul Hussain, aga!
- Ce dracu' a zis? întrebă Ayre, uitând că Manuela putea să vorbească farsi.

Massil ezită. Manuela îi răspunse, cu chipul alb ca varul:
- Mullahul a spus "în numele lui Allah şi în numele furtunii lui Allah, loviţi!" A repetat toate astea mereu.

Se opri. De cealaltă parte a aeroportului se auziră pocnete înfundate de arme. Într-o clipă, Ayre luă microfonul:
- Marc, à la tour, vite, immédiatement, ordonă el, cu un accent excelent, apoi îşi miji ochii către bază, aflată la o jumătate de kilometru depărtare.

Din barăci ţîşneau oameni, unii purtând arme. Câţiva căzură, căci alţi oameni le ieşiseră în întâmpinare. Ayre deschise una dintre ferestre ca să audă mai bine - strigăte slabe de "Allah-u Akharr", amestecate cu răpăitul înfundat al armelor automate.
- Ce-i asta? lângă poartă, lângă poarta principală! spuse Manuela.

Massil, aflat în spatele ei, era la fel de uluit şi speriat. Avre apucă binoclul şi-l duse la ochi.
- Sfinte Dumnezeule, nişte soldaţi au deschis focul asupra bazei militare şi... nişte camioane atacă poarta... o jumătate de duzină... Gărzile Verzi şi mullahi şi soldaţi sar din ele.

Pe canalul de emisie al bazei se auzi o voce strigând înfierbântată în farsi. Transmisia fu brusc întreruptă. Din nou Manuela traduse:
- "în numele lui Allah, ucideţi toţi ofiţerii care se opun Imamului Khomeini şi luaţi în stăpânire..." E revoluţie!

Privind în jos, îl văzură pe mullahul Hussain şi cei doi însoţitori cu banderole verzi dând buzna unul peste celălalt pe uşa elicopterului, cu armele-n mâini. Mullahul îi făcu semn lui Dubois să iasă din carlingă, dar pilotul se mulţumi să scuture din cap şi, arătând cu degetul către palele elicei care se-nvârteau deasupra, continuă procedurale oprire a motorului. Hussain ezită.

În întreaga zonă ocupată de S-G, lucrul încetase. Oamenii se aplecaseră pe ferestre sau ieşiseră pe tarmac şi rămăseseră

acolo în grupuri mici, tăcute, privind peste câmp. Zgomotul focurilor de armă se înteţi. Jeepul şi camionul cisternă care trebuiau să acorde asistenţă elicopterului se opriseră şi ele. În apropiere, în momentul în care se făcuseră auzite armele, Hussain chemă jeepul şi lăsă un om să păzească elicopterul. Şoferul îl văzu venind, sări din maşină şi o rupse la fugă. Mullahul blestemă şi urcă în maşină, însoţit de unul dintre oamenii săi cu banderolă verde, se aşezară pe locurile din faţă, porniră motorul şi demarară în viteză pe drumul care lega cele două terenuri de zbor, îndreptându-se spre barăcile din depărtare.

Dubois urcă scările câte trei odată. Avea treizeci şi şase de ani, era înalt şi slăbănog, cu păr negru şi zâmbet şmecher pe chip. Se repezi imediat la Ayre şi-i strânse mâna.

-Mon Dieu, ce zi! Freddy. Eu... Manuela! O sărută pe amândoi obrajii, prieteneşte.

- Duke?

- E-n regulă, chérie! S-a certat cu mullahul, care i-a spus că n-o să mai zboare cu el! Bandar-e Delam nu e ...

Se opri, foarte conştient de prezenţa lui Massil, în care n-avea încredere.

- Mi-ar prinde bine acum ceva de băut! Hai la cantină, ei?!

Nu ajunseră la cantină. Marc îi conduse afară, în umbra uneia dintre clădiri, de unde puteau privi în siguranţă şi nu puteau fi auziţi.

- N-am cum să ştiu de partea cui e Massil, nu? Sau chiar şi cea mai mare parte a personalului nostru - dacă măcar îşi dau seama pe ce lume sunt, săracii!

De partea cealaltă a câmpului se auzi o explozie puternică. Dintr-una din barăci ţâşniră flăcări şi fumul se ridică încolăcindu-se..

- Mon Dieul O fi depozitul de combustibil?

- Nu, dar aproape!

Ayre era grozav de neliniştit. Altă explozie îi abătu atenţia, apoi, printre focuri de armă sporadice, se auzi bubuitura grea, adâncă, a tunului unui tanc.

Jeepul în care se afla mullahul dispăruse în spatele barăcilor. Camioanele militare se opriseră la întâmplare: In apropierea porţii principale, soldaţii şi Gărzile Verzi dispăruseră în hangare şi barăci. Câteva trupuri zăceau în praf. Tanchiştii

care păzeau clădirea în care se afla biroul comandantului Peshadi se culcaseră pe burtă în apropierea intrării, cu armele pregătite. Alţii aşteptau la ferestrele de la etaj. Unul dintre ei lăsă să-i scape o rafală de pistol automat când o jumătate de duzină de infanterişti şi soldaţi din Forţele Aeriene ţâşniră la atac peste drum. O altă rafală şi fură cu toţii morţi, sau pe moarte, sau grav răniţi. Unul dintre cei răniţi porni să se târască spre un adăpost. Tanchiştii îl lăsară să ajungă aproape până acolo, apoi îl ciuruiră cu gloanţe.

Manuela gemu şi amândoi bărbaţii o luară de braţ şi se lipiră mai mult de peretele clădirii.

- E-n regulă, spuse ea. Marc, când se-ntoarce Duke?

- Rudi sau Duke o să sune la noapte sau mâine, garantez eu! Pas de probleme! Le Grand Duke e-n regulă. Mon Dieu! Acum aş bea ceva!

Aşteptară o clipă ca focurile de armă să se domolească.

- Haide, spuse Ayre. O să fim mai în siguranţă în bungalow.

Alergară de-a curmezişul peluzei până într-unui din bungalowurile plăcute care înconjurau gardurile văruite şi grădina meticulos îngrijită. La Kowiss nu existau locuinţe pentru familişti. De obicei, doi piloţi împărţeau între ei un bungalow de două camere.

Manuela îi părăsi ca să aducă de băut.

- Acum spune-mi ce s-a întâmplat cu adevărat, întrebă în şoaptă Ayre.

Francezul îi istorisi la iuţeală despre atac, despre Zataki şi despre bravura lui Rudi.

- Varza* aia bătrână merită într-adevăr o medalie! continuă el admirativ, dar ascultă, noaptea trecută revoluţionarii au împuşcat unul dintre lucrătorii noştri. L-au judecat şi l-au împuşcat în patru minute, acuzându-l că e fedain. În dimineaţa asta, alţi ticăloşi l-au împuşcat pe Kyabi.

Ayre făcu ochii mări.

- Dar de ce?

Dubois îi istorisi despre sabotajul de la conductă, apoi adăugă:

- Când Rudi şi mullahul s-au întors, Zataki i-a înşirat pe toţi în jurul lui şi a spus că Kyabi fusese împuşcat pe drept, că era, un sprijinitor al Şahului, un suporter al Satanei americane şi

* Varză [Kraul], poreclă dată de francezi nemţilor.

engleze care spoliază de ani de zile Iranul şi, prin urmare, un duşman al lui Allah.
- Săracu' Boss! Christoase! îmi plăcea grozav. Era un băiat de treabă!
- Da. Şi pe faţă împotriva lui Khomeini. Şi-acum ticăloşii ăştia au arme. N-am văzut atât de multe puşti până acum. Şi sunt toţi stupides, săriţi.
- Dubois se crispa.
- Bătrânul Duke a-nceput să urle în farsi la ei. Avusese deja o confruntare cu Zataki şi cu mullahul în noaptea trecută. Nu ştim ce-a spus, dar atmosfera s-a-mpuţit, ticăloşii au sărit pe el şi-au început să-l lovească cu picioarele şi să urle. Sigur că am sărit cu toţii, apoi s-a auzit o rafală de armă automată şi-am îngheţat - şi ei, pentru că era Rudi: luase cumva o armă de la unul dintre ei. A mai scăpat o rafală în aer. A strigat: "Lăsaţi-l în pace sau vă omor pe toţi!" cu arma îndreptată către Zataki şi grupul de lângă Duke. I-au dat drumul. După ce i-a înjurat - ma foi, quel homme - au căzut la înţelegere; ei trebuiau să ne lase în pace şi noi îi lăsam cu revoluţia lor; eu trebuia să zbor cu mullahul aici şi Duke să rămână acolo, iar Rudi îşi păstra arma. I-a pus pe Zataki şi pe mullah să jure pe Allah că nu vor rupe înţelegerea, dar tot n-aş avea încredere în ei. Merde, sunt toţi merde, mon ami. Da' Rudi, Rudi a fost fantastic, ar merita să fie francez băiatu' ăsta. Am încercat să-i chem toată ziua, dar n-am primit nici un răspuns...

De partea cealaltă a câmpului, un tanc Centurion ieşi în viteză dintre barăci, se răsuci în câmp deschis şi porni pe strada principală din faţa Cartierului General al bazei şi a popotei ofiţerilor. Se opri acolo cu motoarele mormăind, gras, turtit şi ucigător. Ţeava lungă a tunului se balansa căutând o ţintă; apoi, pe neaşteptate, şenilele se învârtiră, tancul se răsuci în jurul axei şi trase, iar proiectilul demola etajul unde îşi avea colonelul Peshadi birourile. Apărătorii fură luaţi prin surprindere de neaşteptata trădare. Tancul trase din nou. Bucăţi mari de zidărie zburară prin aer şi jumătate de acoperiş se prăbuşi. Clădirea începu să ardă.

Atunci, de la parterul clădirii şi din partea rămasă din etaj, o ploaie de gloanţe învălui tancul. În aceeaşi clipă, doi dintre soldaţii loialişti atacară prin uşa principală cu grenadele în mâini, le aruncară prin deschizăturile tancului şi fugiră spre

adăpost. Amândoi bărbaţii se frânseră în două sub rafala de foc automat trasă de peste drum, dar urmă o explozie teribilă înăuntrul tancului şi flăcări şi fum izbucniră din el. Capacul de metal al turelei sări în sus şi un om în flăcări încercă să se tragă afară. Trupul lui fu aproape secţionat în două de grindina de gloanţe pornită din clădirea dărâmată.

Vântul care bătea dinspre bază purta cu el un miros de cordită, flăcări şi carne arzând.

Bătălia continuă mai bine de o oră, apoi luă sfârşit. Soarele ce cobora către apus aruncă un văl însângerat peste împrejurimi şi peste morţii şi muribunzii ce zăceau în cuprinsul bazei. Insurecţia nu reuşise din pricină că colonelul Peshadi sau ofiţerii săi superiori nu fuseseră ucişi în cursul atacului prin surprindere, pentru că de partea insurgenţilor nu trecuseră îndeajuns de mulţi aviatori sau infanterişti şi fiindcă avuseseră de partea lor numai unul dintre cele trei echipaje ale tancurilor.

Peshadi fusese în tancul care condusese atacul şi apărase turnul de control şi comunicaţiile radar. Adunase forţele loiale şi condusese asaltul necruţător care-i zdrobise pe revoluţionarii din hangare şi din barăci. Deîndată majoritatea celor prevăzători, celor care stătuseră deoparte, nesiguri - în acest caz, piloţi şi infanterişti - simţind că răsculaţii erau .pierduţi, nu mai ezitaseră. Imediat şi plini de zel, îşi declaraseră neîncetata şi istorica lor credinţă pentru Peshadi şi Şah, ridicaseră armele aruncate şi la fel de zeloşi, începuseră să tragă în duşman, în numele lui Allah, dar puţini trăgeau cu gândul de a ucide şi, deşi Peshadi o ştia, lăsă o cale de scăpare deschisă şi îngădui unei părţi dintre atacatori să scape pe acolo. Singurul său ordin secret către cei mai de încredere oameni ai săi fusese "Ucideţi-l pe mullahul Hussain".

Dar, într-un fel sau altul, Hussain reuşi să scape.

- Aici colonelul Peshadi, se auzi pe frecvenţa bazei, în toate difuzoarele. Să-i mulţumim lui Allah că duşmanul este mort, pe moarte sau capturat. Mulţumesc tuturor soldaţilor loiali. Toţi ofiţerii şi soldaţii îi vor ridica pe cei căzuţi glorios sau pe cei care au murit îndeplinind lucrarea lui Allah şi vor raporta numărul acestora - şi de asemenea şi cel al duşmanilor ucişi. Doctori şi cadre medicale, acordaţi asistenţă tuturor răniţilor, fără deosebire! Allah e mare, Allah e mare! Este aproape vremea pentru rugăciunea de seară. În noaptea aceasta sunt mullah şi

am să conduc rugăciunea. Veţi participa cu toţi ca să îi mulţumim lui Allah.

În bungalowul lui Starke, Ayre, Manuela şi Dubois ascultau comunicatul la intercom. Ea isprăvi de tradus ce spusese colonelul în farsi. Se mai auzeau doar paraziţii. Un nor de fum atârna deasupra bazei şi aerul era greu de respirat din pricina mirosului. Cei doi bărbaţi beau cu înghiţituri mici vodcă cu suc conservat de portocale, iar ea sifon. Un arzător portabil cu butelie încălzea plăcut încăperea.

- E curios, spuse gânditoare, încercând să-şi facă curaj şi să nu se gândească la toate acele morţi sau la Starke care se afla încă la Bandar-e Delam, e curios că Peshadi n-a terminat cu "trăiască Şahul". Sunteţi siguri că pentru el asta e o victorie? Trebuie că e mort de frică!

- Aş fi şi eu, spuse Ayre! E... Tresăriră cu toţii când sună interfonul.

- Alo!

- Aici maiorul Changiz! A, căpitane Ayre, au venit şi pe-acolo? Ce s-a-ntâmplat pe la voi?

- Nimic, nici un insurgent n-a dat pe-aici.

- Slăvit fie Allah! Eram cu toţii îngrijoraţi de siguranţa voastră. Sunteţi siguri că n-aveţi nici un fel de morţi sau răniţi?

- Nici unul, din câte ştiu eu!

- Să-i mulţumim lui Allah! Noi avem o grămadă! Din fericire, nici un duşman nu-i rănit.

- Nici unul?

- Nici unul. N-ai să te superi dacă aş zice să nu raportezi sau să povesteşti despre incidentul ăsta nimănui, prin radio? Nimănui, căpitane! Strict secret, înţelegi?

- E limpede.

- Bun, te rog ascultă pe frecvenţa bazei noastre şi, pentru mai multă siguranţă, noi o să ascultăm pe a voastră. Te rog. Nu folosi emiţătorul decât după ce ne-ai anunţat şi numai în caz de urgenţă.

Ayre simţi că i se urcă sângele în obraz, dar nu spuse nimic.

- Te rog, fii pregătit pentru o întâlnire cu colonelul Peshadi la ora douăzeci-zero-zero - şi acum trimite-l pe Esvandiary cu toţi credincioşii voştri la rugăciunea de seară. Imediat!

- Desigur, dar Barosanii... Esvandiary e-n concediu de-o săptămână!
Esvandiary era managerul staţiei.
- Foarte bine! Trimite restul sub conducerea lui Pavoud. Imediat.
Telefonul, muri. Le spuse celorlalţi ce vorbise, apoi plecă să anunţe ştirile. În turn, Massil era foarte neliniştit.
- Dar, Excelenţă, sunt de serviciu până la apus. Mai avem de primit încă două din elicopterele noastre şi...
- A spus "toţi credincioşii. Deîndată". Hârtiile tale sunt în ordine, eşti în Iran de ani de zile. Ştie că eşti aici, aşa că mai bine să te duci. Doar dacă n-ai ceva de care să te temi.
- Nu, nu, nimic!
Ayre văzu broboane de sudoare, apărând pe fruntea bărbatului.
- Nu-ţi face griji, Massil, o să mă ocup eu de băieţi. Nu-ţi face griji, o să stau aici până te-ntorci. N-o să dureze!
Pregăti de noapte cele două elicoptere '212, aşteptând din ce în ce mai nemulţumit, căci Massil întârzia mai mult decât ar fi trebuit. Ca să-i treacă timpul, încercase să facă ordine prin hârtii dar renunţă, căci gândurile îi erau tulburate. Singurul lucru care-l mai înveselea era că soţia şi fiul se aflau în siguranţă în Anglia, chiar şi cu vremea scârboasă de acolo, cu furtunile, viscolele, ploile şi frigul nesuferit, cu împuţitele greve şi guvernul ăla nenorocit.
Emiţătorul se trezi la viaţă. Abia se-ntunecase.
- Alo, Kowiss! Aici McIver, în Teheran.

CAPITOLUL 11

Teheran, birourile S-G; ora 6,50 seara. McIver spuse din nou:
- Alo, Kowiss, aici McIver, în Teheran. Mă auziţi?
- Teheran, aici Kowiss. Aşteaptă unu - un minut, în argoul lor, prescurtarea pentru "Te rog aşteaptă o clipă".
- E-n regulă, Freddy, spuse McIver şi aşeză microfonul emiţătorului înapoi pe masă.
El şi Tom Lochart, sosit de la Zagros în după-amiaza aceea, se aflau în biroul său de la ultimul etaj al clădirii care

fusese sediul general al S-G de când începuse să-şi desfăşoare operaţiunile în Iran, cu aproape zece ani înainte. Clădirea avea patru etaje şi un acoperiş plat, unde Genny încropise o grădină încântătoare, cu scaune, mese şi grătar, ferită cu paravane de privirile curioase.

Generalul Beni-Hassan, prietenul lui Andrew Gavallan, recomandase călduros clădirea.

- Doar ce-i mai bun pentru compania lui Andy Gavallan. E loc pentru o jumătate de duzină de ofiţeri, preţul e rezonabil, aveţi loc pe acoperiş pentru generatorul vostru şi antena radio, sunteţi în apropierea autostrăzii principală care duce la aeroport, baza e la distanţă convenabilă, cartierul meu general e după colţ, parcarea e mulţumitoare, hotelurile care or să se construiască, la fel, şi uite şi pièce de résistance!

Mândru, generalul îi arătase lui McIver toaleta. Era obişnuită şi nu prea curată.

- Ce-i atât de special în asta? întrebase McIver uluit.

- E singura din clădire. Celelalte sunt fără scaun. Doar o gaura în podea, deasupra unei ţevi de scurgere, şi dacă nu eşti obişnuit să stai pe vine, e o operaţie complicată; de fapt e al dracului de neplăcut, în special pentru doamne, despre care se spune că alunecă în gaură cu rezultate foarte neplăcute, spusese jovial generalul.

Era un bărbat arătos, foarte voinic, foarte prezentabil.

- Peste tot e aşa?

- Chiar şi-n cele mai bune case. Oriunde, in afară de hotelurile moderne. Dacă stai şi te gândeşti la asta, Mac, statul pe vine e mai igienic. Nici o parte sensibilă nu atinge un corp străin. Şi apoi asta - generalul arătase un mic furtun atârnat de robinetul toaletei. Noi folosim apa ca să ne curăţăm, întotdeauna cu mâna stingă. Asta-i mâna pentru murdărie, cea dreaptă e pentru mâncare, pentru care fapt niciodată să nu oferi ceva cu stânga - e proastă creştere, Mac. Niciodată să nu mănânci sau să bei cu mâna stingă în lumea islamică. Apoi nu uita că cele mai multe toalete nu au furtune, aşa că trebuie să foloseşti apă dintr-o găleată - dacă se-ntâmplă să existe vreuna. Aşa cum spuneam, e o operaţiune foarte complicată, dar e-un mod de viaţă. Apropo, printre musulmani nu există stângaci.

Din nou chicotitul binevoitor.

- Cei mai mulţi nu se descurcă bine decât dacă stau pe vine, aşa s-au obişnuit muşchii, aşa că foarte mulţi stau aşa şi pe scaunele din casele din vest, când se uşurează. Ciudat, nu? Da' dacă te gândeşti, în afara celor mai multe dintre oraşe şi chiar şi în cadrul lor, în cea mai mare parte a Asiei, a Orientului Mijlociu, Chinei, Indiei, Africii şi Americii de sud nu există nici măcar apă curentă.
- Dau un ban să ştiu ce gândeşti, Mac, spuse Lochart. Canadianul stătea în faţa lui, într-un şezlong vechi, ca şi al lui. Încălzirea şi lumina funcţionau din plin, cu curent electric de la propriul generator. McIver mormăi:
- Mă gândeam la toalete, nu-mi place să stau pe vine. Şi afurisita asta de apă! Nu mă pot obişnui cu ele.
- Acum nu mă mai deranjează, abia bag de seamă. Noi aşa avem în apartamentul nostru. Şeherazada zice că o să aducă o toaletă "occidentală" acolo, dacă vreau, ca dar de nuntă, dar i-am spus că pot să mă descurc şi aşa. Lochart zâmbi strâmb. Nu mă mai deranjează acum, da', pentru Dumnezeu, ăsta a fost lucrul care a scos-o din minţi pe Deirdre.
- La fel ca pe toate nevestele noastre. E cea mai mare suferinţă a lor; pentru toate - şi pentru Genny. Nu-i vina mea, fir-aş să fiu, că cea mai mare parte a lumii o face aşa.

Slavă Domnului c-avem un scaun ca lumea în apartamentul nostru! Genny ar fi în stare să omoare pentru asta.

McIver se jucă cu butonul amplificatorului de la emiţător.
- Hai, Freddy, mormăi.

Pe pereţi se aflau multe hărţi, dar nici o fotografie, deşi se observa urma decolorată a uneia dată jos de curând: fotografia obligatorie a Şahului. Afară, cerul nopţii era luminat de focurile care punctau orizontul oraşului întunecat, în care nu se zăreau case sau străzi luminoase decât acolo, la ei. Focuri de armă, puşti şi arme automate, amestecate cu sunetul omniprezent al oraşului - gloatele strigînd Allahhh-u Akbarrrr... Difuzorul prinse viaţă.
- Aici Kowiss, vorbeşte căpitanul Ayre. Te aud tare şi limpede, căpitane McIver.

Amândoi bărbaţii tresăriră, iar Lochart se ridică în picioare.

- Ceva nu e-n regulă, Mac: nu poate să vorbească deschis, ascultă cineva.

McIver apăsă comutatorul emiţătorului.

- Faci pe operatorul radio, Freddy, spuse el deliberat, ca să se asigure că nu se înşela, și ore suplimentare?

- S-a întâmplat să fiu aici, căpitane McIver.

- Totul cinci cu cinci?

Asta însemna semnal radio la maximă putere sau, în jargonul piloţilor, 'Totul e în regulă".

După o pauză deliberată, care spunea "nu", se auzi:

- Da, căpitane McIver.

- Bine, căpitane Ayre, spuse McIver, ca să-l facă să înţeleagă că pricepuse. Dă-mi-l pe căpitanul Starke, te rog.

- Îmi pare rău, sir, nu pot. Căpitanul Starke e încă la Bandar-e Delam.

McIver zise tăios:

- Ce caută acolo?

- Căpitanul Lutz i-a ordonat să se oprească şi a ordonat căpitanului Dubois să termine zborul VIP cerut de IranOil şi aprobat de dumneata.

Starke reuşise să ajungă la Teheran înainte de decolare, ca să explice problema cu mullahul Hussain lui McIver. Acesta aprobase zborul în măsura în care colonelul Peshadi era de acord cu el şi îi ceruse să îl ţină la curent.

- Avionul va sosi la Kowiss mâine, căpitane McIver?

- E posibil, dar nu se ştie niciodată.

Un JK 125 fusese programat pentru Teheran cu o zi în urmă, dar din pricina insurecţiei care cuprinsese aeroportul, tot traficul spre el fusese provizoriu amânat până a doua zi, luni.

- Ne străduim să obţinem aprobarea pentru un zbor direct la Kowiss. Treaba e-ncurcată din pricină că sunt puţini controlori militari de zbor. Aeroportul de la Teheran este... cum să spun... aglomerat, aşa că nu putem să scoatem de acolo pe nici unul dintre ai noştri. Spune-i Manuelei să fie pregătită în caz că primim aprobarea.

McIver se strâmbă, încercând să hotărască ce şi cât ar trebui să spună deschis, apoi îl văzu pe Lochart făcându-i semn.

- Lasă-mă pe mine, Mac, Freddy vorbeşte franţuzeşte, îi spuse în şoaptă.

McIver se lumină la faţă şi se aplecă recunoscător înainte, întinzându-i microfonul.
- Ecoute, Freddy, începu Lochart în franceza canadiană pe care ştia că chiar şi Ayre, a cărui franceză eră excelentă, avea dificultăţi în a o înţelege, marxiştii, sprijiniţi de insurgenţii lui Khomeini, se pare că şi cu ceva OEP, tot mai controlează Aeroportul Internaţional şi turnul. Cel mai important zvon din noaptea asta e că se pregăteşte o lovitură, că primul ministru a aprobat-o, că trupele sunt în sfârşit în mişcare în Teheran, cu ordine să zdrobească revolta şi să tragă în plin. Ce probleme ai pe-acolo? Cu tine e-n regulă?
- Da, nu-ţi face griji, îl auziră replicând aluziv într-o franceză aspră. Mi s-a ordonat să nu spun nimic, dar pe-aici nu sunt într-adevăr probleme, poţi să fii sigur, însă ăştia ascultă. La Puture - porecla lor pentru Bandar-e Delam, unde aerul putea întruna a petrol - îs o grămadă de probleme şi Boss a fost trimis Sus mai înainte să-i vină vremea.
Lochart facu ochii mari.
- Kyabi a fost împuşcat, mormăi către McIver. -...da' moş Rudi are totul sub control şi Duke e-n
regulă. Mai bine ne-am opri aici, bătrâne, se trage cu urechea.
- Înţeleg. Fii atent şi spune-le şi altora, dacă poţi, că noi suntem bine. Adăugă în engleză, fără să schimbe tonul: Şi repet că o să-ţi trimitem nişte mărunţiş pentru oamenii tăi mâine.
Vocea lui Ayre căpătă o notă veselă.
- Zău, amice? Involuntar, Lochart rîse.
- Zău! Pune pe cineva de serviciu permanent la aparat, şi o să te anunţăm de cum progresăm. Ţi-l dau pe căpitanul McIver din nou. Insha'Allah.
Îi întinse microfonul.
- Căpitane, ai auzit ceva de Lengeh, ieri sau azi?
- Nu, am încercat, dar n-am putut să-i contactăm. S-ar putea să fie din pricina petelor solare. încerc din nou acum.
- Mulţumesc! Transmite-i salutările mele căpitanului Scragger şi aminteşte-i că săptămâna viitoare trebuie să facă un control medical. McIver zâmbi strâmb, apoi adăugă: Te rog urmăreşte să mă sune în clipa în care se întoarce.
Închise aparatul. Lochart îi repetă ce-i spusese Ayre şi îşi turnă încă un whisky.
- Şi mie, pentru Dumnezeu, spuse iritat McIver.

- Dar Mac, tu...
- Nu începe iar, fă unul mai slab!

În timp ce Lochart turna, McIver se ridică, se duse la fereastră şi privi îndelung afară, fără să vadă nimic.
- Sărmanul Kyabi! Era un om bun, fără îndoială. Bun pentru Iran şi cinstit cu noi. De ce l-or fi ucis? Nebuni!

Rudi "ordonându-i" lui Duke şi lui Marc. Ce dracu' o fi însemnând asta?!
- Evident, au avut necazuri, dar Rudi a preluat controlul. Freddy mi-ar fi spus dacă Rudi n-ar fi făcut-o - e foarte ascuţit la minte iar franceza lui e bună, aşa că ar fi găsit o cale. A avut destul timp, chiar dacă "ei" ascultau, oricine dracu' or fi "ei", spuse Lochart.
- Poate că a fost ca la Zagros.

La Zagros, sătenii din Yazdek veniseră în zori, a doua zi după întoarcerea lui Lochart din concediu. Mullahul satului primise ordine de la Khomeini să înceapă insurecţia împotriva guvernului legal al Şahului şi să ia controlul în zona sa. Mullahul se născuse în sat şi era înţelept ca munţii acoperiţi iarna de zăpadă şi accesibili doar cu mare dificultate în restul anului, iar şeful poliţiei, împotriva cui trebuia să conducă revolta, era nepotul lui, iar Nasiri, managerul bazei, de asemenea unul dintre cei vizaţi, era căsătorit cu fiica surorii soţiei sale, care acum locuia la Shiraz. Chiar mai important decât atât, toţi erau galezani, un trib neînsemnat al nomazilor Kashkai, care se aşezaseră acolo cu secole în urmă, ca să apere acea mică întretăiere de drumuri înguste, iar şeful poliţiei, pe care-l chema Nitchak Han, era în acelaşi timp kalandar, şeful ales al tribului.

Deci omul se consultase, după cuviinţă, cu Nitchak Han şi Hanul fusese de acord că trebuia să aibă loc o revoltă împotriva duşmanului lor ereditar, Şahul Pahlavi, că, pentru a celebra, revolta, toţi cei care doreau puteau să tragă cu arma către stele şi că, în zori, va conduce cercetarea trebuitoare de la aeroportul străinilor.

Sosiseră în zori, înarmaţi, până la ultimul om din sat. Nitchak Han nu mai purta uniforma de poliţai, ci hainele tribului. Era mult mai scund decât Lochart, cu trup vânjos dar suplu, cu mâini de fier şi picioare de oţel, purtându-şi cartuşiera trecută peste piept şi puşca în mâini. Printr-o înţelegere prealabilă, la cererea Hanului, Lochart, însoţit de Jean-Luc Sessonne, le ieşi

înainte lângă cele două coloane ridicate la repezeală din pietre puse una peste cealaltă, care simbolizau poarta bazei. Lochart salută şi fu de acord că Nitchak Han avea jurisdicţie asupra bazei cele două mormane de pietre fură oficial dărâmate urmară strigăte de bucurie de toate părţile şi se traseră multe focuri de armă în aer, apoi Nitchak Han îi prezentă un buchet de flori lui Jean-Luc Sessonne, ca reprezentant al Franţei, mulţumindu-i în numele tuturor galezan-kashkailor pentru adăpostul şi sprijinul acordat lui Khomeini, care-i scăpase de duşmanul lor, Şahul Pahlavi.

- Îi mulţumim lui Allah că cel ce s-a numit singur "Regele Regilor", care a cutezat sacrilegiul de a-şi lega sângele de cel al regilor Cyrus şi Darius cel Mare - "bărbaţi curajoşi şi mândri"- lumina arienilor, lacheul diavolilor străini, a fugit ca un fante boit din seraiul unui paşă irakian.

Urmară brave cuvântări din partea ambelor părţi şi începu ospăţul, iar Nitchak Han cu mullahul alături, îl rugase pe Tom Lochart, şeful tribului străinilor de la Zagros Trei, să-şi desfăşoare activitatea sub noul regim ca şi până atunci, iar Lochart încuviinţase grav.

- Să sperăm că Rudi şi oamenii lui sunt la fel de norocoşi ca tine la Zagros, Tom.

McIver se întoarse către fereastră, ştiind că nu putea face nimic ca să-i ajute.

- Lucrurile se-nrăutăţesc din ce în ce mai mult, mormăi.

Uciderea lui Kyabi e un lucru groaznic şi un semn foarte prost pentru noi, se gândi. Cum dracu' pot s-o scot pe Genny din Teheran şi unde dracu-i Charlie?

Nu auziseră de Petikin de când plecase, cu o zi în urmă, dimineaţa, din Tabriz. De la personalul de sol de la Galeg Morgrii primiseră rapoarte încurcate - că Petikin fusese răpit şi obligat să zboare cu "trei persoane necunoscute", sau că "trei piloţi din aviaţia militară deturnaseră elicopterul şi zburaseră spre graniţă", sau că "cei trei pasageri erau ofiţeri superiori care fugeau din ţară". De ce trei pasageri în fiecare poveste? se întrebase McIver. Ştia că Petikin trebuia să fi ajuns la aerodrom în siguranţă, pentru că maşina lui era încă acolo, deşi jefuită, cu rezervorul golit şi radioul smuls. Bandar-e Pahlavi, unde ar fi trebuit să alimenteze, tăcea şi Tabrizul nu fusese niciodată în bătaia emiţătorului. Înjură în şoaptă.

Avusese o zi grea. Îl hărţuiseră neîncetat creditorii furioşi, telefoanele nu lucraseră, telexul se blocase şi fuseseră necesare ore în şir ca să fie repus în funcţiune, şi întâlnirea lui de la prânz cu generalul Valik, care, aşa cum promisese Gavallan, ar fi trebuit să îi furnizeze săptămânal bani lichizi, fusese un dezastru.

- De îndată ce băncile se deschid, o să plătim tot ceea ce datorăm.

- Pentru Dumnezeu, spui chestia asta de săptămâni! comentase rece McIver. Am nevoie de bani acum!

- Toţi avem nevoie, şuierase generalul tremurând de furie, dar foarte conştient de angajaţii săi iranieni din celălalt birou, care cu siguranţă trăgeau cu urechea. Suntem în plin război civil şi nu pot deschide băncile.

Era un bărbat rubicond, pe cale de a cheli, cu pielea închisă la culoare, fost general de armată, purtând un costum scump şi un ceas la fel de scump. Coborâse glasul şi mai mult.

- Dacă n-ar fi fost idioţii de americani care l-au trădat pe Şah şi l-au convins să îngrădească puterile glorioaselor noastre armate, nu ne-am afla în rahatul ăsta.

- Sunt englez, aşa-cum bine ştii, şi v-aţi băgat singuri în rahat.

- Englezi, americani, care-i diferenţa? E numai vina voastră! L-aţi trădat amândoi pe Şah şi Iranul şi-acum trebuie să plătiţi pentru asta.

- Cu ce? întrebă McIver acru. Aveţi toţi banii noştri.

- Dacă n-ar fi fost partenerii voştri iranieni, eu în special, n-aţi avea nici un ban. Andy nu se plânge. Am primit un telex de la respectatul meu coleg, generalul Javadah, că Andy a semnat săptămâna asta noul contract cu Guerney.

- Andy mi-a spus că a primit un telex de la dumneata prin care i-ai confirmat că ai promis că ai să ne asiguri toate lichidităţile.

- Am promis că am să-ncerc.

Generalul făcu un efort să-şi domolească mânia fiindcă avea nevoie de cooperarea lui McIver. îşi tamponă fruntea şi îşi deschise servieta. Era plină ochi cu riali în bancnote mari, dar ţinu capacul în aşa fel încât lui McIver îi fu cu neputinţă să vadă înăuntru, apoi scoase un mic pachet de bancnote, închizând-o repede. Numără foarte ostentativ cinci sute de mii de riali - aproximativ şase mii de dolari.

- Uite, spuse cu multă emfază, punând rialii pe masă şi luând restul de bancnote. Săptămâna viitoare, sau eu sau unul dintre colegii mei, o să-ţi mai aducă. Dă-mi o chitanţă, te rog.
- Mulţumesc. McIver semnă chitanţa.
- Când putem să...
- Săptămâna viitoare, dacă băncile se deschid, putem aranja totul. Întotdeauna ne ţinem cuvântul. Întotdeauna. N-am aranjat noi contractele Guemey.

Valik se aplecă spre el şi-şi coborî şi mai mult glasul.
- Acum, aş vrea o cursă specială. Mâine vreau un '212, care să decoleze în cursul dimineţii.
- Ca să meargă unde?
- Trebuie să controlez unele dintre facilităţile noastre la Abadan, spuse Valik, şi McIver băgă de seamă sudoarea ce-i acoperea chipul.
- Şi cum o să obţinem aprobările necesare, generale? Cu tot spaţiul vostru aerian controlat de militari...
- Lasă aprobările, doar...
- Dacă nu avem un plan de zbor, aprobat în prealabil de militari, zborul e ilegal!
- Poţi întotdeauna să spui că ai cerut permisiunea şi că ţi s-a dat verbal. Ce-i atât de greu?
- Mai întâi este împotriva legilor iraniene, domnule general, legilor voastre! Al doilea, chiar dacă ni se îngăduie verbal şi aparatele se ridică în aer, tot trebuie să dai următorului controlor de trafic aerian numărul de înregistrare. Toate aparatele sunt înregistrate la Cartierul General al Aviaţiei şi sunt mai sensibili în privinţa elicopterelor decât civilii. Şi dacă n-ai un astfel de număr. Controlorul o să zică: "Pune-te jos la baza militară următoare şi prezintă-te la turn". Şi când aterizezi, or să te primească foarte iritaţi - şi pe bună dreptate - cu gărzi înarmate, aparatul meu o să fie reţinut, iar pasagerii şi echipajul aruncaţi în închisoare.
- Atunci, găseşte o cale! E un zbor foarte important! Contractele Guerney depind de el. Nu trebuie decât să ai aparatul gata la ora nouă, să zicem la Galeg Morghi.
- De ce acolo? De ce nu la Aeroportul Internaţional?
- E mai convenabil şi mai liniştit acolo.

McIver se încruntă. Valik avea desigur autoritatea să ceară şi să autorizeze un astfel de zbor.

- Foarte bine, am să încerc.

Trase pachetul de formulare de zbor în alb, băgând de seamă că ultima copie se referea la zborul lui Petikin la Tabriz, şi neliniştea lui crescu din nou. Unde dracu' o fi ăsta acum? La rubrica "pasageri" îl trecu pe generalul Valik, preşedintele IHC, şi i-l dădu.

- Te rog, semnează ca persoană autorizată. Valik împinse înapoi formularul.

- Nu e nevoie să fie trecut numele meu aici - scrie doar patru pasageri - or să mă-nsoţească soţia mea şi cei doi copii - şi ceva bagaje. O să stăm o săptămână la Abadan, apoi ne-ntoarcem. Pregăteşte doar un '212 la nouă dimineaţa, la Galeg Morghi.

- Iartă-mă, generale, dar pe autorizaţie trebuie trecute nume, altfel aviaţia n-o să accepte planul de zbor. Toţi pasagerii trebuie trecuţi cu numele lor. Am să cer aprobarea, dar nu-mi fac prea mari speranţe.

McIver începu să adauge şi alte nume.

- Nu, stai, nu-i nevoie să treci numele noastre, scrie doar că acest zbor e necesar ca să trimiţi piese de schimb la Abadan. Fără îndoială că sunt piese de schimb pe care trebuie să le trimiţi acolo.

Sudoarea i se adunase broboane pe chip.

- În regulă, dar mai întâi semnează la "autorităţi" şi trece numele tuturor pasagerilor şi destinaţia.

Generalul se înroşise la faţă.

- Aranjează asta fără să mă amesteci pe mine. Acum!

- Nu pot!

McIver se enervase la fel de mult.

- Repet: militarii or să vrea să ştie totul despre cine şi unde. Acum sunt la fel de insistenţi ca ţânţarii. O să ne trezim cu mai multe întrebări decât de obicei, pentru că de săptămâni întregi n-am avut nici un zbor în direcţia aia. Teheranul nu-i ca în sud, unde zburăm toată ziua.

- Asta e un zbor special pentru piese de schimb. Pur şi simplu!

- Nu-i deloc simplu! Santinelele de la Galeg Morghi n-or să te lase să te urci la bord. Fără documente şi nici turnul de control. Or să te vadă urcând la bord, pentru Dumnezeu! McIver îl privise exasperat. De ce nu aranjezi aprobarea dumneata însuţi, domnule general? Ai cele mai bune legături în Iran, ai spus asta limpede de atâtea ori. Pentru dumneata ar trebui să fie simplu.

- Toate aparatele sunt ale noastre, sunt proprietatea noastră, a noastră!
- Da, desigur, spusese la fel de nervos McIver, da' când o să le achitaţi. Ne datoraţi aproape patru milioane de dolari, plăţi restante. Dacă vreţi să mergeţi la Abadan, asta-i treaba voastră, da' dacă vă prind făcând-o într-un elicopter S-G, cu documente false - pe care eu trebuie să le contrasemnez - o să vă treziţi în închisoare, laolaltă cu întreaga familie, cu mine şi cu pilotul, or să-mi confişte aparatul şi-o să ne închidă firma pe veci.

Numai gândul la închisoare îi făcea greaţă. Dacă era adevărat numai a zecea parte, din cele ce se spuneau despre SAVAK şi închisorile iraniene, nu era un loc pe unde să vrei treci.

Valik îşi înghiţise mânia. Se aşezase şi abordase un zâmbet bolnav.
- Nu-i nevoie să ne certăm, Mac. Am trecut prin prea multe împreună. Am să fac să merite treaba asta. Ei?! Şi pentru tine şi pentru pilot. Deschise servieta. Ei?! Douăsprezece milioane de riali. Pentru voi doi.

McIver privise banii fără să clipească. Douăsprezece milioane însemnau cam o sută cincizeci de mii de dolari, este o sută de mii de lire sterline. Scuturase din cap, ameţit. Imediat Valik spusese:
- E-n regulă, douăsprezece milioane fiecare. Şi cheltuielile- Jumătate acum, jumătate-când o să fim în siguranţă la aeroportul din Kuweit. Ei?!

McIver fusese zguduit. Nu numai din pricina banilor, dar si pentru că Valik spusese pe faţă "Kuweit", ceea ce el suspectase, dar nu îndrăznise să gândească. Era o întoarcere cu o sută optzeci de grade faţa de tot ce spunea de luni de zile generalul. De luni întregi făcea multă paradă despre cum o să zdrobească Şahul opoziţia, apoi pe Khomeini. Chiar şi după plecarea incredibilă a Şahului şi uluitoarea întoarcere a lui Khomeini în Iran - Dumnezeule, s-a-ntâmplat cu numai zece zile în urmă! spusese de zeci de ori că nu există nici un motiv de teamă, fiindcă Bakhtiar şi generalii Statului Major Imperial deţin balanţa puterii şi n-au să îngăduie niciodată "acestei revoluţii a lui Khomeini, de fapt revoluţie comunistă" să izbutească. Şi nici Statele Unite n-aveau s-o îngăduie. Niciodată! La vremea potrivită, armata avea să preia puterea. Valik repetase asta foarte sigur pe el abia cu o zi în urmă, adăugând că auzise că

din moment în moment, armata avea să facă o mişcare de forţă şi că înăbuşirea de către Nemuritori a micii răscoale a aviatorilor de la Doshan Tappeh era primul semn,

McIver îşi desprinsese privirea de la bani şi se uitase în ochii omului.

- Ce ştii dumneata şi eu nu?

- Despre ce vorbeşti? începuse să se bâlbâie acesta. Eu nu ştiu...

- S-a-ntâmplat ceva. Ce anume?

- Trebuie să ies de aici cu familia, spusese generalul cu disperare în glas. Se aud zvonuri groaznice. Lovitură de stat sau război civil, Khomeini sau nu, suntem însemnaţi, înţelegi? E familia mea, Mac, trebuie să ies de-aici până se liniştesc lucrurile. Douăsprezece milioane fiecare, ei?!

- Ce zvonuri?

- Zvonuri! Valik aproape scuipase cuvintele. Obţine aprobarea oricum! Plătesc înainte.

- Oricât de mulţi bani ai să oferi, n-am s-o fac. Trebuie să fie ceva legal.

- Dobitoc ipocrit! Legal!? Cum operezi de atâţia ani în Iran? Cu peşcheşuri! cât ai plătit tu însuţi pe sub mână? Sau vameşilor? Peşcheşuri! Cum crezi că obţinem contractele? Ei!? Contractele Guerney. Cu peşcheşuri! Punând în tăcere bani număraţi în palmele potrivite. Eşti atât de prost încât nu înţelegi care sunt căile iraniene?

McIver spusese la fel de întunecat:

- Ştiu cum e cu peşcheşul, nu sunt prost şi ştiu că Iranul are căile sale. O, da, Iranul-are căile sale. Răspunsul e nu.

- Atunci sângele copiilor mei şi al soţiei mele o să-ţi păteze mâinile. Şi al meu.

- Despre ce vorbeşti?

- Ţi-e teamă de adevăr?

McIver se holbase la el. Soţia şi cei doi copii ai lui Valik erau favoriţii lui şi-ai lui Genny.

- De ce eşti atât de sigur?

- Am un văr în poliţie. A văzut o listă secretă a SAVAK. Poimâine trebuie să fiu arestat, împreună cu multe alte personalităţi proeminente, ca o concesie făcută opoziţiei. Împreună cu familia mea. Şi ştii cum sunt în stare să trateze femeile şi copiii în faţa...

Cuvintele lui Valik se pierduseră. Apărarea lui McIver se năruise. Auziseră cu toţii zvonuri oribile despre torturarea

soţiilor şi copiilor în faţa celor arestaţi, pentru a-i forţa să accepte ce li se cerea, sau pur şi simplu din amuzament, din răutate.

- E-n regulă, spusese neputincios, simţindu-se cumplit, ştiind că fusese încolţit. Am să încerc, dar nu te aştepta să primeşti aprobarea si n-ar trebui să te duci în sud, spre Abadan. Cel mai bine ar fi să încerci spre Turcia. Poate am putea să te ducem până la Tabriz, şi de-acolo ai putea să plăteşti pe cineva să te treacă peste graniţă cu un camion. Trebuie că ai prieteni acolo. Şi nu poţi să te urci la Galeg Morghi: n-ai cum să te strecori la bord cu Annoush şi copiii şi nici măcar să intri în unitatea militară fără să fii oprit. Va trebui ... Va trebui să te luăm de undeva din afara Teheranului. Undeva departe de drumuri şi în afara bătăii radarului.

- E-n regulă, dar trebuie să fie Abadan.

- De ce? Îţi înjumătăţeşti şansele!

- Familia mea, tatăl şi mama mea, ajung acolo pe sosea. Ai însă desigur dreptate în privinţa unităţii de la Galeg Morghi. Am putea să fim luaţi de la marginea Teheranului. De la...

Valik se gîndise un moment, apoi continuă dintr-o suflare:

- ...la intersecţia conductei de sud cu râul Zehsan. E departe de drum şi sigur. O să fim acolo dimineaţa, la ora unsprezece. Allah să te binecuvânteze, Mac. Dacă ai să ceri autorizaţia pentru piese de schimb, eu o să aranjez să fie aprobată. Te rog. Te implor!

- Cum rămâne cu realimentarea? când o să aterizezi pentru realimentare, ofiţerul de acolo n-are cum să nu te vadă şi-ai să fii arestat în câteva secunde.

- Cere realimentarea la baza aeriană militară de la Isfahan. O să aranjez la Isfahan...

Valik îşi ştersese sudoarea de pe faţă.

- Şi dacă ceva merge prost?

- Insha'Allah. Cere autorizarea zborului pentru piese de schimb, fără nici un nume sau sunt mort - ori şi mai rău - şi împreună cu mine Annoush, Jalal şi Setarem. Te rog!

McIver ştia că face o nebunie.

- Am să cer autorizarea. Piese de schimb pentru Bandar-e Delam. Ar trebui să aflu până la miezul nopţii dacă s-a aprobat. Am să trimit pe cineva să aştepte şi să nu-o aducă acasă. Telefoanele nu merg, aşa că va trebui Să vii până la mine după

confirmare. Asta o să-mi lase timp să mă gândesc la treaba asta şi să hotărăsc dacă da sau nu.
- Dar ai...
- La miezul nopţii.
- Da, foarte bine, o să fiu acolo.
- Cum rămâne cu ceilalţi parteneri?
- Ei nu ştiu nimic de asta! Emir Paknouri sau unul dintre ceilalţi o să-mi ţină locul.
- Cum rămâne cu banii săptămânali?
- O să ţi-i pună ei la dispoziţie. Din nou Valik îşi ştersese fruntea.
- Allah să te binecuvânteze, îşi pusese pardesiul şi se îndreptase spre uşă. Servieta rămăsese pe masă.
- Ia asta cu tine! Valik se întorsese.
- Ah, vrei să plătesc în Kuweit sau în Elveţia? în ce monedă?
- N-o să fie nici o plată. Poţi autoriza un zbor. Poate putem să te ducem până la Bandar-e Delam. De-acolo te descurci singur.
- Dar... dar, totuşi, o să ai nevoie de bani de cheltuială să plăteşti... ei... pilotul, sau altceva.
- Nu, însă poţi să-mi dai un avans de cinci milioane de riali din banii pe care ni-i datoraţi ca parteneri şi de care avem disperată nevoie.

McIver mâzgălise o chitanţă şi i-o dăduse:
- Dacă tu n-ai să fii aici, Emir sau ceilalţi s-ar putea să nu fie atât de generoşi.....
- Băncile se vor deschide săptămîna viitoare. Suntem siguri de asta. O, da, foarte siguri.
- Ei bine, să sperăm c-o să fie aşa şi-o să căpătăm ceea ce ni se datorează.

Văzuse expresia lui Valik, îl văzuse numărând banii, ştiind că îl socotea nebun că nu acceptase peşcheşul, ştiind de asemenea că inevitabil omul va încerca să mituiască pilotul, oricine va fi acesta, ca să-i ducă ultima porţiune de drum - dacă elicopterul avea să părăsească cumva măcar spaţiul aerian al Teheranului - iar asta va fi dezastruos.

Iar acum, în biroul lui, privind fără ţintă afară pe fereastră, în noapte, fără să audă focurile ele armă sau să vadă străfulgerările care luminau din tind în când oraşul, îşi zise: Dumnezeule, SAVAK?! Trebuie să încerc să-l ajut! Trebuie! Nefericiţii ăia de copii şi sărmana femeie... Trebuie! Şi când

Valik va încerca să mituiască pilotul -deăi am să-l previn pe pilot dinainte - o să reziste acesta, oare? Dacă Valik a oferit acum douăsprezece milioane, la Abadan suma va fi dublată. Tom are la ce folosi banii, si Nogger Lane şi eu. Oricine. Doar pentru un zbor scurt peste Golf - scurt, într-o singură direcţie, fără întoarcere. De unde dracu' a scos Valik toţi banii ăştia în numerar? Sigur că de la o bancă. De săptămâni umbla zvonul că, pentru o sumă oarecare, anumite persoane, bine plasate puteau să scoată bani din Teheran chiar dacă oficial băncile erau închise; sau pentru o sumă şi mai mare, să obţină transferul banilor într-un cont secret din Elveţia, iar acum băncile elveţiene gemeau sub greutatea banilor scoşi din ţară. Miliarde. Câteva milioane puse în palma potrivită şi totu-i cu putinţă. Nu-i la fel peste tot, în toată Asia? Fii cinstit, de ce doar în Asia? Nu e oare valabil pentru întreaga lume?

- Tom, spuse obosit, încearcă la controlorii de zbor militari şi vezi dacă elicopterul a primit aprobarea. Vrei?

În ceea ce-l privea pe Lochart, era doar un zbor de rutină. McIver îi spuse doar că se întâlnise în ziua aceea cu Vajik şi că generalul îi dăduse ceva bani, dar nimic în plus. Încă nu hotărâse ce pilot avea să trimită, dorind s-o facă el însuşi şi astfel să nu supună pe nimeni altcineva riscului. Afurisite de controale medicale! Afurisite regulamente!

Lochart se îndreptă spre radioemiţător. În clipa acea în biroul alăturat se auzi zgomotul unei învălmăşeli, apoi uşa se deschise brusc. În cadrul ei apăru un tânăr cu o armă automată pe umăr şi banderolă verde pe braţ. Îl însoţeau alţi şase tineri. Personalul iranian aştepta paralizat. Tânărul se holbă la McIver şi la Lochart, apoi cercetă lista.

- Salaam, aga. Cap'tan McIver? îl întrebă pe Lochart într-o engleză şovăitoare, cu accent puternic.

- Salaam, aga: Nu, eu sunt căpitanul McIver, spuse McIver îngrijorat.

Primul gând care-i trecuse prin minte fu: ăştia sunt alţii din acelaşi grup care l-au ucis pe sărmanul Kyabi? Al doilea: Genn ar fi trebuit să plece cu ceilalţi, ar fi trebuit să insist. Al treilea fu îndreptat către grămada de riali din servieta lui diplomat, aşezată pe podea, lângă cuier.

- Ah, bine, spuse politicos tânărul.

Avea o figură voluntară, cearcăne întunecate în jurul I ochilor şi deşi McIver socoti că nu depăşise 25 de ani, avea aerul unui bătrân.
- Pericol pentru voi aici. Acum vă rog, plecat! Noi suntem komitehul pentru acest bloc. Vă rog acum plecata Acum!
- E-n regulă, sigur, ăăă, mulţumesc.
De două ori până atunci McIver se gândise că ar fi fost prudent să evacueze birourile din pricina încăierărilor şi a gloatei din stradă, deşi, uluitor, dacă se ţinea seama de numărul lor uriaş, mulţimile fuseseră foarte disciplinate şi provocaseră foarte puţine stricăciuni proprietăţilor particulare sau europenilor - exceptând maşinile parcate în stradă. Acum era pentru prima dată când cineva venise să-l avertizeze personal.
McIver şi Lochart îşi puseră ascultători pardesiele. McIver închise valiza diplomat şi se pregătiră de plecare. Stinse luminile.
- Cum lumini, când nimeni altcineva? întrebă conducătorul tinerilor.
- Avem propriul nostru generator, pe acoperiş. Tânărul zâmbi ciudat, cu dinţi foarte albi.
- Străinii au generator şi căldură, iranienii nu. McIver se pregătea să răspundă, dar se opri.
- Voi primit mesaj? Mesaj despre plecare? Mesaj astăzi?
- Da.
Un mesaj la birou, unul la apartament, pe care îl găsise Genny în cutia de scrisori. Spuneau doar: "Pe 1 decembrie aţi fost preveniţi să plecaţi. De ce sunteţi încă aici, dacă nu ca duşmani? V-a mai rămas puţin timp. Semnat: Studenţii pentru o Republică Islamică în Iran.
- Dumneavoastră sunteţi, ăăă, reprezentanţii Universităţii?
- Noi suntem komitehul vostru. Vă rog plecat acum. Puşmanii mai bine nu întorc vreodată, nu?
McIver şi Lochart ieşiră. Revoluţionarii îi urmară în jos pe scări. Liftul nu funcţiona de săptămâni. Strada era încă pustie, fără grupuri de oameni, iar în depărtare se auzeau focurile de armă.
- Nu întoarceţi, trei zile! I McIver se holbă la ci.
- Nu-i cu putinţă! Am multe ...
- Pericol!

Tânărul şi însoţitorii lui, la fel de tineri, aşteptau în tăcere, privindu-i. Nu toţi erau înarmaţi, boi dintre ei aveau bâte. Doi erau cu mâinile goale.
- Nu întoarce. Foarte rău. Trei zile spune komitehul. Înţelegi?
- Da, dar unul dintre noi trebuie să realimenteze generatorul sau telexul se va opri şi-atunci vom rămâne fără legătură...
- Telex nu important. Nu vine înapoi. Trei zile. Tânărul le făcu, răbdător semn să plece.
- Pericol aici, nu uitaţi, vă rog. Noapte bună! Foarte conştienţi de privirile invidioase, McIver şi Lochart se urcară in maşinile lor care fuseseră încuiate în garajul de la subsolul clădirii. McIver conducea Roverul său coupe de patru locuri, model '65, şi pe care îl păstra ca nou. Lochart împrumutase maşina lui Scot Gavallan, un vechi Citroen uzat, ţinut cu bună ştiinţă subturat, deşi motorul era îngrijit cum trebuie, frânele perfecte, şi la nevoie putea fi foarte rapid. Demarară si după al doilea colt se opriră unul lângă celălalt.
- Nenorociţii ăştia vorbeau serios, spuse supărat McIver. Trei zile? Nu pot să nu merg la birou trei zile!
- Da. Şi acum?

Lochart aruncă o privire în oglinda retrovizoare. Tânărul dăduse colţul şi stătea acolo privindu-i.
- Ar fi bine să plecăm. Am să-ți fac o vizită acasă, spuse grăbit.
- Da, dar dimineaţă, Tom. Acum nu putem face nimic.
- Trebuia să mă-ntorc înapoi la Zagros, ar fi trebuit să plec astăzi…
- Ştiu, stai şi mâine, pleci după aia. Nogger poate să facă drumul ăsta dacă vine aprobarea, ceea ce mă îndoiesc. Vino pe la zece. Zări tinerii începând să înainteze către ei. Pe la zece, Tom, spuse grăbit.

Apăsă pe acceleraţie şi porni înjurând. Tinerii îi văzură plecând şi conducătorul lor, Ibrahim, se bucură, fiindcă nu dorea o ciocnire cu străinii şi nici să-i omoare sau să îi aducă în faţa judecăţii. Doar pe cei din SAVAJC şi poliţiştii vinovaţi şi duşmanii Iranului, înăuntrul Iranului, cei care doreau să-l aducă înapoi pe Şah şi totalitariştii marxişti trădători care se opuneau democraţiei şi libertăţii religiei şi educaţiei şi universităţilor.
- Oh, ce mi-ar plăcea o maşină ca asta, spuse unul dintre ei, aproape bolnav de invidie. E un '68, nu, Ibrahim?

- Un '65. într-o zi o să ai una şi benzină să pui în ea. Într-o zi o să fii cel mai faimos scriitor şi poet din Iran.
- E dezgustător că străinul ăla se împăunează cu atâta bogăţie, când în Iran e-atât de multă sărăcie, spuse altul.
- În curând or să plece toţi, pentru totdeauna!
- Crezi că ăştia doi or să se-ntoarcă mâine, Ibrahim?
- Sper să nu, spuse cu un râs obosit. Dac-o fac, nu ştiu ce-o să facem. Cred că i-am speriat îndeajuns. Totuşi ar trebui să trecem pe la blocul ăsta cel puţin de două ori pe zi.

Un tânăr care avea o bâtă îşi puse afectuos braţul în jurul umerilor lui.
- Mă bucur că te-am votat să fii şeful nostru! Eşti cea mai bună alegere.

Încuviinţară cu toţii.

Ibrahim Kyabi era foarte mândru de cuvintele lor, mândru că era o parte din revoluţia care avea să pună capăt tuturor necazurilor Iranului şi mândru, de asemenea, de tatăl său, inginer petrolist şi o persoană importantă în compania IranOil, care lucrase răbdător în decursul anilor pentru democraţie în Iran, opunându-se Şahului şi care acum avea să fie o voce puternică în noul o gloriosul Iran.
- Haideţi, prieteni, spuse el mulţumit. Mai avem câteva clădiri de cercetat.

CAPITOLUL 12

Insula Siri; ora 7,42 seara. La ceva mai mult de o mie o sută de kilometri sud-vest de Teheran, încărcarea petrolierului japonez de cincizeci de mii de tone Rikomaru era pe sfîrşite. O lună frumoasă lumina Golful Noaptea era înmiresmată, cerul spuzit de stele, iar Scragger acceptase să-l însoţească pe de Plessey la bord pentru a cina cu Yoshi Kasigi. Acum toţi trei se aflau pe punte alături de căpitanul vasului, privind sub lumina puternică a reflectoarelor marinarii japonezi şi inginerul şef de lingă marea conductă de încărcare trecută peste bord către complexul de robineţi de pe pontonul fix, plutitor, la care era tras petrolierul, deasemenea scăldat în lumină.

Se găseau la circa două sute de metri de joasa insulă Siri. Petrolierul era ancorat sigur, cu cele două lanţuri de la prora fixate de două geamanduri în faţă şi două ancore înapoi la pupa. Petrolul era pompat din rezervoarele de pe ţărm printr-o conductă aşezată pe fundul mării până la ponton şi de-acolo pe bord, prin propriul lor sistem de conducte, în rezervoare. Încărcarea şi descărcarea erau operaţii primejdioase din pricina gazelor foarte volatile, explozive, care se strângeau în rezervoare, în spaţiul liber de deasupra masei de petrol brut, rezervoarele goale fiind şi mai periculoase până ce erau spălate. Pentru mai multă siguranţă, în petrolierele cele mai moderne, în spaţiul anume construit în rezervoare, se pompa azot, un gaz inert care, la nevoie, putea fi eliberat în atmosferă.

Rikomaru nu era echipat astfel.

Inginerul șef strigă către oamenii aflaţi jos pe ponton:

- Închideţi valva, apoi se întoarse către puntea superioară şi ridică degetul mare în sus, către căpitan, care făcu semn că a înţeles şi-i spuse lui Kasigi, în japoneză:

- Putem ridica ancora când suntem gata?

Era un bărbat subţiratic, cu chipul smead, cu o cămaşă şi pantaloni scurţi de un alb orbitor, şosete şi pantofi albi, epoleţi şi o şapcă marinărească cu cozoroc.

- Da, căpitane Moriyama. Cât de repede ar fi asta?

- În două ore cel mult. Să curăţăm totul şi să strângem legăturile.

Asta însemna că trebuiau să trimită şalupa să desfacă lanţurile de ancoră prinse de geamandurile plutitoare, apoi să le reataşeze ancorelor navei.

- Bine.

Către de Plessey şi Scragger, Kasigi spuse în engleză:

- Am umplut şi suntem gata să plecăm. Cam peste două ore o să fim pe drum.

- Excelent, spuse de Plessey la fel de uşurat. Acum ne putem relaxa.

Întreaga operaţiune se desfăşurase foarte bine. Paza fusese întărită pe întreaga insulă şi pe navă. Tot ce putuse fi verificat, fusese verificat. Doar trei iranieni, a căror prezenţă era esenţială, avuseseră voie să urce la bord. Fiecare fusese controlat şi urmărit cu atenţie de echipajul japonez. Nici unul dintre iranienii de pe ţărm nu lăsase să se întrevadă vreo

intenţie ostilă. Fusese scotocit fiecare loc care ar fi putut ascunde explozibil sau arme.
- Poate că sărmanul tânăr de pe Siri Unu se înşelă, Scrag, mon ami!
- Poate, replică Scragger. Totuşi, amice, cred că tânărul Abdullah Turik a fost ucis: nimeni nu se alege cu obrazul şi ochii mutilaţi în halul ăla căzând de pe platformă într-o mare calmă. Sărmanul nefericit.
- Dar rechinii, căpitane Scragger? întrebă Kasigi, la fel de tulburat. Rechinii ar fi putut să-i producă rănile acelea.
- Da, ar fi putut, da' pun pariu pe viaţa mea că a fost din pricina celor ce mi-a spus.
- Sper să te-nşeli.
- Pariez că n-o să aflăm niciodată adevărul, spuse trist Scragger. Cum era cuvântul acela, domnule Kasigi? Karma. Karma amărâtului ăla a fost scurtă şi deloc plăcută.

Ceilalţi încuviinţară din cap. Priviră în tăcere cum nava era detaşată de cordonul ombilical al pontonului. Ca să vadă mai bine, Scragger se apropie de balustrada punţii superioare. Sub o baie de lumină, petroliştii deşurubau cu mult efort ţeava de doisprezece ţoii de la complexul de valve al pontonului. Acolo se aflau şase oameni: doi dintre japonezii din echipaj, trei iranieni şi un inginer francez. În faţa lui se desfăşura, pe toată lungimea şi lăţimea ei, puntea, în mijlocul căreia se odihnea elicopterul lui, un JR 206. Aterizase acolo la sugestia lui de Plessey şi cu aprobarea lui Kasigi.
- Beau, îi spusese el francezului, am să te duc înapoi la SirLsau la Lengeh, cum vrei.
- Yoshi Kasigi sugerează să rămânem amândoi peste noapte, Scrag, şi să ne-ntoarcem dimineaţa. Ar fi o schimbare pentru tine. Putem să plecăm în zori, să ne-ntoarcem la Lengeh. Hai la bord, mi-ar face mare plăcere.

Şi astfel aşezase elicopterul pe puntea petrolierului, la asfinţit, nu prea sigur de motivele pentru care acceptase invitaţia, dar făcuse un pact cu Kasigi şi simţea că trebuie să-l onoreze. Şi, de asemenea, se simţea cumplit de responsabil pentru tânărul Abdullah Turik. Aspectul cadavrului tânărului îl zguduise rău şi-l făcuse să-şi dorească să fie la Siri până când pleca petrolierul. Astfel că venise şi încercase să fie un oaspete bun, plăcut, fiind de acord cu de Plessey, fără prea mare tragere

de inimă totuşi, că poate, în definitiv, moartea tânărului era doar o coincidenţă şi că precauţiile lor aveau să împiedice orice încercare de sabotaj.

De când începuse încărcarea, cu o zi înainte, erau cu toţii nervoşi, iar în seara aceea în mod deosebit. Ştirile BBC-ului fuseseră din nou foarte proaste - comunicate despre confruntări din ce în ce mai aprige în Teheran, Meshed şi Qom. Pe lingă asta era raportul lui McIver pe care Ayre îl retransmisese prudent de la Kowiss, în franceză - ştirea despre blocarea neîntreruptă a Aeroportului Internaţional Teheran, despre o posibilă lovitură de stat şi despre Kyabi. Asasinarea lui Kyabi îl răscolise şi pe de Plessey şi toate acestea, laolaltă cu valul de zvonuri si contra-zvonuri care circulau printre iranieni, făcuse ca seara să fie sumbră. Zvonuri despre o iminentă intervenţie militară americană, despre o iminentă intervenţie militară sovietică, despre tentative de asasinare a lui Khomeini, a lui Bazargan, primul ministru numit de el, a lui Bakhtiar, primul ministru legal, a ambasadorului american, zvonuri că lovitura militară de stat avea să aibă loc la Teheran în acea noapte, că Khomeini era deja arestat, că toţi militarii de toate armele capitulaseră şi Khomeini era conducătorul de facto al Iranului şi că generalul Nassiri, şeful SAVAK, fusese capturat, judecat şi împuşcat.

- Nu, pot fi chiar toate adevărate, dăduse glas Kasigi gândului tuturor. Nu putem face altceva decât să aşteptăm.

Fusese o gazdă minunată. Toată mâncarea fusese japoneză, chiar şi berea. Scragger încercase să-şi ascundă dezgustul în faţa aperitivelor cu shushi, dar apreciase foarte mult puiul fript pe grătar într-un sos dulce amărui, orezul, creveţii prăjiţi şi salata de legume.

- Încă o bere, căpitan Scragger? îl îmbiase Kassigi.

- Nu, mulţumesc, nu-mi permit mai mult de una, deşi trebuie să recunosc că e bună. Poate nu atât de bună ca Foster's, da' foarte aproape.

De Plessey zîmbise.

- Nu ştii ce compliment e ăsta, domnule Kasigi. când un australian spune că o bere e aproape ca Foster's, e într-adevăr o laudă.

- O, da, ştiu, într-adevăr, domnule de Plessey. Acolo, Dedesubt, şi eu prefer Foster's.

- Petreci multă vreme acolo? îl întrebase Scragger.

- O, da. Australia este una dintre principalele surse de tot felul de materii prime pentru Japonia. Compania mea are cargouri care transportă cărbune, minereu de fier, grâu, orez şi soia. Importăm cantităţi uriaşe din orezul vostru, deşi o mare parte din el merge la producerea băuturii noaste naţionale, sake. Aţi gustat sake, căpitane?
- Da, da, am gustat o dată. Dar vinul cald... sakeul nu prea e pe gustul meu.
- Aşa e, spusese de Plessey, apoi adăugase grăbit, cu excepţia iernii, ca să te-ncălzească. Ce spuneaţi despre Australia?
- Mi-a plăcut foarte mult ţara. Cel mai mare dintre fiii mei urmează cursurile Universităţii din Sydney, aşa că îl vizităm din timp în timp. E o minunăţie atât de mare, atât de bogată, atât de goală.

Da, se gândise morocănos Scragger, vrei să spui atât de goală, abia aşteptând s-o umple milioanele voastre de furnici lucrătoare. Slavă Domnului că suntem la câteva mii de kilometri depărtare şi America n-o să îngăduie niciodată să fim ocupaţi.
-Tîmpenii, spusese McIver odată, în urmă cu doi ani, în timpul unei ciorovăieli amicale, când el, McIver, şi Petikin se aflau la Singapore, într-un concediu de o săptămână. Dacă vreodată, în viitor, Japonia va alege momentul potrivit, să zicem când America s-ar lua de gât cu ruşii, America n-o să fie în stare să mişte un deget pentru a ajuta Australia. Cred c-o să cadă la înţelegere şi...
- Dirty Duncan şi-a pierdut biluţele, Charlie, intervenise Scragger.
- Aşa-i, încuviinţase Petikin. Te înţeapă, Scrag.
- O, nu, nu. Adevăratul vostru protector e China. La bine sau la rău, China o să fie întotdeauna aici. Şi numai China o să fie întotdeauna în poziţia de a opri Japonia, dacă vreodată Japonia se militarizează şi devine îndeajuns de puternică ca să pornească spre sud. Dumnezeule, Australia e Marele Premiu al Pacificului, sipetul cu comori al Pacificului! Da' nici unuia dintre voi, nenorociţilor, acolo, Dedesubt, nu vă dă prin cap să faceţi planuri de viitor sau să vă folosiţi dovleacul. Tot ce vreţi, afurisiţilor, e un weekend de trei zile, mai mulţi bani pentru mai puţină afurisită de muncă, afurisitul de învăţământ gratuit, asistenţă medicală şi socială gratuită şi să stea alţi fraieri pe

metereze. Sunteţi mai rău decât bătrâna Anglie, nefericita de ea, care nu s-a ales cu nimic. Adevărata ameninţare...
- Aveţi petrolul Mării Nordului. Dacă ăsta nu-i norocu' dracului, o să....
- Adevăratul necaz e că ticniţii voştri de Dedesubt habar n-au pe ce lume sunt.
Stai jos, Scrag! Spusese Petikin îngrijorat. Aţi convenit să nu vă păruiţi. Deloc. Amândoi. Aţi făcut-o odată, dar a fost amical. Dacă încerci să-l pocneşti pe Mac când nu e criţă, ajungi în şanţ. S-ar putea să aibă hipertensiune, dar are şi-o centură neagră.
- Eu să-l pocnesc pe Dirty Duncan? Glumeşti, amice! Eu nu mă leg de amărâţi bătrâni...
Scragger zâmbi în sinea sa, amintindu-şi acea ciorovăială care pusese capăt tuturor celorlalte ciorovăieli ale lor. Singapore e un loc minunat, îşi zise, apoi, simţindu-se mai bine, îşi întoarse atenţia către petrolier. Mâncase bine şi era foarte bucuros că încărcarea se isprăvise. Noaptea era grozavă. Departe, deasupra lui, zări luminile de navigaţie ale unui avion ce se-ndrepta către vest şi se-ntrebă în gând unde avea să aterizeze, cărei companii îi aparţinea şi câţi pasageri avea la bord. Vedea foarte bine noaptea şi constată că oamenii de pe ponton aproape isprăviseră cu deşurubarea ţevii. Odată ce-avea să fie ridicată cu vinciul la bord, petrolierul putea să plece. În zori, Rikomaru avea să se găsească în strâmtoarea Hormuz şi el avea să decoleze şi să zboare acasă, la Lengeh, cu de Plessey.
Apoi privirea sa ageră zări nişte oameni îndepărtându-se în fugă de staţia de pompare de pe ţărm, ceva mai puţin luminată. Îşi îndreptă atenţia spre ei. Urmă o mică explozie, apoi o izbucnire de flăcări când se aprinse petrolul. Toţi cei aflaţi pe bord priviră cu gura căscată. Flăcările începură să se-mprăştie şi se auziră strigăte în iraniană şi franceză. Dinspre barăci şi rezervoarele de petrol alergau oameni. Sclipirea neaşteptată a unui pistol mitralieră în întuneric, urmată de pârâitul ascuţit, urât. Din difuzoarele navei răzbătu în japoneză vocea căpitanului:
- La posturile de avarie!
Oamenii de pe ponton îşi redublară imediat eforturile, înspăimântaţi de ideea că, cumva, focul ar fi putut să se răspândească prin conductă spre ponton, aruncându-l în aer. În

momentul în care capătul de racord căzu de pe robinet, iranienii săriră grăbiţi în mica lor barcă pneumatică cu motor şi se îndepărtară în viteză, considerându-şi însărcinarea dusă la bun sfârşit. Inginerul francez şi marinarii japonezi alergară în sus pe schelă, în timp ce vinciul petrolierului se trezi la viaţă zăngănind şi trase conducta pe bord.

Sub punţi, echipajul alergase la posturile de avarie, unii la camera motoarelor, alţii pe puntea superioară, iar alţii în coridoare. Pentru moment, cei trei iranieni care supravegheau distribuirea petrolului în diferite părţi ale navei fuseseră lăsaţi singuri. O rupseră la fugă spre punte. Unul dintre ei, Said, se prefăcu că se-mpiedică şi căzu lângă bocaportul principal. Când fu sigur că nu este observat, îşi deschise la iuţeală pantalonii şi scoase un mic dispozitiv cu exploziv plastic, care scăpase controlului corporal când venise la bord. Fusese legat cu bandă adezivă, sus, între picioare. Activă în grabă detonatorul chimic care trebuia să explodeze cam peste o oră, înghesui dispozitivul în spatele robinetului principal şi fugi către schelă. Ajuns pe punte, rămase uluit descoperind că oamenii de pe ponton nu îl aşteptaseră şi că şalupă era acum aproape de ţărm. Ceilalţi doi iranieni se ciorovăiau agitaţi, la fel de înfuriaţi că fuseseră lăsaţi la bord. Nici unul dintre ei nu era membru al celulei sale de stânga.

Pe ţărm, petrolul revărsat ardea cu furie, scăpat de b control, dar scurgerea fusese oprită şi spărtura lată. Trei oameni, un francez si doi iranieni, suferiseră suri grave.

Camionul pompierilor revărsa asupra flăcărilor apă rnare aspirată din Golf. Nu bătea vântul şi fumul negru, necăcios, făcea lupta cu focul şi mai dificilă.

- Puneţi nişte spumă pe el, strigă Legrande, managerul francez.

Aproape scos din fire de furie, încerca să împung ordine, dar toţi alergau de colo-colo sub lumina reflectoarelor, fără să ştie ce să facă.

- Jacques, strînge-i pe toţi şi hai să-i numărăm. cât de repede poţi!

Tot personalul de pe insulă era compus din şapte francezi şi treizeci de iranieni. Un grup de apărare din trei oameni, înarmaţi doar cu bâte încropite în grabă, se repezi în întuneric fără să ştie dacă se mai puteau aştepta la un alt sabotaj şi din ce parte s-ar fi putut ivi primejdia.

- M'sieur! strigă medicul iranian după Legrande. Acesta coborî către ţărm, spre complexul de ţevi şi valve conectate la rezervorul de pe ponton. Medicul era îngenuncheat lângă doi dintre răniţii ce zăceau întinşi pe o bucată de prelată, inconştienţi. Unul dintre ei avea părul complet ars şi arsuri grave pe cea mai mare parte a feţei. Celălalt fusese împroşcat cu petrol de explozia iniţială, care îi aprinsese instantaneu hainele, provocându-i arsuri de gradul întâi pe cea mai mare parte a feţei, pieptului şi picioarelor.
- Mon Dieu! mormăi Legrande şi-şi făcu cruce la vederea pielii carbonizate, abia recunoscându-l pe maistrul iranian.

Unul dintre inginerii francezi stătea ghemuit în apropiere, gemând încet, cu palmele şi braţele pline de arsuri. Printre gemetele de suferinţă se revărsa un şuvoi neîntrerupt de invective.
- Te duc la spital cât de repede pot, Paul.
- Găseşte-i pe păcătoşii ăia şi dă-le foc! răspunse inginerul şi se lăsă din nou pradă durerii sale.
- Sigur, încuviinţă neajutorat Legrande, apoi se întoarse către medic. Fă ce poți. Am să cer un CASEVAC.

Se depărta grăbit spre încăperea radioemiţătorului, aflată într-una dintre barăci, încercând să-şi obişnuiască ochii cu întunericul. Atunci observă la capătul îndepărtat al pistei înguste de decolare doi bărbaţi ce alergau către o mică faleză. Dincolo de ea se afla un mic golf cu un debarcader modest, folosit pentru iole şi înot. Pariez că ticăloșii au o barcă acolo, îi trecu imediat prin gînd. Aprope nebun de furie, strigă după ei, în întuneric:
- Ticăloşilor!

Când se produsese prima explozie, de Plessey se repezise la aparatul de radio aflat pe punte, care făcea legătura cu ţărmul.
- Aţi găsit mitraliera aia? întrebă în franceză pe directorul adjunct al bazei.

În spatele lui, Scragger, Kasigi şi căpitanul priveau la fel de întunecaţi. Luminile de pe punte fuseseră diminuate. Luna se ridicase sus pe cer şi lumina cu putere.
- Nu, m'sieur. După prima rafală atacatorii au dispărut.
- Ce pagube a suferit sistemul de pompare?

- Nu ştiu. Aştept... Ah... Doar o clipă... Uite-l pe m'sieur Legrande.

După un moment, din nou în franceză:

- Aici Legrande. Trei arşi, doi iranieni foarte rău, celălalt e Paul Beaulieu, palmele şi braţele. Cer imediat un CASEVAC. Am văzut doi bărbaţi îndreptându-se către golf, probabil sabotorii, s-ar putea să aibă o barcă acolo.

- Adună toată lumea, să văd cine lipseşte!

- Da, imediat!

- Pagubele?

- Nu sunt mari. Cu puţin noroc, rezolvăm într-o săptămână, cu siguranţă, până soseşte celălalt petrolier.

- Vin la ţărm de îndată ce pot. Aşteaptă o clipă!

De Plessey se întoarse către ceilalţi şi le spuse ce-i transmisese Legrande. Scragger spuse imediat:.

- Zbor eu cu CASEVAC-ul, nu-i nevoie să chemaţi pe altcineva.

Kasigi interveni:

- Aduceţi răniţii la bord. Avem un punct medical şi un doctor. E foarte priceput, în special la arsuri.

- Minunat!

- Scragger o rupse la fugă. De Plessey rosti în microfon:

- Ne ocupăm noi de CASEVAC, de aici, pune oamenii pe brancarde, căpitanul Scragger o să-i aducă imediat la bord. E un doctor aici. Un tânăr ofiţer de punte japonez apăru şi i se adresă scurt căpitanului, care scutură

- Cei trei iranieni, care au fost lăsaţi la bord când ceilalţi de pe ponton au fugit, vor să fie duşi la ţărm imediat. Am spus că pot s-aştepte.

Apoi strigă către camera motoarelor, pregătindu-se să pornească nava. Kasigi privea fix insula şi rezervoarele de acolo. Am nevoie de petrolul ăla, se gândea, şi am nevoie ca insula să fie în siguranţă. Dar nu este şi nu pot să fac nimic ca să o apăr.

- Mă duc la ţărm, spuse de Plessey şi plecă. Scragger era deja lângă elicopter, descuind uşile din
spate.

- Ce faci, Scrag?

- Pot să întind brancardele pe locurile din spate şi să le ancorez, mai degrabă decât să agăţ o plasă de transport în afara aparatului.

- Vin cu tine.

- Hopa sus!

Aruncară o privire scurtă în jur peste toată hărmălaia. Cei trei iranieni alergaseră către ei şi bălmăjeau ceva. Era limpede că vroiau să meargă la ţărm cu elicopterul.

- Îi luăm, Scrag?

Scragger era deja pe locul pilotului, iar degetele îi dansau peste întrerupătoare.

- Nu. Tu eşti în cadrul urgenţei, ei nu! Urcă sus, bătrâne.

Arătă către scaunul din dreapta, apoi făcu un semn iranienilor să se îndepărteze.

- Nah, ajaleh daram - nu, mă grăbesc - spuse, folosind una dintre cele câteva expresii în farsi pe care le ştia.

Doi dintre ei se traseră ascultători înapoi; cel de-al treilea se strecură pe locul din spate şi începu să-şi prindă centura. Scragger scutură din cap, făcându-i semn să iasă.

Omul nu-l băgă în seamă şi-i vorbi repezit, întinzând pe chip un zâmbet forţat şi arătând către ţărm.

Nerăbdător, Scragger îi făcu din nou semn să iasă şi apăsă cu un deget comutatorul de pornire a motoarelor. Acestea începură să geamă imediat. Din nou, bărbatul refuză şi, furios acum, arătă către ţărm, dar glasul lui era înecat de bubuitul motoarelor. Pentru un moment, Scragger îşi zise "okay, de ce nu?", apoi observă chipul celuilalt, salopeta îmbibată de sudoare şi i se păru că mirosea a teamă.

- Afară! spuse, cântărindu-l din ochi.

Said nu-i dădu nici o atenţie. Deasupra lor elicea se răsucea încet, prinzând viteză.

- Lasă-l să rămână! strigă de Plessey pe deasupra zgomotelor. Să ne grăbim mai bine!

Brusc, Scragger întrerupse procedura de pornire şi, cu foarte multă putere pentru un bărbat mărunt, desfăcu centura de siguranţă a lui Said şi îl azvârli pe punte, pe jumătate inconştient, mai înainte ca cineva să înţeleagă ce se-ntâmpla. îşi făcu palmele pâlnie la gură şi strigă în sus către puntea de comandă:

- Hei, voi de sus, Kasigi! Fantele ăsta e-al dracului de nerăbdător să ajungă la ţărm! N-a fost pe sub punţi?

Fără să mai aştepte vreun răspuns, sări înapoi în cabină şi izbi butonul de pornire.

De Plessey îl privi o clipă în tăcere.

- Ce-ai văzut la omul ăla?

Scragger ridică din umeri. Cu mult înainte ca motorul să ajungă la puterea maximă, marinarii îl înşfăcaseră pe Said şi pe ceilalţi doi şi-i împingeau din spate către puntea de comandă. Elicopterul ţâşni ca o săgeată spre ţărm.

Cei doi răniţi erau deja pe brancarde. Legară la iuţeală o brancardă de rezervă de locul din spate şi deasupra ei fu legată ferm prima targa. Scragger îi dădu o mână de ajutor francezului rănit, acum cu ambele braţe bandajate, să se aşeze lingă el pe locul din faţă. Străduindu-se să nu simtă mirosul, ridică aparatul în aer şi zbură înapoi, aterizând uşor ca un funigel.

Doctorul şi ajutoarele lui îl aşteptau cu pungile de plasmă pentru transfuzie şi seringile cu morfină pregătite. În câteva secunde, Scragger ţîşni din nou către ţărm. Peste alte secunde ultima targa fu aşezată la locul ei şi el se ridică în zbor ca să se aşeze din nou, delicat, pe punte. Încă o dată doctorul fu acolo, cu acele pregătite si din nou alergă aplecat către brancardă, pe sub elicele care se învârteau. De data asta însă nu folosi seringa.

- Ah, îmi pare rău, spuse într-o engleză opintită. Acest bărbat mort, apoi, aplecându-şi capul, porni în fugă spre infirmerie.

Ajutoarele lui luară cadavrul cu ele. Scragger opri motoarele, încuie totul, după care se duse la parapet şi vomă cu spasme violente. De când văzuse, auzise şi mirosise un pilot arzând într-un biplan prăbuşit în flăcări, cu foarte mulţi ani în urmă, era stăpânit de groaza de a fi prins în aceeaşi situaţie. Nu fusese niciodată în stare să suporte mirosul părului şi pielii umane arse.

După un timp îşi şterse gura, respiră aerul curat şi îşi binecuvântă norocul. Fusese doborât de trei ori - de două ori în flăcări - dar de fiecare dată scăpase teafăr. De patru ori trebuise să aterizeze forţat, punând manual elicea pe contrasens, ca să-şi salveze viaţa lui şi a pasagerilor - de două ori deasupra junglei, peste coroanele copacilor, o dată cu motorul în flăcări.

- Dar numele meu nu era pe listă, mormăi. Nu atunci. Se apropiau paşi. Se întoarse şi-l văzu pe Kasigi înaintând pe punte cu o sticlă de bere Kirin, rece ca gheaţa, în fiecare mână.

- Te rog să mă ierţi, poftim, spuse Kasigi grav, oferindu-i berea. Arsurile îmi trezesc aceeaşi stare şi mie; şi mie mi-a venit să

vărs. Am coborât să văd cum se simt răniţii şi... şi mi-a fost foarte rău.

Scragger bău recunoscător. Lichidul rece, cu gust de hamei, ale cărui bule îi înţepau limba, îl făcu să se simtă ca renăscut.

- Iisuse Christoase, a fost bun! Mulţumesc, amice. Şi, pentru că spusese o dată, îi fu mai uşor s-o spună şi a doua oară.

- Mulţumesc, amice. Kasigi auzi cuvintele repetate de două ori şi socoti - repurtase o victorie majoră. Amândoi se întoarseră spre marinarul care venea grăbit către ei cu un mesaj telex în mână. I-l dădu lui Kasigi, care se duse lângă cel mai apropiat bec, îşi puse ochelarii şi se strădui să citească. Scragger îl văzu tresărind şi întunecându-se şi mai mult la faţă.

- Veşti proaste?

După o pauză, Kasigi spuse:

- Nu, doar unele probleme!

- Pot face ceva?

Kasigi nu răspunse. Scragger aşteptă. Putea să vadă zbuciumul din ochii celuilalt, deşi pe chip nu lăsa să se ghicească nimic, şi era sigur că Kasigi încerca să hotărască dacă să-i spună sau nu. Apoi acesta spuse:

- Nu cred. Se referă la fabrica.... complexul nostru petrochimic de la Bandar-e Delam.

- Cea pe care o construieşte Japonia?

Ca toată lumea din Golf, Scragger ştia despre uriaşa întreprindere care valora trei miliarde şi jumătate de dolari şi care, odată terminată, avea să fie, fără îndoială, cel mai mare complex petrochimic din Asia Mică şi din Orientul Mijlociu, cu o fabrică de trei sute de mii de tone de etilena în inima ei. Construcţia începuse în '71 şi era isprăvită cam în proporţie de optzeci şi cinci la sută.

- Ala da, fabrică!

- Da, dar e construită de întreprinderi private japoneze, nu de guvernul japonez, spuse Kasigi. Fabrica Iran-Toda e finanţată de capital privat.

- Ah! spuse Scragger, tot ce ştia căpătând un sens. Toda Shiping - ImnTodal- Sunteţi aceeaşi companie?

- Da, dar suntem numai o parte din sindicatul patronal japonez care a oferit banii şi suportul tehnic Şahului... Iranului, se corectă Kasigi.

Toţi zeii, mari şi mici, să blesteme pământul ăsta, pe cei ce-l locuiesc, pe Şah, pentru că a iscat crizele de petrol, OPEC-ul, blestemaţi fie toţi fanaticii bigoţi şi mincinoşii care trăiesc aici. Aruncă din nou o privire asupra mesajului şi fu mulţumit să vadă că mâinile nu-i tremurau. Era într-un cod secret, din partea preşedintelui companiei sale, Hiro Toda.

Spunea: "Urgent! Datorită inflexibilităţii absolute şi neîntrerupte a iranienilor, a trebuit, în cele din urmă, să dispun încetarea tuturor lucrărilor de construcţie de la Bandar-e Delam. în prezent, cheltuielile depăşesc totalul de cinci sute milioane dolari şi vor ajunge probabil până la un miliard mai înainte să putem începe producţia. Dobânzile prezente se ridică la patru sute nouăzeci si cinci de mii de dolari zilnic. Datorită ticăloaselor presiuni, făcute în secret de Sabia Ruptă, planul nostru Alternativa A4 a fost refuzat. Du-te urgent la Bandar-e Delam şi trimite-mi un raport personal. Directorul şi şeful de lucrări, Watanabe, te aşteaptă. Te rog confirmă".

E cu neputinţă să ajung acolo, îşi zise Kasigi doborât. Iar dacă Planul 4 e respins, suntem ruinaţi.

Alternativa A4 prevedea ca Hiro Toda să contacteze guvernul japonez pentru împrumuturi cu dobândă scăzută şi în acelaşi timp, discret, să-l roage pe primul ministru să declare complexul Iran-Toda de la Bandar-e Delam proiect naţional. "Proiect Naţional" însemna că guvernul recunoştea oficial extrema importanţă a lucrărilor şi urma să se-ngrijească de finalizarea lor. Sabia Ruptă era codul lor pentru duşmanul personal al lui Hiro Toda şi principalul lor rival, Hidioshy Ishida, care conducea nemăsurat de puternicul grup de companii comerciale cu numele generic de Mitsuwari. Blestema-l-ar toţi zeii pe viermele ăsta invidios şi mincinos, Ishida, gândea Kasigi în timp ce spunea:

- Compania mea e una dintre multele din cadrul acestui sindicat patronal.

- Am zburat o dată peste fabrica voastră. Veneam de la baza noastră de la Abadan. Eram cu un aparat de transport, aduceam un '212. Aveţi necazuri pe-acolo?

- Momentan.

Kasigi se opri, privindu-l îndelung. încet încet, din bucăţi, începea să se formeze un plan.

- Unele probleme temporare; importante, dar temporare. După cum ştii, am avut şi noi, din plin, de la început partea noastră de necazuri, deşi nimic din vina noastră.

Mai întâi a fost în februarie '71, când douăzeci şi trei de producători de petrol au semnat înţelegerea OPEC în privinţa preţurilor, formând acest cartel, dublând preţul la doi dolari şi şaisprezece cenţi barilul... Apoi războiul de Yom Kippur, în '73, când OPEC a oprit livrările către Statele Unite şi a ridicat preţul la cinci dolari şi doisprezece cenţi... după asta catastrofa din '74, când transporturile de petrol ale OPEC au fost reluate, dar din nou la peste dublul preţului lor - zece dolari şi nouăzeci şi cinci - şi a-nceput recesiunea economică mondială. De ce Statele Unite au îngăduit OPEC-ului să distrugă economia lumii, când doar ei singuri aveau posibilitatea să-i zdrobească, n-o să ştim niciodată. Baka! şi-acum suntem pe vecie la mâna OPEC. Acum principalul nostru furnizor, Iranul, e în revoluţie, petrolul a ajuns la aproape douăzeci de dolari barilul şi trebuie să plătim. Trebuie! îşi strânse pumnul, gata să izbească cu el în balustradă, apoi îl desfăcu, dezgustat de lipsa sa de control.

- Cât despre Iran-Toda, spuse, forţându-se să pară calm, ca toată lumea şi noi i-am găsit pe iranieni foarte dificili în a te înţelege cu ei, în ultimii ani. Făcu semn către mesaj. Preşedintele companiei mele îmi cere să mă duc la Bandar-e Delam.

Scragger fluieră.

- Încurcată treabă. Vreau să spun dificilă.

-Da.

-E important?

- Da. Este.

Kasigi lăsă cuvintele să atârne în aer, convins că Scragger avea să sugereze soluţia. Pe ţărm, solul îmbibat cu petrol din jurul complexului de valve ardea încă cu flăcări strălucitoare. Maşina pompierilor împrăştia spumă. În apropiere putea fi zărit de Plessey vorbind cu Legrande.

Scragger spuse:

- Ascultă, amice, eşti un client important al lui de Plessey, nu? Ar putea să-ţi aranjeze un charter. Avem un 206 de rezervă. Dacă e de acord... Toate aparatele noastre sunt contractate cu IranOil, cu el, de fapt. Poate am putea obţine permisiunea de la Controlul de Trafic Aerian să te ducem în susul coastei, sau dacă

ai putea să rezolvi la Imigrări şi vamă, la Lengeh; poate te-am putea sălta peste Golfín Dubai sau Al Shargaz, de-acolo poate că ai putea să iei un avion spre Abadan sau Bandar-e Delam. Oricum, amice, ar putea să ne ajute să-i dăm drumul.
- Crezi c-o să vrea?
- De ce nu? Eşti important pentru el.

Sigur că suntem foarte importanţi pentru el, şi o ştie. Dar n-am să uit niciodată scandaloasa bonificaţie de doi dolari de baril.
- Iartă-mă, ce ai spus?
- Am spus: ce v-a făcut totuşi să porniţi proiectul ăsta? E departe de casă şi n-avea cum să vă aducă altceva decât necazuri. Ce v-a făcut să-l porniţi?
- Un vis.

Kasigi simţea nevoia să aprindă o ţigară, dar fumatul era îngăduit doar în anumite zone, protejate de incendiu.
- Cu unsprezece ani în urmă, în '68, un om numit Banjiro Kyama, un inginer bătrân care lucra pentru compania mea, şi rudă cu preşedintele ei, Hiro Toda, trecea cu maşina prin câmpurile petroliere din jurul Abadanului. Era prima lui vizită în Iran şi oriunde s-a dus a văzut jeturi de gaze naturale aprinse. I-a venit brusc un gând: n-am putea transforma gazul ăsta irosit în produse chimice? Avem tehnologia şi priceperea şi obişnuinţa de a planifica pe termen lung. Priceperea şi banii japonezilor, alăturate materiei prime iraniene, care acum e în întregime irosită. O idee strălucită, unică, şi încă una dintre primele din categoria ei. Studiul de fezabilitate a luat trei ani. Destul de mult, deşi rivali invidioşi au pretins că am pornit-o prea repede şi în acelaşi timp au încercat să ne fure ideile şi să-i aţâţe pe alţii împotriva noastră. Dar Planul Toda a mers înainte după cuviinţă şi a fost obţinută o finanţare trei miliarde şi jumătate de dolari. Desigur, suntem doar o parte din sindicatul Gyokotomo - Mitsuwari-Toda, dar navele Toda vor transporta partea japoneză din produsele de care industria noastră are o nevoie, dacă vom putea isprăvi vreodată complexul, se gîndi dezgustat.
- Şi-acum visul e un coşmar? Am auzit vorbindu-se că proiectul e-n lipsă de fonduri.
- Duşmanii răspândesc tot felul de zvonuri.

Peste omniprezentul murmur al generatoarelor navei, urechile lui Kasigi prinseră începutul ţipătului pe care-l aştepta, surprins că durase atât de mult până să îl audă.
- Când de Plessey se întoarce la bord, ai să m-ajuţi?
- Bucuros. El e omul care...
Scragger se opri. Din nou părerea de ţipăt.
- Arsurile trebuie să fie deosebit de dureroase. Kasigi dădu din cap. O nouă izbucnire a flăcărilor le îndreptă atenţia către ţărm. Priviră oamenii de-acolo. Focul era aproape sub control.
Un alt ţipăt. Kasigi îl neglija, cu gândurile la Bandar-e Delam şi la răspunsul pe care ar fi trebuit să-l trimită imediat prin telex lui Hiro Toda. Dacă cineva poate să rezolve problema noastră, acela e Hiro Toda. El trebuie s-o facă. Dacă el n-o face, sunt ruinat şi nereuşita lui devine şi-a mea.
- Kasigi-san!
Era căpitanul, care striga de pe puntea de comandă.
- Hai!
Scragger ascultă şuvoiul de cuvinte japoneze, deloc plăcute urechilor sale, revărsat de căpitan. Kasigi răsuflă adânc.
-Domo! strigă, apoi, repezit, către Scragger uitînd de toate celelalte: Haide!
Îl conduse în fugă către schela de bord.
- Iranianul, iii aduci aminte? Cel pe care l-ai aruncat din elicopter. E sabotor şi a plantat un dispozitiv exploziv sub punţi.
Scragger îl urmă prin culoar, în jos pe scări, sări câte două trepte odată, trecură în fugă de-a lungii coridoarelor în jos, pe altă punte şi pe încă una şi atunci îşi aminti ţipetele. Credeam că vin de pe punte şi nu de dedesbut, din cale, îşi zise. Ce i-or fi făcut? Îl ajunseră din urmă pe căpitan şi pe inginerul şef. Doi marinari furioşi pe jumătate împingeau, pe jumătate târau în faţa lor un Said paralizat de spaimă. Lacrimile îi curgeau pe obraji şi bolborosea incoerent, ţinându-şi cu o mână pantalonii ridicaţi. Se opri tremurând şi gemând şi arătă către una dintre valve. Căpitanul se aşeză foarte precaut pe vine, se întinse în spatele robinetului uriaş, apoi se ridică.
Explozibilul plastic era abia cu puţin mai mare decid palma lui. Dispozitivul de temporizare era chimic, o fiolă înglobată în el şi legată puternic cu bandă adezivă.
- Opreşte-l! îi ceru furios într-o persană ezitantă întinzându-l către omul care se trase înapoi, bolborosind şi ţipând.

- Nu se poate opri. E gata să explodeze, nu-nţelegi? Căpitanul îngheţă.
- Spune că nu se poate opri.

Mai înainte de a putea schiţa o mişcare, unul dintre marinari i-l smulse din mână şi, pe jumătate trăgându-l pe-Said cu el, pe jumătate îmbrâncindu-l, se repezi către ieşire. În locul acela nu existau hublouri, dar erau pe puntea următoare. Cel mai apropiat hublou se afla într-un colţ al coridorului, bine închis cu două mari piuliţe-fluture, metalice. Aproape îl izbi pe Said de ele, ţipând la el să le deschidă. Cu mâna liberă începu să desfacă una dintre ele. Zăvorul căzu, apoi cel al lui Said. Marinarul deschise hubloul. În aceeaşi secundă dispozitivul explodă, smulgându-i marinarului amândouă mâinile şi cea mai mare parte a feţei, iar lui Said capul, împroşcând uşa cabinei cu sânge. Ceilalţi, sosiţi în fugă de dedesubt, fură aproape aruncaţi înapoi în coridor. Apoi Kasigi înainta şi îngenunche lângă cadavre. Ameţit, scutură încet din cap. Căpitanul sparse tăcerea.
- Karma! murmură.

CAPITOLUL 13

La Teheran; ora 8,33 seara. După ce se despărţise de McIver în apropierea birourilor lor, Tom Lochart se dusese acasă, întâlnind în drum câteva diversiuni, câţiva poliţişti furioşi, dar nimic care să-l împiedice. Locuinţa lui era un apartament splendid la mansarda unei clădiri moderne cu şase etaje, în cea mai bună zonă rezidenţială, un dar de nuntă de la socrul său.

Şeherazada îl aştepta. Îşi aruncă braţele în jurul lui, îl sărută cu pasiune, îl rugă să se aşeze în faţa focului şi să-şi scoată pantofii, alergă să-i aducă nişte vin - răcit exact aşa cum îi plăcea lui - îi aduse o gustare, spunând că cina avea să fie gata în curând, alergă în bucătărie şi, cu vocea ei armonioasă, fluidă, ceru slujnicei şi bucătarului să se grăbească fiindcă stăpânul sosise acasă şi era flămând, apoi se întoarse înapoi şi se aşeză la picioarele lui pe podeaua minunat şi din belşug acoperită cu covoare, înconjurându-şi genunchii cu braţele şi privindu-l cu adoraţie.

- Oh, sunt atât de fericită să te văd, Tommy. Mi-a fost atât de dor de tine! spuse într-o engleză încântătoare. Oh! Mi-am petrecut timpul foarte interesant, astăzi şi ieri.

Purta pantaloni persani din mătase uşoară şi o bluză lungă şi-largă şi, pentru el, era dureros de frumoasă. Şi dorită. Peste câteva zile avea să fie cea de-a douăzeci şi treia aniversare a zilei ei de naştere. El avea patruzeci şi trei de ani. Erau căsătoriţi de aproape un an şi el se simţise vrăjit din prima clipă când o văzuse.

Asta se-ntâmplase cu ceva mai mult de trei ani în urmă, la o serată din Teheran dată de generalul Valik, un văr al tatălui ei. Era în primele zile ale lui septembrie, vacanţa de vară a şcolilor englezeşti era pe sfârşite, iar Deirdre, soţia lui, era în Anglia cu fiica lor, bucurându-se de ultimele zile de vacanţă şi petrecere şi, în dimineaţa aceea, primise încă o scrisoare iritată din partea ei, insistând să-i scrie lui Gavallan pentru transferul imediat.

"Urăsc Teheranul, nu vreau să trăiesc acolo nici ol clipă în plus. Tot ce-mi doresc este Anglia, ca şi Monica; de altfel. De ce nu vrei să te gândeşti o clipă şi la noi, la blestematele tale de elicoptere şi compania S-G? Toată familia mea e aici, toţi prietenii mei şi-ai Monicăi. M-am săturat până-n gât să trăiesc departe de ţară şi vreau casa mea undeva lângă Londra, cu grădină, sau chiar şi-n oraș. Sunt câteva case, adevărate chilipiruri, în Putney şi în Clapham Common. Sunt sătulă până peste cap de străini şi de slujbe în străinătate şi sunt sătulă până în gât de mâncarea iraniană, de mizerie, de căldură, de frig, de limba lor nesuferită, de closetele lor împuţite pe care trebuie să stai ghemuit ca un animal, de obiceiurile lor murdare, de purtările lor, de totul. E timpul să punem lucrurile în ordine, câtă vreme mai sunt încă tânără."

- Excelenţă?

Chelnerul zâmbitor şi scrobit îi oferise plin de solicitudine o tavă cu băuturi, cele mai multe sucuri. Mulţi mahomedani din clasa de mijloc sau din păturile de sus beau alcool atunci când se aflau singuri, acasă, dar mai puţin în public - băuturi tari şi vinuri de toate felurile fiind de vânzare în Teheran, ca şi în barurile hotelurilor moderne. Nici un fel de astfel de restricţii nu erau impuse străinilor, care puteau să bea pe faţă sau în încăperile lor, spre deosebire de Arabia Saudită şi unele dintre

emirate, unde oricine era prins era pasibil de pedeapsa cerută de Coran: biciul.
- Mamoonan - mulţumesc, spusese politicos şi acceptă un pahar de vin alb, persan, foarte căutat încă de acum aproape trei milenii, abia băgând în seamă chelnerul şi pe ceilalţi oaspeţi, incapabil să depăşească starea depresivă şi iritarea provocate de faptul că acceptase să se alăture acelei petreceri, înlocuindu-l pe McIver care trebuise să plece la baza lor de la Al Shargaz, de cealaltă parte a Golfului.
- Dar tu, Tom, vorbeşti farsi, spusese McIver nevinovat, şi cineva trebuie să meargă.

Da, îşi zisese, dar Mac ar fi putut la fel de uşor săi roage pe Charlie Petikin.

Era aproape noua, încă nu se servise masa şi el stătea lângă una dintre uşile deschise care dădea în grădină, privind afară, la luminările şi peluzele peste care erau asternute covoare minunate pe care oaspeţii stăteau lezaţi sau întinşi, alţii în picioare, în grupuri sub copacii de lângă micul bazin. Noaptea era plină de stele şi blândă, casa bogată şi spaţioasă, aşezată în districtul Shemiran, la poalele Munţilor Elburs, iar petrecerea era la fel ca multe altele la care din pricină că putea să vorbească farsi, era de obicei primit cu plăcere. Toţi iranienii erau bine îmbrăcaţi, era multă veselie şi multe bijuterii, mesele erau încărcate cu o abundenţă de mâncăruri, atât europene cit şi iraniene, calde sau reci, conversaţii despre ultima piesă jucată la Londra sau la New York sau "ai să pleci la vară la Saint Moritz la schi, sau la Cannes", sau despre preţul petrolului şi bârfele despre curtea regală şi despre Majestatea Sa Imperială, Majestatea Asta sau Cealaltă, toate, toate presărate cu politeţuri şi flatări şi complimente extravagante, atât de necesare în societatea iraniană la toate nivelurile, păstrând o aparenţă calmă, politicoasă şi blândă, unde rar pătrundea un străin, cu atât mai puţin cineva din afara ţării.
Pe vremea aceea era staţionat la Galeg Morghi, un aeroport militar de lingă Teheran, unde se pregăteau piloţii aviaţiei militare iraniene. În zece zile trebuia să plece la noul său post, la Zagros, foarte conştient că această navetă cu două săptămâni la Zagros şi una la Teheran va aprinde şi mai tare spiritul soţiei sale. în acea dimineaţă, într-o izbucnire de furie, îi răspunsese la scrisoare şi i-o trimisese cu un mesager special.

"Dacă vrei să rămâi în Anglia, rămâi în Anglia, dar nu mă mai cicăli şi nu-ţi mai băga nasul în ce nu ştii. Găseşte-ți casă unde vrei, dar n-am să locuiesc niciodată acolo. Niciodată! Am o slujbă bună, plătită foarte bine şi-mi place şi asta e! Am duce o viaţă frumoasă dacă ţi-ai deschide ochii. Ştiai că sunt pilot când ne-am căsătorit, Ştiai care este viaţa pe care am ales-o, ştiai că n-aş trăi în Anglia, ştiai că asta este ceea ce ştiu să fac şi nu mai pot schimba lucrurile acum. Termină cu cicăleala sau supăr! Dacă vrei să schimbi lucrurile, fie cum vrei...

La dracu'! M-am săturat! Christoase, spune că urăște Iranul şi tot ce ţine de el, dar nu ştie nimic despre Iran. Ba n-a ieşit niciodată afară din Teheran! N-o s-o facă, nici măcar n-o să încerce vreodată mâncărurile şi a făcut| vizite doar la cele câteva neveste ale personalului britanic, întotdeauna aceleaşi - minoritatea guralivă şi bigotă, insulară, la fel de plictisită şi plictisitoare, cu interminabilele lor întâlniri de bridge, nesfârşitele ceaiuri,! "dar, dragă, cum poţi să suporţi ceva ce nu e de la Fortnum sau de la Marks şi Sparks", care se înghesuiau să obţină o invitaţie la Ambasada Britanică, la o cină cu friptură greţoasă de vacă şi budincă de Yorkshire, sau la un ceai cu sandvişuri cu castravete şi prăjitură cu mac, toţi pe deplin convinşi că tot ce e englezesc e cel mai bun lucrul din lume, în special bucătăria englezească: morcovi fierţi, conopidă fiartă, cartofi fierţi, varză de Bruxelles fiartă,! biftec în sânge sau friptură uscată de miel pe post de culme a perfecţiunii...

- Oh, biată Excelenţă, nu arătaţi deloc veselă!! spusese ea în şoaptă.

El privise în jur şi lumea se schimbase.

- Ce s-a întâmplat? întrebase ea cu o uşoară încruntătură pe chipu-i oval.

- Iartă-mă, şoptise cu răsuflarea tăiată, dezorientat pentru o clipă de prezenţa ei, cu inima bătând şi gâtul uscat, senzaţii pe care nu le trăise niciodată până atunci, am crezut că eşti o nălucă... Ceva ieşit din" O mie şi una de nopţi"... O minune...

Se oprise cu un efort, simţindu-se prost.

- Iartă-mă, eram la un milion de kilometri depărtare. Mă cheamă Lochart, Tom Lochart.

- Da, ştiu, spusese ea râzând.

Ochi jucăuşi, căprui deschis; buzele străluceau umed, pielea avea culoarea pământului iranian; un şal măsliniu. Purta

un veşmânt de mătase albă, era parfumată şi abia-i ajungea până la bărbie.
- Sunteţi acel căpitan-instructor răutăcios care-l freacă pe sărmanul meu văr Karim de cel puţin trei ori pe zi?
-Cum?
Lochart descoperise că ii era greu să se concentreze.
- Acolo.
Ea arătase cu degetul în partea cealaltă a încăperii.
Tânărul era în civil şi zâmbea către ei, iar Lochart nu-l recunoscuse, deşi era unul dintre elevii săi - foarte atrăgător, cu părul negru buclat, cu ochi negri şi bine făcut.
- Un văr deosebit: căpitanul Karim Peshadi din Forţele Aeriene Imperiale Iraniene.
Îşi întorsese privirile către Lochart, fluturând din genele lungi şi negre. Şi din nou inima lui îşi oprise bătăile. Stăpâneşte-te, pentru Dumnezeu! Ce dracu' se-ntâmplă cu tine?
- Eu... ei bine, încerc să nu-l frec decât dacă... ştiu eu... dacă merită, e numai ca să-şi poată apăra pielea.
Încercase să-şi amintească dosarul căpitanului Peshadi dar nu reuşise şi, disperat, trecu la farsi.
- Dar, înălţimea Voastră, dacă mi-aţi face nemăsurata onoare, dacă aţi rămâne să discutăm şi m-aţi onora spunându-mi numele domniei-voastre, promit că o să... îşi scotocise mintea după cuvântul potrivit, dar nu-l găsise şi spusese în schimb: Voi fi sclavul vostru pentru totdeauna şi, desigur, va trebui să-l aşez pe Excelenţa Sa, vărul vostru, cu o sută de puncte deasupra tuturor celorlalţi.
Ea bătuse din palme încântată:
- O, prea cinstită Excelenţă, Excelenţa Sa, vărul meu, nu mi-a spus că vorbiţi limba noastră. O, cât de minunat sună cuvintele când le rostiţi Domnia-voastră!
Aproape plutind, Lochart ascultase extravagantele ei complimente care erau obişnuite în farsi şi se auzise răspunzând la fel, binecuvântându-l în gând pe Scragger, care, cu mulţi ani în urmă, când se alăturase companiei WeikAviation, după ce părăsise RAF-ul în '65, îi spusese: Dacă vrei să zbori cu noi, amice, mai bine învaţă farsi, fiin'că eu n-o s-o fac!" Pentru prima dată realiză cât de potrivită era persana ca limbă a dragostei, a aluziilor ?
- Numele meu e Şeherazada Paknouri, Excelenţă

- Atunci înălţimea Sa este, până la urmă, din "O Mie, şi Una de Nopţi".
- Ah, dar nu pot să vă istorisesc vreo poveste nici chiar dacă aţi jura c-o să-mi tăiaţi capul. Apoi, în engleză râzând: Am fost ultima din clasa mea la compunere...
- Cu neputinţă!.
- Sunteţi întotdeauna atât de galant, căpitane Lochart?
Ochii ei îl tachinau. Se aurise spunând - în farsi:
- Numai cu cea mai frumoasă femeie pe care am întâlnit-o vreodată.
O văzuse colorându-se în obraji şi plecându-şi ochii şi se gândise furios şi înspăimântat în acelaşi timp că distrusese totul, dar când ea privise din nou în sus către el, ochii îi zâmbeau.
- Mulţumesc. Faceţi fericită o bătrână doamnă. Scăpase paharul din mână. Îl ridicase blestemând,
cerându-şi scuze, dar in afară de ea nimeni nu observase.
- Sunteţi căsătorită? îi scăpase fără să vrea.
Nu se gândise că ar fi putut fi aşa, dar desigur că trebuia să fie căsătorită şi oricum el era căsătorit şi avea o fiică de opt ani şi ce drept avea să fie nemulţumit -pentru Dumnezeu, te porţi ca un nebun, ţi-ai pierdut' minţile - apoi urechile şi ochii lui începuseră din nou sa funcţioneze.
- Cum, ce-aţi spus?
- O, am spus că am fost căsătorită - de fapt, mai sunt pentru încă trei săptămâni şi două zile - şi că numele meu după căsătorie este Paknouri. Numele meu de familie este Bakravan.
Oprise un chelner şi alesese de pe tavă un pahar cu vin, pe care i-l întinsese. Din nou încruntarea.
- Sunteţi sigur că vă simţiţi bine, domnule căpitan?
- O, da, da! răspunsese pe nerăsuflate. Ce spuneaţi? Paknouri?
- Da, înălţimea Sa, emirul Paknouri, era atât de în cincizeci de ani, un prieten al tatei, iar tata şi mama s-au gândit că ar fi bine pentru mine să mă căsătoresc cu iar el a consimţit, deşi sunt o slăbănoagă, nu de-ajuns de rotofeie ca să trezesc dorinţa, oricât de mult aş mânca: Asa vrea Allah.
Ea ridicase din umeri, apoi zâmbise şi lui i se păruse că răsare soarele.
- Sigur ca am fost de acord, însă doar cu condiţia ca, dacă nu mi-ar fi plăcut căsătoria, aceasta să înceteze după doi ani. Aşa că în cea de-a şaptesprezecea mea zi de naştere am fost

căsătoriţi şi nu mi-a plăcut încă de la început, şi-am plâns, şi-am plâns, şi-atunci, deoarece nu au fost copii după doi ani, sau după anul următor la care m-am învoit, soţul meu, stăpânul meu, a acceptat binevoitor să divorţeze de mine şi acum, din fericire, este cu putinţă ca el să se căsătorească, iar eu sunt liberă, dar din nefericire atât de bătrână...

- Nu sunteţi bătrână, sunteţi la fel de...

- O, da, bătrână...

Ochii ei zburdau şi se prefăcea întristată, dar el îşi dăduse seama că nu era şi se urmărise vorbindu-i, râzând împreună cu ea, apoi făcând semn vărului ei să li se-alăture, îngrozit că acesta ar fi putut fi de fapt alesul ei, pălăvrăgind cu ei, aflând că tatăl ei era un important bazaari*, că familiala era numeroasă şi cosmopolită, cu mulţi prieteni şi cunoştinţe sus-puse, că mama ei era bolnavă, că avea surori şi fraţi şi fusese la şcoală în Elveţia, însă numai o jumătate de an, pentru că-i fusese mult prea tare dor de Iran şi de familia ei. Apoi cinase cu ei, fericit şi vesel, chiar şi cu generalul Valik, şi fusese cea mai minunată clipă din viaţa lui.

Cînd plecase în acea noapte, nu se dusese acasă, ci o pornise pe drumul ce ducea în sus, către Daraband, în munţi, unde, pe malurile unui pârâu, se aflau multe cafenele înconjurate de grădini încântătoare, cu scaun mese şi divane somptuos aşternute cu covoare, puteai să te odihneşti, să mănânci sau să dormi - unele dintre ele suspendate deasupra pârâului, aşa încât apa şipotea pe dedesubt - şi stătu acolo întins, privind în sus la stele, ştiind că se schimbase, ştiind că înnebunise, ştiind, de asemenea, că ar fi trecut peste orice obstacol si ar fi îndurat orice suferinţă ca să o ia de soţie. Şi o făcuse, deşi drumul fusese dureros şi de multe ori plânsese cuprins de disperare.

- La ce te gândeşti, Tommy? îl întreba acum, stând la picioarele lui pe minunatul covor, dar de nuntă de la generalul Valik.

- La tine, îi răspunse îndrăgostit, simţindu-şi grijile îndepărtate de tandreţea ei.

Sufrageria era călduroasă, ca toate încăperile uriaşului apartament, şi delicat luminată, perdelele trase, prin jur zăceau împrăştiate multe covoare şi perne, iar focul de lemne ardea vesel.

---

* Negustor in bazar.

- De fapt, mă gândesc toată vremea la tine. Ea bătu din palme.
- E minunat!
- Nu mă duc mâine la Zagros, ci poimâine.
- Oh, asta-i şi mai minunat.

Îi îmbrăţişa genunchii şi îşi aşeză capul pe ei.

- Minunat!

El îi mângâie părul.

- Ai spus c-ai făcut lucruri interesante astăzi.
- Da. Ieri şi azi. Am fost la ambasada ta şi am luat paşaportul, aşa cum mi-ai spus să fac.
- Grozav, acum eşti canadiancă.
- Nu, iubitule, iraniancă. Tu eşti canadian. Ascultă. Cel mai bun lucru a fost că am fost la Doshan Tappeh, spuse ea mândră.
- Drace, zise el fără să vrea, fiindcă ei nu-i plăcea să-l audă înjurând. Iartă-mă, dar asta a fost o nebunie. Acolo se dau lupte, eşti nebună să te primejduieşti astfel!
- O nu m-am amestecat printre luptători, îi spuse ea vită si se ridică şi ieşi în fugă, spunând: Am să-ţi arăt.

O clipă mai târziu apăru în cadrul uşii. Îşi pusese un hador cenuşiu care o acoperea din creştet până în călcâie, lăsându-i liberă abia o mică parte a feţei, veşmânt pe care el îl ura.

- Ah, stăpâne, spuse în farsi, făcând o piruetă în faţa lui nu-i nevoie să te temi pentru mine. Allah şi Profetul, fie-i numele lăudat, veghează asupra mea...

Se opri, observându-i expresia.

- Ce s-a-ntâmplat? întrebă în englezeşte.
- Nu te-am văzut niciodată în chador. E ... nu ţi se potriveşte...
- O, ştiu că e urât şi n-am să-l port niciodată acasă, însă pe stradă mă simt mai bine când port aşa ceva pe mine. Toate privirile alea nesuferite ale bărbaţilor... E vremea să ne întoarcem cu toate la portul ăsta. Şi al vălului.

Era surprins.

- Şi cum rămâne cu toate libertăţile pe care le-aţi câştigat? Libertatea de a vota, de a scoate vălul, libertatea de a merge unde vreţi, de a vă căsători cu cine vreţi, de a nu mai fi tratate ca un obiect, aşa ca până nu demult? Dacă acceptaţi chadorul, o să pierdeţi toate celelalte.
- Poate da, poate nu, Tommy.

Era bucuroasă că vorbeau în engleză, aşa încât putea să-l contrazică puţin, lucru de neconceput dacă ar fi avut un soţ

iranian şi atât de mulţumită că hotărâse să se căsătorească cu acest bărbat care, de necrezut, îi îngăduia să aibă o opinie şi, încă şi mai uluitor, îi îngăduia să şi-o exprime deschis faţă de el. Vinul acesta al libertăţii e ameţitor, îşi zise, foarte greu, foarte primejdios de băut de către o femeie, ca nectarul din Grădinile Paradisului.
- Când Reza Şah a luat vălul de pe feţele noastre, spuse, ar fi trebuit, totodată, să ia şi obsesia din minţile bărbaţilor. Tu nu te duci la piaţă, Tommy, nu conduci maşina, nu ca femeie. N-ai idee cum este. Bărbaţii - pe stradă, în bazar, la bancă, peste tot - sunt la fel. Poţi citi în minţile lor aceleaşi gânduri, aceeaşi obsesie la ce gânduri despre mine pe care numai tu ar trebui să le ai. Îşi scoase chadorul, îl puse cu grijă pe un scaun si aşeză din nou la picioarele lui.
- De azi înainte am să-l port pe stradă, ca mama mea şi mama mamei mele înaintea ei, nu din pricina lui Khomeini, Allah să-l apere, ci pentru tine, preaiubit meu soţ!
Îl sărută uşor şi se lipi de genunchiul său şi el ştia că hotărârea fusese luată. Doar dacă nu-i poruncea el să fac altfel, dar atunci aveau să işte neplăceri în casă, pentru că, aici era într-adevăr dreptul ei să hotărască acest lucru Era iraniancă, casa ei era în Iran şi întotdeauna avea si fie acolo. Aceasta era parte din înţelegerea lui cu tatăl ei aşa că toate necazurile erau iraniene iar soluţia iraniană: zile de oftaturi adânci şi priviri pline de tristeţe, câteva lacrimi, purtare umilă de sclavă, suspine măsurate în timpul nopţii, alteori oftaturi arzătoare, fără vreun cuvânt sau privire supărată, toate în stare să distrugă pacea sufletească a unui soţ, sau tată, sau frate. Lochart găsea că e foarte greu s-o înţeleagă câteodată.
- Fă cum vrei, dar fără Doshan Tappeh, spuse, mângâindu-i părul.
Era minunat şi mătăsos şi strălucea aşa cum numai tinereţea poate străluci.
- Ce s-a întâmplat acolo? Faţa ei se lumină.
- A, a fost atât de palpitant! Nemuritorii - chiar trupele de şoc ale Şahului - nu i-au putut alunga pe Credincioşi. Peste tot se auzeau focuri de armă. Am fost destul de în siguranţă: au fost cu mine sora mea, Laleh, împreună cu vărul meu Aii şi soţia lui. Vărul Karim era acolo. El şi câţiva alţi ofiţeri s-au declarat de partea Islamului şi a Revoluţiei şi ne-a spus unde să-l găsim şi

cum, mai erau şi alte doamne, aproape două sute, toate în chador, şi am strigat neîncetat Allah e mare, Allah el mare!" Apoi unii dintre soldaţi au venit la noi: Nemuritorii. Ochii ei se măriră. Închipuieşte-ţi, chiar și Nemuritorii încep să vadă Adevărul.

Lochart era îngrozit şi uluit în acelaşi timp de primejdia la care se expusese ea ducându-se acolo fără să-i ceară, chiar dacă fusese însoţită. Până atunci, insurecţia lui Khomeini părea că trece pe lingă ea fără s-o atinga; doar la început, când se porniseră tulburările, ea se temuse pentru siguranţa tatălui ei şi a cunoştinţelor lor. Hori şi bancherii importanţi din bazar, bine cunoscuţi prin contactele lor la Curte. Din fericire, tatăl ei le ştersese toate îngrijorările când îi şoptise lui Lochart şi fraţii lui îl sprijineau în secret pe Khomeini şi erau împotriva Şanului, şi făceau asta de ani de zile. Iar acum, se gândi, acum, că Nemuritorii cedează, cei tineri din eşaloanele superioare, cum e Karim, sprijină pe faţă revolta, va fi o uriaşă baie de sânge.
- Câţi erau? întrebă, încercând să hotărască ce să facă.
- Numai trei ni s-au alăturat, dar Karim a spus că e un început bun şi că ne putem aştepta clipă de clipă ca Bakhtiar şi derbedeii lui să fugă cum a fugit şi Şahul.
- Ascultă, Şeherazada, astăzi guvernele Angliei şi Canadei au ordonat întregului personal auxiliar şi familiilor lor din Iran să părăsească ţara pentru un timp. Mac trimite pe toată lumea la Al Shargaz până se liniştesc lucrurile.
- Asta-i foarte înţelept, da, foarte înţelept!
- Mâine o să ajungă aici un 125.0 să le ia pe Genny, pe Manuela, pe Azadeh şi pe tine, aşa că împachetează...
- O, n-am să plec, dragostea mea! Nu-i nevoie ca eu să plec. Şi Azadeh? Ea de ce să plece? Nu-i nici o primejdie pentru noi! Tata ar şti cu siguranţă dacă ar fi vreo primejdie. Nu trebuie să te-ngrijorezi.

Băgă de seamă că paharul lui era aproape gol, aşa că ţâşni în picioare şi îl reumplu, apoi se-ntoarse la locul ei.
- Sunt foarte in siguranţă.
- Dar cred că ai fi mai în siguranţă dacă ai pleca din Iran pentru un timp.
- E minunat că te gândeşti aşa la mine, iubitule, dar n-am nici un motiv să plec şi sigur c-o să-l întreb pe tata mânine, sau tu ai putea să ...'

O mică bucată de jeratec căzu de pe grătar încercă să se ridice, dar ea se afla deja acolo.
- Fac eu asta, odihneşte-te, iubitule, trebuie să, obosit! Poate că îţi faci mâine timp să-l vizităm pe tata.
Aranja îndemânatică focul. Chadorul ei era pe scaunul din apropiere. Băgă de seamă că trage cu coada ochiului la el şi umbra unui zâmbet trecu peste chipul ei.
- Ce-i?
Drept răspuns, ea se mulţumi să zâmbească din noul îl ridică şi fugi veselă din cameră, de-a lungul coridorului! către bucătărie.
Răscolit, Lochart privi vreme îndelungată focul încercând să-şi pună în rânduială argumentele, căci nu voia să-i poruncească. Dar o s-o fac dacă trebuie! Dumnezeule, atât de multe necazuri: Charlie dispărut, Kowis-sul e un balamuc, Kyabi ucis şi Şeherazada în mijlocul ciocnirilor de stradă. E nebună! E-o nebunie să-ţi asumi un asemenea risc. Dac-o pierd, o să mor. Doamne oricine ai fi, oriunde ai fi, apăr-o!
Sufrageria era mare. La capătul celălalt se afla ol masă lungă eu scaune, la care se puteau aşeza douăsprezece persoane. De cele mai multe ori foloseau camera după obiceiul iranian, stând pe podea cu o faţă de masă aşezată între ei, sprijiniţi de perne. Foarte rar purtau pantofi, iar ea niciodată cu tocuri înalte, care ar fi putut strica covoarele groase. Aveau cinci dormitoare, trei băi, două sufragerii, aceasta pe care o foloseau de obicei sau când aveau oaspeţi şi încă una, mai mică, la cel mai îndepărtat capăt al apartamentului, care era, după obicei, locul unde se retrăgea ea atunci când el avea de discutat afaceri sau când o vizitau surorile sau prietenele sau alte cunoştinţe, astfel ca pălăvrăgeala lor să nu-l deranjeze. În jurul Şeherazadei era întotdeauna mişcare, întotdeauna cineva din familie, copii, dădace, dar numai în cursul zile, până la asfinţit, deşi deseori cunoştinţele sau prietenii apropiaţi rămâneau ca oaspeţi peste noapte.
Lui nu-i păsa de asta. Pentru el apăreau ca o familie veselă, gregară. O parte a înţelegerii lui cu tatăl ei era că avea să înveţe cu răbdare obiceiurile iraniene şi să trăiască după obiceiurile iraniene trei ani şi o zi. Apoi ea să aleagă: să trăiască temporar în afara graniţelor Iranului, cu Şeherazada dacă era nevoie:

- Pentru că până atunci, îi spusese binevoitor tatăl ei, Jared Bakravan, cu ajutorul lui Allah cel Unic şi al profetului Său, fie ca cuvintele Lui să trăiască în veci, până atunci ai să ştii îndeajuns ca să poţi face alegerea potrivită, pentru-că, fără îndoială, până atunci vei avea fii si fiice, căci, deşi fiica mea e prea slabă, divorţată şi încă lipsită de copii, nu cred să fie stearpă.
- Dar e încă atât de tânără, s-ar putea să hotărâm că e prea devreme ca s-avem copii...
- Nu e niciodată prea devreme, îi răspunsese Bakravan tăios. Cărţile sfinte sunt foarte limpezi. O casă are nevoie de copii. Fără copii, o femeie se leneveşte. Asta e cea mai mare problemă a prea iubitei mele Şeherazada: n-are copii. Cu unele obiceiuri moderne sunt de acord, cu unele nu.
- Dar dacă ne-nţelegem, ea şi cu mine, că e prea devreme...
- O astfel de hotărâre nu e treaba ei!

Jared Bakravan fusese uluit. Era un bărbat mărunt, pântecos, cu barbă şi păr alb şi ochi duri.
- Ar fi o monstruozitate, o insultă, să discuţi vreodată asta cu ea! Trebuie să gândeşti ca un iranian, sau această posibilă căsătorie n-are să dureze - şi nici n-are să-nceapă. Niciodată! A, poate că nu doreşti copii?!
- O, nu, desigur că vreau copii, dar poate...
- Bun, atunci asta e hotărât aşa.
- Atunci ar putea fi hotărât aşa: timp de trei ani şi o zi, pot să hotărăsc dacă e prea devreme?
- O astfel de idee e prostească. Dacă nu vrei copii... O, ba da, sigur că vreau, Excelenţă!

În cele din urmă, bătrânul spusese fără prea mare entuziasm:
- Un an şi o zi numai. Dar numai dacă juri pe Singurul Dumnezeu că vrei într-adevăr copii, că această cerere uluitoare este absolut temporară. Capul tău este într-adevăr plin cu tot felul de absurdităţi, fiule. Cu ajutorul lui Allah, astfel de absurdităţi or să dispară ca zăpada în nisipul deşertului. Desigur că femeile au nevoie de co pii.

Lochart zîmbi absent pentru sine însuşi. Acest bătrân minunat s-ar tocmi şi cu Dumnezeu în Paradis. Si de nu? Nu-i asta ocupaţia naţională a iranienilor? Dar ce să-i spun peste câteva zile? Acest an şi-o zi aproape a trecut. Vreau oare povara copiilor? Nu, nu încă! Dar Şeherazada vrea! O, ea s-a supus

hotărârii mele, n-a pomenit niciodată de asta, dar nu cred că a fost vreodată de acord cu ea.

Putea să audă sunetele înfundate ale vocii ei şi ale slujnicei din bucătărie şi liniştea pe care o sublinia astfel era ca întotdeauna minunată. atât- de mare contrast cu atmosfera din carlingă, cealaltă viaţă a lui... Pernele erau foarte confortabile şi privea focul. În noapte se auziră focuri de armă, dar deveniseră atât de obişnuite încât abia le băgă în seamă.

Trebuie s-o scot din Teheran, îşi zise. Dar cum? N-o să plece niciodată câtă vreme familia ei e aici. Poate că e mai în siguranţă aici decât oriunde altundeva - nu şi dacă se alătură răsculaţilor. Doshan Tappeh. Şi-a pierdut minţile, dar aşa sunt cu toţii acum. Doamne, aş vrea să ştiu dacă i s-a ordonat într-adevăr armatei să zdrobească revolta. Bakhtiar trebuie să mişte curând sau s-a terminat cu el. Dar dac-o face, o să fie o baie de sânge, pentru că iranienii sunt un popor violent, veşnic în căutarea morţii, dacă e-n slujba lui Allah.

Ah, mahomedami! Şi Dumnezeu. Unde este acum Unicul Dumnezeu? în toate inimile şi minţile drept-credincioşilor. Şiiţii sunt credincioşi, ca şi Şeherazada şi întreaga ei familie. Şi tu? Nu. Nu încă, dar mă străduiesc. I-am promis că o să mă străduiesc, i-am promis că o să citesc Coranul şi am să-mi deschid mintea. Şi? Acum nu e vremea să te gândeşti la asta. Fii practic! Gândeşte practic! E în primejdie. Cu chador sau fără, nu trebuie să se-amestece. Şi totuşi de ce nu?! E ţara ei. Da, dar e soţia mea şi am să-i poruncesc să nu se bage. Tatăl ei are un domeniu la Marea Caspică, lângă Bandar-e Pahlavi. Poate c-au s-o ia cu ei acolo, sau s-o trimită acolo.

Vremea e bună acum, nu-i frigul scârbos de-aici, deşi în noastră e cald, iar rezervoarele de gaz sunt întotdeauna pline şi-s lemne pentru foc şi mâncare în frigider, mulţumită bătrânului şi familiei.

Dumnezeule, ii datorez atât de mult, atât de mult! Un zgomot uşor îi atrase atenţia. Şeherazada stătea uşă, purtând chadorul şi un văl uşor pe care nu-l văzuse pânî atunci. Niciodată ochii ei nu fuseseră mai ademenitori. Chadorul foşni când ea se apropie, apoi îl să să se deschidă. Nu purta nimic pe dedesubt, priveliştea trupului ei ii tăie respiraţia.

-Aşa...

Glasul ei era întotdeauna plin de moliciune şi vibraţii şi cuvintele persane sunau dulce.
- Aşa, deci, Excelenţă, soţul meu! Deci, acum, chadorul meu vă face plăcere!?
Se întinse după ea, dar ea se trase iute înapoi un pas, râzând.
- Aşa îşi poarta, vara, chadorul femeile de stradă, aşa spune.
-Şeherazada...
- Nu.
De data asta o prinse cu uşurinţă. Gustul ei, strălucirea pielii ei, moliciunea ei...
- Poate, Stăpâne, spuse ea printre sărutări, tachinându-l cu blândeţe, poate că sclava ta va purta întotdeauna chadorul aşa, pe stradă, în bazar. Multe femei fac asta, aşa se spune!
- Nu. Gândul ăsta mă scoate din minţi, încercă s-o ridice în braţe, dar ea îi şopti:
- Nu, iubitule, să stăm aici.
- Dar servitorii... Ea şopti din noii.
- Uită de ei, n-or să ne deranjeze. Uită-i! Uită totul! e implor, iubitule! Şi aminteşte-ţi numai că asta este casa ta, că asta este inima ta, şi eu sunt eterna ta sclavă.
Rămaseră acolo. Ca de fiecare dată, pasiunea ei o egală pe a lui, deşi nu putea să înţeleagă cum sau de ce, doar că împreună cu ea el urca cu adevărat în Paradis, petrecea în grădinile Paradisului cu această nimfă, şi se reîntorcea din nou cu ea pe Pământ.
Mai târziu, în timpul cinei, soneria de la uşă le tulbură pacea. Răspunse servitorul Hassan. Omul se întoarse cameră, închizând uşa.
- Stăpâne, este Excelenţa Sa generalul Valik, spuse el în şoaptă. Îşi cere iertare că ajunge atât de târziu, dar important şi întreabă dacă Excelenţa voastră i-ar putea acorda câteva minute.
Nemulţumirea lui Lochart crescu, dar Şeherazada atinse cu blândeţe şi totul dispăru.
- Primeşte-l, iubitule, am să te-aştept în pat. Hass; adu o altă farfurie şi încălzeşte horishtul. Exelenţa sa desigur flămând.
Valik îşi ceru iertare îndelung pentru că venise a de târziu, refuză mâncarea de două ori, dar, după cum e de aşteptat, le îngădui până la urmă să îl convingă şi mâncă flămând ca un lup.

Lochart aşteptă răbdător, împlinind şi făgăduiala pe care i-o făcuse tatălui ei de a ţine minte obiceiurile iraniene, că familia se află pe primul loc, că era dovadă de bună creştere să ocoleşti un subiect de discuţie, niciodată să nu fi prea direct, niciodată să nu vorbeşti deschis: în farsi era mai mai uşor decât în engleză.
- Sunt foarte bucuros să vă văd, domnule general! Ce pot face pentru domnia-voastră?
- Am auzit abia acum o jumătate de oră că te-ai întors în Teheran. Horishtul ăsta e de departe cel mai bun pe care l-am mâncat de ani de zile. Îmi pare rău că te tulbur la o oră atât de târzie.
- Nici o problemă! Lochart lăsă tăcerea să crească. Celălalt bărbat mult mai în vârstă mâncă, nestânjenit că mânca singur. O bucată de carne de miel rămase agăţată de mustaţa lui şi Lochart o privi fascinat, întrebându-se cîtă vreme va rămâne acolo, apoi Valik îşi şterse gura.
- Felicitările mele Şeherazadei! Bucătarul ei este bine pregătit. Am să-i spun vărului meu iubit, Excelenţeă Jared.
- Mulţumesc!
Lochart aşteptă. Din nou tăcerea se lăsă grea între ei. Valik sorbi puţin ceai.
- A sosit aprobarea pentru '212?
- Nu până când am plecat noi.
Lochart nu fusese pregătit pentru întrebare.
- Ştiu că Mac a trimis un curier după el. I-aş telefona, dar din nefericire telefonul nostru nu funcţionează? De ce?
- Partenerii mei ar prefera să pilotezi dumneata.
- Căpitanul McIver l-a numit pe căpitanul Lane în caz că se primeşte aprobarea.
- O să o primească.
Valik îşi şterse din nou gura, apoi îşi mai turnă nişte ceai.
- Partenerii mei ar vrea să pilotezi dumneata. Sunt convins că McIver o să încuviinţeze.
- Îmi pare rău, dar eu trebuie să mă întorc la Zagros. Vreau să mă asigur că totul e-n regulă.
Îi istorisi pe scurt ce se-ntâmplase acolo.
- Sunt sigur că Zagros poate să mai aştepte câteva zile. Sunt sigur că Jaled va fi foarte bucuros să afle că ai socotit importantă această rugăminte a partenerilor mei.

Lochart se încruntă.
- Sunt bucuros să fac orice. De ce-i atât de important pentru partenerii domniei-voastre zborul ăsta? câteva piese de schimb, câţiva riali...
- Toate zborurile sunt importante. Partenerii mei sunt foarte grijulii ca să asigure cele mai bune servicii. Aşadar, e-n regulă?
- Eu... mai întâi va trebui să vorbesc cu Mac, al doilea mă îndoiesc că o să primească aprobarea şi al treilea ar trebui într-adevăr să mă întorc la baza mea.
Valik arboră cel mai plăcut zâmbet al său.
- Sunt sigur că Mac o să-şi dea încuviinţarea. Ai să primeşti aprobarea de a părăsi spaţiul aerian al Teheranului.
Se ridică.
- Acum mă duc să mă-ntâlnesc cu Mac şi am să să-i spun că ai acceptat. Mulţumeşte Şeherazadei. Din nou, mii de scuze pentru că am venit atât de târziu, dar sunt vremuri tulburi.
Lochart nu se ridică de la masă.
- Totuşi, vreau să ştiu ce-i atât de important cu aceste câteva piese de schimbăm şi câteva zeci de mii de riali.
- Partenerii mei au hotărât că este, aşa că, dragul meu prieten mai tânâr, auzind că te afli aici şi cunoscând relaţiile apropiate ale domniei tale cu familia mea, au socotit deîndată că ai fi fericit s-o faci dacă ţi-aş cere-o personal. Facem parte din aceeaşi familie, nu-i aşa?
Era spusă pe faţă acum, deşi zâmbetul rămăsese Ochii lui Lochart se îngustară.
- Mă bucur să fac tot ce pot ca să ajut...
- Bun, atunci e aranjat, mulţumesc! Nu mă conduce, mă descurc eu.
În uşă, generalul se întoarse şi se uită cu înţeles înjur.
- Eşti un om foarte norocos, căpitane. Te invidiez. După plecarea lui, Lochart se aşeză lângă focul pe cale de a se stinge, privind flăcările. Hassan şi slujnica strânseră masa, spuseră noapte bună, dar el nu-i auzi nici pe ei şi nici pe Şeherazada care se întoarse mai târziu, îl privi îndelung, după care se întoarse tăcută înapoi în pat, lăsându-l supusă pradă reveriei sale.
Lochart simţea un gol în inimă. Era foarte conştient că Valik ştia bine că toate lucrurile de valoare din acel apartament, împreună cu însuşi apartamentul, erau un dar de nuntă din partea tatălui Şeherazadei. Jared Bakravan îi dăduse chiar şi

proprietatea de facto a întregii clădiri, sau cel puţin a chiriilor care se încasau de-acolo. Puţini ştiau de controversa lor.
- Oricât v-aş aprecia generozitatea, nu pot să accept toate astea, şir, spusese Lochart. E cu neputinţă!
- Dar acestea sunt lucruri materiale, lucruri neimportante.
- Da, dar e prea mult.. Ştiu că leafa mea nu-i prea mare, dar putem să ne descurcăm, zău aşa!
- Da desigur, însă de ce n-ar putea soţul fiicei mele - trăiască plăcut? Cum altfel ai putea învăţa în linişte obiceiurile iraniene, ca să-ţi îndeplineşti promisiunea? Te asigur, fiule, toate acestea reprezintă puţin pentru mine. Acum eşti parte, din familia mea. Familia reprezintă cel mai important lucru în Iran. Familia îngrijeşte de familie.
- Da, însă eu trebuie să mă îngrijesc de ea, eu, nu domnia voastră.
- Fără îndoială - şi cu ajutorul lui Allah ai s-o faci. Cu timpul ai să-i poţi oferi viaţa cu care este ea obişnuită. Dar acum aceasta nu-ţi este cu putinţă, căci mai ai încă de întreţinut fosta soţie şi copilul, lucru pe care trebuie să-l faci. Acum este dorinţa mea ca să aranjezi toate lucrurile astea într-un mod civilizat, în felul nostru iranian. Ai promis să trăieşti ca noi, nu?
- Da, dar vă rog, nu pot să accept toate astea! Daţi-i ei ce doriţi, nu mie! Mie trebuie să mi se îngăduie să fac totul după puterile mele.
- Sunt sigur că ai s-o faci! Între timp, toate astea sunt un dar către tine nu către ea. Asta face posibil darul meu - care este ea - către tine.
- Daţi-i-l ei, nu ...

Jared Bakravan spusese tăios:
- Este Voia lui Allah ca bărbatul să fie stăpânul casei. Dacă nu este casa ta, atunci n-ai să fii stăpânul. Trebuie să insist. Sunt capul familiei şi Şeherazada va face ceea ce îi voi spune eu şi eu trebuie să insist pentru Şeherazada, altfel căsătoria nu poate avea loc. Văd dilema ta, izvorâtă din modul de viaţă occidental, deşi nu-i pătrund înţelesul, domnule, dar aici felul de viaţă iranian domină orice altceva, iar familia îngrijeşte de familie.

În atotstăpânitoarea singurătate a sufrageriei, Lochart încuviinţă in sinea lui. Are dreptate şi am ales-o Pe Şeherazada ; am hotărât sa accept, dar ticălosul ăsta de Valik mi-a aruncat totul în faţă şi m-a făcut să mă simt mizerabil din nou, şi îl urăsc

pentru asta, îl urăsc fiindcă nu pot plăti pentru tot şi ştiu că singurul dar pe care pot sa i-l dau ei este libertatea pe care n-ar fi avut-o altfel niciodată, şi viaţa mea dacă e nevoie. Cel puţin acum e canadiancă şi nu trebuie să rămână.

Nu te prosti singuri E iraniancă şi întotdeauna o fie. S-ar simţi oare acasă la Vancouver B.C. cu toată ploaia, fără nimeni apropiat din familie, fără prieteni fără nimic iranian? Da, da, cred că da. Pentru un timp am să ţin locul celorlalţi. Pentru un timp, sigur, nu pentru totdeauna.

Era prima dată când se confrunta cu adevărata problemă care îşi arunca umbra între ei. Iranul nostru-cel vechi, cel al Şahului - s-a dus pentru totdeauna. Nu-mi pasă că poate cel nou o să fie mai bun. Ea o să se adapteze şi eu la fel. Vorbesc farsi şi ea e soţia mea şi Jared e puternic. Dacă va trebui să plecăm pentru o vreme, o să mă descurc cu această despărţire temporară. Nu-i nici o problemă cu asta, viitorul e încă roz şi bun şi o iubesc atât de mult şi îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru ea.

Focul era aproape stins acum şi simţea aroma atât de liniştitoare a lemnului ars şi odată cu ea o undă a parfumului ei. Pernele încă păstrau urmele trupurilor lor şi, deşi era pe deplin satisfăcut şi consumat, o dori din nou. E într-adevăr una dintre hurii, duhurile Paradisului, se gândi somnoros. Sunt prins în vraja ei şi e minunat. Nu mă plâng şi dacă aş muri în noaptea asta, ştiu cum e Paradisul.

E minunată, Jared e minunat şi cu vremea copiii ei vor fi minunaţi, iar familia ei... ah, familia. Familia se-ngrijeşte de familie. Asta-i legea! Trebuie să fac ce a cerut Valik, îmi place sau nu. Trebuie! Tatăl ei a spus asta limpede.

Ultima dintre bucăţile de jeratic se stinse scânteind şi în moartea lui mai străluci o dată. Ce-i atât de important în privinţa câtorva piese de schimb şi a câtorva riali? întrebă ei flăcările.

Flăcările nu-i răspunseră.

LUNI 12 februarie 1979
CAPITOLUL 14

La Tabriz Unu; ora 7,12 dimineaţa. Charlie Petikin dormea adânc, ghemuit pe o saltea aşternută direct pe podea,

sub o singură pătură, cu mâinile legate în faţă. Abia se crăpase de ziuă şi era foarte frig. Santinela nu-i îngăduise să folosească un arzător cu butan şi era încuiat într-una dintre încăperile cabanei lui Erikki Yokkonen care în mod normal slujea de depozit. Pe partea interioară a geamului străluceau flori de gheaţă. Fereastra avea gratii pe din afară. Zăpada acoperea pervazul.

Deschise ochii şi se săltă brusc în şezut, uluit, fără să-şi dea seama, pentru o clipă, unde se afla. Apoi amintirile îl invadară şi se sprijini de perete, simţind cârcei în tot trupul.

- Blestemată încurcătură, murmură, încercând să-şi mişte umerii.

Somnoros, se şterse neîndemânatic la ochi cu amândouă mâinile şi îşi frecă faţa, simţindu-se murdar. Perii neraşi ai bărbii erau înspicaţi cu alb. Nu-mi place să fiu neras, îşi zise. Azi e luni, am ajuns aici sâmbătă la asfinţit şi m-au prins ieri, ticăloşii!

Sâmbătă seara, în jurul cabanei se auziseră multe zgomote care-i sporiseră neliniştea. O dată fusese sigur că auzise glasuri înfundate. Stinsese luminile, trăsese zăvorul şi rămăsese în prag cu pistolul Verey în mână. Scrutase întunericul cu multă atenţie, apoi văzuse - sau crezuse că vede - o mişcare la treizeci de metri mai departe, apoi alta ceva mai încolo.

- Cine-i acolo? strigase, vocea lui stârnind ecouri stranii. Ce vreţi?

Nu-i răspunsese nimeni. Altă mişcare. Unde? treizeci-patruzeci de metri mai departe; greu de socotit distanţele noaptea. - Uite. şi-acolo alta. Un om sau doar un Hui. Sau umbra unei crengi... Sau poate ... Ce-a fost?- Acolo, lingă pinul acela mare.

- Tu, tu de-acolo, ce vrei? Nici un răspuns.

Nu putuse să-şi dea seama dacă era un om sau un Mânios şi chiar puţin înspăimântat, ochise şi apăsă trăgaciul. Bubuitura păruse un tunet şi stârnise ecouri prin munţi, iar racheta roşie ţâşnise către copac, ricoşase de el într-un snop de scântei, se izbise de altul ca să ardă la urmă fâsâind şi împroşcând într-un nămete. Aşteptase. Nu se întâmplase nimic. Zgomote în pădure, acoperişul hangarului trosnind, vântul între vârfurile copacilor, din când în când zăpada căzând de pe o cracă prea încărcată care zvâcnea înapoi eliberată.

Foarte teatral, tropăise cu furie ca să-şi încălzească picioarele, aprinsese luminile, încărcase din nou pistolul şi pusese zăvorul la uşă.

- Începi să te porţi ca o babă, spusese cu glas tare, apoi adăugase: Prostii. Urăsc liniştea, nu-mi place să fiu singur, detest zăpada, frigul, teama şi toate întâmplările din dimineaţa asta, de la Galeh Morghi, m-au răscolit, blestemăţia dracului, şi e-adevărat, dacă n-ar fi fost tânărul Ross, ştiu că ticălosul ăla din SAVAK m-ar fi ucis.

Verificase dacă uşă este încuiată şi toate ferestrele închise şi perdelele trase, apoi îşi turnase un pahar mare de vodcă, amestecând-o cu puţin suc îngheţat de portocale pe care-l găsise în congelator şi se aşezase în faţa focului, încercând să se adune. Găsise ouă pentru dejun şi era înarmat. Arzătorul funcţiona bine. Era plăcut. După un timp se simţise mai bine, mai în siguranţă, înainte de a se culca, în dormitor, verificase din nou încuietorile. când fusese satisfăcut, îşi scosese cizmele de zbor şi se-ntinsese pe pat. Curând adormise.

Dimineaţa, frica de peste noapte dispăruse. După dejunul cu ouă ochiuri şi pâine prăjită, aşa cum îi plăcea, făcuse ordine în cameră, îşi pusese scurta şi cizmele de zbor, deschisese uşa şi se trezise cu un pistol mitralieră sub nas, şase revoluţionari năvăliseră în cameră şi începuse interogatoriul. Ore în şir.

- Nu sunt spion, nu sunt american. V-am spus-o de zeci de ori. Sunt englez.

- Mincinosule! Hârtiile tale spun că eşti din Africa de Sud, pe Allah, sunt şi ele false?

Şeful lor, bărbatul care-şi spunea Feodor Rakoczy, arăta a fi dur, mai înalt şi mai în vârstă decât ceilalţi, cu acnireci, căprui şi vorbea o engleză cu un accent puternic. Aceleaşi întrebări întruna:

- De unde vii? De ce eşti aici? Cine-i superiorul tău CIA? Cine-s contactele tale aici? Unde-i Erikki Yokkonen?

- Nu ştiu! V-am spus de cincizeci de ori că nu ştiu! Nu era nimeni aici ieri-seară, când am aterizat. Am fost trimis să-l iau. Pe el şi pe nevastă-sa. Aveau treburi la Teheran.

- Mincinosule, au fugit acum două nopţi! De ce ar fi fugit dacă veneai după ei?

- V-am spus, nu mă aşteptau. De ce să fugă? Unde sunt Dibble şi Arberry, mecanicii noştri? Unde-i administratorul nostru, Dayati şi...
- Cine-i contactul CIA în Tabriz?
- N-am nici unul, suntem o firmă englezească şi cer să vorbesc cu consulul nostru din Tabriz. Cer...
- Duşmanii poporului nu pot cere nimic. Nici chiar îndurare. Este voia lui Allah să fim în război. În război, oamenii se-mpuşcă.

Interogatoriul durase toată dimineaţa. În ciuda protestelor sale, îi luase toate hârtiile, paşaportul cu vitala viză de ieşire şi permisul de rezidenţă, îl legaseră şi-l aruncaseră acolo, cu ameninţări cumplite în caz că ar fi încercat să fugă. Mai târziu, Rakoczy şi doi paznici se întorseseră.
- De ce nu mi-ai spus că ai adus piese de schimb pentru '212?
- Nu m-ai întrebat, spusese furios Petikin. Cine dracu' eşti? Dă-mi înapoi actele! Cer să-l văd pe consulul britanic. Dezleagă-mi mâinile! Lua-te-ar dracu'!
- Allah o să te pedepsească dacă huleşti! În genunchi Şi cere iertare lui Allah.

Îl forţaseră să îngenuncheze.
- Cere iertare!

Se supusese, urându-i şi mai mult.
- Poţi să pilotezi un '212 la fel de bine ca un 206?
- Nu, spusese el, ridicându-se greoi în picioare.
- Minţi! Scrie pe licenţa ta. Rakoczy o aruncase ne masă. De ce minţi? Care-i diferenţa?
- Nu crezi nimic din ce spun! N-ai crede adevărul. Sigur că ştiu că e pe licenţa mea. Nu te-am văzut când ai luat-o? Sigur că pilotez un '212 dacă am trecut examenul.
- Komitehuto să te judece şi o să te condamne, zisese Rakoczy cu o hotărâre în glas care-i iscase un val dureros în lungul şirei spinării, apoi îl lăsaseră.

La apus îi aduseseră nişte orez şi supă şi plecaseră din nou. Nu dormise aproape deloc şi acum, în zori, înţelegea cât de neajutorat era. Teama începu din nou să crească. Demult, în Vietnam, fusese doborât, prins şi condamnat la moarte de către Viet Cong, dar cei din plutonul său veniseră după el înarmaţi până-n dinţi, însoţiţi de Beretele Verzi, şi incendiaseră satul cu Viet Cong cu tot. Fusese un alt moment când scăpase de la o moarte sigură.

- Niciodată să nu te crezi mort până nu mori. Chiar aşa! In felul ăsta, bătrâne, spusese tânărul său comandant american, în felul ăsta poţi dormi nopţile.

Comandantul fusese Conroe Starke. Plutonul lor de elicoptere fusese mixt, americano-englezi, şi ceva canadieni, cu baza la Danang. Altă afurisită de procărie şi aia.

Mă întreb ce face Duke acum, îşi zise. Ce noroc are afurisitul! Ce noroc să fie în siguranţă la Koviss şi ce noroc c-o are pe Manuela! Asta într-adevăr e dată dracului! Făcută ca un urs Koala, pisicoasă, cu ochii ăia mari, căprui şi cu rotunjimi tocmai cât trebuie.

Îşi lăsă mintea să colinde gândindu-se la ea şi la Starke, la unde ar fi putut fi Erikki şi Azadeh, la satul din Vietnam, la tânărul căpitan Ross şi la oamenii săi. Dacă n-ar fi fost el... Ross era un alt salvator. În această viaţa trebuie să ai parte de salvatori ca să supravieţuieşti. Oamenii ăştia ciudaţi care apar miraculos în viaţa ta, aparent fără motiv, chiar la timp, ca să-ţi dea şansa de care dusese lipsă:" Nu uita Charlie, Profetul Mohamed a spus că Allah - Dumnezeu - are trei mii de nume. O mie sunt cunoscute numai îngerilor, o mie profeţilor, trei sute sunt în Torah, Vechiul Testament, alte trei sute în Zabur, asta este Cartea Psalmilor lui David, alte trei sute în Noul Testament şi nouăzeci şi nouă în Coran. Asta face laolaltă două mii nouă sute nouăzeci şi nouă. Un nume a fost ascuns de Dumnezeu. În arabă se cheamă Allah alazam: Cel Mai Măreţ Nume al Domnului. Oricine citeşte Coranul îl află fără să ştie. Dumnezeu e înţelept ca să-şi ascundă cel mai important nume, nu?"

-Da, dacă există un Dumnezeu! îşi zise Petikin, îngheţat şi plin de cârcei.

Cu puţin înainte de amiază, Rakoczy se întoarse însoţit de cei doi oameni ai săi. Spre uluirea lui, Rakoczy zâmbea. Îl ajută politicos să se ridice în picioare şi începu să-i desfacă legăturile.

- Bună ziua, căpitane Petikin. Îmi pare rău pentru greşeală. Te rog, vino cu mine.

Îl conduse în încăperea principală. Pe masă era cafea.

- Bei cafeaua neagră, sau ca englezii, cu lapte şi zahăr?

Petikin îşi freca încheieturile, încercând să-şi pună mintea în funcţiune.

- Ce-i asta? Prizonierului i se oferă o masă copioasă?

- Iartă-mă, nu înţeleg.

-Nimic.

Petikin îl privi o clipă, încă nesigur.

- Cu lapte şi zahăr.

Cafeaua avea un gust minunat si îl revigora. Îşi mai puse.

- Deci e o greşeală, totul e o greşeală.

- Da. Eu... am verificat povestea dumitale şi e adevărat. Allah fie lăudat. O să pleci îndată ca să te întorci la Teheran.

Petikin îşi simţi gâtul uscat în faţa neaşteptate-graţieri. Aparent graţiere, îşi zise suspicios.

- Am nevoie de combustibil. Tot combustibilul nostru a fost furat, nu există nici o picătură în rezervor.

- Aparatul dumitale a fost realimentat. Am supravegheat personal operaţiunea.

- Te pricepi la elicoptere?

Petikin se întreba de ce bărbatul era atât de nervos.

- Puţin.

- Iartă-mă, dar eu nu-ţi cunosc numele.

- Smith. Mr. Smith. Feodor Rakoczy zâmbi.

- Acum ai să pleci, te rog. Imediat! _

Petikin îşi găsi cizmele de zbor şi le trase în picioare. Ceilalţi bărbaţi îl priveau tăcuţi. Băgă de seamă că purtau pistoale mitralieră sovietice. Pe masa de lângă uşă se afla sacul lui de drum. Lângă el, documentele sale: paşaportul, viza, permisul de lucru şi licenţa de zbor emisă de Comisia Iraniană pentru Autorizarea Zborurilor. Încercând să nu lase să i se vadă surpriza pe chip, se asigură că erau toate acolo şi le îndesă în buzunar. Când se îndreptă spre frigider, unul dintre bărbaţi i se aşeză în cale şi îi făcu semn să plece.

- Mi-e foame, spuse Petikin, încă foarte suspicios.

- E câte ceva de mâncare în aparat. Urmează-mă, te rog!

Afară, aerul avea un miros minunat, ziua era cristalină şi plăcută, cu un cer curat, foarte albastru. Către vest se înghesuiau alţi nori de zăpadă, spre est drumul către trecătoare se vedea clar. Peste tot împrejurul lui pădurea sclipea, zăpada reflectând lumina. În faţa hangarului se afla elicopterul lui, cu parbrizul curăţat, cu toate ferestrele şterse. Nimic nu fusese atins înăuntru, deşi cutia cu hărţi se găsea acum într-un buzunar lateral, nu sub scaun, unde o lăsa de obicei. Foarte atent, începu controlul premergător decolării.

-Te rog, să grăbim, spuse Rakoczy.

- Desigur!

Petikin îşi iuţi demonstrativ mişcările, fără sa se grăbească de fapt, fără să omită nimic în inspecţia lui, cu toate simţurile încordate ca să descopere vreun sabotaj subtil sau chiar unul grosolan. Combustibilul verificat, ueiul, tot. Putea să vadă şi să simtă nervozitatea crescândă a celorlalţi. Totuşi nu mai era nimeni la bază. În hangar se zărea celălalt elicopter, un '212 cu piesele motorului încă îngrijit înşirate pe jos. Piesele de schimb pe care le adusese fuseseră puse pe o bancă în apropiere.

-Acum eşti gata! Rakoczy o spusese ca un ordin.

- Urcă! Ai să realimentezi la Bandar-e Pahlavi, ca şi până acum.

Se întoarse către ceilalţi, îi îmbrăţişa grăbit şi se urcă pe scaunul din dreapta.

- Porneşte şi decolează imediat! Vin la Teheran cu dumneata.

Prinse pistolul mitralieră între genunchi, îşi strânse centura, închise uşa cu grijă, apoi săltă casca din cârligul aflat în spatele lui şi şi-o puse pe cap, evident obişnuit cu interiorul unei carlingi.

Petikin băgă de seamă că ceilalţi doi ocupaseră poziţii de apărare cu faţa către drum. Apăsă butonul de pornire a motoarelor. Curând acestea începură să şuiere şi gesturile familiare şi faptul că Smith se afla la bord -deci era puţin probabil ca aparatul să fi fost sabotat - îi dădu un uşor sentiment de beţie.

- Am plecat, spuse in laringofon şi se ridică precum o vijelie, aplecat uşor spre trecătoare.

- Bun, zise Rakoczy. Foarte bine! Zbori foarte bine! Puse arma pe genunchi, cu ţeava îndreptată ca din întâmplare către Petikin.

- Te rog nu zbura prea bine!

- Pune piedica la armă, sau n-am să zbor deloc! Rakoczy ezită, apoi bloca arma.

- Sunt de acord că e primejdios în timpul zborului.

La două sute de metri, Petikin reveni la orizontală apoi coborî brusc, într-un unghi ascuţit, către terenul de aterizare.

- Ce faci?

- Vreau să mă orientez.

Se baza pe faptul că, deşi nu era străin într-o carlingă Smith nu putea să piloteze un 206 - altfel ar fi singur. Ochii lui cercetau terenul de jos, căutând un motiv pentru nervozitatea şi

graba de apleca a celuilalt. Câmpul părea acelaşi. În apropierea intersecţiei drumului îngust ce pornea de la bază, unindu-se cu şoseaua principală care se îndrepta spre nord-vest, către Tabriz, se zăreau două camioane. Amândouă se îndreptau către bază. De la această înălţime se putea vedea uşor că erau camioane militare.
- Am să aterizez să văd ce vor, spuse.
- Dacă o faci, spuse Rakoczy fără vreo urmă de teamă, are să te coste multă suferinţă şi permanentă mutilare. Te rog, mergi spre Teheran. Dar mai întâi către Bandar-e Pahlavi.
- Care ţi-e numele adevărat?
- Smith.

Petikin lăsă lucrurile aşa, înconjură o dată baza, apoi o porni către sud-vest de-a lungul drumului către Teheran, îndreptându-se spre trecătoare şi încercând să câştige timp - încrezător că, undeva pe drum, avea să-i vină şi lui rândul.

CAPITOLUL 15

La Teheran; ora 8,30 dimineaţa. Tom Lochart îşi strecura bătrânul Citroen printre resturile bătăliilor din noaptea ce abia se sfârşise, îndreptându-se către Galeg Morghi. Dimineaţa era mohorâtă şi îngheţată şi e1 întârziase deja, deşi plecase de acasă odată cu răsăritul, soarelui.

Trecuse pe lângă multe cadavre şi oameni care le jeleau ascuţit, multe caroserii arse de automobile şi camioane, unele încă fumegând, resturi ale ciocnirilor din toiul nopţii. Grupuri de civili, mai mult sau mai puţin fanatici încă mai stăteau pe balcoane sau baricade şi el trebuise să facă o duzină de ocoluri. Mulţi dintre oameni înjurau banderolele verzi ale lui Khomeini. Toţi aceştia erau înarmaţi. Străzile pustii, lipsite de trafic, păreau ameninţătoare. Din timp în timp treceau în viteză pe lângă el camioane ale poliţiei, câteva automobile şi camioane civile, dar nu-i dădură nici o atenţie, claxonând doar şi înjurându-l ca să se dea la o parte din drum. El răspundea la fel, aproape fără să-i peste dacă va ajunge vreodată la aeroport, ceea ce ar fi fost o soluţie perfectă pentru dilema lui.

Viră brusc, ca să evite un automobil ce ţâşnise dintr-o stradă laterală pe contrasens. Acesta nu se opri şi el înjură maşina, Teheranul, Iranul şi pe Valik şi spuse cu voce tare "Insha Allah"', dar asta nu-i ajută la nimic.

Deasupra lui se întindea un cer murdar, acoperit de nori joşi, încărcaţi cu zăpadă, care nu-i plăcea deloc, aşa cum nu-i plăcuse să părăsească căldura patului şi pe Şeherazada.

Cu puţin înaintea zorilor, soneria ceasului îi trezise brusc.

- Credeam că n-ai să pleci, iubitule! Mă gândeam că ai spus că pleci mâine.

- Am un zbor neaşteptat, cel puţin cred c-o să plec. De asta a venit Valik. Trebuie să mă-ntâlnesc mai întâi cu Mac, dar, dacă plec, am să lipsesc câteva zile. Culcă-te, draga mea.

Se bărbierise, se îmbrăcase în grabă, băuse la iuţeală o ceaşcă de cafea şi plecase.

Afară era încă întuneric, abia se ivise o geană mohorâtă de lumină, aerul era acru şi încărcat de fum. In depărtare se auzeau inevitabilele focuri rare de armă. Se simţise dintr-o dată copleşit de presimţiri negre.

McIver locuia la numai câteva clădiri depărtare. Lochart fusese surprins să-l găsească îmbrăcat.

- Hello, Tom!

- Hai, intră! Aprobarea de zbor a sosit azi-noapte. Prin curier. Valik are ceva putere, nu credeam c-o să-o obţină. Cafea?

- Mulţumesc! Te-ai întâlnit cu el noaptea trecută?

-Da.

McIver porni înaintea lui către bucătărie. Cafeaua clocotea plăcut. Nici un semn de Genny, Paula sau Nogger Lane. Îi turnă lui Lochart.

- Valik mi-a spus c-a fost la tine şi că ai fost de acord să pleci.

Lochart mârâi.

- Am spus că o să plec dacă ai să aprobi tu şi după ce am să vorbesc cu tine, dacă primim aprobarea. Unde-i Nogger?

- Acasă la el. I-am amânat zborul noaptea trecută. E încă destul de şocat din pricina ciocnirii ăleia.

- Îmi închipui. Ce s-a-ntâmplat cu fata, cu Paula?

- E-n camera de oaspeţi. Zborul ei e încă amânat, dar probabil c-o să plece astăzi. A trecut pe-aci azi-noapte George Talbot, de la ambasadă, şi a spus că a auzit că aeroportul a fost curăţat de

revoluţionari şi astăzi, cu puţin noroc, o să fie câteva zboruri, decolări şi aterizări.

Lochart dădu din cap gânditor.

- Atunci poate că până la urmă Bakhtiar o să câştige.

- Să sperăm, nu? Azi-dimineaţă BBC-ul spunea că Doshan Tappeh e încă în mâinile lui Khomeini şi că Nemuritorii stau pe coadă de jur împrejurul lui.

Lochart se cutremură, gândindu-se că Şeherazada ar putea fi acolo.. Promisese să nu se mai ducă.

- Talbot a zis ceva despre vreo lovitură de stat?

- Doar că se zvoneşte că se opune Carter. Dac-aş fi iranian şi general, n-aş ezita. Talbot a fost de acord. A spus că lovitura va avea loc în următoarele trei zile. Trebuie să se întâmple! Revoluţionarii au prea multe arme.

Lochart o vedea în închipuire pe Şeherazada scandând laolaltă cu celelalte mii de oamenii, tânărul căpitan Karirn Peshadi trecînd de partea lui Khomeini şi cei trei Nemuritori dezertând.

- Nu ştiu ce-aş face, Mac, dac-aş fi unul dintre ei!

- Slavă Domnului că nu suntem şi ăsta-i Iranul, nu Anglia, cu noi pe baricade. Oricum, Tom, dacă soseşte astăzi avionul, am s-o urc pe Şeherazada. O să stea mai bine la Al Shargaz, cel puţin pentru câteva săptămâni. Şi-a luat paşaportul canadian?

- Da, dar eu nu cred c-o să meargă Mac.

Îi povesti despre participarea ei la luptele, de la Doshan Tappeh.

- Dumnezeule, ar trebui să se caute la cap! Am să o rog pe Gen să stea de vorbă cu ea.

- Genny se duce la Al Shargaz? McIver spuse iritat:

- Nu, dar dac-ar fi după mine ar fi acolo deja de-o săptămână. O să fac tot ce pot. Şeherazada se simte bine?

- Minunat, dar aş da oricât ca să se liniştească lucrurile în Teheran. Mă îmbolnăvesc de îngrijorare pentru ea, când eu sunt la Zagross şi ea aici. Lochart înghiţi puţină cafea. Dacă e să plec, mai bine o şterg acum. Stai cu ochii pe ea, te rog!

Se uită la McIver încruntat, drept în ochi.

- Ce-i cu zborul ăsta, Mac? Mac îl privi la fel de neclintit.

- Spune-mi exact ce ţi-a zis Valik noaptea trecută. Lochart îi istorisi cuvânt cu cuvânt.

- E un ticălos dacă a-ncercat să te facă de ruşine în felul ăsta!

- A reuşit foarte bine. Din nefericire, face încă parte din familie şi e încă-n Iran. Ei, acum ştii.

Lochart se strădui ca glasul să nu-i trădeze amărăciunea.

- L-am întrebat ce-i atât de important cu aceste câteva piese de schimb şi câţiva riali şi m-a dus cu vorba.

Chipul lui McIver era neclintit şi părea mai bătrân şi mai greoi decât îl ştia de obicei - şi totuşi mai dur.

- Mac, de ce-s atât de importante câteva piese de schimb şi câţiva riali?

McIver îşi isprăvi cafeaua şi-şi mai turnă puţină. Coborî vocea.

- Nu vreau s-o trezesc pe Genny sau pe Paula, Tom. Asta rămîne între noi.

Îi spuse lui Lochart ce se întâmplase în birou. Lochart simţi sângele năvălindu-i brusc în obraji.

- SAVAK? El şi Annoush şi micuţa Setarem şi Jalal? Sfinte Dumnezeule!

- Din pricina asta am acceptat să încerc. Trebuie! Sunt la fel de prins la înghesuială. Amândoi suntem, dar încă n-am terminat.

McIver îi spuse despre bani. Lochart rămase cu gura căscată.

- Douăsprezece milioane de riali, cash. Sau echivalentul în Elveţia?

- Nu ridica glasul! Da, douăsprezece pentru mine şi alte douăsprezece pentru pilot. Noaptea trecută a spus că oferta lui e încă în picioare şi să nu fiu naiv, adăugă întunecat McIver. Dacă n-ar fi fost Gen aici, l-aş fi aruncat pe uşă afară.

Lochart îl asculta cu. o ureche. Douăsprezece milioane de riali sau echivalent în altă monedă, bani gheaţă, în altă parte?! Mac are dreptate. Dacă Valik a oferit asta aici, în Teheran, care ar fi plata când ar avea graniţa sub ochi? Christoase!

McIver îl privea.

- Ce crezi, Tom? încă mai vrei să pleci?

- Nu pot să refuz, nu pot! Nu acum când am primit aprobarea de zbor.

Era pe masa din bucătărie şi o ridică. Pe document scria: "EP-HBC, aprobat să zboare la Bandar-e Delam. Zbor prioritar pentru piese de schimb. Urgenţă. Realimentare la Baza IIAF Isfahan. Echipaj: Unu -căpitan Lane". "Lane" era tăiat cu o cruce

şi deasupra scria Bolnav. Pilot înlocuitor, apoi un spaţiu liber. Încă nu era contrasemnat de McIver.

McIver trase eu ochiul, la uşa închisă a bucătăriei, apoi se întoarse iarăşi către Lochart

- Valik vrea să fie luat din afara Teheranului, în secret.
- Treaba asta pute din ce în ce. De unde vrea să-l luăm?
- Dacă ajungi la Bandar-e Delam, Tom, şi asta nu-i nici măcar probabil, o să facă presiuni asupra ta să-i duci mai departe, în Kuweit.
- Fără-ndoială.

Lochart nu-şi clinti privirile de pe faţa lui McIver.

- O să folosească orice metodă de convingere. Familia, Şeherazada, totul, în special banii. Milioane, bani gheaţă. Şi amândoi ştim că ne-ar folosi.

Vocea lui Lochart era lipsită de intonaţie.

- Dar dacă zbor mai departe în Kuweit, fără permis iranian, pe un elicopter înregistrat în Iran, fără aprobări iraniene sau ale companiei, cu pasageri iranieni clandestini, încercând să fugă de guvernul lor încă legal, comit o deturnare şi pot fi supus Dumnezeu ştie câtor acuzaţii, aici si în Kuweit, iar autorităţile kuweitiene or să-mi confişte elicopterul, or să m-arunce în închisoare şi, în mod sigur, or să mă extrădeze în Iran. În orice caz, s-ar termina cu viitorul meu ca pilot şi nu m-aş mai întoarce niciodată înapoi în Iran la Şeherazada, iar SAVAK s-ar putea s-o înşface şi pe ea, aşa că n-am de gând să fac asta.
- Valik e o scârbă împuţită. O să vină înarmat. Ar putea să-ţi pună pistolul în ceafă, să te forţeze să ...
- Asta e posibil. Vocea lui Lochart rămase calmă, dar măruntaiele îi ardeau. N-am de ales. Trebuie să-l ajut şi-am s-o fac, dar nu-s nici pe departe tâmpit.

După o pauză, adăugă:

- Nogger stie de chestia asta?
- Nu.

În lungile ceasuri de veghe ale acelei nopţi, după ce cântărise toate planurile cu putinţă, McIver hotărâse să se ducă el însuşi si să nu rişte viața lui Nogger Lane sau a lui Lochart.

La dracu cu controlul medical şi cu faptul că aş fi legal la bord, îşi spusese. Tot zborul e o nebunie - aşa că încă puţină nebunie în plus nu strică.

Planul lui era simplu. După ce avea să vorbească cu Tom Lochart; va spune doar că se hotărâse să nu încuviinţeze zborul şi nu va contrasemna permisul şi că va merge până la locul de întâlnire cu maşina, numai cu atâta benzină în rezervor ca Valik să poată să facă drumul pe şosea. Chiar dacă Lochart ar fi vrut să vină cu el, ar fi fost uşor să-i fixeze o întâlnire şi-apoi să nu se prezinte, ci doar să plece cu maşina la Galeg Morghi, să-şi treacă numele pe permis, ca pilot, şi să decoleze spre locul de întâlnire...
- Ce? întrebă el.
- Sunt numai trei posibilităţi, spuse Lochart din nou: să refuzi, să mă autorizezi pe mine sau să autorizezi pe altcineva. L-ai anulat pe Nogger, Charlie nu-i aici, aşa că rămânem numai tu şi cu mine. Tu nu poţi să pleci, Mac, pur şi simplu nu poţi, e prea primejdios.
- Sigur că n-aş pleca, licenţa mea...
- Nu poţi să pleci, Mac! spuse ferm Lochart. Iartă-mă. Pur şi simplu nu poţi!
McIver oftă. înţelepciunea lui depăşi obsesia de a zbura şi se hotărî la cel de-al doilea plan.
- Da, da, ai dreptate. Aşa-i. Aşa că ascultă cu grijă. Dacă vrei s-o faci, asta e treaba ta, eu nu ţi-o ordon. O să te autorizez pe tine, dacă vrei, dar pun nişte condiţii. Daca ajungi la locul de întâlnire şi ţi se pare în ordine, ia-i de acolo, apoi du-te la Isfahan. Valik a spus c-o să aranjeze asta. Dacă la Isfahan e okay, mergi mai departe. Poate Domnul-Trage-Sfori e-n stare să aranjeze tot drumul. Trebuie să mizăm pe asta.
- Pe asta mizez.
- Bandar-e Delam.e capătul liniei. N-ai să treci dincolo de graniţă. Ne-am înţeles?
McIver întinse mîna.
- Ne-am înţeles, zise Lochart stringând-o şi rugându-se în gând să-şi poată ţine promisiunea.
McIver îi comunică locul de întâlnire, semnă permisul şi băgă de seamă că-i tremură mâinile. Dacă ceva merge prost, ghici ciupercă după cine o să vină SAVAK? După amândoi şi poate chiar după Gen, se gândi din nou, plin de presimţiri sumbre.
Nu-i spusese lui Lochart că ea îl auzise pe Valik noaptea trecută şi ghicise restul.

- Eu sunt de acord, Duncan, spusese ea cu voce gravă. E teribil de riscant, dar trebuie să-ncerci să-i ajuţi, şi pe Tom, care-i la fel de înghesuit ca şi ei. N-ai de ales.

McIver îi întinse permisul.

- Tom, ţi se ordonă în mod special să nu treci peste graniţă. Dac-o faci, cred că ai să pierzi într-adevăr totul, inclusiv pe Şeherazada.
- Tot planul ăsta e-o nebunie, da' asta e.
- Da. Noroc.

Lochart dădu din cap, îi zîmbi şi plecă. McIver închise uşa de la intrare.

Sper că-i hotărârea potrivită, se gândi cu capul plesnind de durere. Era o nebunie să mă duc eu şi totuşi aş vrea să fiu eu în locul lui, nu el. Aş vrea!

- Oh, spuse el surprins.

Genny stătea lângă uşa bucătăriei, cu un halat călduros peste cămaşa de noapte. Nu purta ochelarii şi se uita la el cu ochii mijiţi.

- Sunt al naibii de bucuroasă că n-ai plecat, Duncan! spuse ea cu voce slabă.
- Ce?!
- O, hai, prostuţule, te cunosc prea bine! N-ai închis un ochi toată noaptea încercând să iei o hotărâre. Şi nici eu. Eram îngrijorată pentru tine. Ştiu că dac-aş fi fost în locul tău, aş fi plecat - sau aş fi vrut să plec, dar Duncan, Tom e-un bărbat puternic şi-o să se descurce. Şi sper într-adevăr s-o ia pe Şeherazada şi să nu se mai întoarcă vreodată. Lacrimile începură să-i curgă pe obraji. Sunt atât de bucuroasă că n-ai plecat! Îşi şterse lacrimile, se îndreptă către maşina de gătit şi puse ceainicul pe foc.
- Drace, iartă-mă, câteodată chiar că mă ia valul, iartă-mă.

O îmbrăţişa.

- Gen, dacă vine astăzi avionul companiei, ai să urci la bord? Te rog!
- Sigur, dragă, dac-ai să vii şi tu.
- Dar, Genny ...
- Duncan, ascultă un moment, te rog.

Se întoarse, îşi puse braţele în jurul lui şi îşi sprijini fruntea de pieptul lui, continuând cu aceeaşi voce pierdută care îl tulbura profund.

- Trei dintre partenerii tăi au fugit deja cu familiile lor şi cu toţi banii cu care au putut. Şahul şi familia lui au plecat cu toţi banii lor, alte mii de oameni, majoritatea dintre cei pe care-i cunoaştem, sunt plecaţi, ai spus-o tu singur, şi acum chiar Marele General Valik a rupt-o la fugă, în ciuda legăturilor lui suspuse - şi trebuie că sunt de ambele părţi ale baricadei - şi dacă Nemuritorii n-au zdrobit mica revoltă de la Doshan Tappeh, câţiva cadeţi din aviaţie şi civili prost înarmaţi - practic la ei acasă - e vremea să închidem prăvălia şi s-o ştergem!
- Nu putem, Gen! izbucni bărbatul şi ea îi putu auzi inima răpăind în piept şi îngrijorarea ei crescu. Asta ar fi un dezastru.
- Ar fi numai pentru scurt timp, până se îndreaptă lucrurile.
- Dac-o şterg din Iran, ruinez S-G.
- Nu ştiu nimic în privinţa asta, Duncan, dar sigur e că decizia îi aparţine lui Andy, nu a ta, el ne-a trimis aici.
- Da, dar el m-a întrebat ce cred şi n-am putut să recomand plecarea şi părăsirea în urma noastră a elicopterelor şi a pieselor valorând douăzeci sau treizeci şi ceva de milioane de dolari - în balamucul ăsta n-ar rezista o săptămână. Ar fi furate sau distruse şi-am pierde totul, totul - nu uita, Gen, toţi banii noştri de pensie, totul, pentru noi, e legat de S-G.
- Dar, Duncan, nu crezi că...
- N-aş pleca lăsând aici elicopterele şi piesele. McIver se simţi pierdut şi cuprins de panică la acest gând.
- Pur şi simplu nu pot.
- Atunci ia-le cu tine.
- Pentru Dumnezeu! Nu le putem scoate de-aici. Nu putem obţine aprobările! Nu pot să le scot din inventarul iranian. Nu putem. Suntem prinşi aici până se isprăveşte războiul.
- Nu suntem, Duncan, nici tu, nici eu, nici băieţii noştri. Trebuie să te gândeşti şi la ei, trebuie să ieşim de-aici. Or să ne arunce oricum afară, oricine ar câştiga, cu atât mai mult Khomeini.

O străbătu un tremur la amintirea primului discurs al acestui om în cimitir: "Mă rog lui Allah să taie mâinile tuturor străinilor..."

CAPITOLUL 16

La Tabriz Unu; ora 9,30 dimineaţa. Range Rover-ul roşu ieşi pe porţile palatului Hanului şi coborî dealul, îndreptându-se către drumul spre Tabriz şi Teheran. Conducea Erikki, cu Azadeh lângă el. Colonelul Mazardi, şeful poliţiei şi totodată vărul ei, fusese cel care-l convinsese pe Erikki să nu plece vineri la Teheran.

- Drumul ar fi mult prea primejdios. E şi aşa îndeajuns de rău ziua, spusese. Insurgenţii n-or să se întoarcă acum. Eşti destul de în siguranţă. E mult mai bine să te duci să-i faci o vizită înălţimii Sale Hanul şi să-i ceri sfatul. Ar fi mult mai înţelept. Azadeh încuviinţase.

- Erikki, sigur c-o să facem orice vrei tu, dar m-aş simţi într-adevăr mai bucuroasă dacă în noaptea asta am merge acasă, să-l văd pe tata.

- Verişoara mea are dreptate, căpitane; desigur, poţi face cum doreşti, dar jur pe Profet, facă Allah să-i dăinuiască-n veci cuvintele, că siguranţa înălţimii Sale este la fel de importantă pentru mine ca şi pentru dumneata. Dacă ai să doreşti, pleci mâine. Pot să te-asigur că nu e nici o primejdie aici. Am să pun santinele. Dacă acest aşa-numit Rakoczy sau oricare străin sau mullahul ăsta, se apropie la un kilometru de aici sau de palatul Gorgonilor, o să regrete asta.

- O, da, Erikki, te rog, spusese plină de entuziasm Azadeh. Sigur, dragul meu, o să facem orice vrei tu, dar poate ai vrea să te consulţi cu înălţimea Sa tatăl meu în privinţa planurilor tale.

Erikki acceptase fără entuziasm.

Arberry şi celălalt mecanic, Dibble, hotărâseră să meargă la Tabriz, la Hotelul Wnternaţional, şi să petreacă weekend-ul acolo.

- Piesele trebuie să sosească luni, căpitane. bătrânul McIver-Zgârie Brânză ştie că elicopterul trebuie să fie în stare de funcţionare miercuri sau va trebui să trimită altul şi n-o să-i placă asta. O să tragem tare şi-o să facem treaba şi-o să-l punem pe picioare. Să ne fie cu iertare, dar administratorul bazei poate să vină şi să ne ia când are nevoie. Suntem englezi, n-avem de ce ne face griji. Nimeni n-o să se-atingă de noi. Şi nu uita, Lucrăm pentru guvernul lor, oricare ar fi nenorocitul ăsta de guvern, şi n-am avut nici un scandal cu nici unul dintre nenorociţii ăştia, să ne fie cu iertare. Acum te rog să nu-ţi faci griji pentru noi, dumneata şi cu doamna. O să stăm cuminţi şi-o

să te-aşteptăm să te întorci miercuri. Distracţie plăcută la Teheran!

Aşa că Erikki pornise în convoi cu colonelul Mazardi către periferiile Trabrizului. Palatul întins al Hanilor Gorgoni era aşezat la poalele munţilor, în mijlocul a hectare de grădini şi livezi înconjurate de ziduri înalte. când sosiseră, întreaga casă se trezise şi se adunase, mame şi surori vitrege, nepoate, nepoţi, servitori şi copiii servitorilor - nu însă şi Abdullah Han, tatăl ei. Azadeh fusese primită cu braţele deschise şi lacrimi în ochi şi bucurie şi alte lacrimi şi îndată fusese pus la cale un festin sărbătoresc pentru a doua zi, care să celebreze norocul de a o avea din nou acasă, după atâta timp. "Dar, o, ce îngrozitor! Bandiţii şi un mullah necioplit îndrăznind să vină pe pământul tău? Oare n-a donat înălţimea Sa, prea onoratul tată, butoaie de riali şi sute de acri de pământ diferitelor moschee din Tabriz şi împrejurimi?" Erikki Yokkonen-fusese primit cu politeţe şi suspiciune. Toţi se temeau de el, de dimensiunile trupului său, de iuţeala sa în mânuirea cuţitului, de temperamentul său violent şi nu puteau să înţeleagă blândeţea pe care o arăta prietenilor şi nemăsurata dragoste pe care o revărsa asupra lui Azadeh.

Ea era a cincea între cele şase surori vitrege şi un frate încă sugar. Mama ei, moartă de mulţi ani, Fusese a doua soţie a lui Abdullah Han, care la acea dată mai avea o nevastă. Fratele ei de sânge, Hakim, pe care-l adora, cu an an mai în vârstă decât ea, fusese repudiat de Abdullah Han şi se afla, în dizgraţie, la Khvoi, în nord-vestul ţării -exilat pentru crime împotriva Hanului, crime de care şi Hakim şi Azadeh jurau că nu era vinovat.

- Mai întâi o baie, spuseseră vesele surorile ei vitrege şi poţi să ne spui tot ce s-a-ntâmplat, fiecare amănunt.

O trăseseră vesele cu ele pe Azadeh în intimitatea băii calde şi luxoase, unde, complet în afara amestecului oricărui bărbat, sporovăiseră şi bârfiseră până în zori.

- Mahmud al meu n-a făcut dragoste cu mine de-o săptămână, spusese cu o zvâcnire a bărbiei Najoud, cea mai în vârstă dintre surorile vitrege ale lui Azadeh.

- Trebuie să fie altă femeie, dragă Najoud, zisese cineva.

- Nu, nu-i asta, are probleme cu erecţia.

- O, sărmana de tine! Ai încercat să-i dai stridii...

- Sau ai încercat să-ţi dai cu ulei de trandafir pe sâni...
- Sau să-l freci cu extract de jacaranda, corn de rinocer şi mosc... .
- Jacaranda, mosc oi corn de rinocer? N-am auzit de aşa ceva, Fazulia.
- E o reţetă nou-nouţă, de fapt una străveche, de pe vremea lui Cyrus cel Mare. Asta e o taină, însă penisul Marelui Rege era cam mic pe vremea când era tânăr, dar după ce a cucerit Medesul, a devenit ca prin minune de invidiat. Se pare că a obţinut la Medes o poţiune magică şi care, dacă este frecată de el timp de o lună... Marele Preot i 1-a dat lui Cyrus în schimbul vieţii sale, cu condiţia ca Marele Rege să jure să păstreze secretul numai în familia sa. A trecut prin vreme din tată-n fiu, secole de-a rândul, şi acum, dragi surori, taina e-n Tabriz!
- Of, cine, dragă, dulce surioară Fazulia, cine?
- Oh, mai taci din gură Zadi, cum poate să vorbească dacă vorbeşti tu! Continuă, Fazulia.
- Da, taci din gură, Zadi, şi binecuvântează norocul cel bun - Hassan al meu are erecţii dimineaţa, la prânz şi seara şi e atât de plin de dorinţa pentru mine că nu-mi dă timp nici măcar să mă spăl pe dinţi!
- Ei bine, secretul elixirului a fost cumpărat de stră-stră-stră-bunicul actualului posesor la un preţ uriaş. Mi s-a spus, pentru un pumn de diamante...
- Eiii...!
- ...dar acum poţi cumpăra un clondir mit pentru cincizeci de mii de riali.
- O, asta-i prea mult! Unde-as putea găsi atât de mulţi bani?
- Ca întotdeauna, ai să îi găseşti în buzunarele lui. Şi poţi întotdeauna să te tocmeşti. Nimic nu-i prea mult pentru astfel de poţiune, când nu putem avea alţi bărbaţi...
- Dacă îşi face efectul...,
- Sigur că şi-l face, oh, de unde să o cumpărăm, scumpă-scumpă Fazulia?
- În Bazar, în magazinul lui Abu Bakra Bin Hassan Bin Saiidi. Ştiu eu drumul. O să mergem'mîine, înainte de prânz. Să vii cu noi, dragă Azadeh.
- Nu mulţumesc, dragă soră.
Apoi urmase o cascadă de râsete şi una dintre cele tinere spusese:

- Sărmana Azadeh, n-are nevoie de jacaranda şi muşchi, are nevoie exact de contrariul!
- Jacaranda şi mosc, copilă, cu corn de rinocer, spusese Fazulia.

Azadeh râsese laolaltă cu ele. O întrebaseră toate, pe faţă sau pe ocolite, dacă soţul ei păstra proporţiile întru toate, şi cum se descurca ea, atât de slăbuţă şi-atât de fragilă cu asta şi îi suporta greutatea. "Prin vrăji", le răspunsese celor mai tinere; "foarte uşor" celor mai serioase şi"cu neînchipuit extaz, aşa cum trebuie să fie în Paradis," celor geloase şi celor pe care le ura şi dorea în taină să le necăjească.

Nu toată lumea fusese de acord cu căsătoria ei cu acest uriaş străin. Mulţi încercaseră să-l influenţeze pe tatăl ei împotriva lui şi-a ei, dar ea câştigase şi ştia cine-i irau duşmanii: sora vitregă, Zadi, obsedată sexual, minâinoasa verişoară Fazulia, cu exagerările ei lipsite de sens, dintre toate cea mai rea, vipera mieroasă, sora cea mai, Najoud şi răutăciosul ei de bărbat, Mahmud, să-i pedepsească Allah pentru răutăţile lor!
- Draga mea Najoud, sunt atât de bucuroasă că sunt acasă, dar acum e vremea de culcare!

Şi astfel se culcaseră. Toate. Unele fericite, altele triste, altele furioase, altele pline de ură, altele iubitoare, unele cu soţii lor, iar altele singure. Coranul îngăduia bărbaţilor patru neveste în acelaşi timp, cu condiţia să le trateze pe toate la fel, în orice privinţă. Profetul Mahomed fusese singurul dintre toţi căruia i se îngăduise să aibă oricât de multe neveste dorise. După cum spuneau legendele, Profetul avusese în cursul vieţii unsprezece soţii, deşi nu toate în acelaşi timp. Unele muriseră, de unele divorţase, iar altele trăiseră şi după moartea lui. Dar toate îl cinstiseră.

Erikki se trezise cînd Azadeh se strecurase lângă el în pat.
-Ar trebui să plecăm cât mai devreme posibil, Azadeh, draga mea...
-Da, spusese ea aproape adormită - patul atât de confortabil, apropierea lui atât de confortabilă - da, cum vrei tu, dar te rog, nu mai înainte de prânz, pentru că buna mea mamă vitregă o să umple căldări de lacrimi.
- Azadeh... Dar ea adormise. El oftase la fel de mulţumit şi adormise la rândul lui. Nu plecaseră duminică, aşa cum plănuiseră. Tatăl ei hotărâse că nu este potrivit, căci dorea să vorbească mai mult cu Erikki.

În zori, astăzi, luni, după rugăciunea pe care o conduse însuşi Hanul şi după micul dejun - cafea, pîine şi iaurt şi ouă - li se îngăduise să plece şi acum ieşeau pe drumul de munte pe şoseaua principală ce ducea la Teheran.

- Ciudat, spuse Erikki, colonelul Mazardi a spus că o să ne aştepte aici.

Colonelul nu se zărea nicăieri, iar punctul de verificare era părăsit.

- Poliţia, spuse Azadeh, căscând. Nu sunt niciodată acolo unde ai nevoie de ei.

Drumul urca spre o trecătoare. Cerul era albastru si limpede, iar vârfurile munţilor deja scăldate de razele soarelui. Jos, în vale, era încă întuneric, frig şi umed drumul alunecos, zăpada troienită, dar asta nu-l îngrijora căci Range Rover-ul avea tracţiune pe patru roţi si lanţuri. Mai târziu, trecând pe lângă intersecţia cu drumul către bază, nu opri. Ştia că baza e pustie, singur elicopterul JR 212 aşteptând reparaţiile.

Mai înainte de a părăsi palatul, încercase fără succes să ia legătura cu administratorul, Dayati. Dar acum asta nu mai conta. Se lăsă pe spate în scaun. Avea rezervoarele pline şi cinci bidoane de rezervă, a câte douăzeci de litri fiecare, pe care le luase de la pompa particulară a lui Abdullah. Pot ajunge cu uşurinţă azi la Teheran. Şi mă întorc până miercuri - dacă mă-ntorc. Ticălosul ăla de Rakoczy - e o veste foarte proastă, într-adevăr.

- Vrei puţină cafea, iubitule?

- Mulţumesc. Vezi dacă poţi să prinzi BBC sau VOA, pe unde scurte.

Primi mulţumit cafeaua fierbinte din termos, ascultând trosnetul paraziţilor şi piuitul aparatului, staţiile sovietice care se auzeau puternic şi aproape nimic altceva. Posturile de radio iraniene erau încă în grevă şi oprite, cu excepţia celor deservite de militari. În tot cursul sfârşitului de săptămână, prietenii, cunoştinţele, negustorii şi servitorii, aduseseră zvonuri şi contrazvonuri de tot felul, de la o iminentă invazie sovietică la o iminentă invazie americană, de la lovituri militare izbutite în capitală, la predarea umilitoare a tuturor generalilor în mâinile lui Khomeini şi la demisia lui Bakhtiar.

- Dobitocii! izbucnise AbdullahHan.

Era un bărbat corpolent, trecut de şaizeci de ani, bărbos, cu ochi negri şi buze pline. încărcat de bijuterii şi bine îmbrăcat. ...

. De ce-ar demisiona Bakhtiar? Nu câştigă nimic, aşa că n-are nici un motiv, încă.

- Si dacă câştigă Khomeini? întrebase Erikki.

- Voia lui Allah.

Hanul stătea întins pe covoare în marea cameră, cu Erikki şi Azadeh aşezaţi în faţa lui şi garda personală, înarmată. În spate.

- Dar victoria lui Khomeini o sa fie doar temporară, dacă o s-o aibă. Armata o să-l supună pe el şi pe mullahii lui, mai devreme sau mai târziu. E un om bătrân, o să moară curând, cu cât mai devreme cu atât mai bine, căci deşi a împlinit Voia lui Allah şi a fost unealta care 1-a înlăturat pe Şah, căruia-i sosise vremea, e răzbunător, îngust la minte şi la fel de megaloman ca şi Şahul, dacă nu chiar mai rău. Nu mă-ndoiesc c-o să ucidă mai mulţi iranieni decât a făcut-o Şahul.

- Dar nu-i un om sfânt, pios şi în toate aşa cum ar trebui să fie un ayatolah, întrebase prudent, neştiind la ce să se aştepte. De ce-ar face aşa ceva?

- E obiceiul tiranilor. Hanul râsese şi mai luase o bucată de halva, căci era mort după dulciurile turceşti.

- Şi Şahul? Ce se va întâmpla acum?

Oricât de mult îi displăcea Hanul lui Erikki, era mulţumit de ocazia ce se ivise de a-i afla părerile. De el depindeau în Iran multe din viaţa lui şi a lui Azadeh şi nu dorea să plece.

- Cum o vrea Allah. Mohamed Şah a făcut necrezut de multe lucruri bune pentru Iran, ca şi tatăl său înaintea lui, dar în ultimii câţiva ani s-a închis de tot în sine şi nu asculta de nimeni. Nici chiar de Şahbanu, împărăteasa Farah, care era înţeleaptă şi devotată. Dacă ar fi avut cât de cât bun simţ, ar fi abdicat în favoarea fiului său, Reza. Generalii au nevoie de cineva în jurul căruia să se strângă. Ar fi putut fi sprijiniţi şi pregătiţi până ar fi fost gata să Preia puterea. Nu uita că Iranul e monarhie de aproape trei mii de ani. Întotdeauna un conducător absolut - ar spune "tiran" - deţinând puterea absolută şi înlăturat numai prin moarte. Zâmbise cu buzele pline şi senzual. Dintre Şahii Qajar, dinastia noastră legitimă, care domnit o sută cincizeci de ani, numai unul, ultimul din linie, vărul meu, a murit de moarte

naturală. Suntem un popor oriental, nu occidental, care înţelegem violenţa si tortura. Viaţa şi moartea nu sunt judecate după standardele voastre.

Ochii lui întunecaţi păruseră să se întunece şi mai mult.

- Poate că voia lui Allah e să se-ntoarcă Qajarii. Sub domnia lor Iranul a prosperat.

Asta nu-i ce-am auzit eu, gândise Erikki, dar se stăpânise şi-şi păstrase liniştea. Nu-s eu pus să judec ce va fi sau ce-a fost aici.

BBC şi Vocea Americii fuseseră bruiate toată duminica, ceea ce era un lucru obişnuit. Radio Moscova se auzise tare şi limpede ca de obicei, ca şi Radio Iranul Liber care emitea din Tbilisi, la nord de graniţă. Buletinele lor de ştiri, în iraniană şi engleză, vorbeau despre o insurecţie totală împotriva "guvernului ilegal al lui Bakhtiar, a Şahului izgonit şi a stăpânilor săi americani, conduşi de militaristul şi mincinosul preşedinte Carter. Astăzi Bakhtiar a-ncercat să câştige bunăvoinţa maselor anulând contracte militare jecmănitoare, într-un total de 13 miliarde de dolari, impuse forţat ţării de Şahul alungat: 8 miliarde de dolari în Statele Unite, tancuri englezeşti Centurion valorând 2,3 miliarde, plus două reactoare nucleare franţuzeşti şi unul german, valorând alte 2,7 miliarde. Această veste a provocat panică printre conducătorii occidentali şi cu siguranţă vor arunca bursele capitaliste într-o binemeritată prăpastie."

- Iartă-mă că întreb, tată, dar o să se prăbuşească Occidentul?! întrebase Azadeh.

- Nu acum, răspunsese Hanul rece, nu până când sovieticii or să hotărască cum că a sosit vremea să denunţe împrumuturile de optzeci de miliarde de dolari pe care le datorează băncilor occidentale si chiar unora din Orient.

Râsese sardonic, jucându-se cu şiragul de perle pe rare-l purta în jurul gâtului.

- Fără-ndoială că bancherii Orientului sunt mult mai şireţi. Cel puţin nu sunt atât de lacomi. Ei împrumută judicios şi cer garanţii, n-au încredere în nimeni şi cu siguranţă nu în mitul "iubirii creştine".

Era bine ştiut că Gorgonii deţineau enorme loturi de pământ în Azerbaidjan, pământ bun, petrolifer, o mare parte din compania Iran Timber, proprietăţi pe ţărmul Mării Caspice. o mare parte a Bazarului din Tabrizşi cele mai multe dintre băncile

comerciale de acolo. Erikki îşi amintise ce auzise despre Abdullah Han pe când încerca să obţină îngăduinţa de a se căsători cu Azadeh, despre zgârcenia şi lipsa lui de îndurare în afaceri". Calea cea mai grabnică de a ajunge in Paradis sau în Iad este să-i datorezi lui Abdullah cel Crud un rial şi să nu-i plăteşti, rugându-l să înţeleagă că eşti sărac - şi să rămâi în Azerbaidjan".
- Tată, te rog, pot să-ntreb, anularea atât de multor contracte nu o să provoace haos...
- Nu, nu poţi să-ntrebi. Ai pus şi-aşa destule întrebări pentru o zi. O femeie trebuie să-şi stăpânească limba şi să asculte - acum poţi pleca.
Ea îşi ceruse imediat iertare pentru greşeală şi plecase supusă. Erikki se ridicase şi el să plece, dar Hanul îl oprise.
- Nu ţi-am îngăduit încă să pleci. Te rog stai jos. De ce te-ai teme de un sovietic izolat?
- Nu ştiu! Mi-e teamă de sistem. Omul ăla trebuie să fie de la KGB.
- De ce nu l-ai ucis atunci, pur şi simplu?
- N-ar fi folosit la nimic, ba dimpotrivă. Ar fi dăunat nouă, bazei, companiei Iran Timber, lui Azadeh, poate chiar şi domniei-voastre. A fost trimis la mine de alţii. Vă cunoaşte.
Erikki îl privise pe bătrân cu multă atenţie.
- Cunosc mulţi dintre ei, ruşi, sovietici sau ţarişti, întotdeauna au râvnit Azerbaidjanul, dar întotdeauna au fost buni clienţi pentru noi şi ne-au ajutat împotriva împuţiţilor de englezi. Îi prefer englezilor. Zâmbetul lui se subţie şi mai mult. Va fi foarte uşor să îndepărtăm pe acest Rakoczy.
- Bun, atunci faceţi-o, vă rog. Erikki râsese cu toată gura.
- Si pe toţi ceilalţi, asta ar fi într-adevăr Lucrarea Allah!
- Nu sunt de acord, spusese Hanul, indispus. Asta ar fi lucrarea Satanei. Fără ruşii care să li se opună americanii şi câinii lor englezi ne-ar domina pe noi şi întreaga lume. Ar înghiţi cu siguranţă Iranul. Sub Şahul Mohammed aproape au reuşit. Fără Rusia Sovietică, oricare ar fi lipsurile ei, n-ar avea cine să-i ţină în frâu pe americani, cu politica lor, aroganţa, proasta creştere, blue-jeans-ii, mâncarea, democraţia, atitudinea lor dezgustătoare faţă de femei, de lege şi ordine, pornografia lor scârboasă, naivitatea lor diplomatică şi răutatea. Da, ăsta e cuvântul corect: răutatea cu care se-mpotrivesc Islamului.

Ultimul lucru pe care-l dorea Erikki era o altă confruntare. În ciuda hotărârii sale, simţise că se înfurie la rândul lui.
- Am avut o înţelegere...
- E-adevărat, pe Allah! se răstise la el Hanul. E adevărat!
- Nu este, şi ne-am legat în faţa dumnezeului domniei-voastre şi a spiritelor mele că nu vom discuta politică, nici a lumii voastre, nici a lumii mele.
- E-adevărat, recunosc, mârâise Abdullah Han, cu faţa contorsionată de furie.

Îşî sprijinise mâna pe pumnalul ornamental de la brâu şi deîndată omul din garda personală coborâse pistolul mitralieră de pe umăr şi-l îndreptase către Erikki.
- Pe Allah, mă faci mincinos în propria mea casă? mugi el.

Erikki spuse printre dinţi:
- Vă amintesc, doar, înălţimea Voastră, în faţa lui Allah al vostru, înţelegerea.

Ochii întunecaţi, injectaţi de furie, se holbaseră la el. Privise înapoi gata să-şi tragă pumnalul pukoh şi să ucidă să fie ucis.
- Da, da, şi asta-i de asemenea adevărat, mormăise Hanul şi furia îi trecuse la fel de repede cum pornise.

Aruncase o privire gărzii şi îi făcuse semn, mânios, să se depărteze.
- Ieşi afară.

Încăperea devenise foarte liniştită. Erikki ştia că mai şi alte străji prin apropiere, iar în pereţi găuri prin care se putea spiona. Simţise sudoarea pe frunte şi atingerea pumnalului pukoh pe spate, în dreptul mijlocului.

Abdullah Han ştia că pumnalul se afla acolo şi că Erikki l-ar fi folosit fără ezitare, dar Hanul îi acordase odată pentru totdeauna îngăduinţa de a purta armă în prezenţa lui: cu doi ani în urmă. Erikki îi salvase viaţa.

Asta se-ntâmplase în ziua în care Erikki îi ceruse permisiunea de a se căsători cu Azadeh şi fusese refuzat cu hotărâre.
- Nu, pe Allah! Nu vreau necredincioşi în familia mea. Pleacă din casa mea, îţi zic pentru ultima dată!

Erikki se ridicase de pe covor cu inima zdrobită. În acel moment se auzise zgomot dincolo de uşă, apoi împuşcături, uşa fusese izbită de perete şi doi bărbaţi, asasini înarmaţi cu

pistoale-mitralieră, năvăliseră în încăpere în timp ce coridorul din spatele lor răsuna de zgomote de luptă şi focuri de arme automate. Omul din garda personală a Hanului ucisese pe unul dintre ei, dar celălalt îl ciuntise cu gloanţe, apoi îşi întorsese arma spre Abdullah Han care, uluit, rămăsese aşezat pe covor. Mai înainte să poată apăsa pe trăgaci a doua oară, asasinul murise cu pumnalul lui Erikki în gîtlej. În acelaşi moment, Erikki ţâşnise către el, îi smulsese arma din mâini şi pumnalul din gât şi tot atunci un alt asasin năvălise în încăpere, trăgând. Erikki izbise chipul omului cu pistolul mitralieră, ucigându-l, aproape smulgându-i capul de pe umeri cu puterea loviturii, apoi ţâşnise în coridor, înnebunit de furie. Trei atacatori şi doi dintre membrii gărzii Hanul erau morţi sau pe moarte. Ultimii atacatori o rupsese la fugă, dar Erikki îi lovise pe amândoi cu pumnalul. Continuase să alerge. Numai când o găsise pe Azadeh, se convinsese că e în siguranţă, că nu păţise nimic, îşi domolise setea de sânge şi se liniştise din nou.

Erikki îşi amintea cum o părăsise şi se întorsese în aceeaşi mare încăpere în care Abdullah Han încă mai şedea pe covor.

- Cine erau oamenii ăştia?

- Asasini, duşmani! Ca şi străjile care i-au lăsat să intre, spusese Hanul cu răutate. A fost Voia lui Allah să te afli aici şi să-mi salvezi viaţa; Voia lui Allah că trăiesc. Poţi să o iei pe Azadeh de soţie. Da. Dar pentru că nu-mi placi, vom jura în faţa lui Allah şi a zeilor tăi, oricare ar fi ei, că nu vom discuta vreodată religia sau politica nici uneia dintre lumile noastre. Aşa poate că n-o să-trebuiască să te omor.

Aceiaşi ochi negri şi reci îl priviseră neclintiţi şi atunci. Abdullah Han bătuse din palme. în aceeaşi clipă uşa se deschisese şi apăruse un servitor.

- Adu cafea!

Omul dispăruse grăbit.

- Am să las subiectul acesta, despre lumea ta, şi am să deschid altul, despre care putem discuta: fiica mea, Azadeh.

Erikki devenise şi mai prudent, căci nu ştia prea bine cât de mult se putea întinde puterea tatălui asupra ei, sau drepturile lui ca soţ cât timp era în Azerbaidjan şi cu atât mai mult în fieful bătrânului. Dacă Abdulllah Han îi cerea într-adevăr lui Azadeh să se întoarcă înapoi acasă şi să divorţeze, ar face-o, oare, ea? Cred că da, mi-e teamă că da. Fără îndoială că n-o să

accepte nimic din ce ar putea fi împotriva lui. Îi luase apărarea chiar în ura lui paranoică pentru America, explicându-i ce o cauzase.

I s-a poruncit să plece acolo la Universitate de către tatăl lui, îi spusese ea. Vremea pe care a petrecut-o acolo, în America, a fost cumplită, Erikki, fiind obligat să înveţe ba si încercând să obţină diploma în ştiinţe economice pe care tatăl lui i-o pretindea mai înainte de a-i îngădui să se întoarcă acasă. Tata îi ura pe ceilalţi studenţi care-şi hăteau joc de el pentru că nu putea să joace jocurile lor, nentru că era mai împlinit decât ei, ceea ce-n Iran este un semn de bunăstare, dar nu şi-n America, şi pentru că-nvăţa încet. Dar cel mai mult dintre toate pentru felul de viată pe care a trebuit să-l îndure - forţat, Erikki! Să mănânce lucruri necurate, cum ar fi carnea de porc, care e împotriva religiei noastre, să bea bere şi vin şi alcooluri tari, lucruri care sunt împotriva religiei noastre, să facă lucruri care nu se pot numi şi să suporte porecle care nu se pot rosti. Şi eu aş fi furioasă dacă aş fi în locul lui. Te rog, ai răbdare cu el. Nu vezi tu roşu înaintea ochilor când ţi se pomeneşte de sovietici, din pricina a ceea ce au făcut ei tatălui, mamei şi ţării tale? Ai răbdare cu el, te implor! N-a încuviinţat el căsătoria noastră? Ai răbdare cu el!

Am fost foarte răbdător, îşi zisese Erikki, dorind să se sfârşească odată întrevederea, mai răbdător decât cu oricare alt om.

- Ce-i cu soţia mea, înălţimea Voastră? Obiceiul cerea să i se adreseze astfel şi Erikki o făcea din când în când, din politeţe. Abdulllah Han zâmbise subţire.

- Natural, viitorul fiicei mele mă interesează. Ce-ai de gând să faci când vei ajunge la Teheran?

- N-am nici un plan. M-am gândit doar că e foarte potrivit s-o scot din Tabriz pentru câteva zile. Rakoczy spunea că au nevoie de serviciile mele. când KGB-ul spune asta în Iran, sau în Finlanda, sau chiar în America, e bine s-o ştergi cât mai repede şi să te pregăteşti de necazuri. Dac-ar răpi-o, aş fi ca o păpuşă în mâinile lor.

- În Teheran ar putea s-o răpească mult mai uşor decât aici, dacă asta-i intenţia lor. Uiţi că-aici e Azerbaidjanul -buzele i se răsuciră batjocoritoare - nu ţara lui Bakhtiar.

Erikki se simţi neajutorat sub privirea scrutătoare.

- Ştiu doar că asta cred că-i cel mai bine de făcut pentru ea. Am spus că am s-o apăr cu viaţa mea şi-am s-o fac, până când viitorul politic al Iranului este hotărât – de domnia-voastră şi de alţi iranieni - cred că e cel mai înţelept lucru de făcut.
- În cazul ăsta, du-te! spusese tatăl ei, atât de brusc încât aproape se înspăimântase. Dacă ai nevoie de ajutor trimite-mi cuvintele astea...

Se gândise. un moment, apoi zâmbetul lui devenise sardonic.
- Trimite-mi propoziţia "Toţi oamenii sunt născuţi egali". Ăsta-i un alt adevăr, nu-i aşa?
- Nu ştiu, înălţimea Voastră, răspunsese el precaut. Dacă e aşa sau nu, e cu siguranţă Voia lui Allah.

Abdullah izbucnise în râs, se ridicase şi plecase, lăsându-l singur în marea încăpere, cu sufletul cuprins de o răceală de gheaţă, profund tulburat de acel bărbat ale cărui gânduri nu le putea înţelege.
- Ţi-e frig, Erikki? întrebă Azadeh.
- O nu, nu, deloc, spuse, revenindu-şi din visare, ascultând sunetul motorului în timp ce urcau pe drumul de munte către trecătoare. Se aflau chiar sub creastă. Întâlniseră puţine maşini circulând în ambele sensuri. După o curbă ieşiră la soare şi trecură creasta. Atent, Erikki schimbă vitezele imediat şi, pe măsură ce coborau panta domoală, începură să prindă viteză. Drumul lunecos, presărat cu troiene de zăpadă, fusese construit din ordinul lui Reza Şah, ca şi calea ferată, şi era o minune inginerească, cu taluzuri, excavaţii în stâncă, poduri şi terasament abrupte, fără balustrade spre marginile prăpăstioase. Schimbă din nou vitezele, conducând repede, dar prudent, foarte mulţumit că nu plecaseră noaptea.
- Poţi să-mi mai dai nişte cafea? îl servi bucuroasă.
- Mă bucur tare mult că am să văd Teheranul. Avem multe lucruri de cumpărat, Şeherazada e acolo şi am o listă întreagă de cumpărături pentru surorile mele şi nişte cremă de faţă pentru mama vitregă...

O asculta neatent, căci se gândea la Rakoczy, Teheran, McIver şi la care ce ar fi trebuit să fie pasul următor. .

Drumul cobora răsucindu-se şi unduind. Încetini, conducând şi mai prudent, căci în spatele lui apăruseră maşini. Primul era un autoturism supraîncărcat ca de obicei cu pasageri,

iar şoferul conducea prea aproape, prea iute, cu degetul permanent pe claxon, chiar şi atunci când era evident cu neputinţă să te dai la o parte din calea lui. Erikki îşi astupă urechile în faţa nerăbdării zgomotoase a celuilalt, cu care încă nu se obişnuise, cum nu se obişnuise încă nici cu felul neglijent în care conduceau iranienii, chiar şi Azadeh.
- Nesăbuitul!
Luă următoarea curbă aproape orbeşte, panta accentuându-se brusc, şi atunci, nu prea departe în faţa lor, în locul în care şoseaua continua drept înainte, zări un camion supraîncărcat ce urca gemând la deal, depăşit pe contrasens de un automobil. Frână lipindu-se de coasta muntelui. În acelaşi moment, maşina din spatele lui acceleră, îl depăşi claxonând asurzitor şi se aruncă în jos pe banda opusă a curbei. Cele două automobile se ciocniră şi amândouă se rostogoliră peste marginea drumului, prăbuşindu-se o sută cincizeci de metri mai jos şi explodând în flăcări. Erikki se trase şi mai aproape de peretele stâncos şi frână. Camionul ce se apropia nu opri, trecând pur şi simplu pe lângă ei şi continuându-şi drumul în sus ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat, şi asemeni lui procedară toate maşinile care îl urmară.
Coborî din maşină, înainta până la marginea prăpastiei şi privi în vale. Rămăşiţele arzânde ale maşinilor erau împrăştiate pe coasta muntelui în jos, cale de două sau trei sute de metri. Nici o şansă de-a exista supravieţuitori Şi nici o şansă de-a ajunge acolo fără echipament serios de căţărare. Când se-ntoarse înapoi, scutură din cap nefericit.
- Insha Allah, dragul meu, spuse Azadeh liniştită. A fost voia lui Allah.
- Nu, n-a fost. A fost prostie evidentă.
- Sigur că ai dreptate, dragule, cu siguranţă că a fost o prostie evidentă, reluă ea imediat cu cel mai liniştitor glas al ei, ghicindu-i mânia - deşi neînţelegând-o, aşa cum nu înţelegea multe dintre lucrurile ce se petreceau în capul acestui om ciudat care era soţul ei. Ai perfectă dreptate, Erikki, a fost o prostie evidentă, dar a rost voia lui Allah ca prostia acestor şoferi să le provoace moartea lor şi celor care călătoreau împreună cu ei; a fost voia lui Allah sau altfel drumul ar fi fost liber. Ai într-adevăr dreptate.
- Oare? zise el obosit.

- Oh, da, fără îndoială, Erikki, ai avut perfectă dreptate!

Îşi continuară drumul. Satele ce se întindeau de-o parte ori de alta sau de-a curmezişul drumului erau sărăcăcioase -, unele chiar foarte sărăcăcioase - cu străzi înguste şi murdare, colibe grosolane şi case cu pereţi înalţi, construite primitiv, câteva moschei mizere, tarabe, capre, oi, găini şi roiuri de muşte care nu erau încă atât de insuportabile cum aveau să devină în timpul verii. întotdeauna erau resturi aruncate în stradă şi în jubb, şanţul de pe- marginea drumului, şi nelipsitele haite de câini vagabonzi jigăriţi, scormonind în gunoaie, câini care turbau adesea.

Dar zăpada făcea peisajul şi munţii pitoreşti şi ziua se desfăşură bine mai departe, deşi cu vreme rece pe cerul albastru se adunau nori cumulus. În Range Rover era cald şi confortabil. Azadeh purta un costum de schi, modern, matlasat, pe dedesubt un pulover de caşmir al cărui albastru se asorta cu cel al costumului, şi cizmuliţe scurte. îşi scosese scurta şi căciulită de lână şi părul ei negru, lung, cârlionţat de la natură, îi căzuse pe umeri. Aproape de amiază se opriră să mănânce lângă un izvor de munte.

Spre seară trecură printre livezi de meri, peri şi cireşi, pomii golaşi, fără frunze, formând un peisaj lugubru, ajungând în cele din urmă la periferiile Qazvinului, un oraş cu - poate - o sută şi cincizeci de mii de locuitori şi multe moschei.

- Cîte moschei sunt în tot Iranul, Azadeh?

- Odată mi s-a spus că douăzeci de mii, răspunse ea somnoroasă, deschizând ochii şi privind înainte printre gene. Ah, Qazvin. Am ajuns repede, Erikki.

Căscă cu poftă şi se aşeză mai comod în scaun, lăsîndu-se pe jumătate pradă somnului.

- Sunt douăzeci de mii de moschei şi cincizeci de mii de mullahi. Aşa se zice... în ritmul ăsta o s-ajungem la Teheran în câteva ceasuri...

Zâmbi, iar cuvintele ei se pierdură. Se simţea mai în siguranţă acum, că trecuseră de jumătatea drumului. De cealaltă parte a Qazvinului, drumul era bun până la Teheran. În Teheran, Abdullah Han era proprietarul multor case şi apartamente, unele dintre ele închiriate străinilor. Pe câteva le păstrase pentru el şi familia sa şi îi spusese lui Erikki că, de data

aceasta, din pricina tulburărilor, puteau să locuiască într-unui dintre acestea, aflat nu departe de cel al lui McIver.
- Mulţumesc! Mulţumesc foarte mult, spusese Erikki şi mai târziu Azadeh zisese:
- Mă-ntreb de ce a fost atât de bun. Nu prea-i stă în fire. Te urăşte pe tine şi pe mine, orice aş încerca să fac să-i fiu pe plac.
- Nu te urăşte, Azadeh.
- Îmi cer iertare că nu sunt de aceeaşi părere cu tine, dar mă urăşte. Îţi repet din nou, dragul meu, sora mea cea mai mare, Najoud, este cea care îi otrăveşte sufletul în privinţa mea şi a fratelui meu, ea şi împuţitul de bărba-su! Nu uita că mama a fost cea de-a doua soţie a tatălui meu, aproape pe jumătate de vârstă mamei lui Najoud şi de două ori mai frumoasă şi, deşi mama a murit când eu aveam şapte ani. Najoud încă păstrează în ea ura asta. Desigur, nu pe faţă, e mult prea deşteaptă pentru asta. Erikki, n-ai să înţelegi niciodată cât de subtile, ascunse şi puternice pot fi femeile iraniene, sau cât de răzbunătoare, în spatele aparenţei lor atât de dulci. Najoud e mai rea decât şarpele din Grădina Paradisului. Ea e pricina tuturor duşmăniilor.

Minunaţii ei ochi albastru-verzui se umpluseră de lacrimi.
- Când eram mică, tatăl meu ne iubea într-adevăr pe mine şi pe fratele meu. Şi eram favoriţii lui. Petrecea mai multă vreme cu noi, în casa noastră, decât în palat. Apoi când a murit mama, ne-am dus să locuim în palat, dar nici unul dintre fraţii vitregi sau surorile noastre nu ne iubeau cu adevărat. când ne-am mutat la palat, totul s-a schimbat, Erikki. Din pricina lui Najoud.
- Azadeh, te sfâşie ura asta! Suferi tu, nu ea. Uit-o! Acum nu mai are putere asupra ta şi-ţi repet, n-ai nici o dovadă!
- N-am nevoie de dovezi, ştiu. Şi n-am să uit niciodată.

Erikki lăsase lucrurile aşa. N-avea nici un sens să se certe, nici un sens să ascundă ceea ce fusese o sursă de multă violenţă şi multe lacrimi. Mai bine să rămână aşa, deschisă, decât îngropată, mai bine să lase cale liberă furiei din timp în timp.

În faţa lor drumul părăsi câmpiile şi intră în Qazvin, un oraş ca multe alte oraşe iraniene, zgomotos, înghesuit, murdar, poluat şi cu străzi aglomerate. Alături de drum se afla şanţul care însoţea cele mai multe drumuri din Iran. Aici adâncimea lui era de un metru, în unele părţi era betonat, cu urme de noroi, gheaţă şi un fir de apă pe fund. Din şanţuri creşteau copaci,

localnicii îşi spălau lucrurile acolo, câteodată le foloseau ca surse de apă potabilă sau canale de scurgere. Dincolo de şanţuri începeau zidurile. Ziduri care ascundeau case sau grădini mari sau mici, bogate sau sărăcăcioase. De obicei, casele din oraş - fie ele din centru sau de la periferii - erau ca nişte cutii mizere, unele clin cărămidă, altele din chirpici, unele tencuite, altele nu şi aproape toate ascunse. Multe dintre ele aveau podele din pământ bătătorit, foarte puţine beneficiau de apă curentă, electricitate şi canalizare.

Circulaţia se aglomera cu o iuţeală uluitoare. Biciclete, motociclete, autobuze, camioane, automobile de toate dimensiunile, mărcile şi vârstele, de la străvechi la foarte vechi, aproape toate pline de lovituri şi cârpite, unele bogat împodobite cu felurite vopseluri şi mici beculeţe colorate, pe măsura fanteziei proprietarului. Erikki condusese pe astfel de drumuri de multe ori în ultimii ani şi ştia că se puteau întâmpla blocaje. Dar aici nu exista altă cale, nu exista drum de centură în jurul oraşului, deşi fusese planificat unul de mulţi ani. Zâmbi dispreţuitor, încercând să n-audă zgomotul şi îşi zise: "Niciodată n-o să existe vreun drum de centură. Cei din Qazvin n-ar putea suporta tăcerea!" Locuitorii Qazvinului şi cei ai oraşului Rasht de lângă Marea Caspică, erau ţinta multor glume iraniene.

Ocoli o carcasă scorojită de foc, apoi puse în casetofon o casetă cu muzică de Beethoven şi dădu volumul la maximum ca să alunge zgomotele din jur. Dar asta nu-l ajută prea mult.

- Circulaţia e mai proastă ca de. obicei. Unde-i poliţia? spuse Azadeh, trezită de-a binelea. Ţi-e sete?

- Nu, nu, mulţumesc.

- Îi aruncă o privire. Puloverul şi părul în dezordine o prindeau foarte bine. Rânji.

- Da' aş vrea... te vreau pe tine. Ea râse şi-l luă de braţ.

- Eu nu te vreau, eu înnebunesc după tine!

- Minunat.

Erau mulţumiţi împreună.

Ca de obicei, drumul era prost, ici şi colo asfaltul era întrerupt în parte din pricina uzurii, în parte din pricina reparaţiilor care nu încetau nicioată sau a unelor lucrări de îmbunătăţire, deşi drumurile aveau rareori semne de circulaţie sau parapete de siguranţă. Ocoli o groapă adâncă, apoi se strecură pe lângă o altă epavă răsturnată cu nepăsare într-o

margine a drumului. Un camion rablagit se apropia din cealaltă direcţie cu claxonul urlând furtunos. Era decorat în culori ţipătoare, barele de protecţie erau legate cu sârmă, cabina n-avea acoperiş şi parbriz, iar un şomoiog de cârpă ţinea loc de capac rezervorului de benzina. Camionul era plin cu vreascuri de care stăteau agăţaţi precar trei pasageri. Şoferul stătea strâns ghemuit în cabină, înfofolit într-un cojoc zdrenţuit. Lângă el se aflau încă doi bărbaţi. Trecând pe lângă el, Erikki rămase surprins de privirile lungi pe care i le aruncară. Câţiva metri mai departe un autobuz uzat, supraîncărcat cu călători, avansa şovăitor către el. Ca să-i lase loc, prudent, se apropie şi mai mult de marginea drumului ajungând cu roţile pe buza şanţului, şi se opri. Din nou băgă de seamă că şoferul şi pasagerii se uitau la el - femei în chador, bărbaţi şi tineri bărboşi, îmbrăcaţi gros ca să se apere de frig. Unul dintre ei ridică pumnul către el, altul strigă o înjurătură.

Până acum n-am avut nici un fel de necaz, se gândi neliniştit. Oriunde îşi arunca privirile - pe stradă sau în maşini - vedea aceleaşi chipuri încruntate. Trebuia să meargă foarte încet din pricina roiurilor de biciclete şi motociclete ruginite ce se luptau pentru locurile de trecere printre maşini, autobuze şi camioane, scurgându-se în şiruri lungi, fără să ţină seama de alte legi de circulaţie decât cele care-i conveneau fiecăruia.

O turmă de oi se revărsă pe neaşteptate dintr-o stradă laterală, strângându-se unele într-altele în mijlocul drumului, motocicliştii urlând înjurături la adresa ciobanilor, iar aceştia răspunzându-le la fel, toată lumea furioasă, nerăbdătoare, claxoanele urlând neîncetat.

- Afurisită circulaţie, idioate oi! spuse Azadeh, nerăbdătoare, trezită de-a binelea. Claxonează, Erikki.

- Ai răbdare, mai bine dormi. N-am cum să depăşesc, strigă el pe deasupra tumultului, conştient de atmosfera ostilă care-i înconjura. Ai răbdare!

Avură nevoie de o oră ca să parcurgă încă trei sute de metri. Vânzători ambulanţi, pietoni, gunoaie şi nenumărate alte vehicule ce veneau din ambele părţi şi se alăturau şuvoiului îngreunau din ce în ce mai mult circulaţia. Se afla la câţiva centimetri în spatele unui autobuz care ocupa cea mai mare parte a străzii, aproape frecându-se de automobilele de pe banda vecină, de cele mai multe ori cu una dintre roţi trecută de

jumătate peste muchia şanţului. Motocicliştii treceau nepăsători pe alături, izbind lateralele Range Roverului sau ale celorlalte vehicule, înjurându-se între ei şi pe toată lumea, împingîndu-se, dând călcâie oilor sau trecând peste ele. Un mic automobil îl izbi uşor în spate, apoi şoferul îşi propti mina pe claxon într-o furie paroxistică, ceea ce iscă în Erikki un val brusc de mânie.

Astupă-ţi urechile, îşi porunci sie însuşi. Fii calm! Nu poţi face nimic. Fii calm.

Dar găsea lucrul acesta din ce în ce mai dificil de îndeplinit. După o jumătate de oră, oile cotiră într-o uliţă laterală şi circulaţia se îmbunătăţi puţin. Apoi, după următorul colţ găsiră întreaga şosea răscolită şi o groapă nemarcată, adâncă de 7 metri, lată de aproape şase şi pe jumătate plină cu apă. Un grup de muncitori insolenţi stăteau pe vine în apropiere, schimbând înjurături şi gesturi obscene cu cei de pe şosea. Era cu neputinţă să înaintezi sau să dai înapoi, aşa că toate autovehiculele trebuiau să ocolească printr-o îngustă străduţă laterală. Nereuşind să ia curba, autobuzul din faţă trebui să se oprească, să dea înapoi - înconjurat de şi mai multe strigăte furioase şi tumult - iar când Erikki dădu la rândul său înapoi ca să-i facă loc, o veche maşină albastră, aflată până atunci în spatele lui, se strecură pe lângă el, pe partea opusă şoselei, către un mic loc liber rămas în faţa lor, forţând maşina care venea din faţă să frâneze brusc şi să derapeze. Una dintre roţile ei nimeri în şanţ şi automobilul se aplecă periculos. Acum circulaţia era blocată complet.

Înfuriat, Erikki puse frânele, deschise portiera cu o smuci tură şi, apropiindu-se de maşina intrată în şanţ, îşi încorda uriaşa-i putere ca să o tragă la loc pe şosea. Nimeni nu dădu vreo mână de ajutor, în schimb înjurară cu toţii, adăugându-şi vocile vacarmului. Se îndreptă apoi către maşina albastră. În clipa aceea camionul dădu colţul şi se făcu loc, şoferul maşinii albastre apăsă pe acceleraţie făcând un gest obscen şi maşina lui ţâşni vuind înainte.

Cu un efort, Erikki descleştă pumnii. Maşinile de pe ambele părţi ale drumului claxonau la el. Urcă în Roverul lui Şi porni motorul.

- Uite!

Neliniştită, Azadeh îi întinse o ceaşcă de cafea o bău, conducând cu o singură mână, căci traficul încetinise din nou.

Maşina albastră dispăruse. Când putu să vorbească liniştit, spuse:
- Dacă puneam mina pe el sau pe maşina lui, i-aş făcut bucăţi pe amândoi!
- Da. Da, ştiu. Erikki, ai băgat de seamă cât de duşmănoşi se uită toţi la noi? atât de furioşi?!
- Da, da, am văzut.
- De ce oare? Am mai trecut prin Qazvin de douăzeci de...

Azadeh se aplecă instinctiv, căci o bucată de pământ izbi pe neaşteptate fereastra din partea ei. Se strecură înspăimântată sub braţul lui protector. El înjură şi ridică ferestrele, apoi întinse mina pe deasupra ei şi încuie portiera.

Un bulgăre de noroi izbi din nou parbrizul.
- Ce dracu' i-a apucat pe ăştia? murmură el. Parc-am avea deasupra noastră un steag american şi fluturăm poza Şahului!

O piatră zbură de nicăieri şi ricoşa de una dintre portierele maşinii, apoi în faţa lor autobuzul ieşi din îngusta străduţă laterală într-o piaţă largă din faţa unei moschei, cu tarabe şi câte două benzi de circulaţie de fiecare parte. Spre uşurarea lui Erikki, prinseră viteză. Circulaţia era încă lentă, dar se mişcau şi trecu pe banda a doua, îndreptându-se către ieşirea spre Teheran, aflată la celălalt capăt al pieţei. La jumătatea cele două benzi începură să se înghesuie pe măsură ce alte vehicule se alăturau traseului pentru şoseaua spre Teheran.
- N-a fost niciodată atât de rău, murmură. Ce dracu' se-ntâmplă?
- Poate vreun alt accident, spusese foarte neliniştită Azadeh. Sau lucrări la şosea. Să ne întoarcem? Se circulă mai bine pe partea cealaltă?
- Avem destul timp, o încuraja el. Ieşim de aici în câteva minute. Odată ieşiţi din oraş, o să fie în bine.

În faţa lor, toată lumea încetinea din nou şi zarva se înteţi iarăşi. Cele două benzi de circulaţie se înfundau devenind treptat una, unde abundau huidueli, înjurături, opriri, porniri, un şirag ce se târa trudnic cu aproape cincisprezece kilometri pe oră, tarabele şi cărucioarele de pe marginea străzii înaintând până pe carosabil şi încălecând şanţurile. Erau aproape de ieşire când nişte tineri porniră să alerge pe lângă ei strigând insulte, unele urâte. Unul dintre ei izbi în parbrizul dinspre partea lui.
- Câine american! Porc american!

Acestora li se alăturară alţii şi nişte femei în chador cu pumnii ridicaţi. Erikki era prins la mijloc şi nu putea ieşi dintre celelalte vehicole, nu putea să accelereze sau să încetinească şi nici nu putea să întoarcă şi simţi cum îl umple mânia în faţa neputinţei sale. O parte dintre bărbaţi începură să lovească în capota şi lateralele Range Roverului şi în parbrizul portierei din partea sa. Acum era un grup numeros şi cei aflaţi pe partea lui Azadeh începură s-o batjocorească, gesticulând obscen, încercând să deschidă portiera. Unul dintre tineri sări pe capotă, dar alunecă şi căzu şi-abia reuşi să se rostogolească la o parte din calea maşinii, mai înainte ca aceasta să treacă peste el. Autobuzul din faţa lor se opri. Imediat începu o înghionteală frenetică pentru că posibilii pasageri se îmbulzeau să urce, iar cei de sus să coboare. În acel moment Erikki văzu un spaţiu liber, apăsă pe accelerator aruncând jos un alt om, ocoli autobuzul, abia reuşind să evite pietonii care treceau neglijent printre vehicule, viră într-o stradă laterală care, miraculos, era liberă, goni în lungul ei şi trecu într-alta, evită la un fir de păr o masă de motociclişti şi-şi continuă drumul. În curând se simţi aproape pierdut, pentru că nu exista altă regulă pentru străzile oraşului în afara faptului că erau pline cu gunoaie, câini vagabonzi şi vehicule circulând alandala. Dar se orienta după soare şi în cele din urmă ieşi într-o stradă mai largă, îşi făcu loc printre celelalte maşini şi în curând ajunse la un drum pe care îl recunoscu, unul care îl duse   într-o altă piaţă din faţa unei alte moschei şi de acolo înapoi la drumul către Teheran.
- E-n regulă acum, Azadeh! Au fost doar nişte huligani!
- Da, spuse ea tremurând. Ar trebui biciuiţi. Erikki studiase mulţimea din preajma moscheii, de pe străzi şi din vehicule, încercând să găsească o explicaţie pentru această ostilitate generală.   Ceva s-a schimbat, îşi spuse. Ce anume? Apoi simţi un nod în stomac.
- N-am văzut un soldat sau un camion militar de când am plecat din Tabriz. Nici unul. Tu?
- Nu, nu! îmi aduc aminte de asta acum, când o spui.
- S-a întîmplat ceva, ceva serios.
- Război? Să fi trecut sovieticii graniţa? Chipul ei îşi pierdu şi mai mult din culoare.
- Mă îndoiesc. S-ar vedea trupe mergând către nord, sau avioane.

Îi aruncă o privire.
- Să lăsăm asta, spuse mai mult ca să se convingă singur. O să ne distrăm de minune în Teheran. Şeherazada e acolo, şi o mulţime dintre prietenele tale... Èra vremea să faci o schimbare. Poate că o să iau zilele libere pe care le am, am putea merge în Finlanda pentru o săptămână sau două.

Ieşiseră din centrul oraşului şi se aflau acum la periferie. Zona era sărăcăcioasă, cu aceleaşi ziduri, case şubrede şi gropi. Aici şoseaua spre Teheran se lărgea, având patru benzi, două de fiecare parte şi, deşi circulaţia era încă foarte densă şi lentă, abia douăzeci şi cinci de kilometri la oră, nu era îngrijorat. Ceva mai în faţa lor, drumul Abadan-Kermanshah se ramifica spre sud-vest si ştia că acesta avea să preia o mare parte a aglomeraţiei. Ochii lui măturară automat indicatoarele de la bord aşa cum ar fi făcut-o în cabină, cu instrumentele de acolo, şi îşi dori din nou, ca de nenumărate ori până atunci, să fi fost în elicopter, zburând pe deasupra şi în afara acestui balamuc. Indicatorul de benzină arăta rezervorul gol mai mult de trei sferturi. În curând trebuia să realimenteze, dar cu atâtea canistre de rezervă la bord nu era o problemă, încetiniră ca să depăşească un alt camion, parcat cu arogantă nepăsare in apropierea unor vânzători ambulanţi, şi care umplea aerul cu mirosul greu al gazelor motorului Diesel. Atunci alte diverse obiecte apărute din neant se izbiră de parbrizul lor.
- Poate c-ar trebui să ne-ntoarcem, Erikki, să ne-ntoarcem la Tabriz. Poate am putea ocoli Qazvinul...
- Nu, spuse el, părându-i-se straniu să audă teama în vocea ei - de obicei ea nu se temea de nimic. Nu, repetă şi mai blând, mergem la Teheran şi-o să aflăm care-i necazul, şi-atunci o să hotărâm.

Ea se trase mai aproape şi-şi puse o mână pe genunchiul lui.
- Huliganii ăia m-au înspăimântat, blestemaţii, murmură, jucând nervoasă printre degete mărgelele turcoaz pe care le purta în jurul gâtului.

Cele mai multe femei iraniene purtau mărgele turcoaz sau albastre sau o singură piatră albastră, împotriva deochiului.
- Fii de căţea! De ce trebuie să se poarte aşa?! Diavoli! Fie afurisiţi pe veci!

Chiar la marginea oraşului se afla o mare unitate militară de instrucţie şi o bază aeriană.
- De ce nu sunt soldaţi aici?
- Mi-ar plăcea şi mie să ştiu, răspunse el.

Pe dreapta se ivi intersecţia cu drumul Abadan-Kermanshah. Cea mai mare parte a vehicolelor luară calea asta. Garduri din sârmă ghimpată mărgineau amândouă şoselele, ca şi cele mai multe drumuri şi autostrăzi importante din Iran. Gardurile erau necesare ca să împiedice oile, caprele, vacile şi oamenii să traverseze drumul. Accidentele erau foarte frecvente şi mortalitatea ridicată.

Dar asta-i normal în Iran, se gândi Erikki. Ca nerozii ăia nebuni care au căzut în prăpastie. Nimeni nu ştie, nimeni nu a raportat accidentul şi nimeni nu s-a străduit să-i îngroape doar hoitarii, animalele sălbatice şi haitele de câini vagabonzi.

Se simţiră mai bine când lăsară oraşul în urmă. Peisajul de ţară se desfăşură din nou în faţa lor, livezile îşi luară din nou locul dincolo de drum, şanţuri şi sârmă ghimpată, muntele Elbrus la nord şi ţinutul vălurit la sud. Dar înainte ca viteza să crească cât de cât, cele două benzi ale lor se aglomerară şi mai mult, viteza scăzând din ce în ce, apoi deveniră treptat una singură, înghesuită şi plină de huiduieli înfuriate. Obosit, blestemă inevitabilele lucrări rutiere care probabil că provocaseră gâtuirea, schimbă vitezele, mâinile şi picioarele lucrând singure, ca după o voinţă proprie, el abia percepând că oprea şi pornea, oprea şi pornea, înaintând centimetru cu centimetru, motoarele huruind şi supraîncălzindu-se, zgomotul şi nemulţumirea crescând în fiecare vehicul. Brusc, Azadeh arătă cu degetul înainte.
- Uite!

La o sută de metri mai departe era un baraj. Grupuri de oameni îl înconjurau. Unii erau înarmaţi, toţi erau civili şi îmbrăcaţi sărăcăcios. Barajul se afla la marginea unui sat greu de definit, cu tarabe alături de drum şi, pe pajiştea de la marginea lui, sătenii - bărbaţi, femei şi copii - se amestecau cu oamenii de lângă barieră. Toate femeile purtau chador negru sau cenuşiu. Pe măsură ce fiecare vehicul se oprea, se verificau actele de identitate ale ocupanţilor şi apoi era lăsat să să treacă. Câteva maşini fuseseră scoase de pe drum pe pajişte, unde oameni din grup interogau ocupanţii.

Erikki zări şi acolo arme.
- Nu sunt Gărzile Verzi, spuse.
- Nu-i nici un mullah acolo. Vezi vreun mullah?
- Nu.
- Sunt tudehi sau mujhadini, saufedaini.
- Ar fi bine să-ţi pregăteşti actele, spuse el şi zâmbi. Pune-ţi scurta, să nu răceşti când deschid ferestrele... şi căciulită.

Nu-l îngrijora frigul, ci curba sânilor ei ridicaţi mândri sub pulover, fineţea taliei şi părul ei lăsat liber.

În cutia de bord se afla un cuţit mic, în teaca lui. Îl ascunse în cizma dreaptă. Celălalt, marele pukoh, era sub pufoaica lui, la brâu, în mijlocul spatelui. Când în cele din urmă le veni rândul, bărbaţi ursuzi, bărboşi, înconjurară maşina. Câţiva purtau carabine americane, unul un AK. Printre ei se aflau câteva femei - doar chipuri în chador. Se holbară la ea cu ochi rotunzi şi încruntări dezaprobatoare.
- Actele! spuse unul dintre ei în farsi, întinzând mâna, răsuflarea-i greţoasa acoperind mirosul veşmintelor şi trupurilor nespălate ce pătrundea în maşină.

Azadeh privea drept înainte, încercând să nu bage în seamă rînjetele, murmurele şi apropierea lor, cu care nu era nicidecum obişnuită. Politicos, Erikki îi întinse actele lor. Omul le primi, se uită la ele şi le trecu mai departe unui tînăr care ştia să citească. Toţi ceilalţi aşteptară tăcuţi, holbându-se, tropăind din picioare de frig. într-un târziu, tânărul spuse într-o persană aspră:
- E un străin venit dintr-un loc numit Finlanda. Vine de la Tabriz. Nu-i american.
- Arată a american, spuse altcineva.
- Femeia se numeşte Gorgon. E nevasta lui. Cel puţin aşa scrie in hârtii.
- Sunt soţia lui, spuse scurt Azadeh. Ca...
- Cin' te-a-ntrebat? se răsti grosolan primul bărbat. Numele tău de familie e Gorgon. E un nume de moşieri, iar accentul tău e poruncitor şi arogant, ca şi purtările, şi mai mult ca sigur eşti un duşman al poporului.
- Nu sunt duşmanul nimănui. Vă...
- Taci! Femeile trebuie să ştie să se poarte, să fie caste şi să se acopere, să fie supuse - chiar şi într-un stat socialist.

Omul se întoarse către Erikki.

- Unde mergeţi?
- Ce spune, Azadeh? Ea traduse.
- Teheran, răspunse el zdrahonului, cu voce coborâtă. Azadeh, spune-i că mergem la Teheran!

Numărase şase puşti şi o armă automată. Circulaţia îl închidea ca într-un ţarc. Nu vedea nici o cale de ieşire, încă. Ea traduse mai departe, adăugind:
- Soţul meu nu vorbeşte farsi.
- De unde ştim noi asta şi de unde ştim că eşti căsătorită? Unde-i certificatul de căsătorie?
- Nu-l am cu mine! Că sunt căsătorită scrie în actele mele.
- Astea-s nişte acte eliberate de Şah. Nişte acte ilegale. Unde-s cele noi?
- De la cine, semnate de cine? se repezi ea agresivă. Daţi-ne actele înapoi şi îngăduiţi-ne să plecăm!

Duritatea ei avu efect asupra bărbatului şi a celorlalţi. Omul-şovăi.
- Veţi înţelege, vă rog, că sunt mulţi spioni şi duşmani ai poporului care trebuie prinşi.

Erikki simţea inima izbind ca un ciocan. Chipuri mohorâte, oameni ieşiţi din Evul Mediu. Urâţi. Grupului format în jurul lor se alăturară şi alţi bărbaţi. Unul dintre ei se agita foarte zgomotos, făcând semne furioase maşinilor şi camioanelor ce veneau din spatele lui, să treacă în faţă spre a fi verificate. Nimeni nu claxona. Toată lumea îşi aştepta rândul. Şi pe deasupra întregii îmbulzeli plutea o tăcere ameninţătoare, sumbră.
- Ce se întâmplă aici?

Un bărbat îndesat îşi făcu loc cu umerii prin mulţime. Oamenii se dădură politicoşi la o parte din calea lui. Pe umărul lui atârna un pistol mitralieră cehoslovac. Celălalt îi explică şi îi întinse documentele. Chipul bărbatului îndesat era rotund şi neras, ochii întunecaţi, hainele sărăcăcioase şi slinoase. Pe neaşteptate trosni un foc de armă şi toate capetele se întoarseră către pajişte. Pe pământ, alături de micul automobil care fusese tras deoparte de mulţime, zăcea un om. Unul dintre cei care înconjuraseră automobilul stătea deasupra lui cu o armă automată în mână. Un alt pasager era lipit de portiera maşinii cu mâinile deasupra capului. Brusc, acesta străpunse cordonul de trupuri care-l înconjura şi o rupse la fugă. Omul cu arma ochi şi trase, greşi ţinta şi trase din nou. De data asta

bărbatul care alerga ţipă şi se prăbuşi, zvârcolindu-se în agonie, încercă să se târască mai departe, dar picioarele nu-l ajutară. Agale, cel cu arma se apropie de el, îşi goli încărcătorul in trupul lui, ucigându-l treptat, treptat.
- Ahmed! strigă bărbatul îndesat, de ce iroseşti gloanţele când cizmele tale ar fi făcut la fel de bine treaba? Cine-s ăia?
- SAVAK!
Un murmur de satisfacţie străbătu mulţimea şi cineva scăpă un strigăt de bucurie.
- Prostule, atunci de ce i-ai ucis aşa de repede, ei?! Adu-mi aici actele lor!
- Fiii ăştia de câine au nişte hârtii care pretind că-s oameni de afaceri din Teheran, da recunosc pe unu' din SAVAK când îl văd. Vrei hârtii false?
- Nu, rupe-le!
Bărbatul îndesat se întoarse către Erikki şi Azadeh.
- Aşa vom face cu toţi duşmanii Poporului şi-i vom şterge de pe faţa pământului.
Ea nu-i răspunse. Actele lor se aflau în mâna murdară. Ce-ar fi dacă şi hârtiile noastre ar fi socotite false? Insha Allah. când omul isprăvi de cercetat documentele lor de identitate, privi îndelung la Erikki, apoi la ea.
- Zici că eşti Azadeh Gorgon Yok... Yokkonen, nevasta lui?
- Da.
- Bine!
Îndesă actele lor în buzunar şi făcu un semn cu degetul către pajişte.
- Spune-i să ducă maşina acolo. O să vă percheziţionăm. Dar fă-o acum!
Bărbatul urcă pe bara de protecţie, zgâriind vopseaua cu cizmele.
- Ce-i asta? întrebă, arătând cu degetul către crucea albastră pe fond alb pictată pe acoperiş.
- E steagul finlandez, spuse Azadeh. Soţul meu e finlandez.
- De ce e acolo?
- Îi face plăcere lui.
Bărbatul îndesat scuipă, apoi arătă din nou cu degetul către pajişte.
- Grăbeşte-te, acolo!

Când ajunseră într-un loc liber, cu gloata după ei se lăsă să alunece jos.

- Afară! Vreau să percheziţionez maşina, să văd dacă n-aveţi arme sau ceva interzis.

Azadeh spuse:

- N-avem arme sau ...

- Afară! Şi tu, femeie, tu ţine-ţi gura!

Babele din mulţime şuierară aprobator. Furios, el împunse cu degetul către cele două trupuri prăbuşite în santul năruit:

- Judecata Poporului e scurtă şi hotărâtă. Nu uitaţi asta!

Arătă către Erikki.

- Spune-i monstrului tău de bărbat ce-am spus - dacă e bărbatul tău...

- Erikki, el spune că judecata poporului este scurtă şi hotărâtă şi să nu uităm asta. Ai grijă, dragul meu, noi, noi trebuie să ieşim din maşină. Vor să percheziţioneze maşina.

- Foarte bine, dar trage-te încoace şi ieşi pe partea mea.

Erikki ieşi, dominând mulţimea cu înălţimea lui. Îşi puse braţele protector în jurul ei, în timp ce bărbaţii, femeile şi câţiva copii se înghesuiau în jurul lor, lăsându-le prea puţin loc. Mirosul trupurilor nespălate era sufocant. O simţea tremurând, oricât de mult încerca ea să ascundă asta. Priviră împreună cum bărbatul cel îndesat şi alţi câţiva se căţărară în maşina lor imaculată, urcându-se pe scaune cu cizmele înnoroiate. Alţii deschiseră portiera din spate, scoţând şi împrăştiind nepăsători lucrurile lor, scotocind cu mâinile murdare în buzunare, deschizând totul, şi bagajele lui şi ale ei.

Unul dintre bărbaţi ridică la vedere lenjeria ei subţire şi cămăşile de noapte şi din mulţime se auziră mieunaturi şi strigăte batjocoritoare. Babele murmurară dezaprobator. Una dintre ele întinse mâna şi o apucă de păr. Azadeh se trase înapoi, dar cei din spatele ei nu-i făcură loc. Deîndată Erikki îşi mişcă trupul masiv ca s-o ajute, dar mulţimea înghesuită compact nu mişcă, deşi unii apropiere ţipară aproape zdrobiţi, strigătele lor înfuriindu-i pe ceilalţi care se apropiară şi mai mult, ameninţători, răstindu-se la el. Brusc, Erikki înţelese pentru prima dată in viaţa lui că nu putea s-o apere. Ştia că ar fi putut ucide o duzină dintre ei mai înainte ca să-l copleşeascâ şi să-l ucidă, dar asta n-ar fi apărat-o.

Realitatea gândului îl cutremură. Îşi simţi picioarele moi şi o nevoie copleşitoare de a urina, iar mirosul spaimei care-l domina aproape îl sufocă şi trebui să se lupte cu panica ce-l invadase. Privea prostit cum li se luau lucrurile. Unii bărbaţi se depărtau târând din greu canistrele cu vitala benzină, fără de care n-aveau cum s-ajungă la Teheran, căci toate staţiile de benzină erau în grevă, închise. Încercă să-şi forţeze picioarele să se mişte, dar ele nu-l ascultară - şi nici gura. Una dintre babe strigă ceva către Azadeh, care scutură din cap aiurită, iar bărbaţii preluară strigătul, înghiontindu-i, apropiindu-se şi mai mult şi el îşi simţi nările umplându-se de mirosul lor fetid şi urechile asurzite de cuvintele strigate in farsi. Avea încă braţele în jurul ei şi, în mijocul hărmălaiei, ea privi în sus şi putu citi în ochii ei groaza, dar nu putu auzi ce îi spunea. Din nou încercă să croiască mai mult loc pentru amândoi, dar din nou nu reuşi. Disperat, se strădui să-şi stăpânească panica sălbatică, sufocantă, ce creştea din ce în ce înlăuntrul lui şi nevoia de-a lovi care începuse să pună stăpânire pe el, ştiind că, odată ce-ar începe, s-ar stârni o încăierare care ar fi ucis-o, dar nu se putu stăpâni şi izbi orbeşte cu cotul liber. În acelaşi moment, o ţărancă dolofană, cu ochii plini de o ură stranie îşi croi drum printre ceilalţi şi azvârli chadorul în pieptul lui Azadeh, scuipând o avalanşă de cuvinte în farsi, abătând atenţia de la bărbatul prăbuşit sub picioarele lui, cu pieptul zdrobit de lovitură. Mulţimea striga la ei. Era limpede că-i cereau ei să pună chadorul şi Azadeh ţipa printre lacrmi "Nu, nu, lăsaţi-mă în pace!" complet dezorientată. În viaţa ei nu fusese niciodată tratată astfel, nu fusese niciodată într-o gloată ca asta, nu se găsise niciodată în apropierea ţăranilor, înconjurată de atâta ostilitate.

- Pune-l, tîrfă...
- În numele lui Allah, pune chadorul.
- Nu în numele lui Allah, femeie, în numel Poporului!
- Allah e mare, supune-te Cuvântului!
- Mă piş pe Allah, în numele Revol...
- Acoperă-ţi părul, târfă şi fiică de târfă!
- Supune-te Profetului, fie-i numele lăudat! Strigătele şi înghiontelile se înteţiră, iar bărbatul care zăcea pe pământ fu zdrobit sub picioare, apoi cineva se agăţă de braţul cu care

Erikki o ţinea pe Azadeh pe după umeri şi ea simţi cealaltă mână a lui pornind către pumnalul de la spate şi strigă:
- Nu, nu, Erikki, or să te omoare!

Cuprinsă de panică, împinse ţăranca şi se zbătu să-şi tragă chadorul pe ea, repetând întruna "Allah'u Akbar"şi asta îi mai potoli întrucâtva pe cei din preajmă, strigătele se domoliră, deşi cei aflaţi mai în spate se împingeau ca să vadă mai bine, împingându-i în caroseria Range Roverului. În înghesuială, mai câştigară puţin spaţiu în jurul lor, deşi erau încă înconjuraţi din toate părţile. Ea nu ridică privirile, se mulţumi doar să îl ţină strâns de braţ, tremurând ca un pisoi îngheţat, înfăşurată în vălul grosolan. Un val de râsete izbucni când unul dintre bărbaţi îşi puse sutienul ei pe piept şi începu să se scălămbăie. Actele de vandalism continuară până când, pe neaşteptate, Erikki sesiză ceva nou în preajmă.

Bărbatul cel îndesat şi însoţitorii lui se opriseră şi priveau nemişcaţi spre Qazvin. în timp ce încerca să se lămurească, îi văzu topindu-se în mulţime. În câteva secunde dispăruseră. Alţi oameni din apropierea barierei se urcau în maşini şi se-ndreptau spre Teheran, accelerînd. O parte dintre săteni se întorseseră şi ei către oraş, apoi alţii, până când întreaga mulţime păru vrăjită.

Pe drum, printre şirurile învălmăşite ale maşinilor, se apropia o altă mulţime de oameni, cu mullahi în frunte. Unii dintre mullahi şi mulţi dintre bărbaţi erau înarmat. Strigau "Allah'u Akbar, Allah şi Khumeini" şi se repeziră asupra barierei. Se auziră câteva focuri de armă şi dinspre barieră li se răspunse la fel. Adversarii se ciocniră luptându-se cu pietre, bare de fier şi pari şi, câteodată, ousti. Mulţimea din jur se împrăştie. Sătenii o rupseră la fugă spre adăpostul caselor, şoferii şi pasagerii dispărură în maşinile lor, în şanţuri sau se întinseră la pământ.

Strigătele de atac şi de răspuns, împuşcăturile, zgomotul şi ţipetele acestei încăierări mărunte îl scoaseră pe Erikki din paralizia care-l cuprinsese. O împinse pe Azadeh către maşină, culegând în grabă cele mai apropiate dintre bunurile lor împrăştiate, le aruncă în portbagaj, trânti capota, mătură din cale câţiva dintre sătenii care începuseră şi ei să culeagă dintre lucrurile aruncate pe jos, sări pe locul şoferului şi porni motorul, dând scurt maşina înapoi, apoi schimbând direcţia, ţâşnind cu motorul urlând de-a curmezişul pajiştei, paralel cu drumul. În faţa lui şi puţin spre dreapta zări pe bărbatul îndesat cu trei

dintre însoţitorii lui urcând într-o maşină şi îşi aminti că omul mai avea încă actele lor. Pentru o fracţiune de secundă se gândi să se oprească dar brusc respinse gândul şi menţinu direcţia către copacii care mărgineau drumul. Atunci îl văzură pe celălalt coborându-şi arma de pe umăr, ochind şi trăgând. Rafala trecu puţin prea sus şi Erikki smuci volanul cu reflexele unui nebun, îşi înfipse călcâiul în accelerator şi ţâşni către ţeava armei, transformând Range Rovenil într-un berbec. Masiva bară de protecţie a maşinii izbi omul, strivindu-l de aripa laterală a automobilului său, zdrobindu-l laolaltă cu maşina, în timp ce pistolul mitralieră continuă să tragă până îşi goli încărcătorul, gloanţele izbindu-se mieunând de metal sau pătrunzând prin parbriz. Ieşit din minţi, Erikki dădu înapoi, apoi. Ţâşni din nou înainte, rasturnând epava maşinii şi ucigând ocupanţii şi ar fi ieşit din maşină continuând măcelul cu mâinile goale, dar în clipă aceea văzu în oglinda retrovizoare oamenii alergând către el şi atunci se răzgândi şi plecă.

Range Roverul era construit anume pentru astfel de terenuri, avea cauciucuri speciale pentru zăpadă, care muşcau adânc pământul răscolit. În câteva clipe ajunseră printre copaci, la adăpost de urmăritori, şi el viră ieşind în şosea, cuplă viteza întâi şi amândouă diferenţialei trecând peste şanţul adânc şi rupând gardul de sârmă ghimpată. Odată ajuns pe şosea debloca unul dintre diferenţiale, schimbă viteza şi porni ca o furtună.

Numai când ajunse destul de departe de acel loc i se risipi ceaţa sângerie de pe ochi. Cu răsuflarea tăiată îşi aminti şuierul gloanţelor ce împroşcaseră maşina şi că Azadeh era cu el. Cuprins de panică, o căută cu privirea. Era teafără, deşi îngheţată de spaimă, şi stătea ghemuită în scaun, agăţându-se cu amândouă mâinile de un miner lateral, înconjurată de găuri de gloanţe, găuri de gloanţe în parbriz, găuri în acoperiş, dar ea întreagă şi nevătămată, deşi în prima clipă văzu doar chipul urâţit de chador al unei femei iraniene, un chip ca oricare altul dintre zecile de mii pe care le zăriseră în mulţime.

- Oh, Azadeh! gîfîi, apoi întinse braţul şi o trase către el, conducând cu o singură mână.

Peste o clipă încetini şi trase la marginea drumului, îmbrăţişând-o, în timp ce pe ea o scuturau suspinele. Nu observă că indicatorul de benzină arăta rezervorul aproape gol

sau că circulaţia se aglomera, şi nici privirile duşmănoase ale trecătorilor sau că în multe maşini se aflau revoluţionari care se grăbeau către Teheran.

CAPITOLUL 17

La Zagros Trei; ora 3,18 după-amiază. Întinşi pe sănii, cei patru bărbaţi coborau în viteză panta din spatele bazei, cu Scot Gavallan puţin înaintea lui Jean-Luc Sessonne, care era cap la cap cu Nasiri, managerul bazei, urmaţi la vreo douăzeci de metri de Nitchak Han. Era o întrecere aranjată de Jean-Luc, "Iranul împotriva lumii", şi toţi patru bărbaţii încercau înfierbântaţi să-şi mărească viteza. Zăpada era o pulbere de un alb virginal, zăpadă măruntă şi foarte uşoară, absolut neatinsă, aşternută deasupra unei cruste întărite. Urcaseră cu toţii pe creasta din spatele bazei, însoţiţi de Rodrigues şi un sătean pe post de arbitri de start. Premiul cîştigătorului consta din cinci mii de riali - cam şaizeci de dolari - şi una dintre sticlele cu whisky ale lui Lochart.

- Tom n-o sa se supere, hotărâse Jean-Luc cu măreţie. Are un concediu suplimentar, huzureşte vesel la Teheran, în timp ce noi trebuie să stăm la bază! Iar eu, nu sunt eu la comandă? Bineînţeles. Comandantul confiscă sticla spre gloria Franţei, spre binele trupelor mele glorioaselor noastre gazde şi stăpâni ai acestor pământuri, Yazdek Kash'kai, adăugase el în strigătele unanime de bucurie.

Era o după-amiază minunată, însorită, la două mii cinci sute de metri altitudine, cerul de un albastru adânc era lipsit de nori, aerul cristalin. Noaptea, ninsoarea se oprise. De când plecase Lochart la Teheran, cu trei zile în urmă ninsese întruna. Acum baza şi depresiunea dintre munţi era o privelişte de basm, cu brazi, zăpadă şi creste ce se ridicau la patru mii cinci sute de metri, sub un strat de şaizeci de centimetri de zăpadă proaspătă.

Pe măsură ce se apropiau de piciorul pantei, aceasta devenea şi mai abruptă, iar nişte troiene nevăzute îi săltau din când în când. Prinseseră viteză, uneori aproape disparârid sub norii de zăpadă, plini de entuziasm, lipiţi cu tot trupul de sănii şi hotărâţi să învingă.

În faţa lor erau câteva pâlcuri de pini. Scot frână iscusit cu călcâiele bocancilor săi de schi, strângând cu mâinile înmănuşate capătul curbat al patinelor din faţă, şi trasă un graţios arc de cerc în jurul copacilor, se mai simţi săltat încă o dată, apoi se năpusti în jos pe ultima parte a pantei, către linia de sosire ce se vedea departe, jos, şi unde restul sătenilor şi al personalului bazei îi încurajau cu strigăte. Nasiri şi Jean-Luc frânară o fracţiune de secundă mai târziu, ocoliră pâlcul de copaci ceva mai repede, săltară într-o cascadă de zăpadă şi îl ajunseră din urmă, distanţa dintre ei reducându-se doar la câţiva centimetri.

Nitchak Han nu frână deloc, sau se prefăcu doar, se încredinţă lui Allah pentru a suta oară în viaţa lui, închise ochii şi se îndreptă glonţ către copaci. Insha'Allah. Trecu pe lângă primul copac la distanţă de jumătate de metru, Pe lângă următorul la un sfert de metru, deschise ochii tocmai la timp ca să evite să dea cu capul de un trunchi de copac, spintecă un desiş de puieţi, ţâşni brusc peste o ridicătură, ocolind miraculos un trunchi căzut se se izbi din nou de pământ, primind în piept o lovitură dureroasă care aproape îi tăie respiraţia, dar se ţinu mai departe de mânere, venind vertiginos din urmă, alunecă aplecat primejdios pe o patină preţ de o secundă, îşi recapătă echilibrul şi ţâşni din pădure mai iute decât ceilalţi, pe o traiectorie mai dreaptă decât ceilalţi, cu zece metri înaintea tuturor, într-un tunet de urale din partea sătenilor.

Distanţa dintre cei patru concurenţi scădea, ei lipindu-se cât mai mult de săniile lor pentru a câştiga încă o idee de viteză; Scot, Nasiri şi Jean-Luc s-au apropiat din ce în ce mai mult din urmă pe Nitchak Han. În acest loc zăpada nu era atât de bună şi mici ridicături îi făceau să salte, forţându-i să se agate mai strâns de sănii. Încă două sute de metri, încă o sută, oamenii de la bază şi sătenii strigau şi-l implorau pe Allah pentru victorie, optzeci, şaptezeci, şaizeci, cincizeci, apoi...

Dâmbul, deşi mare, era bine ascuns. Aflat în frunte, Nitchak Han fu primul aruncat în sus şi pierdu controlul, -rostogolindu-se pe o parte cu răsuflarea tăiată, apoi Scot şi Jean-Luc ţâşniră amândoi în aer, răsucindu-se, căzând cu mâinile şi picioarele răşchirate, la fel de neajutoraţi, răsturnându-şi săniile în nori de pulbere îngheţată. Nasiri încercă disperat să-i ocolească şi pe ei şi ridicătura şi-şi smuci sania într-un derapaj

violent, dar alunecă de pe ea şi o porni răsucindu-se la vale, oprindu-se puţin mai departe decât -ceilalţi, gâfâind. Nitchak Han se ridică şi îşi şterse zăpada de pe faţă şi barbă.
- Slăvit fie Allah, murmură el, nevenindu-i să creadă că nu-şi rupsese nici o mână sau vreun picior, apoi privi în jur către ceilalţi.

Se adunau şi ei de jos, Scot înecându-se de râs pentru că Jean-Luc, care n-avea nici el vreo zgârietură, rămăsese întins pe spate, slobozind o explozie de invective în franceză. Nasiri sfârşise aproape îngropat cu capul înainte într-un troian de zăpadă şi, încă râzând. Scot se îndreptă către el să-l ajute. Era puţin julit, dar nimic grav.
- Ei, voi de-acolo, strigă cineva din mulţimea de jos. Şbra Jordon Porcărie. Cum rămâne cu porcăria asta de cursă? încă nu s-a terminat! Hai Scot, hai Jean-Luc, Bentru Dumnezeu, daţi-i drumul odată!

Scot îl lăsă pe Nasiri şi porni să alerge către punctul de sosire aflat la cincizeci de metri mai departe, dar alunecă şi căzu în zăpada groasă, se ridică împleticindu-se a alunecă din nou, cu picioarele ca de plumb. Jean-Luc se ridică şi el clătinat şi se repezi după el, urmat îndeaproape de Nasiri şi Nitchak Han. Strigătele mulţimii se înmulţiră, încurajând bărbaţii ce se luptau cu zăpada, căzând, sărind înainte, ridicându-se şi căzând din nou, într-o întrecere foarte dură, uitând toate durerile. Scot se afla ceva mai în frunte, urmat de Nitchak Han, Jean-Luc şi Nasiri încurajaţi de Fowler, roşu la faţă şi la fel de încins ca şi sătenii.

Mai aveau zece metri. Bătrânul Han era cu un metru înaintea lor, când alunecă şi se întinse cu faţa în jos, cu picioarele şi mâinile răşchirate; Scot prelua conducerea, urmat îndeaproape de Nasiri, şi de Jean-Luc la câţiva centimetri în urma lor. Cursa se transformase de fapt într-un mers împleticit, întrerupt de rostogoliri, foarte obositor, la fiecare pas trebuind să-şi smulgă cizmele din zăpada înaltă.

Se auzi un cutremurător strigăt unanim când Nitchak Han începu să înainteze în patru labe pe ultimii câţiva metri. Jean-Luc şi Scot încercară un ultim salt disperat către linia de sosire, cu capul înainte, şi căzură cu toţii într-o grămadă, înconjuraţi de strigăte.
- Scot a câştigat...
- Nu, Jean-Luc...

- Nu, bătrânul Nitchak...

Când reuşi să-şi tragă sufletul, Jean-Luc spuse:

- Deoarece nu există o părere clară şi nici chiar preacinstitul nostru mullah nu e îndeajuns de sigur, eu, Jean-Luc, îl declar pe Nitchak Han cîştigător cu o lungime de nas.

Urmară alte strigăte, care se repetară după ce adăugase el.

- Şi deoarece învinşii au pierdut atât de curajos premiez cu încă o sticlă de whisky din rezerva lui Tom sticlă pe care o voi confisca tot eu şi care va fi împărţita de către toţi lucrătorii străini, la apusul soarelui.

Fiecare strânse mâna cu fiecare. Nitchak Han fu de acord ca luna următoare să mai facă o întrecere si deoarece cinstea legea şi nu bea alcool, se tocmi feroce oferindui lui Jean-Luc sticla de whisky pe care o câştigase la jumătate de preţ. Toată lumea izbucni din nou în urale apoi cineva scoase un strigăt de avertisment.

Către nord, departe, în munţi, o rachetă roşie de semnalizare cădea în vale. Se lăsă brusc tăcerea. Racheta dispăru. Apoi încă una descrise un arc de cerc, ca să se prăbuşească clin nou: SOS, urgent.

- CASEVAC, spuse Jean-Luc privind printre gene. Trebuie să fie la sonda Rosa sau la Bellissima.

- Am plecat.

Scot Gavallan porni grăbit.

- Vin cu tine. O să luăm un '212 şi o să transformăm totul într-un zbor de verificare pentru tine.

În câteva minute se aflau în aer. Sonda Rosa era una dintre sondele pe care le căpătaseră în urma contractului Guerney, iar Bellissima, una dintre cele pe care o deserveau în mod obişnuit. Toate cele unsprezece sonde din zona aceea fuseseră instalate de o companie italiană pentru IranOil şi deşi toate erau legate prin radio cu ZagrosTrei, legătura nu era întotdeauna bună din pricina munţilor şi a efectului de ecranare. Rachetele de semnalizare ţineau locul radioului.

Aparatul urcă constant, trecând de trei mii de metri, plafonul operaţional de patru mii de metri depinzând de încărcătură. Văile acoperite cu zăpadă sclipeau în lumină soarelui. În faţa lor, într-un luminiş de pe un mic platou aflat la trei mii şapte sute opt zeci şi cinci de metri altitudine, se zărea

sonda Rosa - câteva trailere pentru locuinţe şi şoproane împrăştiate la întâmplare în jurul turnului înalt. Şi o platformă de aterizare.
- Rosa, aici Jean-I.uc! Mă auzi?
Aşteptă răbdător.
-Tare şi limpede, Jean-Luc!
Era vocea veselă a lui Mimmo Sera, "omul firmei" cel mai mare în funcţie de acolo, un inginer însărcinat cu toate lucrările.
- Ce ne-ai adus?
- Nimic, Mimmo. Am văzut o rachetă roşie şi verificam
-Mon Dieu, CASEVAC! N-am fost noi. Fără să mai stea pe gânduri, Scot întrerupse manevra de aterizare, aplecă aparatul pe-o parte şi se îndreptă către noile coordonate, urcând mai sus in munţi.
- Bellissima?
- O să verificăm.
- Daţi-ne de ştire, da? N-am avut vreo legătură de d a început furtuna. Care-s ultimele ştiri?
- Ultima am auzit-o acum două zile. BBC-ul spunea că Nemuritorii de la Doshan Tappeh au înăbuşit o revoltă a Şcolii de Piloţi şi a civililor. N-avem nici o veste de la sediul central din Teheran sau de la altcineva. Dacă aflăm ceva, o să vă comunicăm prin radio.
- Ei, radio! Jean-Luc, mai avem nevoie de încă o duzină de ţevi de şase ţoii şi ca de obicei, de ciment, începând de mâine. Okay!
- Bien sur!
Jean-Luc era încântat că apăruse de lucru in plus şi că se ivise ocazia de a dovedi că erau mai buni decât Guerney.
- Cum merge?
- Am săpat până la trei mii de metri şi se pare că o să dăm de ceva grozav. Aş vrea să-l tubez luna viitoare, dacă se poate. Poţi comanda la Slumberger?
Slumberger era o firmă internaţională care producea şi aproviziona cu echipament electronic de mare precizie pentru măsurări la mare adâncime a depunerilor de petrol şi a calităţii diferitelor straturi, echipamente de ghidaj pentru sondele de foraj, de agăţare a sapelor rupte, de forare prin explozie, ţevi de oţel pentru pomparea petrolului, dimpreună cu expert, care puteau să le manevreze. Foarte scumpe, dar absolut necesare.

Tubarea puţului era ultima operaţiune înainte de cimentarea îmbrăcăminţii de oţel şi conectarea sondei la conductă.
- O să ţi le aducem aici luni, de oriunde ar fi, Mimmo - cu voia lui Khomeini.
- Mamma mia, spune-i lui Nasiri că trebuie să le primim.
Recepţia se pierdea iute.
- Nici o problemă! O să te chem la întoarcere. Jean-Luc aruncă o privire afară din carlingă.
Treceau peste o culme, încă în urcare, cu motoarele în plin efort.
- Merde! Mi-e foame, spuse şi se întinse în scaun. Mă simt de parcă mi-aş fi făcut masaj cu un perforator pneumatic - da' ce cursă!
- Ştii, Jean-Luc, ai ajuns la linia de sosire o secundă înaintea lui Nitchak Han. Fără îndoială.
- Desigur, dar noi, francezii, suntem mărinimoşi, diplomatiques şi foarte practici. Ştiam c-o să ne vândă whiskyul nostru la juma' de preţ. Dacă ar fi fost învins, ne-ar fi costat o avere. Jean-Luc zâmbi. Dacă n-ar fi fost movila aia, n-aş fi ezitat, aş fi câştigat detaşat.
Scot zâmbi şi el şi nu spuse nimic. Respira uşor, dar era conştient de faptul că trebuia să respire. După regulament, peste limita de patru mii de metri, piloţii trebuiau să poarte mască de oxigen dacă erau nevoiţi să rămână în aer mai mult de o jumătate de oră. N-aveau aşa ceva şi totuşi niciodată vreunul dintre piloţii lor nu simţise altceva decât o uşoară durere de cap, deşi îţi trebuia o săptămână sau chiar mai mult ca să te acomodezi cu viaţa la două mii cinci sute de metri. Era mai greu pentru sondorii de la Bellissima.
Escalele lor la Bellissima erau de obicei foarte scurte. Era de cele mai multe ori ca un salt de colo-colo, cu încărcătura maximă de două mii de kilograme. Ţevi, pompe, motoare Diesel, vinciuri, generatoare, substanţe chimice, alimente, trailere, rezervoare, oameni, noroi generic pentru lichidul pompat în gaura forată ca să înlăture resturile, să lubrefieze sapa, la momentul potrivit să domolească presiunea petrolului sau a gazului fără de care forajele de adâncime erau cu neputinţă de efectuat. Apoi saltul de acolo, cu sau fără încărcătură completă - lucrători sau echipament ce trebuia reparat sau înlocuit.

- Suntem un fel de camion ţopăitor, îşi zise Scot măturând întruna cu privirea cerul, instrumentele şi tot ce se vedea în jur. Da, dar ce minunat e să zbori şi să nu conduci pe şosea.

Trecuseră de mult de limita copacilor, şi dedesubt se vedeau foarte aproape colţurile stâncilor. Trecură de ultima creastă. Acum se putea vedea sonda.

- Bellissima, aici Jean-Luc. Mă auziţi?

Sonda Bellissima se afla cel mai sus din tot lanţul, la exact patru mii o sută de metri deasupra nivelului mării, cuibărită pe o platformă de stâncă, chiar sub creastă. Dincolo de marginea stâncii, coasta muntelui se prăvălea abrupt cale de două mii cinci sute metri într-o vale lată de şaisprezece kilometri şi lungă de cincizeci, căscată ca o mare rană în suprafaţa pământului.

- Bellissima, aici Jean-Luc. Mă auziţi? Din nou nici un răspuns. Schimbă canalele.

- Zagros Trei, mă auzi?

- Tare şi limpede, căpitane! veni imediat răspunsul operatorului iranian de la bază, Aliwani. Excelenţă, Nasiri e lângă mine.

- Rămâi pe frecvenţa asta. Bellissima ne-a chemat, dar n-avem contact radio. O să aterizăm.

- Înţeles. Rămân pe frecvenţă.

Ca întotdeauna la Bellissima, Scot era uluit de vastitatea convulsiilor scoarţei pământului care născuseră acea vale. Şi ca toţi cei care vizitaseră această sondă, se minună din nou de imensitatea riscului, a efortului şi cheltuielilor necesare pentru localizarea pungii de petrol, pentru alegerea amplasamentului, ridicarea sondei, apoi străpungerea zecilor de mii de metri, ca sondele să devină profitabile. Dar erau într-adevăr profitabile, pe măsura întregii zone, cu uriaşele ei depozite de petrol şi gaz prinse în capcana conurilor de calcar, între trei mii patru mii de metri de la suprafaţă. Şi după asta, celelalte investiţii şi riscuri uriaşe: legătura intre această sondă şi conducta care străbătea Munţii Zagros unind rafinăriile de la Isfahan, din centrul Iranului, cu cele de la Abadan din Golf, o altă extraordinară realizare inginerească a vechii companii Anglo-Iranian Oil, acum naţionalizată si rebotezată IranOil, furată, Scot flăcăule, furată e cuvântul corect", spusese tatăl său de atâtea ori.

Scot Gavallan zâmbi în sinea lui amintindu-şi de tatăl său, simţind un val de căldură în suflet. Sunt al dracului de norocos că mi-e tată, îşi zise, mi-e dor de mama, dar totuşi mă bucur c-a

murit. E cumplit pentru o femeie drăguţă, activă, să devină o neajutorată, legată de un scaun cu rotile, ca o cochilie pietrificată şi totuşi cu mintea intactă chiar şi la sfârşit, cea mai bună mamă pe care care ar putea-o avea cineva. Afurisit ghinion moartea ei. în special pentru tata! Dar mă bucur că s-a recăsătorit. Maureen e grozavă şi tata e grozav şi am parte de o viaţă grozavă şi viitoru-i roz: o groază de zboruri, elicoptere din belşug, iar în câţiva ani o să mă-nsor. Cu Tess. Inima lui îşi iuţi bătăile. A dracului încurcătură că Linbar e unchiul ei şi ea nepoata lui favorită, da' are al dracului noroc că n-am nimic de-a face cu el. Ea are numai opt'şpe ani, aşa că e timp de ajuns.
- Unde ai ateriza, mon vieux? auzi în căşti.
- Dinspre vest, spuse, adunându-si gândurile.
- Bun.

Jean-Luc privea atent înainte. Nici un semn de viaţă. Locul, acoperit din belşug cu zăpadă, era aproape îngropat în nămeţi. Doar platoul de aterizare era curăţat. Din rulote se înălţau fire de fum.
- Ah, acolo!

Zăriră lângă platformă silueta măruntă a unui bărbat încotoşmănat până la urechi, fluturându-şi braţele.
- Cine e?
- Cred că e Pietro.

Scot se concentra asupra manevrelor de aterizare. La această înălţime şi din pricina poziţiei platformei de stâncă se iscau adesea rafale neaşteptate, turbulenţe de vânt şi vârtejuri şi nu era îngăduită nici o greşeală. Se apropiară pe deasupra abisului, scuturaţi de vânt, corectă admirabil direcţia când trecu pe deasupra stâncii şi aşeză aparatul pe sol.
- Bine.

Jean-Luc îşi îndreptă iarăşi atenţia către figura încotoşmănată în care îl recunoscu acum pe Pietro Fieri, unul dintre maiştri de foraj, următorul ca importanţă după reprezentantul companiei. îl văzură trecându-şi muchia palmei de-a curmezişul gâtului, semnul pentru oprirea motoarelor, ceea ce însemna că nu era necesara o decolare imediată. Jean-Luc deschise un hublou lateral şi îi făcu semn să se apropie.
- Ce s-a-ntâmplat, Pietro? strigă ca să acopere zgomotul motoarelor.

- Guineppa e bolnav, strigă la rândul lui Pietro, bătându-se cu pumnul în stingă pieptului. Credem că ar fi inima şi asta nu-i tot. Uite acolo!

Arătă undeva sus. Jean-Luc şi Scot îşi suciră gâturile ca să vadă mai bine, dar nu putură să zărească ceea ce îl neliniştea. Jean-Luc îşi desfăcu centura de siguranţă şi ieşi afară. Frigul îl izbi şi el clipi, ochii lăcrimându-i din pricina vântului şi a vârtejurilor provocate de rotor, ochelarii de soare nefiindu-i de prea mare ajutor. Atunci văzu care era problema şi simţi un ghem urât în stomac.

La câteva sute de metri deasupra lor şi aproape drept deasupra taberei, chiar sub creastă, atârna un enorm troian de zăpadă şi gheată.

- Merele!

- Dacă chestia asta pleacă, se porneşte avalanşa pe toată coasta muntelui şi ar putea să ne ia şi pe noi şi tot ce e în vale odată cu ea.

Chipul lui Pietro era albăstriu din pricina frigului. Era un bărbat voinic, îndesat şi foarte puternic, cu o barbă întunecată, înspicată cu alb, cu ochi căprui şi pătrunzători. Clipea des din pricina vântului.

- Guineppa vrea să stea de vorbă cu tine. Hai la rulota lui.

- Şi asta? Jean-Luc făcu un semn cu degetul mare în sus, peste umăr.

- Dac-o fi să fie... asta e!

Pietro râse scurt, arătându-şi dinţii albi ce contrastau puternic cu fondul întunecat al scurtei sale pătate de petrol.

- Haide!

Îşi plecă mult capul ca să se ferească de elicea care se-nvârtea şi porni cu paşi apăsaţi.

- Haide!

Neliniştit, Jean-Luc măsură ameninţarea ce atârna deasupra lor. Ar fi putut să ţină trei săptămâni sau să cadă peste o secundă. Deasupra crestei, Cerul era imaculat, dar soarele după-amiezei dădea puţină căldură.

- Stai aici, Scot! Ţine-l la ralanti! strigă, apoi porni stângaci după Pietro, prin zăpada foarte adâncă.

Mario Guineppa era reprezentantul companiei. Rulota sa cu două compartimente era călduroasă şi ne-îngrijită, cu hărţi pe pereţi, îmbrăcăminte pătată de petrol, mănuşi groase şi căşti

de protecţie agăţate în cuie, întreaga panoplie a unui petrolist împrăştiată prin încăperea ce îi slujea şi de birou şi de sufragerie în acelaşi timp.

El era în dormitor. Zăcea în pat, complet îmbrăcat, dar fără cizme în picioare: un bărbat de patruzeci şi cinci de ani, cu un nas impozant şi trup înalt, de obicei plesnind de sănătate şi ars de soare, dar acum palid şi cu o stranie urmă albăstruie pe buze. Alături de el se afla maistrul celuilalt schimb, Enrico Banastasio, un bărbat mărunt, brunet, cu ochi negri şi o faţă ascuţită.

- Ah, Jean-Luc, mă bucur să te văd, spuse Guineppa o   cu voce slabă.

- Şi eu pe tine, mon ami.

Foarte îngrijorat, Jean-Luc îşi trase fermoarul de la scurta de zbor şi se aşeză pe pat.

Guineppa răspundea de Bellissima de doi ani - douăsprezece ore de serviciu, douăsprezece ore libere, două luni acolo, doua libere - şi deschisese aici trei mari puţuri care produceau şi mai pregătea loc pentru încă patru.

- Te-aşteaptă spitalul din Shiraz.

- Asta nu e important. Mai întâi troianul ăla, Jean-Luc. Vreau să...

- Evacuăm tot şi-l lăsăm pe stronzo ăla în mîinile Domnului, interveni Banastasio.

- Mamma mia, Enrico, zise iritat Guineppa. Îţi mai spun o dată că putem să-i dăm o mână de ajutor lui Dumnezeu, cu sprijinul lui Jean-Luc. Pietro e de acord, asa-i, Pietro?

- Da, spuse Pietro din cadrul uşii, cu o scobitoare între dinţi. Jean-Luc, eu m-am născut în Aosta, în Alpii Italieni, aşa că ştiu câte ceva despre munţi şi avalanşe şi cred că...

- Si, e vos fijamete, - şi eşti sărit, spuse scurt Banastasio.

Pietro făcu un scurt gest obscen:

- În vosalimente - 'te-n cur!

- Cu ajutorul tău, Jean-Luc, o să fie uşor să deviem...

- Ce vrei să fac?

Până-ntr-un loc pe care o să ţi-l arate el, pe coasta dinspre nord. Acolo o să dea drumul în zăpadă unui baton de dinamită şi asta o să provoace o avalanşă care o să-îndepărteze primejdia de la noi. Pietro zâmbi.

- Chiar aşa. Cocoaşa aia o să dispară. Banastasio spuse şi mai furios:

- Pentru Dumnezeu, îţi repet că-i al dracului de riscant. Ar trebui mai întâi să evacuăm şi, după aia, dacă vrei, încearcă-ţi dinamita!

Chipul lui Guineppa se contorsiona, străbătut de un spasm dureros. Îşi puse o mână pe piept.

- Dacă evacuăm, trebuie să închidem totul şi...

- Şi? închidem totul. Şi ce dacă! Dacă nu-ţi pasă de propria ta viaţă, gândeşte-te la noi, ceilalţi. Eu zic să...

- Ia-l pe Pietro şi zboară deasupra crestei, evacuăm,pronto! Apoi folosim dinamita. Jean-Luc nu e mai sigur aşa?

- Fără-ndoială că e mai sigur, răspunse prudent Jean-Luc, nedorind să îl agite şi mai mult pe bătrânul Pietro, spuneai că ştii câte ceva despre avalanşe. Cât o să ţină aia?

- Nasul meu îmi spune c-o să plece curând, foarte curând. Dedesubt sunt nişte crăpături. Poate mâine, poate chiar la noapte! Ştiu unde să produc explozia şi e foarte sigur. Pietro privi către Banastasio. Pot s-o fac, orice-ar crede stronzo ăsta.

Banastasio se ridică.

- Jean-Luc, eu şi schimbul meu ne evacuăm, pronto, orice s-ar hotărî!

Plecă. Guineppa se suci în pat.

- Jean-Luc, ia-l pe Pietro sus, acum...

- Mai întâi evacuăm pe toată lumea la sonda Rosa, cu tine în frunte, zise tăios Jean-Luc, apoi o să dinamităm. Dacă ţine, te întorci la treabă, dacă nu, e de ajuns loc la Rosa, o vreme, pentru tine.

- Nu mai întâi, la urmă... nu-i nevoie să evacuăm. Jean-Luc abia îl asculta. Estima numărul oamenilor pe care trebuia să-i deplaseze. Fiecare din cele două schimburi era alcătuit din nouă bărbaţi, maistru, ajutorul lui, pompagiul care supraveghea pompele de noroi şi hotăra asupra compuşilor săi chimici şi a densităţii, săpătorul care se îngrijea de forat, mecanicul care răspundea de toate vinciurile, pompele şi celelalte maşinării şi patru muncitori care aveau în grijă agăţarea sau desprinderea din cârlig a ţevilor, prăjinilor şi sapei.

- Aveţi şapte muncitori şi bucătari iranieni?

- Da. Da-ţi spun că nu-i nevoie să evacuăm, repetă slăbit Guineppa.

- E mai sigur, mon vieux. Jean-Luc se întoarse către Pietro: Spune tuturor să nu-şi ia multe lucruri cu ei şi să se mişte repede.

Pietro aruncă o privire în jos, către Guineppa.

- Da sau nu? Dezgustat, Guineppa dădu din cap.

- Cere să rămână o echipă de voluntari. Dacă nu vrea nimeni. Sfântă Fecioară, închide totul.

Pietro era vizibil dezamăgit. Ieşi afară, continuând să scobească în dinţi. Guineppa se foi în patul lui, încercând să se aşeze mai confortabil, şi începu să înjure, părea mult mai fragil decât înainte. Jean-Luc spuse cu voce scăzută:

- E mai bine să evacuăm, Mario.

- Pietro e isteţ şi deştept, dar porca mizeria, Banastasio s-a scăpat de tot pe el. Întotdeauna îmi face necazuri si e vina lui că s-a stricat emiţătorul. Ştiu asta.

-Ce?!

- Cineva 1-a trimit jos în timpul schimbului lui. Acum avem nevoie de unul nou. Ai vreunul de rezervă?

- Nu, dar am să văd dacă pot să obţin unul. Se poate repara? Poate că unul dintre mecanicii noştri...

- Banastasio a zis c-a alunecat şi-a căzut pe el, da' am auzit c-a dat cu ciocanul în el, fin'că nu funcţiona ca lumea. Mamma mia.

Guineppa strânse din ochi, strâmbându-se şi apucându-se cu mâinile de piept, începând din nou să înjure.

- De când ai dureri?

- De două zile. Azi a fost mai rău. Stronzo Banastasio... murmură Guineppa. Dar la ce te poţi aştepta, e în familie. Of, familia lui e pe jumătate americană. Am auzit că partea americană are legături cu mafioţii.

Jean-Luc zâmbi în sinea lui fără să creadă, ascultând doar cu o ureche tirada. Ştia că se urau unul pe celălalt: Guineppa, patricianul roman de origine portugheză, şi Banastasio, ţăranul siciliano-american. Asta nu trebuie sa surprindă, se gândi, după ce stau închişi aici, douăsprezece ore la lucru, douăsprezece ore libere, zi după zi, lună după lună, oricât de bună ar fi plata. Ah, gata, ce bine mi-ar prinde leafa lor! Oh, chiar şi cel mai prost plătit muncitor sondor primeşte într-o săptămână tot atât cât primesc eu într-o lună: o leafă mizerabilă de o mie două sute de lire sterline într-o lună - pentru mine, căpitan cu vechime şi instructor cu patru mii opt sute de ore de zbor. Chiar şi cu

mizerabila de diurnă, cinci mii lire pe lună nu-i de ajuns pentru copii, taxe scolare, nevastă, ipotecă şi toată mizeria de impozite, fără să socotim mâncărurile bune şi vinul şi draga mea Savada. Ah, Sayada, ce dor mi-e de tine! Dar Lochart....

Rahat! Tom Lochart ar fi putut să mă ia cu el şi asfe1 aş fi putut fi la Teheran în braţele ei chiar acum. Doamne câtă nevoie am de ea şi de bani... Bani! Usca-le-ar Dumnezeu testiculele celor de la fisc! Abia-mi ajunge cât primesc si dacă Iranul se duce dracului, ce-o să se-ntâmple? Pun pariu că S-G n-o să supravieţuiască. Ăsta-i ghinionul lor. O să fie întotdeauna de lucru pentru un pilot excelent ca mine, undeva în lume. Băgă de seamă că Guineppa îl privea.
- Da, mon vieux.
- Plec cu ultimul transport.
- Ar fi bine să pleci cu primul. E un medic la Rosa...
- Mă simt bine, pe cinstite.
- Jean-Luc se auzi strigat şi îşi puse scurta.
- Pot să fac ceva pentru tine? Omul zâmbi istovit.
- Ia-l pe Pietro deasupra, cu dinamita...
- O să fac şi-asta, da' la urmă de tot. Cu un pic de noroc, înainte de înserat. Nu-ţi face griji!

Afară, frigul îl izbi din nou. Pietro îl aştepta. Oamenii se strânseseră deja lângă elicopterul care îşi învârtea încet elicele, cu pachete şi saci de drum de diferite mărimi. Banastasio trecu pe lângă ei ducând în lesă un mare lup alsacian.
- Omu' ăsta a zis să nu iei bagaje, îi spuse Pietro.
- Nu iau, răspunse Banastasio la fel de acru. Am actele mele, câinele şi schimburi. Restul poate fi înlocuit pe banii afurisitei ăsteia de firme. Apoi către Jean-Luc: Ai un transport complet Jean-Luc! Hai să pornim!

Căpitanul verifică aşezarea oamenilor şi a câinelui la bord, apoi îl chemă prin radio pe Nasiri şi-i comunică ce-aveau de gând să facă.
- Okay, Scot, dă-i drumul! Tu conduci, spuse şi ieşi.

Văzu ochii lui Scot mărindu-se.
- Vrei să spui, de unul singur?
- De ce nu, mon brave! Ţi-ai făcut toate orele de antrenament. Ăsta-i al treilea zbor de verificare al tău. Trebuie să-ncepi cumva! Dă-i drumul!

Îl urmări pe Scot ridicându-se. În mai puţin de cinci secunde, elicopterul ajunse deasupra prăpastiei, cu un gol de trei mii de metri sub el. Ştiind cât de ameţitor şi minunat era primul zbor de unul singur de la Bellissima, invidia emoţia bărbatului. Tânărul Scot o merită, îşi zise, privindu-l critic. Îşi desprinse ochii de pe elicopterul care se depărta şi-şi aruncă privirile înjur, întrebându-se ce se schimbase deodată. Apoi realiză că tăcerea era atât de atotcuprinzătoare incit i se păru că asurzise. Pentru un moment simţi o ameţeală ciudată, ba chiar puţină greaţă, apoi şuierul vântului crescu din nou şi redeveni el însuşi.

- Jean-Luc, acolo!

De cealaltă parte a taberei, din umbră, înconjurat de un grup de oameni, îl chema Pietro. îşi croi drum cu mult efort până la ei. Erau ciudat de tăcuţi.

- Uite acolo, spuse Pietro nervos, arătând în sus. Chiar sub troian, acolo. La opt sute - o mie de metri dedesubt. Vezi crăpăturile?

Le văzu. Îşi simţi măruntaiele îngreunându-se. Nu mai erau nişte crăpături, ci adevărate fisuri. În timp ce priveau, se auzi un geamăt profund. Întreaga masă de zăpadă şi gheaţă păru să se mişte un milimetru. O mică bucată de zăpadă îngheţată se desprinse şi se rostogoli la vale. Prinse viteză, mărindu-se, coborând cu zgomot de tunet în josul pantei abrupte. Înmărmuriseră. Avalanşa, conţinând acum tone de zăpadă şi gheaţă, se opri cam la cincizeci de metri de ei. Unul dintre oameni sparse tăcerea:

- Să sperăm că elicopterul nu se-ntoarce glonţ înapoi, ca un kamikadze! Asta ar putea fi detonatorul, amico! Chiar şi un zgomot slab poate să declanşeze întreaga afurisenie!

CAPITOLUL 18

Deasupra Qazvinului; ora 3,17, după-amiază. Din momentul în care, cu aproape două ore în urmă, Charles Petikin părăsise Tabrizul împreună cu Rakoczy, bărbatul pe care el îl ştia sub numele de Smith, pilotase elicopterul în linie cât de dreaptă şi cât mai stabil cu putinţă, sperând să-l adoarmă pe

agentul KGB sau cel puţin să-i slăbească atenţia. Pentru acelaşi motiv evitase orice conversaţie coborând-şi căştile pe gât. În cele din urmă Rakoczy se dăduse bătut, mulţumindu-se să privească terenul de sub ei, dar rămăsese în alertă, cu arma de-a curmezişul genunchilor, cu degetul mare pe piedica de siguranţă. Petikin se întreba cine era omul, ce era, cărui grup de revoluţionari îi aparţinea - poate armatei sau Serviciului Secret - şi dacă era aşa, de ce era atât de important să ajungă la Teheran. Nici o clipă nu-i trecuse prin cap că omul era rus şi nu iranian.

La Bandar-e Pahlavi, unde alimentarea fusese cumplit de înceată, nu făcuse nimic ca să întrerupă monotonia; plătise doar cu ultimii dolari rămaşi şi privise cum se umplu rezervoarele, apoi semnase chitanţa oficială -IranOil. Rakoczy încercase să pălăvrăgească cu cel care făcuse treaba, dar omul fusese ostil, evident înspăimântat de a fi văzut alimentând acest elicopter străin şi chiar şi mai înspăimântat de pistolul mitralieră aflat pe scaunul din faţă. Tot timpul cât se aflaseră la sol, Petikin cântărise şansa de a încerca să înşface arma. Nici o clipă nu avusese ocazia. Era o armă cehoslovacă. În Coreea şi în Vietnam erau cu grămada. Dumnezeule, se gândi, vremea aia parcă ar fi fost acum un milion de ani.

Decolase de la Bandar-e Pahlavi şi-acum se îndrepta către sud, la trei sute de metri altitudine, urmând şoseaua Qazvin. Către est zărea plaja unde îi lăsase pe căpitanul Ross şi pe cei doi paraşutişti ai săi, şi iarăşi se întrebă care fusese misiunea lor şi de unde stinseră că zbura către Tabriz.

Sper ca Dumnezeu să-i ajute, orice-ar avea de făcut. Trebuie sa fie ceva urgent şi important. Sper să-l mai întâlnesc pe Ross.

- De ce zâmbeşti, căpitane?

Vocea se auzi in căşti. Automat, la decolare le pusese la urechi. Privi către Rakoczy şi ridică din umeri, apoi se-ntoarse la instrumentele sale şi la terenul de sub ei. Deasupra Qazvinului viră către sud-vest, urmând şoseaua spre Teheran, retrăgându-se încă o dată în el însuşi. Ai răbdare, îşi spuse, apoi îl văzu pe Rakoczy încordându-se şi lipindu-şi faţa de fereastră, privind în jos.

- Apleacă-te spre stânga, puţin spre stânga, îl auzi poruncind grăbit, cu întreaga atenţie îndreptată către cele ce se petreceau dedesubt.

Petikin aplecă elicopterul uşor. Rakoczy se afla pe partea dinspre sud.

- Ajunge! Fă o întoarcere cu 180!
- Cee?

Accentua aplecarea aparatului, realizând brusc că bărbatul uitase de pistolul mitralieră aflat în poala lui. Inimia îşi iuţi bătăile.

- Acolo, dedesubt, pe drum... Camionul...

Petikin nu-i dădu atenţie. Rămase cu ochii lipiţi de pistol, măsurând grijuliu distanţa dintre ei, cu inima bătând nebuneşte.

- Unde? Nu văd nimic.

Accentua şi mai mult aplecarea aparatului ca să se poată roti repede pe noua direcţie.

- Ce camion?

Mâna sa stingă ţâşni înainte şi înşfacă arma de ţeava, aruncând-o neîndemânatic prin ferestruică, în cabina din spatele lor. În acelaşi timp împinse mina dreaptă, cu care ţinea manşa, mult spre stânga, apoi iute spre dreapta şi din nou stânga-dreapta, clătinând violent elicopterul. Rakoczy fu luat complet prin surprindere şi se lovi cu capul de geamurile laterale, ameţind pentru o clipă. Imediat Petikin îşi strînse pumnul stâng şi-l izbi fără prea mare pricepere în falcă, încercând să-l doboare, însă Rakoczy, cu reflexele antrenate în luptele de karate, reuşi să oprească lovitura cu braţul. Încă ameţit, înşfăcă încheietura mâinii lui Petikin, revenindu-şi în puteri cu fiecare secundă ce trecea. În timp ce cei doi bărbaţi se luptau, elicopterul se rotea primejdios.

Se înşfăcară unul pe celălalt, înjurând, stânjeniţi de centurile de siguranţă, Rakoczy pe partea dinspre sol. Fiecare se înverşuna şi mai mult. Rakoczy, având două mâini libere, începu să domine. Brusc, Petikin prinse manşa cu genunchii, îşi eliberă mâna dreaptă şi îl izbi în faţă. Lovitura nu fu destul de reuşită, dar puterea ei îl dezechilibra, făcu ca manşa să scape din strânsoarea genunchilor şi să alunece spre dreapta, periclitând delicatul echilibru pe care tălpile lui îl menţineau pe pedalele palonierului. Elicopterul se balansa brusc, aplecându-se tare pe-o parte, pierzând din înălţime - nici un elicopter nu poate zbura

fără pilot, nici măcar o secundă - forţa centrifugă aruncându-l lateral şi, în învălmăşeală, manşa fu împinsă în jos. Aparatul plonja din înălţimi, scăpat de sub control.

Cuprins de panică, Petikin abandonă lupta. Se zbătu orbeşte să recapete controlul, în timp ce motoarele urlau, iar instrumentele păreau că înnebuniseră. Mâinile, picioarele şi antrenamentul lui luptau împotriva panicii, corectând întruna mişcările haotice. Căzură trei sute de metri mai înainte de a putea aduce aparatul la orizontală, oprindu-i căderea, cu inima gata să-i iasă din piept, la cincisprezece metri de pământul acoperit cu zăpadă. Îi tremurau mâinile şi respira greu. Simţi ceva dur între coaste şi-l auzi pe Rakoczy înjurând. Ameţit, realiză că vorbele nu erau iraniene, dar nu recunoscu limba. Îl privi şi-i văzu chipul strâmbat de mânie şi metalul cenuşiu al pistolului automat şi se blestemă pentru că nu se gândise la asta. Furios, încercă să împingă ţeava într-o parte, dar Rakoczy o apăsă şi mai tare.

- Opreşte-te, sau îţi zbor creierii, matyerye byets!

În aceeaşi clipă Petikin puse aparatul într-un picaj violent, dar pistolul apăsă şi mai tare, dureros, şi simţi piedica trasă şi cocoşul ridicându-se.

- Ultima ta şansă!

Pământul era foarte aproape şi se ridica ameţitor de repede. Petikin înţelese că nu putea să-şi dezechilibreze adversarul.

- E-n regulă, e-n regulă, spuse, cedând, redresând aparatul şi începând să urce.

Presiunea din ceafă crescu şi odată cu ea durerea.

- Mă doare, pentru Dumnezeu, şi mă dezechilibrezi! Cum pot să pilotez dacă nu...

Rakoczy se mulţumi să apese şi mai tare arma, strigând, înjurându-l şi izbindu-l cu capul de rama parbrizului.

- ...pentru Dumnezeu, strigă Petikin disperat, încercând să-şi potrivească puţin căştile care-i fuseseră smulse în timpul luptei, cum dracii' pot să pilotez cu ţeava pistolului tău în ceafă?!

Apăsarea scăzu şi el reuşi să redreseze aparatul.

- Cine dracii' eşti, totuşi?!

- Smith.

Rakoczy era la fel de istovit. O fracţiune de secundă mai târziu, se gândi, şi ne-am fi întins pe pământ ca o balegă proaspătă.
- Credeai că ai de-a face c-un amator?
Înainte de-a se putea opri, mâna îi plecă reflex şi îl izbi pe Petikin peste gură.
Petikin fu zguduit de lovitură şi elicopterul se răsuci în aer, dar reveni iute sub control. Simţea obrazul luându-i foc.
- Mai fă asta înc-o dată şi-l întorc pe spate! zise, cu o mare hotărâre în glas.
- Ai dreptate, spuse imediat Rakoczy. Îmi cer iertare pentru... pentru asta... pentru prostia asta, căpitane!
Se trase prudent înapoi spre uşa de pe partea sa, dar păstră arma pregătită şi îndreptată către el.
- Da. Nu era nevoie de aşa ceva, te rog să mă ierţi. Petikin îl privi aiurit.
- Îţi pare rău?
- Da, te rog să mă ierţi. Nu era necesar. Nu sunt un barbar.
Rakoczy se reculese.
- Dacă îmi dai cuvântul că n-ai să mai încerci să mă ataci, am să pun deoparte arma. Jur că nu eşti în nici un pericol!
Petikin se gândi o clipă.
- E-n regulă, dacă-mi spui cine eşti şi ce eşti!
- Cuvântul tău?
- Da.
- Foarte bine! Te cred pe cuvânt, căpitane. Rakoczy puse piedica pistolului şi îl strecură în buzunarul de la spate.
- Numele meu este Aii bin Hassan Karakose şi sunt kurd. Casa mea - satul meu - se află pe coasta Muntelui Ararat, la graniţa sovieto-iraniană. Cu voia lui Allah, lupt pentru libertate împotriva Şahului şi împotriva oricui altcuiva care ar vrea să ne ducă în sclavie. Te mulţumeşte?
- Da, da. Atunci de ce...
- Te rog mai târziu, mai întâi du-te acolo, repede! Arătă undeva dedesubt.
- Coboară şi apropie-te mai mult.
Se aflau la două sute cincizeci de metri altitudine, în dreapta drumului Qazvin-Teheran. La doi kilometri în urmă, de-a curmezişul drumului, se întindea un sat şi se zăreau fumuri încolăcindu-se în vânt.

- Acolo, lângă şosea!
La început Petikin nu realiză către ce arăta celălalt. Avea încă mintea tulburată de întrebări despre kurzi şi istoricele războaie seculare împotriva Şahilor persani. Apoi zări adunătura de maşini şi camioane înghesuite într-o parte a drumului, şi oamenii care înconjurau o camionetă modernă, cu o cruce albastră pe o suprafaţă rectangulară albă, desenată pe acoperiş, şi alte maşini trecând încet pe alături.
- Vrei să spui acolo? Vrei să ajungi deasupra maşinilor şi camioanelor alea? întrebă, simţind încă durerea din obraji şi din gât. Grămada aia de camioane, de lângă cea cu cruce albastră pe acoperiş?
- Da.
Ascultător, Petikin porni să coboare.
- Ce-i atât de important acolo?
Ridică ochii. Celălalt îl privea suspicios.
- Ce-i, ce dracu' se mai întâmplă acum?
- Vrei să spui că într-adevăr nu ştii ce înseamnă o cruce albastră pe fond alb? Nu, ce-i cu asta, ei?
Petikin îşi aţinti privirea pe camionul aflat mult mai aproape acum, îndeajuns de aproape ca să poată desluşi că era un Range Rover roşu, înconjurat de o gloată furioasă, iar cineva din mulţime izbea parbrizul din spate cu patul puştii.
- Este steagul Finlandei, auzi în căşti şi chipul lui Erikki îi apăru brusc în minte.
- Erikki are un Range Rover, izbucni şi văzu patul puştii spărgând parbrizul. Crezi că poate fi Erikki?
- Da. Da, e posibil!
Coborî imediat în viteză, uitând de durere, înlăturând în fierbinţeala gestului toate întrebările ce se iviseră despre cum şi ce ştia acest luptător pentru libertate despre Erikki. Zăriră mulţimea întorcându-se către ei şi împrăştiindu-se. Trecu foarte iute şi foarte jos, dar nu-l văzu pe Erikki.
- Îi vezi?
- Nu, nu pot să văd în interiorul cabinei.
- Nici eu, spuse neliniştit Petikin, dar ciţiva dintre nemernicii ăştia sunt înarmaţi şi loveau în parbriz. Îi vezi?
- Da, cred că sunt fedaini. Unul dintre ei a tras în sus către noi. Dacă...

Rakoczy se întrerupse, apucându-se strâns de scaun, căci elicopterul se rotise brusc cu 180 de grade, la nici şase metri deasupra solului, şi ţâşnise înapoi. De data aceasta grupul de bărbaţi şi femei se împrăştie, îmbulzindu-se şi căzând unul peste celălalt. Maşinile care circulau în ambele direcţii încercară să accelereze şi să se îndepărteze sau se opriră brusc şi un camion supraîncărcat derapa, izbindu-se de altul. Câteva automobile şi camioane ieşiră de pe drum şi unul aproape se răsturnă în şanţ. Spulberând un nor de zăpadă, Petikin se roti într-un unghi de 90 de grade chiar în faţa Roverului, ca să se întoarcă spre el, abia avu timp să-l recunoască pe Erikki, trecu într-o altă curbă de 90 de grade pentru ca apoi să se ridice glonţ spre cer.

- El e. Ai văzut găurile de gloanţe din parbriz? întrebă uluit. Du-te în spate după pistolul mitralieră o să ţin aparatul pe loc şi-apoi o să coborâm să-l luăm de acolo. Grăbeşte-te! Vreau să nu le dau timp să-şi revină

Rakoczy îşi desfăcu imediat centura de siguranţă si încercă să apuce pistolul prin mica fereastră dintre cefe două compartimente, dar nu putu să ajungă până la arma ce zăcea pe podea. Cu mare dificultate se răsuci în scaun şi se caţără înăuntru, strecurându-şi jumătate din trup prin fereastră, cu capul înainte, bâjbâind după ea. Petikin realiză că omul era în mâna lui. Ar fi fost atât de uşor să deschidă fereastra şi să-i dea un brânci afară, atât de uşor! Dar cu neputinţă.

- Haide, strigă, şi-l ajută să se tragă înapoi în scaun. Pune-ţi centura.

Rakoczy se supuse, încercând să-şi recapete suflul, binecuvântând norocul că Petikin era un prieten al finlandezului şi ştiind că dacă ar fi fost în locul lui n-ar fi ezitat să deschidă uşa.

- Sunt gata, spuse, armând pistolul mitralieră, uluit de prostia pilotului.

Englezii sunt atât de proşti, că merită să piardă.

- De ce...

- Am pornit!

Petikin roti elicopterul, coborând cu maximă viteză într-un arc de cerc. Câţiva bărbaţi înarmaţi se găseau încă în apropierea camionului, cu armele îndreptate către ei.

- O să le fac un pic de vânt şi când spun "foc", trage o rafală pese capetele lor!

Roverul ţâşni către ei, şovăi, apoi se răsuci într-o parte ca beat - nu erau copaci în apropiere - şovăi din nou şi se repezi spre ei după cum dansa în jurul lui elicopterul.

Petikin se opri brusc la două zeci de metri distanţă de maşină şi trei de la sol.

- Foc! ordonă.

Imediat Rakoczy lăsă să-i scape prin fereastra deschisă o rafală de mitralieră, ochind nu pe deasupra capetelor, ci chiar în grupul bărbaţilor şi femeilor care se adăpostiseră în spatele maşinii lui Erikki, ascunşi vederii pilotului, ucigând sau rănind o parte din ei. Toţi cei din preajmă o rupseră la fugă înnebuniţi de spaimă, ţipătul răniţilor amestecându-se cu urletul motoarelor. Şoferii şi pasagerii săriră din maşini şi camioane, rupând-o la fugă prin troienele de zăpadă cât de repede puteau. O altă rafală şi panica spori, toată lumea se depărta în goană şi circulaţia se opri de tot. Din spatele unui camion de peste drum apărură nişte tineri cu carabine în mâini. Rakoczy trase asupra lor şi a celor din preajmă.

- Întoarce cu 360! strigă.

Elicopterul făcu îndată o piruetă, dar nu se afla nimeni în apropiere. În zăpadă zăceau patru trupuri.

- Am spus să tragi pe deasupra lor, pentru Dumnezeu! începu Petikin, dar în clipa aceea uşa maşinii se deschise brusc şi Erikki ieşi afară cu pumnalul într-o mână.

Rămase pentru un moment singur, apoi lângă el se ivi o femeie înfăşurată într-un chador. Imediat Petikin aşeză elicopterul pe zăpadă, păstrând însă motoarele turate, astfel că abia atingea pământul.

- Haide, strigă, făcându-le semn.

Începură să alerge, Erikki pe jumătate trăgând-o pe Azadeh, pe care căpitanul nu o recunoscu. Rakoczy deschise uşa din partea lui şi sări afară, apoi deschise uşa din spate şi se răsuci, punându-se în gardă. Slobozi încă o rafală scurtă către drum. La vederea lui, Erikki se opri uluit.

- Grăbeşte-te! strigă Petikin, înţelegând motivul pentru care ezita. Erikki, vino-ncoace!

Atunci o recunoscu pe Azadeh.

- Dumnezeule, murmură, apoi strigă din nou: Haide, Erikki!

- Repede, n-a mai rămas prea multă muniţie, strigă şi Rakoczy în ruseşte.

Cu o singură mişcare, Erikki o săltă pe Azadeh în braţe şi porni în fugă. Câteva gloanţe fluierară pe lângă el.

Lângă elicopter, Rakoczy îl ajută s-o împingă în spate apoi, pe neaşteptate, îl dădu la o parte cu ţeava armei.

- Aruncâ-ţi cuţitul şi treci pe scaunul din faţă! ordonă în ruseşte. Acum!

Pe jumătate paralizat de uimire, Petikin îl privi pe Erikki şovăind, roşu de mânie. Rakoczy spuse aspru:

- Pentru Dumnezeu, mi-a mai rămas destui de multă muniţie pentru ea, pentru tine şi pentru pilotul ăsta căcăcios. Urcă!

Undeva printre maşini începu să păcăne un pistol mitralieră. Erikki îşi aruncă pumnalul în zăpadă si îşi strecură trupul înalt pe locul din faţă. Rusul se vârî lângă Azadeh şi Petikin luă înălţime, depărtîndu-se în viteză, zigzagând pe deasupra pământului ca o găină înspăimântată, apoi urcă în înalturi. Când putu să vorbească, spuse:

- Ce dracu' se întâmplă?

Erikki nu-i răspunse. Se răsuci ca să se asigure că Azadeh e în siguranţă. Ţinea ochii închişi şi era prăbuşită lângă perete, gâfâind, încercând să-şi recapete răsuflarea. Rakoczy îi pusese centura de siguranţă, dar când Erikki întinsese mâna, rusul îi făcu semn cu arma să se oprească.

- O să fie-n regulă, îţi promit. Continuă să vorbească ruseşte. Dacă ai să te porţi aşa cum a-nvăţat prietenul tău să se poarte.

Îl ţintui cu privirea în timp ce-şi strecura mâna în geantă ca să scoată un încărcător proaspăt.

- Aşa, ca să ştii. Acum, faţa înainte, te rog. Încercând să-şi stăpânească furia, Erikki făcu ce i se spusese.

Îşi puse căştile. N-aveau cum să fie auziţi de Rakoczy, în spate nu era nici o legătură prin interfon şi amândurora li se părea ciudat să fie atât de liberi şi totuşi încătuşaţi.

- Cum ne-ai găsit, Charlie, cine te-a trimis? spuse în microfon, încă suflând greu.

- Nimeni. Ce dracu-i cu ticălosul ăsta? Am plecat la Tabriz să te iau pe tine şi pe Azadeh, m-am trezit răpit de nemernicul ăla din spate şi-apoi m-a deturnat spre Teheran. A fost un noroc, pentru Dumnezeu! Ce dracu' a-a-ntâmplat?

- Am rămas fără combustibil. Erikki îi povesti pe scurt ce se-ntâmplase. când s-a oprit motorul, am înţeles că se terminase cu noi. Toţi păreau că înnebuniseră. Cu câteva clipe înainte totul

era în regulă, apoi am fost din nou înconjuraţi. Am încuiat uşile, dar era doar o problemă de timp.

Din nou se răsuci peste spătarul scaunului. Azadeh deschisese ochii şi îşi trăsese chadorul de pe faţă. Îi zîmbi obosită şi întinse mâna ca să-l atingă, dar Rakoczy o opri.

- Vă rog să mă iertaţi, înălţimea Voastră, spuse în farsi, dar aşteptaţi până aterizăm. Totul o să fie în regulă.

Repetă asta în rusă către Erikki, adăugind:

- Am nişte apă. Ai vrea să i-o dau soţiei tale? Erikki dădu din cap.

- Da, te rog.

O privi bând, recunoscătoare.

- Mulţumesc!

- Vrei şi tu?

- Nu, mulţumesc, spuse politicos, deşi îşi simţea gâtul uscat, nedorind favoruri pentru el.

Zâmbi încurajator.

- Azadeh, ca mana din ceruri, nu-i aşa? Charlie-i ca un înger.

- Da, da, a fost voia lui Allah. Mă simt bine acum, Erikki, lăudat fie. Allah! Mulţumeşte-i lui Charlie din partea mea.

El îşi ascunse îngrijorarea. Întâlnirea cu cea de-a doua gloată o paralizase de spaimă - ca şi pe el, şi jurase că dacă va ieşi vreodată în viaţă din încurcătura asta, nu va mai călători niciodată fără armă şi, de preferinţă, grenade de mână. Băgă de seamă că Rakoczy îl privea. Dădu din cap şi se întoarse din nou la locul lui.

- Matyerye byets! murmură, verificând automat instrumentele de zbor.

- Nenorocitul ăsta-i cam sărit. I-am spus că nu-i nevoie să ucidă pe careva. I-am spus să tragă pe deasupra capetelor.

Petikin îşi coborî uşor vocea, nesimţindu-se în largul lui să vorbească deschis, deşi era cu neputinţă ca Rakoczy să-i audă.

- Ticălosul ăsta aproape că m-a omorit de câteva ori. De unde-l cunoşti, Erikki? Cum aţi ajuns de v-aţi amestecat, tu şi Azadeh, cu kurzii?

Erikki se holbă la el.

- Kurzi? Vrei să spui nemernicul ăla de colo, din spate?

- Da, el, sigur că da, Ai bin Hassan Karakose. Vine de pe muntele Ararat, este unfedain kurd.

- Kurd, pe dracu'! E rus şi KGB-ist!

- Iisuse Christoase! Eşti sigur? Petikin era vizibil şocat.
- O, da, pretinde că e mahomedan, dar pariez că şi asta e o minciună. De faţă cu mine îşi zice Rakoczy, altă minciună. Sunt toţi nişte mincinoşi - şi în definitiv de ce ne-ar spune nouă, duşmanul, ceva?
- Dar a jurat că-i adevărul şi i-am dat cuvântul meu! Furios, pilotul îi istorisi despre luptă şi despre înţelegerea pe care o încheiaseră.
- Eşti un prost, Charlie! Tu, nu el. Nu l-ai citit pe Lenin, Stalin, Marx? El face ceea ce fac toţi KGB-iştii şi comuniştii fanatici, folosesc totul în sprijinul. "Cauzei Sacre": puterea mondială absolută pentru Partidul Comunist al Uniunii Sovietice, şi ne pun pe noi să ne strângem de gât ca să scape ei de efort. Dumnezeule, mi-ar prinde bine o vodcă!
- Un coniac bun ar merge mai bine.
- Amândouă, amestecate, ar fi chiar şi mai bine! Erikki cercetă cu atenţie pământul de sub ei. Zburau fără probleme, motoarele sunau bine şi aveau de-ajuns combustibil. Ochii lui se îndreptară cercetător spre Teheran.
- Nu mai e mult. A spus unde să-l lăsăm?
- Nu.
- Poate avem atunci o şansă.
- Da.

Petikin începu să înţeleagă.
- Spuneai ceva de o barieră. Ce s-a-ntâmplat acolo? Chipul lui Erikki se înăspri.
- Am fost opriţi. Revoluţionari de stânga. Â trebuit să scăpăm cu fuga. Nu ne-au mai rămas nici un fel de acte, nici ale lui Azadeh, nici ale mele. Nimic! Un ticălos gras de la barieră a oprit totul şi n-am mai avut timp să le luăm înapoi, îl scutură un tremur. N-am fost niciodată atât de înspăimântat, Charlie, niciodată! Eram neajutorat în mijlocul gloatei ăleia şi aproape m-am scăpat pe mine de teamă pentru că nu puteam s-o apăr. Împuţitul ăla gras mi-a luat totul: paşaportul, actul de identitate, licenţa de zbor, totul!
- Mac o să-ţi dea altele şi ambasada ta o să-ţi elibereze alt paşaport.
- Nu de mine mă-ngrijorez, da' ce fac cu Azadeh?
- O să obţină şi ea un paşaport finlandez, aşa cum Şeherazada a primit unul canadian. Nu trebuie să-ţi faci griji.

- E încă în Teheran, nu?
- Sigur. Şi Tom ar trebui să fie acolo. Trebuia să ajungă ieri acolo de la Zagros, cu poşta de acasă...

Ciudat, îşi zise Petikin în treacăt, încă mai consider Anglia acasă, chiar dacă m-am despărţit de Claire şi de toate.
- S-a întors chiar acum din concediu. Asta mi-ar plăcea să fac: să plec în concediu. Trebuia s-o fac de mult. Poate că Mac ar putea să trimită pe cineva să mă-înlocuiască.

Erikki îi trase un ghiont uşor.
- Să lăsăm grijile pentru mâine, ce zici? Ei, Charlie, ăsta da zbor! când te-am văzut, mi-am zis: visez sau sunt mort. Ai văzut steagul meu finlandez?
- Nu, 1-a văzut Aii... cum îi zici tu? Recovski?
- Rakoczy.
- Rakoczy l-a recunoscut. Dacă n-ar fi fost el, mie nu mi-ar fi dat prin cap. Îmi pare rău. Petikin aruncă o privire în spate. Ce vrea cu tine?
- Nu ştiu, dar orice-ar fi e în folosul sovieticilor. Erikki înjură îndelung.
- Aşa că şi noi îi datorăm viaţa, nu? După un timp Petikin spuse:
- Da, n-aş fi putut-o face singur.

Trase cu coada ochiului în cabina din spate. Rakoczv era foarte atent, Azadeh somnola şi pe chipul ei plăcut treceau umbre. Dădu scurt din cap, apoi se întoarse.
- Azadeh pare okay.
- Nu, Charlie, nu e-aşa, spuse Erikki, cu o strângere de inimă. Ziua de azi a fost cumplită pentru ea. A spus că niciodată nu s-a aflat atât de aproape de săteni... vreau să spun înconjurată, înghesuită... Azi au reuşit s-o facă să se piardă cu firea. Acum a văzut adevărata faţă a Iranului, realitatea poporului ei. Asta şi faptul c-au forţat-o să-şi pună chadorul. Fu din nou străbătut de un tremur. A fost ca un viol - i-au violat sufletul. Acum cred că totul va fi altfel pentru ea, pentru noi. Cred că va avea de ales: familia sau eu, Iranul sau exilul. Ăştia nu ne doresc aici, e vremea să plecăm, Charlie! Cu toţii!
- Nu, greşeşti. Poate pentru tine sau Azadeh s-au schimbat lucrurile, dar tot au nevoie de petrol, aşa că tot mai au nevoie de elicoptere. Noi mai suntem utili încă mulţi ani de aici înainte, ani buni. Cu contractele Gueme; şi toate...

Petikin se opri simţind o bătaie pe umăr şi se uită în spate. Azadeh era trează. Nu auzi ce spunea Rakoczy, aşa că îşi trase la o parte o cască.
- Ce?
- Nu folosi radioul, căpitane, şi pregăteşte-te să aterizezi la periferie, unde am să-ţi spun.
- Trebuie să cer permisiunea.
- Nu fi prost! Permisiunea de la cine? Toţi sunt mult prea ocupaţi acolo, jos. Aeroportul Teheran e asediat, chiar şi Doshan Fappeh şi Galeg Morghi. Ascultă sfatul meu şi aterizează pe aeroportul Rudrama, după ce mă laşi p mine.
- Va trebui să raportez. Militarii insistă... Rakoczy râse sardonic.
- Militarii? Şi ce-ai să raportezi? C-ai aterizat pe un deal lângă Qazvin, ai luat parte la uciderea a cinci sau şase oameni, ai luat cu tine doi străini care fugeau? De cine? de popor?
Întunecat Petikin se întoarse cu spatele ca să deschidă emiţătorul, dar Rakoczy se aplecă înainte şi-l scutură neîndurător.
- Trezeşte-te! Militarii nu mai există. Generalii i-au acordat victoria lui Khomeini. Militarii nu mai există, s-au dat bătuţi.
Îl priviră toţi fără să înţeleagă. Elicopterul se legănă. Grăbit, Petikin echilibra comenzile.
- Despre ce vorbeşti?
- Noaptea trecută, târziu, generalii au ordonat tuturor trupelor să se întoarcă în cazărmi. Toţi soldaţii. Au lăsat câmpul de luptă lui Khomeini şi revoluţiei sale. Acum, între Khomeini şi puterea deplină nu există armată, poliţie, jandarmi. Poporul a învins!
- Asta nu-i cu putinţă! spuse Petikin.
- Nu, spuse Azadeh înspăimântată. Tatăl meu ar fi ştiut.
- A! Abdullah cel Mare, spuse Rakoczy batjocoritor. Acum ştie, dacă mai trăieşte.
- Nu-i adevărat!
- E... e posibil, Azadeh, interveni Erikki cutremurat. Asta ar explica de ce n-am văzut poliţie sau armată şi de ce mulţimea era atât de ostilă.
- Generalii n-ar face niciodată asta, spuse ea tremurând, apoi se întoarse către Rakoczy. Ar fi sinucidere, pentru ei şi alte mii. Spune adevărul, pe Allah!
Chipul lui Rakoczy oglindea bucuria, încântarea de a răsuci cuvintele şi a semăna dezbinarea care să-i neliniştească.

- Acum Iranul este-n mâinile lui Khomeini, ale mullahilor lui şi ale Gărzilor Revoluţionare.
- E o minciună!
- Dacă asta-i adevărat, Bakhtiar e un om terminat. N-o să mai...
- Prostu' ăla neputincios nici măcar n-a-nceput! Rakoczy izbucni în râs. Ayatolahul Khomeini a băgat spaima în generali şi-acum o să le ia şi gâturile, ca să termine treaba cum trebuie.
- Atunci războiul s-a terminat!
- A, războiul, se întunecă Rakoczy. Da, pentru unii.
- Da, aruncă Erikki o nadă, şi dacă ceea ce spui e adevărat, s-a terminat şi cu tine, cu tudehii, cu toţi marxiştii. Khomeini o să vă măcelărească pe toţi.
- O, nu, căpitane, Ayatolahul a fost sabia care 1-a distrus pe Şah, dar poporul a ţinut sabia.
- El şi mullahii lui şi poporul o să vă distrugă. E la fel de înverşunat anticomunist ca şi antiamerican. Ar fi mai bine s-aştepţi să vezi ce-o să se-ntâmple şi să nu te minţi singur, nu crezi? Khomeini e un om practic şi-i place să se bucure de putere, orice ar spune el acum.

Petikin o văzu pe Azadeh albindu-se la faţă şi simţi aceeaşi undă îngheţată.
- Şi kurzii? întrebă răguşit. Cum e cu ei? Rakoczy se-aplecă înainte cu un zâmbet ciudat.
- Sunt kurd, orice ţi-ar spune finlandezul despre sovietici şi KGB. Poate să dovedească ce spune? Sigur că nu! cât despre kurzi, Khomeini o să încerce să ne strivească - dacă i se îngăduie - laolaltă cu toate minorităţile tribale sau religioase. Şi străinii, şi burghezia, latifundiarii, zarafii, sprijinitorii Şahului şi, adăugă el batjocoritor, oricine nu va accepta interpretarea dată de el Coranului. Şi, dacă i se îngăduie, ticălosul va vărsa râuri de sânge în numele Dumnezeului său - al lui, nu Cel Adevărat şi Unic!

Aruncă o privire iute în jos pe fereastră, încercând să se orienteze, apoi adăugă şi mai sardonic:
- Această eretică sabie a lui Allah a servit scopului său şi acum o să fie transformată în brăzdar de plug şi îngropată.
- Vrei să spui - ucis, zise Erikki. -îngropat!

Din nou râsul.
- Voia Poporului.

Azadeh se trezi la viaţă şi încercă să-şi înfigă degetele în ochii lui, blestemându-l. El o prinse cu uşurinţă şi o ţinu la distantă, lăsând-o să se zbată zadarnic. Erikki privea cu chipul cenuşiu. Nu putea face nimic deocamdată.
- Potoleşte-te, spuse aspru Rakoczy. Tu, dintre toţi, ar trebui să doreşti să dispară ereticul. O să-l şteargă de pe faţa pământului pe Abdullah Han şi pe toţi Gorgonii, cu tine cu tot, dacă câştigă!
O împinse într-o parte.
- Poartă-te cum trebuie sau va trebui să te lovesc! Aşa e, tu ar trebui să-i doreşti cel mai tare moartea! Trase piedica pistolului mitralieră. Întoarceţi-vă, amândoi.
Se supuseră, urându-l pe om şi pistolul lui.
Periferia Teheranului se afla în faţa lor, cam la cincisprezece kilometri depărtare. Mergeau paralel cu drumul şi calea ferată, având Munţii Elbrus în stânga lor, apropiindu-se de oraş dinspre vest. Deasupra lor cerul era acoperit de nori grei, printre care nu răzbătea soarele.
- Căpitane, vezi pârâul pe care-l traversează şoseaua, podul?
- Da, îl văd, spuse Petikin, încercând să încropească un plan ca să-l doboare.
Şi Erikki se gândea la asta, socotind dacă s-ar fi putut răsuci destul de iute ca să-l înşface, însă se afla într-un loc nepotrivit pentru asta.
- Aterizează opt sute de metri către sud, în spatele măgurii aceleia. O vezi?
Nu departe de ea trecea un drum secundar care ducea la Teheran. Acolo circulaţia era mai rară.
- Da, şi după aia?
- După aia eşti liber, pentru o vreme.
Rakoczy râse si-l împunse pe Petikin în ceafă cu ţeava Pistolului.
- Cu mulţumirile mele. Dar nu te mai întoarce, staţi cu faţa înainte amândoi şi nu desfaceţi centurile de siguranţă. Nu pierdeţi din vedere nici o clipă că vă supraveghez foarte atent. Când aterizezi, aterizează cum trebuie şi fără şmecherii şi când am să fiu departe, decolează! Dar nu te-ntoarce sau s-ar putea să mă sperii. Damenii speriaţi apasă pe trăgaci, înţelegi?
- Da.
Petikin cercetă locul de aterizare. Îşi aranja casca.
- Ţi se pare în regulă, Erikki?

- Da, ai grijă la troienele de zăpadă.

Erikki încercă să-şi ascundă nervozitatea din glas.

- Ar trebui să facem un plan.
- Cred că e prea deştept, Charlie!
- Poate doar dac-o face vreo greşeală. Numai una singură.

Aterizarea decurse bine şi simplu. Zăpada, biciuită de curenţii stârniţi de elice, se învolbură pe lângă ferestre.

- Nu vă întoarceţi!

Nervii bărbaţilor erau întinşi la maximum. Auziră uşa deschizându-se si simţiră aerul rece. Apoi Azadeh tipă "Erikki!"

În ciuda ordinului, amândoi se răsuciră. Rakoczy era deja afară, trăgând-o pe Azadeh după el. Femeia izbea din picioare şi se zbătea, încercând să se agate de uşă, dar el o domina cu uşurinţă. Avea pistolul mitralieră agăţat de umăr. Instantaneu, Erikki smuci uşa din partea sa şi se strecură afară, trecu pe sub fuzelaj şi atacă. Ajunse prea târziu. O scurtă rafală la picioarele lui îl opri. Zece metri mai departe, în afara razei elicei, Rakoczy ţinea cu o mână pistolul mitralieră îndreptat către ei, cealaltă înfiptă cu putere în gâtul femeii.

Pentru o clipă Azadeh împietri şi ea, apoi îşi reînnoi eforturile, strigând şi ţipând, zbătându-se să ajungă la el, luându-l prin surprindere pe rus. Erikki făcu un salt. Rakoczy o înşfacă cu amândouă mâinile, o scutură violent, îmbrâncind-o puternic către Erikki, întrerupându-i saltul şi doborându-l la pământ odată cu ea. În aceeaşi clipă sări înapoi, se răsuci şi o rupse la fugă, apoi se întoarse din nou cu arma pregătită, cu degetul încordat pe trăgaci. Nu fu nevoie să apese, pentru că finlandezul şi femeia se aflau în genunchi, pe jumătate ameţiţi. În spatele lor, pilotul stătea pe locul lui. Erikki îşi reveni şi îşi trase protector soţia în spatele lui, pregătindu-se pentru un alt atac.

- Stai, strigă poruncitor Rakoczy, sau de data asta vă omor pe toţi. Stai! Trase o rafală de avertisment în zăpadă. Întoarceţi-vă la elicopterul! Amândoi.

Cu toate simţurile treze, Erikki îl privi suspicios.

- Plecaţi, sunteţi liberi, plecaţi!

Disperată şi înspăimântată, Azadeh se aruncă pe locul din spate. Erikki se întoarse încet, acoperind-o cu trupul lui. Cu mână fermă, Rakoczy păstră ţeava armei îndreptată către ei. Îl văzu pe finlandez aşezându-se pe tocul din spate, cu picioarele

proptite de patină, lăsând uşa deschisă. Motoarele începură imediat să prindă viteză, elicopterul se ridică la o jumătate de metru de pământ, răsucindu-se încet ca să se-ntoarcă cu faţa spre el. Uşa din spate se închise. Inima începu să-i bată mai tare.

Acum, îşi zise, muriţi cu toţii sau trăim ca să ne înfruntăm altă dată? Clipa păru să dureze o veşnicie. Elicopterul se trase înapoi metru cu metru, o ţintă tentantă. Degetul lui se încorda uşor, dar nu apăsă mai tare. Câţiva metri încă şi elicopterul se răsuci, pornind înainte printre câmpurile de zăpadă, apoi se ridică spre înălţimi.

Bun, îşi zise, simţindu-se copleşit de oboseală. Ar fi fost mai bine dac-aş fi putut păstra femeia ca ostatică, dar n-are a face. Putem pune mâna pe fiica bătrânului Abdulllah Han mâine sau poimâine. Mai pot s-o aştept pe ea şi pe Yokkonen. Între timp, e de stăpânit o ţară şi de ucis nişte generali, mullahi şi ayatolahi. Şi mulţi alţi duşmani.

CAPITOLUL 19

Aeroportul Teheran; ora 5,05 după-amiază. McIver conducea prudent pe drumul care însoţea gardul de sârmă ghimpată de protecţie, îndreptându-se spre poarta ce dădea către aerogara de mărfuri. Drumul acoperit de zăpadă era alunecos şi necurăţat, temperatura chiar sub punctul de îngheţ, cerul acoperit şi mohorât şi până la căderea nopţii nu era mai mult de o oră. Privi din nou la ceas. Nu am prea mult timp, îşi zise, încă foarte enervat de închiderea biroului său, noaptea trecută, de către komiteh. Dis-de-dimineaţă încercase să se strecoare în clădire, dar era încă păzită, şi toate rugăminţile sale de a i se îngădui să verifice telexul se dovediseră infructuoase
- Afurisit popor, spusese Genny când el intrase cu paşi mari înapoi în apartament. Trebuie să facem ceva. Ce zici de George Talbot, ne-ar putea ajuta?
- Mă îndoiesc, dar merită încercat. Dacă Valik... Se întrerupsese.
- La vremea asta cred că Tom a făcut realimentarea şi trebuie să fie aproape de capăt. Oriunde o fi ăsta.

- Să sperăm, spusese ea ca într-o rugă tăcută. Să sperăm că se termină cu bine. Ai văzut vreun magazin deschis?
- Nici unul, Gen. O să avem supă la conservă şi o sticlă de bere la prânz.
- Îmi pare rău, berea s-a terminat.

Încercase să cheme prin radio Kowissul şi celelalte baze, dar nu primise nici un răspuns. Nu putuse să prindă nici BBC nici AFN. Ascultase în fugă inevitabila tiradă antiamericană de la Radio Iranul Liber din Tabriz şi închisese dezgustat aparatul. Telefonul era mort. Încercase să citească, dar nu reuşise, frământat de gândurile la Lochart, Petikin, Starke şi toţi ceilalţi, detestând să fie ţinut departe de biroul său şi de telex şi, pentru moment, să nu poată controla lucrurile. Nu se mai întâmplase niciodată până atunci. Niciodată. Blestemat fie Şahul că a plecat şi a lăsat totul să se prăbuşească! Era minunat până acum. Orice problemă aveai, te duceai la aeroport, luai o cursă pentru Isfahan, Tabriz, Abadan, Fformuz, Al Shargaz, sau oriunde vroiai, apoi cu elicopterul restul drumului, încotro aveai chef. Câteodată Genny venea şi ea ca într-o excursie şi mâncau în aer liber şi beau bere rece ca gheaţa.
- 'Tu-le mama lor!

Chiar după prânz emiţătorul trosnise şi se trezise la viaţă. Fusese Freddy Ayre, de la Kowiss, care transmisese mesajul că reactorul avea să fie la aeroportul Teheran astăzi, în jurul orei cinci după-amiază venind de la Al Shargaz un ţinut independent aflat la o mie două sute de kilometri sud de Teheran, de cealaltă parte a Golfului, unde S-G avea un birou.
- A zis că are aprobare, Freddy? întrebase McIver înfierbântat.
- Nu ştiu. Tot ce au spus cei de acolo a fost: "ETA Teheran unu-şapte-zero-zero. Spune-i lui McIver, noi nu putem să-l contactăm". Şi a repetat de câteva ori.
- Cum stau lucrurile pe la tine?
- Cinci cu cinci. Starke e încă la Bandar-e Delam şi n-am avut alt contact cu ei decât pe fugă, acu' o juma' de oră.
- Rudi a transmis?
-Da.

McIver încercase să păstreze un ton neutru.
- Da. Păstrează legătura şi cu el şi cu noi. Ce s-a întâmplat azi-dimineaţă cu operatorul tău radio? Te-am 'chemat câteva ceasuri fără vreo scofală.

Urmase o pauză prelungă.
- E reţinut.
- Pentru ce dracu'?
- Nu ştiu, Mac... căpitane McIver. Îţi raportez de îndată ce aflu. De asemenea îndată ce îl trimit înapoi la Bandar-e Delam pe Marc Dubois. Da'... ei, aici e puţin mai delicat. Am fost toţi consemnaţi la bază. Aici în turn avem o simpatică şi amabilă santinelă înarmată, toate zborurile sunt anulate, cu excepţia unui CASEVAC, şi chiar şi atunci ni s-a ordonat să luăm gărzi cu noi şi n-avem autorizarea să depăşim în zbor zona noastră.
- Pentru ce toate astea?
- Nu ştiu. Prea stimatul comandant al bazei, colonelul Peshadi, m-a asigurat că numai astăzi, eventual şi mâine. La ora cincisprezece şi şaisprezece am primit un scurt mesaj de la căpitanul Scragger, aflat în zbor cu Charlie Eco Zulu Zulu - charter special pentru Bandar-e Delam.
- De ce dracu' se duce acolo?
- Nu ştiu, sir. Bătrânu' Ser... Căpitanul Scragger zicea că a fost solicitat de de Plessev la Siri. Eu, ăă... nu cred că mai avem prea mult timp. Amabila noastră santinei-începe să se enerveze, dar dacă poţi să trimiţi aici avionu? Peshadi spune că o să-i aprobe aterizarea. Am să-ncerc s-o trimit pe Manuela de-aici, dar nu te-aştepta la pre mult. E nervoasă ca un iepure vârât într-o cuşcă plină cu vulturi fiindcă n-are veşti de la Starke.
- Pot să-mi închipui. Spune-i că eu o trimit pe Gen. Acum am terminat. Dumnezeu ştie cit o să-mi ia să ajung la aeroport.

Se întorsese către Genny:
- Gen, împachetează...
- Ce vrei să iei cu tine Duncan? întrebase ea dulce.
- Nu eu plec, tu pleci!
- Nu fi prost, dragule, dacă vrei să ajungi la vreme la avion, ar trebui să te grăbeşti. Dar, te rog, ai grijă şi nu uita fotografiile! A, că veni vorba, am uitat să-ţi spun că în timp ce tu încercai să intri în birou, Şeherazada a trimis unul dintre servitorii ei până aici ca să ne cheme la cină.
- Gen, pleci cu avionul şi bas ta!

Cearta se încheiase cât ai clipi din ochi. El plecase şi se folosise de drumurile lăturalnice, căci cele mai multe dintre drumurile principale erau blocate de furnicare de oameni. De fiecare dată când fusese oprit ridicase fotografia lui Khomeini pe

al cărui revers scria în farsi "Trăiască Ayatolahul" şi i se făcea semn să treacă. Nu văzuse nici un soldat, nici un jandarm sau poliţai, aşa că n-avusese nevoie să scoată fotografia Şahului, sub care scria "Trăiască Gloriosul Iran". Totuşi avusese nevoie de două ore şi jumătate pentru un drum care în mod normal i-ar fi luat o oră, cu fiecare minut din ce in ce mai îngrijorat că ar fi putut ajunge prea târziu. Însă avionul nu era pe nici una dintre cele două piste paralele, nici pe platforma de beton din aerogara de mărfuri şi nici lângă clădirea terminalului din partea cealaltă a câmpului.

Aruncă din nou o privire la ceas: 5,17. încă o oră de lumină. Nu se grăbeşte deloc, îşi spuse: Măcar de-ar ajunge! Dumnezeu ştie, s-ar fi putut întoarce înapoi lângă clădirea terminalului se aflau trase câteva reactoare civile. Unul dintre ele, un '747 al Royal Iran Air, era o
epavă răsucită, distrusă de foc. Celelalte păreau în regulă. Se afla prea departe ca să le vadă însemnele, dar între ele trebuia să fie cel al Alitaliei - Paula Giancani locuia încă la ei şi Nogger Lane îşi făcea mult de lucru în preajma ei. Drăguţă fata asta, îşi zise absent.

Ajunse in faţa porţii ce dădea către aerogară de mărfuri şi depozite. Depozitul era închis de miercuri, automat joi şi vineri, zilele sfinte ale mahomedanilor si weekendul iranian - şi nu fusese cu putinţă să treacă pe acolo sâmbătă sau duminică, nici el, nici altcineva din personalul lui iranian. Poarta era deschisă şi nepăzită.

Se strecură în curte. Chiar în faţă se afla vama de mărfuri si peste tot bariere si panouri în engleză si farsi -"INTRAREA INTERZISA. INTRARE. IEŞIRE. TRECEREA OPRITĂ"- şi simbolurile diferitelor companii internaţionale de transport şi elicoptere care aveau birouri permanente aici. De obicei era aproape imposibil să intri cu maşina în curte. Acolo era de lucru zi şi noapte pentru aproape cinci sute de oameni care trebuiau să manipuleze enormele cantităţi de bunuri militare şi civile ce se revărsau în Iran în schimbul unei părţi din cele nouăzeci de milioane de dolari din venitul zilnic obţinut pe petrol. Acum însă, toată zona era pustie. Sute de lăzi de lemn şi carton, de toate mărimile, zăceau împrăştiate în zăpadă, multe deschise şi jefuite, cele mai multe sfărâmate şi amestecate cu zăpadă. Câteva autoturisme

şi camioane abandonate în paragină şi un camion incendiat. Urme de gloanţe în caroserii.

Poarta de la vamă, care închidea accesul către pistă, era închisă şi se ţinea într-o singură balama. De ea se afla prinsă o placardă pe care sta scris în engleză si farsi: INTRAREA OPRITĂ FĂRĂ APROBAREA VĂMII". Aşteptă, apoi claxona şi aşteptă din nou.

Nu-i răspunse nimeni, aşa că ieşi, deschise larg poarta şi se întoarse la maşină. La câţiva metri de partea cealaltă opri, închise poarta la loc, apoi îndreptă automobilul către depozitele S-G, baraca birourilor şi hangarele alăturate atelierului de reparaţii, care puteau adăposti patru '212 si cinci 206 si unde acum se găsea trei 206 şi un'212.

Spre uşurarea lui, uşile principale erau încă închise şi încuiate. Se temuse că depozitele şi hangarul ar fi putut fi sparte şi jefuite sau distruse. Era principalul lor depozit pentru piese de schimb şi reparaţii în Iran. În inventarul său se aflau piese şi scule pentru reparaţii de peste două milioane de dolari, laolaltă cu propriile lor pompe de alimentare cu benzină şi rezervoare subterane care conţineau o foarte secretă rezervă de vreo zece mii de litri de carburant pentru elicoptere, pe care McIver o "pierduse" când începuseră necazurile.

Scrută cerul cu privirea. Vântul îi spuse că avionul avea să aterizeze dinspre vest, pe Pista 29 Stângă, dar încă nu se vedea nici urmă de el. Descuie uşa, o închise în urma lui şi trecu grăbit prin holul îngheţat către biroul principal şi telex. Era închis.

- Idioţi blestemaţi! murmură.

Ordinele în vigoare spuneau că telexul trebuia să stea permanent deschis. Când îi dădu drumul, nu se întâmplă nimic. Încercă întrerupătoarele de la becuri, dar nici ele nu se aprinseră.

- Afurisită ţară!

Nemulţumit, merse până la radio-emiţătoare şi le deschise pe amândouă - UHF şi VHF. Ambele se puteau alimenta de la baterii în caz de urgenţă. Zumzetul lor îl reconforta.

- Eco Tango Lima Lima, rosti limpede, clar în microfon literele de înregistrare a aparatului - ETLL. Aici McIver, mă auziţi?

- Eco Tango Lima Lima. Sigur că da, bătrâne, primi deîndată răspunsul laconic. Suntem cam singuri aici sus. Tot chemăm de o juma' de oră. Unde eşti?

- La biroul de mărfuri. Iartă-mă, Johnny, spuse, recunoscând vocea căpitanului-pilot al avionului lor. A fost al dracului de greu s-ajung aici, acum am sosit. Unde sunteţi?
- La douăzeci şi şapte de kilometri sud - chiar în ciorbă - trecem de nouă mii pe approach-ul obişnuit. Ne aşteptăm să ajungem pe Pista 29 Stânga. Ce se-ntâmplă, Mac? Nu putem prinde-turnul de la Teheran. De fapt, n-am primit nici măcar un răspuns de când am intrat în spaţiul aerian iranian.
- Sfinte Dumnezeule! Nici de la radarul din Kish?
- Nici de la ei, bătrâne! Care-i treaba?
- Nu ştiu. Turnul a lucrat ieri până pe la miezul nopţii, militarii ne-au dat liber pentru un zbor către sud.

McIver era surprins ştiind că radarul de la Kish era tare tipicar în privinţa traficului aerian intern şi extern, în special a zborurilor care traversau Golful.
- Întregul aeroport e pustiu şi te cam ia cu fiori. Venind încoace am dat de o mulţime de lume prin tot oraşul. Câteva puncte de control pe şosea, dar nimic ieşit din comun. Nici încăierări, nici altceva.
- Ceva probleme cu aterizarea?
- Mă îndoiesc că funcţionează vreunul dintre aparatele de control, dar plafonul de nori e cam pe la o mie trei sute şi vizibilitatea cam şaizprezece kilometri. Pista pare în regulă.
- Ce crezi?

McIver cântări toate elementele pro şi contra unei aterizări fără asistenţa sau aprobarea turnului de control.
- Aveţi destul combustibil pentru drumul de întoarcere?
- O, da. N-aveţi cum să ne alimentaţi?
- Doar în caz de urgenţă, până una-alta.
- Am intrat în stratul de nori la o mie cinci sute şi vă am la vedere.
- Okay, Eco Tango Lima Lima. Vântul bate din est cam cu zece noduri. Normal aţi ateriza pe 29 Stânga. Baza militară pare închisă şi pustie, aşa că n-ar trebui să mai fie şi alte zboruri. Toate zborurile civile interne sau externe au fost anulate. Vă sugerez să faceţi o trecere şi dacă vi se pare în regulă să veniţi direct. Nu vă mai pierdeţi vremea pe sus, prin jur sunt prea mulţi glumeţi cărora le place să apese pe trăgaci. Imediat ce aţi aterizat, întoarceţi şi pregătiţi-vă pentru o decolare rapidă, în caz ca e nevoie. O să vă ies în întâmpinare cu maşina.

- Eco Tango Lima Lima.

Îşi scoase batista şi-şi şterse palmele şi fruntea, dar când se ridică simţi inima răsucindu-i-se în piept: în uşa deschisă stătea un ofiţer al vămii cu mâna sprijinită neglijent pe pistolul din toc. Uniforma îi era pătată si şifonată şi faţa rubicondă spuzită de ţepii unei bărbi nerase de trei sau patru zile.

- Oh, spuse McIver luptându-se să pară calm, salaam aga - vă salut, Excelenţă.

Nu-l recunoscu ca pe unul dintre obişnuiţii biroului. Omul îşi mişcă ameninţător pistolul în toc şi privirile-i alergară de la McIver către emiţător şi înapoi. Cu opintiri, pentru că vorbea prea puţin persana, spuse:

- Inglissi me dania aga? Be-bahk-shid man zaban-e shoma ra khoob nami-danan. Vorbiţi englezeşte, domnule? Vă rog să mă iertaţi, dar eu nu vorbesc limba domniei-voastre.

Ofiţerul mârâi.

- Ce faci aici? spuse într-o engleză stâlcită, lăsând să i se vadă dinţii pătaţi de tutun.

- Sunt... sunt căpitanul McIver, şeful S-G Helicoptere, răspunse el prudent şi rar. Verific doar telexul şi aştept un avion care trebuie să sosească.

- Avion!? Ce avion?

În momentul acela aparatul trecu la trei sute de metri deasupra aeroportului. Vameşul ieşi grăbit afară pe tarmac, urmat îndeaproape de McIver. Văzură liniile plăcute, curate, ale reactorului bimotor profilându-se pe norii de culoarea mâlului şi-l urmăriră câteva clipe lansându-se în picaj într-un viraj abrupt, ca să se înscrie la aterizare.

- Ce avion? Ei?!

- E avionul nostru obişnuit, avionul obişnuit de la Al Shargaz. Numele îl făcu pe om să izbucnească într-o explozie de invective.

- Be bahk shid nana dhan konan

- Îmi pare rău, nu înţeleg.

- Nu aterizare... Nu aterizare, înţelegi?

Omul arătă furios de la avion către birou, la emiţător.

- Spune avion!

McIver dădu din cap liniştit, fără să se simtă câtuşi de puţin liniştit şi-i făcu semn să intre. Numără zece mii de riali - cam o sută zece dolari, şi-i oferi.

- Ei- Vă rog acceptaţi taxa de aterizare - bani de aterizare.
Omul revărsă o altă ploaie în farsi.
McIver puse banii pe masă, apoi trecu pe lângă el în magazie. Descuie o uşă. În mica încăpere, puse acolo chiar pentru acest scop, se găseau tot felul de resturi de piese şi trei bidoane de tablă cu benzină, de câte douăzeci de litri fiecare. Ridică unul şi-l puse în afara uşii, amin-tindu-şi ce-i spusese generalul Valik: peşcheşul nu e mită, ci un dar şi un bun obicei iranian. După o secundă se hotărî să plece din uşă, dar o lăsă deschisă. Trei bidoane puteau să fie mai mult decât o garanţie că nu se va ivi vreo problemă.
- Bebahk shid, aga - vă rog să mă scuzaţi, domnule. Apoi adăugă în englezeşte:
- Trebuie să mă întâlnesc cu şefii mei.
Ieşi afară din clădire şi urcă în maşină fără să privească înapoi.
- Ticălos afurisit, gata să fac un infarct, murmură, apoi îl dădu uitării şi conduse maşina până pe pista de parcare, către punctul de oprire.
Zăpada nu era mai adâncă de câţiva centimetri şi nu prea rea. Singurele urme erau cele lăsate de maşina lui şi pista principală era la fel de virgină. Vântul se înteţise, amplificând senzaţia de frig. Nu-l băgă în seamă, concentrându-se asupra avionului. Aparatul făcu un viraj strâns, cu trenul de aterizare coborât şi flapsurile scoase, planând uşor lateral, cu pricepere, ca să piardă din înălţime şi să scurteze distanţa de apropiere.
John Hogg semnaliza cu luminile de poziţie şi coborî aparatul, lăsându-l să ruleze până se aşeză în siguranţă pe sol şi abia atunci, cu mare precauţie, începu să folosească frânele. Se întoarse pe pista de parcare şi mări puterea motoarelor ca să ajungă până la McIver. Lângă prima alee de acces opri. Până când McIver ajunse lângă fuzelaj, uşa fu deschisă, scara coborâtă şi John Hogg îl aştepta la piciorul ei, într-o scurtă matlasată, bâtând din picioare ca să nu îngheţe.
- Salut, Mac! strigă
Era un bărbat îngrijit, subţiratic, cu o faţă smeadă si mustaţă.
- Mă bucur să te văd. Hai înăuntru, o să-ţi fie mai cald!
- Bună idee.

McIver opri motorul şi-l urmă în sus, pe trepte. în interior domnea o căldură plăcută, luminile erau aprinse, cafeaua pregătită, ziarele londoneze în-rastelul lor. McIver ştia că avea să găsească vin şi bere în frigider, o toaletă cu scaun şi hârtie moale în spate - din nou civilizaţia. Flutură mâna către copilot.
- Mă bucur atât de mult să te văd, Johnny! Rămase cu gura căscată.
Aşezat într-unui dintre scaunele rabatabile ale avionului de opt locuri, cu faţa luminată de un zâmbet, stătea Andrew Gavallan.
- Hello, Mac!
- Dumnezeule! Dumnezeule, Chinezoiule! cât mă bucur să te văd, spuse McIver dându-i un ghiont. Ce dracu faci? De ce nu mi-ai spus cavii? Ce-a fost în capul tău?
- Încetişor, flăcăule! Cafea?
- Dumnezeule, da. McIver se aşeză în faţa lui.
- Ce face Maureen? Dar micuţa Electra?
- Grozav - nemaipomenit! Se apropie cea de-a doua zi de naştere a ei şi-i deja o teroristă. M-am gândit că ar fi bine să schimbăm o vorbă, aşa că mi-am luat catrafusele şi iată-mă.
- Nu pot să-ţi spun cât de mult mă bucur. Arăţi grozav, spuse McIver şi aşa şi era.
- Mulţumesc, flăcăule. Nici tu nu stai aşa rău. Ce mai faci? De-adevăratelea, Mac, întrebă Gavallan ceva mai apăsat.
- Excelent.
Hogg aşeză cafeaua în faţa lui McIver şi alături de ea un păhărel de whisky pentru el şi un altul pentru Gavallan.
-Ah, mulţumesc Johnny, spuse McIver luminându-se la faţă. Sănătate!
Ciocni paharul cu Gavallan şi înghiţi alcoolul, mulţumit.
- Sunt îngheţat ca întruchiparea milei. Abia am scăpat dintr-o ciocnire cu un afurisit de la vamă. De ce-ai venit? Vreo problemă, Andy? O, da ce-i cu avionul? Şi revoluţionarii şi loialiştii sunt foarte sensibili. Oricare dintre ăştia ar putea sosi în forţă să ţi-l confişte.
- Johnny Hogg ţine un ochi deschis în partea asta. O să vorbim într-un minuţel şi de problemele mele. Dar am hotărât că ar fi mai bine să vin şi să văd cu ochii mei. Avem prea multe în joc acum, aici şi afară, cu toate contractele şi aparatele astea noi

pe cale de a sosi. X 63 ar da lovitura, Mac! Nu poate fi ceva mai bun.
- Minunat, când le primim?
- La anul. Îţi spun mai multe despre asta mai încolo. Acum, pentru mine Iranul este prioritatea numărul unu. Trebuie să punem la cale ceva planuri în caz de urgenţă, cum să ţinem legătura şi toate astea. Ieri am pierdut ore întregi în Al Shargaz încercând să obţin o aprobare iraniană pentru Teheran, dar n-am avut succes, chiar şi ambasada lor era închisă. Am fost personal la clădirea lor, Al Mulla, dar era închisă că nici musca nu putea intra acolo. L-am pus pe reprezentantul nostru să sune acasă la ambasador, dar acesta ieşise să prânzească în oraş toată ziua! până la urmă am fost la Controlul Aerian de aşteptăm, dar până la urmă i-am dus cu vorba şi mi-au dat aprobarea de decolare doar ca să tragem o fugă - şi uite-mă aici. Mai întâi, care e situaţia operaţiunilor noastre la Al Shar?

McIver îi istorisi ce ştia. Lui Gavallan i se risipi cea mai mare parte a bunei dispoziţii.
- Deci Charlie a dispărut, Tom Lochart îşi riscă chiar capul şi toate afacerile noastre din Iran - prosteşte sau vitejeşte, depinde cum priveşti lucrurile, Duke Starke e în Bandar-e Delam cu Rudi, Kowissul e în stare de asediu şi am fost aruncaţi afară din birourile noastre.
- Da, spuse morocănos McIver, am autorizat zborul lui Tom...
- Aş fi făcut acelaşi lucru, probabil, dacă aş fi fost acolo, deşi nu-i o scuză pentru primejdia în care e vârât - el, noi, sau amărâtul ăla de Valik cu familia lui. Dar aşa e, SAVAK e o chestie prea împuţită pentru a place cuiva.

Gavallan era evident zguduit, deşi nu lăsa să se vadă nimic pe faţă.
- Ian a avut din nou dreptate.
- Ian? Dunross? L-ai văzut? Ce face bătrânul pişicher?
- M-a sunat din Shanghai. Îi istorisi ce aflase.
- Care sunt ultimele ştiri în privinţa situaţiei politice de aici?
- Ar trebui să ştii mai multe decât mine. Aici primim veşti adevărate numai prin BBC şi VOA. încă nu sunt ziare de nici un fel şi circulă doar zvonuri, continuă McIver, gândindu-se de fapt la vremurile bune pe care le petrecuse cu Dunross în Hong Kong.

Îl învăţase să piloteze un mic elicopter cu un an înainte de a i se alătura lui Gavallan la Aberdeen şi, deşi nu se întâlneau prea des, lui McIver îi făcuse nespusă plăcere compania celuilalt.

- Bakhtiar e încă sus, cu armata în spatele lui, dar Bazargan şi Khomeini îl muşcă de buci... O, drace, am uitat să spun, Boss Kyabi a fost ucis.

- Iisuse Christoase, asta-i groaznic! De ce?

- Nu ştim de ce, sau cum, sau de cine. Ne-a spus Freddy Ayre.

- Mă iertaţi că vă-ntrerup, sir, se auzi în difuzoare vocea placida a lui Hogg cu o notă de grabă, dinspre terminal vin către noi trei maşini încărcate ochi cu arme si oameni.

Amândoi bărbaţii priviră afară prin micile ferestre rotunde. Se zăreau maşinile. Gavallan ridică binoclul şi-l îndreptă către ele.

- Cinci sau şase oameni în fiecare maşină. Pe locul din faţă din prima maşină e un mullah. Oamenii lui Khomeini.

Atârnă binoclul de gât şi ieşi repede de pe locul lui.

- Johnny!

Hogg era deja la uşă.

- Da.

- Planul B.

Imediat Hogg ridică degetul mare în sus şi în aceeaşi clipă mări puterea motoarelor, în timp ce Gavallan se zbătea să se strecoare într-o scurtă îmblănită şi ridică din fugă un mic sac de călătorie.

- Hai, Mac.

O porni înaintea lui în jos pe trepte, sărind câte două odată. McIver îl urmă imediat. În clipa în care ajunseră jos, treptele fură trase înapoi, uşa închisă, motoarele îşi măriră turaţia şi aparatul se îndepărtă, prinzând viteză.

- Întoarce-te cu spatele către maşini, Mac! Nu te uita la ei, uită-te la avionul care pleacă.

Totul se petrecuse atât de iute, încât McIver abia avusese timp să îşi tragă fermoarul scurtei. Una dintre maşini se desprinse din grup ca să intercepteze avionul, dar acum acesta îşi lua avânt pe pistă. În câteva secunde se ridică şi fu departe. Se întoarseră către maşinile ce se apropiau.

- Şi-acum, Andy?

- Asta depinde de comitetul de primire.

- Ce dracu' era "Planul B"?
- Ceva mai bun decât planul C, flăcăule. Asta însemna ori la bal ori la spital. Planul B: eu ies, Johnny decolează imediat şi nu spune nimănui că a trebuit să plece în grabă, mâine la aceeaşi oră se întoarce, dacă n-are contact vizual sau radio, atunci Johnny sare o zi şi vine cu o oră mai devreme şi tot aşa, timp de patru zile. După care stă pe coadă în Al Shargaz si aşteaptă alte instrucţiuni
- Planul A?
- Asta dacă am fi putut rămâne în siguranţă peste noapte - el de pază în avion, eu cu tine.

Maşinile se opriră scrâşnind din frâne. Mullahul şi Gărzile Verzi îi înconjurară cu armele îndreptate către ei, toată lumea vociferând. Brusc, Gavallan mugi "Allah-u Akbar!" şi toţi se opriră descumpăniţi. Îşi ridică foarte teatral pălăria către mullah, înarmat şi el ca şi ceilalţi, şi scoase un document scris în farsi ce arăta foarte oficial şi care avea un sigiliu greu, din ceară roşie, în partea de jos. Îl înmână mullahului.
- Este permisul de aterizare la Teheran, de la noul ambasador al Iranului la Londra, îi spuse senin lui McIver, în timp ce ceilalţi oameni se înghesuiau în jurul mullahului, holbându-se la hârtie. M-am oprit în drum la Londra ca să-l iau. Spune că sunt un VIP într-o problemă oficială şi pot să vin şi să plec fără oprelişti.
- Cum dracu' ai reuşit asta? întrebă McIver admirativ.
- Cu multă influenţă, flăcăule! Influenţă şi un mare heungyau, adăugase, prudent, echivalentul peşcheşului în cantoneză.
- Ai să vii cu noi, rosti cu accent american un tânăr bărbos, aflat lângă mullah. Eşti arestat!
- Pentru ce, dragul meu domn?
- Aterizare ilegală, fără autorizaţie. Gavallan împunse hîrtia cu degetul.
- Aici este autorizarea oficială de la propriul vostru ambasador la Londra. Trăiască revoluţia! Trăiască Ayatolahul Khomeini!

Tânărul şovăi, apoi traduse mullahului. Urmă un schimb furios de replici şi murmure din partea grupului.
- Voi veţi veni amândoi cu noi!
- Vă urmăm în maşina noastră. Haide, Mac, spuse Gavallan hotărât şi se urcă pe locul de lângă şofer.

McIver porni motorul. Pentru moment ceilalţi fură depăşiţi de situaţie, apoi cel care vorbea englezeşte şi un altul se strecurară în spate. Amândoi aveau cîte un AK 47.
- Mergeţi la terminal! Voi arestaţi, în clădirea aerogării, lângă ghişeul imigrărilor, se aflau alţi inşi cu atitudini duşmănoase şi un funcţionar oficial de la imigrări, foarte nervos. McIver îi prezentă deîndată permisul de intrare în aeroport şi permisul de muncă, explicându-i cine erau el şi Gavallan şi cum lucrau sub contract pentru IranOil şi încercă să-i ducă cu vorba, dar i se făcu un semn poruncitor să tacă. Funcţionarul examina documentele şi paşaportul lui Gavallan cu multă meticulozitate şi fără grabă, în tot acest timp tinerii înghesuindu-i şi sufocându-i cu mirosul trupurilor lor. Apoi omul deschise geanta de voiaj a lui Gavallan şi scotoci brutal, dar nu conţinea decât aparatul de ras, o cămaşă de schimb, lenjerie şi pijamale şi o sticlă de whisky de un sfert. Sticla fu confiscată pe dată de unul dintre tineri, deschisă şi vărsată pe podea.
- Dew neh îoh moh, spuse suav în chineză Gavallan şi McIver aproape că se-necă. Sus cu revoluţia!
- Mullahul îl luă la întrebări pe funcţionar şi putură să vadă spaima pe chipul omului. Într-un târziu, tânărul care vorbea englezeşte spuse:
- Autorităţile vor păstra acte şi paşaport şi voi explicaţi mai mult mai târziu.
- Am să-mi păstrez paşaportul, spuse Gavallan blând.
- Autorităţile păstrează! Duşmanii poporului vor suferi. Cei care încalcă legea, aterizări ilegale şi veniri aici, vor suferi pedeapsa islamică. Excelenţa Sa vrea să ştie cine în avion cu voi.
- Doar echipajul meu de două persoane. Sunt pe lista ataşată aprobării pentru aterizare. Acum, paşaportul meu, vă rog! Şi acel document...
- Autorităţile păstrează! Unde stai?
McIver îşi dădu adresa. Tânărul traduse. Din nou urmă o discuţie înfierbântată.
- Trebuie să vă spun: acum avioanele voastre nu pot să zboare sau aterizări fără permise mai întâi. Toate avioanele Iranului... Toate avioanele acum în Iran aparţin statului şi...
- Avioanele aparţin proprietarilor de drept. Proprietarilor de drept, spuse McIver.

- Da, spuse tânărul, dispreţuitor. Statul nostru islamic e proprietar. Dacă nu place legi, pleacă! Pleacă Iran! Noi nu chemat la tine aici.
- Ah, dar greşeşti! Noi, cei de la S-G Helicopters, am fost invitaţi aici. Noi lucrăm pentru guvernul vostru şi am servit IranOil ani de zile.
Bărbatul scuipă.
- IranOil firma Şahului. Statul Islamic are petrolul, nu străinii. Voi curând arestaţi cu toţi ceilalţi pentru mare crimă: furat petrolul Iranului.
- Prostii! N-am furat nimic. Am ajutat Iranul să intre în secolul douăzeci. Am...
- Pleacă Iran dacă vrei, spuse din nou cel ce vorbea fără să-i dea atenţie. Acum toate ordinele vin de la Imamul Khomeini. El spune nu aterizări sau decolări fără îngăduinţă. De fiecare dată o gardă de la Khomeini merge cu fiecare avion. Înţelegi?
- Noi înţelegem-ce spuneţi, replică Gavallan politicos. Pot să vă rog să ne daţi asta în scris? Căci guvernul Bakhtiar s-ar putea să nu fie de acord.
Omul traduse şi se iscă un hohot general de râs.
- Bakhtiar s-a dus, spuse bărbatul printre hohote de râs. Potaia Şahului se ascunde. Se ascunde, înţelegi? Imamul este guvernul. El singur.
- Da, desigur, spuse Gavallan fără să-l creadă. Deci putem pleca?!
- Pleacă. Mâine prezentaţi autorităţi.
- Unde şi care autorităţi?
- Autorităţile Teheran.
Omul traduse pentru ceilalţi şi din nou toată lumea râse. Mullahul băgă în buzunar paşaportul şi celelalte documente şi plecă călcând apăsat, plin de importanţă. Gărzile îl însoţiră, luându-l cu ele şi pe asudatul ofiţer. Ceilalţi o porniră care încotro, în aparenţă fără ţintă. Câţiva rămaseră să-i privească, sprijiniţi de perete, fumând, cu carabinele militare agăţate neglijent de umăr. Clădirea era foarte friguroasă şi deosebit de goală.
- Are în mare măsură dreptate, ştii?
Gavallan şi McIver priviră în jur. Era George Talbot de la Ambasada Britanică, un bărbat scund, uscăţiv, de cincizeci şi cinci de ani, îmbrăcat într-un pardesiu gros şi pe cap cu o

căciulă rusească de blană. Stătea în uşa biroului vamal. Lângă el se afla un bărbat cam de şaizeci de ani, înalt, lat în umeri, cu ochi de un albastru palid, foarte duri, cu mustaţa cenuşie şi tunsă scurt, ca şi părul, îmbrăcat obişnuit - fular, pălărie şi un pardesiu vechi. Amândoi fumau.
- O, hello, George, mă bucur să te văd! Gavallan se îndreptă către el, întinzându-i mîna. Îl cunoştea de ani de zile, fuseseră şi în Iran şi în Malaya, unde lucrase Talbot mai înainte şi unde S-G avea de asemenea vaste operaţii de deservire a exploatărilor petroliere.
- De când eşti aici?
- Doar de câteva minute. Talbot strivi ţigara, tuşind absent.
- Hello, Duncan! Ei, grozavă brambureală, nu-i aşa?
- Da, aşa-i.
        Gavallan aruncă o privire scurtă celuilalt bărbat.
- Ah, îmi dai voie să ţi-l prezint pe dl. Armstrong? Gavallan îi scutură mâna.
- Hello, spuse, întrebându-se unde îl mai văzuse şi cine era, măsurându-i căutătura fermă şi chipul aspru.
        Cincizeci de lire pentru un nasture rupt că dacă-i american e de la CIA, se gândi.
- De la ambasadă? întrebă ca din întâmplare, ca să afle.
        Omul zâmbi şi scutură din cap.
- Nu, sir.
        Îşi ascuţise auzul, dar nu putu să identifice accentul - englezesc sau american. Poate fi şi unul şi altul.
        Sau canadian, se gândi. E greu de spus după două cuvinte
- Cu treburi oficiale pe-aici? întrebă McIver.
- Da şi nu.
        Talbot se îndreptă cu paşi mari către uşa care ducea spre pista aeroportului, unde se afla parcată maşina lui McIver, îndepărtându-i de urechi iscoditoare.
- De fapt, în clipa în care am auzit apropiindu-se reactorul vostru, noi, ăăă, ne-am grăbit încoace sperând că ai putea să iei nişte, ăăă, cum să zic, nişte misive pentru guvernul Majestăţii Sale. Ambasadorul v-ar fi mai mult decât recunoscător. Dar, ei bine, am ajuns aici chiar la vreme ca să vă vedem avionul decolând. Păcat!
- Aş fi bucuros să vă ajut oricum, spuse Gavallan la fel de încet. Poate mâine?

Văzu brusc schimbul de priviri dintre cei doi bărbaţi şi se întrebă încă o dată ce i se părea a nu fi în regulă.

- E cu putinţă, domnule Gavallan? întrebă Armstrong.

- E cu putinţă.

Gavallan hotărî că era englez, deşi nu în întregime. Talbot zâmbi şi tuşi fără să bage de seamă.

- O să plecaţi cu sau fără aprobare iraniană, permis oficial sau paşaport?

- Eu... hm... am într-adevăr o copie a acelui document şi un alt paşaport. Am cerut oficial unul de rezervă în cazul unei astfel de eventualităţi.

Talbot oftă.

- Neobişnuit, dar înţelept. O, apropo, mi-aş dori tare mult o copie a permisului de aterizare oficial pe care-l ai.

- Poate că nu-i o idee atât de bună - oficial. Nu poţi şti niciodată la ce şarlatanii pot recurge unii oameni în zilele astea.

Talbot râse, după care zise:

- Dacă, ăă... pleci mâine, am aprecia foarte mult dac-ai fi atât de bun să-l iei pe domnul Armstrong cu dumneata, bănuiesc că Al Shargaz este ţinta.

Gavallan şovăi.

- E o cerere oficială? Talbot zâmbi.

- Oficial neoficială.

- Cu sau fără aprobare iraniană, permis sau

- Eşti perfect îndreptăţit să întrebi asta. Garantez că hârtiile domnului Armstrong vor fi în perfectă regulă.

Adăugă, evident pentru a încheia conversaţia:

- Aşa cum atât de bine ai subliniat, în zilele noastre unii oameni nu cunosc nici o măsură când e vorba de şarlatanii.

Gavallan dădu din cap.

- Foarte bine, domnule Armstrong. Eu am să fiu cu căpitanul McIver. Depinde de dumneata să dai de noi. Cel mai devreme, ETD ar fi aici în jur de cinci după-amiazâ, dar n-am să aştept după dumneata. E-n regulă?

- Mulţumesc, sir.

Gavallan ascultă din nou atent, dar tot nu se putu hotărî.

- George, la începutul discuţiei spuneai de piticania arogantă "Are dreptate, ştii?". Dreptate în privinţa cui? Că acum trebuie să descopăr şi să mă prezint cine ştie cărei autorităţi necunoscute din Teheran?

- Nu, că Bakhtiar a demisionat şi se-ascunde. Amândoi bărbaţii rămaseră cu gurile căscate.
- Sfinte Dumnezeule! Eşti Sigur?
- Bakhtiar a demisionat oficial cu câteva ore în urmă şi, foarte înţelept din partea lui, a dispărut.
Vocea lui Talbot era moale şi calmă, iar fumul de ţigară îi puncta cuvintele.
- De fapt situaţia a devenit dintr-o dată destul de delicată. De aici şi... ăăă... neliniştea noastră în privinţa hm... cum să zic... în sfârşit, să lăsăm asta. Noaptea trecută, Şeful Statului Major, generalul Ghara-Baghi, sprijinit de ceilalţi generali, a ordonat tuturor trupelor să se întoarcă înapoi în cazărmi, declarând că forţele armate erau acum neutre şi prin asta lăsându-l fără apărare pe primul lor ministru legal şi statul în mâinile lui Khomeini.
- Neutre? îl îngână Gavallan neîncrezător. Asta-i imposibil! Imposibil, e ca şi cum s-ar sinucide!
- Sunt de acord, dar e-adevărat.
- Christoase!
- Desigur, numai o parte din unităţi se vor supune altele vor lupta, continuă Talbot. Fără îndoială, poliţia şi SAVAK nu sunt afectate, ei n-o să se lase, deşi bătălia lor va fi pierdută până la urmă. Insha Allah, bătrâne. până atunci vom înota în sânge până la genunchi, stai liniştit.
McIver întrerupse tăcerea.
- Dar dacă Bakhtiar... asta nu-nseamnă că s-a terminat? S-a terminat, spuse din ce în ce mai înfierbântat, războiul civil s-a terminat, să-i mulţumim Domnului pentru asta! Generalii au oprit adevărata baie de sânge, cea mare. Acum putem cu toţii să revenim înapoi la normal. Necazurile au luat sfârşit!
- Oh, nu, dragul meu prieten, spuse şi mai liniştit Talbot, necazurile abia au început.

CAPITOLUL 20

La sonda Bellissima; ora 6,35 seara. Apusul de soare era superb, norii tiviţi cu roşu, jos, deasupra orizontului, cerul limpede, curat, luceafărul de seară strălucitor iar secera lunii neştirbită. Dar era foarte frig acolo, la peste patru mii de metri,

şi deja se întunecase către est, iar Jean-Luc identificase cu greu elicopterul care se apropia.
- Uite-l că vine, Gianni! strigă el către sondor. Asta avea să termine cea de-a treia tură a lui Scot Gavallan.Toată lumea, sondori, bucătari, muncitori, trei pisici şi patru câni, inclusiv un canar aparţinându-i 1ui Gianni Salubrio - fuseseră deja transportaţi în siguranţa la sonda Rossa. Excepţie făceau Gianni, Pietro şi alţi doi oameni care încă mai erau ocupaţi cu închiderea sondei şi Mario Guineppa, care ţinuse să rămână până la capăt, în ciuda insistenţelor lui Jean-Luc.

Jean-Luc păstră un ochi îngrijorat îndreptat către troianul de zăpadă care atârna deasupra şi care trosnea din când în când, făcându-l să simtă fiori pe şira spinării. Când elicopterul se întorsese prima dată, toată lumea îşi ţinuse răsuflarea, înspăimântată de zgomot, deşi Pietro îi asigurase că erau doar palavre: numai dinamita putea să pornească o avalanşă sau Dumnezeu. Şi atunci, ca şi cum ar fi vrut să dovedească că se înşeală, troianul se mişcase din nou, doar puţin, dar îndeajuns ca să le oprească respiraţia celor care încă mai rămăseseră la sonde.

Pietro închise ultimul întrerupător şi turbinele generatoarelor Diesel începuseră să-şi încetinească rotaţia. Îşi şterse obosit fruntea, lăsând pe ea o urmă de ulei. Îl dureau spatele şi mâinile din pricina poziţiei şi a frigului, dar puţul era închis şi asigurat cât de bine putuse. Zări deasupra prăpastiei elicopterul începând o manevră prudentă de apropiere.
- Să mergem, spuse în italiană către ceilalţi. Nu mai putem face altceva pe-aici. Nimic altceva decât să aruncăm dracului în aer rahatul ăla care atârnă deasupra noastră.

Ceilalţi îşi făcură nervoşi cruce şi porniră tropăind prin zăpadă către platforma elicopterului, lăsându-l singur. Privi în sus către creastă.
- Parc-ai fi vie, murmură. Un monstru împuţit gata să se rostogolească ca să mă-nghită pe mine şi sonda mea. Dar n-ai s-o faci, târfă!

Intră în mica magazie de dinamită şi luă cele două încărcături de explozibil pe care le pregătise - şase batoane de dinamită în fiecare, legate în jurul unei capse cu un fitil de treizeci de secunde. Le puse cu grijă într-o geantă mică, împreună cu o brichetă si o cutie de lumânări de rezervă.

- Sfântă Fecioară, se rugă simplu, fă ca blestemăţiile astea să funcţioneze!
- Pietro, hei, Pietro!
- Vin, vin! E destul timp!

Ajuns afară, văzu faţa albă, ciupită de vărsat a lui Gianni.
- Ce se-ntâmplă?
- Guineppa. Mai bine hai să vezi.

Mario Guineppa zăcea pe spate, horcăind şi dând ochii peste cap. Jean-Luc se afla lângă pat, ţinându-l de încheietura mâinii.
- Bate când iute... când de-abia pot să-l simt, spuse neliniştit.
- Mario a trecut printr-un control medical serios acum patru săptămâni. Cel anual. Cardiogramă, totul. Foarte serios. A ieşit perfect! Pietro scuipă pe podea. Doctorii!
- A fost prost c-a insistat să rămână, spuse Gianni.
- El e şeful, face ce-i place. Hai să-l punem pe targa şi s-o luăm din loc, adăugă grav Pietro. Nu mai putem face nimic pentru el aici. La dracu' cu dinamita. O s-o facem mâine sau poimâine. Îl ridicară cu grijă, îl înfăşurară ca să-i fie cald şi-l transportară afară din rulotă, prin zăpadă, către elicopterul care-aştepta.

Chiar când ajunseră lângă platformă, muntele gemu. Priviră în sus. Zăpada şi gheaţa începură să se rostogolească, prinzând viteză. În câteva secunde, avalanşa se pornise în forţă. Nu era timp să fugă. N-aveau altceva de făcut decât s-aştepte. Mugetul crescu, zăpada se scurse de pe munte şi purtă cu ea în abis o rulotă şi unul dintre marile rezervoare de oţel. Apoi se opri.
- Mamma mia! oftă Gianni făcându-şi cruce. Credeam că ne-am dus de data asta.

Şi Jean-Luc îşi făcuse cruce.

Troianul de deasupra lor părea şi mai ameninţător. Mii de tone aplecate deasupra aşezării, parte din suprafaţa stâncilor descoperită. Pale mici de zăpada cădeau continuu.
- Jean-Luc!

Era Guineppa. Avea ochii deschişi.
- Nu... Nu aştepta... Dinamitează acum... Trebuie, trebuie!

Pietro spuse:
- Are dreptate. Acum său niciodată! Te rog... mă simt bine... mamma mia, fă-o acum! Mi-e bine.

Alergară către elicopter. Targa încăpu de-a curmezişul nudului de scaune din faţă şi fu legată repede la locul ei. Ceilalţi îşi puseră centurile de siguranţă. Jean-Luc urcă in carlingă, se aşeză pe scaunul din stânga şi-şi puse căştile.

- E-n regulă, Scot?

- Formidabil, bătrâne. Ce face Guineppa?

- Nu prea bine. Jean-Luc verifică instrumentele. Totul era pe verde iveau îndeajuns combustibil.

- Merde! Căciula aia poate să se lase în fiecare clipă, ai grijă la curenţii de aer, s-ar putea să fie destul de răi şi-n sus şi-n jos!

Scot îi întinse încă o pereche de căşti care era legată în reţeaua lor.

- Uite, le-am racordat pentru Pietro cât timp am aşteptat la Rosa. Să i le dai când ne ridicăm. Nu prea mă simt în siguranţă aici.

- Dă-i drumul!

Scot trase maneta de gaze şi ridică aparatul de pe sol, dădu puţin înapoi, se întoarse şi ajunse deasupra prăpastiei. Când începură urcarea, Jean-Luc se strecură peste scaun înapoi în cabină.

- Uite, pune astea pe cap, Pietro! Acum eşti în legătură cu noi, în faţă.

- Bun, foarte bine!

Pietro îşi alesese cel mai apropiat scaun de uşă.

- Când începem, pentru Dumnezeu, pentru sănătatea mea şi-a mamei tale, să nu cazi!

- Pietro râse nervos. Jean-Luc se mai uită o dată la Guineppa care părea să se simtă mai bine acum, merse din nou în faţă şi-şi puse căştile.

- M-auzi, Pietro?

- Si, si, amico!

Elicopterul se ridică spiralând. Ajunse la acelaşi nivel cu creasta. Din acest unghi, troianul de zăpadă nu părea atât de periculos. Începură să se legene uşor.

- Urcă încă treizeci de metri, amico, se auzi în căşti şi mai spre nord.

- Înţeles, Pietro. Tu eşti navigatorul acum, spuse Scot. Cei doi piloţi se concentrară. Pietro le arătă locul - coasta de nord - unde dinamita trebuia să taie suportul nămetelui şi să creeze o avalanşă care să-l îndepărteze de sondă.

- S-ar putea să meargă, murmură Scot. Mai făcură un tur ca să se-asigure.
- Amico, când ajungem la treizeci de metri deasupra locului ăla, rămâi aşa. Am să aprind fitilul şi-am să arunc. Buono?
În vocea lui se putea bănui un tremur.
- Nu uita să deschizi uşa, bătrâne, spuse sec Scot.
În loc de răspuns, auziră un şuvoi de invective în italiană. Scot zâmbi, apoi un curent de aer descendent îl coborî cincisprezece metri mai înainte de a putea corecta. În minutul următor erau la altitudinea şi poziţia potrivite.
- Bun, amico, ţine-l acolo!
Jean-Luc se întoarse să privească. În spatele lui, în cabină, ceilalţi se holbau fascinaţi la Pietro. Acesta scoase prima încărcătură si trase de fitil ca să-l facă să stea drept, fredonând "Aida".
- Sfîntă Fecioară, Pietro, spuse Gianni, eşti sigur că ştii ce faci?
Pietro îşi strânse pumnul stâng, îl puse pe cel drept, în care ţinea dinamita, pe bicepsul stâng şi făcu un gest edificator.
- Pregătiţi-vă, ăia din faţa, spuse în laringofon şi-şi deschise centura de siguranţă. Verifică locul deasupra căruia se aflau, apoi dădu din cap.
- Bun. Ţine-l aşa. Gianni, fii gata cu uşa. Deschide afurisenia aia o idee şi eu fac restul.
Aparatul se clătina din pricina turbulenţelor de aer. Gianni îşi deschise centura şi merse până la uşă.
- Grăbeşte-te, spuse, simţindu-se foarte nesigur pe picioare, apoi adaugă către cel mai apropiat dintre prietenii săi: Apucă-te de cureaua mea. Deschide uşa, Gianni.
Gianni se luptă cu uşa şi o deschise de câteva palme, ţinând-o aşa. Toţi uitaseră de bolnavul de pe brancardă. Un curent puternic de aer năvăli cu zgomot în cabină. Aparatul se răsuci, vârtejul format de uşa deschisă creându-i dificultăţi lui Scot în a-l controla. Pietro ridică fitilul şi încercă să aprindă bricheta cu degetul mare. Nu reuşi. Repetă de câteva ori gestul, de fiecare dată mai nervos.
- Sfântă Fecioară, haide!
Începuseră să îi curgă picături de sudoare de pe faţă când, în cele din urma, bricheta se aprinse. Fitilul prinse viaţă, scuipând scîntei. Ţinându-se cu o mână, se aplecă spre uşă, biciuit de curenţii de aer. Aparatul săltă şi amândoi bărbaţii îşi

doriră să fi avut prevederea de a aduce o centură de siguranţă suplimentară. Cu grijă, Pietro aruncă încărcătura de explozibil prin deschizătura uşii. Imediat, Gianni trânti uşa şi-o încuie. Apoi începu să înjure.
- Lansat bomba, să plecăm! ordonă Pietro clănţănind din dinţi de frig şi-şi legă din nou centura.

Imediat elicopterul viră, aplecându-se într-o parte, şi el fu atât de mulţumit că reuşise încît începu să râdă. Ceilalţi i se alăturară isteric. Pe fondul veseliei generale, se întoarseră ca să privească in jos in timp ce el număra:
- Şase, cinci, patru, trei, doi, unu...

Nu se întâmplă nimic. La fel de repede cum izbucnise, râsul se topi.
- Ai văzut-o căzând, Jean-Luc?
- Nu, n-am văzut nimic! spuse întunecat francezul, nedorind să repete manevra. Poate a lovit o stâncă şi i-a sărit capsa!

Dar în sinea lui spunea: Italian idiot, mâncător de scârboşenii, nu esti în stare să legi câteva batoane de dinamită la un afurisit de fitil.
- O facem din nou, da?
- De ce nu, spuse încrezător Pietro. Detonatorul a fost perfect! Diavolul a vrut să nu ia foc. Da, fără îndoială se întâmplă de multe ori în zăpadă. De multe ori. Zăpada-i o târfă şi nu poţi să ştii...
- Nu da vina pe zăpadă, Pietro! A fost voia Domnului, nu a diavolului, spuse Gianni superstiţios, făcîndu-şi cruce. Pe sufletul mamei, de ajuns cu diavolul cîtă vreme suntem sus.

Pietro luă a doua încărcătură şi o examina cu grijă. Sârma care ţinea legate batoanele era tare şi fitilul nu se mişca.
- Uite, vezi, e perfectă. Ca şi cealaltă.

O săltă dintr-o mână în cealaltă, apoi o izbi tare de cotiera fotoliului ca să vadă dacă fitilul sare de la locul lui.
- Mamma mia, spuse unul dintre oameni, simţindu-şi stomacul întors pe dos. Eşti nebun?
- Asta nu-i ca nitroglicerina, amico, răspuse Pietro şi izbi şi mai tare. Uite, vezi? E strânsă bine.
- Nu aşa de strânsă ca gaura mea! spuse furios Gianni în italiană. Opreşte-te, pentru Dumnezeu!

Pietro ridică din umeri şi privi afară pe fereastră. Creasta se apropia. Putea să vadă locul exact.

- Pregăteşte-te, Gianni, apoi în laringofon: Doar încă puţin, signor pilot, mai către est. Ţine-l aşa... Stai pe loc! Nu poţi să-l ţii mai nemişcat? Pregăteşte-te, Gianni!

Ridică fitilul, apropiind bricheta de capătul liber.

- Deschide păcătoasa aia de uşă!

Nervos, Gianni îşi desfăcu centura de siguranţă şi se supuse, aparatul se răsuci şi el ţipă când alunecă, izbind cu toată greutatea trupului în uşă, deschizând-o larg şi alunecând în afară. Însă cel din spatele lui îl ţinea de curea şi rămase atârnat pe margine, pe jumătate înăuntru, jumătate în afară, vârtejul de aer trăgând de el. În clipa în care Gianni deschisese uşa, Pietro frecase cu degetul mare piatra brichetei şi fitilul se aprinsese, dar în panica ce-i cuprinsese pe toţi, atenţia îi fu abătută şi, instinctiv, se repezise şi el să-l apuce pe Gianni, iar dinamita îi căzu din mână. Îl priviră cu toţii, înnebuniţi, aruncându-se pe podea, căştile zburându-i smulse de pe urechi, întinzându-le pe sub scaune într-o parte şi-n alta după cum aluneca legătura de dinamită, în timp ce fitilul ardea vesel. Aproape leşinat, Gianni se apucă strâns cu o mână de minerul uşii şi începu să se tragă înapoi, înnebunit de spaimă că cureaua lui se va rupe şi blestemându-se că o purta pe cea subţire, dăruită de soţia lui de Crăciun. Degetele lui Pietro atinseră dinamita. Fitilul scânteie şi-i arse carnea, dar el nu simţi durerea. Înşfacă bine explozibilul şi, încă întins pe podea, se zvârcoli răsucindu-se în jurul lui, se agăţă de suportul unui scaun şi aruncă dinamita cu ce mai rămăsese din fitilul arzând pe deasupra lui Gianni, afară, apoi întinse mâna liberă şi se încleşta de unul dintre picioarele prietenului său, ajutându-l să se tragă înapoi. Celălalt trânti uşa, o închise şi cei doi, Pietro şi Gianni, se prăbuşiră pe podea unul lângă celălalt.

- Ia-l de aici, Scot, spuse slab Jean-Luc. Elicopterul se aplecă pe-o parte lăsând faţa de nord a muntelui la treizeci de metri dedesubt. Pentru un moment creasta rămase la fel de pură, îngheţată şi nemişcată. Urmă o explozie uriaşă pe care nimeni din elicopter n-o simţi sau auzi. Zăpada spirală în sus şi începu să se aşeze, apoi, cu un muget puternic, întreaga faţă de nord se rostogoli în jos. Avalanşa căzu în vale, săpând în coasta muntelui o brazdă de patru sute de metri lăţime, până când se opri. Elicopterul se răsuci.

- Dumnezeule, uite, spuse Scot, arătând în faţa lor.

Troianul de zăpadă dispăruse. Deasupra sondei Bellissima rămăsese doar o pantă blândă. Aşezarea era neatinsă, exceptând locul în care fuseseră rulota şi rezervorul de nămol, luate mai devreme de prima avalanşă.
- Pietro, strigă Jean-Luc înfierbîntat, ai...

Se opri. Pietro şi Gianni se aflau încă pe podea, încercând să se adune, Pietro fără căşti pe cap.
- Scot, nu se poate vedea de la ferestrele lor! Du-te mai aproape şi întoarce-te ca să poată vedea şi ei.

Înfierbîntat, Jean-Luc se caţără înapoi în cabină şi începu să-i tragă ghionturi lui Pietro, felicitându-l. Toţi se uitară la el cu priviri înceţoşate şi când înţeleseseră ce striga, încercând să acopere urletul motoarelor, îşi uitară teama şi se repeziră la ferestre şi atunci, văzând cât de perfect îndepărtase explozia primejdia, lăsară să le scape un strigăt de bucurie. Gianni îl îmbrăţişa călduros pe Pietro, jurându-i veşnică prietenie, binecuvântându-l pentru că le salvase vieţile şi slujba.
- Niente, caro, spuse Pietro expansiv. Nu sunt eu din Aosta?

Jean-Luc se apropie de targa şi-l scutură blând pel Mario Guineppa.
- Mărio, Pietro a reuşit! I-a ieşit perfect, Bellissima e-n siguranţă!

Guineppa nu răspunse. Murise. .

CAPITOLUL 21
MARTI 13 februarie 1979

Pe coasta de nord a muntelui Sabalan; ora 10 dimineaţa. Era o noapte cu un frig pătrunzător şi un cer lipsit de nori. o mulţime de stele, luna strălucitoare. Căpitanul Ross şi cei doi gurka îşi croiau prudenţi drum pe sub o creastă, în urma călăuzei şi a agentului CIA. Soldaţii purtau pe deasupra uniformei salopete cu glugă, albe ca zăpada, mănuşi şi lenjerie groasă, dar totuşi frigul îi chinuia. Se aflau la aproape două mii patru sute de metri altitudine, mergând cu vântul în faţă către ţinta lor, aflată la opt sute de metri de partea cealaltă a versantului. Deasupra lor se înălţa la peste patru mii opt sute de metri uriaşa siluetă conică a vulcanului stins.
- Meshghi, ne oprim şi ne odihnim, spuse agentul CIA în turceşte către călăuză.

Amândoi erau îmbrăcaţi cu hainele grosolane ale triburilor din munţi.
- După cum ţi-e voia, aga, aşa să fie.

Călăuza îi conduse în afara cărării, prin zăpadă, într-o mică peşteră pe care nici unul dintre ei n-o observase. Omul era bătrân şi vânos ca un măslin împovărat de ani, păros şi subţiratic, cu hainele zdrenţuite si totuşi cel mai in putere dintre toţi, după aproape două zile de urcuş.
- Bine, spuse agentul CIA, apoi către Ross: Hai să ne-nghesuim aici până ne-ntremăm.

Ross îşi dădu jos de pe umăr carabina, se aşeză şi-şi sprijini uşurat raniţa de perete, simţind mii de ace în tălpi, coapse şi spate.
- Tot trupul mi-e numai junghiuri, fir-ar al naibii, spuse dezgustat. Şi cic-aş fi în formă!
- Eşti în formă, sahib, spuse in gurkali, cu un zâmbet, Sergentul gurka, cel căruia i se spunea Tenzing. La Următoarea învoire urcăm pe Everest. ai?
- Pe mă-ta! îi răspunse Ross în engleză şi cei trei soldaţi râseră împreună.

Apoi agentul spuse gânditor:
- Trebuie să fie ceva să stai pe vârful muntelui ăla Ross îl văzu privind afară, în noapte, la cele peste trei mii de metri de munte aflate sub ei. Când se văzuseră prima dată, la locul de întâlnire de lingă Bandare - Pahlavi, cu două zile în urmă, dacă nu i s-ar fi spus dinainte l-ar fi socotit în parte mongol, nepalez sau tibetan, fiindcă omul avea părul negru, o piele gălbuie şi ochi, asiatici si era îmbrăcat ca un nomad.
- Contactul tău de la CIA se numeşte Rosemont, Vien Rosemont. E pe jumătate vietnamez, pe jumătate american, îi spusese colonelul de la CIA la pregătire. Are douăzeci şi şase de ani, e aici de un an, vorbeşte farsi şi turceşte şi tatăl lui a fost agent şi poţi să te-ncrezi în el orbeşte.
- Se pare că va trebui s-o fac, sir, până la urmă, nu credeţi?
- Ah? Oh... sigur, da, cred că da. O să-l întâlneşti la sud de Bandar-e Pahlavi, la coordonatele astea; e folositor să aibă barca. O să ţineţi coasta pân-o să ajungeţi chiar la sud de graniţa sovietică şi de-acolo o luaţi la picior.
- El e călăuza?

- Nu, el e... ăăă... cel care ştie despre Mecca - ăsta e numele de cod pentru postul de radar. Să facă rost de călăuză e problema lui, dar el o să vă ducă. Dacă nu-i acolo, aşteptaţi toată sâmbătă noaptea. Dacă nu-i acolo până-n zori, e deconspirat şi voi abandonaţi, okayl
- Da. Ce-i cu zvonurile despre insurecţia din Azerbaidjan?
- Din cele ce ştim, sunt ceva lupte în Tabriz şi în partea vestică, nimic în jurul Ardabilului.
- Rosemont ar trebui să ştie mai multe. Noi, hm..., noi ştim că sovieticii au masat trupe şi sunt pregătiţi sa acţioneze dacă Azerbaidjanul îi înlătură pe sprijinitorii lui Bakhtiar. Depinde de conducătorii lor. Unul dintre ei e Abdullah Han. Dacă dai de necaz, du-te la el, e unul dintre ai noştri. Loial.
- E-n regulă. Şi pilotul ăsta, Charles Petikin!? Să zicem că n-o să ne ia...
- Convinge-l - într-un fel sau altul. Operaţiunea asta -aprobată până sus la vârf, şi de la voi şi de la noi, dar nu putem pune nimic în scris. Aşa-i, Bob?

Celălalt bărbat aflat la pregătire, un anume Robert Armstrong, - nici pe el nu-l mai întâlnise până atunci -dăduse din cap afirmativ:
- Da.
- Şi iranienii? Ei l-au aprobat?
- E o problemă de ăă... securitate naţională, a voastră şi-a noastră. Şi a lor, dar ei, ăăă... ei sunt ocupaţi. Bakhtiar... Ei, Bakhtiar este... s-ar putea să nu mai ţină prea mult.
- Atunci e-adevărat, Statele Unite fac curăţenie?
- Nu ştiu nimic de asta, căpitane.
- O ultimă-ntrebare: de ce nu vă trimiteţi oamenii voştri?

În locul colonelului răspunsese Robert Armstrong:
- Sunt toţi ocupaţi. Nu putem aduce aici alţii prea repede. Nu cu antrenamentul dumitale, de elită.

Desigur că suntem bine antrenaţi, se gândi Ross mişcându-şi umerii băşicaţi de curelele raniţei. Să ne căţărăm, să sărim, să schiem, să înotăm pe sub apă, să ucidem tăcut sau cu foarte mult zgomot, să ne mişcăm uşor ca briza în urma teroriştilor sau a duşmanilor şi să aruncăm totul în aer dacă-i nevoie, deasupra şi sub apă. Dar sunt al dracului de norocos că am tot ce vreau. Sănătate, studii, Sandhurst, paraşutişti, SAS şi chiar iubiţii mei gurkas. Le zâmbi amândoura şi spuse în gurkali,

într-un dialect vulgar, o obscenitate care îi făcu să izbucnească într-o cascadă tăcută de râs. Vien Rosemont şi călăuza se uitară la ei.
- Vă cer iertare, Excelenţelor, spuse în farsi, le spuneam doar fraţilor mei să-şi măsoare purtările.

Meshghi nu spuse nimic, mulţumindu-se să-şi întoarcă privirile înapoi în noapte. Rosemont îşi scosese cizmele şi acum îşi masa picioarele ca să şi le dezgheţe.
- Tipii pe care i-am văzut, ofiţerii englezi, nu sunt prieteni cu soldaţii lor. Nu ca tine.
- Poate că-s mai norocos decât alţii.

Cu coada ochiului, Ross urmărea călăuza care se ridicase în picioare şi stătea acum la intrarea în peşteră ascultând. Bătrânul devenise din ce în ce mai nervos in ultimele câteva ceasuri. Cât de mult pot să mă încred în el? se întrebă, apoi aruncă o privire iute către Guene aflat cel mai aproape. Bărbatul cel scund înţelese şi dădu uşor din cap.
- Căpitanul e de-al nostru, îi spunea Tenzing lui Rosemont, plin de mândrie. Ca şi tatăl său şi bunicul înaintea lui - amândoi au fost Sheng-han.
- Ce înseamnă asta?
- E un titlu gurka, spuse Ross ascunzându-şi mândria. Înseamnă stăpân al munţilor. Nu e prea mare lucru în afara regimentului.
-Trei generaţii în aceeaşi uniformă! E ceva obişnuit?

Sigur că nu-i obişnuit, ar fi vrut să-i spună, detestând întrebările cu caracter personal, deşi îi plăcea Rosemont.

Barca sosise la timp şi drumul în susul coastei fusese parcurs iute şi sigur, ei stând ascunşi sub saci. La căderea serii ajunseseră uşor pe ţărm şi până la noul punct de întâlnire, unde-i aşteptase călăuza. De-acolo repede până la picioarele dealului şi-apoi în munţi. Rosemont nu se plânsese nici o clipă, grăbindu-i întruna, vorbind puţin şi fără să pună nici una din barajul de întrebări la care se aşteptase.

Rosemont aştepta răbdător, băgând de seamă că Ross se gândea la altceva. Apoi văzu călăuza ieşind din peşteră, şovăind, întorcându-se şi aşezându-se pe vine, la intrare, cu arma pe genunchi.
- Ce se-ntâmplă, Meshghi? întrebă.
- Nimic, aga. În vale sunt turme. Capre şi oi.
- Bine.

Rosemont se sprijini mai confortabil de perete. Era norocos. Mare noroc că găsiseră peştera, un loc minunat de odihnă. Îi aruncă o privire lui Ross şi-l văzu uitându-se la el. După o pauză, zise:
- E mare lucru să faci parte dintr-o echipă.
- Care-i planul de-aici înainte?
- Când ajungem la intrarea peşterii, o să vă conduc. Tu şi băieţii tăi rămâneţi în urmă până când mă asigur eu de toate. Okay?
- Cum vrei. Da' ia-l pe sergentul Tenzing cu tine, poate să-ţi apere spatele. V-acopăr eu pe-amândoi, cu Gueng.
. Dupa o pauza. Rosemont încuviinţa din cap.
- Sigur, pare o idee bună. E-n regulă, sergent?
-Da. Vă rog să-mi spuneţi ce doriţi cu cuvinte simple. Engleza mea nu e prea bună.
- E de-ajuns, spuse Rosemont, ascunzându-şi nervozitatea.

Ştia că Ross îl cântărea aşa cum îl cântărea şi el, căci erau prea multe în joc. Trebuie doar să aruncăm Mecca în aer, îi spusese directorul de operaţii. Avem o echipă de specialişti care o să te-ajute. Nu ştim cât de buni sunt, dar sunt cei mai buni pe care-i putem obţine. Şeful e-un căpitan: John Ross, uite-i fotografia, şi cu el o pereche de gurka. Nu ştiu dacă vorbesc engleza, dar au avut şi ei recomandări. E ofiţer de carieră. Ascultă, fiindcă n-ai mai lucrat niciodată îndeaproape cu englezi, un mic avertisment: Nu te apropia prea tare, nu deveni prea prietenos, şi nu te grăbi să foloseşti prenumele prea repede. Sunt la fel de sensibili ca o pisică în călduri în privinţa întrebărilor prea personale, asa că ia-o încetişor. Okayl
- Sigur.
- Din câte ştim noi, o să găseşti Mecca goală. Celelalte Posturi ale noastre din apropierea Turciei sunt încă operaţionale. Ne gândim să rămânem cât de mult putem. Între timp, sperăm ca şeful să ajungă la înţelegere cu Şmecherii cei noii, Bakhtiar sau Khomeini. Dar Mecca... Afurisiţi ticăloşii care ne-au băgat într-un asemenea risc!
- Cât de mare?!
- Credem c-au plecat pur şi simplu în grabă, fără să distrugă nimic. Ai fost acolo, pentru Dumnezeu! Mecca e plină ochi cu jucărele ultrasecrete, aparataj de ascultare, de urmărire, radar de mare distanţă, cifru de trammisie prin satelit şi coduri şi computere, îndeajuns pentru ca prea puţin amabilul şef al KGB,

Andropov, să fie ale "Personalitatea Anului" - dacă pune mâna pe ele. Poţi să crezi una ca asta? Ticăloşii ăia şi-au pus pur şi simplu coada pe spinare!
- Trădare?
- Mă îndoiesc! Doar prostie curată. Idioţii! N-a existat nici măcar un plan pentru situaţii critice la Sabalan pentru Dumnezeu! Şi de altfel nicăieri în altă parte. Nu-i deloc vina lor, cred. Nimeni dintre noi nu şi-a închipuit că Şahul o s-o lase baltă atât de repede, sau că Khomeini o să-l strângă pe Bakhtiar de zurgălăi atât de iute. N-am primit nici un semn, nici măcar de la SAVAK.
Şi-acum trebuie să strângem resturile, se gândi Vien. Sau mai corect, să le-aruncăm în aer. Se uită iute la ceas, simţindu-se foarte obosit. încercă să prindă semnele nopţii şi ale lunii. Mai bine mai stăm o jumătate de oră. Îl dureau picioarele şi capul. Ross îl privea şi zâmbi în sinea lui. Eu n-o să cedez, englezule, da tu?
- O oră, după aia plecăm, spuse Vien.
- De ce să mai aşteptăm?
- O să ne ajute luna mai bine. Suntem în siguranţă aici şi avem timp. Ţi-e limpede ce trebuie să facem?
- Mizez totul în Mecca, ce-mi arăţi tu, arunc în aer totul şi-odată cu asta şi intrarea peşterii şi o ştergem ca iepurii până acasă.

Rosemont zâmbi şi se simţi mai bine.
- Ce-nseamnă "casă" pentru tine?
- Nu prea ştiu, răspunse Ross, luat prin surprindere. Nu-şi pusese niciodată întrebarea. După un moment, adăugă mai mult pentru el decât pentru american:
- Poate Scoţia, poate Nepal. Tatăl şi mama mea sunt în Katmandu, sunt la fel de scoţieni ca şi mine, dar locuiesc acolo din '51, când s-a pensionat el. Am fost şi eu născut acolo, deşi mi-am făcut cea mai mare parte a vieţii în Scoţia. Amândouă înseamnă casă pentru mine. Dar tu.
- Washington D.C. - de fapt First Church, Virginia, este aproape o parte a Washingtonului. Acolo m-am născut.

Rosemont tânjea după o ţigare, dar ştia ca ar fi fost primejdios.
- Tata lucra la CIA. Acum e mort, dar în ultimii ani ai vieţii a lucrat in apropiere, la Langley. Cartierul General al CIA este la Langley.

Era bucuros c-avea prilejul să vorbească.

- Mama e încă la First Church. N-am fost acolo de câţiva ani. Ai fost vreodată în State?
- Nu, nu încă.
Vântul se înteţise puţin şi amândoi cercetară un timp întunericul nopţii.
- O să slăbească după miezul nopţii, spuse încrezător Rosemont.
Ross văzu călăuza schimbându-şi din nou locul. O s-o rupă la fugă?
- Ai mai lucrat cu călăuza şi mai înainte?
- Sigur. Am bătut toţi munţii ăştia cu el, anul trecut. Am petrecut o lună aici. Rutină. O mulţime dintre adversari s-au infiltrat prin zona asta şi încercăm sa le luăm urma - aşa cum fac şi ei.
Rosemont privi călăuza.
- Meshghi e băiat bun. Kurzilor nu le plac iranienii sau irakienii sau prietenii noştri de peste graniţă. Dar ai dreptul să-ntrebi.
Ross trecu pe gurkali.
-Tenzing, ochii-n toate părţile şi pe călăuză. Mănânci mai târziu!
- Imediat!
Tenzing se strecură din sac şi dispăru in noapte,
- L-am trimis de pază.
- Bine, spuse Rosemont.
Îi urmărise cu multă atenţie în timpul urcuşului şi era foarte impresionat de felul in care lucrau în echipa, acoperindu-se unul pe celălalt, întotdeauna unul dintre ei unind flancurile. Întotdeauna ştiind parcă ce trebuie să facă, fără ordine. Întotdeauna cu piedica armei trasă.
- Nu-i cam periculos? întrebase ceva mai devreme
- Ba da, domnule Rosemont - dacă nu ştii ce faci spusese englezul fără aroganţa pe care se-aştepta s-o descopere. Dar când fiecare copac sau colţ sau bolovan poate ascunde duşmani, diferenţa între sigur şi nesigur înseamnă să ucizi sau să fii ucis.
Îşi aminti că celălalt adăugase, nevinovat: "O să facem tot ce putem ca să vă sprijinim şi să vă scoatem de-aici" şi se întrebă din nou dacă vor putea să intre lăsând la o parte ieşitul. Mecca fusese abandonată de aproape o săptămână, nimeni nu ştia la ce să se aştepte când vor ajunge acolo, putea fi intactă, deja golită sau chiar ocupată.
- Ştii că întreaga operaţiune e-o nebunie?
- Nu-i treaba noastră să ne gândim la asta.

- Treaba noastră-i doar să o facem sau să murim? Cam împuţită treabă.
- Şi eu cred că-i împuţită, dacă te-ajută cumva! Fusese prima dată când râseseră laolaltă. Rosemont se simţise mult mai bine.
- Ascultă, n-am mai spus-o până acum, dar mă bucur că sunt cu voi trei în gaşcă.
- Noi, ăăă, ne bucurăm şi noi că suntem aici. Ross îşi ascunse stânjeneala în faţa complimentului
direct.
- Aga, strigase în farsi către călăuză, te rog gustă din mâncarea noastră!
- Mulţumesc, aga, dar nu mi-e foame, răspunse bătrânul fără să se mişte din gura peşterii.

Rosemont îşi trase cizmele.
- Aveţi multe unităţi militare în Iran?
- Nu, juma' de duzină. Aici îi pregătim pe iranieni.
- Crezi că Bakhtiar o să reziste mult?

Îşi deschise rucsacul şi împărţi cutiile de conserve cu carne de vită.
- Nu, umblă vorba printre triburi că o s-o termine repede, probabil împuşcat, până într-o săptămână.

Ross fluieră.
- Aşa de rău?
- Mai rău. Că-n cel mult un an Azerbaidjanul o să fie un protectorat sovietic.
- Fir-ar al dracului!
- Sigur, dar nu ştii niciodată, zâmbi Vien, asta face viaţa interesantă.

Ross îi întinse plosca cu un gest neglijent.
- Cea mai bună pritoceală iraniană ce se poate cumpăra.

Rosemont se strâmbă şi luă cu grijă o înghiţitură, apoi se lumină la faţă.
- Sfinte Iisuse Christoase! Scotch adevărat!

Se pregăti să tragă o duşcă zdravănă, dar Ross era atent şi înşfacă iute plosca.
- Cu grijă, e tot ce-avem, aga!

Rosemont rânji. Mâncară la iuţeală. În grotă era o căldură plăcută şi se simţeau bine.

- Ai fost vreodată în Vietnam? întrebă Rosemont, simţind nevoia să vorbească, simţind că venise vremea.
- Nu, niciodată. Aproape am ajuns o dată acolo când tata şi cu mine eram în drum spre Hong Kong, dar de la Saigon ne-am abătut spre Banghok.
- Cu gurka?
- Nu, asta a fost cu ani în urmă, deşi acum avem acolo un batalion. Aveam... Ross se gândi o clipă. ... Aveam şapte sau opt ani. Taică-meu avea nişte legături vagi prin Hong Kong, Dunross, da, aşa se numeau şi erau un fel de adunare a clanului. Nu-mi amintesc prea multe din Hong Kong decât un lepros care zăcea în ţarină lângă debarcaderul feribotului. Trebuia să trec pe lângă el în fiecare zi - aproape in fiecare zi.
- Taică-meu a fost în Hong Kong în '63, spuse Vien mândru. Era pe vremea aia director adjunct de oficiu CIA. Ridică o piatră si se juca cu ea. Ştii că sunt pe jumătate vietnamez?
- Da. Mi-au spus.
- Ce ţi-au mat spus?
- Doar că pot să am încredere oarbă în tine. Rosemont zâmbi forţat.
- Să sperăm că au dreptate.

Începu să-şi verifice cu foarte multă grijă carabina M 16
- Am vrut mereu să vizitez Vietnamul. Taică-meu cel adevărat, a fost vietnamez. Plantator. A fost ucis chiar înainte de-a mă naşte. Asta pe vremea când francezii deţineau Indochina. L-au aranjat cei din Viet Cong, în apropiere de Dien Bien Fu. Tristeţea i se risipi şi zâmbi. Mama e tot atât de americană ca şi Big Mac şi când s-a recăsătorit a ales ca lumea. Nici un tată adevărat nu m-ar fi putut iubi mai mult.

Gueng ridică brusc piedica carabinei sale.
- Sahib!

Ross şi Rosemont îşi înşfăcară armele, apoi vântul aduse până la ei un şuierat ascuţit. Ross şi Gueng se relaxară.
- E Tenzing.

Sergentul apăru din noapte la fel de tăcut cum plecase. Dar acum avea chipul întunecat.
- Şahib, multe camioane pe drumul de jos.
- În engleză, Tenzing.
- Da, sahib. Multe camioane, am numărat unsprezece, în convoi, pe drumul de pe fundul văii.

Rosemont înjură.
- Drumul duce la Mecca.
- Cât de departe erau? Bărbatul scund ridică din umeri?
- Pe fundul văii. Am mers de partea cealaltă a culmii şi acolo e...

Rosti un cuvânt în gurkali şi Ross îi spuse echivalentul în engleză.
- Un promontoriu. Drumul din vale se răsuceşte ca un şarpe când urcă; dacă coada şarpelui e în vale şi capul undeva unde se termină drumul, atunci patru camioane trecuseră bine de coadă...

Rosemont înjură din nou.
- O oră, în cel mai bun caz. Mai bine ...

În acel moment se auziră zgomote învălmăşite şi atenţia lor zbură către gura peşterii. Abia avură timp sa vadă călăuza îndepărtându-se în fugă, urmată de Gueng.
- Ce dracu'...!
- Oricare ar fi motivul, ăsta abandonează navă, spuse Ross. Lasă-l. O oră ne dă vreo şansă?
- Sigur, destulă!

Îşi săltară la iuţeală raniţele în spate şi Rosemont îşi încarcă pistolul mitralieră.
- Ce facem cu Gueng?
- O să ne-ajungă din urmă.
- O luăm de-a dreptul. Eu merg primul. Dacă dau de necaz, voi o lăsaţi baltă. Okay!

Frigul era aproape ca o barieră fizică prin care ei trebuiau să străbată. Dar Rosemont îi conducea bine, zăpada nu era rea pe cărarea şerpuitoare, luna dădea o mână de ajutor şi bocancii de munte le îngăduiau să păşească cu spor. Trecură repede de creastă şi începură coborâşul pe partea cealaltă. Aici drumul era mult mai alunecos, coasta muntelui golaşă, doar câteva smocuri de buruieni şi ierburi ce se luptau să se ridice deasupra zăpezii. În faţa lor se afla gura peşterii. Drumul pătrundea direct în ea, iar în zăpadă se vedeau multe urme de cauciucuri.
- Ar putea fi făcute de camioanele noastre, spuse Rosemont, ascunzându-şi neliniştea, n-a nins de câteva săptămâni.

Le făcu semn celorlalţi să aştepte şi o porni înainte, ieşi în drum şi alergă către intrare. Tenzing îl urma, adăpostindu-se după denivelările terenului, mişcându-se la fel de repede. Ross îl văzu pe Rosemont dispărând în întuneric, apoi pe Tenzing.

Neliniştea lui crescu. De unde se afla nu putea vedea prea departe în josul drumului pentru că nu departe era o curbă în pantă abruptă. Lumina puternică a lunii făcea colţii de stâncă şi valea mult mai ameninţătoare şi se simţi gol şi singur, începând să urască aşteptarea. Dar era încrezător.

"Dacă ai gurka cu tine ai întotdeauna o şansă, fiule, spunea tatăl lui. Apără-i şi ei or să te apere întotdeauna. Şi nu uita niciodată: cu ceva noroc, într-o zi vei fi shen han. Ross zâmbi în sinea sa, plin de mândrie. Titlul era dat, atât de rar, numai celui cu care regimentul se putea mândri; care escalada de unul singur un vârf important din Nepal; care se folosise de kukri şi salvase viată unui gurka în serviciul Marelui Raj. Bunicul său căpitanul Kirk Ross, decorat, ucis în 1915 în bătălia de pe Somme, îl primise post mortem. Tatăl său, locotenent-colonelul Gavin Ross, şi el decorat, îl primise în Burrna în 1943. Şi eu? Ei bine, am escaladat un vârf important-K4 - şi asta-i tot, până una alta, dar am destul timp.

Simţurile sale sensibile îl avertizară şi îşi scoase kukriul, dar era Gueng. Bărbatul cel mărunţel stătea aplecat deasupra lui, respirând greu.

- Nu îndeajuns de repede, sahib, şopti vesel în gurkali. Te-aş fi putut avea cu-o clipă în urmă.

Ridică în sus capul retezat şi zâmbi.

- Îţi aduc un dar.

Era primul pe care-l vedea Ross. Avea ochii deschişi. Groaza încă strâmba chipul bătrânului. Gueng 1-a ucis, dar eu am dat ordinul, se gândi îngreţoşat. Fusese doar un bătrân speriat de moarte care vroise să scape dintr-o încurcătură cât timp se mai putea, sau era un spion, un trădător, alergând să ne trădeze duşmanului?

- Ce-i, sahib, şopti Gueng, cu sprâncenele încruntate.

- Nimic, pune-l jos.

Gueng îl aruncă într-o parte. Capul se rostogoli puţin în josul pantei, apoi se opri.

- L-am căutat, sahib, şi-am găsit asta. Îi dădu amuleta.

- Asta-i atârna de gât, iar asta - îi întinse un săculeţ mic de piele - asta îi atârna lângă boaşe.

Amuleta era doar o piatră albastră, ieftină, purtată împotriva deochiului. În săculeţ se afla o bucată mică de carton, înfăşurată în plastic. Ross se strădui să descifreze şi simţi un

ghimpe în inimă. În clipa aceea vântul aduse din nou un şuierat, dar pe un ton diferit. Imediat îşi ridicară armele şi-alergară către gura peşterii, ştiind că Tenzing le dăduse semnalul de liberă trecere şi totodată le ceruse să se grăbească.

Înăuntrul cavernei întunericul părea şi mai profund si după ce ochii lor se obişnuiră cu el, văzură o scânteie de lumină. Era o lanternă cu becul parţial acoperit.

- Aici, căpitane!

Deşi Rosemont vorbise în şoaptă, vocea lui stârni un ecou puternic.

- Pe-aici.

Îi conduse şi mai adânc în grotă şi când fu sigur că totul era în regulă, lăsă lumina să strălucească de jur împrejur pe pereţii de piatră, ca să se poată orienta.

- Puteţi folosi lanternele.

Peştera era imensă şi din ea se desprindeau o mulţime de tuneluri şi treceri, unele naturale, altele săpate de om. Tavanul peşterii se afla la vreo cincizeci de metri deasupra capului.

- Aici este zona de descărcare, spuse.

Când găsi tunelul pe care îl căuta, îşi îndreptă lanterna în lungul lui. La celălalt capăt se afla o uşă groasă de oţel, întredeschisă.

- Ar trebui să fie închisă, şopti răguşit. Nu ştiu dac-a fost lăsată aşa sau altfel, dar acolo trebuie să mergem.

Ross îi făcu semn lui Tenzing. Într-o clipă, kukriul apăru în mâna lui şi soldatul trecu înaintea lor, dispărând înăuntru. Automat, Ross şi Gueng ocupară poziţii defensive. Să ne apărăm? De cine? se întrebă Ross neajutorat, simţindu-se încolţit. În oricare dintre tunelurile astea ar putea fi ascunşi cincizeci de inşi. Secundele se târau. Din nou se auzi şuieratul. Ross o porni alergând în fruntea lor, trecu de uşă, urmat de Gueng şi Rosemont. Odată intrat, Rosemont îl văzu pe Tenzing postat în apropiere, în poziţie de acoperire. Închise uşa după el şi aprinse becurile. Lumina neaşteptată îi făcu pe ceilalţi să tresară.

- Aleluia, spuse Rosemont vizibil uşurat. Mărimile ziceau că dacă generatoarele încă mai funcţionează, o să facem treabă bună. Uşa se-nchide ermetic.

Împinse la locul lor zăvoarele grele şi îşi atârnă lanterna de centură. Se aflau într-o altă peşteră mult mai mică, adaptată

scopului - podeaua netezită şi acoperită, pereţii nedreptăţi. Era un fel de anticameră cu birouri şi telefoane şi tot felul de resturi împrăştiate de jur împrejur.
- Tipii de-aici se vede că n-au pierdut nici o clipă să-si ia picioarele la spinare, nu? spuse amar, traversând grăbit încăperea către un alt tunel, trecând prin el într-o altă sală cu şi mai multe birouri, câteva ecrane de radar si telefoane cenuşii şi verzi.
- Cele gri sunt pe intern. Verzile duc la turn şi la antenele de pe creastă şi de acolo, prin satelit, la Teheran la principala centrală din ambasadă şi la diferite locuri strict secrete. Poate că tipii de la transmisiuni şi-au făcut totuşi treaba.
La capătul celălalt al camerei mai era un tunel.
- Ăla duce jos, la camera generatoarelor secţiei ăsteia, care are tot echipamentul pe care trebuie să-l aruncăm în aer. Dormitoarele, bucătăriile, cantina, atelierele de reparaţii sunt în alte peşteri, dincolo de zona de descărcare. Aici lucrau aproape optzeci de inşi, zi şi noapte.
- Mai e vreo cale de ieşit de-aici? întrebă Ross. Senzaţia de claustrofobie era mai sufocantă ca niciodată.
- Sigur, în sus, pe unde să ieşim.
Trepte grosolane conduceau către tavanul boltit. Rosemont începu să urce. Pe platforma scării se afla o usă: "ZONĂ DE MAXIMĂ SECURITATE. TRECEREA INTERZISĂ FĂRĂ AUTORIZAŢIE SPECIALĂ". Şi aceasta era deschisă.
- Drace! mormăi.
Încăperea era bine finisată, podeaua netezită, pereţii daţi cu var. Duzini de computere şi ecrane radar şi echipament electronic în dulapuri ordonate; multe birouri, scaune şi telefoane gri şi verzi. Şi două de culoare roşie, pe un birou central.
- Pentru ce-s alea?
- Legătura directă cu Langley, printr-un satelit militar.
Rosemont ridică receptorul unuia. Era mort. La fel şi celălalt. Scoase o bucată de hârtie, se uită pe ea, apoi se duse la un panou de comutatoare şi umblă la câteva. Lăsă să scape o obscenitate când auzi uşorul zumzet. Computerele începură să clănţăne, încălzindu-se, şi trei dintre ecranele radar se iluminară, iar linia centrală albă începu să rotească, lăsând în urma ei un desen alambicat.

-Ticăloşii! Ticăloşii au lăsat totul aşa! Degetuf lui împunse către patru calculatoare aflate li colţuri. ...
- Aruncaţi-le pe astea în aer! Sunt inima!
- Da, sahibl Gurka scoase raniţa şi începu să aşeze plasticul şi detonatoarele.
- Fitile de o juma' de oră, spuse Rosemont.
- De-o juma' de oră să fie. Ross se holba fascinat la unul dintre ecrane. Către nord putea să vadă cea mai mare parte a Caucazului, către est întreaga Caspică, ba chiar o parte a Mării Negre, toate cu extraordinară claritate.
- O grămadă de spaţiu de iscodit.
Rosemont se duse la un panou şi întoarse un comutator. Pentru o clipă Ross rămase ca prostit. Îşi dezlipi ochii de pe ecran.
- Acum înţeleg de ce suntem aici.
- Şi asta-i doar o parte.
- Christoase! Mai bine s-o trosnim. Ce facem cu gura peşterii?!
- N-avem vreme să facem o treabă decentă, iar de partea cealaltă a uşii e doar gunoi obişnuit, pe care oricum l-au furat. O să surpăm tunelurile in urma noastră şi o să folosim ieşirea de evacuare.
- Unde-i asta.

Americanul se-ndreptă către o uşă. Era încuiată, scoase o grămadă de chei, fiecare cu plăcuţa ei, şi o alese pe cea trebuitoare. Uşa se deschise. În spatele ei, un şir de trepte înguste urcau abrupt în spirală.
-Ne scoate în vîrful muntelui. Tenzing, vezi ca drumul să fie liber. Tenzing porni să urce scările două deodată.
- Pe urmă?
- Camera cifrului şi seifurile. O să le minăm. Apoi transmisiunile. Generatoarele ultimele. Okay?
-Da.

Lui Ross îi plăcea această hotărâre din ce în ce mai mult.
- Înainte de-a o face, aruncă o privire la asta. Scoase micul carton învelit în plastic.
- Gueng a ajuns-o pe călăuza noastră. Asta era la el. Chipul lui Rosemont îşi pierdu culorile. Pe mica bucăţică de carton se afla o amprentă, ceva scris în ruseşte şi o semnătură.
- Un document de identitate, izbucni el. Un document de identitate comunist!

În spatele lui, Gueng se opri o clipă.

- Aşa mi-am zis şi eu. Ce spune, de fapt?
- Nu ştiu, nu ştiu nici eu ruseşte, da-mi pun viaţa că e un permis de liberă trecere.

Un val de greaţă îi cuprinse stomacul când îşi aminti toate zilele şi nopţile pe care le petrecuse în tovărăşia bătrânului, cutreierând munţii, dormind alături de el sub cerul liber, simţindu-se în siguranţă. Şi-n tot timpul ăsta fusese spionat. Scutură prostit din cap.
- Meshghi a fost cu noi ani de zile - era unul din banda lui Aii bin Hassan Karakose - Aii e unul din şefii Rezistenţei şi unul dintre cele mai bune contacte ale noastre din munţi. Un tip grozav, care operează uneori până în nord, la Baku. Iisuse, poate c-a fost trădat. Se uită din nou la document. Doar că nu-mi vine să cred!
- Mie-mi vine să cred că am fost traşi pe sfoară cu bună-ştiinţă. Ne-au momit, spuse Ross. Poate că convoiul e o parte din asta, plin cu soldaţi care să ne urmărească. Mai bine ne-am grăbi, ei!?

Rosemont dădu din cap, luptându-se să domine spaima care îl invadase, ajutat şi de calmul celuilalt.
- Da, ai dreptate.

Încă zguduit, trecu printr-un mic pasai către o altă uşă. Încuiată. În timp ce căuta cheia pe inelul celorlalte, spuse:
- Îţi datorez ţie şi oamenilor tăi scuze. Nu ştiu... eu m-am lăsat dus, sau cum a trecut ticălosul ăsta prin verificările de siguranţă, dar a făcut-o şi probabil că ai dreptate. Ne-au aranjat. Îmi pare rău dar.... La dracu'! Asta n-ajută nici cât negru sub unghie.
- Ajută!

Ross rînji si frica îi părăsi brusc pe amândoi.
- Okay!
- Okay. Mulţumesc. Da, mulţumesc. Gueng 1-a ucis?
- El, spuse sec Ross. Mi-a adus capul lui. De obicei, ei aduc doar urechile.
- Iisuse! Eşti de mult cu ei?
- Cu gurka? De patru ani.

Cheia alunecă în încuietoare şi uşa se deschise. Camera cifrului era de o ordine pedantă. Telex şi teleimprimatoare şi maşini de copiat. Pe un birou separat Se afla aşezată o imprimantă ciudată, cu propria ei tastatură.

- Ăla-i decodificatorul. Merită orice sumă ai vrea s-o ceri celorlalţi.

Pe masă erau aliniate creioane şi o jumătate de duzină de manuale. Rosemont le ridică.

- Sfinte Sisoe!

- Toate erau caiete de cifru pe care scria MECCA. Exemplar unic.

- Ei bine, cel puţin codurile principale sunt încuiate. Se îndreptă către seiful modern, cu încuietoare electronică cu afişaj digital de la zero la nouă, îngropat într-unui din pereţi, citi combinaţia de pe bucăţica lui de hârtie şi atinse cifrele. Dar lumina nu se aprinse.

- Poate am greşit un număr. Citeşte-mi-le tu.

- Sigur.

Ross începu să citească lunga serie de numere. În spatele lui, Tenzig intră fără zgomot. Nici unul dintre bărbaţi nu-l auzi. Apoi amândoi simţiră prezenţa străină în aceeaşi clipă şi se răsuciră scurt, cuprinşi de panică. Tenzing nu lăsă să i se vadă plăcerea pe chip, şi-şi astupă urechile în faţa valului de invective profanatoare. Nu spusese Sheng Han să-i pregătească fiul şi să-l facă mai înţelept, mai priceput în a se furişa şi a ucide? Nu jurase el să-l apere şi să-i fie dascăl tăcut?

- Dar, Tenzing, pentru numele lui Dumnezeu, să nu afle fiul meu că ţi-am spus! Să rămână între noi această taină.

De săptămână întregi fusese foarte greu să-l prindă pe sahib nepregătit, se gândi fericit. Dar Gueng a reuşit în noaptea asta şi-acum şi eu. E mult mai bine că am făcut-o noi decât duşmanul, care acum ne-nconjoară ca albinele matca.

- Scara duce în sus, cale de şaptezeci şi cinci de trepte, până la o uşă de fier, spuse cu cea mai bună voce oficială a sa. Uşa e ruginită, dar am forţat-o. Afară e o peşteră, dincolo de peşteră e noaptea. Un bun drum de scăpare, sahib. Ce nu-i bine e că de-acolo am văzut capul convoiului. Făcu o pauză, nedorind să greşească. Poate că a mai rămas jumătate de oră.

- Întoarce-te la prima uşă, Tenzing, Cea pe care am încuiat-o. Minează tunelul de partea aceasta a uşii, ca să laşi uşa neatinsă. Fitil de douăzeci de minute. Spune-i lui Gueng să-şi pregătească fitilele la aceeaşi durată. Din acest moment. Spune-i lui Gueng ce ţi-am ordonat.

- Da, sahib!

Ross se întoarse. Observă sudoarea de pe fruntea lui Rosemont.
- Okay!
- Sigur, am ajuns la 103. Ultimele două numere sunt 660 şi 31.
Văzu degetele americanului atingând cifrele. Lumina verde începu să clipească. Mâna dreaptă a lui Rosemont se îndreptă spre miner.
-Stai aşa!
Ross îşi şterse sudoarea de pe obraz simţind peru aurii ai bărbii nerase zgâriindu-l.
- Crezi că-i vreo şansă să fie pusă vreo mină-cap-cană?
Rosemont se holbă la el, apoi la seif.
- E posibil... Sigur, e posibil!
- Atunci hai să aruncăm în aer scârboşenia şi să nu riscăm.
- Trebuie, ăă... trebuie să verific dacă principala carte de coduri e înăuntru sau nu. Asta şi decodificatorul au prioritate.
Din nou privi lumina care clipea.
- Du-te înapoi în cealaltă cameră, adăposteşte-te cu Gueng şi strigă când eşti gata. E treaba mea.
Ross ezită. Apoi dădu din cap şi ridică amândouă raniţele cu explozibil şi detonatoare.
- Unde-i camera transmisiunilor?
- Uşa următoare.
- Camera generatoarelor este importantă?
- Nu, doar asta, decodificatorul şi cele patru calculatoare de acolo. Deşi ar fi fost mai bine ca tot etajul ăsta să se ducă dracului.
Rosemont il urmări pe Ross îndepărtându-se, apoi îi întoarse spatele şi se uită din nou la mîner. Simţea o apăsare urâtă în piept. Ticălosul ăla de Meshghi! Mi-am pus viaţa în joc - toţi ne-am pus-o, chiar şi Aii Karakose.
- Eşti gata? strigă nerăbdător.
- Aşteaptă.
Din nou stomacul său se răzvrăti. Ross ajunse lângă el fără să se facă auzit, ţinând în mâini o coardă de alpinism din nylon, lungă şi subţire, pe care o legă la iuţeală de mâner.
- Trage de el când îţi spun, dar nu deschide uşa. O s-o deschidem de-acolo.
Ross ieşi grăbit.
- Acum.

Rosemont inspiră adâne, ca să-şi liniştească bătăile inimii, şi răsuci minerul către poziţia "DESCHIS", apoi o rupse la fugă prin tunel către cealaltă peşteră. Ross îi făcu semn să se lipească de perete lângă el.
- L-am trimis pe Gueng să-l avertizeze pe Tenzing. Gata?
- Sigur.
Ross întinse coarda, apoi trase tare. Coarda rămase întinsă. Trase ceva mai tare şi atunci aceasta cedă cam treizeci de centimetri, dar nu mai mult. Tăcere. Nimic Amândoi bărbaţii transpiraseră.
- Ei bine, spuse Ross cu mare uşurare şi se ridică. Paza bună trece primejdia rea.
Explozia îi acoperi cuvintele, un nor des de praf şi fragmente de metal izbucni din coridor în peştera lor, făcând să le vibreze plămânii, împrăştiind mese şi scaune. Toate ecranele de radar explodară, luminile dispărură, unul dintre telefoanele roşii se smulse de la locul lui şi zbură de-a curmezişul camerei, izbindu-se de carcasa de oţel a unui computer. Treptat, praful se aşeză, în timp ce, în întuneric, amândoi bărbaţii tuşeau să-şi dea sufletul. Rosemont fu primul care îşi reveni. Lanterna lui se afla încă la centură. Bâjbâi după ea.
- Sahib strigă Tenzing neliniştit, năvălind în încăpere cu lanterna în mână şi Gueng alături.
- E-n regulă, spuse Ross, încă tuşind nestăpânit. Tenzing dădu peste el zăcând printre resturi. Pe
obraz îi curgea o dâră subţire de sânge, dar era doar o rană superficială de la o bucată de sticlă.
- Binecuvântaţi fie zeii, spuse Tenzing şi-l ajută să se ridice.
Ross se luptă să rămână in picioare.
- Doamne Dumnezeule! Se uită prostit în jur la întreg dezastrul, apoi porni clătinându-se după Rosemont prin coridor, în camera codurilor. Seiful dispăruse odată cu decodificatorul, manualele, şi telefoanele, lăsând o gaură uriaşă în rocă. Tot echipamentul electronic era doar o grămadă de bucăţi răsucite de metal şi sârmă. Izbucniseră deja mici incendii.
- Iisuse, rosti Rosemont.
Abia reuşea sa articuleze hârâit cuvintele, adânc răvăşit în sinea lui de apropierea brutală a morţii, în timp ce gândurile urlau: Fugi, scapă din locul acesta al morţii tale!

- Doamne-Dumnezeule, mare afurisenie! Neputincios, Rosemont încercă să mai spună ceva, nu putu, picioarele îl purtară într-un colţ şi acolo vomă spasmodic.
- Acum e mai bine.
Ross descoperi că-i era greu să vorbească, urechile încă îl dureau, capul era stăpânit de-o migrenă monstruoasă, adrenalina se revărsa în sânge, încercând să domine propriu-i imbold de-a o rupe la fugă.
- Tenzing, voi aţi terminat?
- Două minute, sahib. Omul o zbughi.
- Gueng!?
- Da, sahib. Tot două minute. Plecă grăbit.
Ross se îndreptă către celălalt colţ şi icni. Apoi se simţi mai bine. Bâjbâi după ploscă şi bău o înghiţitură lungă. Îşi şterse gura cu mâneca bluzei de camuflaj, traversă încăperea şi îl scutură pe Rosemont care stătea sprijinit de perete.
- Ia!
Îi dădu plosca.
- E-n regulă?
- Da, sigur.
Rosemont se simţea încă ameţit, dar acum mintea lucra. Avea un gust amar în gură, scuipă fiere în praf. Micile focare de incendiu ardeau, agitând umbre nebuneşti pe pereţi şi pe tavan. Luă cu grijă o înghiţitură. După un moment spuse:
- Nimic mai bun în lumea asta ca scotchul, încă o înghiţitură şi-i dădu plosca înapoi.
- Ar fi bine s-o ştergem dracului de-aici.
Ajutat de lumina lanternei, scotoci printre resturi, găsi rămăşiţele contorsionate-ale atât de importantului decodificator şi-şi croi cu grijă drum către următoarea Peşteră, aşezând resturile lângă încărcătura aflată la baza unuia dintre calculatoarele din colţ.
- Ce nu-nţeleg, spuse neputincios, este de ce n-a sărit în aer toată afurisenia cu noi cu tot, cu toate explozivele împrăştiate în jur?
- Înainte de a mă întoarce cu funia şi a-l trimite pe Gueng după Tenzing, i-am spus să-ndepărteze toate explozibilele şi detonatoarele. Aşa, pentru siguranţă.
- Te gândeşti întotdeauna la toate? Ross zâmbi obosit.
- Face parte din slujbă. Transmisiunile.

Camera fu minată la repezeală. Rosemont trase cu coada ochiului la ceas.
- Opt minute pînă la explozie. O să lăsăm generatoarele.
- Bun. Tenzing, ia-o înainte.
Porniră în sus pe scări. Chepengul de fier scârţâi şi se deschise. Odată ajunşi în noua grotă, Ross prelua conducerea. Precaut, scrută cu grijă întunericul nopţii şi împrejurimile. Luna era încă sus pe cer. La trei sau patru sute de metri depărtare, camionul din frunte urca ultima pantă.
- Încotro, Vien? întrebă. Rosemont se simţi încălzit.
- În sus, spuse, păstrând căldura în el. Urcăm! Dacă soldaţii vin după noi, lăsăm baltă ţărmul şi ne-ndreptăm spre Tabriz. Dacă nu vin, ocolim şi ne-ntoarcem pe unde am venit.
Tenzing porni în frunte. Era ca o capră de munte, dar alegea calea cea mai uşoară, ştiind că cei doi bărbaţi erau încă foarte zguduiţi. Aici panta era abruptă, dar nu prea dificilă, cu prea puţină zăpadă ca să-i împiedice. Abia porniseră când pământul se cutremură sub ei şi auziră sunetul aproape complet înăbuşit al primei explozii. La scurte intervale de timp urmară şi alte mici cutremure.
Încă una, îşi spuse Rosemont, bucuros de frigul care-i limpezea capul. Ultima explozie, camera transmisiunilor, unde folosiseră tot explozibilul rămas - fu mult mai puternică şi cutremură într-adevăr pământul. Dedesubt şi către dreapta lor, o parte din munte se prăbuşi şi fumul ţâşni din craterul format.
- Christoase! murmură Ross. Probabil o gură de ventilaţie.
- Sahib. Uite jos acolo!
Camionul din faţă se oprise la intrarea în peşteră. Din el săreau bărbaţi, în timp ce alţii se holbau în sus către creasta muntelui, luminaţi în plin de farurile camioanelor din spate. Toţi aveau carabine. Ross şi ceilalţi se cufundară mai adânc în umbră.
- O să urcăm până la creastă, spuse în şoaptă Rosemont, arătând în sus şi către stânga. O să fim în afara zonei lor de vedere şi bine adăpostiţi. Apoi ne-ndreptăm către Tabriz, aproape către est. E okay?
- Tenzing, dă-i drumul.
- Da, sahib.
Ajunseră la creastă şi trecură peste ea ca să urce din nou, croindu-şi drum către est fără să vorbească, păstrându-şi

energia pentru că mai erau mulţi, mulţi kilometri de mers. Terenul era accidentat şi zăpada le îngreuna mersul. În curând, mănuşile ajunseră nişte zdrenţe, inimile şi picioarele se umplură de julituri, tălpile începură să-i doară, dar, nemaifiind incomodaţi de raniţele grele, avansau repede şi aveau moralul ridicat. Ajunseră la una dintre cărările care traversau munţii. De câte ori cărarea se bifurca, alegeau întotdeauna partea care apuca spre înălţimi. În văi erau sate, foarte puţine.
- Mai bine să rămânem sus, spusese Rosemont, şi să sperăm că nu dăm peste nimeni.
- Crezi că pe-aici ar putea fi duşmani?
- Sigur. Nu e numai un ţinut cu orientare antimonarhistă, dar şi anti-Kliomeini, "anti" oricine. Rosemont răsufla greu. De cele mai multe ori, fiecare sat luptă împotriva celorlalte şi e un ţinut minunat pentru bandiţi.

Îi făcu semn lui Tenzing să o ia înainte, recunoscător lunii care le lumina calea şi celor trei că se aflau cu el. Tenzing ţinea pasul, dar era un pas de muntean, măsurat şi fără grabă, constant. După o oră prelua conducerea Tueng, apoi Ross. Rosemont şi din nou Tenzing. La fiecare oră de mers, trei minute de odihnă, apoi din nou la drum.

Luna cobori spre orizont. Se depărtaseră o bună bucată de drum şi mergeau mai uşor, începând să coboare muntele. Cărarea şerpuia spre est, către o ravină depărtată, cu o formă curioasă. Rosemont o recunoscu.
- Jos, în vale, e un drum secundar care merge la Tabriz. Pe vreme de iarnă e doar ceva mai mult decât o cărare, dar se poate merge pe el. Hai s-o ţinem aşa până-n zori, apoi să ne odihnim şi să facem un plan. Okay?

Ajunseră la linia copacilor şi la liziera pădurilor de pini mergând mult mai încet, resimţind oboseala. Tenzing era încă în frunte. Zăpada amortiza sunetul paşilor şi aerul curat, proaspăt îi făcea plăcere. Brusc, simţi primejdia şi se opri. Ross era chiar în spatele lui şi se opri şi el. Rămaseră cu toţii nemişcaţi, aşteptând. Apoi Ross înainta prudent. Tenzing scruta întunericul din faţă, din care luna croia umbre ciudate. Fără grabă, amândoi bărbaţii îşi foloseau zonele periferice ale retinei. Nimic. Nici un zgomot, nici un miros. Aşteptară. Puţină zăpadă căzu de undeva, dintr-un copac. Nici o altă mişcare. Apoi o pasăre de noapte părăsi o creangă în faţa lor şi către dreapta şi şe-

ndepărtă cu zgomot. Tenzing arătă în direcţia aceea, îi făcu semn lui Ross să aştepte, îşi trase cu o mişcare alunecoasă kukriul din teacă şi înainta singur, topindu-se în noapte.

După câţiva metri, Tenzing zări la cincizeci de metri în faţa lui un bărbat întins în spatele unui copac şi simţi sângele încălzindu-i-se în vine. Când ajunse mai aproape, îşi dădu seama că celălalt nu-i simţise prezenţa. Se apropie şi mai mult. Apoi văzu cu coada ochiului o umbră mişcîndu-se în stînga, alta la dreapta şi atunci înţelese.

- Ambuscadă! strigă din străfundul rărunchilor şi plonja la adăpost.

Primul val de gloanţe trecu pe lângă el fără să-l nimerească. O parte din ai doilea îi găuri plămânul stâng, smulgându-i o parte din spinare şi izbindu-l de trunchiul unui copac căzut. Alte arme deschiseră focul pe partea opusă a cărării, gloanţele şuierând pe lângă Ross şi ceilalţi doi care ţâşniseră la adăpostul copacilor şi viroagei. O vreme, Tenzing zăcu acolo neputincios. Putea să audă focurile de armă, dar i se păreau departe, deşi ştia ca trebuiau să fie în apropiere. Cu un ultim imens efort, se săltă în picioare şi asalta armele care-l uciseseră. Văzu o parte dintre cei care-i atacaseră întorcându-se către el şi auzi gloanţele şuierând în jurul lui, unele găurindu-i gluga. Unul îi trecu prin umăr, dar nu-l simţi, mulţumit că murea aşa cum se cădea să moară bărbaţii din regiment: înaintând netemători. Într-adevăr, nu-mi este teamă, sunt hindus şi merg mulţumit să-l întâlnesc pe Shiva, iar când voi renaşte am să mă rog lui Brahma, Vishnu şi Shiva să mă nasc din nou gurka.

Când ajunse în rândurile atacatorilor, pumnalul său reteză braţul cuiva. Picioarele îi cedară, o lumină neînchipuită, orbitoare, îi explodă în cap şi el păşi în moarte fără durere.

- Opriţi focul! strigă Ross.

Reuşind să-şi vină în fire, adună frânele bătăliei în mâinile lui. Identificase două grupuri de foc, dar n-avea cum să ajungă la vreunul din ele. Locul ambuscadei fusese bine ales, iar focul încrucişat era ucigător. Îl văzuse pe Tenzing căzând. Îi trebuise toată puterea voinţei sale să nu se ducă în ajutorul lui, dar mai întâi trebuia câştigată bătălia şi trebuiau apăraţi ceilalţi. Împuşcăturile stârneau ecouri după ecouri în munţi. Se scutură de raniţă, găsi grenadele, se asigură că trecuse piedica pe foc automat, încă neştiind cum să-i conducă afară din capcană. Apoi

îl văzu pe Tenzing ridicându-se în picioare cu un strigăt de luptă şi pornind la atac clătinându-se în susul pantei, creând diversiunea de care avea nevoie. Îi ordonă imediat lui Rosemont:
- Acoperă-mă! Iar lui Gueng:
- Du-te! arătînd în faţă către acelaşi grup pe care Tenzing îl ataca.
Gueng ţâşni imediat din viroaga lui şi se aruncă asupra celorlalţi, a căror atenţie fusese distrasă de Tenzing. Când îşi văzu camaradul doborât, furia îl năpădi, dădu drumul levierului grenadei, o azvârli în mijlocul lor şi se aruncă în zăpadă. În clipa în care grenada explodă era deja în picioare, împroşcând cu carabina în direcţia ţipetelor, punând capăt multora dintre ele. Văzu un om plângând şi un altul încercând disperat să se târască sub tufisuri. O izbitură a kukriului reteză o parte din capul celui ce se târa. O rafală scurtă îl despică pe celălalt şi din nou Gueng se răsuci aruncându-se la adăpost, neştiind de unde avea să vină iar primejdia.
O altă explozie de grenadă îi îndreptă atenţia către cealaltă parte a cărării. Ross se târâse înainte din adăpostul său. Îl înconjuraseră gloanţele, dar Rosemont începuse să tragă rafale scurte, atrăgând focul asupra lui, dându-i ajutorul de care avea nevoie, şi el reuşi să ajungă în siguranţă la următorul copac, găsi o adâncitură în zăpadă şi se lăsă să cadă în ea. Pentru o secundă aşteptă, adunându-şi puterile, apoi ţâşni pe zăpada îngheţată către locul de unde se trăgea. Era ascuns vederii atacatorilor şi îi trebui foarte puţin timp. Apoi auzi explozia celeilalte grenade şi ţipetele şi se rugă ca Gueng şi Tenzing să fie teferi. Focul duşmanilor se apropia şi când hotărî că se afla în poziţia potrivită, scoase cuiul primei grenade şi, cu carabina în mâna stângă, trecu peste culmea ridicăturii. În clipa în care ajunse la loc liber, văzu oamenii, dar nu unde se aşteptase. Erau cinci, abia la douăzeci de metri depărtare. Puştile lor se îndreptară spre el, dar reflexele lui erau ceva mai rapide şi fu pe burtă în spatele unui copac cu levierul grenadei eliberat, numărând, mai înainte ca prima rafală să izbească în lemn. În cea de-a patra secundă a numărătorii se întinse pe după trunchi şi aruncă cu boltă grenada către ei, îngropându-şi capul sub braţ. Explozia îl săltă de la pământ, sfărâmă în bucăţi trunchiul unui copac aflat în apropiere, îngropându-l sub crengi

şi zăpadă. În josul cărării, Rosemont îşi golise încărcătorul în direcţia unde credea că erau atacatorii, înjurând neliniştit, înfipse un nou încărcător şi mai trase o rafală. Dincolo de cărare, pe cealaltă pantă ghemuit in spatele unui bolovan, Gueng aşteptă ca cineva să mişte. Lingă copacul sfârtecat de explozie văzu un pm îndepărtându-se în fugă, aplecat de mijloc. Ochi şi omul muri în ecoul împuşcăturii. Urmă tăcerea. Rosemont îşi simţea inima galopând nebuneşte. Nu mai putea s-aştepte.
- Acoperă-mă, Gueng, strigă şi ţâşni în picioare, alergând către copac.

Sclipirea unui foc de armă în dreapta lui, un glonte şuierând pe lângă el, apoi Gueng deschise focul de pe pantă. Un ţipăt gâlgâit şi rafala încetă. Rosemont alergă înainte până când se trezi în mijlocul amplasamentului ambuscadei, cu carabina la şold. Trei oameni zăceau sfârtecaţi în bucăţi, ultimul pe moarte, cu armele îndoite şi răsucite. Toţi purtau îmbrăcămintea grosolană a triburilor nomade. În timp ce-i privea, ultimul dintre ei icni şi muri. Se- întoarse şi alergă către celălalt copac, trăgând într-o parte crengile, croindu-şi drum prin zăpadă către Ross. Pe coasta muntelui Gueng aşteptă, pândind ca să ucidă tot ce mişca. În spatele bolovanului, printre resturile celor trei trupuri pe care grenada lui le sfârtecase, mişcă uşor ceva. Aşteptă abia respirând, dar era doar o sălbăticiune a pădurii ce ieşise după hrană. Curând au să cureţe locul, şi are să redevină ca înainte, îşi zise, cuprins de veneraţie în faţa înţelepciunii zeilor.

Mătură încet locul cu privirea. Îl văzu pe Tenzing prăbuşit pe o parte a pietrei, cu pumnalul încă strâns în pumn. Înainte să plec o să-l iau, îşi zise. Familia lui o să-l cinstească, iar fiul lui o să-l poarte cu aceeaşi cinste. Tenzing Sheng Han a trăit şi a murit ca un bărbat şi va renaşte după cum or hotărî zeii. Karma!

Altă mişcare. În faţă, în pădure. Se concentra asupra ei. De cealaltă parte a cărării, Rosemont trăgea de crengi cu braţele încordate dureros, luptându-se să le îndepărteze. În cele din urmă ajunse la Ross şi inima aproape-şi opri bătăile. Ross era prăbuşit la pământ cu braţele deasupra capului şi carabina alături. Zăpada şi spatele salopetei erau pătate de sânge. Îngenunche şi-i întoarse cu faţa în sus şi aproape ţipă de uşurare că încă mai respira. Pentru câteva clipe îl privi cu ochi goi, apoi înţelegerea reveni în ei, se ridică în picioare şi clipi.

- Tenzing şi Gueng?
- Tenzing a încasat-o. Gueng e pe partea ailaltă. Ne acoperă. E teafăr.
- Slavă Domnului... Sărmanul Tenzing.
- Verifică-ţi braţele şi picioarele.
Grijuliu, Ross îşi mişcă membrele. Păreau să fie întregi.
- Mă doare al dracului capul, dar în rest sunt în regulă.
Aruncă o privire înjur şi văzu atacatorii prăbuşiţi la pământ.
- Cine-s ăştia?
- Nomazi, bandiţi, poate.
Rosemont cercetă drumul înainte. Nici o mişcare. Noaptea părea minunată.
- Ar fi bine s-o ştergem dracului de-aici înainte ca să mai sară şi alţi ticăloşi la noi. Crezi că poţi merge?
- Da. Lasă-mă câteva clipe să-mi revin.
- Ross îşi frecă faţa cu o mână de zăpadă. Răceala ei îl ajută.
- Mulţumesc. Înţelegi? Mulţumesc. Rosemont zâmbi.
- Face parte din slujbă, spuse cu o strâmbătură.
Îşi întoarse privirea spre nomazi. Se îndreptă către ei mergând foarte aplecat şi căută pe unde putea. Nu găsi nimic.
- Poate localnici sau doar bandiţi. Ticăloşii ăştia pot fi foarte cruzi dacă te prind în viaţă.
Ross dădu din cap şi-l străfulgera un alt spasm dureros.
- Acum mi-e bine, cred. Ar fi bine s-o ştergem. Focurile de armă cred că s-au auzit de la kilometri. Şi ăsta nu-i locul unde să-ţi pierzi vremea.
Rosemont văzuse grimasa de durere.
- Să mai stăm puţin.
- Nu, mă simt mai bine dacă merg.
Ross îşi adună puterile, apoi strigă în gurkali:
- Gueng, plecăm!
Începu să se ridice în picioare. Se opri când un şuierat scurt, vestindu-i primejdia, îi răspunse.
- La pământ! icni şi-l trase pe Rosemont cu el.
Un singur glonţ de armă veni din noapte şi-l alese pe Rosemont, îngropându-se în pieptul lui, rănindu-l mortal. Apoi se auziră focuri de pe partea cealaltă a pantei, un ţipăt şi din nou tăcere. După un timp Gueng i se alătură lui Ross.
- Sahib, cred că ăsta a fost ultimul! până una-alta.

-Da.

Aşteptară alături de Vien Rosemont până când muri, apoi făcură ceea ce trebuia pentru el şi pentru Tenzing şi după aceea porniră mai departe.

CAPITOLUL 22

Baza militară aeriană Isfahan; ora 5,40 dimineaţa. Către răsărit, întunericul nopţii începea să fie risipit de lumina zorilor. Baza era liniştită, nu se vedea nimeni prin jur, cu excepţia Gărzilor Islamice înarmate care, împreună cu mii dintre locuitorii Isfahanului şi conduşi de mullahi, luaseră baza cu asalt cu o zi în urmă şi acum o stăpâneau, toţi soldaţii şi ofiţerii de aviaţie şi auxiliarii consemnaţi în barăcile lor sub pază, sau liberi, trecuţi pe faţă de partea lui Khomeini şi a revoluţiei.

Santinela Relazi avea optsprezece ani şi era foarte mândru. de banderola verde de pe braţ şi de faptul că era de strajă în faţa barăcii în care era închis trădătorul general Valik şi familia lui, prinşi cu o zi în urmă, ascunşi în popota ofiţerilor laolaltă cu pilotul străin, agent CIA. Allah e mare, se gândi. Mâine vor fi trimişi în Iad, împreună cu toţi oamenii necuraţi ai mâinii stângi.

De generaţii, cei din familia Relazi fuseseră cizmari şi avuseseră o mică dugheană în vechiul bazar din Isfahan. Da, îşi zise. Am fost bazaari până cu o săptămână în urmă, când mullahul nostru m-a chemat pe mine şi pe toţi credincioşii, să purtăm războiul lui Allah. Mi-a dat să pun pe braţ semnul lui Allah şi puşca asta şi mi-a arătat cum s-o folosesc. cât de minunate sunt lucrările lui Allah!

Se trăsese la adăpostul barăcii, ferit de bătaia zăpezii, dar frigul umed îl pătrundea, deşi purta toate hainele pe care le avea pe lumea asta: un tricou gros, o cămaşă din pânză aspră pe deasupra, o haină şi pantaloni cumpăraţi la mâna a doua, un pulover vechi şi o străveche manta militară, care pe vremuri aparţinuse tatălui său. Îsi simţea tălpile amorţite.

- Facă-se voia lui Allah, spuse tare şi se simţi mai bine.

Or să mă schimbe curând şi-apoi am să mănânc iarăşi. Pe Allah, soldaţii trăiesc ca nişte adevărate paşale - cei puţin două

mese în fiecare zi - una cu orez, închipuieşte-ţi. Şi-s plătiţi în fiecare săptămână. Plata Satanei dar totuşi plată... Fu scuturat de o tuse rea, şuierătoare. Îşi schimbă carabina americană pe celălalt umăr, găsi în buzunar mucul de ţigară pe care îl păstrase şi-l aprinse. Pe Profetul lui Allah, se gândi vesel, cine şi-ar fi putut închipui că vom putea lua baza atât de uşor, cu atât de puţini morţi în rândurile noastre, trimişi în Paradis mai înainte ca să îi putem covârşi pe soldaţii de la poartă şi să năvălim în tabără, fraţii noştri dinăuntru blocând pistele cu camioane şi ceilalţi punând mâna pe avioane şi elicoptere ca să împiedice pe trădătorii slujitori ai Şahului să scape cu fuga. Luând în piept gloanţele duşmanului cu numele lui Allah pe buze, am strigat: alăturaţi-vă nouă, fraţilor! Alăturaţi-vă revoluţiei lui Allah! Ajutaţi la împlinirea lucrării lui Allah! Veniţi în Paradis! Nu mergeţi în Iad!"

Tânărul începu să tremure şi porni să murmure cuvintele săpate în mintea lui de duzini de mullahi recitind Coranul, apoi traducând: Acolo să zacă în veci, cu toţi păcătoşii şi întru toate blestematul Popor al Mâinii Stângi, fără să guste nici mâncare, nici băutură, alta decât apă clocotită sau fier topit, sau putreziciuni. Şi când focurile Iadului le vor arde cu totul pielea, le va creşte una nouă, astfel ca suferinţa lor să nu ia vreodată sfârşit.

Închise ochii sub intensitatea rugăciunii: Fă să mor cu unul dintre numele lui Allah pe buzele mele, şi dă-mi astfel putinţa să merg drept în Grădinile Paradisului, alături de tot Poporul Mâinii Drepte; să stau acolo veşnic; să nu mai simt vreodată foamea, să nu mai vad fraţii şi surorile din sat cu pântecul umflat lunecând în moarte scâncind, să nu mai plâng niciodată noaptea de răutăţile vieţii şi să fiu în Paradis: întinşi pe divane de mătase, înveşmântaţi în halate de mătase verde şi slujiţi de tineri proaspeţi ca florile primăverii, purtând cupe, bre şi pocale din care se revarsă vinul, gustând din fructele pe care le dorim şi carnea păsărilor pe care vom pofti. Şi ale noastre vor fi huriile cu ochii mari şi întunecaţi ca perlele ascunse în cochilia lor, veşnic tinere, veşnic fecioare, printre copaci umbroşi încărcaţi de fructe, lângă ape susurânde, fără să îmbătrânim, veşnic tineri...

Patul armei ii pulveriza nasul şi u sparse oasele tetei, izbindu-l pe viaţă şi schilodindu-l pentru totdeauna, fără să-l

ucidă, înainte de al trânti leşinat în zăpadă. Atacatorul lui era un soldat de aceeaşi vârstă cu el şi acesta ridică în grabă carabina şi cu ajutorul ei sparse încuietoarea uşii firave şi o trânti de perete.
- Grăbiţi-vă, şopti el transpirat de teamă. Imediat generalul Valik îşi scoase precaut capul afară. Tânărul îl apucă de braţ:
- Haideţi, grăbiţi-vă, pe Allah!
- Allah să te fericească, spuse Valik clănţănind din dinţi.

Se repezi înapoi şi se întoarse cu două grămezi uriaşe de riali pe care tânărul îi înghesui în bluza sa de camuflaj şi dispăru la fel de tăcut precum sosise. Generalul şovăi o clipă, cu inima bătând nebuneşte. Văzu arma în zăpadă şi o ridică, o încarcă şi şi-o trecu peste umăr, apoi înşfacă servieta diplomat, binecuvântându-l pe Allah că revoluţionarii fuseseră prea grăbiţi când cercetaseră ca să descopere fundul fals mai înainte de a-l arunca acolo în aşteptarea întrunirii tribunalului.
- După mine, şopti poruncitor familiei; dar, în numele lui Allah, nu faceţi zgomot! Urmaţi-mă cu atenţie!

Îşi înfăşură mai bine haina în jurul lui şi o porni în frunte prin zăpadă. Soţia lui, Annoush, fiul său de opt ani, Jalal, şi fiica sa, Sctarem, de şase, şovăiră o clipă în uşă. Toţi purtau costume de schi. Annoush purta pe deasupra şi o blană de nurcă pe care Gărzile Islamice o dispreţuiseră batjocoritoare ca pe o întruchipare a Păcatului.
- Păstreaz-o, îi spuseseră zeflemitori, numai asta şi te condamnă.

În cursul nopţii se bucurase de căldura pe care i-o oferise, stând ghemuită în ea pe podeaua de pământ din baraca neîncălzită, ţinându-şi copiii la piept.
- Haideţi, dragilor! şopti, încercând să nu-i înspăimânte.

Trupul santinelei care gemea uşor întins în zăpadă le tăia calea.
- Mamă, de ce doarme în zăpadă? întrebă în şoaptă fetiţa.
- Lasă asta, draga mea, să ne grăbim! De acum înainte, nici un sunet!

Păşi tăcută peste el. Fetiţa nu reuşi şi trebui să pună piciorul pe el şi se-mpiedică, întinzându-se cât era de lungă în zăpadă, dar nu ţipă. Sări în picioare, ajutată de fratele ei. împreună, mână în mână, se depărtară grăbiţi. Valik îi conduse cu prudenţă. Când ajunseră la hangarul unde era adăpostit

elicopterul, răsuflă ceva mai uşurat. Se aflau la o distanţă bună de tabăra principală, de cealaltă parte a enormei piste de decolare. Asigurându-se că în apropiere nu se aflau santinele, alergă până la elicopter şi se uită în cabină. Spre enorma sa uşurare, nici acolo nu dormea vreo santinelă. Încercă uşa. Nu era încuiată. O deschise făcând cât mai puţin zgomot cu putinţă şi flutură din mână către ceilalţi. I se alăturară în tăcere. Îi ajută să urce şi se strecură după ei, trăgând uşa şi încuind-o pe dinăuntru. Aranja la iuţeală copiii cât mai confortabil pe nişte pături sub scaune, atenţionându-i să nu-şi facă simţită prezenţa orice s-ar întâmpla. Apoi se aşeză lângă soţia lui, îşi înfăşură o pătură în jurul umerilor pentru că îi era foarte frig şi o apucă de mână. Pe obrajii femeii curgeau lacrimi.

- Ai răbdare, nu plânge! N-o să mai dureze mult, şopti, mângâind-o. Nu trebuie să mai aşteptăm mult. Insha Allah.

- Insha Allah! răspunse ea ca un ecou, dar toată lumea a-nebunit. Ne-au aruncat într-un hambar împuţit ca pe nişte criminali. Ce-o să se-ntâmple cu noi?

- Cu ajutorul lui Allah am ajuns pân-aici, aşa că de ce nu şi până-n Kuweit?

Ajunseseră aici cu o zi în urmă, înainte de amiază. Zborul de la locul de întâlnire de la marginea Teheranului decursese fără vreun incident. Toate benzile radio fuseseră tăcute. Şoferul lui de încredere, care îl slujea de cincisprezece ani, se întorsese cu maşina înapoi la Teheran, cu ordinul de-a nu spune nimănui că ei plecaseră la casa lor de la Marea Caspică.

- Pentru reuşita acestei evadări n-am încredere în nimeni, spusese Valik soţiei sale în timp ce aşteptau sosirea elicopterului.

Ea răspunsese:

- Desigur! Dar ar fi trebuit s-o luăm cu noi pe Şeherazada. Asta i-ar fi prins bine şi ei şi lui Tom Lochart şi ne-ar fi garantat că Tom ne-ar fi dus mai departe.

- Nu, ea n-ar fi plecat niciodată. De ce-ar face-o? Cu sau fără Şeherazada, în el nu trebuie s-avem încredere. E străin şi nu-i unul de-al nostru.

- Ar fi fost mai înţelept s-o aducem pe ea.

- Nu, spusese el, ştiind ce-avea de făcut cu Lochart. Tot drumul de la Teheran la Isfahan stătuse pe scaunul din faţă lângă Lochart. Zburaseră jos, ocolind oraşele şi aeroporturile. când

Lochart chemase controlul de zbor de la baza militară Isfahan, erau evident aşteptaţi. Turnul le dăduse direcţia de aterizare, cu ordinul de a nu mai apela şi a nu mai folosi emiţătorul. Generalul de brigadă de aviaţie Mohamed Seladi, unchiul lui Valik, care aranjase ca ei să aterizeze şi să realimenteze, îi aşteptase la platforma heliportului.

Generalul îi întâmpinase sobru. Cum era vremea prânzului, spusese că puteau să mănânce la bază mai înainte de-a pleca mai departe.

- Dar, Excelenţă Mohamed, avem destulă mâncare aici, în avion, îi spusese Valik.

- Trebuie să insist, spusese nervos Seladi. Trebuie să insist, Excelenţă! Trebuie să-l salutaţi pe comandant. E necesar ...şi trebuie să discutăm.

În acest timp, Gărzile Verzi şi gloata dăduseră buzna pe porţi, năvălind în unitate, şi îi arestaseră pe toţi, ducându-l pe Lochart în altă parte a bazei.

Fii de căţea, se gândi furios Valik. Să ardeţi cu toţii în Iad! Am ştiut că trebuia doar să realimentăm şi să plecăm îndată. Seladi e un încurcă-lume dobitoc. E numai greşeala lui.

La primul etaj al unei clădiri aflate la patru sute de metri mai departe, Tom Lochart dormea adâne. Fu trezit brusc de zgomotul unei învălmăşeli în coridor, uşa se izbi de perete şi el fu orbit de lumina unei lanterne.

- Repede, spuse o voce într-o engleză cu accent american şi doi bărbaţi îl ajutară să se ridice în picioare.

Imediat, cele două siluete pe jumătate ascunse de întuneric se întoarseră şi plecară în fugă. Lui Lochart îi trebui doar o fracţiune de secundă ca să-şi vină în fire, apoi o rupse la fugă după ele de-a lungul coridorului, în jos pe scări şi afară. Acolo se opri alături de ceilalţi, răsuflând greu. Abia avu timp să vadă că amândoi bărbaţii erau ofiţeri - un căpitan şi un maior - mai înainte de a o rupe la fugă din răsputeri în semiîntuneric.

Zorii luminau cerul către răsărit. Zăpada cădea uşor, ajutându-i să se ascundă şi estompându-le zgomotul paşilor. Dimpotrivă lor se afla Camera de Gardă şi în faţa ei câţiva revoluţionari, moţăind neatenţi, înghesuiţi în jurul un foc de lemne. Cei trei bărbaţi se abătură de la drumul lor şi alergară mai departe printre două rânduri de barăci, ocoliră din nou printr-o alee, când un camion încărcat cu revoluţionari care

cântau dădu colţul înaintea lor, apoi ieşiră în câmp deschis, pe drumul de centură, către hangarul cel mai îndepărtat în care se afla elicopterul. În umbra hangarului se opriră ca să-şi tragă sufletul.
- Ascultă, pilotule, spuse gâfîind maiorul, când îţi zic eu, alergăm până la elicopter şi decolăm! Gata?!
- Şi cu ceilalţi ce facem? întrebă Lochart, abia în stare să vorbească, simţind o durere ascuţită în coaste. Ce facem cu generalul Valik şi familia...?
- Lasă-i!

Aii, maiorul, împunse cu degetul către celălalt.
- Aii stă cu tine în faţă şi eu în spate. Cât timp îţi trebuie să decolezi, din momentul în care porneşti motoarele?
- Minimum...
- Scurtează-l, îl întrerupse maiorul. Haide! Alergară către elicopter. În clipa aceea Lochart văzu
o maşină cu luminile stinse ţâşnind peste drum către ei şi simţi că i se taie respiraţia.
-Uite!
- În numele lui Allah, grăbeşte-te, pilotule! Lochart îşi dublă eforturile, sări pe scaunul pilotului, împinse comutatoarele şi începu să mărească turaţia. În acelaşi moment, maiorul se întinse şi trase uşa glisantă dintre cabina din spate şi carlingă. Aproape leşină când se trezi sub nas cu carabina lui Valik.
- O, dumneata eşti, maiorule? Slăvit fie Allah!
- Slăvit fie Allah că eşti aici şi-ai reuşit să scapi, Excelenţă, gâfâi maiorul, încercând să se liniştească, şi se strecură lângă el, în timp ce motoarele roteau elicea fără a prinde încă viteză.
- Lăudat fie Allah c-ai scăpat, dar unde-i soldatul?
- A luat banii şi-a şters-o! A adus armele?
- Nu, asta e tot.
- Fiu, de căţea, spuse maiorul furios, apoi strigă la Lochart: în numele lui Allah, grăbeşte-te!

Se răsuci şi privi la maşina care se apropia. Distanţa dintre ei se reducea repede. Înşfacă iute carabina de la Valik, îngenunche în uşa deschisă, ochi şoferul şi apăsă pe trăgaci. Rafala trecu prea sus, în spatele lui Annousri, şi copiii ţipară îngroziţi, maşina viră săltând peste marginea Şoselei, mergând în zig-zag, şi o coti prin spatele unui rând de magazii, apăru

pentru o clipă la vedere, ca să accelereze dispărând din nou în spatele hangarului.

Lochart avea căştile la urechi şi privea acele indicatoarelor săltând, rugându-le să se grăbească.

- Haideţi, afurisitelor! mârâi, cu mâinile şi picioarele Pe comenzi, ascultând geamătul crescând al motoarelor.

Căpitanul de lângă el se ruga cu glas tare. N-o putea auzi pe Annoush suspinând în spate şi nici nu-i putea vedea pe copiii îngroziţi de spaimă care ţâşniseră din ascunzătorile lor ca să se pitească în spatele ei, sau pe Valik şi maiorul care răcneau la el să se grăbească. Indicatoarele urcau. Tot mai sus. Tot mai sus. Aproape pe verde. Acum! Mâna lui stingă începu să ridice maneta de gaze, dar maşina apăru derapând din spatele hangarului şi se îndreptă spre ei, ca să oprească la cincisprezece metri mai departe. Din ea săriră cinci bărbaţi, unul repezindu-se direct spre carlingă şi îndreptând un pistol automat către el, ceilalţi alergând către uşa cabinei. Era aproape în aer, dar ştia că ar fi mort dacă ar mai urca încă un centimetru, şi-l văzu pe celălalt făcându-i furios semne să oprească. Se supuse, apoi se întoarse ca să vadă ce se întâmplă în spate. Ceilalţi urcau în cabină. Erau cu toţii ofiţeri. Valik şi maiorul îi îmbrăţişau şi se lăsau îmbrăţişaţi, apoi auzi în căşti "Decolează pentru numele lui Allah" şi simţi un ghiont în coaste. Era Aii, căpitanul de lângă el.

- Decolează! spuse din nou în engleza lui cu accent american şi ridică degetul mare către omul de afară care încă mai ţinea arma îndreptată spre el.

Omul se repezi la uşă, urcă şi trînti uşa în urma lui.

- Grăbeşte-te, afurisitule, uite colo!

Arătă de partea cealaltă a pistei. Către ei se îndreptau alte maşini. Cineva se aplecase afară pe fereastra uneia dintre portiere şi se vedeau scânteierile de la gura unei ţevi de pistol mitralieră. În câteva secunde Lochart era în aer, cu toate simţurile concentrate asupra zborului, în spatele lui, unii dintre ofiţeri izbucniră în urale, apucându-se strâns de mânere şi scaune când elicopterul începu să balanseze, evitând gloanţele, şi se aşezară care pe unde putea. Cei mai mulţi erau colonei. Unii erau încă zguduiţi, în special generalul Seladi, care stătea între Valik şi maior.

- Nu eram sigur că sunteţi domnia voastră, Excelenţa general! spunea maiorul, aşa că am tras pe deasupra, doar de avertisment. Să-i mulţumim lui Allah că planul a decurs atât de bine.
- Dar eraţi cât pe-aci să decolaţi! Aveaţi de gând să ne părăsiţi!
- O, nu, Excelenţa voastră, unchiule, îl întrerupse blând Valik. A fost din pricina pilotului englez. S-a speriat şi n-a mai vrut s-aştepte. Nu prea au sânage, englezii. Nu te mai gândi la el. Suntem înarmaţi, avem mâncare şi suntem în siguranţă! Slăvit fie Allah! Şi slăvit fie c-am avut timp să pun toate astea la cale.

Da, îşi zise. Dacă n-aş fi fost eu şi banii mei, am fi fost toţi morţi. Bani să-l mituim pe cel care v-a eliberat, pe noi şi pe voi, şi pe maior şi pe căpitan, ca să-l poată elibera pe Lochart, de care mai am nevoie doar încă puţin.
- Dacă ne-aţi fi părăsit, am fi fost împuşcaţi! Generalul Seladi era roşu de furie.
- Allah să-l arunce pe pilot în iad! De ce-ai mai pierdut vremea cu eliberarea lui? Aii poate să piloteze un '212.
- Da, dar Lochart are mai multă experienţă şi-avem nevoie de el ca să ne descurce.

Valik zâmbi încurajator către Annoush, care stătea de partea cealaltă a cabinei, cu faţa la 6-l, cu fetiţa ce tremura în braţele ei şi băiatul care rnoţăia pe podea cu capul în poala ei. Îi zâmbi slab, mutând copilul de pe un braţ pe celălalt ca să domolească durerile ce o torturau. Se aplecă spre ea şi-o atinse, apoi se aşeză mai confortabil în scaunul lui şi-şi închise ochii, foarte obosit, dar deosebit de mulţumit.
- Eşti un om foarte deştept, îşi spuse. În adâncul inimii ştia că fără stratagema sa de a se preface în faţa lui McIver că avea să fie arestat de SAVAK, în special familia, nici McIver, nici Lochart nu l-ar fi ajutat să fugă. Le ştii măsura la toţi, ca şi lui Gavallan. Proştii! se gândi batjocoritor. Cât despre tine, Seladi, idiotul şi rapacele meu unchi, care ne-ai aranjat realimentarea la Isfahan şi pe care n-ai reuşit s-o aranjezi în deplină siguranţă, în schimbul unei treceri pentru tine şi unsprezece dintre prietenii tăi, tu eşti şi mai rău! Eşti un trădător. Dacă n-aş fi avut un informator sus-pus la Cartierul General, n-aş fi auzit de marea trădare a generalilor ca să pot fugi şi am fi fost prinşi în Teheran ca muştele la oala cu miere. Loialiştii s-ar putea să câştige încă.

Bătălia nu-i încă pierdută, dar între timp, familia mea şi cu mine vom urmări evenimentele din Anglia, St. Moritz sau New York.

Se lăsă pradă tulburătoarei şi minunatei puteri a reactoarelor care îi duceau către un loc sigur, către o casă la Londra, o locuinţă la ţară în Surrey, altele în California şi în Elveţia şi spre conturile din băncile din Bahamas.

Ah, da, îşi spuse vesel. Şi asta îmi aminteşte de contul nostru comun cu S-G, blocat în Bahamas. Alte patru milioane care ne vor îmbogăţi şi atât de uşor de smuls din ghearele apucătoare ale lui Gavallan, mai mult decât de ajuns ca să-mi asigure o viaţa liniştită mie şi familiei mele, orice s-ar întâmpla aici, până când ne vom putea întoarce. Khomeini n-o să trăiască o veşnicie, chiar dacă câştigă. Afurisitul! în curând o să ne putem întoarce acasă. În curând Iranul o să fie din nou cel obişnuit şi între timp noi o s-avem tot ce ne trebuie.

Îl auzea încă pe Seladi mormăind ceva despre Lochart şi că era cât pe-aci să fie părăsit.

- Linişteşte-te, Excelenţă!

Îl luă de braţ, domolindu-l, şi se gândi: tu şi potăile tale încă mai valoraţi ceva. Doar o vreme. Poate ca ostatici, poate ca momeală. Cine ştie. Nici unul dintre voi nu sunteţi rude, în afară de tine, iar tu ne-ai trădat.

- Linişteşte-te, preastimatul meu unchi! Cu ajutorul lui Allah, pilotul o să capete ceea ce merită!

Da. Lochart. N-ar fi trebuit să intre în panică. Ar fi trebuit s-aştepte ordinele mele. E dezgustător să te laşi cuprins de panică.

Închise ochii şi adormi, foarte satisfăcut de el.

CAPITOLUL 23

Rafinăria Iran-Toda, Bandar-e Delam; ora 12,45 după-amiază. Scragger fluiera fals, pompând cu mâna combustibil în rezervoarele principale din butoaiele friari, aliniate într-o camionetă japoneză, lângă elicopterul său proaspăt spălat sclipind în soare. Alături de el se afla un tânăr pe jumătate adormit, cu o banderolă verde pe braţ, ciucit pe

vine la umbră, sprijinit în carabina lui M16. Soarele de amiază era cald, iar briza uşoară făcea ziua plăcută, îndepărtând umiditatea, constantă aici pe coastă. Scragger era îmbrăcat uşor: cămaşă albă cu epoleţi de căpitan, pantaloni subţiri de vară şi pantofi negri, inevitabilii ochelari fumurii şi şapca. Rezervoarele erau pline ochi.
- Asta-i, fiule, spuse către japonezul însărcinat să-l ajute.
- Hai, Anjim-san - da, domnule pilot, răspunse omul. Ca toţi angajaţii rafinăriei, purta salopetă albă, imaculată şi mănuşi cu sigla Iran-Toda Industry pe spate, cu acelaşi lucru scris politicos deasupra în farsi şi echivalentul în caractere japoneze dedesubt.
- "Hai" să fie, spuse Scragger, folosind unul dintre cuvintele pe care le prinsese de la Kasigi în drum spre Lengeh, cu o zi în urmă.
Arătă cu degetul.
- Şi acum rezervoarele de cursă lungă şi după aceea cele de rezervă.
Pentru zborul pe care de Plessey îl autorizase cu atâta mărinimie duminica, noaptea, ca să celebreze victoria asupra sabotorilor, Scragger scosese scaunele din spate şi legase în locul lor două butoaie de două sute de litri:
- Să fie acolo, domnule Kasigi. Le-am conectat la rezervoarele principale. Putem folosi o pompă de mână şi putem să realimentăm în aer, dac-o să trebuiască. Şi dacă o să pompaţi. Acum n-o să mai trebuiască să aterizăm pentru realimentare. Nu poţi să fii niciodată sigur de vremea din Golf, întotdeauna se iscă furtuni neaşteptate sau vârtejuri, ceaţă, iar vântul poate să joace o festă. Cea mai bună cale e să stăm puţin în larg.
- Şi Fălci?
Scragger rîsese odată cu el.
- Bătrânul rechin-ciocan din Kharg? Cu ceva noroc, l-am putea vedea dac-ajungem pân-acolo şi nu ne abatem din drum.
- Tot nu ne-au chemat de la radarul din Kish?
- Nu, dar nu mai contează. Ne-au dat permisiunea până la Bandar-e Delam. Sunteţi sigur că pot să realimentez la fabrica voastră?
- Da. Avem rezervoare acolo, căpitane, heliport, hangare şi atelier de reparaţii. Au fost primele lucruri pe care le-am ridicat. Aveam un contract cu Guerney.
- Da, ştiu de asta. Acum s-au retras, nu?

- Da, aşa e. Acum o săptămână. Sau cam aşa... Poate va prelua contractul compania voastră. Poate o să vă numească la conducerea bazei aeriene. E permanent de lucru pentru cinci elicoptere - trei '212 şi poate două 206 - câtă vreme construim acolo.

Scragger chicotise.

- Asta o să-l facă pe bătrânu Andy cel Mare să creadă că 1-a apucat pe Dumnezeu de picior, iar Dirty Dunk o să se scape pe el.

- Poftim!?

Scragger încercase sa explice gluma cu McIver, dar când isprăvise, Kasigi nu râsese, ci spusese doar:

- O, acum înţeleg!

Gaşcă de săriţi, îşi zise Scragger.

După ce isprăvi realimentarea, mai făcu o verificare. Motoarele, rotorul, elicele, deşi nu se-aştepta să plece atunci. De Plessey îl rugase să-l aştepte pe Kasigi, să zboare cu el unde avea nevoie şi să-l aducă înapoi la Lengeh joi. Aparatul corespundea. Pe deplin satisfăcut, aruncă o privire la ceas, apoi arătă cu degetul spre pântec şi se frecă.

- E vremea să halim, hai!

- Hai.

Ajutorul lui zâmbi şi făcu semn către micuţa camionetă din apropiere, apoi arătă cu degetul spre clădirea principală cu patru etaje, ce se înălţa cam la doua sute de metri mai departe, unde se aflau birourile conducerii firmei. Scragger scutură din cap.

- Merg pe jos, spuse, şi-şi flutură cele două degete parodiind mersul, aşa că tânărul făcu o jumătate de plecăciune, se urcă în camionetă şi demară.

Scragger rămase locului o clipă, privind şi lăsându-se privit de santinelă. Acum, când camionul plecase şi rezervoarele fuseseră închise, putea simţi mirosul mării şi lesturile putrezite de pe ţărmul din apropiere. Era aproape vremea refluxului. În Golf era o-singură maree pe zi, ca şi în Marea Roşie, din pricină că era puţin adânc şi aproape complet închis de pământ, dacă nu socoteai strâmtoarea Hormuz.

Îi plăcea mirosul mării. Crescuse la Sydney, întotdeauna în apropierea mării. După război se instalase din nou acolo. Cel puţin, îşi zise, am fost acolo în intervalul Hkre diferite slujbe şi

femeia şi copiii au stat acolo şi încă mai stau - mai mult sau mai puţin. Fiul său şi cele două fiice erau acum căsătoriţi, cu propriii lor copii. De câte ori se afla din nou acasă, poate o dată pe an, îi vizita. Între ei exista o relaţie amicală, deşi uşor distantă. În anii de început, soţia lui şi copiii veniseră să se instaleze în Golf, După o lună plecaseră înapoi acasă, la Sydney.

- Ne găseşti la Bondi, Scrag, spusese ea. Ne-ajung străinătăţurile, flăcăule. Pe timpul detaşării sale de doi ani în Kuweit, ea întâlnise un alt bărbat. Când Scragger se întorsese acasă, ea spusese:

- Cred c-o să divorţăm, flăcăule. E cel mai bun lucru pentru copii, pentru tine şi pentru mine.

Şi aşa se-ntâmplase. Noul ei soţ trăise câţiva ani, apoi murise. Scragger şi ea alunecară încet într-o relaţie amicală, ca şi cum nu s-ar fi despărţit, dar nici nu fuseseră supăraţi unul pe celălalt.

E soi bun. Iar copiii sunt fericiţi şi eu zbor. Îi mai trimitea încă, lunar, bani. Întotdeauna ea spunea că n-are nevoie.

- Atunci pune-i deoparte, pentru zile negre, Nell, replica el mereu.

Până acum, ea, copiii şi copiii copiilor nu au avut zile negre, bat în lemn. Cel mai apropiat lemn era patul carabinei pe care o ţinea revoluţionarul în poală. Din umbră, omul se uita la el cu răutate. Bastard scârbos, n-o să-mi strice ziua. Zâmbi către el, apoi îi întoarse spatele, se întinse şi privi înjur. E un loc grozav pentru o rafinărie îşi zise, îndeajuns de aproape de Abadan, de conductele principale care leagă câmpurile petrolifere din nord şi sud. Grozavă idee să încerci să nu risipeşti tot gazul ăsta care se arde! Miliarde de tone în toată lumea - o risipă criminală dacă stai şi te gândeşti.

Rafinăria se afla pe un promontoriu, cu propriile sale cheiuri dragate, care se-ntindeau pe cincizeci-de metri în apele Golfului, despre care Kasigi îi spusese că vor fi capabile să deservească două superpetroliere în acelaşi timp, indiferent de mărimea acestora. În jurul heliportului erau kilometri pătraţi de coloane de cracare şi clădiri ce păreau întreţesute cu mii de reţele de plastic şi oţel de toate dimensiunile, labirinturi întregi cu robineţi şi valve uriaşe, cu staţii de pompare şi peste tot macarale şi buldozere şi grămezi gigantice de tot felul de materiale de construcţii, munţi de ciment şi nisip, suluri de plase

de oţel împrăştiate printre stive ordonate, de dimensiunea terenurilor de fotbal, de lăzi şi containere acoperite cu învelitori din plastic şi drumuri pe jumătate terminate, fundaţii, cheiuri şi gropi. Dar nu se vedea nimic mişcând, nici oameni, nici maşini.

Când aterizaseră, lângă platformă îi aşteptase un comitet de primire de douăzeci sau treizeci de japonezi adunaţi în grabă, împreună cu peste o sută de grevişti iranieni şi Gărzi Verzi înarmate, unii purtând banderole cu OIEP, primele pe care le vedea până atunci Scragger. După multe strigăte şi ameninţări şi cercetări ale hârtiilor lor şi aprobări date de Controlul Aerian de la Kish, purtătorul lor de cuvânt lor zisese că doi dintre ei puteau să rămână, dar nimeni nu putea să plece şi nici elicopterul nu putea decola fără permisiunea komitehului. În drum spre clădirea birourilor, inginerul-şef Watanabe, care vorbea englezeşte, le explicase că, de aproape două luni, komitehul de grevă preluase controlul asupra absolut oricărei probleme. În acest timp nu progresaseră aproape cu nimic şi lucrul încetase.

- Nu ne îngăduie nici măcar să executăm lucrări de întreţinere la echipament.

Era un bărbat trecut de şaizeci de ani, cu un chip aspru, dur, cu părul grizonat şi mâini puternice, muncite. Aprinsese o altă ţigare de la cealaltă, pe jumătate arsă. EL

- Şi aparatul de radio?

- Au încuiat camera de transmisiuni acum şase zile; ne-au interzis s-o folosim şi-au luat cheia cu ei. Telefoanele bineînţeles că nu funcţionează de săptămâni întregi, iar telexul cam de ceva mai mult de o săptămână. Mai avem încă aproape o mie de japonezi aici. N-au avut permisiunea să vină cu familiile. Suntem la limită cu proviziile, n-am primit nici o scrisoare de şase săptămâni. Nu putem să ieşim de-aici. Nu putem să lucrăm. Suntem aproape prizonieri şi nu putem să facem nimic decât cu foarte mare tămbălău. Oricum, măcar suntem în viaţă şi putem proteja ceea ce am făcut, aşteptând răbdători să ne îngăduie să continuăm. Suntem într-adevăr foarte onoraţi să vă primim, Kasigi-san - şi pe dumneavoastră, domnule căpitan!

Scragger îi lăsase cu treburile lor, intuind că există o tensiune între ei, oricât se străduiau s-o ascundă. Seara mâncase puţin, ca întotdeauna, şi-şi îngăduise o bere japoneză, rece ca gheaţa.

- Fir-aş al naibii, nu-i la fel de bună ca Fostersl Apoi îşi făcuse cele unsprezece minute de exerciţii după modelul aviaţiei canadiene şi se dusese la culcare. Chiar cu puţin înainte de miezul nopţii, când încă mai citea, auzise o bătaie uşoară în uşă. Kasigi intrase agitat, cerându-şi scuze pentru deranj, dar era de părere că Scragger ar fi trebuit să afle imediat că ascultaseră la radio o declaraţie a unui purtător de cuvânt al lui Khomeini, la Teheran, spunând că toată armata - toate armele - se declaraseră de partea lui, primul ministru Bakhtiar demisionase şi acum Iranul era complet eliberat dc jugul Şahului şi că din ordinul personal al lui Khomeini toate luptele trebuiau să înceteze, toate grevele la fel, Producţia de petrol trebuia să înceapă imediat, toate bazarurile şi magazinele să se redeschidă, toţi bărbaţii trebuiau să predea armele şi să se reîntoarcă la lucru şi, mai presus de orice, toţi trebuiau să înalţe mulţumiri fui Allah pentru victorie.

Kasigi zâmbise cu toată faţa.

- Acum putem începe din nou, mulţumită tuturor zeilor. Eh?! Acum lucrurile or să fie din nou normale.

Cînd Kasigi plecase, Scragger rămăsese întins pe spate, cu lumina aprinsă, lăsându-şi mintea să hălăduiască asupra noilor posibilităţi care se deschideau. Ale dracului ciori, îşi zisese, ce iute a mers totul! Aş fi pariat pe orice că Şahul n-o să fie niciodată scos din ţară, ba şi mai mult, că lui Khomeini n-o să i se îngăduie niciodată să se întoarcă, şi mi-aş fi pus chiloţii la bătaie pe o lovitură militară.

Stinsese luminile.

- Căruţa merge, Scrag, bătrâne, ai văzut destule. Dimineaţa se trezise devreme, acceptase ceaiul verde, japonez, în locul celui obişnuit pe care îl bea la micul dejun - indian şi foarte puternic şi întotdeauna cu lapte condensat, şi plecase să facă verificările, să cureţe şi să realimenteze elicopterul şi - acum că toată treaba era făcută cum trebuie - era foarte flămând. Dădu scurt din cap către santinela care nu-l băgă în seamă şi porni cu paşi mari spre clădirea cu trei etaje a birourilor.

Kasigi stătea la una dintre ferestrele de la ultimul etaj, unde erau birourile personalului executiv. Era în sala de consiliu, un birou spaţios, amplasat pe colţul clădirii, cu o masă uriaşă şi scaune pentru douăzeci de persoane, privind absent la Scragger

şi elicopterul lui, cu mintea răscolită de gânduri, străduindu-se din greu să-şi stăpânească furia.

Din zori trecuse în revistă aproximările de cheltuieli, rapoartele, planificările de lucru, creditările, şi toate duseseră la acelaşi rezultat: era nevoie de cel puţin un miliard de dolari şi un alt an de muncă pentru a începe producţia. Vizita abia a doua oară rafinăria, care nu se afla în sfera lui de responsabilităţi, deşi era director şi membru al Comitetului Executiv de Conducere, cel mai înalt eşalon decizional al conglomeratului lor. În spatele lui, inginerul şef Watanabe stătea singur la masa cea mare, aşteptând răbdător, fumând ca de obicei ţigară după ţigară. Era responsabil cu lucrările de doi ani, director adjunct de când începuse proiectul, în '71, un bărbat cu mare experienţă. Inginerul şef dinaintea lui murise acolo, pe şantier, ca urmare a unui atac de cord.

Nu-i de mirare, se gândise Kasigi mânios. Cu două am fi în urmă, poate patru, trebuie că   i-a părut evident că bugetul nostru maxim de 3,5 miliarde o să fie inadecvat, că depăşirile erau deja uriaşe şi termenele de finalizare total nerealistie.

- De ce nu ne-a informat inginerul şef Kasusaka? De ce n-a făcut un raport special?

- A făcut, Kasigi-san, spuse politicos Watanabe. Dar, din ordinul şefului de proiect de aici, toate rapoartele trebuie să treacă prin mâinile partenerilor noştri numiţi de tribunal. E o procedură iraniană. Întotdeauna trebuie alcătuită o societate mixtă cu participare egală, cu responsabilităţi egale - dar treptat iranienii reuşesc să aranjeze întâlnirile şi contractele şi clauzele, de cele mai multe ori folosind ca scuză tribunalul sau Şahul, până când au controlucefacto şi atunci.... Ridică din umeri. N-aveţi idee ce deştepţi sunt, mai rău ca negustorii chinezi, mult mai rău! Cad de acord să cumpere tot animalul, dar după aceea renunţă şi iau numai muşchii şi te lasă cu restul în braţe.

Stinse ţigara fumată numai pe jumătate şi aprinse alta.

- A fost ò şedinţă a întregului Consiliu cu toţi partenerii şi cu Gyokotomo. Yoshi Gyokotomo însuşi, Preşedintele Sindicatului Patronal - aici, în biroul ăsta, chiar înainte să moară inginerul şef Kasusaka-san. Am fost şi eu prezent. Kasusaka-.san i-a avertizat pe toţi că întârzierile datorate birocraţiei iraniene şi feluritelor piedici puse de ele - "presiuni" e cuvântul potrivit - aveau să întârzie termenul de începere a producţiei şi să genereze o mare

creştere a cheltuielilor totale. Am fost prezent, l-am auzit cu urechile mele, dar tot ce-a spus el a fost trecut cu vederea de partenerii iranieni, care i-au spus preşedintelui că totul va fi aranjat, că doar Kasusaka-san nu înţelege Iranul şi felul în care fac ei lucrurile aici. Watanabe studia atent capătul ţigării sale.
- Kasusaka-san a spus exact acelaşi lucru când a rămas între patru ochi cu Gyokotomo-san, implorându-l să aibă grijă, şi i-a dat un raport amănunţit, în scris.
Kasigi strânse din fălci.
- Ai fost de faţă la această întâlnire?
- Nu, dar mi-a spus ce a vorbit: că Gyokotomo-sama a acceptat raportul şi a spus că el însuşi o să-l prezinte până la cel mai înalt nivel la Teheran şi acasă, în Japonia. Dar nu s-a întâmplat nimic, Kasigi-san, nimic!
- Unde e copia raportului?
- Nu e nici una. În ziua următoare, înainte de a pleca la Teheran, Gyokotomo a ordonat să fie distruse.
Bătrânul ridică iarăşi din umeri.
- Treaba inginerului şef Kasusaka - şi a mea - a fost şi este să construim rafinăria, oricare ar fi problemele întâmpinate şi să nu ne amestecăm în activitatea Grupului.
Watanabe aprinse o nouă ţigară de la cealaltă, fumată doar pe jumătate, trase adânc în piept un fum şi o stinse delicat pe cealaltă - deşi ar fi dorit s-o izbească de scrumieră şi de masă şi de clădire şi de întreaga fabrică, să le facă bucăţele şi odată cu ele pe băgăreţul de Kasigi care îndrăznea să-l ia la întrebări, care nu ştia nimic, care nu lucrase niciodată în Iran şi-şi căpătase locul în companie pentru că era rudă cu familia Toda.
- Spre deosebire de inginerul şef Kasusaka, adăugă deosebit de blând, eu am păstrat în decursul anilor copii ale rapoartelor mele lunare.
- Soka? spuse Kasigi, încercând să dea un ton egal vocii.
-Da.
Şi copii ale acestor copii, într-un loc foarte sigur -adăugă el, răutăcios în adâncul sufletului, scoţând un dosar gros din servietă şi punându-l pe masă - în caz că o să încercaţi să mă faceţi pe mine responsabil de tot dezastrul.
- Le puteţi citi dacă doriţi.
- Mulţumesc.

Kasigi făcu un efort să reziste tentaţiei de a se repezi dosar. Watanabe îşi frecă obosit obrajii. Stătuse treaz cea mai mare parte a nopţii, pregătindu-se pentru întâlnirea asta.
- Odată ce ne întoarcem la normal, lucrarea va progresa repede. Am terminat cam optzeci la sută. Am motive să cred că am putea isprăvi, cu o planificare corectă; e trecut totul în rapoartele mele, inclusiv problema întâlnirii cu Kasusaka, cu partenerii iranieni şi poi cu Gyokotomo-sama.
- Ce-ai sugera ca soluţie globală pentru Iran-Toda!
- Nu poate fi nici una până nu revenim la normal.
- Acum am revenit, ai auzit emisiunea.
- Am auzit-o, Kasigi-saan, dar normal pentru mine înseamnă când guvernul Bazagran va prelua pe deplin controlul.
- Asta o să se-ntâmple în câteva zile. Soluţia?
- Soluţia e simplă. Să avem parteneri noi care să coopereze, să aranjăm finanţarea de care avem nevoie şi într-un an, poate mai puţin de-un an, am putea începe producţia.
- Ar putea fi aranjată problema cu partenerii? Vocea lui Watanabe deveni la fel de subţire ca şi
buzele sale.
- Cei vechi fuseseră toţi numiţi sau aprobaţi de tribunal, deci oameni ai Şahului, deci suspecţi şi duşmani ai poporului. N-am văzut pe nici unul de când s-a întors Khomeini şi nici n-am auzit de ei. Am auzit zvonuri că ar fi fugit cu toţii, dar... Watanabe ridică din umerii săi laţi. N-am cum să verific fără telex, fără telefon, fără transport. Mă îndoiesc că atitudinea noilor parteneri va diferi prea mult.

Kasigi dădu din cap şi aruncă din nou o privire pe fereastră, fără să vadă nimic. E uşor să dai vina pe iranieni si pe morţi şi pe întâlniri secrete şi pe rapoarte distruse. Preşedintele Yoshi Gyokotomo nu menţionase niciodată vreo întâlnire cu Kasusaka sau vreun raport scris. De ce să ascundă Gyokotomo un astfel de raport vital? Ridicol, căci compania lui suportă aceleaşi riscuri ca şi a noastră. De ce?! Dacă Watanabe spune adevărul şi propriile sale rapoarte o pot dovedi, atunci de ce? Şi atunci, într-o clipă, pe care Watanabe o observă, chipul lui Kasigi reflectă adevărul: pentru că uriaşa depăşire de costuri şi proasta conducere a complexului Iran-Toda, alăturată dezastruoasei scăderi în transporturile maritime mondiale, aveau să doboare Toda Shiping Industry, pe Hiro Toda personal

şi să ne lase deschişi unei preluări. Preluare de către cine? Desigur că de Ypshi Gyokotomo. Bineînţeles de familia asta de ţărani parveniţi care ne urăsc pe noi, cei cu sânge nobil, stirpe de samurai din cele mai vechi timpuri.

Şi din nou Kasigi îşi simţi creierul gata-gata să explodeze.

Fără îndoială că de Yoshi Gyokotomo, dar ajutat şi îndemnat, desigur, de vechiul nostru rival, Mitsuwari Industries. Oh, Gyokotomo o să piardă o avere, dar îşi pot acoperi partea lor de pierdere în timp ce o să ungă palmele care trebuie, sugerând că or să suporte împreună pierderile lui Toda, să o dezmembreze şi, cu ajutorul mitei, să o pună sub o conducere potrivită. Şi odată cu Toda se vor prăbuşi şi rudele lor: Kasigi şi Kayama. E ca si cum aş muri.

Iar acum sunt cel care trebuie să aducă acasă groaznicele veşti. Rapoartele lui Watanabe nu vor dovedi nimic, pentru că, fără îndoială, Giokotomo o să nege totul, acuzându-mă pe mine că încerc să-l acuz pe el şi o să strige cât îl ţine gura că rapoartele lui Watanabe dovedesc fără putinţă de tăgadă, de ani de zile, incapacitatea managerială a lui Hiro Toda. Aşadar am dat de bucluc oricum. Poate că Hiro Toda a pus la cale să mă vâre pe mine în tot necazul ăsta. Poate că vrea să mă înlocuiască cu unul dintre fraţii sau nepoţii lui.

În acel moment se auzi o bătaie în uşă şi aceasta se izbi de perete. Tânărul secretar al lui Watanabe intră grăbit si tulburat, cerându-si îndelung scuze că i-a deranjat:

- Oh, vă rog să mă scuzaţi, Watanabe-san, oh, da, îmi pare rău...
- Ce s-a-ntâmplat? îl întrerupse scurt Watanabe.
- A venit în forţă un komiteh, Watanabe-san, Kasigi-sama. Priviţi!

Tânărul cu chipul alb ca varul arătă către celelalte ferestre care se desfăşurau pe faţada clădirii.

Kasigi ajunse primul. În faţa uşii principale se afla un camion plin cu revoluţionari, urmat de alte camioane şi automobile. Bărbaţii care săreau din ele începuseră să se adune la întâmplare în grupuri. Scragger se îndrepta într-acolo şi-l văzură oprindu-se, apoi pornind din nou către uşa principală, dar i se făcu semn să se dea la o parte, în timp ce un Mercedes mare se apropie. De pe bancheta din spate ieşi un bărbat îndesat, voinic, cu barbă albă, purtând halat şi turban de culoare neagră, însoţit de un bărbat mult mai tânăr, cu mustaţă,

îmbrăcat în haine uşoare şi cu cămaşa descheiată la gât. Amândoi purtau ochelari. Watanabe îşi ţinu respiraţia.
- Cine sunt? întrebă Kasigi.
- Nu ştiu, dar un ayatolah înseamnă întotdeauna necazuri. Mullahii poartă turbane albe, ayatolahu negre.
Înconjuraţi de o jumătate de duzină de oameni înarmaţi, cei doi bărbaţi păşiră importanţi în clădire.
-Takeo, adu-i sus cu multă ceremonie. Tânărul plecă fără să mai stea pe gânduri.
- O singură dată ne-a mai vizitat un ayatolah: anul trecut, imediat după focul de la Abadan. A organizat o adunare a tuturor personalului nostru iranian, a strigat la ei vreo trei minute şi apoi, in numele lui Khomeini, le-a poruncit să intre în grevă.
Faţa lui deveni o mască.
- Asta a fost începutul tuturor necazurilor. Noi, ceilalţi, străinii, ne-am descurcat cum am putut mai bine de-atunci.
-Şi-acum?
Watanabe ridică din umeri, păşi iute până la birou şi apucă o fotografie înrămată a lui Khomeini, pe care Kasigi n-o observase, atârnând-o pe perete.
- Doar din politeţe, spuse cu un zâmbet sardonic. Nu vreţi să ne-aşezăm? Se aşteaptă din partea noastră la mult formalism. Vă rog, luaţi locul din capul mesei.
- Nu, Watanabe-san. Te rog, dumneata eşti responsabil, eu sunt doar un vizitator.
- Cum doriţi.
Watanabe îşi luă locul obişnuit, cu faţa la uşă. Kasigi sparse tăcerea:
- Ce-a fost cu focul de la Abadan?
- Ah, iertaţi-mă, îşi ceru scuze Watanabe, de fapt dezgustat că înlocuitorul său nu ştia nimic de acest eveniment atât de important. A fost în august trecut, în timpul lunii sfinte a Ramadanului, când nici un dreptcredincios nu poate mânca sau bea de la răsăritul soarelui până la apus şi de obicei sunt mereu cu capsa pusă. Pe vremea aia puţină lume protesta în ţară împotriva Şahului, cei mai mulţi la Teheran şi la Qom, dar nu era nimic serios atunci, iar ciocnirile erau uşor controlate de poliţie şi SAVAK. Pe cincisprezece august, nişte inşi au dat foc unui cinematograf, cinematograful Rex din Abadan. "S-a întâmplat"

ca toate uşile să fie încuiate sau blocate, "s-a întâmplat" ca pompierii şi poliţia să se mişte încet şi, în panica dezlănţuită, au murit aproape cinci sute de persoane, cele mai multe femei şi copii.

-Cumplit!

- Da, întreaga naţiune a fost scandalizată. S-a dat vina imediat pe SAVAK, şi deci pe Şah. Şahul a dat vina pe cei de stânga şi a jurat că poliţia şi SAVAK n-au nimic de-a face cu asta. Sigur că s-a deschis o anchetă care a ţinut săptămâni întregi. Din nefericire, a lăsat problema făptaşilor nerezolvată.

Watanabe era atent la sunetul paşilor.

- Asta a fost scânteia care a aprins facţiunile de opoziţie războinice opuse ale lui Khomeini şi i-a smuls pe Pahlavi de pe tronurile lor.

După o pauză, Kasigi întrebă:

- Cine crezi că a pus foc cinematografului?

- Cine ar fi vrut să-i distrugă pe Pahlavi? E foarte uşor să strigi "SAVAK"! Watanabe auzi liftul oprindu-se.

Ce înseamnă cinci sute de femei şi copii pentru un fanatic, de orice fel de orientare?

Uşa fu deschisă de secretarul Takeo. Ayatolahul şi civilul intrară cu multă importanţă şi în urma lor se înghesuiră încă şase oameni înarmaţi. Watanabe şi Kasigi se ridicară politicoşi în picioare şi se înclinară.

- Bine aţi venit, spuse Watanabe în japoneză, deşi putea să vorbească foarte bine farsi. Sunt Naga Watanabe. Eu răspund de ceea ce se întâmplă aici şi acesta este domnul Kasigi, de la sediul nostru principal din Japonia. Cu cine am plăcerea să vorbesc, vă rog?

Takeo, care putea vorbi perfect farsi, începu să traducă, dar civilul care se aşezase deja îl întrerupse scurt.

- Vous parlez français? spuse grosolan către Watanabe.

- Iye - nu, răspunse Watanabe în japoneză.

- Bien sûr, m'sieur, spuse şovăitor Kasigi, într-o franceză mediocră, je parle un peu, ma je parle Anglais mieux et m'sieur Watanabe aussi - vorbesc puţin franceză, dar vorbesc engleză mai bine, ca şi domnul Watanabe.

- Foarte bine, spuse scurt omul într-o engleză cu accent parizian. Atunci o să vorbim englezeşte. Eu sunt Muzadeh,

ministru adjunct pentru zona Abadan, din partea primului ministru Bazagran...
- Dar nu Bazagran, face legile, ci Imamul, întrerupse tăios ayatolahul. Imamul 1-a numit pe Bazagran temporar prim-ministru până când, cu ajutorul lui Allah, se formează statul nostru islamic.

Era trecut de şaizeci de ani, un bărbat cu chip rotund, cu sprâncenele la fel de albe ca si barba si îmbrăcat cu o grijă studiată.
- ...Sub conducerea Imamului, adăugă el apăsat.
- Da, desigur, spuse Muzadeh, apoi continuă ca şi cum n-ar fi fost întrerupt, ...şi vă informez oficial că Iran-Toda se află sub controlul nostru direct. Peste trei zile va avea loc o şedinţă pentru a organiza conducerea şi operaţiunile viitoare. Toate contractele anterioare din vremea Şahului - deci ilegale - sunt anulate. Am să numesc un nou comitet de conducere, cu mine ca preşedinte, reprezentanţi ai muncitorilor, un muncitor japonez şi dumneata. O să....
- Şi eu şi-un mullah din Bandar-e Delam, spuse ayatolahul, străpungându-l cu privirea.

Muzadeh trecu furios la farsi.
- Putem discuta componenţa comitetului mai târziu. Vocea sa păstra o urmă de nervozitate. Cel mai important lucru e să-i avem pe muncitori reprezentaţi.
- Cel mai important lucru e să-ndeplinim lucrarea lui Allah l
- În această privinţă, a lucra pentru popor şi a lucra pentru Allah e acelaşi lucru.
- Nu, dacă a lucra pentru popor înseamnă a lucra într-ascuns pentru Satan.

Toţi cei cinci iranieni înarmaţi se foiră neliniştiţi. Fără să-şi dea seama, se regrupaseră în două grupuri de patru şi două persoane. În tăcere, ochii lor alergau de la unul la celălalt dintre bărbaţii aflaţi la masă. Unul dintre ei ridică încet piedica armei.
- Ce spuneaţi? întrebă Watanabe repede şi aproape adăugă Banzai, cu uşurare, când băgă de seamă că toţi îşi îndreptaseră atenţia către el. Doriţi să formaţi un nou comitet?
-Da.

Cu un efort, Muzadeh îşi smulse privirile de la ayatolah şi continuă:

- O să pregătiţi toate registrele pentru control şi veţi fi responsabili pentru orice problemă ivită - în trecut sau în viitor - sau crime împotriva Iranului, trecute sau viitoare.
- Am fost parteneri cu guvernul Iranului de la încep...
- Cu Şahul, nu cu poporul iranian! îl întrerupse Muzadeh. În spatele lui, santinelele - tineri, unii adolescenţi, unii abia cu tuleie pe faţă - începură să murmure.
- Adevărat, domnule Muzadeh, spuse Watanabe, netemător.

Mai trecuse prin astfel de confruntări de multe ori de atunci în ultimele câteva luni.
- ...dar noi suntem japonezi, Iran-Toda este construită de către tehnicieni japonezi - cu mult ajutor din partea muncitorilor şi specialiştilor iranieni - şi e plătit în totalitate cu bani japonezi.
- Asta n-are nimic...
- Da ştim, spuse ayatolahul tare, dar binevoitor, acoperindu-l pe celălalt, ştim asta şi sunteţi bineveniţi în Iran. Ştim că japonezii nu sunt la fel cu stricaţii de americani sau vicleniі de englezi. Şi deşi nu sunteţi mahomedani, clin nefericire pentru voi, neavând încă ochii deschişi spre Allah, noi vă primim cu bucurie. Dar acum... acum, cu ajutorul lui Allah ne-am luat din nou ţara în stăpânire. Acum trebuie să facem... să facem noi aranjamente pentru operaţiunile viitoare. Oamenii noştri or să rămână aici şi or să pună întrebări. Vă rog cooperaţi cu ei. N-aveţi nimic de ce vă teme, amintiţi-vă! Dorim la fel de mult ca şi voi ca această fabrică să fie terminată şi să-nceapă să lucreze. Mă numesc Ismael Awhazi şi sunt ayatolanul acestei regiuni.

Se ridică atât de brusc, încât mulţi dintre cei de faţă tresăriră.
- O să ne-ntoarcern peste patru zile, de azi înainte. Muzadeh spuse înfierbântat în farsi:
- Avem alte ordine pentru aceşti trei...

Dar ayatolahul plecase deja. Muzadeh se ridică şi ieşi sfidător, urmat de oamenii lui.

Când rămaseră singuri, Kasigi îşi îngădui să scoată batista şi să-şi şteargă fruntea. Tânărul Takeo era încă şocat. Watanabe căută prin buzunare ţigările, dar pachetul era gol. Zdrobi cutia, Takeo se trezi la viaţă, se repezi la un sertar şi scoase un pachet nou, îl deschise şi-l întinse.
- Mulţumesc, Takeo!

Watanabe se aşeză şi-şi aprinse ţigara.

- Poţi pleca acum. Se uită la Kasigi.
- Deci, spuse, începe din nou.
-Da.

Kasigi era frământat de implicaţiile unui nou komiteh hotărât să ducă lucrurile la bun sfârşit.
- Asta-i cea mai bună veste pe care o puteam căpăta. O să fie primită cu mare bucurie în Japonia!

De fapt, se gândea din ce în ce mai înfierbântat, ştirea asta o să îndepărteze blestemul purtat de rapoartele lui Watanabe şi poate, cumva, noi, Hiro Toda şi eu, împreună, îl vom putea neutraliza pe Gyokotomo şi dacă - şi mai bine - Hiro s-ar retrage în favoarea fratelui său, asta ar fi perfect.
- Ce-i? întrebă, observându-l pe Watanabe privindu-l îndelung.
- N-am vrut să spun că începe din nou lucrul, Kasigi-san, spuse tăios inginerul şef. Noul komiteh n-o să fie cu nimic mai bun decât celălalt. De fapt o să fie mai rău. Cu vechii parteneri, nelipsitul peşcheş deschidea uşile şi ştiai cu cine ai de-a face. Dar cu fanaticii ăştia... Nişte amatori!

Iritat, Watanabe îşi trecu mâna prin păr. Toţi zeii şi spiritele, daţi-mi putere să nu mă răstesc la prostul ăsta pentru nemărginita lui prostie! îşi zise. Fii înţelept! Linişteşte-te! E doar o maimuţă nu dintr-o stirpe ca a ta, direct descendentă din stăpânitorii din nord.
- Deci ayatolahul a minţii?! Bucuria lui Kasigi se topi.
- Nu, amărâtul ăla credea în ce spunea, dar nu se va întâmpla nimic. Poliţia şi SAVAK, indiferent ce nume o să poarte de aici înainte, încă controlează Abadanul şi zona asta. Localnicii sunt în cea mai mare parte arabi suniţi, nu iranieni şiiţi. Vreau să spun c-or să înceapă din nou omorurile.

Waţanabi explică ciocnirea verbală pe care cei doi o avuseseră în farsi.
- Acum, când fiecare facţiune încearcă să câstige puterea, o să fie şi mai rău.
- Barbarii ăştia n-or să se supună lui Khomeini, n-or să lase armele?
- Vreau să spun că cei de stânga, ca Muzadeh, or sa continue războiul ajutaţi şi instigaţi de sovietici, care doresc cu disperare să intre în stăpânirea Iranului. Au dorit întotdeauna Iranul şi-or să dorească întotdeauna Iranul, pentru petrol şi pentru strâmtoarea Hormuz, fiindcă cu piciorul pe strâmtoare vor

stăpâni Occidentul şi Japonia. În ceea ce mă priveşte, Occidentul, America şi restul lumii pot să putrezească. Dar noi suntem obligaţi să pornim războiul dacă strâmtoarea va fi închisă navelor noastre.
- Aşa e. Fără îndoială, aşa e. Kasigi era la fel de nervos.
- Ştim cu toţii asta. Sigur că asta înseamnă război câtă mai depindem de petrol.
- Da, spuse Watanabe întunecat, zece ani, nu mai mult!
- Da!

Amândoi bărbaţii erau conştienţi de uriaşul efort naţional depus în proiectele de cercetare, pe faţă sau în secret, pentru dezvoltarea unor noi surse de energie care să facă Japonia independentă energetic. Proiectul Naţional. Sursa: soarele şi marea.
- Zece ani, da, doar zece ani! Kasigi era încrezător.
- Dacă avem zece ani de pace şi acces liber la piaţa americană, atunci o să avem gata varianta noastră şi-atunci o să stăpânim lumea. Dar între timp, adăugă înfuriindu-se din nou, următorii zece ani va trebui să ne ploconim în faţa tuturor barbarilor şi bandiţilor.
- N-a spus Hruşciov că "ruşii nu trebuie să facă nimic ca să câştige Iranul, pentru că Iranul e un măr putred care o să cadă singur în mâinile noastre"? Watanabe se înfuriase. Garantez că scârboşeniile alea scutură copacul cu toată puterea.
- I-am bătut odată, spuse întunecat Kasigi, amintindu-şi războiul naval ruso-japonez din 1904, la care participase bunicul său. Putem s-o facem din nou. Omul ăla, Muzadeh, ar putea fi un progresist şi duşman al mulahilor. Nu-s cu toţii fanatici sprijinitori ai lui Khomeini...
- Aşa e, Kasigkvan. Însă unii sunt la fel de fanatici supuşi ai zeului lor, Lenin-Marx, şi la fel de proşti. Dar mă prind fără şovăială că Muzadeh e unul dintre aşa-numiţii intelectuali, cu studii în Franţa, a cărui pregătire a fost plătită din bursele Şahului, care a fost adoptat, pregătit şi trimis încoace de profesori de stânga francezi! Am petrecut doi ani la Sorbona, la un curs postuniversitar. Cunosc intelectualii ăştia, cretini. Iar unii dintre profesori au încercat să mă atragă şi pe mine. Odată...

Zgomotul unei rafale scurte de armă automată de afară îl întrerupse. Pentru un moment, amândoi bărbaţii rămaseră

nemişcaţi, apoi ţâşniră la fereastră. Patru etaje mai jos, ayatolahul şi Muzadeh stăteau pe treptele din faţa intrării. În faţa lor, în curte, îi ameninţa cu o mitralieră un bărbat, singur în mijlocul unui semicerc de oameni înarmaţi, iar restul erau împrăştiaţi prin apropiere, prin camioane, unii dintre ei strigând şi toţi părând agresivi. Scragger se afla undeva către marginea câmpului vizual şi în timp ce priveau îl observară strecurându-se într-o poziţie defensivă mai bună. Ayatolahul ridică braţele şi începu să vorbească. Watanabe nu putea auzi ce spune omul, aşa că deschise cu grijă o fereastră şi privi prudent afară.
- Spune: "în numele lui Allah, predaţi armele. Imamul a poruncit-o! Aţi auzit cu toţii emisiunea lui şi mesajul. Vă spun din nou: supuneţi-vă lui si predaţi armele!"

Urmară strigăte şi mai furioase de ambele, părţi, oamenii ameninţându-se unii pe alţii cu pumnii. În mijlocul confuziei, Scragger se depărta încetişor şi dispăru după o clădire. Watanabe se aplecă şi mai mult pe fereastră, întinzându-se să audă mai bine.
- Omul care ameninţă cu arma, nu pot să văd dacă poartă o banderolă verde sau nu... ah, nu poartă, deci trebuie să fie fedain sau tudeh.

În curte se aşternuse tăcerea. Oamenii începuseră să-şi caute poziţii mai bune, toate armele încărcate, fiecare trăgând cu coada ochiului la vecini, cu toţi nervii întinşi ia maximum. Bărbatul care îi ameninţa pe cei doi ridică arma şi urlă la ayatolah:
- Porunceşte oamenilor tăi să lase jos armele!

Muzadeh păşi înainte, nedorind o confruntare acolo, ştiind că oamenii lui erau mult depăşiţi ca număr.
- Stai, Hassan, o să ...
- N-am luptat şi fraţii noştri n-au murit ca să predăm armele şi puterea ayatolahilor!
- Guvernul are puterea. Guvernul! Muzadeh ridică şi mai mult glasul.
- Vă veţi păstra cu toţii armele acum şi o să le predaţi la biroul meu. căci eu reprezint noul guvern şi...
- Nu-i adevărat, strigă ayatolahul. Mai întâi, în numele lui Allah, toate gărzile neislamice o să-şi pună armele jos, pe pământ, şi-or să plece în pace. Al doilea, guvernul este supus Komitehului Revoluţionar sub directa îndrumare a Imamului şi acest om,

Muzadeh, nu este confirmat încă in funcţie, deci n-are nici un fel de autoritate. Supuneţi-vă, sau veţi fi dezarmaţi.
- Eu reprezint aici guvernul!
- Nu-i adevărat!
- Allah-u Akhar, strigă cineva şi apăsă pe trăgaci. Hassan, tânărul aflat în mijlocul semicercului, primi rafala în spate şi se răsuci în pirueta dansului morţii. Răpăiră imediat şi alte arme şi oamenii se aruncară la adăpost sau se întoarseră către vecinii lor.

Bătălia fu scurtă şi sălbatică. Muriră mulţi, dar oamenii lui Muzadeh fuseseră mult inferiori ca număr. Gărzile Verzi fură necruţătoare. Câţiva dintre ei îl prinseseră pe Muzadeh şi acesta era acum în genunchi, în praf, cerând îndurare. Ayatolahul se afla pe trepte. O rafală de gloanţe îl izbise în piept şi stomac şi acum zăcea în braţele unui om, cu hainele pătate de sânge. Un şuvoi subţire de sânge i se scurgea din colţul gurii pe barbă.
- Allah e mare, Allah e mare! murmură el, apoi slobozi un geamăt gâlgâit de durere.
- Învăţătorule, spuse cu lacrimile pe obraji omul care îl susţinea, spune-i lui Allah c-am încercat să te apărăm. Spune-i Profetului!
- Allah e mare, murmură.
- Ce facem cu Muzadeh? întrebă altcineva.
- Ce să faceţi cu el? împliniţi lucrarea lui Allah. Ucideţi-l! Ucideţi-l, aşa cum trebuie să ucideţi toţi duşmanii Islamului. Nu e alt Dumnezeu decât Allah!

Ordinul fu dus la îndeplinire instantaneu, cu cruzime. Ayatolahul muri zâmbind, cu numele lui Allah pe buze. Ceilalţi îl plânseră, menindu-i Paradisul.

CAPITOLUL 24

Baza militară aeriană Kowiss. Ora 2,32 după-amiază. Manuela Starke se afla în bucătăria bungalowului, pregătind tocană după o reţetă mexicană. De la un casetofon cu baterii, aşezat pe pervazul ferestrei, muzica country umplea mica încăpere. Pe aragaz se afla o oală mare, plină cu bucăţi de carne şi o parte dintre ingrediente şi, când aceasta începu să fiarbă, femeia micşoră flacăra, lăsând-o să fiarbă domol, şi

aruncă o privire la ceasul de la încheietura mîinii, ca să reţină ora. Exact cum trebuie, îşi zise. O să mâncăm pe la şapte, iar luminările or să creeze o atmosferă plăcută la masă.

Mai erau de tăiat o mulţime de lucruri, pe lângă ceapă şi carnea de capră, aşa încât continuă fericită, fredonând absentă sau schiţând din când în când, în ritmul muzicii, câte un mic pas de dans. Bucătăria era mică şi era dificil să te mişti prin ea, deloc asemănătoare cu uriaşa bucătărie cu tavanul din grinzi de lemn, de la străvechea şi întinsa hacienda spaniolă - oh, atât de minunată - pe care familia ei o stăpânea de aproape un secol în Lubbock, unde crescuseră ea, fraţii şi surorile ei. Dar nu-i pasa că locuia înghesuită sau că gătea fără ustensilele potrivite. Se bucura că avea de făcut ceva care să-i abată gândurile de la întrebarea care o frământa: când avea să-şi revadă din nou soţul?

Conroe a plecat sâmbătă cu mullahul la Bandar-e Delam, îşi zise încercând să se liniştească, astăzi e marţi, deci numai trei zile - şi ziua de azi nici măcar nu s-a sfârşit. Noaptea trecută am vorbit cu el la radio.

"Salut, scumpo, totul e-n regulă aici, nu te-ngrijora. Iartă-mă, trebuie să plec. Timpul de emisie e limitat pentru moment. Te iubesc şi ne vedem curând!"

Vocea lui atât de minunată şi plină de siguranţă... şi totuşi era dureros de convinsă că sesizase o undă de nervozitate, Lucru care o preocupa de atunci şi-i tulbura visele. Ţi se pare, o să se-ntoarcă în curând. Lasă visele nopţii şi vezi-ţi de visul tău de toate zilele. Totul e-n regulă, concentrează-te asupra gătitului!

Adusese cu ea de la Londra, odată cu alte mirodenii, pachete de boia, papricaş, piper negru, ghimbir, usturoi proaspăt, ardei iute uscat şi fasole uscată şi multe altele şi doar câteva lucruri pentru noapte, şi hârtie igienică, în singura geantă de voiaj pe care o putuse lua la bordul avionului. Mirodenii picante pentru că Starke adora mâncărurile mexicane, în special reţeta asta de tocană numită chili, amândoi căzînd de acord că, în afară de curry, tocana indiană, era singurul mod de a face carnea de capră gustoasă. Nu avusese nevoie să aducă cu ea îmbrăcăminte sau alte lucruri, pentru că mai avea câte ceva-în apartamentul lor de la Teheran. Celălalt dar pe care-l adusese era un mic borcan de zacusca, după care ştia că erau

înnebuniţi Genny şi Duncan McIver - servită pe pâine prăjită, fierbinte, unsă cu unt - pâine pe care Genny o cocea când putea să obţină făină şi drojdie.

Astăzi Manuela copsese pâine. Cele trei pâini se răceau pe masă în tăvile lor, sub o bucată de tifon, ferite de muşte. Blestemate muşte! Muştele strică vara chiar şi la Lubbock... Ah, Lubbock, cum s-or simţi copiii?

Billy Joe şi Conroe Junior şi Sărita - şapte, cinci şi trei ani. Oh, minunile mele, se gândi ea fericită, mă bucur atât de mult că v-am trimis acasă la tatăl meu şi că aveţi zece mii de acri să alergaţi şi pe bunicul Starke în apropiere, cu vocea lui răguşită şi atât de blândă: "Da să vă puneţi cizmele, că-s şerpi pe-aici, m-auziţi?"

-Trăiasca Texasul, spuse tare şi râse singură, tocind cu degetele îndemânatice, amestecând cu lingura, gustând din când în când, mai adăugind puţină sare sau usturoi.

Îl văzu pe fereastră pe Freddy Ayre traversând mica piaţă către turnul radio. Alături de el păşea Pavoud, şeful angajaţilor iranieni. Un tip simpatic, îşi zise. Suntem norocoşi că avem un personal de încredere. Dincolo de ei se zărea pista principală şi restul bazei, acoperită, de zăpadă, şi cerul înnorat al după-amiezei ascunzând vârfurile munţilor. Câţiva dintre piloţi şi mecanici - Marc Dubois, care îl adusese pe mullah de la Bandar-e Delam, printre ei - loveau într-o doară o minge de fotbal.

Nu se întâmpla nimic altceva acolo, doar întreţinerea aparatelor, verificarea pieselor de schimb, o pensulă de vopsea dată ici şi colo - nici un zbor începând de duminică, când se petrecuse revolta şi atacul asupra bazei. Duminică seară, trei dintre răsculaţi - un aviator şi doi sergenţi din regimentul de tancuri - fuseseră judecaţi de curtea marţială şi împuşcaţi în zori. Ieri şi azi baza fusese tăcută. O dată, ieri, văzuseră două avioane de vânătoare ţâşnind către cer, dar atât, ceea ce era ciudat, căci baza era una de antrenament şi de obicei foarte aglomerată. Nimic nu părea să se mişte. Se vedeau câteva camioane, nici un tanc şi nimeni nu mărşăluia - nici măcar vizitatori. Noaptea se auziseră focuri de armă şi strigăte, care se domoliseră însă repede.

Se studie critic în oglinda atârnată de un cârlig deasupra chiuvetei plină cu crătiţi, linguri, ceşti şi farfurii murdare. Îşi

întoarse pe rând când un obraz, când celălalt, studiindu-şi chipul - atât cât putea vedea din el.
- Arăţi bine acum, dragă, spuse imaginii, dar ar fi foarte bine să-ţi mişti fundul şi să faci nişte jogging şi să termini cu pâinea, vinul, chilii, tostadas, burritos, tacos, muchchas, mâncarea de fasole, prăjiturile de casă însiropate cu miere, ochiurile cu şuncă prăjită şi biscuiţii de casă...

Oala începu din nou să clocotească, abătându-i atenţia. Mai reduse o idee flacăra, gustă amestecul roşcat, gros, încă amărui, căci nu fiersese îndeajuns.
- Omule, spuse cu uşurare, asta o să-l facă pe Conroe mai fericit decât un porc la troacă!

Chipul i se încruntă. Aşa ar fi, dacă ar fi aici. Ei, asta e! Băieţilor o să le placă la fel de mult. începu să spele vasele, dar nu putu să-şi abată gândurile de la Bandar-e Delam. Simţi că-i dau lacrimile.
- Of, la naiba! Stăpâneste-te!
- CASEVAC!

Strigătul slab răzbătând de afară o făcu să tresară şi să privească pe fereastră. Meciul de fotbal încetase. Toţi oamenii se holbau la Ayre care cobora alergând scările turnului, strigând la ei. Îi văzu îmbulzindu-se în jurul lui, apoi răspândindu-se în toate părţile. Ayre se îndreptă către bungalowul ei. Îşi scoase în grabă şorţul, îşi şterse lacrimile şi deschise uşa.
- Ce s-a întâmplat, Freddy? El zâmbi.
- Ziceam să-ţi spun că turnul lor m-a anunţat prin radio să pregătesc un '212 pentru un zbor CASEVAC, urgent, la Isfahan. Au aprobare de la IranOil.
- E departe?
- O, nu, doar la vreo trei sute de kilometri, câteva ceasuri. E destulă lumină. Marc o să rămână peste noapte acolo şi-o să se-ntoarcă mâine.

Ayre zâmbi iarăşi.
- E bine c-avem ceva de făcut. Ciudat, au cerut să zboare Marc.
- De ce el?
- Nu ştiu. Poate din pricină că-i francez şi francezii l-au ajutat pe Khomeini. Ei, trebuie să plec. Tocana ta miroase grozav, Marc e fiert că n-o să aibă parte de ea!

Plecă spre birouri, înalt şi arătos. Ea rămase în uşă. Mecanicii împingeau afară din hangar un '212 şi Marc Dubois

flutură vesel mâna şi îşi trase fermoarul la combinezonul îmblănit de zbor, grăbindu-se să urmărească verificarea dinaintea zborului. Atunci observă convoiul de patru maşini care se apropia în lungul drumului de centură. În acelaşi timp îl văzu si Fred Ayre. Se încruntă, intră în birou.

- Ai pregătit aprobarea de zbor, domnule Pavoud?

- Da, excelenţă.

Pavoud îi întinse hârtia. Ayre nu băgă de seamă încordarea care-l stăpânea şi nici că mâinile-i tremurau.

- Mulţumesc. Ai face bine să vii şi dumneata în caz că totul e-n farsi.

- Dar, excelenţă...

- Haide.

Încheindu-şi nasturii de la combinezonul de zbor din pricina vântului, Ayre ieşi grăbit. Pavoud îşi şterse palmele asudate. Ceilalţi iranieni îl priviră la fel de neliniştiţi.

- Cum o vrea Allah, spuse unul dintre ei binecuvântându-l, mulţumind lui Allah şi Profetului că nu era chemat el, ci Pavoud.

În jurul elicopterului verificarea continua. Ayre ajunse în acelaşi timp cu maşinile. Zâmbetul îi dispăru. În maşini erau înghesuiţi oameni înarmaţi din Gărzile Verzi, care se răspândiră de jur împrejurul elicopterului. Printre ei se aflau şi aviatori în uniformă.

De pe locul din faţă al maşinii din frunte ieşi mullahul Hussain Kowissi, purtând un turban foarte alb şi un halat negru, nou, şi vechile sale cizme uzate. De umăr îi atârna pistolul mitralieră AK 47. Se vedea de departe că el comanda. Ceilalţi deschiseră uşile din spate ale primei maşini şi-l traseră afară pe colonelul Peshadi, apoi pe soţia lui Peshadi se răsti, înjurându-i, şi ei se traseră puţin înapoi. Colonelul se îndreptă din spate, netezindu-şi mantaua de uniformă şi şapca. Soţia lui purta un palton gros, mănuşi, o pălărie mica şi o geantă pe umăr. Avea chipul alb şi tras, dar, ca şi soţul ei, îşi ţinea mândră fruntea sus. Se întoarse şi întinse mâna după o mică geantă de mână aflată în maşină dar unul dintre Gărzile Verzi o înşfacă, după o uşoară ezitare, însă i-o întinse.

Ayre încercă să-şi ascundă uluirea.

- Ce se-ntâmplă?

- Suntem... suntem trimişi sub pază la Isfahan. Unitatea mea... unitatea mea a fost trădată şi se află în mâinile răsculaţilor.

Colonelul nu încerca să-şi ascundă furia de pe chip şi se răsuci către Hussain, răstindu-se din adâncul plămânilor, în farsi:
- Te-ntreb din nou: ce-are a face soţia mea cu toate astea, ei?

Nervos, unul dintre revoluţionarii aflat în apropiere îl împinse în spate cu ţeava armei. Fără să se întoarcă, Colonelul îi smuci arma, îndepărtând-o cu un gest indiferent.
- Fiu de căţea rîioasă!
- Opreşte-te! spse Hussain în farsi, Sunt ordine din Isfahan! Ţi-am arătat ordinul prin care tu şi soţia ta trebuie să fiţi trimişi deîndată...
- Ordinul? O bucată de hârtie mizerabilă, soioasă, mâzgălită indescifrabil de mâna unui analfabet şi semnat de un ayatolah de care n-am auzit în viaţa mea!

Hussain se apropie de el.
- Urcaţi, amândoi, sau o să pun să fiţi târâţi cu forţa!
- Când o să fie gata aparatul! Dispreţuitor, colonelul scoase o ţigară.
- Dă-mi un foc. Ordonă unuia dintre oamenii aflaţi lângă el şi când omul şovăi se răsti. Eşti surd?! Un foc!

Omul zâmbi strâmb şi găsi un chibrit, iar toţi cei din jurul lui dădură din cap aprobator, chiar şi mullahul, admirând curajul în faţa morţii, curajul în faţa Iadului, pentru că fără îndoială acest om era omul Şahului şi se-ndrepta către Iad. Fără îndoială, către Iad. Nu l-am auzit strigând "Trăiască Şahul" doar cu câteva ore în urmă când, în mijlocul nopţii, ajutaţi de toţi soldaţii şi aviatorii şi câţiva dintre ofiţerii bazei, am invadat şi am pus stăpânire pe unitate şi pe minunata lui casă, ceilalţi ofiţeri fiind deja în celule? Allah e mare! A fost voia lui Allah, minunea înfăptuită de Allah că puterea generalilor s-a năruit ca mormanul de gunoi, aşa cum ne-au spus mullahii că o să se întâmple. Imamul a avut din nou dreptate, Allah să-l apere!

Hussain se apropie de Ayre care îngheţase, uluit de ceea ce se-ntâmpla, încercând să-nţeleagă. Alături, Marc Dubois era la fel de stupefiat. Toate verificările fuseseră oprite.
- Salaam, spuse mullahul, încercând să fie politicos. N-aveţi de ce vă teme. Imamul a poruncit ca totul să revină înapoi la normal.
- Normal?! îl îngână Ayre furios. Acesta-i colonelul Peshadi, comandant de tancuri, eroul forţei voastre de intervenţie trimisă

în Oman ca să ajute la înăbuşirea unei revolte sprijinite de marxişti şi stoparea invaziei din Yemenul de Sud.

Se întâmplase în '73, când sultanul Omanului îi ceruse ajutor Şahului.

- N-a primit colonelul Peshadi cea mai mare medalie care se dă numai pentru curaj în luptă, Zolfarazan?

- Da, dar acum colonelul Peshadi e chemat să răspundă la întrebări privind crime împotriva poporului iranian şi a legilor lui Allah! Salaam, căpitane Dubois. Mă bucur că o să pilotezi dumneata.

- Mi s-a cerut să zbor pentru un CASEVAC. Asta nu e un CASEVAC! spuse Dubois.

- Este evacuarea unor victime. Colonelul şi soţia sa trebuie să fie evacuaţi la Comandamentul General din Isfahan. Hussain adăugă cu un zîmbet sardonic: Poate ei sunt victimele.

Ayre spuse:

- Îmi pare rău. Aparatele noastre sunt închiriate de IranOil. Nu putem face ceea ce ni se cere.

Mullahul se răsuci şi strigă:

- Excelenţă Esvandiary!

Kuram Esvandiary, sau Barosanii cum i se mai spunea, abia trecuse de treizeci de ani, era foarte popular printre piloţii străini, foarte eficient şi pregătit de S-G. Petrecuse doi ani la sediul central al S-G de la Aberdeen cu o bursă dată de Şah. Apăru de undeva din spate şi pentru un moment nici unu! dintre cei de la S-G nus recunoscură în el managerul staţiei. Era un individ care se îmbrăca de obicei pedant şi se rădea cu multă grijă, dar acum avea o barbă deasă, nerasă de trei-patru zile, şi purta haine grosolane, cu o banderolă verde pe braţ, o pălărie pleoştită, iar de umăr îi atârna o carabină M 16.

- Zborul e trecut aici, spuse el întânzîndu-i lui Ayre formularele obişnuite. Le-am semnat şi ştampilat.

- Dar, Barosane, sigur că-ntelegi că ăsta nu este de fapt un CASEVAC!

- Numele meu este Esvandiary, domnul Esvandiary, interveni el fără să zâmbească şi Ayre roşi, iar acesta este un document legal de la IranOil, care v-a angajat sub contract aici în Iran.

Chipul i se înăspri.

- Dacă refuzaţi o cerere oficială în condiţii bune de zbor, încălcaţi contractul şi dacă o faceţi fără vreun motiv, atunci

avem dreptul să vă confiscăm toate bunurile, aparatele, hangarele, piesele de schimb, casele, echipamentul şi să vă dăm imediat afară din Iran.
- Nu poţi să faci asta!
- Sunt reprezentantul şef al lui IranOil aici, acum! spuse Esvandiary scurt. IranOil este proprietatea guvernului. Komitehul Revoluţionar sub conducerea Imamului Khomeini, pacea fie cu el, este guvernul. Citiţi contractul cu IranOil şi contractul dintre S-G şi Iran Helicoptere. Ai de gând să decolezi sau refuzi?

Ayre îşi stăpâni nervii.
- Cum rămâne... Cum rămâne cu primul ministru Bakhtiar şi guvernul Bakhtiar?

Esvandiary şi mullahul îl priviră lung.
- N-ai auzit încă? A demisionat şi-a fugit. Generalii au capitulat alaltăieri dimineaţă, Imamul şi Komitehul Revoluţionar sunt guvernul Iranului acum.

Ayre, Dubois şi toţi cei din jurul lui rămaseră cu gurile căscate la el. Mullahul spuse în farsi ceva ce nu înţeleseră. Oamenii săi râseră.
- Capitulat? fu tot ce putu spune Ayre.
- A fost voia lui Allah ca generalii să-şi vină în fire, Spuse Hussain cu ochii strălucind. Au fost arestaţi. Întregul Stat Major. Toţii. Aşa cum vor fi arestaţi toţi duşmanii Islamului. L-am prins şi pe Nassiri, aţi auzit de el? continuă mullahul ironic.

Nassiri era detaşatul şef al SAVAK, pe care Şahul îl arestase cu câteva săptămâni în urmă şi care se afla în închisoare, aşteptând procesul.
- Nassiri a fost găsit vinovat de crime împotriva umanităţii şi împuşcat împreună cu alţi trei generali: Kahimi, guvernatorul legii marţiale din Teheran, Naji, guvernatorul general al Isfahanului, şi comandantul de, paraşutişti Khosrowdad. Îti pierzi vremea. Decolezi sau nu?

Ayre abia era în stare să gândească. Daca ce spune e adevărat, atunci Peshadi şi soţia lui sunt ca şi morţi. S-a întâmplat totul atât de repede, totul atât de imposibil...
- Noi, sigur că o să ... decolăm, dacă... dacă-i un zbor legal! Da de fapt, ce doriţi?
- Să-l transportaţi imediat la Isfahan pe Excelenţa Sa, mullahul Hussain Kowissi, cu însoţitorii săi.

- Imediat, întrerupse Esvandiary nerăbdător, împreună cu prizonierul şi soţia lui.
- Ei... colonelul şi soţia... nu sunt pe document.

Şi mai enervat, Esvandiary îi smulse hârtia din mâini şi scrise pe ea.
- Acum sunt.

Arătă către Manuela care sătea în spatele lui Dubois şi Ayre, îmbrăcată în salopetă şi cu părul înghesuit cu grijă sub o şapcă. O observase din clipa în care sosise, ispititoare şi tulburătoare ca întotdeauna.
- Ar trebui s-o arestez pentru pătrundere neautorizată pe un teritoriu străin, spuse răguşit. N-are dreptul să se afle aici. Aici nu sunt locuinţe pentru familişti şi nici nu se prevede asta pe vreuna dintre bazele noastre sau în regulamentele S-G.

De lângă elicopter, colonelul Peshadi strigă furios în englezeşte:
- Decolăm astăzi sau nu? Ne e frig. Grăbiţi-vă, Ayre: vreau să petrec cât mai puţin timp cu putinţă in compania acestor gunoaie!

Esvandiary şi mullahul roşiră. Ayre strigă la rândul lui, curajul colonelului încălzindu-l:
- Da, ser, îmi pare rău! Eokay, Marc?
- Da.

Dubois îl întrebă pe Esvandiary:
- Unde este aprobarea militarilor?
- E cu toate documentele acolo, ca şi cea pentru zborul de întoarcere de mâine.

Esvandiary adăugă în farsi către mullah:
- Cred c-ar trebui să urcaţi, Excelenţă. Mullahul plecă. Gărzile îi făcură semn lui Peshadi şi soţiei sale să urce la bord. Urcară treptele fără să şovăie, cu fruntea sus. Oameni înarmaţi se înghesuiră după ei şi mullahul se aşeză în scaunul din stânga, în faţă, lângă Dubois.
- Aşteptaţi un minut, începu Ayre, depăşind şocul. Nu zburăm cu oameni înarmaţi. E împotriva regulilor. Şi ale voastre şi ale noastre.

Esvandiary strigă un ordin, arătând cu degetul la Manuela. Imediat patru oameni înarmaţi o înconjurară. Alţii se apropiară mai mult de Ayre.
- Acum dă-i drumul lui Dubois.

Încordat şi foarte conştient de primejdie, Ayre se supuse. Dubois încuviinţă din cap şi porni motoarele. În curând se afla în aer.

- Acum, în birou! spuse Esvandiary, acoperind zgomotul motoarelor.

Îi rechemă pe cei ce-i trimisese s-o înconjoare pe Manuela şi le ordonă să se urce înapoi în maşini.

- Lăsaţi aici o maşină şi patru santinele. Mai am nişte ordine pentru străinii ăştia. Tu, adăugă el grosolan către Pavoud, tu fă un raport la zi asupra tuturor aparatelor de aici, înregistrează toate piesele de schimb, toate misiunile de transport, ca şi cantitatea de combustibil şi personalul străin şi iranian, cu numele lor, funcţia, numărul de paşaport, permisul de rezidenţă, permisul de lucru şi licenţa de zbor. Înţelegi?

- Da, da, Excelenţă Esvandiary, da, desigur!

- Şi vreau să văd mâine toate paşapoartele si permisele. Treci la treabă!

Omul plecă grăbit. Esvandiary intră înconjurat de plecăciuni. O porni înaintea tuturor, intră în biroul lui Starke şi se aşeză la masa acestuia. Ayre îl urmă.

- Stai jos.

- Mulţumesc, eşti foarte drăguţ! spuse Ayre batjocoritor, aşezându-se pe scaunul din faţa lui.

Amândoi bărbaţii aveau aceeaşi vârstă. Iranianul Scoase o ţigară şi o aprinse.

- De-aici înainte acesta va fi biroul meu, spuse. Acum, că Iranul e în sfârşit în mâini iraniene, putem începe să facem schimbările necesare. Următoarele doua săptămâni o să acţionaţi sub conducerea mea personală până când o să fiu sigur că aţi înţeles noile reguli. Sunt cea mai înaltă autoritate pentru Kovviss a IranOil şi o să autorizez toate aprobările de zbor. Nimeni nu decolează fără aprobare scrisă şi întotdeauna numai cu o santinelă înarmată lângă el.

- E împotriva legilor internaţionale şi iraniene şi e interzis! în afară de asta, este al dracului de primejdios şi basta!

Se lăsă o tăcere grea. Apoi Esvandiary dădu din cap.

- O să luaţi santinele care vor avea arme, dar nu muniţie.

Zâmbi.

- Uite, vezi, putem să ajungem la un compromis. Putem fi rezonabili. Vezi, noua eră va fi bună şi pentru voi.

- Sper să fi si pentru tine.
- Adică?
- Adică fiecare revoluţie de care am citit începe întotdeauna prin a se măcina pe sine însăşi. Prietenii devin iute duşmani şi, chiar mai repede, mor.
- La noi n-o să fie aşa. Esvandiary era pe deplin încrezător.
- La noi n-o să fie aşa. Revoluţia noastră a fost o adevărată revoluţie a poporului. A întregului popor. Toţi au vrut să scape de Şah şi de stăpânii lui străini.

Sper să ai dreptate, amărâtule, se gândi Ayre, căci omul îi fusese cândva simpatic. Dacă şefii voştri pot judeca, condamna şi împuşca patru generali de prim rang, toţi oameni de treabă, exceptându-l pe Nassiri, în mai puţin de douăzeci şi patru de ore, pot să aresteze şi să brutalizeze patrioţi minunaţi ca Peshadi şi soţia lui. Dumnezeu să te-ajute!
- Ai isprăvit cu mine, până una-alta?
- Aproape.

Esvandiary se simţi străbătut de-un val de mânie. Pe fereastră o zări pe Manuela întorcându-se la bungalow înconjurată de-o parte dintre piloţi şi pofta îi mări furia.
- Ar fi bine să învăţaţi să vă purtaţi şi să pricepeţi că Iranul este o ţară asiatică, orientală, o putere mondială şi niciodată, niciodată nu va fi exploatată de englezi, americani sau chiar sovietici. Niciodată!

Se lăsă să alunece pe spate în scaun şi-şi puse picioarele pe birou, aşa cum îi văzuse făcând de sute de ori pe Starke şi pe Ayre, cu călcâiele către Ayre, un gest insultător în această parte a lumii.
- Englezii au fost mai răi decât americanii. Ne-au făcut de râs în faţa lumii vreme de o sută şi cincizeci de ani, tratând străvechiul Tron al Păunului şi ţara noastră ca pe propriul lor fief, folosind apărarea Indiei ca scuză. Au dictat mai-marilor noştri, ne-au ocupat de trei ori, ne-au forţat să semnăm tratate inechitabile, ne-au corupt conducătorii ca să obţină concesiuni. De o sută cincizeci de ani englezii şi ruşii îşi împart ţara mea, englezii au ajutat celelalte hiene să ne fure provinciile din nord, Caucazul nostru, şi l-au sprijinit pe Reza Han să ajungă pe tron, ne-au ocupat, cu sovieticii, în timpul războiului vostru mondial şi numai cu un efort suprem am sfărâmat lanţurile şi i-am aruncat afară din ţară.

Pe neaşteptate, obrazul i se strâmbă şi urlă:
- Nu-i aşa?
Ayre nu se mişcase, nici măcar nu clipise.
- Barosane, şi asta-i ultima dată când îţi mai spun aşa, zise liniştit, n-am nevoie de prelegeri, fă-ţi treaba ta. Dacă putem să găsim o metodă satisfăcătoare, atunci asta-i altceva. Om trăi şi-om vedea. Dacă vrei biroul ăsta, n-ai decât. Dacă vrei să răstorni pământul, n-ai decât. Şi de fapt ai tot dreptul să sărbătoreşti: aţi câştigat, aveţi armele, aveţi puterea şi acum răspunzi de toată treaba. Şi ai dreptate, e ţara ta, aşa că hai s-o lăsăm aşa, da?
Esvandiary se holbă la el. Îşi simţea capul plesnind de ura ce mocnea de ani şi care acum nu mai trebuia stăpânită. Şi deşi ştia sigur că nu e vina lui Ayre, era la fel de convins că, cu o clipă în urmă, i-ar fi împroşcat pe toţi - şi pe el - cu gloanţe, dacă nu s-ar fi supus şi n-ar fi zburat cu mullahul şi trădătorul Peshadi către judecata şi Iadul pe care-l merita. N-am uitat soldatul pe care 1-a ucis Peshadi, cel care vroise să ne deschidă poarta, sau pe ceilalţi, ucişi cu două zile in urmă când ne-a învins Peshadi, sute de morţi, fratele meu şi doi dintre cei mai buni prieteni ai mei printre ei. Şi toate celelalte sute, mii, poate zeci de mii care au murit pe tot cuprinsul Iranului... Nu i-am uitat, pe nici unul!
Un firicel de salivă i se întinsese pe obraz şi el îl şterse cu dosul palmei, reuşind să-şi vină în fire, amintindu-şi importanţa misiunii sale.
- E-n regulă, Freddy - spusese Freddy involuntar - şi asta e ultima dată când îţi spun aşa. E-n regulă, să rămână aşa.
Se ridică foarte obosit, dar mândru de felul în care-i dominase şi foarte încrezător, foarte sigur de el, sigur că putea să-i pună pe străinii ăştia la treabă şi să-i facă să muncească şi să se poarte cum trebuie până când aveau să fie alungaţi din ţară. Foarte curând asta, îşi zise. Aici n-am întâmpinat nici o dificultate în a pune în acţiune planul pe termen lung al partenerilor IHC. Are dreptate Valik. Avem destui piloţi iranieni şi n-avem nevoie de nici un străin. Pot să conduc eu operaţiunea asta ca asociat, slavă lui Allah că Valik a fost întotdeauna un sprijinitor tainic al lui Khomeini. în curând o să am o casă mare în Teheran, iar cei doi fii ai mei vor merge acolo la Universitate, ca şi micuţa mea Fatmeh, deşi poate că ea ar trebui să meargă şi la Sorbona un an sau doi...

- O să mă-ntorc la nouă dimineaţa. Nu închise uşa după el.
- Fir-ar al dracului, murmură Ayre.

O muscă începuse să izbească sticla unei ferestre. N-o băgă în seamă şi nu auzi zgomotul pe care-l făcea. Străbătut brusc de un gând, trecu în celălalt birou. Pavoud şi ceilalţi se aflau la fereastră, privind plecarea străini lor.
- Pavoud!
- Da, da, Excelenţă!

Ayre observă că chipul bărbatului avea o tentă cenuşie şi arăta mult mai în vârstă decât de obicei.
- Ştiai de generali, că s-au predat? întrebă, compătimindu-l.
- Nu, Excelenţă.

Obişnuit s-o facă, Pavoud minţea cu uşurinţă, îngheţat de teamă, se închisese în el însuşi, încercând să-şi amintească dacă ar fi putut scăpa ceva în ultimii trei ani, dându-se de gol faţă de Esvandiary, fiindcă nu-i trecuse nici o clipă prin cap că acesta ar fi putut fi în secret un membru al Gărzilor Islamice.
- Noi... noi... Am auzit... zvonuri despre capitularea lor, dar ştiţi cum umblă zvonurile...
- Da. Da, cred că ai dreptate.
- Eu... vă supăraţi dacă mă aşez?

Pavoud bâjbâi după un scaun, simţindu-se foarte bătrân. Dormise foarte prost în ultima săptămână şi drumul cu bicicleta, cale de trei kilometri, din acea dimineaţă de la mica sa locuinţă cu patru camere din Kowiss - pe care o împărţea cu familia fratelui său, cinci adulţi şi şase copii - fusese mai obositor decât de obicei. Desigur că el şi toţi oamenii din Kowiss auziseră de generalii care se predaseră umili, prima veste venind de ta moschee, împrăştiată de mullahul Hussain, care spusese că o primise printr-o transmisie radio secretă, de la Comandamentul General al lui Khomeini din Teheran, deci era adevărată. Imediat, şeful grupului lor tudeh organizase o şedinţă şi toţi îşi exprimaseră surpriza în faţa laşităţii generalilor.
- Asta arată cât de dăunătoare este influenţa americanilor care i-au trădat şi i-au împins la gestul ăsta, ca şi cum s-ar fi sinucis sau s-ar fi castrat ei înşişi, căci, fără îndoială, or să moară cu toţii, indiferent dacă îi omorâm. Toţi fuseseră foarte nehotărâţi şi în acelaşi timp înfricoşaţi de bătălia care se apropia, împotriva fanaticilor şi mullahilor, opiul Poporului, iar Pavoud asudase de uşurare când şeful spusese că primiseră ordine să nu iasă încă

în stradă, ci să stea ascunşi şi să aştepte până când va veni ordinul unei ridicări generale.
- Tovarăşe Pavoud, e vital să te păstrezi în cei mai buni termeni cu piloţii străini de la baza aeriană! O să avem nevoie de ei şi de elicopterele lor, sau o să trebuiască să împiedicăm folosirea lor de către duşmanii poporului. Ordinele noastre sunt să trecem nebăgaţi în seamă şi să avem răbdare. Când o să primim în sfârşit ordinul de-a ieşi în stradă împotriva lui Khomeini, tovarăşii noştri din nord or să treacă graniţa ca frunza şi iarba.

Băgă de seamă că Ayre îl privea.
- Mă simt bine, domnule căpitan! Sunt doar îngrijorat de toate astea şi... şi de noua eră...
- Fă doar ce-a zis Esvandiary. Ayre se gândi o clipă.
- Mă duc la turn să comunic la sediu cele întâmplate. Eşti sigur că ţi-e bine?
- Da, da, mulţumesc.

Ayre se încruntă, apoi porni de-a lungul coridorului şi urcă scările. Uluitoarea schimbare a lui Esvandiary, care ani de zile fusese prietenos, afabil şi nici măcar o idee antienglez, îl zguduise. Pentru prima dată de când se afla în Iran simţi că viitorul lor era întunecat.

Spre surpriza lui, turnul de control era gol. După revolta de sâmbătă, acolo fusese postată o santinelă permanentă. Maiorul Changhiz, cu uniforma încă însângerată, ridicase din umeri:
- Sunt sigur că o să înţelegi. E stare de necesitate. Ne-au fost ucişi astăzi mulţi oameni credincioşi şi n-am descoperit toţi trădătorii. Încă. Până la alte ordine, o să transmiteţi numai în timpul zilei şi atunci numai ce e absolut necesar. Toate zborurile sunt anulate până la noi ordine.
- Au right, domnule maior. Apropo, unde-i operatorul nostru radio, Massil?
- A, da, palestinianul. E la interogatoriu.
- Pot să întreb pentru ce?
- Afiliere la OEP şi activităţi teroriste.

Ieri fusese informat că Massil mărturisise şi fusese împuşcat fără să aibă ocazia de-a auzi sau vedea dovezile, de a-i pune întrebări sau de a-l vedea. Săracul, îşi zise închizând uşa turnului şi pornind aparatura. Massil mi-a fost întotdeauna credincios şi recunoscător pentru slujbă, atât de bine calificat,

absolvent al facultăţii din Cairo, secţia Transmisii Radio, primul din grupa lui, dar fără vreo şansă de-a lucra undeva. Şi fără ţară. Drăcia dracului! Consideram paşapoartele noastre ca sigure; cum o fi oare să n-ai aşa ceva şi să fii, să zicem, palestinian? Mare încurcătură să nu ştii ce se întâmplă la fiecare frontieră, fiecare ofiţer de la Imigraţie, poliţai, birocrat sau funcţionar - un potenţial inchizitor.

Slavă Domnului din ceruri că m-am născut englez şi nici măcar Regina Angliei nu poate să-mi ia titlul ăsta, deşi afurisitul de guvern laburist încearcă să ne schimbe moştenirea colonială. Dar-ar ciuma în ei, că fiecare rezident australian, canouck, kiwi, springbok, kenyan sau chinez şi o sută de alţi englezi vor avea curând nevoie de o afurisită de viză ca să se întoarcă acasă.

- Dobitocii! mormăi. Nu înţeleg că, de cele mai multe ori, aceştia sunt fiii şi fiicele oamenilor care le-au clădit imperiul şi-au murit pentru el!?

Aşteptă ca aparatele să se încălzească. Murmurul lor îi făcea plăcere, luminile roşii şi verzi clipeau şi nu se mai simţea izolat de lume. Sper că Angela şi tânărul Frederick sunt sănătoşi. Împuţită viaţă! Să nu primesc scrisoare sau telefoane şi telexul să fie mort! Ei, poate în curând totul o să funcţioneze din nou.

Se întinse după comutatorul de emisie, sperând că McIver sau cineva asculta în acel moment. Atunci băgă de seamă că, din reflexul unui vechi obicei, odată cu aparatura de emisie recepţie comutase şi radarul. Se întinse să-l închidă. În momentul acela, spre marginea ecranului, către nord-vest, lângă linia de treizeci de kilometri, aproape ascuns de reflexiile puternice ale munţilor, apăru un mic punct. Îl cercetă surprins câteva secunde. Experienţa îi spuse repede că era un elicopter.

Se asigură că putea recepţiona toate frecvenţele şi când privi iar ecranul scânteia dispăruse. Aşteptă. Nu reapăru.

Fie a aterizat, fie a fost doborât sau se strecoară pe sub petala radarului, îşi zise. Care din ele?

Secundele treceau. Nici o schimbare, doar linia groasă, alb strălucitoare, mătura ecranul cu mişcarea ei circulară, lăsând în urmă o imagine concentrică a terenului înconjurător. Nici un semn al elicopterului. Degetele apăsară comutatorul de emisie şi îşi trase microfonul mai aproape, ezită, apoi se răzgândi şi trecu din nou pe recepţie.

N-am de ce să alertez operatorii de la turnul bazei aeriene - dacă o fi vreunul de serviciu acolo, îşi zise. Se încruntă la ecran. Cu un creion mare de ceară roşie, marcă traseul posibil al aparatului, socotind că zboară cu optzeci de noduri. Minutele trecură. Ar fi putut comuta pe o distanţă de investigare mai apropiată, dar nu o făcu, în caz că aparatul nu se îndrepta către el şi, foarte puţin probabil, încerca să se strecoare prin zona lor. Acum ar trebui să se afle la şase sau şapte kilometri distanţă, se gândi. Ridică binoclul şi începu să cerceteze cerul de la nord către vest, apoi către sud. Urechile prinseră zgomotul unor paşi uşori pe ultimele trepte ale scării. Inima îşi iuţi bătăile şi închise radarul. Ecranul muri când uşa se deschise.

- Căpitanul Ayre? întrebă aviatorul într-o uniformă îngrijită, cu o faţă plăcută, voluntară, cu trăsături persane, proaspăt ras, spre treizeci de ani, purtând o carabină militară standard în mâini.

- Da, eu sunt.

- Sunt sergenul Wazari, noul vostru controlor de zbor.

Omul îşi sprijini carabina de un perete, întinse mâna şi Ayre i-o strânse.

- Salut! Am o şcoală de trei ani în aviaţia militară americană. Controlor de zbor militar. Am fost chiar şase luni la aeroportul Van Nuys.

Cuprinse cu privirea echipamentul.

- Frumoase scule!

- Da... mulţumesc...

Ayre răsuci binoclul în mâini un timp, apoi îl puse jos.

- Ce s-a întâmplat la aeroportul Van Nuys?

- E-o mică pistă în Valea San Fernando, lângă Los Angeles. Un nimic, da al treilea aeroport din State ca trafic şi-o grozăvenie. Wazari zîmbi. Numai avioane particulare, cea mai mare parte a lor cu tot felul de fanţi care învaţă să zboare şi care nu deosebesc o balegă de-o elice, cel puţin douăzeci în circuit la orice oră din zi sau din noapte şi opt sunt la aterizare şi toţi se simt şi vor să arate ca nişte richtofeni. Râse. Grozav loc să instruieşti un controlor de zbor, da după şase luni eşti terminat.

Ayre se forţă să zâmbească, străduindu-se să nu privească cerul.

- Locul ăsta e destul de liniştit; ba chiar normal. Noi... ei, nu prea zburăm, aşa cum ştii. Mi-e teamă că nu prea ai mare lucru de făcut aici.

- Sigur, vroiam doar s-arunc o privire, ca să pot începe mâine de dimineaţă cu mintea limpede.

Căută în buzunarul uniformei, scoase de acolo o listă şi i-o dădu lui Ayre.

- Aveţi trei zboruri programate pentru forajele locale, începând de la opt dimineaţa, okay?

Fără să-şi dea seama, apucă o cârpă şi şterse urma de pe ecranul radarului, făcând ordine pe masa acestuia. Puse creionul roşu de ceară în suportul lui, alături de celelalte. Ayre îşi coborî privirile pe listă.

- Astea sunt autorizate de Esvandiary?

- Cine-i ăsta?

Ayre îi spuse. Sergentul râse.

- Ei, domnule căpitan, maiorul Charighiz personal a ordonat zborurile astea, aşa că poţi să fii sigur că sunt confirmate.

- El n-a fost arestat odată cu colonelul?

- La dracu', nu, domnule căpitan! Mullahul Hussain Kowissi l-a numit pe maiorul Changhiz comandantul temporar al unităţii, până se primeşte confirmarea de la Teheran.

Fără şovăială, degetele lui comutară aparatul de recepţie pe frecvenţa principală a bazei.

- Alo, baza! Aici Wazari, la S-G. E nevoie ca zborurile de mâine să fie contrasemnate de Esvandiarv de la IranOil!

- Negativ, se auzi în difuzor acelaşi accent american. Totul e okay acolo?

- Da, am preluat totul fără nici un fel de probleme. Sunt cu căpitanul Ayre acum.

În timp ce vorbea, sergentul privea cerul.

- Bine. Domnule căpitan Ayre, aici controlorul şef. Orice zboruri autorizate de maiorul Changhiz se consideră aprobate automat de IranOil.

- Aş putea primi asta în scris, vă rog?

- Sergentul Wazari o să vă aducă o copie în două exemplare la opt dimineaţa, okay?

- Mulţumesc!

- Mulţumesc, baza, spuse Wazari, intenţionând să închidă transmisia, apoi rămase cu ochii holbaţi. Stai aşa, baza! Avem o pasăre în zbor. Elicopter la 270 de grade.

- Unde, unde? îl văd. Cum dracu' a trecut pe sub radar? Sunteţi cuplaţi?

- Negativ.
Sergentul îşi regla binoclul.
- Bell '212, înregistrat... nu pot să-l văd. Se îndreaptă spre noi.
Comută pe emiţătorul de înaltă frecvenţă.
- Aici Controlul Militar Aerian Kowiss. Elicopterule, declară-ţi înregistrarea, direcţia de zbor şi locul de origine.
În afară de paraziţi, nu se auzea nimic. Aceeaşi chemare repetată de bază. Nici un răspuns.
-Ticălosul a dat de dracu', mormăi Wazari. Îşi regla din nou binoclul.
Ayre înşfacă binoclul de rezervă cu inima bătând nebuneşte. Când elicopterul se înscrise pe traiectul de aterizare, văzu înregistrarea: EP-HBX
- Eco Peter Hotel Boston Exray, spuse în aceeaşi clipă sergentul.
- HBX, confirmă baza.
Încercară din nou să ia legătura radio. Nici un răspuns.
- Urmează procedura obişnuită de zbor. E de aici? Căpitane Ayre, e unul dintre ale voastre?
- Nu, sir, nu e dintre ale mele, nu e de aici. Adăugă prudent:
- HBX ar putea fi totuşi o înregistrare S-G.
- Cu baza unde?
- Nu ştiu.
- Sergent, imediat ce coboară glumeţul ăsta, îl arestezi cu toţi pasagerii şi îi trimiţi sub pază aici, la Cartierul General, apoi îmi faci un raport rapid, cu cine şi de unde.
- Da, domnule.
Wazari căzu pe gânduri, apoi alese un creion roşu de ceară şi trasă pe ecranul radarului aceeaşi linie pe care o trasase Ayre, iar el o ştersese. O privi îndelung o vreme, ştiind că şi Ayre îl privea cu atenţie, dar nu spuse nimic. Se mulţumi să şteargă din nou sticla şi îşi întoarse atenţia către aparatul ce se apropia..
Priviră amândoi în tăcea elicopterul care urmă circuitul obişnuit, apoi întrerupse corect manevra de aterizare, şi se îndreptă către ei, dar nu încercă să aterizeze, ci rămase la înălţimea corectă şi mai făcu un tur mult mai mic, legănându-se dintr-o parte în cealaltă.
- Nu-i merge radioul. Vrea verde spuse Ayre şi se întinse după o rachetă de semnalizare. În regulă?
- Sigur. Trimite-i una, dar e tot în rahat.

Ayre verifică dacă puternicul reflector cu fascicul îngust era trecut pe verde - permisiunea de aterizare. Îl îndreptă spre elicopter şi apăsă întrerupătorul. Elicopterul confirmă legănându-se din nou dintr-o parte în cealaltă, apoi începu să coboare. Wazari îşi ridică iute carabina şi ieşi afară. Ayre îndreptă din nou binoclul către aparat, dar tot nu putu să recunoască pilotul sau pe cel de lângă el, amândoi încotoşmănaţi în îmbrăcăminte groasă, şi purtând ochelari. Apoi o rupse la goană în jos.

Personalul S-G, piloţi şi mecanici, se adunaseră sa privească. De-a lungul drumului de centură se îndrepta spre ei cu viteză, din direcţia unităţii militare, un automobil. Manuela stătea în uşa bungalowului. Platforma de aterizare era ampalsată în faţa clădirii birourilor. La adăpostul ei, culcaţi pe burtă, se aflau patru Gărzi Verzi rămase în acoperire şi printre ei şi Wazari. Ayre observă că unul era foarte tânăr, aproape un adolescent, şi se juca cu puşca mitralieră. Cuprins de panică, manevrând întruna deschizătorul, tânărul scăpă mitraliera pe asfaltul pistei cu ţeava îndreptată direct către Ayre, dar arma nu se descarcă. Tânărul ridică arma de ţeava şi o izbi de câteva ori cu patul de pământ ca s-o scuture de zăpadă, îndepărtând la fel de neglijent şi nepăsător alte urme de zăpadă de pe trăgaci. De centură îi atârnau câteva grenade agăţate de inelele de siguranţă. Ayre se alătură în grabă mecanicilor care se aşezaseră la adăpost.

- Ei, drăcia dracului, spuse unul dintre ei scârbit, o să-l ia dracu' şi pe noi odată cu el. E-n regulă, căpitane? Am auzit că Barosanii a dat pe-afară!

- Da, aşa e. HBX, de unde e, Benson?

- Bandar-e Delam, replică acesta. Era un englez roşcovan şi rubicond.

- Pe-o juma' de bătrână că e Duke.

Când elicopterul îşi aşeză patinele pe sol şi opri motoarele, Wazari porni înaintea tuturor, urmat de unele dintre santinele care strigau Allah-u Akbarrr'. Înconjurară aparatul cu armele aţintite către el.

- Săriţii naibii, spuse nervos Ayre, parc-ar fi poliţiştii din Keystone.

Tot nu putea să-l vadă limpede pe pilot, aşa că ieşi de unde stătea, rugându-se să fie Starke.

Uşa cabinei alunecă înapoi. Bărbaţi înarmaţi săriră jos cu strigăte de bucurie, nepăsători faţă de palele elicei care încă se mai învârtea, strigând veseli celorlalţi să lase -armele. În mijlocul întregii tevaturi, cineva mai înfierbântat scăpă o rafală de salut în aer. Pentru moment, toţi începură să se împrăştie în goană ca să se pună la adăpost, apoi cu şi mai multe strigăte se regrupară în jurul uşilor, oamenii din automobilul sosit în acelaşi timp alăturându-se şi ei vacarmului. Ajutat de mâinile întinse ale celorlalţi, din elicopter coborî un mullah grav rănit. Apoi o brancardă. Apoi alţi răniţi şi Ayre îl văzu pe Wazari alergând către el.
- Aveţi un doctor aici? spuse el grăbit.
- Da.
Ayre se întoarse şi-şi puse palmele pâlnie la gură.
- Benson! Adu-l pe felcer şi pe Doc în pas alergător. Apoi către sergent, pornind în grabă înapoi alături de el:
- Ce dracu' se-ntâmplă?
- Sunt de la Bandar-e Delam. A fost acolo o contrarevoluţie. Afurisiţii de fedaini.
Ayre văzu deschizându-se uşa pilotului şi pe Starke ieşind afară şi nu auzi restul celor spuse de Wazari.
- Salut, Duke, bătrîne!
Îşi păstră cu bună-ştiinţă chipul neclintit şi vocea fără inflexiuni, deşi era atât de fericit şi înfierbântat în sinea lui că simţea că plesneşte.
- Unde-ai fost?
Starke rânji, obişnuit cu subînţelesurile limbii engleze:
- La pescuit, bătrâne, spuse.
Manuela se repezi prin mulţime şi se aruncă în braţele lui, agăţându-i-se de gât. El o ridică cu uşurinţă şi o învârti în aer.
- Ei, scumpo! urlă. Ah, cred că totuşi mă placi!
Ea zâmbi printre lacrimi si rămase atârnată de gâtul lui.
- Oh, Conroe, când te-am văzut îmi venea să mor...
- Noi era cât pe-aci, drace, scumpo, spuse Starke involuntar, dar ea nu-l auzi.
O mai strânse încă o dată în braţe, apoi o aşeză jos.
- Stai aici o clipită, până pun eu treaba în ordine. Hai, Freddy!
O porni înainte, croindu-şi drum prin mulţime. Mullahul rănit se afla întins pe pământ, sprijinit de o patină, pe jumătate inconştient. Omul de pe brancardă era deja mort.

- Puneţi mullahul pe targa, ordonă Starke în farsi. Gărzile Verzi pe care le adusese cu elicopterul se supuseră fără să- stea pe gânduri. Wazari, singurul în uniformă de acolo, şi ceilalţi de la bază rămaseră uluiţi, nici unul dintre ei neluându-l în seamă pe Zataki, liderul revoluţionar sunit care preluase comanda la Bandar-e Delam şi care acum stătea sprijinit de elicopter, urmărindu-i atent de la adăpostul uniformei de zbor S-G pe care-o purta.
- Dă-mi voie să văd, Duke, spuse doctorul cu răsuflarea tăiată de atâta alergătură şi cu stetoscopul atârnat de gât. Mă bucur că te-ai întors!
Doctorul Nutt era un bărbat greoi, de cincizeci şi ceva de ani, cu păr alb şi un nas de beţiv. Îngenunche lângă mullah şi începu să-i examineze pieptul ud de sânge.
- Mai bine să-l ducem la infirmerie. Cât mai repede. Şi pe ceilalţi.
Starke puse pe doi dintre cei aflaţi în apropiere să ridice brancardă şi să-l urmeze pe doctor. Din nou fu ascultat fără şovăială de oamenii pe care-i adusese cu el, în timp ce ceilalţi se holbau la el. Acum erau nouă cu toţii, inclusiv Wazari şi cei patru care rămăseseră.
- Eşti arestat, spuse Wazari. Starke făcu ochii mari.
- Pentru ce? Wazari şovăi.
- Ordine de sus, căpitane! Eu doar lucrez aici.
- Şi eu la fel. Sunt pe-aici dacă vrea cineva să-mi vorbească, sergent!
Starke zîmbi liniştitor către Manuela care se albise la faţă.
- Du-te acasă, dragoste. N-ai de ce să-ţi faci griji. Se întoarse cu spatele şi se apropie mai mult de uşa laterală a elicopterului ca să se uite înăuntru.
- Iertaţi-mă, domnule căpitan, dar sunteţi arestat. Urcaţi în maşină, trebuie să vă duc la bază, pronto.
Cînd Starke se întoarse, descoperi că asupra lui era aţintită ţeava unui pistol. Doi soldaţi din Gărzile Verzi săriră la el pe la spate, înşfăcându-l strâns de braţe. Ayre sări spre ei, dar unul dintre revoluţionari îi propti arma în burtă, oprindu-l la timp. Cei doi începură să-l târască pe Starke către maşină. Alţii se apropiara să-i ajute, căci el începuse să se zbată, înjurându-i. Manuela privea cuprinsă de panică. Atunci se auzi un muget de furie şi Zataki năvăli prin cordonul de oameni, smulse carabina din mâinile sergentului Wazari şi încercă să-l izbească cu patul

armei în cap. Wazari fu salvat de reflexele sale rapide de boxer care-l făcură să-şi ferească la timp capul şi să blocheze lovitura. Mai înainte de a putea spune ceva, Zataki strigă:
- Ce face câinele ăsta cu arma? N-aţi auzit, proştilor, că Imamul a poruncit să dezarmaţi toţi soldaţii?
Wazari începu, înfierbântat:
- Ascultă, eu sunt însărcinat să...
Se opri înspăimântat. Avea ţeava unui pistol proptită în gât.
- Nu eşti autorizat nici măcar să te uşurezi până nu-ţi dă voie komitehul local, spuse Zataki.
Era mai îngrijit ca înainte, proaspăt ras, cu faţa curată.
- Ai autorizaţie din partea komitehului?
- Nu, nu, dar...
- Atunci, în numele lui Allah şi al Profetului, eşti suspect!
Menţinând ţeava pistolului apăsată de gâtul lui, Zataki făcu semn cu cealaltă mână.
- Lăsaţi-l pe pilot în pace şi puneţi armele jos sau, pe Allah şi Profetul Său, vă ucid pe toţi!
În clipa în care apucase carabina sergentului, oamenii lui îi înconjuraseră pe ceilalţi şi acum, din spate, îi ţineau sub ameninţarea armelor. Nervoşi, cei doi care imobilizaseră pe Starke îi dădură drumul.
- De ce ne-am supune ţie, spuse unul dintre ei morocănos, ei?! Cine eşti tu ca să ne dai nouă ordine?
- Sunt colonelul Zataki, membru al Komitehului Revoluţionar din Bandar-e Delam, mulţumită lui Allah! Americanul ne-a ajutat să scăpăm de un contraatac al fedainilor şi a adus aici mullahul şi pe cei care aveau nevoie de asistenţă medicală.
Pe neaşteptate îl cuprinse din nou mânia. Îl îmbrânci pe Wazari şi sergentul se prăbuşi neputincios la pământ, cu mâinile şi picioarele răşchirate.
- Lăsaţi-l pe pilot în pace, n-aţi auzit?!
Ochi şi apăsă pe trăgaci, iar glonţul trecu prin gulerul scurtei din blană de oaie pe care o purta unul dintre oamenii aflaţi lângă Starke. Manuela aproape leşină şi toţi ceilalţi se împrăştiară în fugă.
- Data viitoare ţi-l trag direct între ochi. Tu, latră el către Wazari, tu eşti arestat. Cred că eşti trădător, aşa că va trebui să te verificăm. Ceilalţi mergeţi cu Allah şi spuneţi-le celor din

komitehul vostru că mi-ar face plăcere să mă întâlnesc cu ei. Aici.

Le făcu semn cu mâna să plece. Oamenii începură să mormăie între ei şi în acalmia de moment Ayre se strecură lângă Manuela şi îşi trecu braţul în jurul umerilor ei.

-Ţin-te de mine, şopti el. E-n regulă acum. Îl văzu pe Starke făcându-le semn să se depărteze.   Dădu din cap.

- Hai, Duke, spune să plecăm.

- Nu, te rog, Freddy! Eu mă simt bine, zău.

Se strădui să zâmbească şi continuă să se roage ca omul cu pistolul să-i domine pe ceilalţi şi toate lucrurile să se sfârşească aşa. Te implor, Doamne, fă să se termine totul!

Priveau cu toţii în tăcere în timp ce Zataki aştepta cu pistolul pregătit în mână lângă sergentul prăvălit la pământ, la picioarele sale, vreme în care cei ce-l înfruntaseră se holbau nehotărâţi către el. Starke rămăsese în mijlocul lor, nici pe departe sigur că Zataki avea să învingă. Colonelul verifică încărcătorul.

- Mergeţi cu Allah, toţi, repetă iarăşi, mai tare de data asta şi mai furios. Aţi surzit cu toţii?!

Fără prea mare tragere de inimă, se depărtară. Alb la faţă, sergentul se ridică şi-şi netezi uniforma. Ayre îl văzu încercând să-şi ascundă cu disperare teama.

- Ai să rămâi aici şi n-ai să te mişti pân-am să-ţi spun.

Se întoarse scurt către Starke, care o privea pe Manuela.

- Pilotule, ar trebui să terminăm descărcarea, apoi oamenii mei trebuie să mănânce.

- Da... şi-ţi mulţumesc!

- Pentru nimic. Oamenii ăştia nu ştiau, nu trebuie învinovăţiţi. Din nou se uită la Manuela, cu ochii negri, străpungători.

- Femeia ta, pilotule?

- Soţia mea, replică Starke.

- Soţia mea e moartă. A murit în incendiul de la Abadan, cu cei doi fii ai mei. A fost voia lui Allah.

- Câteodată voia lui Allah e greu de îndurat.

- Voia lui Allah e voia lui Allah. Ar trebui să isprăvim descărcarea.

-Da.

Starke se caţără în cabină, simţind că pericolul fusese îndepărtat doar pentru moment, căci Zataki era la fel de sensibil

ca nitroglicerina. Doi răniţi erau încă legaţi la locurile lor, alături de alţi doi, întinşi pe brancarde. Îngenunche lângă unul dintre ei:
- Cum te simţi, bătrâne? şopti în engleză. Jon Tyrer deschise ochii şi clipi. Avea capul înfăşurat într-un bandaj însângerat.
- Okay... da... okay. Ce... ce... ce s-a-ntâmplat?
- Poţi să vezi?

Tyrer păru surprins. Privi îndelung la el mijindu-şi ochii, apoi îşi frecă pleoapele si fruntea. Spre uşurarea lui Starke, spuse:
- Sigur... Te văd puţin ca prin ceaţă şi mă doare capul ca dracu', da văd cum trebuie. Sigur că te văd, Duke. Ce dracu s-a-ntâmplat?
- În timpul contraatacului fedainilor din dimineaţa asta ai fost prins intre două focuri. Un glonţ ţi-a şters tâmpla şi când te-ai ridicat ai început să alergi în cercuri ca o găină beată, strigând: "Nu văd, nu văd!'. Apoi te-ai prăbuşit şi nu mai ştii de tine de-atunci.
- De-atunci! Fir-ar să fie! Americanul privi afară pe uşa cabinei.
- Unde dracu' suntem?
- Kowiss. M-am gândit c-ar fi bine să te-aduc aici, şi pe ceilalţi, repede.

Tyrer era încă uluit.
- Nu-mi amintesc nimic, nimic! Fedaini. Pentru Dumnezeu, Duke, nu-mi amintesc nici măcar când am fost urcat la bord!
- Stai aici, bătrâne, îţi explic mai târziu. Se întoarse şi strigă:
- Freddy, adu pe cineva să-l ia pe Jon Tyrer să-l ducă la doctor.

Adăugă în farsi către Zataki care privea din uşă:
- Excelenţă Zataki, vă rog, rugaţi nişte oameni să vă transporte răniţii la infirmerie.

Făcu o pauză scurtă.
- Adjunctul meu, căpitanul Ayre, o să aranjeze cu hrana oamenilor. N-aţi vrea să luaţi masa cu mine, în casa mea?

Zataki zâmbi ciudat şi scutură din cap:
- Mulţumesc, pilotule, spuse în englezeşte, o să mănânc cu oamenii mei. În seara asta însă trebuie să stăm de vorbă. Dumneata şi cu mine.
- Oricând doriţi.

Starke sări din cabină. Oamenii începură să ia răniţii. Arătă către bungalowul său.
- Aceea este casa mea. Sunteţi binevenit acolo, Excelenţă.

Zataki îi mulţumi şi se depărta, împingându-l înaintea sa pe sergentul Wazari.

Ayre şi Manuela se apropiara. Ea îl apucă de mână.

- Când a apăsat pe trăgaci, am crezut... Zâmbi slab, trecând pe farsi.
- Ah, iubitule, ce frumoasă îmi pare ziua acum, că te ştiu teafăr alături de mine!
- Şi mie lângă tine. Starke îi zâmbi.
- Ce s-a-ntâmplat la Bandar-e Delam? întrebă ea, revenind la engleză.
- A fost o afurisită de luptă între oamenii lui Zataki şi cam cincizeci de revoluţionari de stânga, la unitatea militară de aviaţie. Ieri, Zataki a pus stăpânire pe baza noastră în numele lui Khomeini şi-al revoluţie. M-am cam încontrat cu el când am ajuns acolo, da acum lucrurile-s oarecum aranjate, deşi-i sărit, periculos ca un şarpe cu clopoţei. Oricum, în zori, fedainii de stânga au atacat aeroportul în camioane şi pe jos. Zataki dormea laolaltă cu oamenii săi. Nu puseseră santinele, nimic - ai auzit că generalii au capitulat şi Khomeini-i acum căpetenia?
- Da, am auzit asta, de fapt acum câteva clipe.
- Când mi-am dat seama de atac, parcă se deschiseseră porţile Iadului. Gloanţele şuierau peste tot, trecând prin pereţii rulotelor. Eu, mă ştii, am şters-o din rulotă să mă pun la adăpost... Ţi-e frig, dragoste?
- Nu, nu, darling. Hai să mergem acasă, aş vrea să beau ceva... Oh, dumnezeule!
-Cee?

Dar ea o pornise deja în fugă spre casă.

- Tocana! Am lăsat tocana pe foc!
- Iisuse Christoase, murmură Ayre, credeam că suntem pe cale să fim împuşcaţi sau altceva de genul ăsta!

Starke se luminase tot.

- Avem tocană?
- Da. Ce-a fost la Bandar-e Delam?
- Nu-s prea multe de zis, Freddy. Porniră încet către casă.
- Am şters-o din trailer. Mă gândeam că atacatorii îsi închipuie că Zataki şi oamenii lui dormeau acolo, dar Zataki i-a pus pe toţi să se culce în hangare, în jurul elicopterelor. Freddy, lua-i-ar dracu', sunt paranoici în privinţa elicopterelor! C-o s-o ştergem cu ele sau o să le folosim ca să-i scoatem din ţară pe cei din

SAVAK, generalii, duşmanii revoluţiei. Mă rog, bătrânu' Rudi şi eu mine ne făcusem mici în spatele unui rezervor de rezervă când nişte ticăloşi ăştia nou veniţi - nu-i poţi deosebi între ei decât că tipii lui Zataki strigă "Allah-u Akbar!" când mor - unii dintre fedaini au început să tragă cu o puşcă mitralieră Sten asupra hangarelor tocmai când Jon Tyrer o ştergea din trailerul lui. L-am văzut căzând şi mi-am pierdut minţile - ca şi ticăloşii ăia - acu să nu-i spui Manuelei - şi-am smuls o armă de la unul dintre ei şi mi-am început bucăţica mea de război ca să-l scot de-acolo pe Jon. Rudi... .

Starke începu să zâmbească.

- ....Să-i fi văzut, afurisitul! Şi-a făcut şi el rost de-o armă şi eram ca Butch Cassidy şi Sundance Rid...

- Sfinte Dumnezeule! V-aţi pierdut minţile! Starke dădu din cap.

- Aşa-i! Da' l-am scos pe Jon din foc şi după aia Zataki şi trei dintre tipii lui au ţâşnit dintr-un hangar şi au atacat grupul principal, trăgind ca nebunii. Da', drace, au rămas fără muniţie, netoţii, să-i fi văzut stând acolo! N-ai văzut niciodată vreunul mai neajutorat.

Ridică din umeri.

- Rudi şi cu mine ne-am zis: ce dracu', să tragi într-un om neînarmat nu-i cinstit şi Zataki se purtase cum trebuie după ce mullahul Hussain a plecat şi noi... ei... am ajuns la înţelegere, aşa că am tras o rafală peste capul atacatorilor şi asta i-a dat lui Zataki şi celorlalţi timp să se adăpostească.

Ridică din nou din umeri.

- Cam asta-i tot.

Se aflau acum in apropierea bungalowului. Adulmecă aerul.

- Chiar avem tocană, Freddy?

- Da. Dacă nu s-a ars. Asta-i tot ce s-a-ntâmplat?

- Sigur. Doar că atunci când focurile de armă au încetat, m-am gândit că cel mai bine ar fi s-o ştergem încoace la doctorul Nutt. Mullahul arăta rău şi eu eram speriat din pricina lui Jon. Zataki a spus: "Sigur, de ce nu? Eu trebuie să merg la Isfahan" - aşa că iată-ne aici. Radioul s-a stricat pe drum. Puteam să vă aud, dar nu puteam să transmit. Cam asta-i.

Ayre îl privi adulmecând din nou aerul, ştiind că un psihopat ca Zataki nu i-ar fi dat niciodată lui Starke autoritatea

pe care i-o acordase şi nu l-ar fi apărat pentru atât de puţin ajutor.

Texanul deschise uşa bungalowului. Fură imediat înconjuraţi de aroma nemaipomenită, picantă şi se simţi purtat înapoi acasă, în Texas, paradisul a o mie de alte feluri de mâncare. Manuela îi pregătise de băut ce-i plăcea lui. Dar nu bău atunci, intră în bucătărie, apucă lingura mare de lemn şi gustă amestecul. Manuela îl privea abia respirând. Mai gustă o dată.

- Ce zici de asta? spuse vesel.

Tocana era cea mai bună pe care o mâncase vreodată.

CAPITOLUL 25

La Barajul Dez; ora 4,31 după-arniază. Elicopterul JR 212 al lui Lochart era parcat în spatele curţii pavate a clădirii, chiar lângă şopronul care ţinea loc şi de hangar, în apropierea unui teren de aterizare bine întreţinut. Pilotul era urcat pe cabina elicopterului, verificând axul rotorului cu multitudinea lui de cuple, siguranţe şi puncte sensibile; până atunci nu găsise vreo neregulă. Coborî grijuliu şi-şi şterse mâinile de unsoare.

- Okay? întrebă Aii Abbasi, de unde stătea întins la soare.

Era tânărul şi foarte atrăgătorul pilot iranian de elicopter care ajutase în zori la eliberarea lui Lochart din închisoare, la baza aeriană Isfahan, şi care stătuse în faţă, în carlingă, alături de el, tot drumul până acolo.

- Totul în regulă?

- Desigur, spuse Lochart. L-am curăţat si e gata de drum.

Era o zi plăcută, caldă şi lipsită de nori. Când soarele avea să coboare sub orizont, peste o oră sau două, temperatura avea să scadă cu douăzeci de grade sau chiar mai mult, dar asta nu conta. Ştia că n-avea să sufere de frig pentru că generalii aveau întotdeauna grijă de ei şi e cele necesare lor pentru supravieţuire. Pentru moment sunt necesar lui Valik şi generalului Selavi - dar numai pentru moment. Din casă şi de pe plaja care mărginea apele albastre şi limpezi ale lacului se auzeau râsete îndepărtate. Casa arăta nefiresc în acea pustietate: un bungalow modern, spaţios, cu patru dormitoare şi

încăperi separate pentru servitori. Era aşezat pe o mică înălţime de unde se puteau vedea lacul şi barajul, singura construcţie din întreaga zonă.

De jur împrejurul lacului şi barajului se întindea un ţinut de o pustietate sălbatică - dealuri scunde, pietroase, ridicându-se dintr-un platou înalt, lipsit de orice vegetaţie. Singura cale de-a ajunge acolo era fie pe jos, fie în zbor cu elicopterul sau cu un avion uşor ce putea coborî pe pista îngustă şi foarte scurtă de pământ, cioplită în terenul accidentat.

Mă îndoiesc că ar putea ateriza aici chiaf şi un bimotor uşor, îi trecuse prin gând lui Lochart când o văzuse prima dată. Trebuie neapărat un monomotor; şi n-ai cum să mai încerci o dată. Odată ce te-ai hotărât, eşti bun hotărât. Dar e-o ascunzătoare grozavă, fără îndoială! Pur şi simplu grozavă!

Aii se ridică şi se întinse. Ajunseseră aici dimineaţa, fără ca în timpul zborului să se petreacă vreun eveniment deosebit. La ordinele şi indicaţiile generalului Seladi, modificate din când în când în şoaptă de căpitanul Aii, Lochart se ţinuse aproape de pământ, strecurându-se printre trecători, ocolind oraşele şi satele. Ţinuseră radioul deschis toată vremea. Singura transmisie pe care o auziseră fusese o emisiune plină de venin din Isfahan, repetată de câteva ori, despre un '212 plin de trădători care încercau să fugă către sud şi trebuia interceptat şi doborât.

- Nu au dat numele noastre şi nici înregistrarea, spusese Aii înfierbântat. Trebuie c-au uitat să le scrie.

- Şi cu ce dracu' ne-ajută asta? intervenise Lochart. Suntem probabil singurul elicopter pe cer.

- Nu-ţi face griji. Ţin-te la cel mult treizeci de metri, şi acum ia-o către vest.

Lochart fusese surprins, aşteptându-se să se îndrepte către Bandar-e Delam, care se afla aproape drept către sud.

- Unde mergem?

- Lasă busola, de acum înainte o să te îndrum eu!

- Unde mergem?

- La Bagdad, râsese Aii.

Nimeni nu-i spusese destinaţia până când nu ajunseseră aproape de locul aterizării şi atunci - la peste trei sute de kilometri de Isfahan, zburând tot drumul foarte jos şi cu vântul în faţă, cu consum maxim de carburant şi mult dincolo de limita

de timp la care se aşteptau, cu indicatorul rezervorului pe zero de foarte multă vreme. Aii ajunsese să se roage cu glas tare.
- Dacă aterizez în sălbăticia asta uitată de Dumnezeu, nu mai ieşim niciodată de-aici! Ce fac cu combustibilul?
- E din belşug acolo unde-o s-ajungem... Allah fie lăudat, spusese Aii înviorat când trecuseră de culmea dealului şi zăriseră lacul şi barajul. Allah fie lăudat!
Lochart îl îngânase ca un ecou şi aterizase fără să mai stea pe gânduri. Lângă platforma de aterizare se afla un rezervor subteran de două mii de litri şi un şopron pe post de hangar. Acolo se găseau scule, tuburi de aer comprimat pentru cauciucuri şi rastele pentru schiuri de apă şi bărci.
- Hai să-l punem la adăpost, spuse Aii. Împinseră împreună elicopterul sub acoperişul exact atât de mare cât să-l cuprindă, punându-i opritoare la roţi. În timp ce plia elicele, Lochart observă trei deltaplane agăţate deasupra capului, sub acoperiş. Erau acoperite de praf şi zdrenţuite.
- Ale cui sunt astea?
- Asta a fost o locuinţă de vacanţă a generalului Forţelor Aeriene Imperiale Hassayn Aryani. Au fost ale lui.
Lochart fluieră. Aryani era legendarul şef al aviaţiei militare care, după cum se zvonea, fusese pentru Şah ceea ce era căpitanul gărzii pretoriene în vremurile Imperiului Roman, şi totodată confidentul său şi căsătorit cu una dintre surorile acestuia. Fusese ucis într-un accident cu deltaplanul în urmă cu doi ani.
- Aici a murit?
- Da.
Aii arătă către celălalt mal al lacului.
- Se zice c-a intrat într-un vârtej de aer şi s-a izbit de faleza aia.
Lochart îl cântări atent.
- "Se zice"? Nu crezi asta?
- Nu. Sunt sigur c-a fost asasinat. Noi, cei din aviaţie, suntem convinşi.
- Vrei să zici că deltaplanul lui a fost sabotat? Aii ridică din umeri.
- Nu ştiu. Poate da, poate nu. Dar era un om foarte prudent şi un pilot prea inteligent ca să intre într-un astfel de vîrtej. Aryani n-ar fi zburat niciodată pe vreme proastă.

Ieşi la soare. Jos, spre lac, se auzeau vocile şi râsetele unora dintre însoţitori şi ale copiilor lui Valik ce se jucau acolo.
- Folosea o şalupă rapidă să se ridice, schiuri de apă şi era tras de o funie lungă, agăţată de şalupa care mergea cu viteză pe lac până prindea suficientă viteză; atunci lăsa să-i cadă schiurile şi se ridica în aer până la o sută cincizeci, trei sute de metri, după care plana în spirală până jos şi ateriza la câţiva centimetri de pluta de acolo.
- Era aşa de bun?
- Da, era aşa de bun. Era prea bun, de-aia a fost ucis.
- De cine?
- Nu ştiu. Dacă aş fi ştiut, atunci el - sau ei - ar fi de multă vreme morţi!
Lochart simţi adoraţia din glas. L-ai cunoscut, deci... .
- Am fost aghiotantul lui - unul dintre aghiotanţii lui, timp de un an. Era de departe cel mai minunat om pe care l-am cunoscut vreodată, cel mai bun general, cel mai bun pilot, cel mai bun sportiv, schior, totul. Dac-ar fi fost acum în viaţă, Şahul n-ar fi fost niciodată păcălit de străini sau încolţit de vechiul nostru duşman. Carter. Şahul n-ar fi plecat niciodată, Iranul n-ar fi fost lăsat să alunece în abis, iar generalii n-ar fi fost niciodată lăsaţi să ne trădeze.
Chipul i se strâmbă de furie.
- E de neconceput că am fi putut fi trădaţi dacă el trăia.
- Atunci cine 1-a ucis? Sprijinitorii lui Khomeini?
- Nu, nu acum trei ani. Era un naţionalist faimos, dar unul modern. Cine? Tudehu, fedainii sau orice fanatic de dreapta, stânga sau centru care-ar fi vrut să slăbească Iranul.
Aii îşi întoarse faţa către el - ochi negri într-un chip dăltuit în marmură.
- Sunt chiar şi dintre aceia care spun că persoane sus puse se temeau de ascensiunea lui în ceea ce priveşte puterea şi popularitata.
Lochart clipi.
- Vrei să spui că Şahul ar fi putut să poruncească uciderea lui?
- Nu, nu, sigur că nu, dar a reprezentat întotdeauna o ameninţare pentru cei care îl înşelau pe Şah. Era far-mandeh, conducător al poporului. Era o ameninţare pentru toţi: pentru interesele englezilor, fiindcă îl sprijinea pe primul ministru Mossadegh care a naţionalizat com\pania Anglo-IranOil, i-a

sprijinit pe Şah şi OPEC-ul când au ridicat de patru ori preţul petrolului; era proisraelian, deşi nu antiarab, deci o ameninţare pentru OEP şi Yasser Arafat; ar fi putut fi socotit o ameninţare pentru interesele americane sau pentru toate cele şapte puteri, separat sau laolaltă, fiindcă nu-i păsa nici cât negru sub unghie de ei sau de vreunul anume. De nimeni. Pentru că mai presus de orice era patriot.

Privirea lui Aii avea o căutătură ciudată. Deşi gura zâmbea, uitătura îi rămase neschimbată.

- Asasinatul e o artă străveche în Iran. N-a fost Jbn-al-Sabbuh unul dintre noi? Aici e o altă lume.

- Iartă-mă, Ibn-ai-Sabbah?

- Bătrânul de pe Munte, Hassan Ibn-al-Sabbah, conducătorul religios Ismaelian care a născocit Gilda Asasinilor şi cultul asasinatului politic în secolul al unsprezecelea.

- O, sigur, nu mă gândeam la asta. Nu se presupune c-a fost un prieten al lui Omar Khayyam?

- Unele legende aşa spun. Figura lui Aii era ca de piatră.

- Aryani a fost ucis. De cine? Nimeni nu ştie încă. Împinseră uşa barăcii şi-o închiseră.

- Şi-acum? întrebă Lochart

- Acum aşteptăm.

După aceea plecăm mai departe în exil, se gândi Aii. Şi ce dacă, o să fie numai temporar şi cel puţin ştiu unde mă duc. Nu ca Şahul, sărmanul, care-i un rătăcitor fără ţară. Eu pot să plec în America.

Numai el şi părinţii lui ştiau că avea un paşaport american.

Afurisitul! Ce deştept a fost tata, îşi spuse.

- Nu ştii niciodată, fiule, ce are Allah de gând, spusese grav tatăl lui. Te sfătuiesc să ceri un paşaport câtă vreme poţi. Dinastiile nu durează, numai familiile. Şahii vin şi pleacă. Şahii se mănâncă unii pe ceilalţi şi cei doi Pahlavi împreună însumează doar cincizeci şi patru de ani de Majestate Imperială. Ce-a fost Reza Han înainte de-a se încorona Rege al Regilor? Un soldat aventurier, fiul unor săteni analfabeţi din Mazandaran, lângă Marea Caspică.

- Dar, desigur, tată, Reza Han a fost un om deosebit: fără el şi fără Mohammed Reza Şah am fi încă sclavii englezilor.

- Dinastia Pahlavi ne-a folosit nouă, fiule, da. În multe feluri. Dar Reza Şah a pierdut în cele din urmă. Nu şi-a împlinit nici ţelurile

lui şi nici ale noastre, crezând prosteşte că germanii vor câştigă războiul şi încercând să sprijine Axa. Şi astfel le-a dat o scuză trupelor de ocupaţie engleze să-l detroneze şi să-l exileze.
- Dar, tată, Mohammed Şah nu poate să cadă! E mai puternic decât a fost vreodată tatăl lui. Armatele noastre sunt invidia lumii, avem mai multe avioane decât Anglia, mai multe tancuri decât Germania şi mai mulţi bani decât Cressus, americanii sunt aliaţii noştri, suntem cea mai mare putere militară şi poliţistul Orientului Apropiat şi Mijlociu. Iar conducătorii din lumea întreagă se gudură pe lângă el. Chiar şi Brejnev.
- Da, dar încă nu ştim care-i voia lui Allah. Ia-ţi paşaportul!
- Un paşaport american poate fi foarte periculos! Ştii că se spune că aproape totul ajunge la Şah prin SAVAK. Ce se-ntâmplă dacă aude? Sau dacă aude generalul Aryani? Mi-ar ruina cariera în aviaţie!
- De ce? Pentru că bineînţeles ai să te duci să le spui mândru c-ai obţinut un paşaport pe care-l vei păstra ascuns până în ziua în care-ţi va putea fi folositor în sprijinul Tronului. Ei?!
- Desigur!
- Deschide-ţi ochii la felul în care se-nvârte lumea, fiule! Promisiunile regilor nu valorează nimic. Pot oricând să se-ascundă după interese de stat. Dacă Şahul acesta sau următorul sau chiar marele tău general ar avea de ales între viaţa ta şi ceva mult mai preţios pentru ei, ce-ar alege? Nu te-ncrede în prinţi, în generali, în politicieni, or să te vândă - pe tine, familia ta şi tot ceea ce ai - pentru o mână de sare pusă într-un blid de orez pe care nici măcar n-or să se obosească să-l guste!

Şi oh, cât e de adevărat! Carter şi generalii lui ne-au vândut, apoi Şahul şi generalii lui şi apoi generalii noştri au făcut acelaşi lucru. Totuşi, cum pot fi atât de proşti să se omoare unii pe ceilalţi? se întrebă, cutremurându-se la ghidul cit de aproape de moarte fusese Isfahan. Trebuie că şi-au pierdut toţi minţile!
- E răcoare la umbră, spuse Lochart.
- Da. Da, este.

Aii îşi întoarse faţa către el şi se îndepărtă neliniştit, tatăl meu avea dreptate. Generalii sunt toţi la fel, chiar şi ticăloşii ăştia doi. Valik sau Seladi ne-ar fi vândut dacă ar fi trebuit. Şi încă ar face-o. Au nevoie de mine pentru că sunt singurul care pot să pilotez - în afară de amărâtul ăsta, care nu ştie că-l paşte moartea.

- Scapă de Lochart ăsta, îi spusese Seladi. De ce să-l luăm de-aici? El ne-ar fi părăsit la Isfahan, noi de ce să nu-l lăsăm aici? Mort. Nu putem să-l lăsăm în viaţă: ne ştie pe toţi şi ne-ar trăda.
- Nu, Excelenţa voastră, unchiule, spusese Valik. Ar fi mai de folos ca un dar kuweitienilor sau irakienilor. Pot să-l bage ei în închisoare sau să-l extrădeze. El e acela care a furat elicopterul iranian şi-a acceptat, pentru bani, să ne scoată din ţară, nu-i aşa?
- Da. Şi totuşi poate să dea numele noastre revoluţionarilor.
- până atunci o să fim cu toţii - noi şi familia noastră - în siguranţă.
- Eu zic să scăpăm de el. El ne-ar fi sacrificat. Scapă de el şi-o să mergem la Bagdad, nu în Kuweit.
- Vă rog, Excelenţă, mai gândiţi-vă. Lochart este un pilot mult mai experimentat.

Aii trase cu coada ochiului la ceas. Mai erau treizeci de minute până la decolare. Îl văzu pe Lochart privind către casa în care erau Valik şi Seladi.

Mă întreb cine-o să câştige: Valik sau Seladi. Amărâtului ăsta i se pregăteşte o închisoare kuweitiană sau irakiană, ori un glonţ în cap? Or să-l îngroape după ce-l împuşcă sau or să-l lase vulturilor?
- Care-i necazul, întrebă Lochart.
- Nimic, nimic, căpitane! Mă gândeam doar ce noroc am avut să scăpăm de la Isfahan.
- Da. Îţi datorez viaţa.

Lochart era sigur că dacă Aii şi maiorul nu l-ar fi eliberat, ar fi sfârşit înaintea unei maimuţăreli de tribunal al komitehului. Şi dac-ar fi fost prins acum? Acelaşi lucru. Nu-şi îngăduise să se gândească la Şeherazada sau la Teheran sau să facă un plan. Asta o să vină mai târziu, îşi spuse din nou, odată ce-ai să vezi ce întorsătură iau lucrurile şi unde-ai să sfârşeşti.

Unde-or plănui să meargă? în Kuweit sau doar un salt scurt peste graniţă, în Irak? De obicei Irakul e ostil iranienilor, aşa că s-ar putea să fie cam încurcat pentru ei. De aici se ajunge uşor în zbor în Kuweit şi cei mai mulţi kuweitieni sunt suniţi, nu şiiţi, şi deci împotriva lui Khomeini. împotriva ideii ăsteia stă faptul că, pentru a ajunge acolo, trebuie să te strecori printr-o zonă foarte delicată, spaţiul iranian şi irakian, cu militari nervoşi, pripiţi şi întotdeauna gata să apese pe trăgaci. Pe o zonă de

optzeci de kilometri trebuie că sunt douăzeci de aerodromuri militare iraniene, cu aparate de vânătoare operaţionale alimentate şi duzini de piloţi înspăimântaţi, gata să-şi dovedească cu disperare credinţa faţă de noul regim.

Şi cum rămâne cu promisiunea pe care ai făcut-o lui McIver, că n-ai să-i duci pe ultima porţiune a traseului?

Din pricina celor întâmplate la Isfahan, suntem însemnaţi acum. E imposibil ca revoluţionarii să fi uitat numele tău sau înregistrarea elicopterului. Ai văzut pe cineva scriindu-ţi numele? Nu, nu cred. Totuşi ar fi bine să scapi de-aici cât mai repede cu putinţă. Eşti implicat într-o evadare, la Isfahan au murit oameni, oricum o dai, tot ai încurcat-o.

Şi cum rămâne cu Şeherazada? Nu pot s-o părăsesc aici. S-ar putea să trebuiască s-o fac. Ea e-n siguranţă la Teheran. Şi dacă vin după tine şi Şeherazada le deschide uşa şi atunci ei o iau in locul tău?

- Mi-ar prinde bine ceva de băut, rece, spuse simţindu-şi dintr-o dată gura uscată. Crezi că au o Coke sau ceva de genul ăsta?

- Mă duc să văd.

Amândoi îşi ridicară privirile auzind copiii lui Valik venind către ei pe cărarea dinspre lac, cu Annoush după ei.

- Ah, spuse ea, cu zâmbetul ei fericit, totuşi cu cearcăne întunecate în jurul ochilor. E o zi minunată, nu? Suntem atât de norocoşi!

-Da.

Răspunseră amândoi, întrebându-se în acelaşi timp cum se putea căsători o astfel de femeie cu un asemenea bărbat. Era o plăcere să o priveşti.

- Căpitane Abbasi, unde e soţul meu?

- În casă, înălţimea Voastră, cu ceilalţi. Vreţi să vă-nsoţesc? Mă duceam chiar acolo.

- Nu vrei să-i spui, te rog, din partea mea, să vină până la mine?

Aii n-ar fi vrut s-o lase singură cu Lochart, pentru că femeia fusese de faţă când Valik şi Seladi îi spuseseră planurile lor, cerându-i sfatul în privinţa destinaţiei, deşi nu şi în privinţa eliminării lui Lochart, care se discutase mai târziu.

- N-aş vrea să-l tulbur eu singur pe general, înălţimea voastră. Poate am putea merge împreună.

- Te rog, spune-i că-l caut eu.

Era la fel de imperioasă ca şi generalul, deşi cu o voce mult mai binevoitoare şi fără a fi jignitoare. Aii ridică din umeri. Insha Allah, îşi zise şi plecă.

Când rămaseră singuri - cei doi copii se alergau în jurul barăcii jucând v-aţi ascunselea - Annoush îl atinse cu blândeţe pe Lochart.

- Nu ţi-am mulţumit că ne-ai salvat vieţile, Tom! Lochart rămase surprins. Era pentru prima dată când îi spunea pe numele mic. Întotdeauna îi spusese "căpitane Lochart" sau "vărul meu prin alianţă" sau "Excelenţa voastră, soţul Şeherazadei".

- Mă bucur c-am fost de folos.

- Ştiu ce aţi făcut pentru copiii noştri şi pentru mine, dumneata şi vechiul nostru prieten, Mac. Nu te uita aşa surprins, dragul meu. Cunosc limitele puterii soţului meu şi slăbiciunile lui. Ce soţie n-o ştie?

Ochii ei se umplură de lacrimi.

- Ştiu şi ce-nseamnă asta pentru dumneata. Ţi-ai pus în primejdie viaţa dumitale şi a Şeherazadei, viitorul dumitale şi poate chiar firma.

- Nu şi a Şeherazadei. Ea este perfect în siguranţa acolo. Tatăl ei, Excelenţa Sa Bakravan, o s-o ţină la adăpost până când o să poată ieşi. Bineînţeles că e-n siguranţă.

Privi în ochii căprui ai femeii şi citi ce se afla în spatele lor şi inima lui se strânse.

- Mă rog asta din toată inima, Tommy, şi-l implor pe Allah să-ţi împlinească dorinţa. Îşi şterse lacrimile. N-am fost atât de tristă în viaţa mea. Nu mi-am închipuit vreodată c-aş putea să fiu atât de tristă. Tristă că trebuie să fug. Tristă pentru sărmanul soldat care-a murit în zăpadă. Tristă pentru toate familiile noastre şi prietenii care au trebuit să rămână în urmă, tristă pentru că nimeni nu mai e în siguranţă în Iran. Mi-e tare teamă că cei mai mulţi din cercul nostru vor fi persecutaţi de mullahi. Întotdeauna au fost... cum aş putea să spun... Prea moderni şi prea progresişti. Nu mai e nimeni în siguranţă aici, nici chiar Khomeini.

Lochart se auzi spunînd Insha' Allah, dar n-o asculta, înspăimântat dintr-o dată că n-avea s-o mai vadă niciodată pe Şeherazada, n-avea să mai fie vreodată cu putinţă să se-ntoarcă înapoi în Iran sau s-o scoată pe ea de-acolo.

- O să fie totul normal, în curând. Se va putea călători şi totul va fi okay. Fără îndoială că aşa va fi. În câteva luni. Trebuie să fie aşa. Fără îndoială că lucrurile vor reveni la normal curând.
- Sper, Tommy, pentru că o iubesc pe Şeherazada şi-ar fi păcat să nu pot s-o văd pe ea si pe micuţ.
- Eh?!
Rămase cu gura căscată la ea.
- Aşadar... desigur că n-ai de unde să ştii, spuse, apoi îşi şterse ultima lacrimă. Era prea devreme pentru dumneata. Şeherazada mi-a spus că e sigură că poartă în pântece primul ei prunc.
- Dar... dar ... ei bine, ea...
Se opri neajutorat, uluit şi în acelaşi timp extaziat.
- Nu poate fi aşa!
- O, nu era încă foarte sigură, Tommy, dar simţea că totuşi e-adevărat. Câteodată o femeie poate să spună lucrul ăsta. Te simţi diferit. Atât de diferit şi atât de minunat, atât de împlinită, adăugă ea cu vocea plină de bucurie.
Lochart încercă să-şi pună mintea la lucru, pe deplin conştient că pentru ea era imposibil să înţeleagă tumultul pe care îl iscase în sufletul lui. Dumnezeule din ceruri, îşi zise, Şeherazada!
- Mai sunt câteva zile până poate să fie sigură, continuă ea. Cred că trei sau patru. Să mă gândesc. Da, cu ziua de azi, marţi, încă patru zile ca să fie sigură. Asta ar fi fost în ziua în care te-ai întâlnit cu tatăl şi, spusese ea cu delicateţe. Ai fost să-l vezi de Ziua Sfântă, vineri, pe şaisprezece după numărătoarea voastră, nu-i aşa?
- Da, spuse Lochart.
De parc-ar fi putut să uite.
- Ştiţi şi despre asta?
- Desigur.
Annoush era mirată de întrebarea lui.
- O cerere atât de deosebită din partea dumitale şi o hotărâre atât de importantă trebuiau să fie făcute cunoscute nouă tuturor. Oh, n-ar fi minunat să aibă un copil? Nu i-ai spus dumneata Excelenţei Sale Bakravan că doreşti copii? Sper, deci, să fie binecuvântată de Allah, pentru că asta cu siguranţă o să facă să-i treacă nopţile şi zilele mai uşor şi mai vesel până, când ai să poţi s-o scoţi de-aici. Kuweitul nu e departe. Îmi pare doar rău că n-a venit cu noi. Asta ar fi făcut totul perfect.

- Kuweitul?
- Da, dar n-o să ne oprim acolo. O să mergem la Londra.

Din nou se văzu tulburarea. Nu vreau să-mi părăsesc casa si prietenii şi... nu vreau ...

În spatele ei Lochart zări deschizându-se uşa casei. Valik şi Seladi ieşiră împreună cu Aii. Toţi trei purtau acum armă la şold. Trebuie să fi avut arme ascunse aici, îşi zise absent, în timp ce Aii salută, trecând în josul aleii către lac. Plini de veselie, cei doi copii se năpustiră din spatele barăcii în braţele lui Valik. El o ridică pe fetiţă în aer, apoi o aşeză jos.

- Da, Annoush? zise el soţiei sale.
- Ai vrut ca eu şi copiii să fini aici exact la ora asta.
- Da. Te rog pregăteşte-i pe Setarem şi pe Jalai. O să plecăm în curînd.

Fără să mai stea pe gânduri, copiii se repeziră în casă.

- Căpitane, elicopterul e gata?
- Da, este gata.

Valik îi aruncă o privire soţiei sale.

- Te rog, pregăteşte-te, draga mea. Ea zâmbi, dar nu se mişcă.
-Trebuie doar să-mi iau haina. Sunt gata de plecare.

Se apropiau şi restul ofiţerilor. Câţiva dintre ei purtau arme automate. Lochart îşi desprinse gândurile de la Şeherazada şi Ziua Sfântă şi încă patru zile şi sparse tăcerea.

- Care-i planul? Valik spuse:.
- Bagdad. Decolăm în câteva minute.
- Credeam că mergem în Kuweit, spuse Annoush.
- Am hotărât să mergem la Bagdad. Generalul Seladi crede că e mai sigur să ne îndreptăm către sud.

Valik nu-şi dezlipea privirea de la Lochart.

- Vreau să fim în aer în zece minute.
- Vă sfătuiesc să aşteptaţi până la două sau trei după-amiază şi...

Seladi îl întrerupse rece:

- Am putea să fim înconjuraţi aici. Soldaţii ne-ar putea pregăti o ambuscadă. În apropiere sunt baze militare care ar putea trimite o patrulă. Nu înţelegi problemele militarilor. Plecăm imediat către Bagdad.
- Spre Kuweit ar fi mai bine şi mai sigur, dar în ambele locuri elicopterul va fi confiscat fără o aprobare de zbor iraniană, spuse Lochart.

- Poate da, poate nu, spuse calm Valik. Bacşişul şi câteva legături sus-puse vor face totul.

Tu, un străin strecurat în familia mea, se gândi nepăsător, împreună cu acest elicopter, o să fiţi momeala care-i va satisface chiar şi pe irakieni. Pentru că sigur că noi vom conveni că pilotezi ilegal. Chiar şi aprobarea pe care ai obţinut-o de la Teheran a fost ilegală. Irakienii vor înţelege şi n-or să ne facă nici un rău. Cei mai mulţi îl urăsc şi se tem de Khomeini şi de felul în care înţelege el Islamul. Cu tine, cu elicopterul şi poate şi ceva - puţin -pe de lături, de ce ne-ar face probleme?

Îl observă pe Lochart privindu-l.

- Da?

- Cred că Bagdadul e o alegere proastă. Generalul Seladi spuse scurt:

- Plecăm acum,

Lochart roşi în faţa grosolăniei. Câţiva dintre ceilalţi se foiră nervoşi.

- Vom pleca când sunt gata aparatul şi pilotul. Aţi mai zburat în munţii ăştia?

- Nu, n-am mai zburat, dar un '212 poate să treacă de ei şi la Bagdad o să mergem. Acum!

- Arunci vă doresc noroc. Rămân la părerea mea privind Kuweitul şi aşteptarea, dar faceţi ce doriţi, pentru că eu n-am să pilotez.

Tăcerea se adânei şi mai mult. Seladi se înroşi la faţă.

- Ai să te pregăteşti de plecare! Acum! Lochart îi spuse lui Valik:

- Pe drumul către Isfahan v-am spus că n-am să zbor ultima porţiune de drum. N-am să pilotez avionul de-aici înainte. Poate s-o facă Aii, e pe deplin calificat pentru asta.

- Eşti la fel de căutat ca oricare dintre noi, spuse Valik, uluit în faţa prostiei sale. Nu mă-ndoiesc că o să zbori cu noi...

- Nu, n-am s-o fac. Am să plec pe jos de-aici, căci nu puteţi pierde vremea să mă lăsaţi undeva pe drum. Aii poate să piloteze. A avut baza în zona asta şi cunoaşte radarul. Lăsaţi-mi o armă şi-o să mă duc la Bandar-e Delam. Okay?

Ceilalţi priveau tăcuţi de la unul la celălalt, aşteptând.

Valik cugeta la această nouă problemă. La fel şi Seladi. Amândoi ajunseră la aceeaşi concluzie. Insha-Allah. Lochart alesese să rămână aici, deci Lochart alesese consecinţele.

- Foarte bine, spuse calm Valik. O să piloteze Aii.

Zâmbi şi apoi, pentru că-l respecta pe Lochart ca pilot, adăugă iute:
- Pentru că suntem un popor foarte democratic, sugerez să punem la vot: Irak sau Kuweit?
- Kuweit, spuse Annoush fără să stea pe gânduri şi ceilalţi repetară ca un ecou cuvântul, mai înainte ca Seladi să-i poată întrerupe.
- Bun, zise Valik.
Mi-am permis să fiu contrazis pentru că Seladi pretinde că-l ştie pe şeful poliţiei din Bagdad şi-a spus că, acolo, obţinerea libertăţii pentru mine şi familia mea şi pentru el n-ar costa mai mult de douăzeci de mii de dolari americani, ceea ce-ar fi mult mai ieftin decât în Kuweit. cât de mult ar trebui să plătească ceilalţi, e treaba lor. Sper că au bani cu ei, sau mijloacele de a-i obţine repede.
- Sigur că sunteţi de acord, Excelenţa Voastră, unchiule! Kuweitul. Mulţumesc. Căpitane, poate ai vrea să-i spui lui Aii că o să piloteze el. E jos la lac.
- Sigur, mă duc doar să-mi iau lucrurile. Puteţi să-mi lăsaţi o carabină?
- Desigur.
Lochart dispăru în baracă. Seladi spuse:
- Cineva să scoată elicopterul şi plecăm imediat. Câţiva porniră să dea ascultare ordinului. Lochart îşi puse sacul de zbor şi geanta lângă uşă şi-o porni în jos pe cărare, spre lac. Seladi îl privi plecând, apoi, nemulţumit şi nerăbdător, se duse lângă elicopter. Valik observă privirea soţiei sale.
- Da, Annoush?
- Ce-aţi pus la cale pentru căpitanul Lochart? întrebă ea în şoaptă, pentru a nu fi auziţi.
- El, ai auzit, refuză să piloteze şi vrea să rămână, să plece pe jos.
- Si tu cum gândesti, dragul meu? Ai de gând să-l împuşti?
Pe faţa ei se aşternuse un zâmbet dulce.
- Să-l ucizi?
- "Ucis" ar fi un cuvânt greşit.
Buzele lui zâmbiră.
- Sunt sigur că ai să fii de acord că Lochart reprezintă acum o mare primejdie. Ne ştie pe toţi, toate numele, şi familiile tuturor vor suferi când va fi prins şi torturat şi condamnat. Este voia lui

Allah. El a ales. Seladi ar fi vrut oricum s-o facă. O hotărâre militară. Am spus nu, căci ar trebui să piloteze până la capăt.
- Ca să fie sacrificat în Kuweit sau la Bagdad?
- Seladi i-a dat ordinele lui Aii, nu eu. Lochart e condamnat, sărmanul! E tragic, dar necesar. Eşti de acord, nu?
- Nu, dragul meu. Iartă-mă, dar nu sunt. Aşa că dac-o să fie rănit sau atins cumva, or să regrete mulţi asta. Zâmbetul lui Annoush nu se schimbă.
- Şi tu printre ei, dragul meu.

Bărbatul se roşi brusc. În spatele lui, câţiva dintre însoţitori împingeau la loc deschis elicopterul şi începură să-l încarce. Coborî vocea:
- Nu m-ai auzit, Annoush? Reprezintă o ameninţare. Nu e unul dintre noi. Joared îl tolerează cu greu şi-ţi garantez că e o mare primejdie pentru noi, pentru cei pe care i-am lăsat în urma noastră, pentru familia ta, dar şi pentru a mea.
- Nu m-ai auzit, bărbate? Îţi garantez că cunosc prea bine primejdiile, dar dacă este ucis aici - ucis - ai să mori şi tu.
- Nu fi ridicolă!
- Într-o zi ai să adormi şi n-ai să te mai trezeşti. Are să fie voia lui Allah.

Nu-i dispăruse nici zâmbetul de pe chip şi nici blândeţea din glas. Valik şovăi, apoi obrazul i se-năspri şi porni grăbit în josul cărării. Copiii ţâşniră către ea şi ea le spuse blând:
- Aşteptaţi aici, dragii mei, mă întorc într-o clipă. Peste apa lacului, sprijinită pe stâlpi, se întindea o platformă deschisă pentru serbări câmpeneşti, cu grătar şi bar, sub o pergolă îngrijită, şi câteva trepte care coborau în apă, pentru schiori sau pentru barca cu motor legată in adăpostul ei din apropiere. Lochart se afla la marginea apei, cu mâinile ridicate. Aii ţinea pistolul mitralieră îndreptat către el. Primise ordine clare de la Seladi.
- Du-te la lac şi aşteaptă. O să te chemăm înapoi sau o să-l trimitem pe pilot după tine. Dacă vine pilotul după tine, ucide-l şi întoarce-te repede.

Detesta ordinul. Să bombardezi sau să ataci revoluţionari sau răsculaţi de pe un elicopter înarmat nu era crimă cum era asta. Avea chipul pământiu. Nu ucisese până atunci şi ceruse iertare lui Allah, dar ordinul era ordin.
- Iartă-mă, spuse, abia rostind cuvintele, şi apăsă pe trăgaci.

În clipa aceea, picioarele lui Lochart părură să cedeze şi el se răsuci, căzînd pe-o parte în apă. Automat, Aii îi urmări mişcarea, ochind în mijlocul spatelui, ca la exerciţiu, ştiind că n-ar fi putut să greşească de la distanţa aceea. Foc!
- Stai!
Fracţiunea de secundă în care ezitase dăduse îndeajuns timp creierului său să asculte ordinul şi să i se supună recunoscător. Cutremurat de uşurare, simţi degetul scăzând presiunea pe trăgaci. Valik se repezi către el şi amândoi priviră în apa nămoloasă acolo, la umbră, şi destul de adâncă. Aşteptară, dar Lochart nu apăru la suprafaţă.
- Poate este sub platformă sau sub plută, spuse Aii. Îşi şterse sudoarea de pe faţă şi de pe mâini, mulţumind lui Allah că sângele pilotului nu-i păta mâinile.
- Da.
Valik asudase şi el, dar mai mult de frică. Nu mai văzuse niciodată până atunci privirea aceea în ochii soţiei sale, zâmbetul care-i promisese moartea în somn. E răutatea strămoşilor ei, îşi zise. E din neamul Qajarilor, acei Qajari care-şi orbeau sau ucideau bucuroşi rivalii la tron, sau pe copiii acestora. În o sută patruzeci şi şase de ani de domnie, un singur Şah Qajar îşi părăsise tronul prin moarte naturală. Valik privi înjur, o văzu stând în capătul cărării, apoi se întoarse din nou către Aii.
- Dă-mi arma ta!
Cu mâini tremurânde, Valik puse pistolul mitralieră jos, pe platforma din lemn geluit, şi strigă tare:
- Lochart, ţi-am lăsat o armă. A fost o greşeală! Căpitanul a greşit!
- Dar, generale...
- Du-te la elicopter! ordonă Valik cu glas tare. Seladi e un prost! N-ar fi trebuit să-ţi dea niciodată ordinul să-l ucizi pe bietul om. O să decolăm imediat şi plecăm în Kuweit, nu la Bagdad. Aii, du-te şi porneşte motoarele.
Aii plecă. Trecând pe lângă Annoush, o privi curios cu coada ochiului, apoi se grăbi mai departe. Ea coborî şi se alătură soţului său.
- Ai văzut? întrebă el.
- Da.

Aşteptară. Nici un sunet. Nici un val nu plesnea stâlpii. Era un calm minunat, iar faţa lacului era ca sticla şi nu adia deloc vântul.

- Mă rog să fie ascuns pe undeva, spuse ea cu un imens gol în suflet, ştiind însă că timpul avea să vindece ruptura. Mă bucur că sângele lui nu ne pătează mâinile. Seladi e un monstru.

- Ar fi mai bine să ne întoarcem.

Erau ascunşi vederii dinspre elicopter şi casă. Îşi scoase revolverul şi trase în pământ, lângă el.

- Pentru Seladi. Eu... Hm, eu cred că l-am lovit pe Lochart când a ieşit la suprafaţă. Ei?

Ea îl luă de braţ.

- Eşti un om bun şi înţelept. Plecară înapoi, la deal, mână în mână.

- Fără tine, fără inteligenţa şi curajul tău n-am fi scăpat niciodată din Isfahan. Dar exilul?

- Exilul temporar, spuse el jovial, uşurat că momentul de răutate dintre ei trecuse. Apoi o să ne întoarcem din nou acasă.

- Asta ar fi minunat! spuse ea, străduindu-se să creadă.

Trebuie să mă întorc sau o să înnebunesc. Trebuie s-o fac pentru copii.

- Mă bucur c-ai ales Kuweitul. Nu mi-au plăcut niciodată Bagdadul şi irakienii ăştia. Of!

În ochii ei încă mai plutea o umbră.

- Ce-a zis Lochart despre "aşteptat până se lasă întunericul" a fost o greşeală?

- E o bază aeriană la câteva mile. Am fi putut fi văzuţi de radar, Annoush, sau de către veghea de pe dealuri. Seladi are dreptate în privinţa asta. Baza va trimite o patrulă după noi. Trecură peste creastă.

Copiii aşteptau încă în uşa cabinei, toţi ceilalţi fiind la bord. Grăbiră pasul. Kuweitul e mult mai potrivit. Am hotărât deja să nu ţin cont de prostul ăla îngâmfat de Seladi. Nu trebuie niciodată să ai încredere în el.

În câteva minute erau în aer, îndreptându-se către nord pe deasupra dealurilor, ocolind colţurile de stâncă, stând aproape de pământ, ca să fie la adăpost de primejdia apropiatei baze aeriene. Aii Abbasi era un pilot bun şi cunoştea zona foarte bine. Odată trecut de culmea dealului, coborî în vale şi se întoarse către vest trecând ca fulgerul printr-o trecătoare, ca să evite

perimetrul exterior al bazei aeriene. Graniţa irakiană era la circa optzeci de kilometri mai departe, în faţa lor.

Zăpada acoperea înălţimile munţilor aflate sus, deasupra lor, şi chiar porţiuni din versanţi, deşi ici şi colo, printre stânci sălbatice, în adâncul unor văi se vedeau pete verzi. Bubuiră pe deasupra unui sat neştiut şi neaşteptat, apoi şerpuiră către sud, urmând din nou cursul apei, paralel cu graniţa care era departe către dreapta lor. Întregul zbor n-avea să dureze mai mult de două ore, depinzând de vânt, iar vântul le era favorabil.

Cei aflaţi în cabină în apropierea ferestrelor priveau vesel ţinutul ce alerga pe lângă ei. Copiii primiseră cele mai bune locuri. Maiorul îl ţinea pe Jalal, Valik îşi ţinea fiica, lângă Annoush. Toată lumea era mulţumită, câţiva se rugau în tăcere. Până la asfinţit nu era mult şi se anunţa a fi plăcut, norii tiviţi cu roşu.

- Roşu cer la asfinţit, ciobănaşu-i mulţumit, recită Annoush încetişor în engleză la urechea lui Setarem.

În carlinga din faţă, sunetul motoarelor era bun şi toate indicatoarele pe verde. Aii era bucuros că pilota, bucuros că nu-l ucisese pe Lochart, care stătuse acolo, în faţa lui, fără să spună nimic, fără să cerşească îndurare sau să murmure rugăciuni, stătuse pur şi simplu cu mâinile ridicate în sus, aşteptând. Sunt sigur că e teafăr sub platformă. Slăvit fie Allah. Aruncă o privire scurtă hărţii, reîmprospătându-şi memoria. N-avea de fapt nevoie de asta. Petrecuse mulţi ani minunaţi acolo, zburând pe deasupra trecătorilor.

În curând avea să iasă din munţi deasupra câmpiilor mlăştinoase ale Tigrului şi Eufratului, rămânînd la nivelul solului, ocolind Dezful, apoi Ahvaz şi Khorramshahr, apoi, ţâşnind peste valurile Shat-el-Arabului şi graniţă, în Kuweit şi în libertate.

În faţa lui se afla o culme cu un vârf înalt, dominându-le pe cele din jur, aşa cum se aşteptase, şi el săltă aparatul în sus, scoţându-l dintr-o vale ca să plonjeze în următoarea, stăpânit de bucuria zborului. Atunci...

- HBC urcă la trei sute de metri şi redu viteza, năvăli în căşti şi în creier.

Nu zburase nici măcar şase minute.

Ordinul fusese dat în farsi, apoi repetat în engleză şi din nou în farsi şi din nou în engleză şi tot timpul ăsta el ţinu

aparatul la mică înălţime, încercând disperat să-şi pună creierul în funcţiune.
- Elicopter HBC, eşti ilegal, ieşi din vale şi redu viteza.

Aii Abbasi privi în sus printre pleoape, scrutând cerul, dar nu văzu nici un avion. Solul văii alerga pe lângă el. În faţa lui urma o altă culme şi după ea o succesiune de coline şi văi care duceau jos, către câmpii. Spre vest, graniţa irakiană se afla la şaizeci de kilometri depărtare, un zbor de vreo douăzeci de minute
- Elicopter HBC, eşti ilegal, ieşi din vale şi redu viteza.

Gândurile lui strigau: ai de ales între trei posibilităţi - supune-te şi mori, încearcă să scapi sau aterizează şi aşteaptă noaptea şi încearcă la prima rază de lumină, dacă ai să supravieţuieşti rachetelor şi gloanţelor.

În faţa lui şi către stânga văzu copacii şi solul depărtându-se, pereţii văii adâncindu-se abrupt într-o ravină. Aşa că se aruncă într-acolo, alegând fuga. Îşi simţea mintea lucrând bine. Îşi scoase căştile şi se dădu în mâinile lui Allah, simţindu-se mai bine aşa. Încetini pe măsură ce se apropia de capătul ravinei, zigzagă pe lângă câţiva copaci şi se tupilă într-o altă viroagă, reducându-şi mai mult viteza, urmând prevăzător albia pârâului. Alţi copaci şi colţuri de stâncă i se ridicară în cale şi el şerpui printre ele. Ţin-te jos şi zboară încet şi economiseşte benzina şi croieşte-ţi drum către sud, îşi zise din ce in ce mai sigur pe el. Apropie-te de graniţă când poţi şi nu te grăbi. N-o să te prindă niciodată dacă-ţi foloseşti toată priceperea. O să se-ntunece curând. Poţi să scapi de ei pe întuneric şi ştii destule despre zborul fără vizibilitate ca s-ajungi în Kuweit. Dar oare cum ne-au zărit? Parcă ne-ar fi aşteptat! Să ne fi zărit pe radar când am ajuns la Barajul Dez? Ai grijă!

Copacii erau mai deşi acolo şi trebui să evite un pâlc de pe coasta muntelui. Se apropie şi mai mult de stânci şi se ridică pentru a trece de creastă in valea următoare. Trecu fără nici o primejdie şi coborî la adăpostul stâncilor, scrutând întruna cu ochii înainte şi deasupra lui, întotdeauna după un loc potrivii pentru aterizare în caz că-l lăsa vreuna dintre turbine. Era atent şi încrezător şi-şi făcea bine meseria.

Toate instrumentele erau pe verde. Minutele trecură şi, deşi cercetă răbdător cerul, nu văzu nimic. Spre capătul văii următoare răsuci elicopterul într-un tur de 360 de grade si

mătură atent cerul cu privirea. Nimic deasupra lui. În siguranţă. Ne-au pierdut! Insha Allah! Respiră adânc şi, foarte mulţumit, se întoarse din nou către sud, peste culmea următoare şi peste următoarea, iar dincolo de ea, în faţa lui, zări câmpia.

Cele două avioane de vânătoare aşteptau. Erau F 14.

CAPITOLUL 26

Aeroportul Teheran, birourile S-G; ora 5,48 seara.

- ...nu ţi se permite să aterizezi, se auzi în difuzor, printre paraziţi puternici.

Gavallan, McIver şi Robert Armstrong se aflau strînsi, în jurul emiţătorului, ascultând încordaţi; pe ferestre se vedea priveliştea de afară, mohorâtă şi deprimantă în lumina înserării.

Vocea slabă ca o adiere a lui John Hagg, aflat în avionul care se apropia, reveni din nou:

- Teheranule, aici EcoTango Lima Lima, începând de ieri avem aprobare de aterizare de la Kish şi...

- ETLL, nu ţi se permite să aterizezi!

Vocea controlorului de zbor era răguşită şi speriată. McIver înjură în barbă.

- Repet: negativ, toate zborurile externe sunt anulate şi toate aparatele de zbor civile sunt la sol până la noi ordine din partea Imamului.

Pe lângă această voce puteau auzi mai slab alte voci, turuind în farsi - mai multe microfoane deschise pe această frecvenţă.

- Întoarce-te la punctul de plecare!

- Repet: avem autorizarea radarului din Kish, care ne-a trecut Controlului de Zbor de la Isfahan, care a confirmat autorizarea. Trăiască Ayatolahul Khomeini şi victorie Islamului! Sunt la şaizeci de mile sud de punctul Varamin şi mă pregătesc pentru

Pista 29 Stânga. Rog confirmaţi funcţionarea ILS-ului dumneavoastră. Mai aveţi şi alte zboruri în circuit?

Un moment, vocile în farsi dominară transmisia turnului, după care:

-Trafic negativ, ETLL, negativ ILS, dar nu ai permisiunea. Vocea în engleză cu accent american se întrerupse brusc şi o voce furioasă, cu un accent puternic, prelua transmisia:

- Fără aterizări! Komiteh dă ordine Teheran. Kish nu Teheran. Isfahan nu Teheran. Noi dăm ordine Teheran. Dacă aterizări, tu arestat!

Vocea veselă a lui John Hagg replică imediat:

- Eco Tango Lima Lima, înţeleg că nu doriţi să aterizăm, Teheranule, şi doriţi să anulaţi aprobarea noastră, ceea ce cred că este o greşeală în concordanţă cu regulile traficului aerian - aşteptaţi unu, vă rog.

Apoi imediat, pe frecvenţa particulară a S-G, printre paraziţi, se făcu auzită vocea lui încordată.

- Baza, dispuneţi!

McIver comută canalele fără să stea pe gânduri şi rosti în microfon:

- Trei sute şaizeci, aşteaptă unu - însemnând "roteşte-te în aşteptarea răspunsului".

Ridică privirile către Gavallan, care se întunecase la faţă. Robert Armstrong fluiera încet.

- Mai bine îl lăsăm să plece. Dacă aterizează, s-ar putea să-i dea cu legea-n cap şi să confişte aparatul, spuse.

- Cu aprobările oficiale? replică Gavallan. Ai spus turnului că avem scrisoarea ambasadorului, englez aprobată de biroul lui Bazargan?

- Dar nu de Bazargan însuşi, sir, spuse Robert Armstrong şi chiar şi aşa, dacă e să judecăm drept, nemernicii din turn sunt legea până una-alta. Vă sugerez să ...

Se opri şi arătă cu degetul, şi mai întunecat la faţă.

- Uite acolo.

Două maşini însoţite de o dubă radio, cu antena altă legănându-se în aer, goneau de-a lungul drumului secundar de acces. Sub privirile lor, camioanele intrară pe Pista 29 Stânga, parcând în mijlocul ei. Din ele săriră Gărzi Islamice care ocupară poziţii de apărare. Duba radio continuă să se-ndrepte către ei.

- Firar să fie! murmură McIver.

- Mae, crezi că supraveghează frecvenţa noastră?
- E mai sigur să ne închipuim că da, Andy. Gavallan luă microfonul.
- Abandonează. B repet B.
- EcoTangoLimaLima.

Apoi pe frecvenţa turnului, binevoitor şi prietenos:
-Teheranule, acceptăm cererea voastră de a renunţa la aprobare şi cerem oficial permisiunea de aterizare pentru mâine la prânz, pentru a livra piese de schimb solicitate urgent, repet-urgent, de IranOil şi a lua echipele restante la concediu. Plecarea imediată.

McIver mormăi:
- John îşi revine întotdeauna repede. Apoi către Armstrong: O să vă...
- Aşteaptă unu, Eco Tango Lima Lima, îl întrerupse vocea din turn.
- O să vă trecem pe lista de pasageri când o să putem, domnule Armstrong. Îmi pare rău, azi n-avem nici o veste bună. Cum staţi cu actele?

Armstrong îşi desprinse privirile de la maşina care se apropia:
- Eu, hm ... eu aş prefer să fiu un consultant de specialitate al S-G care pleacă în concediu, dacă nu vă supăraţi. Fără plată, bineînţeles.

Îl privi în ochi pe Gavallan:
- Ce înseamnă "B repet B"?
- Încearcă din nou mîine la aceeaşi oră.
- Şi dacă or să accepte cererea lui ETLL?
- Atunci o să fie mâine şi o să fiţi consultant de specialitate.
- Mulţumesc. Să sperăm c-o să fie mâine. Armstrong se uită din nou la maşina care se apropia
şi adăugă repede:
- O să fiţi acasă în jurul orei zece, deseară, domnule Gavallan? Aş putea trece oare să schimbăm o vorbă? Nimic important.
- Sigur, o să v-aştept. Ne-am mai întâlnit până acum, nu-i aşa?
- Da. Dacă n-ajung până la zece şi-un sfert, înseamnă că am fost reţinut şi nu pot să vin. Ştiţi cum e... şi-am să trec dimineaţă.

Armstrong se pregăti de plecare.
- Mulţumesc.
- Unde ne-am întâlnit?

- Hong Kong.

Robert Armstrong salută politicos din cap şi ieşi înalt şi ţeapăn. Îl văzură trecând prin birouri, îndreptându-se spre uşa care ducea către hangare şi ieşirea din spate şi spre parcarea S-G, unde-şi lăsase maşina, un automobil nedefinit. Maşina lui McIver era parcată în faţa clădirii.

- Parcă ar mai fi fost pe aici înainte, spuse McIver gânditor.

- Hong Kong? Nu-mi amintesc deloc de el! Tu?

-Nu.

McIver se încruntă.

- O s-o întreb pe Gen. Are o memorie bună la nume. Nu-s prea sigur că-mi place sau am încrede în afurisitul ăsta de Robert Nu-ştiu-cine Armstrong, orice-ar zice Talbot.

La amiază se duseseră să-l întâlnească pe Talbot ca să afle ce-şi-cum cu Armstrong. Tot ce acceptase George Talbot să spună fusese:

- Ah, e un ins destul de cumsecade, zău, şi noi, hm... am aprecia dacă l-aţi scoate de-aici şi ăăă... n-aţi pune prea multe întebări. Rămîneţi la prânz, desigur? Mai avem încă nişte calcan de Dover, destul de bun, proaspăt congelat, suficient caviar sau somon afumat dacă vreţi, câteva La Doucette 76 la gheaţă - sau cârnaţi cu piure şi vinul casei pe care vi-l recomand din inimă, dacă vreţi, cremă de ciocolată sau trufe cu lichior şi ne-a mai rămas încă jumătate dintr-un Stilton destul de decent. Chiar dacă lumea arde, cel puţin putem s-o privim cum arde ca nişte gentlemani. Ce-aţi zice de-un gin înainte de masă?

Prânzul fusese foarte bun. Talbot spusese că Bakhtiar părăsea câmpul de luptă în favoarea lui Bazargan şi Khomeini şi asta putea să înlăture cea mai mare parte a necazurilor.

- Acum, că nu mai e nici o şansă de vreo lovitură militară de stat, lucrurile ar trebui să revină la normal .

- Până la urmă.

- Când crezi c-o să fie "până la urmă"?

- Când ei, oricine ar fi ăştia, or să rămână fără muniţie. Dar, dragul meu prieten, orice aş crede eu, nu contează.

Contează ce crede Khorrîeini şi numai Dumnezeu ştie ce crede Khomeini.

Gavallan îşi aminti hohotele ascuţite de râs, ca nişte cotcodăceli, ale lui Talbot la propria sa glumă şi zâmbi.

- Ce-i? întrebă McIver.

- Îmi aminteam de Talbot, la prânz. Maşina era încă la o sută de metri.
- Talbot ascunde un munte de secrete. Despre ce crezi că vrea Armstrong "să schimbăm o vorbă"?
- Poate să ne mai încurce puţin. În definitiv, Mac, noi ne-am dus la ambasadă ca să întrebăm de el. Curios! De obicei nu uit... Hong Kong. Am tendinţa să-l asociez cu cursele de la Happy Valley. Până la urmă îmi amintesc eu. Aş spune un lucru privitor la el: e foarte punctual. I-am spus ora cinci şi-a fost aici, şi părea că iese din pereţi.

Ochii lui Gavallan se îngustară sub sprâncenele groase, apoi se întoarseră către maşina care se apropia şi care parca în faţa lor.
- Sunt tot atât de sigur ca şi de existenţa Scoţiei că n-a vrut să se-ntâlnească cu amicii noştri din komiteh. Mă întreb de ce.

Komitehul consta din doi tineri înarmaţi, un mullah - nu acelaşi de ieri - şi Sabolir, şeful Serviciului Imigrări de la aeroport - transpirat tot şi foarte tulburat.
- Bună seara, Excelenţă, spuse McIver, nasul lui revoltându-se împotriva mirosului pătrunzător de transpiraţie acră. Aţi dori, poate, un ceai?
- Nu, nu, mulţumesc, spuse Sabolir.

Era foarte atent si încordat, deşi încerca să ascundă asta sub o mască arogantă. Se aşeză pe cel mai bun scaun.
- Avem noi reglementări pentru dumneavoastră.
- O?!

McIver mai avusese de-a face cu el de-a lungul ultimilor ani şi-i oferise, din când în când, câte o cutie de whisky, benzină pentru maşină şi, câteodată, zboruri gratuite şi cazare pentru el şi familia sa, în cursul câtorva concedii de vară, în staţiunile Mării Caspice. "Am oprit camere pentru câţiva dintre angajaţii noştri cu funcţii de conducere, şi nu pot beneficia de ele, dragă domnule Sabolir. E păcat să nu folosim locul ăsta, nu-i aşa?" Odată îi aranjase o excursie de-o săptămână în Dubai pentru două persoane. Fata fusese tânără şi foarte frumoasă şi, la sugestia obraznică a lui Sabolir, fusese trecută în actele companiei ca "expert iranian".
- Ce putem face pentru dumneavoastră?

Spre surpriza lor, Sabolir scoase paşaportul lui Gavallan şi documentele aprobate mai înainte şi le puse pe birou.

- Aici sunt paşaportul şi documentele dumneavoastră, ăăă... aprobate, spuse el cu voce unsuroasă şi oficială - din obişnuinţă. Imamul a ordonat începerea imediată a activităţilor normale. Statul ăăă... Islamic al Iranului a revenit la normal, iar aeroportul se va redeschide în, hm, trei zile, pentru traficul normal aprobat în prealabil. Trebuie să reveniţi la normal acum.
- Începe din nou pregătirea aviatorilor militari? întrebă McIver, stăpânindu-se cu greu să-şi ascundă bucuria din glas, pentru că acesta era un contract foarte mare şi foarte profitabil.
Sabolir şovăi.
- Da, presupun că...
- Nu, rosti hotărât mullahul într-o engleză corectă. Nu, nu până când Imamul sau Komitehul Revoluţionar nu încuviinţează aceasta. Am să mă îngrijesc să primiţi, un răspuns ferm. Nu cred că această parte a activităţilor dumneavoastră va reâncepe, încă. Între timp, activităţile obişnuite - piese de schimb şi zborurile contractate pentru a asigura deservirea companiei IranOil şi a reîncepe producţia de petrol, sau pentru Iran-Timber şi tot aşa - pot începe de poimâine, cu condiţia ca zborurile să fie aprobate în prealabil.
- Excelent, spuse Gavallan si McIver îl îngână ca un ecou.
- Zborurile de înlocuire a echipelor care lucrează la sondele de foraj, dacă sunt aprobate în prealabil şi dacă documentele lor sunt în ordine, continuă mullahul, vor începe de poimâine. Producţia de petrol trebuie să fie prioritară. La fiecare zbor intern vă va însoţi un membru al Gărzilor Islamice.
- Dacă suntem anunţaţi în prealabil şi dacă omul se prezintă la vreme, dar nu înarmat, spuse McIver politicos, pregătindu-se pentru inevitabila ciocnire.
- Gărzile Islamice înarmate vă vor însoţi pentru propria voastră protecţie, pentru a preveni deturnările de către duşmanii statului, spuse tăios mullahul.
- Vom coopera cu foarte mare plăcere, Excelenţă, îl întrerupse calm Gavallan, cu mare plăcere, într-adevăr, dar sunt sigur că nu doriţi să primejduiţi vieţi sau să afectaţi Statul Islamic. Vă rog, oficial, să-l rugaţi pe Imam să fie de acord să ne lipsim de arme în orice situaţie. Ne e limpede că aveţi acces imediat la domnia sa. Între timp, toate aparatele noastre rămân la sol până când vor avea confirmarea, sau aprobarea guvernului meu.
- N-o să ţineţi la sol nici un aparat şi veţi intra în normal!

Mullahul era foarte furios.
- Poate că un compromis sub rezerva aprobării sale de către Imam - gărzile voastre să-şi păstreze armele, dar căpitanul să ţină muniţia în timpul zborului... De acord?
Mullahul şovăi. Gavallan spuse aspru:
- Imamul a poruncit să fie predate toate armele, nu-i aşa?
- Da. Foarte bine, accept!
- Mulţumesc. Mac, pregăteşte hârtiile să le semneze Excelenţa Sa, şi asta priveşte pe toţi băieţii noştri. Acum avem nevoie de noi documente de zbor, Excelenţă. Singurele pe care le avem sunt cele vechi, ăăă.. nefolositoare, de la regimul vechi, dinainte. Ne-aţi putea da aprobările necesare? Chiar domnia voastră, Excelenţă. Sunteţi evident un om important şi ştiţi ce se întâmplă.
Complimentul părea să-l fi făcut pe mullah mai înalt cu câţiva centimetri. Omul avea cam treizeci de ani, o barbă unsuroasă şi îmbrăcămintea uzată până la urzeală. După accentul lui, Gavallan îl ghicise a fi studiat în Anglia, unul dintre miile de iranieni pe care Şahul îi trimisese peste graniţă cu bursă, pentru a fi educaţi în Occident.
- O să ne daţi, desigur, documente noi acum, ca să devenim legali în ochii noii ere.
- Noi... hm... noi vom semna alte documente pentru fiecare din aparatele voastre. Da!
Mullahul scoase nişte hârtii din servieta ponosită şi îşi puse o pereche de ochelari vechi, cu lentile groase, una dintre ele crăpată. Hârtia pe care o căuta se afla chiar la fundul teancului.
- Aveţi în grija voastră treisprezece aparate iraniene JR 212, şapte JR 206 şi patru Alouette, în diferite locuri, toate înregistrate în Iran şi deţinute de Iran Helicopter Company. E corect?
Gavallan scutură din cap.
- Nu tocmai. În acest moment ele sunt de fapt proprietatea S-G Helicopters din Aberdeen. Iran Helicopter Company, societate mixtă între noi şi partenerii noştri iranieni, nu poate deveni proprietara lor până nu sunt achitate.
Mullahul se încruntă, apoi aduse hîrtia mai aproape de ochi.

- Dar contractul care dă dreptul de proprietate lui Iran Helicopter - care este o companie iraniană este semnat, nu-i aşa?
- Da, însă e valabil numai dacă este achitat, iar plăţile sunt... sunt în întârziere.
- Imamul a spus că toate datoriile vor fi plătite, aşa că vor fi plătite.
- Fără îndoială, dar între timp aparatele sunt proprietatea celui care plăteşte, continuă Gavallan prudent.

Spera in sinea lui, deşi ştia că fără prea mari sorţi de izbândă, că între timp turnul avea să încuviinţeze cererea de aterizare pentru a doua zi, inteligent formulată, a lui Johnny Hogg. Mă întreb dacă gângăvitul ăsta ar putea să ordone aşa ceva, îşi zise. Dacă Khomeini a ordonat ca totul să revină la normal, o să revin şi eu la normal şi pot să mă întorc fără grijă înapoi la Londra. Cu ceva noroc, până la sfârşitul săptămânii pot să reziliez contractul cu ExTex care priveşte plăţile pentru noul X63.
- De luni de zile toate plăţile pentru aceste aparate, cu dobânzi, taxe bancare şi aşa mai departe, se tac din fondurile noastre în folosul IHC şi...
- Islamul interzice camătă şi plata dobânzilor, spuse mullahul cu o siguranţă care-i zgudui. Băncile nu pot încasa dobânzi. Deloc. E camătă.

Gavallan trase cu coada ochiului la McIver, apoi, liniştit, îşi îndreptă întreaga atenţie către mullah.
- Dacă băncile nu pot încasa dobânzi, cum se vor desfăşura afacerile în ţară şi străinătate?
- După legile islamice, numai după legile islamice. Koranul interzice camătă. Adăugă dezgustat: Ce fac băncile străine e murdar. Din pricina lor are Iranul atât de multe necazuri. Băncile sunt instituţii ale răului şi nu vor mai fi tolerate. Cât despre Iran Helicopter Company, Komitehul Revoluţionar Islamic a ordonat ca toate companiile mixte să-şi suspende activitatea în vederea unei reconsiderări a termenilor. Mullahul flutură hârtiile: Toate aceste aparate sunt iraniene, înregistrate în Iran. Iraniene!

Cercetă din nou îndelung, printre pleoape, documentele.
- Aici, în Teheran, aveţi trei JR 212, patru JR 206 şi un 47G4 - aici, la aeroport. Nu-i aşa?
- Sunt împrăştiate prin jur, îi spuse McIver prudent. Aici, la Doshan Tappeh şi Galeg Morghi.

- Dar sunt toate aici, în Teheran?

Cât timp vorbise cu Gavallan, McIver îi cântărise cu atenţie toate reacţiile şi încercase în acelaşi timp să citească pe dos ceea ce scria pe hârtia din mâna mullahului. Pe ea erau înşirate toate aparatele cu seria de înmatriculare şi o mare parte dintre documentele pe care compania S-G era obligată să le ţină permanent la zi, cu o copie în turnul de control. Stomacul se strânse dureros când observă EP-HBC - elicopterul JR 212 al lui Lochart - încercuit cu roşu si de asemenea EP-HFC - elicopterul JR 206 al lui Petikin.

- Avem un '212 împrumutat la Bandar-e Delam, " spuse, hotărându-se să aleagă cea mai sigură variantă, înjurându-l în sinea lui pe Valik şi sperând că Tom Lochart se afla fie la Bandar-e Delarn, fie teafăr în drum spre casă. Restul sunt aici.

- Împrumutat. Asta ar fi EP... EP-HBC, spuse mullahul, foarte mulţumit de el însuşi. Acum, de ce....

Vocea controlorului de trafic îl întrerupse:

- Echo Tango Lima Lima, cerere refuzată. Chemaţi Isfahanul pe 118,3

- Bună ziua.

- Foarte corect. Bun.

Mullahul dădu din cap satisfăcut, Gavallan şi McIver înjurară în sinea lor încă o dată, iar Sabolir, care ascultase şi privise în tăcere schimbul de replici, înţelegând foarte limpede acum că cei doi încercau să-l manipuleze pe mullah, chicoti în sinea lui, ferindu-şi cu grijă ochii de privirile celorlalţi, uitându-se drept în podea, pentru orice eventualitate.

Cu puţină vreme în urmă, când atenţia mullahului era îndreptată în altă parte, prinsese dibaci privirea lui McIver şi schiţase un zâmbet încurajator, prefăcându-se că e alături de ei, înlemnit de spaimă că McIver ar fi putut să interpreteze greşit toate favorurile de până atunci, care erau de fapt numai răsplata pentru că el netezise calea pieselor de schimb ce intrau în ţară şi a echipajelor care plecau.

În dimineaţa aceea, la radio, un purtător de cuvânt al Kpmitehului Revoluţionar Islamic îndemnase toţi cetăţenii loiali să denunţe, pe oricine care ar fi comis crime împotriva Islamului. în cursul acelei zile, trei dintre colegii săi fuseseră arestaţi, ceea ce iscase un val de ură în întregul aeroport. Gărzile Islamice nu motivaseră în vreun fel anume. Pur şi simplu

îi târâseră pe oamenii aceia de acolo si-i aruncase în închisoarea Qasr - temuta închisoare SAVAK-unde, se zvonea, fuseseră împuşcaţi astăzi, după o judecată sumară, cincizeci de duşmani ai Islamului. Unul dintre cei arestaţi era unul din proprii săi oameni, care primise cu o zi în urmă zece mii de riali. Şi trei canistre de benzină din magazia lui McIver, omul păstrându-şi una, pe celelalte două luându-le la el acasă, după cum se cuvenea, noaptea trecută.

Oh, Allah, fă să nu-mi percheziţioneze casa!

Vocea nevinovată a lui Johnny Hogg se auzi încă o dată în emiţător:

- Echo tango Lima Lima, mulţumesc, sus cu revoluţia şi bună ziua. Apoi, încordat, pe canalul lor: Baza, confirmă!

McIver se-ntinse şi comută pe canalul lor.

- Aşteaptă unu, ordonă, profund conştient de prezenţa mullahului. Crezi că...

- Ah, vorbiţi direct cu avionul? Un canal propriu?

- Canalul companiei, Excelenţă, e practica obişnuită.

- Obişnuită. Da. Deci EP-HBC e la Bandar-e Delam, spuse mullahul şi citi de pe hârtie: Livrare de piese de schimb. E-adevărat?

- Da, spuse McIver, rugându-se în sinea lui.

- Şi când trebuie să se-ntoarcă acest aparat? McIver simţea privirea apăsătoare a mullahului.

- Nu ştiu. N-a fost cu putinţă să luăm legătura cu Bandar-e Delam. O să vă spun cât de curând pot. Acum, Excelenţă, în privinţa aprobărilor pentru diferitele noastre zboruri, credeţi că...

- EP-HFC. EP-HFC e la Tabriz?

- E la mica bază Forsha, spuse McIver fără să se simtă prea bine.

Se ruga ca nebunia de la bariera de la Qazyin să treacă neraportată şi să fie uitată. Se întrebă iarăşi unde era Erikki. Ar fi trebuit să vină la locuinţa lui la ora trei, pentru a-i însoţi la aeroport, dar nu apăruse.

- Aeroportul Forsha?

Mullahul îl privi îndelung şi făcu un efort să se concentreze.

- EP-HFC a zburat sâmbătă la Tabriz ca să livreze piese de rezervă şi să ia de acolo o echipă de schimb. S-a întors noaptea trecută. O să fie trecut mâine pe noile documente.

Mullahul se întunecă brusc.

- Dar orice aparat care vine sau pleacă trebuie raportat imediat. N-avem nici o înregistrare a unei aprobări de zbor, ieri.
- Căpitanul Petikin n-a putut lua ieri legătura cu Teheranul. De asta se fac vinovaţi militarii, cred. A-ncercat să ia legătura pe tot drumul de întoarcere. Adăugă dintr-o suflare: Dac-o să reluăm operaţiile, cine-o să autorizeze zborurile pentru IranOil. Domnul Darius, ca de obicei?
- Ăă... da... cred că da. Dar de ce n-a fost raportată azi sosirea sa?

Gavallan interveni cu un zâmbet forţat:
- Sunt foarte impresionat de eficienţa voastră, Excelenţă! E păcat că acei-controlori de zbor militari care au fost ieri de serviciu nu o împărtăşesc. Pot vedea cu uşurinţă că noua Republică Islamică va depăşi de departe modul de lucru occidental. Va fi o adevărată plăcere să deservim noii noştri clienţi. Trăiască noul! Aş putea să vă cunosc numele?
- Eu... Eu sunt Mohammed Tehrani, spuse omul, abătut din nou de la direcţia pe care dorise să o imprime discuţiei.
- Atunci, Excelenţă Tehrani, aş putea să vă rog să beneficiem de conducerea voastră? Dacă ETLL ar avea îngăduinţa domniei voastre să aterizeze mâine, am putea îmbunătăţi nemăsurat eficienţa noastră, încercând s-o egalăm pe a domniilor voastre. Aş putea atunci să fiu sigur că compania noastră oferă Ayatolahului Khomeini şi colaboratorilor săi personali, ca domnia voastră, serviciile la care au dreptul să se aştepte. Piesele de schimb pe care le transportă ETLL o să facă operaţionale alte două '212 şi eu m-aş putea întoarce la Londra ca să întăresc sprijinul nostru pentru Marea Revoluţie. Sunteţi cu siguranţă de acord...
- Nu-i cu putinţă, komitehul...
- Sunt sigur că komitehul va asculta sfatul domniei voastre. O, bag de seamă că aţi avut ghinionul de a vă sparge ochelarii. Groaznic. Eu mă descurc greu fără ai mei. Poate că aş putea face astfel încât aparatul nostru să aducă mâine, de la Al Shargaz, o nouă pereche.

Mullahul era tulburat. Avea vederea foarte proastă. Dorinţa de a avea nişte ochelari noi, ochelari buni, era covârşitoare.

Oh, ar fi o comoară incredibilă, un dar de la Allah. Fără îndoială că Allah a strecurat gândul ăsta în capul străinului.

- Nu cred că... nu ştiu. Komitehul n-ar putea face ce cereţi atât de repede.
- Ştiu că e greu, dar dacă aţi interveni pentru noi pe lângă komiteh, cu siguranţă c-o să v-asculte. Ne-ar ajuta nemăsurat şi v-am fi îndatoraţi, adăugă Gavallan, folosind fraza înnobilată de vreme care în orice limbă înseamnă "ce vrei în schimb?".

Îl văzu pe McIver comutând pe frecvenţa turnului şi oferindu-i microfonul.
- Apăsaţi butonul ca să vorbiţi, Excelenţă. Mi-ar face o mare cinste sprijinul domniei voastre!

Mullahul Tehrani ezită, neştiind ce să facă. În timp ce el privea microfonul, McIver trase cu coada ochiului semnificativ către Sabolir. Cu reflexe perfecte, Sabolir înţelese imediat.
- Desigur că orice-aţi hotărî, Excelenţă Tehrani, komitehul va încuviinţa, începu el cu voce onctuoasă, dar mâine, mâine, înţeleg că aveţi ordine să vizitaţi celelalte aeroporturi, ca să vă asiguraţi unde şi câte elicoptere civile sunt în zona voastră. Teheran. Da?
- Da, astea sunt ordinele, încuviinţă mullahul. Eu şi câţiva membri ai komitehulul meu trebuie să cercetăm celelalte aeroporturi mâine.

Sabolir oftă din greu, prefăcându-se dezamăgit, iar McIver se stăpâni cu dificultate să nu izbucnească în râs, atât de mult patos punea în rol.
- Din nefericire, nu va fi cu putinţă pentru domnia voastră să le vizitaţi pe toate - cu maşina sau pe jos - şi sa fiţi totuşi înapoi ca să supravegheaţi personal sosirea şi plecarea imediată a acestui singur aparat care a fost respins astăzi - deşi nu din vina lui, ci din pricina aroganţilor controlori de zbor de la Kish şi Isfahan care au avut îndrăzneala de-a nu vă consulta pe domnia voastră mai întâi.
- Adevărat, adevărat, încuviinţă mullahul, au greşit...
- V-ar conveni ora şapte dimineaţa, Excelenţă Tehrani? spuse fără să stea pe gînduri McIver. Am fi foarte bucuroşi să dăm o mână de ajutor komitehului aeroportului. O să vă dau cel mai bun pilot al meu şi-o să vă întoarceţi la vreme ca să supravegheaţi decolarea. Câţi oameni vor merge cu domnia voastră?

- Şase, spuse mullahul absent, stâpânit de gândul de-a fi în stare să-şi îndeplinească ordinele - lucrarea lui Allah -într-un mod atât de convenabil şi extravagant, asemeni unui veritabil ayatolah. S-ar putea, s-ar putea împlini asta?
- Sigur, spuse McIver. La şapte dimineaţa, aici. Căpitan... ăăă... Căpitanul-şef Nathaniel Lane o să aibă pregătit un '212. Şapte, inclusiv domnia voastră şi până la şapte soţii. Desigur că domnia voastră veţi zbura în carlingă, cu pilotul. Consideraţi asta aranjat.

Mullahul zburase doar de două ori în viaţa lui: spre Anglia, la universitate, şi la întoarcerea acasă, înghesuit într-un zbor special închiriat pentru studenţi de IranAIr. Se lumină la faţă şi se întinse după microfon.
- La şapte dimineaţa.

McIver şi Gavallan nu-şi trădară uşurarea în faţa victoriei. Nici Sabolir.

Sabolir era mulţumit că mullahul fusese prins în cursă. Facă-se voia lui Allah. Acum, dacă voi fi acuzat pe nedrept, acum am un aliat, îşi spuse. Prostul ăsta, fiul ăsta de căţea, mullah mincinos, nu s-a lăsat el oare mituit? E limpede că a fost mită, nu peşcheş! Două, de fapt: nişte ochelari noi şi un zbor neautorizat, costisitor. Nu s-a lăsat el cu bună-ştiinţă prostit de viclenii şi excrocii de englezi care încă mai credea ne pot amăgi cu zorzoane, furându-ne moştenirea milenară pentru câţiva riali? Ascultă-l pe prostul ăsta dându-le străinilor tot ce vor! Trase cu coada ochiului la McIver şi-i prinse privirea cu subînţeles. Apoi îşi întoarse încă o dată ochii către podea. Acum, tu, arogant fiu de căţea occidentală, îi zise în sinea sa, ce favoare de preţ ar trebui să-mi faci mie în schimbul ajutorului pe care ţi l-am dat?

La French Club; ora 7,10 seara. Gavallan primi un pahar de vin roşu, McIver unul alb de la chelnerul francez în livrea. Ciocniră şi băură satisfăcuţi, obosiţi după lungul drum de întoarcere de la aeroport. Stăteau în hol, aşezaţi în scaunele confortabile, moderne, laolaltă cu alţi oaspeţi, cei mai mulţi europeni, bărbaţi şi femei, privind grădinile acoperite cu zăpadă şi terenurile de tenis, barul întins, după care urmau multe alte încăperi pentru banchete, dans, piscină, jocuri de cărţi, saună, în alte părţi ale acestei minunate clădiri, amplasată în cea mai bună zonă a Teheranului.

French Club era singurul club încă în funcţiune dintre cele frecventate de străini. American Services Club, cu uriaşul lui complex de distracţii, terenuri de sport şi de baseball, ca şi British, Pars-American, German Club şi multe altele fuseseră închise, barurile şi depozitele lor de băuturi sparte şi răvăşite.
- Dumnezeule, a fost bun, spuse McIver, simţindu-se purificat de vinul alb cu cuburi de gheaţă. Nu-i spune lui Gen c-am trecut pe-aici.
- N-o să fie nevoie, Mac, o să-şi dea seama singură.
- Ai dreptate. Asta e. Am reuşit să rezerv locuri astă-seară la cină - m-a costat o avere, dar merită. De obicei găseai locuri aici numai pe la ora asta.
Întoarse capul spre o izbucnire de râsete a unor francezi aflaţi într-un colţ.
- O clipă mi s-a părut că e Jean-Luc. Parc-au trecut ani de când am fost aici la petrecerea lui din Ajunul Crăciunului. Mă întreb dac-o să mai apucăm vreuna.
- Sigur că da, îl încuraja Gavallan, îngrijorat că entuziasmul părea să-l părăsească pe vechiul său prieten. Nu te lăsa afectat de povestea cu mullahul.
- Mi s-a făcut pielea de găină - ca şi atunci cu Armstrong, că tot veni vorba. Şi cu Talbot. Da ai dreptate, Andy, n-ar trebui să las să mă afecteze. Stăm mai bine decât acum două zile...
Îl întrerupse alt val de râsete şi începu să se gândească la vremurile minunate şi momentele petrecute acolo cu Genny şi Pettikin şi Lochart - n-o să mă gândesc acum la el şi la toţi ceilalţi piloţi, şi mulţimea lor de prieteni englezi, americani, iranieni. Totul s-a dus. Se întâmpla cam aşa: "Gen, hai să trecem pe la French Club, astăzi după-amiază sunt finalele de tenis"... Sau: "Cocktailul lui Valik începe la opt seara, la Clubul Ofiţerilor Iranieni"... Sau: E un meci de polo, de baseball, un concurs de înot"... Sau: "Iartă-mă, nu putem săptămâna asta, are ambasadorul ceva aranjat pe Caspica"... Sau: "Mi-ar plăcea are mult, dai Genny nu poate, a plecat să cumpere nişte covoare la Isfahan".
- Pe vremuri aveam o grămadă de făcut aici, Andy. Societatea era cea mai bună, fără îndoială. Acum e greu chiar să păstrezi legătura cu oamenii noştri.
Gavallan încuviinţă din cap.

- Mac, zise el blând. Un răspuns cinstit la o întrebare cinstită: vrei să pleci din Iran si să lași pe altcineva să-ți ia locul?

McIver îl privi fără să clipească.

- Sfinte Dumnezeule! Cine ţi-a dat ideea asta? Nu, sigur că nu. Adică te-ai gândit la asta pentru că sunt un pic dărâmat şi... Sfinte Dumnezeule, nu!

Dar în mintea lui ţâşni brusc aceeaşi întrebare de neînchipuit cu câteva zile în urmă: "Îţi pierzi elanul, controlul, dorinţa de-a continua - e vremea să te retragi?" Nu ştiu, îşi zise, înfiorat dureros de adevăr, dar chipul lui zâmbea.

-Totul e-n regulă, Andy, nu există lucruri cu care să nu ne putem descurca.

- Bine; iartă-mă, sper că nu te-ai supărat c-am întrebat. Cred că discuţia cu mullahul a fost încurajatoare l cu excepţia momentului în care a vorbit despre aparatele noastre iraniene".

- Adevărul e că, de când am semnat contractul, Valik și partenerii noştri iranieni s-au purtat ca şi cum aparatele noastre ar fi fost ale lor. Slavă Domnului că e un contract englezesc, întărit de legi englezeşti.

Gavallan îşi aruncă privirea peste umărul lui McIver. Ochii i se măriră. Fata care intrase avea puţin sub douăzeci de ani, ochii negri, era brunetă şi de-a dreptul uluitoare. McIver îi urmări privirea, se lumină la faţă şi se ridică.

- Hello, Sayada, zise, făcându-i un semn. Pot să ţi-l prezint pe Andrew Gavallan? Andy, ea e Sayada Bertolin, o prietenă a lui Jean-Luc. Nu vrei să stai cu noi?

- Mulţumesc, Mac, dar nu, nu pot! Am trecut să joc squash cu un prieten. Arăţi bine. Mă bucur că te-am întâlnit, domnule Gavallan.

Întinse mâna şi Gavallan i-o strânse.

- Iartă-mă, trebuie s-o şterg. Sărutări lui Genny. Se aşezară din nou.

- Încă o dată la fel, chelner, te rog, spuse Gavallan. Mac, între noi doi, puicuţa asta mă face să mă simt fără vlagă!

- De obicei e invers! replică McIver. Poţi fi sigur că e foarte populară, lucrează la Ambasada Kuweitiană, e libaneză şi 1-a vrăjit pe Jean-Luc.

- Mamă, mamă, nu-l condamn...

Zâmbetul lui Gavallan se topi. Robert Armstrong intra pe uşă alături de un iranian înalt, cu trăsături dure, de circa

cincizeci de ani. Îl văzu pe Gavallan, dădu scurt din cap către el, apoi continuă conversaţia şi urcă scările către celelalte încăperi.
- Mă întreb ce dracu' vrea omul ăsta... Gavallan se întrerupse când amintirile îi năvăliră în minte. Robert Armstrong, Superintendentul şef al CID Kowloon, ăsta e... sau a fost!
- CID? Eşti sigur?
- Da, CID sau Special Branch... aşteaptă o clipa... El... da, aşa este... A fost un prieten al lui Ian, dacă mă gândesc bine, acolo l-am întâlnit, la Casa cea Mare de pe Peak, nu la curse. Deşi poate că l-am văzut şi pe-acolo, tot cu Ian. Dacă îmi amintesc bine, a fost în noaptea în care Quillaa Gornt a venit neinvitat şi foarte nedorit. Nu-mi amintesc prea bine, dar cred că era aniversarea căsătoriei lui Ian cu Penelopa... Chiar înainte de-a pleca eu din Hong Kong... Doamne, asta s-a-ntâmplat acum aproape şaisprezece ani, nu-i de mirare că nu-mi amintesc de el.
- Aveam, impresia că el şi-a amintit de tine în clipa în care ne-am întâlnit, ieri, la aeroport
- Şi eu la fel.

Îşi isprăviră băuturile şi plecară, amândoi neobişnuit de tulburaţi.

Universitatea Teheran; ora 7,32 minute seara. În curtea pătrată a Universităţii, demonstraţia celor peste o mie de studenţi cu orientare de stânga era zgomotoasă şi primejdioasă. Prea multe facţiuni, prea mulţi fanatici, prea mulţi dintre ei înarmaţi. Era frig şi umed şi încă întuneric, deşi în amurg se aprinseseră câteva lumini şi torţe.

Rakoczy se afla spre marginea mulţimii, amestecat printre participanţi, îmbrăcat la întâmplare, ca şi ceilalţi, arătând aidoma lor, deşi acum acoperirea lui fusese schimbată şi nu mai era Smith sau Feodor Rakoczy, mahomedanul rus, simpatizant islamic-marxist, ci aici, la Teheran, redevenise Dimitri Yazernov, reprezentantul sovietic în Comitetul Central Tudeh, un post pe care-l primise din când în când în cursul ultimilor ani. Stătea într-un colţ al careului, împreună cu cinci dintre ceilalţi studenţi lideri Tudeh, la adăpost de vântul tăios, cu pistolul mitralieră încărcat, atârnat de umăr, şi aştepta să se audă primul foc de armă.
- În orice clipă de-acum, spuse în şoaptă.
- Dimitri, în cine trebuie să trag primul? întrebă nervos unul dintre tineri.

- Mujhadinul, ticălosul ăla afurisit, cel de colo, spuse el răbdător, arătând către bărbatul cu barbă neagră, mult mai în vârstă decât ceilalţi. Nu te grăbi, Farmad, şi ascultă ce-ţi spun. E profesionist şi-i din OEP.

Ceilalţi se holbară la el uluiţi.

- De ce el, dacă-i din OEP? întrebă Farmad.

Era îndesat, clădit otova, cu un cap mare si ochi mici, inteligenţi.

- ...Cei din OEP au fost marii noştri prieteni în decursul anilor. Ne-au antrenat si ne-au sprijinit si ne-au dat arme.

- Pentru că acum OEP îl va sprijini pe Khomeini, le explică răbdător. Nu 1-a invitat Khomeini pe Arafat aici, săptămână viitoare? Nu le-a dat celor din OEP clădirea Ambasadei Israeliene pentru ambasada lor? OEP poate să pună la dispoziţie toţi tehnicienii de care au nevoie Khomeini şi Bazargan ca să-i înlocuiască pe israelieni şi americani, în special la câmpurile petrolifere. Nu-l vreţi pe Khomeini puternic, nu?

-Nu. Dar OEP a fost f...

- Iranul nu este Palestina. Palestinienii ar trebui să rămână în Palestina. Voi aţi câştigat revoluţia, de ce să daţi străinilor victoria voastră?

- Dar OEP a fost aliata noastră, insistă Farmad, iar Rakoczy se bucură că descoperise punctul slab mai înainte ca unele dintre atributele puterii să fie trecute acestui om.

- Aliaţii care devin duşmani n-au nici o valoare. Nu uita ţelul!

- Sunt de acord cu tovarăşul Dimitri, spuse cu enervare în glas un altul, cu ochi reci şi foarte duri. N-avem nevoie ca OEP să dea ordine aici. Dacă nu vrei să-l dobori tu, Farmad, o s-o fac eu. Pe toţi. Şi pe toţi din Gărzile Verzi, câinii ăia.

- În OEP nu trebuie să ai încredere, spuse Rakoczy, continuând aceeaşi lecţie, semănând aceleaşi seminţe. Gândiţi-vă cum oscilează şi-şi schimbă poziţia, chiar şi la ei acasă. Acum spun că sunt marxişti, după aia că sunt mahomedani, apoi flirtează cu trădătorul Sadat şi după aia-l atacă. Avem documente care o dovedesc - adăugă, căci dezinformarea se potrivea perfect - şi documente care dovedesc că pun la cale asasinarea regelui Hussein şi ocuparea Iordaniei şi o pace separată cu Israelul şi America. Au avut deja întâlniri secrete cu CIA şi Israelul. Nu sunt cu adevărat anti-izraelieni.

Ah, Israel, se gândea, în timp ce gura îşi continuă singură lecţia bine învăţată, cât de important eşti pentru Mama Rusia. atât de bine amplasat în cazanul Orientului, o veşnică sursă de zâzanie care poate înfuria fără greş, oricând, pe oricine din lumea islamică, în special atât de bogatele şeicate; care poate neîndoios să ridice toţi mahomedanii împotriva creştinilor, împotriva, principalilor noştri duşmani, aliaţii voştri americani, englezi si francezi - şi în acelaşi timp să le micşoreze puterea şi să-i ţină pe ei şi Occidentul în cumpănă în timp ce noi înghiţim atât de vitalele comori: Iranul anul acesta, Afganistanul după aceea, Nicaragua anul viitor, apoi Panama şi celelalte, întotdeauna pentru acelaşi scop: stăpânirea strâmtorii Hormuz, a Canalului Panama, a Constantinopolului şi a sipetului cu comori al Africii de Sud. Ah, Israel, eşti atuul nostru în jocul de monopoly al lumii. Dar niciodată nu o să-l vindem şi nici nu o să renunţăm la el. N-o să te lăsăm nicicând de izbelişte - oh, te vom lăsa să pierzi multe bătălii, dar niciodată războiul; te vom lăsa să flămânzeşti, dar nu să mori; o să îngăduim compatrioţilor tăi bancheri să ne finanţeze pe noi - şi prin noi distrugerea ta; o să acceptăm să sângerezi America de moarte, o să-ţi întărim duşmanii - dar nu prea mult - şi-o să privim când ai să fi jefuit, dar nu-ţi face griji, n-o să te lăsăm niciodată să dispari, oh, nu, niciodată! Eşti mult prea preţios.

- Palestinienii sunt prea aroganţi şi plini de ei, spuse întunecat un student înalt, şi niciodată politicoşi şi niciodată conştienţi de importanţa Iranului în lume. Şi nu ştiu nimic despre istoria noastră veche.

- Adevărat! Sunt ţărani şi-s ca nişte paraziţi prin tot Orientul Mijlociu si Golful nostru, luând cele mai bune slujbe.

- Da, încuviinţă un altul, sunt mai rău ca evreii. Rakoczy râse în sinea lui. Îi făcea foarte multă plăcere slujba sa, îi făcea plăcere să lucreze cu studenţii de la Universitate, întotdeauna un câmp fertil, îi plăcea să fie Profesor.

Dar chiar asta sunt, îşi zise mulţumit. Un profesor de terorism, de putere şi de preluare a puterii. Poate că semăn mai mult cu un fermier: semăn sămânţa, o hrănesc, o păzesc şi culeg recolta, muncind toată ziua şi pe orice vreme, aşa cum trebuie s-o facă un fermier. Unii ani sunt buni, alţii răi, dar fiecare an înseamnă puţin progres, ceva mài multă experienţă, ceva mai multe cunoştinţe în privinţa pământului, ba chiar mai

multă răbdare. Primăvară, vară, toamnă, iarnă,- întotdeauna aceeaşi fermă - Iranul - întotdeauna acelaşi ţel: în cel mai bun caz Iranul o să devină pământ rusesc, în cel mai rău caz, un satelit rusesc care să apere pământul sacru al Mamei Rusia. Cu piciorul nostru pe strâmtoarea Hormuz.

Ah, îşi zise cuprins de o iluminare nepământeană, arzătoare, religioasă, dac-aş putea dărui Iranul Mamei Rusia, viaţa mea n-ar fi trăită în van.

Occidentul merită să piardă, în special americanii. Sunt nişte proşti atât de egocentrişti, şi-ndeosebi nerozi. E de neconceput că acest Carter nu vede valoarea strâmtorii Hormuz în general şi a Iranului în special şi ce catastrofă ar fi pierderea lor pentru Occident. Şi totuşi, iată, în ciuda tuturor justificărilor practice, ne-a dat nouă Iranul.

Îşi aminti valul de neîncredere care răzbătuse până la cele mai înalte niveluri când contactele lor din însăşi inima Washingtonului le şoptiseră că acest Carter avea de gând să-l abandoneze pe Şah. Oh, ce aliat ne-a fost Carter! Dac-aş crede în Allah, m-aş ruga: Allah e mare! Allah e mare! Apără-l pe cel mai bun aliat al nostru, Preşedintele Peanut, şi ajută-l să câştige încă o rundă. Cu el ales a doua oară, o să câştigăm America şi astfel o să conducem lumea. Allah e mare! Allah e mare!

Brusc îngheţă. Se prefăcea de atâta vreme că e mahomedan, încât uneori acoperirea lui se înstăpânea asupra adevăratului eu şi începea să-şi pună întrebări şi să se îndoiască. Sunt încă Igor-Mzytryk, căpitan KGB, soţul scumpei mele Delaurah, atât de frumoasă mea armeanca, cea care mă aşteaptă să mă-ntorc acasă, la Tibilisi? E oare acasă, ea, care crede atât de tainic în Dumnezeu, în Dumnezeul creştinilor care este acelaşi cu cel al mahomedanilor şi al evreilor?

Dumnezeu. Dumnezeu are o mie de nume. Exista un Dumnezeu?

Nu există, îşi spuse ca o litanie şi puse acest gând înapoi în compartimentul lui şi se concentra asupra înfruntării care avea să aibă loc.

Tensiunea creştea plăcut între studenţii înghesuiţi, în jurul lor, pe deasupra capetelor, zburând încolo şi încoace strigăte furioase.

- Nu ne-am vărsat sângele ca să ia puterea mullahul. Uniţi-vă, fraţi şi surori, uniţi-vă sub steagul Tudeh...

- Jos tudehii! Uniţi-vă pentru sfânta cauză islamic-marxistă! Noi, mujhadinii, ne-am vărsat sângele şi suntem martiri ai Imamului Aii, Martirul Martirilor, şi Lenin...
- Jos cu mullahii şi Khomeini - trădătorul Iranului! O mare de urale întâmpină acest strigăt şi alţii îl preluară, apoi treptat vocea dominatoare reluă:
- Uniţi-vă, fraţi şi surori, uniţi-vă, urmând adevăraţii conducători ai revoluţiei, tudehii. Uniţi-vă să apăraţi...

Cercetă cu ochi critic mulţimea. Era încă fragmentată, amorfă, nu încă gloata ce ar fi putut fi manevrată şi folosită ca armă. Unii trecători mahomedani priveau şi ascultau în diferite atitudini şi grade de dispreţ sau mânie. Unii moderaţi clătinau capetele şi treceau mai departe, lăsând scena majorităţii, care era profund şi hotărât împotriva lui Khomeini.

În jurul lor se înălţau clădirile înalte din cărămidă ale Universităţii, construită de Reza Şah în anii '30. Rakoczy petrecuse câteva trimestre acolo, cu cinci ani în urmă, pretinzând că este din Azerbaidjan, deşi cei din tudeh îl ştiau ca Dimitri Yazernov, trimis, continuând modelul, să organizeze celulele Universităţii.

De la începuturile ei, Universitatea fusese întotdeauna un loc de disensiuni împotriva Şahului, deşi Şahul, Mohammed,- mai mult decât oricare alt monarh din istoria Persiei, sprijinise cu generozitate educaţia. Studenţii din Teheran fuseseră avangarda revoltelor cu mult înainte ca Komeini să devină întunecata lor inimă. Fără Khomeini n-am fi izbutit niciodată, se gândi.

Khomeini a fost flacăra în jurul căreia ne-am putut strânge şi uni cu toţii ca să-l răsturnăm pe Şah de pe tron și sa-i dăm afară pe americani. Nu e senil sau bigot, aşa cum spun mulţi, ci un conducător necruţător, cu un plan primejdios de limpede, o mare şi primejdioasă chansma şi o putere primejdios de mare printre şiiţi - aşa că e vremea să se-ntâlnească cu Dumnezeul care nu există. Rakoczy râse brusc.
- Ce-i? întrebă Farmad.
- Mă gândeam doar ce-o să zică Khomeini şi toţi mullahii săi când or să descopere că nu există Dumnezeu, că niciodată n-a existat! Că nu este Rai, nu este Iad, nu sunt hurii şi totul e un mit.

Râseră şi ceilalţi.

Unul nu râse: Ibrahim Kyabi. Nu mai rămăsese fărâmă de râs în el, numai dorinţă de răzbunare. Când ajunsese acasă cu o zi în urmă, la prânz, descoperise casa răvăşită şi pe mama lui prăbuşită în lacrimi, fraţii şi surorile îndureraţi. Abia sosise vestea că tatăl său, inginerul, fusese ucis de Gărzile Islamice în faţa sediului IranOil de la Abhaz şi că trupul său fusese lăsat vulturilor.
- Pentru ce? ţipase.
- Pentru crime împotriva Islamului! spusese printre propriile lacrimi unchiul său Dewar Kyabi, care adusese acasă teribila veste. Aşa ne-au spus ucigaşii lui! Erau din Abadan, fanatici, cei mai mulţi analfabeţi, şi mi-au spus că era slugă de-a americanilor, că de ani de zile se întovărăşise cu duşmanii Islamului, ajutându-i şi îngăduin-du-le să ne fure petrolul.
- Minciuni, toate-s minciuni! strigase Ibrahim. Tata a fost împotriva Şahului. Un patriot, un drept credincios! Cine erau câinii ăştia! Cine? Am să le dau foc dimpreună cu părinţii lor? Cum îi cheamă?
- A fost voia lui Allah, Ibrahim, ce-au făcut ei! Insh Allah. O, sărmanul meu frate! Voia lui Allah!
- Nu există Allah!
Ceilalţi se holbaseră la el, îngroziţi.
Era pentru prima dată când Ibrahim articulase gândul care creştea în el de mulţi ani, hrănit de prietenii sai, studenţi ce se întorceau de peste graniţă, studenţi la Universitate, hrănit de câţiva dintre profesorii care n-o spuseseră niciodată pe faţă, ci doar îi încurajau să pună întrebări, să se-ndoiască de tot şi de toate.
- Insh Allah e pentru proşti, spusese el. Un blestem, blestemul superstiţiei, ca proştii să se-ascundă în spatele lui!
- Nu trebuie să spui asta, fiule! ţipase mama lui înspăimântată. Du-te la moschee! Cerşeşte îndurarea lui Allah! E voia lui Allah c-a murit tatăl tău, nimic mai mult! Du-te la moschee!
- Aşa o să fac, spusese el, dar în inima sa ştia că viaţa lui se schimbase; nici un Dumnezeu n-ar fi îngăduit să se întâmple aşa ceva. Cine erau oamenii ăia, unchiule? Descrie-i!
- Erau oameni obişnuiţi, Ibrahim, aşa cum ţi-am mai spus. Mai tineri decât tine, cei mai mulţi. N-aveau nici un conducător sau mullah cu ei, deşi era unul în elicopterul străinilor care venise de la Bandar-e Delam. Dar sărmanul meu frate a murit

blestemându-l pe Khomeini. Dacă nu s-ar fi întors cu elicopterul străinilor, dacă... dar atunci, Insh Allah, îl aşteptau oricum.
- A fost un mullah în elicopter?
- Da, da, a fost...
- Ai să te duci la moschee, Ibrahim? îl întrebase din nou mama lui.
- Da, repetase, prima minciună pe care i-o spusese vreodată.

Nu-i trebuise mult timp ca să-i găsească pe liderii tudehi din Universitate şi pe Dimitri Yazernov şi să jure credinţă, să obţină un pistol mitralieră şi, cel mai mult dintre toate, să-i roage să afle numele mullahului din elicopterul de la Bandar-e Delam. Şi acum stătea acolo aşteptând, dorind răzbunare, sufletul său ţipând împotriva nedreptăţii comise tatălui său. În numele falsului Dumnezeu.
- Dimitri, să începem, spuse stăpânit de furia-i aţâţată de strigătele mulţimii.
- Trebuie s-aşteptăm, Ibrahim, zise blând Rakoczy, toarte mulţumit că-l avea pe tânăr cu el. Nu uita că gloata este un mijloc pentru a ajunge la capăt. Aminteşte-ţi planul!

Când le spusese, cu o oră în urmă, fuseseră împietriţi.
- Să atacăm Ambasada Americană?!
- Da, spusese liniştit. Un raid rapid. Intrăm şi ieşim: Mâine sau poimâine. În noaptea asta, demonstraţia o să devină o gloată. Ambasada este la nici doi kilometri distanţă. O să fie uşor să îndreptăm mulţimea furioasă în direcţia aceea, ca experiment. Ce acoperire poate fi mai potrivită pentru un atac decât o ciocnire de stradă? Lăsăm duşmanii mujhaedini şi fedaini să se repeadă împotriva mahomedanilor şi să se omoare unii pe alţii, în timp ce noi luăm iniţiativa. În noaptea asta mai semănăm. Mâine sau poimâine o să atacăm Ambasada Americană.
- Dar e cu neputinţă, Dimitri, cu neputinţă!
- Doar un raid, nu o încercare de ocupare. Asta o să vină mai târziu. Un raid e ceva neaşteptat şi lesne de executat. Poţi foarte uşor să ocupi ambasada pentru o oră; să-l iei ostatic pe ambasador şi pe toţi ceilalţi vreme de o oră sau ceva mai mult, timp în care să jefuieşti. Americanii n-au puterea de-a se opune, asta este cheia pentru ei. Aici sunt planurile clădirii şi numărul soldaţilor din marina americană, iar eu o să fiu acolo să vă ajut. Lovitura o să fie uriaşă. O să izbească prin titlurile ziarelor şi o să-l încurce cumplit pe Bazargan şi Khomeini şi chiar şi mai mult

pe americani. Nu uitaţi cine e adevăratul duşman şi că acum trebuie să vă mişcaţi repede, ca să smulgeţi iniţiativa de la Khomeini.

Fusese uşor să-i convingă. O Să fie uşor să creez diversiunea, îşi zise. Şi va fi uşor să mă duc drept spre biroul CIA şi încăperea radio de la subsol, să arunc în aer seiful, să-l golesc de toate documentele şi caietele de cifru, apoi înapoi în sus pe scările din spate către al doilea etaj, o iau la stânga, o a treia cameră la stânga - dormitorul ambasadorului - seiful din spatele picturii în ulei ce atârnă deasupra patului, să-l arunc şi pe-ăsta-n aer şi să-l golesc şi pe el. Neaşteptat, iute şi violent - dacă există vreo opoziţie.

- Dimitri, uite!

Rakoczy se răsuci pe călcâie. Pe şosea se apropiau sute de tineri, cu Gărzi Verzi şi mullahi în fruntea lor. Imediat Rakoczy urlă: "Moarte lui Khomeini!" şi trase o rafală în aer. Izbucnirea bruscă şi neaşteptată a focurilor de armă dezlănţui o adevărată nebunie. Se auziră strigăte din toate părţile deodată, alte arme deschiseră focul în patrulaterul clădirilor şi toţi începură să se împrăştie, călcându-se în picioare unii pe ceilalţi în graba lor. Se auziră ţipete. înainte de a-l putea opri, îl văzu pe Ibrahim ţintind către Gărzile Verzi ce se apropiau trăgând. câţiva oameni din primele rânduri se prăbuşiră. Un muget de mânie explodă din direcţia aceea şi spre ei începură să tragă alte arme. Se aruncă la pământ înjurând. Torentul de gloanţe nu-l nimeri, dar îl atinse pe Farmad şi pe cei din apropiere, nu şi pe Ibrahim şi ceilalţi trei lideri Tudeh. Strigă la ei şi toţi se trântiră pe ciment, în timp ce studenţii cuprinşi de panică deschiseră focul cu puşti şi pistoale.

Fură răniţi mulţi mai înainte ca mujhadinul cel voinic pe care Rakoczy îl marcase pentru execuţie să îşi adune oamenii în jurul lui şi să conducă asaltul împotriva islamicilor, împingându-i înapoi. Imediat, alţii îi săriră în ajutor şi retragerea se transformă într-o fugă dezordonată; un muget străbătu mulţimea studenţilor şi demonstraţia deveni o gloată.

Îl înşfacă pe Ibrahim care era cât pe-aci să pornească la atac fără să se gândească.

- După mine! ordonă, îmbrâncindu-l laolaltă cu ceilalţi la adăpostul unei clădiri, apoi, când se asigură că erau cu el, o rupse la fugă cu sufletul la gură, într-o retragere disperată.

Se opri un moment ca să-şi tragă răsuflarea la o încrucişare de cărări din grădina acoperită cu zăpadă. Vântul era îngheţat si noaptea îi acoperise pe de-a-ntregul.
- Ce-i cu Farmad? gâfâi Ibrahim. E rănit...
- Nu, spuse, e mort. Haideţi! Porni înaintea lor, alergând fără şovăială prin grădină, pe stradă, pe lângă Facultatea de ştiinţe, traversă Parcarea intrând în parcul de alături şi nu se opri până când zgomotele încăierării nu rămaseră departe în urmă. Simţea un junghi în coaste şi respira sacadat, trăgând aerul în piept cu spasme adânci, dureroase. Când putu să vorbească, spuse:
- Nu vă faceţi griji de nici un fel. Întoarceţi-vă înapoi la casele voastre sau la dormitoare. Pregătiţi pe toată lumea pentru atac. Mâine sau poimâine. Comitetul o să dea ordinul.

Se depărta grăbit prin noaptea ce se lăsa.

Apartamentul lui Lochart; ora 7,30 seara. Şeherazada stătea întinsă într-o baie plină de spumă, cu capul proptit pe o pernă gonflabilă şi ochii închişi. Avea părul legat şi adunat în creştet într-un prosop.
- O, Azadeh dragă, spuse ea toropită, cu fruntea îmbrobonită de sudoare, sunt atât de fericită...

Azadeh se afla şi ea în cadă, cu capul în partea opusă, bucurându-se de căldură şi de intimitate şi de apa dulce parfumată - părul ei lung adunat, de asemenea, în creştet într-un prosop de un alb pur. Cada era largă şi adâncă şi confortabilă, pentru două persoane. Mai avea încă cearcăne întunecate sub ochi şi nu putea să scape de amintirea îngrozitoare a zilei petrecute la punctul de control de pe drum, sau în elicopter. Dincolo de draperii se lăsase noaptea. În depărtare se auzeau ecourile focurilor de arme. Nici una dintre ele nu le dădea atenţie.
- Aş vrea ca Erikki să se fi-ntors deja, spuse.
- N-o să stea mult. E timp destul, draga mea. N-o să cinăm înainte de nouă, aşa că avem aproape două ceasuri ca să ne pregătim.

Şeherazada deschise ochii şi-şi puse palma pe coapsele zvelte ale lui Azadeh,   bucurându-se de atingerea pielii ei.
- Nu te-ngrijora, draga mea Azadeh, o să se-ntoarcă în curând uriaşul tău cu părul roşu. Şi nu uita că am să-mi petrec noaptea cu părinţii mei, aşa că voi doi puteţi să alergaţi goi puşcă cât e

noaptea de lungă. Bucură-te de baie, fii fericită şi pierde-ţi simţirile când o să se-ntoarcă.

Râseră amândouă.

- Totul e minunat acum. Eşti nevătămată, noi toţi suntem teferi, Iranul e în siguranţă - cu ajutorul lui Allah. Imamul a învins şi Iranul e în siguranţă şi liber.

- Aş vrea să cred asta. Aş vrea să cred aşa cum o crezi tu, spuse Azadeh. Nu pot să-ţi explic cât de groaznici au fast oamenii aceia de la barieră - mă simţeam sufocată de ura lor. De ce trebuie să ne urască aşa - pe mine şi pe Erikki? Ce le-am făcut noi lor? Nimic! Nimic, şi totuşi ne urau.

- Nu te gândi la ei, draga mea. Şeherazada îşi înăbuşi un căscat. Ăştia de stânga sunt toţi nebuni. Pretind că sunt mahomedani şi-n acelaşi timp marxişti. Sunt împotriva lui Allah şi deci blestemaţi. Sătenii? Sătenii sunt needucaţi, cum prea bine ştii, şi cei mai mulţi dintre ei, oameni simpli. Nu te-ngrijora, ăsta-i trecutul! Acum totul o să fie bine, ai să vezi.

- Sper, ah, cum îmi doresc să ai dreptate. Nu vreau mai bine. Ci doar aşa cum a fost întotdeauna, din nou normal.

- Oh, o să fie.

Şeherazada se simţea foarte mulţumită, apa era atât de mătăsoasă, atât de caldă, ca pântecele matern. Ah, îşi zise, încă trei zile ca să fiu sigură, apoi Tommy o să-i spună tatei că o, da, desigur că vrea fii şi fiice, şi apoi în ziua următoare, ziua cea mare, am să ştiu cu siguranţă, deşi sunt sigură de-acum. N-am avut întotdeauna cicluri regulate? Şi atunci pot să-i dau lui Tommy darul meu de la Allah şi-o să fie atât de mândru!

- Imamul împlineşte lucrarea lui Allah. Cum ar putea fi altfel decât bine?

- Nu ştiu, Şeherazada. Niciodată în istoria noastră mulahii n-au fost demni de încredere, doar paraziţi pe spinarea sătenilor.

- A, dar acum e diferit, spuse Şeherazada, fără să vrea să discute cu adevărat asemenea probleme serioase. Acum avem un conducător adevărat şi pentru prima dată când se află la cârma Iranului - acum. Nu e el cel mai pios dintre oameni, cel mai învăţat bărbat al Islamului, cel mai hun cunoscător al legilor? Nu împlineşte el lucrarea lui Allah? N-a obţinut el imposibilul: izgonirea Şahului şi a corupţiei lui neobrăzate, impiedicându-i pe generali să ducă la bun sfârşit o lovitură de

stat împreună cu americanii? Tata spune că acum suntem mai în siguranţă ca niciodată.
- Oare?
Azadeh îşi aminti de Rakoczy şi ce spusese în elicopter despre Khomeini şi despre pasul înapoi în istorie şi ştia că rostise adevărul. O mulţime de adevăruri, iar ea ar fi vrut să-i scoată ochii cu unghiile, urându-l, dorindu-i moartea, căci desigur era unul dintre aceia care se folosea de mullahii fără minte ca să înrobească pe toată lumea.
- Vrei să fii condusă de legile islamice din vremea Profetului, de-acum aproape o mie cinci sute de ani? Chador obligatoriu, pierderea tuturor drepturilor noastre atât de greu câştigate, votul, dreptul la muncă şi la tratament egal?
- Nu vreau să votez sau să lucrez sau să fiu egală. Cum poate fi o femeie egala unui bărbat? Vreau doar să fiu o bună soţie pentru Tommy al meu şi-n Iran prefer chadorul pe stradă.
Toropită de căldură, Şeherazada îşi ascunse delicat un alt căscat.
- Insh Allah, Azadeh darling. Desigur, totul o să fie ca mai înainte, dar tata spune că va fi mult mai minunat, fiindcă acum suntem proprii noştri stăpâni, deţinând pământul, petrolul şi totul din ţară. N-or să mai fie generali străini neobrăzaţi sau politicieni care să ne facă de râs şi - odată Şahul cel rău alungat - o să trăim de aici înainte fericiţi - tu cu Erikki al tău, eu cu Tommy al meu şi mulţi, mulţi copii. Cum ar putea fi altfel? Allah este cu Imamul şi Imamul este cu noi. Suntem atât de norocoşi, îi zâmbi şi-şi strecură afectuoasă braţul pe sub piciorul prietenei ei.
- Sunt atât de bucuroasă că rămâi cu mine, Azadeh. Îmi pare c-a trecut atâta vreme de când ai fost la Teheran ultima dată.
- Da!
Fuseseră prietene mulţi ani. Mai întâi în Elveţia unde se-ntâlniseră la şcoală, în Ţinutul de Sus, deşi Şeherazada stătuse numai un trimestru, afectată de depărtarea de familie şi de Iran, apoi mai târziu la Universitatea din Teheran, iar acum, de mai puţin de un an, pentru că amândouă se căsătoriseră cu străini din aceeaşi companie, se apropiaseră şi mai mult, mai mult decât surorile, ajutându-se una pe cealaltă să se adapteze ciudăţeniilor străinilor.

- Câteodată nu-l înţeleg pe Tommy al meu deloc, Azadeh! spusese Şeherazada printre lacrimi la început. Îi place să fie singur. Vreau să zic, singur de tot, numai el şi cu mine, casa goală, nici măcar un singur servitor. Mi-a spus chiar că-i place să stea singur-singur, numai el, să citească doar, fără familie sau copii în jurul lui, fără conversaţie sau prieteni. Oh, câteodată e cumplit, de-a dreptul cumplit!
- Erikki e absolut la fel, îi răspunsese Azadeh. Străinii nu sunt ca noi, sunt foarte ciudaţi. Eu vreau să-mi petrec zilele cu prietenii, cu copiii şi familia, dar Erikki nu. E bine că Erikki şi Tommy lucrează ziua. Eşti mai norocoasă: Tommy e plecat câte două săptămâni la rând, când poţi sa trăieşti normal. Şi altceva: ştii, Şeherazada, mi-au trebuit luni să mă obişnuiesc să dorm într-un pat!
- N-am reuşit niciodată! Oh, atât de sus, deasupra podelei, atât de uşor să cazi, întotdeauna aplecat foarte mult pe partea lui, aşa că întotdeauna stai incomod şi te trezeşti cu dureri în ceafă. Un pat e atât de îngrozitor comparat cu saltelele moi, aşternute pe covoarele minunate de pe podea, atât de confortabil şi de civilizat!
- Da, dar Erikki nu vrea să folosească saltele şi covoare. Insistă să dormim în pat. Nu vrea, pur şi simplu să mai încerce. Câteodată e o mare uşurare când pleacă.
- O, acum dormim cum trebuie, Azadeh. Am sfârşit cu nonsensul ăsta al patului occidental după prima lună.
- Cum ai făcut?
- Oh, am oftat toată noaptea şi l-am ţinut treaz, armanul meu iubit, apoi am dormit toată ziua ca să fiu proaspătă din nou, să pot ofta cât ţine noaptea de lungă!

Şeherazada râsese încântată. Şapte nopţi şi iubitul meu s-a prăbuşit. A dormit ca un prunc următoarele trei nopţi corect, şi-acum doarme întotdeauna aşa cum ar trebui s-o facă o persoană civilizată. Face aşa chiar şi când e la Zagros. Tu de ce nu-ncerci? Îţi garantez c-o să izbuteşti, dragă, în special dacă te plângi puţintel, pe lângă asta, că patul ţi-a iscat un junghi în spate şi sigur că încă adori să faci dragoste cu el, dar te rog fii puţin mai grijuliu...

Azadeh râsese.
- Erikki al meu e mai isteţ decât Tommy al tău. Când Erikki a încercat saltelele pe covorul nostru, el a oftat toată noaptea şi s-

a sucit şi s-a răsucit şi m-a ţinut trează. Am fost atât de istovită după trei nopţi, încât chiar mi-a plăcut patul. Când îmi vizitez familia dorm civilizat, deşi, când Erikki e la palat, folosim un pat. Ştii, draga mea, altă problemă: îl iubesc pe Erikki al meu, dar câteodată e atât de necioplit încât îmi vine să mor. Zice întruna "da" şi "nu" când îl întreb câte ceva. Cum poți avea o conversaţie după "da" sau "nu"?

Zâmbi în sinea ei. Da, e foarte dificil traiul cu el, dar fără el, acum e de neconceput - toată dragostea lui şi voia bună şi mărimea şi puterea şi întotdeauna făcând ceea ce vreau, numai că prea uşor, aşa că am prea puţine şanse, să-mi exersez dibăcia.

- Suntem amândouă foarte norocoase, Şeherazada, nu-i aşa?

- Oh, da, darling. Nu poţi să rămâi pentru o săptămână sau două? Chiar dacă Erikki trebuie să se-ntoarcă, rămâi, te rog! M-aş bucura!

- Când Erikki se-ntoarce, poate c-o să-l rog... Şeherazada se mişcă în cadă, plimbând bulele de spumă peste sâni şi suflându-le din palmele desfăcute.

- Mac a spus că de la aeroport o să vină aici, dacă o să întârzie. Genny vine direct de-acasă, dar nu înainte de nouă. Am rugat-o pe Paula să vină şi ea, italianca, dar nu pentru Nogger, pentru Charlie. Chicoti. Charlie aproape leşină când se uită la el.

- Charlie Petikin? O, dar asta-i minunat, asta-i foarte ne! Atunci ar trebui să-l ajutăm, îi datorăm atât de mult... Hai să-l ajutăm s-o ispitească pe italianca asta sexi.

- Minunat! Hai să vedem cum să i-o dăm pe Paula.

- Ca amantă sau soţie?

- Amantă. Ei, ia să mă gândesc. Cîţi ani are?

-Trebuie să aibă cel puţin douăzeci şi şapte. Crezi că ar fi o bună nevastă? Ar trebui să aibă o nevastă. Toate fetele pe care i le-am arătat, discret, Tommy şi cu mine, l-au făcut doar să zâmbească şi să ridice din umeri - i-am adus chiar şi pe a treia verişoară a mea care avea -l5 ani, gândindu-mă că s-ar putea să-l tenteze, dar nimic. Oh, bine, acum avem ceva de pus la cale. Avem destul timp să discutăm asta, să ne-mbrăcăm, să ne pregătim - şi am câteva rochii drăguţe, din care poţi să-ţi alegi.

- Pare atât de ciudat, Şeherazada, să nu ai nimic, nimic - bani, acte...

Pentru o clipă, Azadeh se trezi înapoi în Range Rover, lângă barieră, iar în faţa ei se afla mujhadinul cu faţa buhăită care le furase documentele, pistolul lui mitralieră scuipând flăcări, în timp ce Roverul lui Erikki îl strivea de cealaltă maşină ca pe un gândac, făcând să-i ţâşnească pe gură sânge şi murdărie...

- ...Să n-ai nimic, spuse, forţându-se să alunge imaginile urâte, nici chiar un ruj.

- Nu-ţi face griji, am eu îndeajuns din toate şi Tommy o să se bucure atât de mult că sunteţi aici tu şi cu Erikki. Nu-mi place când sunt singură. Săraca de tine, nu-ţi face griji, acum eşti în siguranţă!

Nu mă simt deloc în siguranţă, îşi zise Azadeh, deţestând teama atât de străină de viaţa ei, teamă care chiar şi acum părea să îndepărteze căldura apei. Nu m-am simţit în siguranţă decât când l-am lăsat pe Rakoczy şi arma şi atunci a durat doar un moment fericirea de-a scăpa teferi de diavolul ăla, eu, Erikki şi Charlie. Nici bucuria de a găsi lângă micul aeroport o maşină cu benzină în rezervor nu mi-a alungat teama. Urăsc să-mi fie teamă!

Se cufundă încă puţin în cadă, apoi se întinse şi deschise robinetul de apă caldă, vălurind cu palma curentul fierbinte.

- E atât de bine... murmură Şeherazada, cufundată în spuma grea şi apa aproape senzuală. Mă bucur atât de mult că vrei să rămâi...

Cu o seară în urmă, când Azadeh, Erikki şi Charlie ajunseseră la, apartamentul lui McIver, se lăsase deja întunericul. Îl găsiseră acolo pe Gavallan, aşa că nu avuseseră loc. Azadeh era prea înspăimântată ca să vrea să rămână în apartamentul tatălui ei chiar şi cu Erikki, aşa c-o întrebaseră pe Şeherazada dac-ar fi putut să se mute la ea până se întorcea Lochart. Fericită, Şeherazada încuviinţase imediat, bucuroasă de tovărăşia lor. Totul decursese minunat dar, după aceea, în timpul serii, în apropiere se auzise o rafală de mitralieră care-o făcuse să tresară.

- N-ai de ce să te îngrijorezi, Azadeh, spusese McIver, doar câteva capete înfierbântate care lasă să scape abur, probabil celebrează. N-ai auzit ordinul lui Khomeini de a depune toate armele?

Toţi fuseseră de aceeaşi părere şi Şeherazada adăugase:

- Imamul va fi ascultat.

Întotdeauna spunea "Imamul" când se referea la Khomeini, aproape asociindu-l cu cei 12 imami ai şiiţilor - descendenţii direcţi ai Profetului Mahommed, aproape divini - desigur, un sacrilegiu, "dar ceea ce a împlinit Imamul este aproape un miracol, nu-i aşa?" spusese Şeherazada cu inocenţa ei înşelătoare, "fără îndoiala că libertatea noastră e un dar de la Allah..."

După aceea fusese atât de cald şi plăcut în pat, alături de Erikki, dar el fusese ciudat şi morocănos, nu Erikki pe care îl cunoştea ea:

- Ce s-a-ntâmplat, ce s-a-ntâmplat?

- Nimic, Azadeh. Nimic. Mâine vreau să mă gândesc. N-am avut timp în noaptea asta să vorbesc cu Mac sau cu Gavallan. Mâine o să ne gândim, acum dormi, draga mea.

În timpul nopţii se trezise de două ori din coşmare violente, tremurând îngrozită, strigându-l pe Erikki.

- E-n ordine, Azadeh, sunt aici, a fost doar un vis! Eşti în siguranţă acum!

- Nu, nu mă simt în siguranţă, Eriki. Ce se-ntâmplă cu mine?! Hai să ne-ntoarcem la Tabriz sau hai să plecăm, să plecăm departe de oamenii ăştia îngrozitori!

Iar dimineaţă Erikki o părăsise ca să se-ntâlească cu McIver şi Gavallan şi mai dormise un timp, dar nu prinsese prea multă putere din acel somn. Îşi petrecuse restul dimineţii visând cu ochii deschişi sau ascultând istorisirile Şeherazadei despre Galeg Morghi sau ascultând cam la fiecare ceas recolta de zvonuri culeasă de servitorii ei -alţi generali împuşcaţi, alte noi arestări, închisorile deschise de gloată; hotelurile firmelor occidentale incendiate sau împroşcate cu gloanţe; zvonuri că Bazargan a preluat frânele guvernării, mujhadinu răsculându-se pe faţă în sud, kurzii răsculându-se în nord, Azerbaidjanul declarându-şi independenţa, triburile nomade ale kashkailor şi bakhtiarilor scuturând jugul Teheranului; toată lumea depune armele şi nimeni nu depune armele; zvonuri că primul ministru Bakhtiar fusese capturat şi împuşcat sau scăpase printre dealuri, sau prin Turcia în America; preşedintele Carter pregătind o invazie sau Carter recunoscând guvernul Khomeini; trupele sovietice adunându-se la graniţă, gata să invadeze, sau Brejnev venind la Teheran ca să-l felicite pe Khomeini; Şahul

aterizând în Kurdistan, sprijinit de trupe americane, sau Şahul murind în exil...

Mai târziu prânzul cu părinţii Şeherazadei, în casa familiei Bakravan, de lângă bazar, dar numai după ce Şeherazada insistase să poarte chadorul, urând chadorul Şi tot ceea ce reprezenta el. Alte zvonuri auzite în uriaşa casă a familiei, dar neînsemnate, cei de acolo netemători. Şi profund încrezători în soartă. Abundenţă, ca de obicei, aşa cum era în propria ei casă de la Tabriz, iar servitorii zâmbitori şi salăvindu-l pe Allah pentru victorie. Jared Bakravan le spusese jovial că de-acum bazarul avea să se redeschidă şi, cu toate băncile" străine închise, afacerile vor fi nemaipomenite, aşa cum au fost înainte ca Şahul să-şi instaleze legile diavoleşti.

După prânz se întorseseră la apartamentul Şeherazadei pe jos, înfăşurate în chador. Nu întâmpinaseră nici o dificultate şi toţi bărbaţii fuseseră cuviincioşi. Bazarul fusese aglomerat, din păcate prea puţine lucruri de vânzare, deşi fiecare vânzător vorbea de mulţimea de mărfuri ce urma să fie adusă cu camioanele, cu trenurile sau cu avioanele, sute de vase înghesuindu-se în porturi, încărcate cu mărfuri. Pe stradă treceau mii de oameni cu numele lui Khomeini pe buze, scandând "Allah-u Akbarrr", aproape toţi bărbaţii şi băieţii înarmaţi, dar nici unul dintre cei bătrâni. În unele zone, în locul poliţiei dirijau traficul Gărzile Verzi, amatoriceşte şi ia întâmplare, sau stăteau prin preajmă, agresivi; în alte părţi poliţie, ca de obicei. Două tancuri zdrăngăniseră pe lângă ele, conduse de soldaţi, cu mulţime de membri ai Gărzilor Verzi şi civili pe blindaj, fluturându-şi mâinile către pietonii care scoteau strigăte de bucurie. Şi totuşi, toată lumea era încordată sub spoiala de bucurie, în special femeile înfăşurate în vălurile lor.

La un moment dat dăduseră un colţ şi zăriseră în faţa lor un grup de tineri înconjurând o femeie cu părul negru, îmbrăcată în haine occidentale, îmbrâncind-o, strigându-i cuvinte batjocoritoare şi insulte şi făcând gesturi obscene, câţiva dintre ei desfăcându-şi hainele şi fluturându-şi penisul spre ea. Femeia era trecută de treizeci de ani, îmbrăcată îngrijit, cu un pardesiu scurt peste rochie, cu picioare lungi şi părul lung adunat sub o pălărie mică. Era însoţită de un bărbat care îşi făcu loc prin mulţime către ea, începând imediat să strige că e englez şi cerându-le să fie lăsaţi în pace, dar ceilalţi nu-i dădură

nici o atenţie, îmbrâncindu-l, concentrându-se asupra femeii. Ea împietrise de spaimă. Şeherazada şi Azadeh nu avuseseră cum să ocolească mulţimea care se mărea din ce în ce mai mult, înghesuindu-le fără putinţă de mişcare, aşa ca fuseseră obligate să privească. La un moment dat sosise un mullah care ceruse mulţimii să plece, predicându-le străinilor supunerea în faţa legilor şi obiceiurilor islamice.

Când ajunseseră erau amândouă obosite şi se simţeau întinate. Îşi scoseseră hainele şi se prăbuşiseră pe aşternuturi.

- Mă bucur că am ieşit astăzi, spusese Azadeh, obosită şi foarte îngrijorată, dar noi, femeile, ar fi bine să organizăm un marş de protest înainte de a fi prea târziu. Va trebui să pornim pe străzi fără chaclor sau văluri, ca să arătăm mullahilor că nu suntem bunuri proprietatea cuiva, că avem drepturi şi că portul chadorului ne priveşte pe noi, nu pe ei.

- Da, haide! în definitiv am ajutat şi noi la cucerirea victoriei. Şheherazada căscase pe jumătate adormită. Oh, sunt atât de istovită...

Puiul de somn le întremase.

Toropită, Azadeh privea bulele de spumă ce plesneau pe suprafaţa apei şi mai fierbinţi acum, în aburii plăcut mirositori. Se ridică pentru o clipă, întinzându-şi spuma pe sâni şi pe umeri.

- E ciudat, Şeherazada, dar am fost bucuroasă că purtam chadorul astăzi. Bărbaţii aceia au fost îngrozitori.

- Bărbaţii de pe stradă sunt întotdeauna îngrozitori, dragă Azadeh.

Şeherazada deschise ochii şi-i privi pielea aurie, sclipitoare, vârfurile mândre ale sânilor.

- Eşti atât de frumoasă, Azadeh dragă!

- Ah, mulţumesc, dar tu eşti cea frumoasă! Azadeh îşi aşeză mâna pe pântecul prietenei ei, bătând încetişor.

- Mămică, nu?

- O, sper într-adevăr asta.

Şeherazada oftă si închise ochii, lăsându-se din nou pradă fierbinţelii.

- Cu greu mă pot imagina mamă. Încă trei zile şi am să ştiu. Când o să aveţi copii tu şi cu Erikki?

- Într-un an sau doi.

Azadeh rosti cu voce calmă minciuna pe care o spusese deja de-atâtea ori, dar era foarte speriată că e stearpă, fiindcă

nu folosise anticoncepţionale de când se căsătorise şi-şi dorise din totdeauna să aibă copilul lui Erikki de la bun început. Veşnic acelaşi coşmar, noaptea: că avortul îi răpise orice şansă de-a mai avea copii, oricât de mult încercase s-o liniştească doctorul neamţ. Cum am putut să fiu atât de proastă?

A fost uşor, eram îndrăgostită, aveam doar şaptesprezece ani şi eram îndrăgostită, oh, cât de tare! nu aşa ca acum, cu Erikki, pentru care mi-aş da bucuroasă viaţa, cu Erikki este adevărata dragoste, veşnică, blândă, pasionată. Cu Johnny Ochi-frumoşi al meu a fost ca un vis. Ah, mă întreb unde eşti acum, ce faci, tu, atât de înalt şi blond, cu ochii tăi de un albastru-cenuşiu şi oh, atât de britanic! Cu cine te-ai căsătorit, câte inimi ai mai zdrobit, aşa cum ai zdrobit-o pe-a mea, dragule? Dragul meu.

În vara aceea el urma cursurile şcolii din Rougemont, satul alăturat de cel în care îşi isprăvea ea şcoala, evident ca să înveţe franceza. Era după plecarea Şeherazadei. Îl întâlnise la Sonnenhoff prăjindu-se la soare, bucurându-se de frumuseţea Gstaadului aşezat ca într-un ceaun între munţii care îl înconjurau. El avea nouăsprezece ani pe atunci, ea abia împlinise şaptesprezece de trei zile şi cât fusese vara de lungă colindaseră Ţinutul de Sus, atât de minunat, atât de minunat, prin munţi şi păduri, înotând în pâraie, jucându-se, iubindu-se, atât de aventuros şi pasionat, sus, deasupra norilor.

Mai mulţi nori decât aş putea să-mi închipui, îşi spuse visătoare. Eram cu capul în nori în vara aia, învăţând despre bărbaţi şi viaţă fără să ştiu de fapt nimic. Apoi, toamna, el spusese iartă-mă, dar trebuie să plec acum. Trebuie să mă întorc înapoi la universitate, dar am să mă întorc de Crăciun. Nu se întorsese niciodată. Şi, mult înainte de Crăciun, ea aflase. Şi tot chinul şi toată teroarea, acolo unde ar fi trebuit să fie numai fericire, îngheţată de spaimă că avea să se afle la şcoală şi atunci trebuia să dea de ştire părinţilor ei, căci avortul era ilegal în Elveţia fără consimţământul părinţilor, aşa că trecuse graniţa în Germania, unde acest lucru era posibil, găsind cumva doctorul cel bun care o liniştise şi o ajutase. Fără nici o durere, fără nici un necaz, nimic - doar puţine dificultăţi la împrumutatul banilor. Încă îndrăgostită de Johnny. Apoi, în anul următor şcoala terminată, totul învăluit în taină, se întorsese acasă, la Tabriz. Mama vitregă descoperise într-un fel oarecare - sunt sigură că

Najoud, sora mea vitregă, m-a trădat, nu mi-a împrumutat ea banii? - apoi aflase tatăl. O ţinuse un an ca pe un fluture în insectar. Apoi iertarea, pacea, un fel de pace, cerşind îngăduinţa de-a urma universitatea din Teheran.

- Mă învoiesc dacă juri pe Allah că nu vei avea nici un fel de legătură cu bărbaţii, că-mi vei da ascultare absolută şi ai să te măriţi numai cu cine aleg eu, spusese hanul.

Fusese prima din clasa ei, apoi se rugase să fie lăsată în Corpul învăţătorilor, ca un fel de scuză de-a scăpa din acel palat.

- Mă învoiesc, dar numai pe pământurile noastre! Avem îndeajuns de multe sate de care poţi să te-ngrijeşti, spusese el.

Mulţi bărbaţi din Tabriz doriseră să se căsătorească cu ea, dar tatăl ei îi refuzase, ruşinat din pricina ei. Apoi Erikki.

- Şi când acest străin, acest... acest sărăntoc vulgar, prost crescut, închinător la duhuri, un monstru care nu poate rosti un cuvânt în farsi sau în turceşte, care nu ştie nimic despre obiceiurile sau istoria noastră sau cum să se poarte într-o societate civilizată, al cărui singur talent e acela că poate să bea cantităţi enorme de vodcă şi să piloteze un elicopter, când el o să afle că nu eşti virgină, că eşti pângărită şi poate distrusă înăuntru pentru totdeauna...

- I-am spus deja, tată, spusese ea printre lacrimi. Şi i-am mai spus că fără învoirea ta nu pot să mă căsătoresc.

Şi apoi miracolul atacului asupra palatului şi tatăl aproape ucis. Erikki ca un războinic răzbunător din străvechile cărţi cu poveşti. Îngăduinţa de-a se mărita, un mic miracol. Erikki înţelegând, un alt miracol. Dar, până acum, nici un copil. Bătrânul doctor Nutt spune că sunt perfectă şi normală şi să am răbdare. Cu ajutorul lui Allah, o să am un fiu şi de data asta o să fie numai fericire. Aşa cum e cu Şeherazada. Atât de minunată, cu chipul ei drăgăstos, şi sânii şi şoldurile, părul şi pielea ca mătasea....

Simţi sub degete moliciunea pielii prietenei ei şi îi făcu mare plăcere. Începu să o mângâie absentă, lăsându-se învăluită de căldură şi tandreţe. Suntem binecuvântate că suntem femei, îşi zise, că putem să ne îmbăiem împreună şi să dormim împreună, să ne sărutăm şi să ne-atingem, să ne iubim fără păcat.

- Şeherazada, murmură, cedând la rândul ei, cât îmi plac atingerile tale...

În oraşul vechi; ora 7,52 seara. Bărbatul traversă grăbit piaţa acoperită de zăpadă de lângă străvechea moschee Mehrid, intră pe poarta principală a bazarului acoperit, trecând din frigul pătrunzător în semiîntunericul familiar, cald, aglomerat. Era trecut de cincizeci de ani, corpolent, asudat în graba lui, cu îmbrăcăminte scumpă, căciula de astrahan alunecată într-o parte. În aleea îngustă, un măgar împovărat din greu îi bloca drumul şi el înjură, trăgându-se înapoi ca să lase animalul şi stăpânul său să se strecoare pe lângă el, apoi porni din nou, grăbit, o luă la stânga printr-o trecere îngustă şi ieşi în strada vânzătorilor de haine.

Nu te grăbi, îşi repeta întruna, simţindu-şi pieptul şi picioarele străbătute de junghiuri dureroase. Acum eşti în siguranţă, mergi mai încet. Dar groaza îi pusese stăpânire pe minte şi, în panică, grăbi pasul, dispărând în labirintul nesfârşit. La câteva nuntite după el apăru un grup de Gărzi Verzi înarmate, urmând acelaşi drum. Nu se grăbeau.

Strada îngustă a prăvăliilor de orez era blocată de o mulţime mult mai mare decât de obicei, toată lumea înghiontindu-se pentru mărunta cantitate scoasă la vânzare. Se opri pentru un moment şi îşi şterse fruntea, apoi porni din nou mai departe. Bazarul era ca un stup zumzăitor, plin de viaţă, cu sute de treceri, alei şi fundături murdare, mărginite pe ambele părţi de prăvălii slab luminate, o parte dintre ele cu un etaj, ale căror tejghele dădeau direct în stradă, dughene, cămăruţe fără uși sau ferestre, ca nişte găuri pătrate lipsite de peretele din faţă, unele abia nişte nişe adâncite în pereţi, pentru bunuri sau servicii de toate felurile, de la alimente la ceasuri de import, de la măcelării la bijuterii, de la cămătari la negustori de arme, toţi aşteptând un client, chiar dacă nu aveau prea mult de vândut sau de făcut. Pe deasupra zgomotului, pălăvrăgelii, târguielilor, se înălţa acoperişul arcuit, cu luminatoare pentru ventilaţie şi iluminare pe timpul zilei. Aerul era încărcat de mirosurile speciale ale bazarului, miros de fum, de prăjeală râncedă, fructe putrede şi carne friptă, mâncăruri, mirodenii şi urină, murdărie, praf şi benzină, miere, curmale şi resturi, toate amestecate cu mirosul trupurilor şi sudorii mulţimii celor care se năşteau, trăiau şi mureau acolo.

Oameni de toate vârstele şi de toate felurile se înghesuiau acolo: teherani, turkomani, kurzi, kashkai, armeni şi arabi,

libanezi şi levantini, dar bărbatul grăbit nu le dădea nici o atenţie, nici lor şi nici constantelor ademeniri de a se opri şi cumpăra, se mulţumea să împingă şi să se strecoare, croindu-şi drum prin mulţime. Traversă dintr-un salt strada sa, a aurarilor, o apucă în josul celei a vânzătorilor de mirodenii, a meşterilor de bijuterii, înaintând şi mai adânc în labirint, aprins la faţă şi cu părul încâlcit de sudoare sub căciula de astrahan.

Doi negustori care-l observară râseră.

- Pe Allah, nu l-am văzut niciodată până acum pe bătrânul Paknouri săltând atât de grăbit - câinele bătrân e probabil pe cale să adune o datorie de zece riali.

- Mai degrabă pe Paknouri Zgîrcitul îl aşteaptă un băieţaş apetisant, legănându-si poponeţul în aer pe un covoraş.

Ironiile lor se topiră iute la apariţia Gărzilor Verzi înarmate. Când se aflară în siguranţă, departe de ochii şi urechile lor, cineva mormăi:

Ce-or căuta cățelandrii ăştia amărâți aici?

- Caută pe cineva! Asta trebuie să fie, arde-i-ar focurile iadului! N-ai auzit că arestează oamenii toată ziua?

- Arestează oamenii? Şi ce fac cu ei?

- Îi bagă în închisoare. Acum au luat în stăpânire închisorile. N-ai auzit că au spart porţile închisorii Qasr? I-au eliberat pe toţi, au închis în locul lor temnicerii şi acum se ocupă ei de asta. Şi-au alcătuit propriile lor plutoane de execuţie şi tribunale, am auzit, şi-au împuşcat o mulţime de generali şi poliţai. Şi chiar acum se duc lupte de stradă la Universitate. Allah să ne apere, fiul meu Farmad e la o demonstraţie acolo. Prostul! I-am spus să nu se ducă în noaptea asta.

Jared Bakravan, tatăl Şeherazadei, se afla în încăperile de la etajul de sus al prăvăliei sale din strada Zarafilor, prăvălie care aparţinea familiei sale de cinci generaţii şi se afla într-una dintre cele mai bune poziţii din bazar. Era specialist în operaţiuni bancare şi finanţe. Şedea pe un vraf înalt de covoare, bând ceai împreună cu vechiul său prieten, Aii Kia, care reuşise să fie numit printre oficialii guvernului Bazargan. Cel mai mare fiu al lui Bakravan, Meshang, un bărbat de treizeci de ani, arătos, proaspăt ras, înclinat spre o obezitate tihnită, stătea chiar lângă el, ascultând şi învăţând. Aii Kia era şi el proaspăt ras, şi purta ochelari; Bakravan, greoi, cu barbă albă. Amândoi erau trecuţi de şaizeci de ani şi se cunoşteau de-o viaţă.

- Şi cum o să fie returnat împrumutul? Peste cât timp? întrebă Bakravan.
- Din veniturile de la petrol, ca de obicei, răspunse Kia răbdător, aşa cum ar fi făcut şi Şahul, pe o perioadă de timp de cinci ani. Cu obişnuitul unu la sută pe lună. Prietenul meu Mehdi, Mehdi Bazargan, spune ca Parlamentul o să garanteze împrumutul în momentul în care se adună. Zâmbi şi adăugă, exagerând uşor: Şi pentru ca nu sunt numai în cabinetul Mehdi, ci şi în Consiliul de Miniştri, pot personal să supraveghez legislaţia. Sigur ca ştii cât de important e împrumutul, la fel de important şi pentru bazar.
- Desigur.

Bakravan se trase de barbă ca să-şi stăpânească hohotele de râs. Săracul Aii, îşi zise, pompos ca întotdeauna.
- Cu siguranţă că nu se cade să pomenesc eu de asta vechiului meu prieten, dar unul dintre bazaari m-a întrebat ce-i cu milioanele în aur deja avansate ca sprijin revoluţiei? Avansate ca să-l finanţeze pe Ayatolahul Khomeini, Allah să-l apere, adăugă politicos.

În adâncul sufletului îşi spunea: Îndepărteze-l Allah dintre noi cât mai curând, acum c-am învins, mai înainte ca el şi paraziţii cu ochelari de cal, mullahii lui rapaci, să ne facă şi mai mult rău. cât despre tine, Aii prietene, care deformezi adevărul şi îţi exagerezi importanţa, s-ar putea într-adevăr să fii cel mai vechi prieten al meu, dar dacă-ţi închipui că mă-ncred în tine mai mult decât într-o cămilă care se balegă... De parcă vreunul dintre noi ar putea să se încreadă într-un alt iranian, cu excepţia celor din familie şi chiar şi atunci cu foarte multă grijă.
- Sigur că eu ştiu că Ayatolahul n-a văzut niciodată, n-a avut nevoie, sau n-a atins vreun singur rial, spuse el, convins de ceea ce spunea, dar totuşi noi, negustorii din bazar, am plătit în folosul său sume uriaşe de bani, în numerar, aur şi valută, finanţându-i campania, desigur că pentru gloria lui Allah şi a preaiubitului nostru Iran.
- Da, ştim asta şi Allah o să vă binecuvânteze pentru ce-aţi făcut, ca şi Ayatolahul. Cu siguranţă că împrumuturile astea or să fie restituite imediat ce-o să avem bani. În aceeaşi clipă. împrumuturile negustorilor din bazarurile Iranului sunt primele pe listă spre a fi returnate, dintre toate datoriile interne. Noi, cei din Guvern, realizăm cât de important a fost ajutorul vostru. Dar

Excelenţă Jared, prietene, mai înainte de a putea tace orice altceva, trebuie să pornim producţia de petrol. Şi, ca să facem asta, trebuie să avem bani. Aceste cinci milioane de dolari de care avem imediată nevoie vor fi că un grăunte de orez într-un butoi acum, când toate băncile străine ni se vor supune, le vom controla şi cele mai multe vor fi date afară din Iran...

- Iranul nu are nevoie de bănci străine. Noi, negustorii din bazar, putem face tot ce este necesar - dacă o să ni se ceară. Orice! Dacă vom căuta cu răbdare, spre gloria Iranului, poate... poate s-ar putea descoperi că avem toată priceperea şi toate legăturile chiar printre noi.

Bakravan sorbi din ceai cu eleganţă studiată.

- Fiul meu Meshang are o diplomă de la Harvard Business School - minciuna nu-i deranja pe nici unul dintre ei - cu ajutorul studenţilor eminenţi ca el...

Lăsă ideea să plutească. Aii Kia o prinse imediat din zbor.

- Fără îndoială că nu te-ai gândit să-i oferi serviciile Ministerului meu de Finanţe. Eşti sigur că nu-ţi este de mai mare trebuinţă ţie şi colegilor tăi? Fără îndoială că aşa este.

- Da, da, dar nevoile preaiubitei noastre ţări precumpănesc asupra dorinţelor noastre personale dacă, desigur, guvernul doreşte să-i folosească inegalabilul talent.

- Am să-i vorbesc despre asta lui Mehdi, vechiul meu prieten şi coleg, la întîlnirea zilnică de mîine dimineaţă, zise Aii Kia, întrebîndu-se în treacăt când avea să-i fie acordată prima audienţă pe care o aştepta de mult, de când fusese numit Ministru Adjunct de Finanţe. Aş putea să-i spun şi faptul că primeşti să susţii împrumutul?

- Am să-mi consult fără întârziere partenerii. Va fi hotărârea lor, nu a mea - adăugă Bakravan cu vizibilă tristeţe, care nu păcălea pe nici unul dintre ei - dar am să insist în favoarea ta, prietene.

- Mulţumesc. Din nou Kia zâmbi. Noi, cei din guvern, şiAyatolahul o să apreciem ajutorul celor din bazar.

- Suntem întotdeauna gata să dăm o mână de ajutor. După cum ştii, am făcut-o întotdeauna, spuse blând bătrânul, amintindu-şi masivul suport financiar acordat de-a lungul anilor de negustorii bazarului mullahilor, lui Khomeini sau oricărui personaj politic mai important, ca Aii Kia, care se opusese oricăruia dintre Şahi.

Allah să-i blesteme pe Pahlavizi. Ei sunt cauza tuturor necazurilor noastre. Blestemaţi fie pentru toate necazurile pe

care ni le-au produs cu dorinţa lor insistentă şi prea grăbită de modernizare, pentru nesăbuita nepăsare cu care au privit sfaturile şi influenţa noastră, pentru că i-au invitat pe străini aici - cincizeci de mii de americani numai anul trecut - lăsându-i să ia toate slujbele mai bune şi băncile. Şahul a luat în rîs ajutorul nostru, a desfiinţat monopolul nostru, ne-a legat de mâini şi de picioare şi ne-a smuls tot ce-am moştenit de-a lungul istoriei. Peste tot, în tot cuprinsul Iranului.

Dar ne-am răzbunat. Am pus la bătaie influenţa ce ne-a mai rămas şi am mizat pe neclintita ură a lui Khomeini şi controlul său asupra maselor nespălate şi analfabete şi-am câştigat. Şi acum, dacă băncile străine vor pleca, vom fi mai bogaţi şi cu mai multă influenţă decât am fost vreodată. Împrumutul ăsta va fi uşor de aranjat, dar Aii Kia şi guvernul lui or să asude puţin. Suntem singurii care putem face rost de bani. Răsplata oferită nu e îndeajuns de mare, încă, nici măcar ca să compenseze închiderea bazarului toate aceste luni. Şi-atunci care ar trebui să fie? se întrebă nespus de satisfăcut de târguială. Poate procentul ar... Uşa se izbi de perete şi Emir Paknouri năvăli în încăpere.

- Jared, o să mă aresteze! ţipă cu lacrimi şiroindu-i pe obraji.

- Cine? Cine să te aresteze şi pentru ce? bolborosi Bakravan. Tihna obişnuită a casei fusese tulburată, chipurile înspăimântate ale secretarilor, funcţionarilor şi servitorilor înghesuindu-se în deschizătura uşii.

- Pentru... pentru crime împotriva Islamului. Paknouri plângea acum de-a binelea.

- Trebuie să fie vreo greşeală, e cu neputinţă!

- Da, e imposibil, dar ei... ei au venit la mine acasă cu numele meu... acum o juma' de oră noi...

- Cine? Spune-mi numele lor si am să le nenorocesc părinţii! Cine-a venit?

- Ţi-am spus! Gărzile, Gărzile Revoluţionare, Gărzile Verzi, da, ei, sigur, continuă Paknouri pe nerăsuflate, fără să bage de seamă tăcerea bruscă ce se lăsase.

Aii Kia icni şi cineva murmură:

- Allah să ne apere.

- ...Acum o juma' de oră sau cam aşa... cu numele meu pe-o bucată de hârtie... numele meu, Emir Paknouri, starostele breslei aurarilor, care au dat milioane de riali... au venit la mine

acasă acuzându-mă, dar servitorii... şi soţia mea era acolo şi eu... Pe Allah şi profetul său, Jared, ţipă el prăbuşindu-se în genunchi, n-am comis nici o crimă - sunt unul dintre Bătrânii Bazarului, am dat milioane şi...

Se opri brusc, zărindu-l pe Aii Kia.

- Kia, Aii Kia, Excelenţă, ştii prea bine ce-am făcut eu ca s-ajut revoluţia!

- Desigur!

Kia era alb la faţă şi inima îi bătea să-i spargă pieptul.

- Trebuie să fie vreo greşeală.

Ştia că Paknouri era un negustor cu mare influenţă în bazar, respectat, primul soţ al Şeherazadei şi unul dintre cei mai vechi susţinători ai săi.

- Trebuie să fie o greşeală.

- Sigur că-i o greşeală!

Bakravan îşi trecu braţul în jurul sărmanului om, încercând să-l liniştească.

- Ceai proaspăt! imediat, porunci.

- Un whisky, te rog, ai un whisky? bâlbâi Paknouri. O să beau ceai după aia. N-ai un whisky?

- Nu aici, sărmane prieten, dar sigur că e nişte vodcă. Apăru îndată. Paknouri o dădu pe gât dintr-o înghiţitură, înecându-se puţin. Refuză un al doilea pahar, într-un minut sau două se mai linişti şi începu din nou să istorisească ce se întâmplase.

Prima dată când bănuise că ceva nu e în regulă fusese când auzise voci puternice în holul casei sale luxoase, aflată chiar la marginea bazarului. Se afla la etaj cu soţia, pregătindu-se pentru cină.

- Căpetenia lor, erau cinci cu toţii, căpetenia lor flutura bucata aia de hârtie şi cerea să mă vadă. Sigur ca servitorii nu îndrăzneau să mă tulbure sau să lase maimuţa aia sus, aşa că mai-marele servitorilor a spus că se duce să vadă dacă-s acasă şi-a urcat. Mi-a zis că hârtia era semnată de cineva numit Uwari, în numele Komitehului Revoluţionar. În numele lui Allah, cine-s aștia? Cine-i acest om, Uwari? Ai auzit vreodată de omul ăsta, Jared?

- E un nume destul de comun, răspunse Bakravan, după obiceiul iranian de-a da întotdeauna un răspuns chiar dacă nu ştii nimic. Dumneata ai auzit ceva, Excelenţă Aii?

- După cum spui, e un nume comun. A mai pomenit omul ăsta de altcineva, Excelenţă Paknouri?
- S-ar fi putut. Allah să ne apere! Dar cine-s ăştia, cine-i Komitehul Revoluţionar? Aii Kia, desigur c-ar trebui să ştii...
- Au fost pomenite multe nume, spuse important Kia, ascunzându-şi brusca nelinişte care-l cuprindea de fiecare dată când se rosteau cuvintele Komitehul Revoluţionar.
Ca oricine altcineva din guvern sau din afara lui, se gândi dezgustat, n-am de fapt nici un fel de informaţie despre componenţa lui sau când şi unde se-ntâlneşte, ci doar că pare să fi luat naştere acum două săptămâni, în momentul în care s-a întors Khomeini în Iran şi de ieri, de când Bakhtiar s-a dat la fund, se poartă de parcă ar fi însăşi Legea, conducând în numele lui Khomeini şi cu autoritatea lui, punând la repezeală judecători noi, cei mai mulţi fără nici un fel de pregătire legală, autorizând arestări, tribunale revoluţionare şi execuţii imediate, cu totul în afara legilor şi jurisprudenţei normale. Şi împotriva Constituţiei. Arde-le-ar casele şi înghiţi-i-ar iadul, după cum merită!
- Abia în dimineaţa asta prietenul meu, Mehdi... începu el confidenţial, apoi se opri.
Prefăcîndu-se că abia atunci bagă de seamă pentru prima oară personalul care încă se înghesuia în uşă, le făcu un semn poruncitor cu mina să plece de-acolo. Când ușa fu închisă - fără entuziasm - îşi coborî vocea, servindu-le un zvon ca şi cum ar fi fost o informaţie confidenţială.
- Abia în dimineaţa asta, cu ăăăă... încuviinţarea noastră, s-a dus la Ayatolah şi a ameninţat că demisionează dacă Komitehul Revoluţionar nu încetează să acţioneze trecând peste capul şi autoritatea sa şi aşa i-a pus la locul lor definitiv.
- Lăudat fie Allah, spuse Paknouri foarte uşurat. N-am câştigat Revoluţia ca să îngăduim dezordinii să ia locul poliţiei secrete, dominaţiei străine şi Şahului.
- Sigur că nu. Lăudat fie ÂUah că acum guvernul este în cele mai bune mîini. Dar te rog, Excelenţă Paknouri, te rog continuă-ţi povestea chinurilor.
- Nu prea mai am multe de spus, Aii, zise Paknouri mai liniştit şi căpătând curaj, înconjurat fiind de astfel de prieteni puternici. Eu, ăăă... am coborât să-i văd pe cei ce dăduseră buzna aşa şi le-am spus că-i o greşeală stupidă, dar capul ăla de lemn, dinele scârnav şi analfabet, tot flutura hârtia în faţa mea, spunea că

sunt arestat şi că trebuie să merg cu el. I-am spus să aştepte.... I-am spus să aştepte şi m-am dus să iau nişte hârtii, dar nevastă-mea... soţia mi-a spus să nu mă încred în ei căci s-ar putea să fie tudehi sau mujhadini deghizaţi sau fedaini. Am fost de acord cu ea şi am hotărât că ar fi mai bine să vin aici, să mă consult cu tine şi cu ceilalţi.

Îndepărtă faptele reale din minte, şi anume că o rupsese la fugă în clipa în care îl auzise pe conducătorul grupului cerând în numele Komitehului Revoluţionar şi al lui Uwari personal ca Paknouri Zgârcitul să iasă în faţa lui Allah pentru crime împotriva lui Allah.

- Sărmanul meu prieten, spuse Bakravan, sărmanul meu prieten, cât trebuie să fi suferit! Lasă asta acum, acum eşti în siguranţă. Rămâi aici la noapte. Aii, mâine, îndată după prima rugăciune, du-te la biroul primului ministru şi asigură-te că problema asta e rezolvată şi nebunii ăia pedepsiţi. Ştim cu toţii că Emir Paknouri e patriot, că el şi toţi meşterii aurari au sprijinit revoluţia şi sunt esenţiali pentru împrumutul ăsta.

Obosit, se strădui să n-audă mulţimea de platitudini pe care Aii Kia se porni să le mormăie. Îl studie pe Paknouri. Omul avea faţa încă palidă şi părul îmbibat de sudoare. Sărmanul, prin ce şoc trebuie să fi trecut! Ce ruşine, cu toate bogăţiile sale şi bunul renume - legat prin vărul lui Annoush, soţia generalului Valik, de neamul Qajarilor - toată strădania mea pentru Şeherazada n-a dus la nimic. Ce ruşine că n-a putut să zămislească copii şi să cimenteze legătura familiilor noastre! Măcar un singur copil, pentru că atunci desigur că n-ar mai fi urmat divorţul şi necazurile mele cu străinul Lochart. oricât de mult ar încerca străinul ăsta să înveţe felul nostru de viaţă, n-o să reuşească niciodată. Şi câtă cheltuială ca să poată păstra reputaţia familiei. Trebuie să vorbesc din nou cu vărul Valik şi să aranjez din nou ca Lochart să mai primească nişte bani. Valik şi nesătuii lui parteneri de la IHC pot foarte bine să-şi permită să facă asta pentru mine din milioanele pe care le câştigă, cele mai multe dintre ele în valută. Ce i-ar costa? Nimic! Cheltuielile vor fi trecute în contul lui Gavallan şi S-G. Partenerii lui îmi sunt datori mii de favoruri, mie, care de ani de zile i i-am sfătuit cum să câştige atâta control şi atâta bogăţie cu atât de puţin efort.

- Plăteşte-l tu pe Lochart, Jared, Excelenţă! spusese Valik obraznic ultima dată când îl rugase. Fără îndoială că asta ţi-e

obligaţia. Împărţim tot ce câştigăm, şi ce înseamnă un mărunţiş ca ăsta pentru vărul meu favorit şi cel mai bogat bazaari din Teheran?
- Cheltuiala ar trebui să fie suportată de toţi partenerii. Îl putem folosi când vom controla complet firma. Cu noile planuri pentru viitorul IHC, partenerii-tăi vor fi mai bogaţi decât ...
- Am să mă consult imediat cu el. Sigur, e hotărîrea lor, nu a mea.
- Mincinosule, se gândi bătrânul sorbind ceaiul; totuşi ar fi spus la fel. Îşi înăbuşi un căscat, obosit şi flămând. Un pui de somn înainte de cină mi-ar prinde bine.
- Îmi pare atât de rău, Excelenţelor, îmi pare rău, dar am probleme urgente de care trebuie să mă ocup.
- Paknouri prietene, îmi pare bine că totul s-a rezolvat. Rămâi aici peste noapte. Meshang o să-ţi aranjeze aşternuturi şi învelitori şi nu te îngrijora. Aii, prietene, însoţeşte-mă până la poarta bazarului. Ai vreun mijloc de transport? întrebă el subtil, ştiind că primele avantaje al unui ministru adjunct erau maşina, şoferul şi o cantitate nelimitată de benzină.
- Da, mulţumesc. Primul ministru a insistat pentru asta. A insistat. Importanţa departamentului nostru, cred...
- Voia lui Allah, spuse Bakravan.

Foarte satisfăcuţi, ieşiră cu toţii din încăpere, coborând scările înguste într-un mic coridor care ducea către prăvălie. Zâmbetele le dispărură şi în gură simţiră un gust amar.

Acolo-i aşteptau aceiaşi cinci membri ai Gărzilor Verzi, trecându-şi timpul aşezaţi pe scaune sau pe mese, toţi înarmaţi cu carabine militare americane, toţi abia trecuţi de douăzeci de ani, nebărbieriţi sau bărboşi, cu haine sărace şi soioase, unii cu pantofii găuriţi, alţii încălţaţi direct pe piciorul gol. Conducătorul lor se scobea tăcut în dinţi, restul fumau scuturînd nepăsători scrumul pe covoarele nepreţuite de Kash'kai ale lui Bakravan. Unul dintre aceşti tineri tuşea urât din când în când, respirând şuierat. Bakravan simţi că i se taie picioarele. Toţi angajaţii lui îngheţaseră, aliniaţi pe lângă unul dintre pereţi. Toţi. Chiar şi băieţaşul care-i servea ceaiul, favoritul său. Afară, strada era foarte tăcută. Nimeni prin preajmă. Chiar şi zarafii de peste drum păreau să se fi topit.
- Salaam, aga! Allah să vă binecuvânteze, spuse el politicos, cu o notă ciudată în glas. Ce pot să fac pentru voi?

Conducătorul grupului nu-i dădu nici o atenţie, mulţumindu-se să-l străpungă cu privirile pe Paknouri. Avea un chip plăcut, dar ciupit de vărsat, boală aproape endemică în Iran. Abia trecuse de douăzeci de ani, cu ochii şi părul negru şi mâini bătătorite de muncă, jucându-se cu carabina. Îl chema Yusuf Senvar -Yusuf Zidarul.

Tăcerea se adânci şi Paknouri nu mai putu să reziste tensiunii.

- E o greşeală, ţipă el, faceţi o greşeală!

- Ai crezut că ai să scapi cu fuga de răzbunarea lui Allah?

Avea un glas liniştit, aproape blândă, deşi cu un accent dur, ţărănesc, pe care Bakravan nu-l putea localiza.

- Ce răzbunare a lui Allah?! ţipă Paknouri. N-am făcut nimic rău, nimic!

- Nimic?! N-ai lucrat cu şi pentru străini, de ani de zile, ajutându-i să scoată din ţară bogăţia naţiunii noastre?

- Bineînţeles că nu pentru asta, ci doar ca să creăm noi locuri de muncă şi să ajutăm econo...

- Nimic? Nu l-ai servit pe Şahul Satan ani de zile?

- Nu, am fost în opoziţie, toată lumea ştie, eu... eu am fost în opo...

- Da totuşi l-ai servit şi i-ai îndeplinit poruncile! Paknouri era desfigurat şi aproape nu se mai putea stăpâni. Buzele i se mişcau, dar nu reuşea să rostească nici un cuvânt. Hârâi:

- Toţi l-au servit - desigur că toţi l-au servit, el era Şahul, dar noi am lucrat pentru revoluţie - Şahul era Şahul, sigur că toată lumea l-a servit cât timp era la putere....

- Imamul nu l-a servit, spuse Yusuf cu vocea dintr-o dată aspră. Imamul Khomeini niciodată nu l-a servit pe Şah. în numele lui Allah, a făcut-o, oare?

Încet îi privi pe fiecare în ochi. Nimeni nu-i răspunse. În tăcerea care se lăsase, Bakravan îl văzu băgând mâna în buzunarul zdrenţuit şi dând la iveală o bucată de hârtie şi ştiu că el era singurul de-acolo care putea opri acest coşmar.

- Din ordinul Komitehulul Revoluţionar, începu Yusuf, şi al lui Aliallah Uwari, Paknouri Zgîrcitu, eşti chemat la judecată. Înfăţişează-te...

- Nu, Excelenţă, spuse Bakravan ferm, dar politicos, cu sângele bubuindu-i în urechi. Acesta este bazarul. De la începuturile timpului ştim că bazarul are propriile sale legii, proprii săi

conducători. Emir Paknouri este unul dintre ei. Nu poate fi arestat sau dus de aici împotriva voinţei sale. Nu poate fi atins. Aceasta este legea bazarului de la începuturile timpului.

Îl ţintui cu privirea pe tânăr, fără teamă, ştiind că nici Şahul şi nici chiar SAVAK nu îndrăzniseră vreodată să atace legile lor sau dreptul de sanctuar.

- Sunt legile bazarului mai presus decât cele ale lui Allah, zaraf Bakravan?

Simţi un val de gheaţă străbătându-l.

- Nu... nu, desigur că nu...

- Bun. Eu mă supun legilor lui Allah şi împlinesc lucrarea lui Allah.

- Dar nu poţi să-l arestezi...

- Mă supun legilor lui Allah si fac numai, lucrarea lui Allah!

Ochii bărbatului erau căprui şi netemători sub sprâncenele negre. Făcu un semn către carabină.

- Nu-mi trebuie arma asta. Nici unul dintre noi n-are nevoie de arme ca să împlinească lucrarea lui Allah. Doresc din toată inima să fiu un martir al lui Allah, ca atunci am să mă duc direct în Paradis, fără nevoia de-a fi judecat, iertându-mi-se toate păcatele. Dacă e să fie în noaptea asta, atunci o să mor binecuvântându-l pe cel care o să mă ucidă, pentru că știu c-o să mor împlinind lucrarea lui Allah.

- Allah e mare! spuse unul dintre bărbaţi, iar ceilalţi îl urmară ca un ecou.

- Da, Allah e mare, dar tu, zaraf Bakravan, tu te-ai rugat de cinci ori azi, aşa cum a poruncit Profetul?

- Sigur ca da, desigur, se auzi Bakravan spunând, ştiind că minciuna lui nu era un păcat, căci taquiah -tăinuirea, îngăduia, cu voia Profetului, oricărui musulman să mintă chiar şi când era vorba de credinţă, dacă îşi simţea viaţa ameninţată.

- Bun! Taci şi ai răbdare. O să mă-ntorc la tine mai târziu.

Un alt fior îl străbătu în timp ce omul se întoarse către Paknouri.

- Din ordinul Komitehului Revoluţionar şi al lui Aliallah Uwari, Paknouri Zgîrcitu, eşti chemat în faţa lui Allah pentru crime împotriva lui Allah.

Gura lui Paknouri tremură:

- Eu... eu... nu poţi să... aici...

Vocea lui se pierdu. Un fir de spumă se strecură pe la colţurile buzelor. Îl priveau cu toţii, Gărzile Verzi fără emoţie, ceilalţi îngroziţi.

Aii Kia îşi drese vocea.

-Acum, ascultaţi! Poate c-ar fi mai bine să lăsăm asta până mâine, începu, încercând să-şi păstreze vocea importantă. Emir Paknouri e evident tulburat de greşeală...

- Cine eşti tu?! Ai?

Comandantul grupului îl sfredeli cu privirea, aşa cum o făcuse cu Paknouri şi Bakravan.

- Sunt ministrul adjunct Aii Kia, răspunse Aii, păstrându-şi curajul sub tăria privirii, de la Departamentul de Finanţe, membru al cabinetului primului ministru Bazargan, şi vă sugerez să aşteptaţi, în numele lui Allah.

- Tu, Departamentul tău de Finanţe, cabinetul tău, Bazagran al tău, n-are nimic de-a face cu mine sau cu noi. Noi ascultăm de mullahul Uwari, care ascultă de Komiteh, care ascultă de Imam, care ascultă de Allah.

Omul se scarpină absent, apoi îşi întoarse din nou atenţia către Paknouri.

- Afară! porunci cu vocea încă blândă. Sau o să te târâm.

Paknouri se prăbuşi cu un geamăt şi rămase inert. Ceilalţi priveau neputincioşi. Cineva murmură "Voia lui Allah"' iar micul servitor începu să suspine.

-Taci, băiete, spuse Yusuf fără mînie. A murit?

Unul dintre oamenii lui se apropie si se aşeză pe vine lângă Paknouri.

- Nu. Aşa a vrut Allah.

- Aşa a vrut Allah. Hasan, ridică-l! Bagă-l în troaca cu apă şi dacă nu se trezeşte îl ducem în cârcă!

- Nu, întrerupse curajos Bakravan, nu! O să rămână aici. E bolnav şi...

- Eşti surd, moşule?

O urmă de iritare se ivi în glasul lui Yusuf. Teama cuprinse încăperea. Micul servitor îşi înfipse pumnul în gură ca să nu ţipe. Yusuf rămase cu privirea aţintită asupra lui Bakravan în timp ce omul numit Hasan, lat în spate şi puternic, îl ridică cu uşurinţă pe Paknouri şi ieşi cu el din prăvălie, pornind-o în susul aleii.

- Voia lui Allah, spuse, cu ochii pe Bakravan. Ei?

- Unde, vă rog... unde îl duceţi?

- La închisoare, sigur, unde altundeva ar putea fi dus?
- Care... care închisoare... vă rog? Unul dintre ceilalţi bărbaţi râse:
- Ce mai contează care închisoare?

Pentru Jared Bakravan şi cei din jurul său încăperea deveni sufocantă şi apăsătoare ca o celulă, deşi aerul nu se schimbase şi era. deschisă, ca întotdeauna, pe tot peretele dinspre alee.
- Aş vrea să ştiu, Excelenţă, spuse Bakravan cu voce groasă, încercând să-şi ascundă ura, vă rog.
- Evin!

Fusese cea mai temută dintre închisorile Teheranului. Yusuf simţi un alt val de teamă. Trebuie că toţi sunt vinovaţi dacă se tem atât, se gândi. Aruncă o privire în spate, către fratele său mai tânăr.
- Dă-mi hârtia!

Fratele lui avea doar cincisprezece ani, era murdar şi tuşea rău. Dădu la iveală o jumătate de duzină de bucăţi de hârtie şi scotoci printre ele. O găsi pe cea căutată.
- Aicea e, Yusuf.

Celălalt se holbă îndelung la ea.
- Esti sigur că e aia care trebuie?
- Da. Tânărul întinse un deget bont către nume. Silabisi încet, literă cu literă:
- J-A-R-E-D-B-A-K-R-A-V-A-N,

Cineva murmură "Allah să ne apere" şi, în tăcerea adncă, Yusuf luă hârtia şi o ridică spre Bakravan. Ceilalți priveau împietriţi. Abia răsuflând, bătrânul o luă cu degete tremurânde. Vreme de câteva momente, imaginea îi dansă în faţa ochilor, apoi putu să citească cuvintele "Jared Bakravan, din bazarul Teheran, din ordinul Komitehului Revoluţionar şi al lui Aliallah Uwari, eşti chemat deîndată în faţa Tribunalului Revoluţionar de la închisoarea Evin, mâine, imediat după prima rugăciune," ea să răspunzi la întrebări". Hârtia era semnată "Aliallah" cu un scris de analfabet.
- Ce întrebări? zise prostit.
- Care-o vrea Allah!

Conducătorul grupului îşi trecu carabina pe umăr şi se ridică în picioare.
- În zori. Adu hârtia cu tine şi nu întârzia.

În momentul acela zări sclipind în lumina unei lumânări tava de argint, paharele cizelate şi sticla de vodcă pe jumătate goală, aflate în holul întunecat, pe o măsuţă joasă, aproape ascunse de o draperie.
- Pe Allah si Profetul lui, se răsti furios, ați uitat legile lui Allah?

Slujbaşii prăvăliei se traseră la o parte din calea lui. Apucă sticla, o întoarse cu gâtul în jos, golindu-i conţinutul pe podeaua de pământ bătut şi o aruncă. O parte din lichid e întinse până la unul dintre covoare. Instinctiv, băieţaşul se trânti în genunchi şi începu să-l şteargă.
- Lasă-l aşa!

Îngheţat de spaimă, băiatul se trase într-o parte. Nepăsător, Yusuf împrăştie cu talpa piciorului mica băltoacă de lichid.
- Pata să vă amintească de legile lui Allah, moşule! spuse. Dacă pătează.

Privi cercetător covorul.
- Ce culori! Minunat! Minunat!

Oftă, se scărpina, apoi se-ntoarse către Bakravan si Kia.
- Dac-aţi aduna toată bogăţia noastră, a pasadanilor şi aţi adăuga la ea pe ale familiilor noastre şi ale familiilor taţilor noştri şi tot nu ne-am putea îngădui nici chiar un colţ dintr-un covor ca ăsta.

Zâmbi strâmb.
- Şi totuşi, dac-aş fi atât de bogat ca tine, zaraf Bakravan - ştii că legea lui Allah pedepseşte şi camătă? - chiar dac-aş fi atât de bogat şi tot nu mi-aş cumpăra un covor d-ăsta! N-aş avea nevoie de aşa covoare! N-am nimic, noi n-avem nimic, nu ne trebuie nimic, numai Allah!

Ieşi cu paşi mari.

În apropierea Ambasadei Americane; ora 8,15 seara. Erikki aştepta de aproape patru ceasuri. De la fereastra apartamentului prietenului său, Christian Tollonen, aflat la primul etaj, unde stătea, putea vedea zidurile înalte ce înconjurau curtea inundată de lumină a Ambasadei Americane, aflată mai jos pe stradă, soldaţii din infanteria marină în uniformă, lângă uriaşa poartă de fier, bătând din picioare ca să se încălzească, şi marea clădire a ambasadei din spatele lor. Circulaţia era încă dificilă, cu gâtuituri ici şi colo, toată lumea claxonând şi încercând să treacă în faţă, pietonii la fel de

nerăbdători şi egoişti ca întotdeauna. Luminile de pe stradă nu erau aprinse. Nu exista poliţie. Nici n-ar conta, îşi zise, locuitorii Teheranului nu dau un ban pe legile de circulaţie. N-au făcut-o niciodată şi nici n-or s-o facă vreodată. Ca nebunii ăia de pe şosea, în munţi, care şi-au sfârşit singuri zilele. Ca şi cei din Tabriz. Sau din Qazvin.

Pumnul său uriaş se strânse la gândul celor întâmplate la Qazvin. La Ambasada Finlandei sosiseră în dimineaţa aceea rapoarte cum că populaţia Qazvinului se revoltase, că naţionaliştii azerbaidjeni din Tabriz se răsculaseră din nou şi se duceau lupte împotriva forţelor fidele guvernului lui Khomeini şi că întreaga provincie de graniţă, bogată în petrol şi cu deosebită importanţă strategică, îşi declarase din nou independenţa faţă de Teheran, independenţă pentru care luptase de-a lungul secolelor, întotdeauna ajutată şi aţâţată de Rusia, veşnicul duşman al Iranului, gata oricând să înghită bucăţi din teritoriul ei.

Rakoczy şi alţii ca el probabil că roiesc în tot Azerbaidjanul.

- Sigur că sovieticii jinduiesc după ţara noastră, spusese mânios Abdullah Gorgon Han în timpul înfruntării lor, chiar înainte ca el şi Azadeh să plece spre Teheran, sigur că Rakoczy al tău şi oamenii lui sunt aici în forţă! Ne aflăm pe cea mai subţire muchie de cuţit din lume, pentru că noi suntem cheia lor către Golf şi strâmtoarea Hormuz şi jugulara vestului. Dacă n-am fi fost noi, Gorgonii, legăturile noastre tribale şi o parte din aliaţii noştri kurzi, am fi acum o provincie sovietică, lipită la cealaltă jumătate a Azerbaidjanului, pe care sovieticii ne-au furat-o cu ani în urmă, ajutaţi întotdeauna de viclenii de englezi. Oh, cum îi urăsc pe englezi, chiar mai mult decât pe americani, care sunt doar nişte barbari stupizi şi prost crescuţi! E-adevărat, nu-i aşa?

- Nu sunt aşa! Nu cei pe care i-am întâlnit eu. Iar S-G ne tratează corect.

- Până acum! Dar o să te trădeze! Englezii trădează pe oricine nu e englez şi chiar şi atunci o să-l trădeze dacă asta foloseşte scopului lor.

-Insh Allah!

Abdullah Gorgon Han râsese bine dispus.

- Insh Allah. Şi Insh Allah că armata sovietică s-a retras dincolo de graniţă şi atunci i-am zdrobit marionetele lăsate în urmă şi

am zdrobit Republica Democratică Azerbaidjan şi Republica Populară Kurdă, dar ii admir. Joacă doar ca să câştige si schimbă regulile cum le convine. Adevăratul învingător in războiul vostru mondial a fost Stalin. El a fost colosul. Nu a dominat el totul la Posdam, Yalta şi Teheran? Nu i-a manevrat el pe Churchill şi Roosevelt? N-a stat Roosevelt cu el în Ambasada Sovietică de la Teheran? Cum am măi râs noi, iranienii, când Marele Preşedinte i-a dăruit lui Stalin viitorul, când ar fi avut puterea să-l arunce înapoi peste propria-i graniţă. Ce geniu! Pe lângă el, aliatul vostru, Hitler, a fost un cârpaci sărăntoc. Voia lui Allah, nu?

- Finlanda a fost de partea lui Hitler numai ca să se lupte cu Stalin şi ca să-şi ia înapoi pămînturile.

- Dar aţi pierdut. Aţi ales greşit de ce parte a baricadei să staţi şi aţi pierdut. Chiar şi-un prost putea să înţeleagă că Hitler o să piardă. Cum a putut Reza Şah să le atât de prost? Ah, căpitane, n-am înţeles niciodată de ce Stalin v-a lăsat pe voi, finlandezii, în viaţă. Dac-aş fi fost în locul lui, aş fi pustiit Finlanda, ca lecţie, aşa cum a mai decimat o duzină de alte ţări. De ce v-a lăsat pe toţi în viaţă? Pentru că l-aţi înfruntat în Războiul de Iarnă?

- Nu ştiu, poate. Şi eu cred că sovieticii n-or să renunţe niciodată.

- Niciodată, căpitane. Dar nici noi. Noi, azerbaidjenii, o să le dăm întotdeauna peste cap planurile şi o să-i ţinem întotdeauna în şah. Ca în '46.

Dar atunci Occidentul era puternic. Exista doctrina Truman care-i avertiza pe ruşi să stea cuminţi, altfel e de rău, se gândise Erikki mohorât. Dar acum, acum când Carter e la cârmă? Care cârmă?

Se aplecă greoi înainte şi-şi reumplu paharul, nerăbdător să se întoarcă la Azadeh. În apartament era frig şi încă mai purta pardesiul, căci încălzirea centrală era oprită şi pe la ferestre trăgea. Dar încăperea era largă şi plăcută şi cu un aer masculin, cu vechi balansoare, mici, dar bune covoare persane şi bronzuri decorau pereţii, cărţi, reviste şi ziare - finlandeze, ruseşti, iraniene - se găseau împrăştiate peste tot, pe mese, pe scaune şi pe rafturi, o pereche de pantofi de damă era pusă neglijent pe unul dintre rafturi. Bău vodca, plăcându-i căldura pe care i-o dădea, apoi privi încă o dată afară pe fereastră, la ambasadă.

Pentru moment se întrebă dacă ar fi meritat să emigreze în America cu Azadeh,

- Bastioanele se prăbuşesc, murmură cu voce tare. Iranul nu mai e un loc sigur. Europa e atât de vulnerabilă, Finlanda pe muchie de cuţit...

Atenţia îi fu atrasă de ceea ce se petrecea pe stradă. Acum traficul era total blocat de bande de tineri ce se adunau pe ambele părţi ale drumului. Complexul de clădiri al Ambasadei Americane se afla la colţul străzii Tahkt-e Jamshid şi al bulevardului principal, numit Roosevelt. Era numit Roosevelt, îşi reaminti vag. Cum îi zice acum? Strada Khomeini? Strada Revoluţia?

Uşa apartamentului se deschise.

- Hei. Erikki! spuse tânărul finlandez zâmbind.

Christian Tollonen purta o căciulă rusească din blană şi un pardesiu dublat cu mesadă, pe care le cumpărase la Leningrad, într-un weekend de beţie cu alţi prieteni de la Universitate.

- Am aşteptat patru ceasuri.

- Trei ore şi douăzeci şi două de minute şi o jumătate de sticlă din cea mai bună vodcă Moskovskaia de contrabandă care poate fi cumpărată oriunde în lume. Şi ne-am înţeles trei sau patru ceasuri.

Christian Tollonen, un bărbat blond cu ochi cenuşii, abia trecut de treizeci de ani, era burlac şi adjunctul ataşatului cultural al Ambasadei Finlandeze. Erau prieteni de când sosise în Iran, cu câţiva ani în urmă.

- Toarnă-mi şi mie unul, pentru Dumnezeu, am nevoie! Se coace încă o demonstraţie şi a fost chinul dracului să ajung aici.

Se îndreptă către fereastră fără să-şi scoată pardesiul. Cele două părţi ale mulţimii se uniseră în faţa ambasadei, agitându-se ca un furnicar. Toate porţile fuseseră închise. Neliniştit, Erikki băgă de seamă că printre tineri nu erau mullahi. Se puteau auzi strigăte.

- Moarte Americii, moarte lui Carter, traduse Christian.

Putea să vorbească fluent farsi, pentru că tatăl său fusese diplomat în Iran, iar el îşi petrecuse cinci ani din tinereţe la şcoală în Teheran.

- Porcăriile obişnuite: jos cu Carter şi imperialismul american!

- Fără "Allah-u Akbar", spuse Erikki.

Pentru o clipă gândurile îl duseră înapoi la bariera de pe şosea şi simţi un bulgăre de gheaţă în stomac.
- Fără mullahi.
- Fără, n-am văzut nici unul prin preajmă.
În stradă ritmul strigătelor se iuţi, în timp ce diferitele facţiuni se roteau cu rândul în faţa porţii de fier.
- Cei mai mulţi dintre ei sunt studenţi de la Universitate. Au crezut că sunt rus şi mi-au spus că a fost o încăierare serioasă acolo, cei de stânga împotriva Gărzilor Verzi - poate douăzeci sau treizeci de morţi şi răniţi - şi că încă mai continuă.
În timp ce priveau, cincizeci sau şaizeci de tineri începură să zgâlţâie porţile.
- Le arde buza după o bătaie! Şi nu e urmă de poliţie ca să-i oprească.
Erikki îi întinse paharul.
- Ce-am face fără vodcă? Erikki râse:
- Am bea brandy! Ai adus totul?
- Nu, dar e un început.
Christian se aşeză într-unui dintre fotoliile de lângă măsuţa joasă din faţa lui Erikki şi-şi deschise servieta.
- Uite o copie a certificatului tău de naştere şi de căsătorie. Slavă domnului că am avut copii. Am reuşit să dau de cineva la biroul lui Bazargan ca să-ţi pună pe-al tău o ştampilă de rezidenţă temporară, bună pentru trei luni.
- Eşti un magician!
- Au promis c-o să-ţi elibereze o nouă licenţă de zbor în Iran, dar când anume, nu mi-au zis. Cu carnetul de identitate S-G şi fotocopia licenţei britanice, au spus că e destul de legal. Acum, paşaportul lui Azadeh e temporar. Îl deschise şi arătă fotografia. Nu e standard. Am făcut o copie polaroid după fotografia pe care mi-ai dat-o, o să meargă până când facem rost de una potrivită. Pune-o să semneze imediat ce-o întâlneşti. A ieşit din ţară de când v-aţi căsătorit?
- Nu, de ce?
- Dacă iese pe un paşaport finlandez... Ei bine, nu ştiu cum o să-i afecteze statutul ei iranian. Autorităţile au fost întotdeauna sensibile, în special în privinţa conaţionalilor. Khomeini pare şi mai xenofob, aşa ca regimul lui s-ar putea să fie şi mai drastic. S-ar putea să a se pară că a renunţat la naţionalitatea ei. Nu cred c-or s-o lase să se întoarcă.

Atenţia le fu abătută pentru un moment de o izbucnire de strigăte înfundate din mijlocul tinerilor înghesuiţi în strada. Sute dintre ei îşi agitau pumnii strânşi şi undeva, cineva cu un difuzor portativ striga ceva.
- După cum simt eu acum, în măsura în care pot s-o scot de aici, nu-mi pasă, spuse Erikki.
Tânărul îi aruncă o privire iute. După un moment, spuse:
- Poate că ar trebui să ştie şi ea ce-o aşteaptă, Erikki. N-am cum să-i fac rost de documente de schimb, sau de vreun paşaport iranian, dar ar fi foarte riscant pentru ea să plece fără ele. De ce nu-i ceri tatălui ei să aranjeze chestia asta? Ar putea să facă rost de ele cu uşurinţă, stăpâneşte mai tot Tabrizul, nu?
Erikki clătină abătut din cap.
- Da, dar ne-am mai certat o dată chiar înainte de a pleca. Tot îi mai displace căsătoria noastră.
După o pauză, Christian spuse:
- Poate din pricină că n-aveţi copii încă. Ştii cum sunt iranienii...
- E vreme de ajuns şi pentru copii, spuse Erikki cu un gol în suflet.
O să avem şi copii la vremea potrivită. Nu-i nici o grabă şi bătrânul doctor Nutt zice că ea e sănătoasă. Drace, dacă-i spun ce-a zis Christian despre documentele ei iraniene, n-o să plece niciodată. Dacă nu-i spun şi i se refuză întoarcerea, n-o să mi-o ierte niciodată. Şi oricum n-o să plece fără îngăduinţa tatălui ei.
- Ca să-i obţin documente noi înseamnă că va trebui să ne întoarcem şi... Ei bine, nu vreau să mă întorc acolo.
- De ce, Erikki? De obicei abia aşteptai s-ajungi la Tabriz.
- Rakoczy.
Erikki îi istorisise tot ce se petrecuse, cu excepţia uciderii mujkadinului de la baricadă şi a faptului că Rakoczy ii ucisese pe ceilalţi când ii salvase pe ei. Ceva amănunte e mai bine să rămână nespuse, îşi zise sumbru.
Christian Tollonen luă o înghiţitură de vodcă.
- Care-i adevărata problemă?
- Rakoczy.
Erikki nu clipi. Christian ridică din umeri. Mai umplu de două ori paharele şi goli sticla.
- Prosit!
- Prosit! Mulţumesc pentru hârtii şi paşapoarte! Strigătele de afară le atraseră din nou atenţia.

Mulţimea era bine disciplinată, deşi devenea din ce în ce mai zgomotoasă. În curtea Ambasadei Americane se aprinseseră alte reflectoare şi puteau desluşi limpede capete la ferestrele clădirii.
- Au şi ei generatoare.
- Da, şi unităţi de încălzire centrală, pompe de petrol, de toate. Christian scoase din dulap o altă sticlă. Asta şi statutul lor special în Iran - n-au nevoie de vize, nu se supun legilor iraniene - a iscat cea mai mare parte a urii împotriva lor.
- Pentru Dumnezeu, e tare frig aici, Christian! N-ai lemne deloc?
- Nici o fărâmiţă. Afurisita de încălzire e oprită de, când m-am mutat aici - trei luni. Asta înseamnă aproape toată iarna.
- Poate-i mai bine aşa. Erikki făcu un semn către perechea de pantofi. Ai destulă căldură, nu?
Christian rânji.
- Câteodată. Trebuie să recunosc că Teheranul era unul dintre cele mai grozave locuri de pe pământ pentru tot felul de distracţii. Acum, însă... Acum, bătrâne... O umbră îi trecu peste faţă. Cred că Iranul n-o să fie Paradisul pe care amărâţii ăştia de afară cred că l-au câştigat, ci Iadul pe Pământ pentru cei mai mulţi dintre ei, în special pentru femei.
Luă o înghiţitură de vodcă. Lângă zidul împrejmuitor, agitaţia spori când un tânăr cu carabina militară americană atârnată de umăr se caţără pe umerii celorlalţi şi încercă fără succes să ajungă până la muchia zidului.
- Mă întreb ce-aş face eu dacă ăla ar fi zidul meu şi nemernicii ăştia ar începe să sară peste el, repezindu-se la mine?
- Le-ai zbura creierii, ceea ce ar fi destul de legal, nu-i aşa?
Christian izbucni brusc în râs.
- Numai dacă reuşesc să scap după aia. Îi întoarse privirea. Şi tu, care-i planul?
- N-am nici unul. Cel puţin până când nu vorbesc cu McIver. N-am avut nici o şansă azi-dimineaţă. El şi Gavallan erau amândoi ocupaţi încercând să dea de urma partenerilor iranieni. Apoi au avut nişte întâlniri la Ambasada Britanică cu cineva numit... cred c-au zis Talbot.
Christian îşi ascunse interesul trezit brusc.
- George Talbot?
- Da, aşa-i. Îl ştii?
- Da, e al doilea secretar.

Nu mai adăugă "Talbot este şi - în secret - şeful spionajului englez în Iran. Face asta de ani de zile şi este unul dintre agenţii cei mai importanţi."
- Nu ştiam că mai e în Teheran. Credeam că a plecat cu câteva zile în urmă. Ce vroiau McIver si Gavallan de la el?
Erikki ridică din umeri şi se întoarse, privind absent cum mai mulţi tineri încercau să escaladeze zidul, cea mai mare parte a gândurilor sale ocupate cu obţinerea actelor lui Azadeh.
- Spuneau ceva că ar fi vrut să afle mai multe despre un prieten de-al lui, întâlnit ieri la aeroport, cineva numit Armstrong, Robert Armstrong.
Christian Tollonen aproape scăpă paharul din mână.
- Armstrong? întrebă străduindu-se să pară calm, foarte bucuros că Erikki stătea cu spatele către el.
-Da.
Erikki se-ntoarse spre el.
- Îţi spune ceva?
- Un nume destul de comun, răspunse bărbatul mai tânăr, mulţumit să-şi audă vocea sunând obişnuit.
Robert Armstrong din MI 6, fost Special Branch, se afla în Iran pe contract de câţiva ani. Se presupunea că împrumutat de la guvernul britanic, probabil consilier Şef al foarte secretului Departament al Contraspionajului Intern Iranian, un om rar văzut în public şi cunoscut numai de câţiva, foarte puţini, cei mai mulţi din comunitatea serviciilor secrete.
Ca mine, îşi zise, întrebându-se ce-ar spune Erikki dacă ar ştii că este expert în probleme iraniene al Serviciului Secret Finlandez, că el cunoaşte cam totul despre Rakoczy şi mulţi alţi agenţi străini, că prima sa sarcină este să încerce să afle totul despre Iran, dar să nu facă nimic şi să nu se amestece niciodată între combatanţii interni sau externi. Să aştepte doar, să privească, să reţină şi să-şi amintească. Ce-o mai face Armstrong pe-aici?
Ca să-şi ascundă neliniştea, se ridică, prefăcându-se că vrea să vadă mai bine mulţimea.
- Au aflat ce vroiau?
Din nou, Erikki ridică din umeri.
- Nu ştiu, nu i-am prins. Erau... se opri şi îl cercetă pe celălalt. E important?

- Nu, nu, deloc. Ţi-e foame? Tu şi cu Azadeh sunteţi liberi la cină?
- Iartă-mă, nu în noaptea asta. Aruncă o privire la ceas. Ar trebui să mă întorc. Mulţumesc din nou pentru ajutor.
- N-ai pentru ce. Ce spuneai de McIver şi Gavallan ai tăi? Au de gând să schimbe operaţiunile pe-aici?
- Nu cred. Trebuia să mă întâlnesc cu ei la trei după-amiază, să mergem la aeroport, dar să mă întâlnesc cu tine şi să obţin paşapoartele era mult mai important pentru mine.

Erikki se ridică în picioare şi întinse mâna, dominându-l cu înălţimea lui.
- Mulţumesc din nou.
- N-ai pentru ce. Christian îi scutură călduros mâna. Ne vedem mâine.

În stradă, strigătele încetaseră şi se lăsase o tăcere ameninţătoare. Amândoi bărbaţii alergară la fereastra. Toată atenţia celor de afară era îndreptată spre bulevardul principal, numit până atunci Roosevelt. Apoi auziră strigăte din ce în ce mai puternice de "Allahhh-iuiu Ak-banr". Erikki murmură:
- E vreo ieşire prin spatele clădirii?
- Nu e.

Hoarda noilor veniţi avea mullahi şi Gărzi Verzi în primele rânduri, cei mai mulţi înarmaţi, ca şi masa de tineri care-i urma. Toţi strigau la unison "Allah e mare! Allah e mare!", copleşindu-i cu mult ca număr pe studenţii ce demonstrau în faţa ambasadei, deşi şi cei de acoío erau la fel de bine înarmaţi. Imediat, manifestanţii de stânga se răspândiră în poziţii defensive bine alese, în uşile caselor şi printre maşini. Bărbaţi, femei şi copii, prinşi ca într-o cursa în maşini şi camioane, începură să se împrăştie. Gărzile Islamice se apropiara iute, şi în timp ce rândurile din faţă se revărsau pe trotuare si printre vehiculele blocate şi se apropiau de zidurile inundate de lumină, ritmul strigătelor lor crescu, paşii se iuţiră şi toţi se pregătiră. Atunci, lucru uluitor, studenţii începură să se retragă. Tăcuţi. Gărzile Verzi şovăiră. Retragerea fu paşnică şi deci şi hoarda se purtă paşnic. În curând demonstranţii se depărtară şi nici unul dintre ei nu mai ameninţa ambasada. Mullahii şi Gărzile Verzi începură să dirijeze circulaţia. Trecătorii care fugiseră sau îşi abandonaseră vehiculele răsuflară din nou uşuraţi. Mulţumiră lui Allah pentru ajutorul Său şi se îmbulziră înapoi. Claxoanele şi

blestemele izbucniră din nou, cu frenezie sporită, în timp ce maşinile, camioanele şi pietonii îşi reluară lupta pentru locuri.

Marile porţi de fier ale ambasadei nu se deschiseră, în schimb se deschise o uşă laterală. Christian îşi simţea gîtul uscat.

- Aş fi pus prinsoare pe viaţa mea că avea să iasă o grozăvenie de încăierare.

Erikki era la fel de uimit.

- Parc-ar fi aşteptat Gărzile Verzi şi ar fi ştiut de unde și când or să vină. Parc-ar fi făcut repetiţie...

Se întrerupse si se apropie si mai mult de fereastră, roşu la faţă.

- Uite, acolo jos, în uşa aia, ăla e Rakoczy!

- Unde? Cine? O, vrei să zici bărbatul în bluzon de zbor, care vorbeşte cu tipul ăla scund?

Christian se strădui să străpungă cu privirea întunericul de jos. Cei doi bărbaţi se aflau pe jumătate în umbră. Îşi strânseră mâinile şi ieşiră la lumină. Era într-adevăr Rakoczy.

- Eşti sigur că...

Dar Erikki smucise deja uşa şi se găsea la jumătatea drumului în jos pe scări. Îl văzu într-o străfulgerare smulgându-şi marele pumnal din teaca de la curea şi strecurându-l în mânecă, cu minerul în palmă.

- Erikki, nu fi prost! strigă, dar Erikki dispăruse deja. Alergă înapoi la fereastră, exact la timp ca să-l vadă ieşind în fugă pe uşă, năpustindu-se prin mulţime în urmărirea celuilalt.

Rakoczy nu se vedea nicăieri, dar Erikki nu-l pierduse din ochi. Se afla la patruzeci şi cinci de metri mai departe şi-l văzu dând colţul spre sud, în bulevardul Roosevelt, şi dispărând. când ajunse la colţ, sovieticul era în faţa lui, mergând repede, dar nu prea repede. Între ei se aflau mulţi trecători, traficul era lent şi foarte zgomotos. Ocolind o încâlceală de camioane, Rakoczy ieşi în şosea, aşteptă ca un vechi şi şifonat Volkswagen să se strecoare claxonând pe lângă el şi aruncă o privire iute în jur. Îl văzu pe Erikki. Ar fi fost aproape imposibil să-i scape bărbatul cu un cap mai înalt decât toţi cei din jurul său. O rupse la fugă fără să stea pe gânduri, zigzagând prin mulţime, coti brusc pe o străduţă laterală, alergând iute. Erikki îl văzu şi o porni în fugă după el. Trecătorii îi înjurară pe amândoi, iar un bătrân se trezi

aruncat în mizeria de pe jos când Rakoczy îşi făcu loc să treacă într-o altă străduţă.

Străzile laterale erau înguste, cu resturi împrăştiate peste tot, fără prăvălii sau tarabe deschise şi iluminat public, câţiva trecători obosiţi târându-şi picioarele către case, o multitudine de uşi şi arcade ducând către felurite cocioabe şi trepte urcând către alte cocioabe, întreaga zonă mirosind a urină, resturi, gunoaie şi vegeta e putrezit. Rakoczy nu era la mai mult de patruzeci de metri în faţa lui. Coti într-o alee mai mică răsturnând nişte, tarabe pe care dormeau familii întregi, care înălţară în urma lui strigăte mânioase, schimbă direcţia şi dispăru într-un pasaj şi de-acolo într-altul, trecu într-o alee, aproape rătăcit, apoi într-alta, o străbătu şi se opri cu răsuflarea tăiată, descoperind că se afla într-o fundătură. Îsi duse mâna la revolver fără să se gândească, apoi zări o trecere drept înainte şi ţâşni prin ea. Pereţii erau atât de apropiaţi încât se atingea de amândoi în timp ce trecea printre ei, cu pieptul săltând greu, adâncindu-se şi mai mult în vizuina încâlcită. O bătrână golea un vas de excremente în şanţul puturos şi el o îmbrânci, răsturnând-o răşchirată la pământ, în timp ce alţii se lipeau de pereţi ca să se tragă la o parte din calea lui. Erikki era doar la douăzeci de metri în spatele lui, furia dându-i puteri, şi sări peste bătrână care se afla încă prăbuşită cu jumătate de trup în şanţ, îşi dublă eforturile, reducând din distanţă. Imediat după colţ, adversarul lui se opri, trase în drum o străveche tarabă şi, mai înainte ca Erikki să se poată feri, dădu peste ea şi se prăbuşi la pământ pe jumătate ameţit.

Cu un muget de furie, Erikki se ridică pe bâjbâite în picioare, clătinându-se ameţit un moment, se caţără peste resturi şi o rupse la fugă din nou, cu pumnalul în mână şi dădu colţul, dar trecerea din faţa lui era goală. Se opri. Răsufla greu, dureros, şi era scăldat în sudoare. Era greu de desluşit ceva în întuneric, deşi vedea bine noaptea. Apoi zări o mică arcadă. Trecu prudent pe sub ea cu pumnalul pregătit. Trecerea îl duse într-o curte interterioară presărată cu moloz şi scheletul ruginit alunei maşini distruse. Multe canaturi şi treceri se deschideau din acest spaţiu urât mirositor, unele închise cu uşi, altele ducând la scări şubrede către etajele superioare.

Era tăcere. O tăcere rău prevestitoare. Simţea ochi privindu-l. De sub nişte resturi ţâşniră şobolani care apărură sub

o grămadă de moloz, într-o parte se afla o arcadă, cu o străveche inscripţie în farsi, pe care nu putea înţelege, deasupra. Sub arcadă, întunericul părea mai adânc. Trecerea întunecată, ca o criptă, se oprea la guşă deschisă. Uşa era din lemn, ferecată cu benzi de fier ruginit de vreme şi pe jumătate atârnând în balamale.

Dincolo de ea părea a fi o încăpere. Când se apropie, văzu pâlpîind o luminare.

-Ce vrei?

Din întuneric, vocea omului răzbătu până la el, făcându-i pârul de pe ceafă să se zbârlească. Cuvintele erau în engleză - nu era a lui Rakoczy - cu un accent străin şi o asprime sinistră.

- Cine... cine eşti? întrebă neliniştit, scotocind întunericul cu toate simţurile, întrebându-se dacă era Rakoczy care se prefăcea a fi altcineva.

- Ce vrei?

- Eu... eu vreau... eu urmăresc un om, spuse, fără să ştie încotro să vorbească, glasul lui stârnind ecouri stranii sub tavanul nevăzut, boltit înalt, deasupra.

- Omul pe care îl cauţi nu e aici. Pleacă!

- Cine eşti tu?

- Nu contează. Pleacă!

Flacăra luminării era doar o măruntă scânteie de lumină în întuneric, făcându-l să pară şi mai adânc.

- Ai văzut pe cineva venind încoace, alergând încoace?

Omul râse încetişor şi spuse ceva în farsi. Foşnete şi câteva râsete înfundate îi înconjurară pe Erikki şi el se răsuci pe călcâie cu pumnalul fluturând protector în faţa , lui.

- Cine eşti?

Foşnetele continuară de jur împrejur. Undeva picura apă într-un rezervor. Aerul era umed şi mirosea a rânced. Zgomotul depărtat al unor focuri de armă. Alte foşnete. Se răsuci din nou, simţind pe cineva în apropiere, dar nevăzând pe nimeni, doar arcada şi, dincolo de ea, lumina palidă a nopţii. Sudoarea i se prelingea pe faţă. Se duse lângă uşă şi se sprijini, prudent, cu spatele de perete, sigur acum că Rakoczy se afla acolo. Tăcerea se lăsă şi mai grea.

- De ce nu răspunzi? zise. Ai văzut pe cineva? Din nou un chicotit moale.

- Pleacă! Apoi tăcerea.

- De ce ţi-e teamă, cine eşti?
- Cine sunt, nu contează pentru tine. Iar aici nu există teamă - în afară de a ta.

Vocea era la fel de blândă ca şi mai înainte. Apoi omul adăugă ceva în farsi şi un alt val de râsete îl înconjură.
- De ce-mi vorbeşti în engleză?
- Îţi vorbesc în engleză pentru că nici un iranian sau om care ar putea citi cuvintele Cărţii n-ar veni aici fie zi, fie noapte. Doar un nebun ar veni aici.

Cu coada ochiului, Erikki zări ceva sau pe cineva trecând între el şi luminare. Ridică brusc pumnalul.
- Rakoczy?
- Acesta e numele omului pe care-l cauţi?
- Da. El e. E aici, nu-i așa?
- Nu.
- Nu te cred, oricine ai fi. Tăcere, apoi un oftat adânc.
- Facă-se voia lui Allah.

O poruncă şoptită în farsi, pe care Erikki n-o înţelese.

De jur împrejurul lui sclipiră chibrituri. Se aprinseră luminări şi mici opaiţe. I se tăie răsuflarea. Pe lângă coloanele şi pereţii cavernei boltite se aflau grămezi de zdrenţe. Sute. Bărbaţi şi femei. Resturi bolnave, putrezite, de bărbaţi şi femei zăcând pe paie sau pe aşternuturi de zdrenţe. De pe feţele roase, ochii se holbau la el. Cioturi de membre. O bătrână scheletică se afla aproape lângă picioarele sale şi el sări înapoi înspăimântat, până în mijlocul uşii.
- Suntem numai leproşi aici, spuse bărbatul. Stătea sprijinit de o coloană din apropiere, o grămadă neajutorată de zdrenţe. O altă zdreanţă îi acoperea pe jumătate orbitele ochilor. Din chipul lui nu mai rămăsese aproape nimic, în afara buzelor. Flutură slab ciotul unui braţ.
- Aici suntem numai leproşi. Necuraţi. Aceasta este Țara Leproşilor. Îl vezi pe omul tău printre noi?
- Nu... Eu... îmi pare rău, spuse Erikki cutremurat.
- Îţi pare rău? Vocea omului era plină de ironie. Da. Tuturor ne pare rău. Insh Allah! Insh Allah.

Erikki îşi dorea cu disperare să se întoarcă şi să o rupă la fugă, dar picioarele nu îl ascultau. Cineva tuşi, o tuse seacă, înspăimântătoare, apoi îşi simţi gura articulând:
- Cine... cine eşti?

- Odată am fost profesor de engleză, acum sunt dintre Cei Necuraţi. Unul dintre morţii vii. Aşa vrea Allah. Pleacă, binecuvântează-l pe Allah pentru mila lui.

Copleşit, Erikki îl văzu pe om mişcându-şi resturile braţelor. Supuse, luminile din criptă începură să se stingă, mulţimea de ochi continuând să-l privească.

Afară, în aerul nopţii, trebui să facă un efort deosebit ca să nu o rupă la fugă îngrozit, simţindu-se murdar, dorind să-şi smulgă imediat hainele şi să facă o baie şi să se frece cu săpun şi să se clătească şi să să se frece cu săpun, din nou şi din nou.

- Opreşte-te, murmură, simţind că-l trec fiori. N-ai de ce să te sperii.

CAPITOLUL 26
MIERCURI 14 februarie 1979

Închisoarea Evin: ora 6,29 dimineaţa. Închisoarea era ca orice închisoare modernă, din zile mai bune sau mai proaste: cenuşie, ameninţătoare, cu pereţi înalţi şi hidoasă. În dimineaţa aceea lumina de dinaintea zorilor avea ceva straniu, strălucirea de deasupra orizontului era ciudat de roşie, nici urmă de ceaţă sau măcar nori pe cer, pentru prima dată de săptămâni întregi și, deși era încă rece, se promitea o zi minunată, deosebită, fără smog. Aerul era proaspăt şi curat, ca prevestind o schimbare. Un vânt blând destrăma fumul ce se ridica din resturile automobilelor care mai ardeau încă şi de pe baricadele pe care,

în noaptea ce trecuse, se ciocniseră Gărzile Verzi, acum legale, cu loialiştii şi cei de stânga, amestecaţi cu poliţişti suspecţi şi militari, acum în afara legii, ca şi fumul de la nenumăratele focuri la care se încălzeau sau găteau milioane de locuitori ai Teheranului.

Cei câţiva pietoni care treceau pe lângă zidurile şi poarta uriaşă, spartă şi smulsă din balamale a închisorii şi pe lângă Gărzile Verzi care trândăveau acolo, îşi fereau ochii şi grăbeau pasul. Circulaţia era rară. Alt camion încărcat cu gărzi şi prizonieri frână, oprindu-se pentru curta vreme la poartă pentru a fi cercetat. Baricada temporară se deschise si se închise din nou. Dinăuntrul durilor se auzi o rafală bruscă de arme de foc. Afară, gărzile Verzi căscară şi se întinseră.

Odată cu soarele, din înaltul minaretelor se auziră chemările muezinilor, cele mai multe dintre ele înregistrate pe casete şi trimise în cele patru zări de difuzoare. Şi, ca ori e câte ori se auzea chemarea, credincioşii se întrerupeau din ceea ce aveau de făcut, se întorceau cu faţa spre Mecca îngenuncheau pentru prima rugăciune.

Jared Bakravn oprise maşina chiar la capătul drumului. Acum era îngenuncheat şi se ruga alături de şoferul său şi de ceilalţi. Petrecuse cea mai mare parte a nopţii încercând să dea de cei mai importanţi dintre prietenii şi aliaţii săi. Ştirea arestării şi interogării ilegale a lui Paknouri străbătuse bazarul. Toată lumea fusese cuprinsă pe dată de mânie, dar nimeni nu pornise să organizeze miile de oameni într-un protest sau o grevă sau să-i îndemne să închidă bazarul. Primise o mulţime de sfaturi: să înainteze un protest lui Khomeini însuşi, primului ministru Bazargan personal, să nu apară în faţa tribunalului, să apară, dar să refuze să răspundă oricăror întrebări, să se prezinte şi să răspundă la unele întrebări, să se prezinte şi să răspundă la toate întrebările. "Facă-se voia lui Allah", dar nimeni nu se oferise să meargă cu el, nici chiar cel mai bun prieten al său şi unul dintre cei mai importanţi avocaţi din Teheran, care jurase că era mult mai important pentru el să se întâlnească cu judecătorii Curţii Supreme în această problemă. Nimeni nu se oferise, cu excepţia soţiei, fiului şi celor trei fiice ale sale, care se rugau pe covoraşele lor de rugăciune, în spatele lui.

Isprăvi rugăciunea şi se ridică tremurând. Imediat şoferul începu să strângă covoraşele. Jared se înfiora. Dimineaţă se

îmbrăcase cu grijă şi purta un pardesiu gros, costum şi o căciulă de astrahan şi nici o bijuterie.
- De aici... de aici merg pe jos, spuse.
- Nu, Jared, începu soţia lui înlăcrimată, abia luând în seamă zgomotele îndepărtate de mitralieră. Sigur că e mult mai bine să soseşti aşa cum se cuvine unui conducător. Nu eşti tu cel mai important bazaari din Teheran? Nu s-ar potrivi rangului tău să mergi pe jos.
- Da, da, ai dreptate.

Se aşeză pe bancheta din spate. Aveau un Mercedes mare, albastru, nou şi bine întreţinut. Soţia lui, o matroană dolofană, cu fardul brăzdat de lacrimi, îşi ascunsese coafura scumpă sub un chador care-i acoperea şi blana de nurcă. Se aşeză lângă el, agăţându-i-se de braţ. Meshang, fiul său, era la fel de înlăcrimat ca şi fiicele sale, Şeherazada printre ele, toate purtând chador.
- Da... da, ai dreptate. Allah să-i blesteme pe revoluţionarii ăştia.
- Nu te-ngrijora, tată, spuse Şeherazada, Allah o să te apere. Gărzile Revoluţionare nu fac decât să respecte poruncile Imamului, iar Imamul nu face decât să urmeze poruncile lui-Allah.

Vocea ei suna atât de încrezătoare, atât de sigură, dar ea părea atât de deprimată, încât Bakravan uită să-i atragă atenţia să nu-l numească pe Khomeini Imam.
- Da, îi răspunse, sigur că totul e o greşeală.
- Aii Kia ajurat pe Coran că primul ministru Bazargan va opri tot balamucul ăsta, spuse soţia lui. Ajurat că o să se ducă la el azi-noapte. Ordinul e probabil deja aici.

Noaptea trecută îi spusese lui Aii Kia că fără Paknouri nu putea fi vorba de vreun împrumut, că el însuşi era frământat de grija că bazarul avea să se revolte şj că toate sursele de finanţare ale guvernului, ale lui Khomeini, ale moscheilor şi chiar ale lui Aii Kia personal vor fi tăiate.
- Aii n-o să dea greş, spuse el întunecat. Nu îndrăzneşte. Ştiu prea multe despre ei toţi.

Maşina se opri în faţa porţii principale. Gărzile Verzi se holbară tâmp la ea. Jared Bakravan îşi adună curajul.
- N-o să întârzii mult.

- Allah să te apere! Te-aşteptăm aici, te aşteptăm. Soţia lui îl sărută şi ceilalţi o imitară, urmară alte lacrimi, apoi se trezi stând în faţa santinelelor.
- Salaam! Sunt chemat martor la tribunalul mullahului Aliallah Uwari.

Comandantul gărzilor luă hârtia, se uită la ea ţinând-o cu susul în jos şi o dădu unuia dintre ceilalţi, care ştia să citească.
- E din bazar, spuse celălalt tînăr - Jared Bakravan. Comandantul ridică din umeri.
- Arată-i unde să meargă.

Celălalt îl conduse pe poarta năruită. Bakravan îl urmă şi când bariera se închise în spatele lui, cea mai mare parte din încrederea lui dispăru. Mica curte dintre ziduri Şi clădirea principală podită cu pământ bătătorit era umedă şi sumbră. Aerul putea. Către est zări sute de bărbaţi stând în picioare sau zăcând întinşi pe jos, înghesuiţi unul în celălalt, tremurând mizerabil de frig. Cei mai mulţi purtau uniforme. Ofiţeri. Către vest, curtea era goală. În faţa lui se afla o poartă înaltă, ferecată în fier, care se dădu de perete ca să-l lase să treacă. În anticameră găsi duzini de alţi oameni obosiţi şi înspăimântaţi, aşezaţi în rânduri pe bănci sau stând în picioare sau pur şi simplu aşezaţi direct pe podea, câţiva ofiţeri în uniformă, ba chiar şi un colonel. Pe câţiva îi recunoscu: importanţi oameni de afaceri, favoriţi de la Curte, directori de societăţi, deputaţi, dar pe nici unul nu-l cunoştea îndeaproape. câţiva îl recunoscură. Se auziră şoapte agitate.
- Grăbeşte-te, spuse nervos gardianul.

Era un tânăr ciupit de vărsat şi-şi croi drum cu coatele până la măsuţa la care stătea un funcţionar agasat.
- A mai venit unul pentru Excelenţa Sa, mullahul Uwari.

Funcţionarul primi hârtia şi-i făcu un semn lui Bakravan.
- Stai pe undeva. O să te cheme când o să fie nevoie de tine.
- Salaam, Excelenţă! spuse Bakravan cutremurat de grosolănia omului. Când o să se întâmple asta? Trebuia să fiu aici imediat după...
- Când o vrea Allah. O să te cheme când o să aibă nevoie de tine, răspunse omul, îndepărtându-l cu o mişcare a mâinii.
- Dar eu sunt Jared Bakravan din bazar şi...
- Ştiu să citesc, aga, spuse omul şi mai obraznic. când o să fie nevoie, o să te cheme. Acum Iranul este un Stat Islamic cu o

singură lege pentru toţi, nu una pentru bogaţi şi alta pentru săraci.
Bakravan fu îmbrâncit într-o parte de alţi oameni spre erau împinşi către funcţionar. Tremurând de furie, îşi croi drum către perete. Într-o parte, un bărbat îşi făcea nevoile într-o găleată deja plină până la buză, urina revărsându-se pe podea. O mulţime de ochi îl urmăreau pe Bakravan. câţiva inşi mormăiră:
- Pacea lui Allah cu tine!
Încăperea putea cumplit. Îşi simţea inima bătând gata-gata să-i iasă din piept. Cineva îi făcu loc pe o bancă și se aşeză recunoscător.
- Allah să vă binecuvânteze, Excelenţelor!
- Şi pe domnia ta, aga, răspunse unul dintre ei. Eşti acuzat?
- Nu, nu, m-au chemat ca martor, spuse el cutremurat.
- Excelenţa voastră este martor la mullahul Uwari?
- Da, da, aşa e, Excelenţă. Cine e?
- Un judecător. Un judecător revoluţionar, mormăi bărbatul.
Era un om mărunt, trecut de cincizeci de ani, cu chipul mai ridat decât al lui Bakravan şi cu părul ciufulit. Strângea nervos din pleoape.
- Nici unul dintre cei de-aici nu pare să ştie ce se întâmplă, sau de ce-au fost chemaţi, sau cine-i Uwari ăsta. Doar că e numit de Ayatolah şi judecă în numele lui.
Bakravan privi în ochii omului şi văzu groaza şi se simţi şi mai descumpănit.
- Excelenţa voastră este de asemenea martor?
- Da, da, sunt, deşi, de ce m-au chemat pe mine, care sunt doar un diriginte de poştă, nu ştiu.
- Poşta e foarte importantă. Poate că au nevoie de sfatul domniei tale. Crezi că o să ne ţină mult să aşteptăm?
- Insh Allah! M-au chemat ieri după cea de-a patra rugăciune şi aştept de-atunci. M-au ţinut aici toată noaptea. Trebuie s-aşteptăm până când ne cheamă. Aia e singura toaletă, continuă omul arătând către găleată. Cea mai cumplită noapte pe care am petrecut-o vreodată -groaznică! în timpul nopţii s-au auzit multe împuşcături. Umblă zvonul că au fost executaţi încă trei generali şi o duzină de funcţionari ai SAVAK.
- Cincizeci sau şaizeci, spuse bărbatul aşezat de cealaltă parte, ieşind din starea de prostraţie. Trebuie să fie cam şaizeci. Erau înghesuiţi aici ca ploşniţele în salteaua ţăranului. Toate celulele

sunt pline ochi. Acum două zile Gărzile Verzi au dărâmat porţile, au copleşit paznicii şi i-au aruncat în temniţă, au dat drumul majorităţii deţinuţilor şi apoi au început să umple celulele cu localnici. Îşi coborî şi mai mult vocea. Toate celulele sunt supraaglomerate, mai rău ca pe vremea Şahului, blestema-l-ar Allah că nu a... Ceas de ceas, Gărzile Verzi aduc alţi şi alţi oamem fedaini şi mujhadini şi tudehi, toţi amestecaţi cu noi, nevinovaţii, credincioşii - îşi coborî şi mai mult vocea, rotindu-şi albul ochilor - şi oameni de treabă care n-ar trebui niciodată să fie atinşi. Şi când mulţimea a deschis porţile închisorii, au găsit bastoane electrice şi biciuri şi paturi de tortură şi... la colţurile gurii i se adunase spumă. Se zice că... că noii temniceri le folosesc şi... Şi odată ce-ai ajuns aici, Excelenţă, aici rămâi. Lacrimile începură să se adune la colţurile ochilor afundaţi în faţa buhăită. Hrana e groaznică, închisoarea e groaznică şi am ulcer şi... Şi fiul ăsta de căţea de la masă, el... el nu-nţelege că trebuie să mănânc anumite mâncăruri...

La capătul celălalt al încăperii se stârni zarvă şi uşa se dădu de perete. O jumătate de duzină de Gărzi Verzi intrară în încăpere şi începură să înghiontească în dreapta şi-n stânga cu armele ca să-şi croiască drum liber. În spatele lor, alţi paznici-înarmaţi înconjurau un ofiţer de aviaţie cu uniforma mototolită şi epoleţii smulşi, cu mâinile legate la spate, care păşea mândru, cu fruntea sus. Bakravan simţi că i se taie respiraţia: era colonelul Peshadi, comandantul bazei aeriene Kovviss, un văr de-al său. Alţii îl recunoscură pe colonel pentru că se făcuse multă publicitate în jurul victorioasei intervenţii iraniene din urmă cu câţiva ani, la Dhofar, în sudul Omanului, intervenţie care zdrobise cu succes atacul ucigător al forţelor marxiste sud-yemenite împotriva Omanului şi, de asemenea, în jurul curajului arătat de însuşi Peshadi, care condusese tancurile iraniene în focul luptei.

- Nu e Eroul de la Dhofar? întrebă cineva, nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

- Da, el e! Allah să ne apere! Dacă l-au arestat pe el. Iritat, unul dintre paznici îl împinse pe Peshadi in spate, încercând să-l forţeze să grăbească pasul. Colonelul se întoarse, deşi îl încurcau rău cătuşele, răstindu-se la el într-o izbucnire mânioasă:

- Fiu de căţea, mă mişc cât de repede pot, arde-te-ar focul Iadului!

Temnicerul îl înjură, apoi îl izbi cu patul puştii în stomac. Colonelul îşi pierdu echilibrul şi se prăbuşi la picioarele lui, dar continuă să-i blesteme şi o făcu şi-n timp ce-l smuciră unii de picioare, câte doi de fiecare braţ, şi-l târâră afară, în curtea de vest, şi-i blestemă şi acolo, pe ei, pe Khomeini şi pe falşii mullahi, pentru toate numele lui Allah, după care strigă:

- Trăiască Şahul! Nu e alt dumnezeu decât Allah... Gloanţele îl reduseră la tăcere.

În anticameră se aşternuse o tăcere înspăimântată. Cineva suspină. Un bătrân începu să verse. Alţii începură să şoptească, mulţi porniră să se roage, iar Bakravan fu sigur că totul era un coşmar, creierul său obosit refuzând realitatea.

Aerul fetid era rece, dar el se simţea ca într-un cuptor şi se sufoca. Mor? se întrebă neputincios şi-şi descheie gulerul cămăşii, apoi cineva-l atinse şi deschise ochii. Pentru o clipă privi în jur fără să vadă ceva, sau să-şi dea seama unde se află. Zăcea pe podea. Omul cel mărunt era aplecat, îngrijorat, asupra lui.

- Te simţi bine?

- Da, da, cred că da! spuse slăbit.

- Ai leşinat, Excelenţă! Sigur te simţi bine?

Mai multe mâini îl ajutară să se aşeze din nou. Le mulţumi, ameţit. Îşi simţea trupul foarte greu, simţurile amorţite, pleoapele grele.

- Ascultă, şopti omul cu ulcer, este ca-n Revoluţia Franceză: ghilotina şi teroarea! Dar cum se poate întâmpla asta când conduce Ayatolahul Khomeini, asta nu-nţeleg!

- Nu ştie! spuse omul cel mărunt, la fel de înspăimântat. N-are cum să ştie, este doar un om al lui Allah, cel mai pios si cel mai învăţat dintre toti ayatolahii...

Un val de oboseală îl învălui şi simţi nevoia să se sprijine de perete, lăsându-se să alunece în ceaţă. Mai târziu, o mână aspră îl scutură, trezindu-l.

- Bakravan, te cheamă! Haide!

- Da, da, bâlbâi el, ridicându-se greoi în picioare, găsind că-i venea greu să vorbească, recunoscându-l pe Yusuf, mai-marele celor care veniseră cu o noapte în urmă în bazar. Păşi împleticindu-se după el, printre ceilalţi, ieşind din cameră in

coridor, urcând nişte trepte, apoi de-a lungul altui coridor neîncălzit, mărginit de celule cu vizete în fiecare uşă, pe lângă gărzi şi alţi oameni care îl priveau ciudat, cineva plângând în apropiere.
- Unde, unde mă duci?
- Păstrează-ţi puterile, o să ai nevoie de ele. Yusuf se opri la o uşă, o deschise şi-l împinse înăuntru.
Încăperea era mică, aproape sufocantă şi aglomerată. În centru se afla o masă de lemn la care stătea un mullah cu patru tineri de fiecare parte, iar pe ea nişte hârtii şi un mare Coran. În perete, sus, aproape de tavan, era o ferestruică zăbrelită, o pată de lumină spre cerul albastru. Membri ai Gărzilor Verzi stăteau sprijiniţi de pereţi.
- Jared Bakravan, hazaarl, zaraf, spuse Yusuf. Mullahul ridică privirea de pe lista pe care o studia.
- Ah, Bakravan. Salaam!
- Salaam, Excelenţă! rosti tremurător Bakravan. Mullahul avea cam patruzeci de ani, ochii şi barba negre, turban alb şi halat negru, zdrenţuit. Bărbaţii de lângă el erau tineri, înjur de douăzeci de ani, nebărbieriţi sau bărboşi, îmbrăcaţi sărăcăcios, cu armele sprijinite lângă ei.
- Cum... cum pot să... să vă fiu de folos? întreba Bakravan, încercând să fie calm.
- Sunt Aliallah Uwari, numit judecător de Komitehul Revoluţionar, iar oamenii ăştia sunt şi ei judecători. Acest tribunal se conduce după Cuvântul lui Allah şi Cartea Sfântă.
Vocea mullahului era aspră, iar accentul qazvin.
- Îl cunoşti pe acest Paknouri, zis şi Paknouri Zgârcitul?
- Da, îmi îngădui să spun, Excelenţă, că după Constituţia noastră şi străvechile legi ale bazarului...
- Ar fi bine să răspunzi la întrebare, îl întrerupse unul dintre tineri. N-avem timp de pierdut cu discursuri! Îl cunoşti sau nu?
- Da... da, desigur.
- Excelenţă Uwari, întrerupse din uşă Yusuf, vă rog, pe cine doriţi să aduc următorul?
- Paknouri! După aia...
Mullahul îşi miji ochii asupra listei de nume.
- Apoi sergentul de poliţie Jufrudi. Unul dintre cei aşezaţi la masă spuse:

- Câinele a fost judecat ieri-noapte de celălalt tribunal revoluţionar şi împuşcat în dimineaţa asta.
- Voia lui Allah.

Mullahul trase o linie peste nume. Toate celelalte nume de deasupra erau tăiate cu linii.
- Atunci adu-l pe Hassan Turlak din celula 573. Bakravan fu cât pe-aci să ţipe. Turlak era un foarte respectat jurnalist şi scriitor, jumătate iranian, jumătate țigan, un curajos şi zelos critic al regimului Şahului, are-şi petrecuse câţiva ani în închisoare din pricina atitudinii sale opoziţioniste. Tânărul neras de lângă mulah îşi scarpină nervos obrazul spuzit.
- Cine e Turlak, Excelenţă? Mullahul citi de pe listă:
- Reporter la ziar.
- Ne pierdem vremea cu el! Nu încape îndoială că e vinovat, spuse un altul. N-a fost el acela care susţinea că cuvîntul trebuie schimbat, că spusele Profetului nu sunt potrivite pentru ziua de azi? E vinovat, sigur că e vinovat!
- Voia lui Allah!

Mullahul îşi îndreptă atenţia către Bakravan.
- Paknouri a luat vreodată camătă? Bakravan îşi desprinse gândurile de la Turlak.
- Nu, niciodată, şi el...
- A împrumutat bani cu dobândă?

Bakravan simţi un nod arzător în stomac. Privi ochii negri şi reci şi făcu cu greu un efort să-şi pună mintea la lucru.
- Da, dar într-o societate modernă...
- Nu spune limpede în Sfântul Coran că a împrumuta bani cu dobândă e camătă şi e împotriva legilor lui Allah?
- Da, camătă este împotriva legilor lui Allah, dar într-o societate modernă...
- Sfântul Coran este fără greşeală, Cuvântul este limpede şi veşnic. Camătă e camătă, legea e lege. Ochii mullahului se îngustară. Te supui legii?
- Da, da, Execlenţă! Desigur, desigur că mă supun!
- Te supui celor Cinci Stâlpi ai Islamului? Acestea erau obligatorii pentru toţi mahomedanii: rostirea Shahadei; rugăciunea rituală, de cinci ori pe zi; plata voluntară a Zakatei, zeciuiala anuală; postul din zori şi până la apus în timpul lunii sfinte a Ramadamului; şi ultima, Hajjui - călătoria rituală la Mecca, o dată în viaţă.

- Da, da, mă supun - doar că... doar că, ultima... eu... n-am făcut încă pelerinajul la Mecca, nu încă!
- De ce nu? întrebă tânărul cu obrajii spuziţi. Ai mai mulţi bani decât muşte pe-o balegă. Cu banii tăi, ai putea pleca cu orice maşină zburătoare, cu oricare! De ce nu?
- Sănătatea mea... spuse Bakravan păstrându-şi privirile plecate şi rugându-se ca minciuna să sune convingător. Inima... inima mea e slabă.
- Când ai fost ultima dată la moschee? întrebă mullahul.
- Joi... Joia trecută. La moscheea din bazar.

Era adevărat, fusese acolo, deşi nu ca să se roage, ci pentru o întâlnire de afaceri.
- Acest Paknouri cinsteşte şi el cei Cinci Stâlpi ca un drept credincios? întrebă unul dintre tineri.
- Eu... eu cred... că da.
- Toată lumea ştie că n-o face, e bine ştiut c-a fost un sprijinitor al Şahului. Ei?!
- E un patriot, un patriot care a susţinut cu bani Revoluţia şi pe Ayatolahul Khomeini, Allah să-l binecuvînteze, i-a susţinut cu bani pe mullahi, în decursul anilor...
- Dar vorbeşte americăneşte şi a lucrat pentru americani şi pentru Şah, ajutându-i să ne exploateze şi să ne fure bogăţia noastră din subsol, nu-i aşa?
- El... el a fost un patriot care... a lucrat cu străinii pentru binele Iranului...
- Când Şahul Satan a format ilegal un partid, Paknouri s-a alăturat acestuia, servindu-l pe Şah ca deputat în Majlis, nu-i aşa? întrebă mullahul.
- A fast deputat... da, răspunse Bakravan, dar a lucrat pentru...
- Ca deputat a votat pentru aşa-numita Revoluţie albă a Şahului, care a luat pământul moscheilor, a decretat egalitatea femeilor, a înfiinţat tribunale civile şi şcoli de stat, împotriva poruncilor Sfîntului Coran.

Sigur că a votat pentru asta, ar fi vrut Bakravan să Strige, simţind sudoarea scurgându-i-se pe obraji şi pe ceafă. Sigur, am votat cu toţii pentru aşa ceva! N-a votat întreaga populaţie, în număr covârşitor, pentru asta, ba chiar mulţi ayatolahi şi mullahi! Nu controla Şahul guvernul, poliţia, jandarmeria, poliţia secretă, armata? Şi nu stăpânea cea mai mare parte a pământului? Şahul era atotputernic, blestemat fie el! îşi zise,

abia stăpânindu-şi furia. Blestemat fie el şi Revoluţia lui Albă din '63, cu care a început toată putreziciunea, i-a scos din minţi pe mullahi şi continuă să ne macine cu toate reformele sale moderne, care sunt direct răspunzătoare pentru ridicarea acestui obscur pe atunci ayatolah Khomeini, ca figură proeminentă. Nu i-am avertizat de o mie de ori noi, negustorii din bazar, pe sfetnicii Şahului? De parcă oricare dintre reforme a însemnat cine ştie ce. De parcă oricare dintre reforme... Da sau nu?

Îşi ieşi brusc din reverie şi se blestemă. Concentrează-te, îşi zise cuprins de panică. Bestia asta de fiu de căţea leproasă încearcă să te prindă în cursă. Ce-a întrebat?! Ai grijă, e viața ta în joc, ai grijă! A, da, revoluţia Albă.

- Emir Pak....

- În numele lui Allah, da sau nu? îl întrerupse aspru mullahul.

- El... da... da, a votat pentru... pentru Revoluţia Albă când a fost deputat în Majlis. Da, aşa este!

Mullahul oftă şi tinerii se foiră în scaune. Unul căscă, apoi se scarpină între picioare, jucându-se absent cu mădularul.

- Eşti deputat?

- Nu, nu, eu... am demisionat când a poruncit Ayatolahul Khomeini.

- Vrei să spui când Imamul Khomeini, când Imamul a poruncit?

- Da, da... am demisionat, chiar ăăă... chiar în clipa în care a poruncit Imamul, eu... am demisionat îndată, spuse şi nu mai adăugă: am demisionat cu toţii la sugestia lui Paknouri când a fost momentul şi eram siguri că Şahul hotărâse să plece şi să treacă puterea primului ministru Bakhtiar, mult mai moderat şi raţional. Dar nu ca puterea să fie uzurpată de Khomeini, ar fi vrut să ţipe din străfundul plămânilor. N-a fost niciodată plănuit aşa, Allah să-i blesteme pe americanii care ne-au vândut, pe generalii care ne-au vândut, pe Şahul care-i de vină.

- Toată lumea ştie, toată lumea ştie că l-am sprijinit pe Imam, fie ca el să se bucure de viaţă veşnică!

- Da, Allah să-l binecuvânteze! urmă mullahul ca un ecou împreună cu ceilalţi. Dar tu, Jared Bakravan din bazar, ai cerut vreodată camătă?

- Niciodată! spuse imediat Bakravan, sincer, deşi spaima îl cuprinsese.

Am împrumutat bani, toată viaţa mea, dar dobânzile au fost întotdeauna cinstite şi rezonabile, niciodată camătă, îşi zise, niciodată! Şi toată vremea am fost consilierul diferiţilor inşi şi miniştri, aranjând împrumuturi particulare sau publice, transferând fonduri în afara Iranului, particulare sau publice, făcând bani, foarte mulţi bani - asta era o afacere bună şi legală.
- Eu m-am împotrivit, m-am împotrivit Revoluţiei Albe şi Şahului de câte ori am putut, e binecunoscut că m-am opus...
- Şahul a comis crime împotriva lui Allah, împotriva Islamului, împotriva Sfântului Coran, împotriva imamului, Allah să-l apere, împotriva credinţei şiite! Toţi cei care l-au ajutat sunt la fel de vinovaţi. Ochii mullahului erau neiertători. Ce crime ai comis împotriva lui Allah şi a Cuvîntului lui Allah?
- Nici una! ţipă el, aproape la capătul puterilor. În numele lui Allah, jur, nici una!

Uşa se dădu de perete. Yusuf intră în încăpere cu Paknouri. Bakravan fu cât p-aci să leşine din nou. Mâinile lui Paknouri erau prinse în cătuşe dinaintea sa. Mâzgă şi urină îi pătau pantalonii şi petele de pe piepţii hainei arătau că vomase. Capul îi atârna tremurând necontrolat, părul era încâlcit şi murdar, mintea pierdută. Când îl văzu pe Bakravan, chipul i se strâmbă într-o grimasă.
- Ah, Jared, Jared, bătrâne prieten şi coleg, Excelenţă! Ai venit să mi te-alături în Iad? Râse scurt, ascuţit. Nu e cum mi-am închipuit. Diavolii încă n-au tuns şi nici uleiul clocotit sau flăcările, dar nu e aer, ci o foare putoare şi stai înghesuit în ceilalţi şi nu poţi să te-ntinzi pe jos sau să te-aşezi, aşa că stai în picioare şi-apoi încep ţipetele din nou şi focurile de armă şi toată vremea eşti ca un ou, înghesuit ca un ou de caviar, dar... dar...

La vederea mullahului, bolboroseala pe jumătate incoerentă se întrerupse. Îl năpădi groaza.
-Tu eşti, tu eşti, Allah?
- Paknouri, spuse blând, eşti acuzat de crime împotriva lui Allah. Acest om mărturiseşte împotriva ta.
- Da, da! Am înfăptuit crime, crime împotriva lui!i Sunt vinovat! răcni Paknouri. De ce oare aș fi altfel in Iad?

Căzu în genunchi într-o izbucnire de lacrimi, bolborosind:
- Nu e alt dumnezeu decât Allah nu e dumnezeu nu dumnezeu si Mohamed e Profetul nici unui dumnezeu şi...

Brusc se opri. Când îşi ridică privirile, chipul îi era şi mai contorsionat.
- Sunt Allah, tu eşti Satana!
Unul dintre tineri întrerupse tăcerea.
- Huleşte! E stăpânit de Satana, s-a declarat el însuşi vinovat!
- Facă-se voia lui Allah!
Toţi ceilalţi încuviinţară din cap.
- Facă-se voia lui Allah!
Mullahul făcu semn către unul din paznici care îl ridică pe Paknouri din genunchi şi-l scoase afară, apoi se uită la Bakravan care se holba în urma prietenului său, îngrozit cât de repede, doar peste noapte, fusese distrus.
- Acum, Bakravan. Tu...
- L-am adus pe Ttirlak ăla, aşteaptă afară! interveni Yusuf, întrerupându-l.
- Bun, zise mullahul, apoi îşi întoarse privirile către Bakravan şi Bakravan ştiu că e la fel de pierdut ca şi prietenul său Paknouri, era pierdut şi sentinţa avea să fie aceeaşi. Își auzea sângele bubuind în urechi. Văzu buzele mullahului mişcându-se, apoi se opriră şi toată lumea se uita la el.
- Vă rog? întrebă pierdut. Eu... îmi pare rău, n-am auzit ce-aţi spus.
- Poți să pleci. Deocamdată. Împlineşte poruncile lui Allah!
Nerăbdător, mullahul aruncă o privire unuia dintre membrii Gărzilor Verzi, un bărbat înalt şi urât.
- Ahmed, scoate-l afară! Apoi către Yusuf:
- După Turlak, căpitanul de poliţie Mohammed Dezi, celula 917. . . .
Bakravan se simţi smucit de braţ, se întoarse şi ieşi afară. Pe coridor fu gata să cadă, dar Ahmed îl prinse şi, ciudat de blând, îl sprijini de perete.
- Trage-ţi sufletul, Excelenţa.
- Sunt liber să plec?
- Sunt desigur la fel de surprins ca şi domnia ta, aga, spuse bărbatul. În faţa lui Allah şi-a Profetului, sunt la fel de surprins ca şi domnia ta. Eşti primul căruia i se dă drumul astăzi, martor sau acuzat.
- Eu... aici... se găseşte aici apă?
- Aci nu. Afară e din belşug. Ar fi mai bine să pleci. Ahmed îşi coborî vocea şi mai mult:

- E mai bine să pleci, da? Sprijină-te de braţul meu. Recunoscător, Bakravan se agăţă de el, abia răsuflând. Porniră încet înapoi pe drumul pe care venise. Abia-i vedea pe ceilalţi - paznici, prizonieri sau martori. Pe coridorul care ducea către anticameră, Ahmed îşi făcu loc cu umerii spre o uşă laterală, afară în curtea dinspre vest. Plutonul de execuţie se afla acolo şi trei bărbaţi erau legaţi de stâlpi în faţa lui. Un stâlp era gol. Intestinele şi băşica lui Bakravan se goliră fără voia lui.
- Grăbeşte-te, Ahmed! strigă nervos comandantul plutonului.
- Voia lui Allah, spuse Ahmed.

Îl târî voios pe Bakravan până la stâlpul liber, aflat lângă cel al lui Paknouri, care aiura pierdut în propriul său Iad.
- Deci până la urmă tot n-ai scăpat! Aşa e drept. Am auzit cu toţii minciunile tale. Ai minţit în faţa lui Allah! Te ştim cu toţii, ştim ce-ai făcut, cunoaştem necredinţa ta, ştim că ai încercat chiar să-ţi cumperi calea către Paradis cu daruri date Imamului, Allah să-l apere. De unde ai făcut rost de toţi banii, dacă nu din camătă şi furt?

Salva de gloanţe nu fu deloc precisă. Comandantul plutonului folosi alene revolverul ca să-l reducă la tăcere pe unul dintre condamnaţi, apoi pe Bakravan.
- Nu l-aş fi recunoscut, spuse repezit bărbatul. Asta arată cât de răi şi mincinoşi sunt ziariştii.
- Asta nu-i Hassan Turlak, spuse Ahmed. El vine după aia.

Omul se holbă la el.
- Atunci cine-i ăsta?
- Un negustor din bazar spuse Ahmed. Negustorii din bazar sunt cămătari fără credinţă. Eu ştiu. Ani de zile am lucrat acolo pentru Farazan strângând excremente, ca şi tatăl meu înaintea mea, până când m-am făcut zidar, cu Yusuf. Dar ăsta... Râgâi.
- ...ăsta a fost cel mai bogat cămătar. Nu-mi aduc aminte prea multe de el decât cât de bogat era, da-mi amintesc totul despre femeile lui. Nu şi-a învăţat şi nu şi-a domolit niciodată femeile, care n-au purtat niciodată chador, împăunându-se cu trupul lor. Îmi amintesc totul despre diavoliţa de fii-sa, care trecea pe strada zarafilor din timp în timp, pe jumate goală, cu pielea ca spuma laptelui, cu părul fluturând, cu sânii jucând, cu şoldurile ademenitoare, cea căreia i se zice Şeherazada, care arată aşa cum crez că trebuie s-arate o huruie. Îmi amintesc tot despre ea - şi cum am blestemat-o că mi-a strecurat gânduri

păcătoase în cap, înnebunindu-mă, ca pe toţi ceilalţi ca mine, încercând să ne ispitească...

Îşi scarpină scrotul, simţindu-şi membrul întărindu-se. Allah s-o blesteme pe ea şi pe toate femeile care nu se supun legilor lui Allah şi iscă gânduri păcătoase în noi, împotriva Cuvântului lui Allah. O, Allah, fă aşa ca s-o pot pătrunde, sau fă-mă martir şi du-mă direct în Paradis, ca s-o fac acolo.

- A fost vinovat de toate crimele, spuse, întorcându-se cu spatele.

- Dar... dar a fost condamnat? strigă după el comandantul plutonului.

- Allah 1-a condamnat, sigur că 1-a condamnat. Stâlpul aştepta şi mi-ai spus să mă grăbesc. A fost voia lui Allah! Allah e mare! Allah e mare! Acum am să ţi-l aduc pe Turlak, hulitorul...

Ahmed ridică din umeri.

- A fost voia lui Allah!

CAPITOLUL 28

Lângă Bandar-e Delam; ora 11,58 dimineaţa. Era vremea rugăciunii de amiază şi autobuzul străvechi, şubred şi supraîncărcat se opri pe marginea drumului. Urmând ascultători un mullah, pasager şi el, toţi mahomedanii coborâră, îşi desfăcură covoraşele de rugăciuni şi îşi închinară sufletele lui Allah. Cu excepţia familiei de indieni hinduşi care se temeau că-şi vor pierde locurile, cei mai mulţi dintre ceilalţi pasageri nemahomedani coborâseră şi ei, Tom Lochart printre ei, bucurându-se de ocazia de a-şi dezmorţi picioarele sau de se uşura. Armeni creştini, evrei orientali, o pereche de nomazi kashakai - care, deşi mahomedani, erau scutiţi de un străvechi obicei de obligaţia rugăciunii de amiază, iar femeile lor de portul vălului sau chadorului - doi japonezi şi câţiva arabi creştini, toţi foarte conştienţi de prezenţa singurului european.

Ziua era călduroasă, ceţoasă şi umedă din pricina apropierii de apele Golfului. Tom Lochart se sprijini obosit de capota maşinii, de sub care motorul supraîncălzit lăsa să scape aburi. Îl durea capul, simţea înţepături în încheieturi şi junghiuri în muşchi din pricina marşului său forţat de la Barajul Dez, acum aflat la aproape trei sute de kilometri spre nord, şi a călătoriei

inconfortabile în autobuzul aglomerat, zgomotos, care zdruncina cumplit. Tot drumul de la Afhaz, unde reuşise să ducă cu vorba Gărzile Verzi şi să se urce în autobuz, stătuse înghesuit cu alţi doi inşi pe o banchetă pe care abia era loc pentru doi oameni - unul dintre ei, un tânăr membru al Gărzilor Verzi, ţinându-şi în braţe carabina M 16 laolaltă cu copilul, în timp ce soţia lui, însărcinată, stătea în picioare pe îngustul culoar dintre scaune, printre treizeci de alţi pasageri înghesuiţi într-un spaţiu pentru cincisprezece. Fiecare banchetă era la fel de încărcată cu bărbaţi, femei şi copii de toate vârstele, aerul fetid, glasurile bolborosind într-o mulţime de limbi. Deasupra capului şi sub picioarele lor saci, cutii, boccele şi lăzi pline cu legume sau pui pe jumătate morţi, una sau două capre sfrijite, subalimentate, cu picioarele legate. Portbagajul de pe acoperiş la fel de încărcat. Dar sunt al dracului de norocos că mă aflu aici, se gândi, retrăindu-şi suferinţele, ascultând cu o jumătate de ureche incantaţia adormitoare a Shahadel.

Cu o zi în urmă, la Dez, pe înserat, când auzise elicopterul decolând, ieşise de sub micul ponton binecuvântându-l pe Dumnezeu că scăpase. Apa fusese foarte rece şi tremura, dar culesese de jos pistolul mitralieră, verificase percutorul şi apoi urcase către casă. Uşa era descuiată. În frigiderul care încă zumzăia plăcut, alimentat cu curent electric de la generatorul propriu, găsise mâncare şi băutură. Înăuntrul casei era cald. Îşi scosese hainele şi le uscase pe o sobă electrică, înjurându-i pe Valik şi Seladi, încredinţându-i Satanei.

- Ticăloşii! Ce dracu le-am făcut altceva decât să le salvez afurisitele de capete?

Căldura şi luxul casei erau tentante. Oboseala îl făcea să sufere. Noaptea ce trecuse o petrecuse la Isfahan aproape fără să doarmă. Aş putea dormi, să plec în zori, se gândise. Am o busolă şi cunosc cât de cât drumul. Ocolesc aeroportul Aii Abbasi de care vorbeau, apoi mă îndrept către est până la şoseaua principală Kermanshah-Ahwaz-Abadan. N-ar trebui să am probleme să urc într-un autobuz sau să mă ia cineva cu maşina. Aş putea să plec acum. Luna o să-mi lumineze calea şi, în plus, n-am să fiu prins aici dacă baza trimite vreo patrulă; Aii era şi el neliniştit în privinţa asta, ca şi Seladi. Am fi putut fi zăriţi foarte uşor, foarte uşor, dar oricum, dacă te opreşte cineva, ce le spui?

Se gândise la asta câtă vreme îşi pregătise un brandy cu sifon şi ceva de mâncare. Valik şi ceilalţi deschiseseră două conserve de câte o jumătate de kilogram dintr-un minunat caviar cenuşiu de Beluga şi le lăsaseră nepăsători pe masa din sufragerie, încă pe jumătate pline. Le mâncase cu plăcere. Marşul forţat prin munţi fusese dificil, dar nu atât de rău pe cât se-aşteptase.

Imediat după răsăritul soarelui ajunsese la şoseaua Kermanshah-Ahwaz-Abadan, aproape imediat fusese luat cu maşina de nişte muncitori constructori coreeni care evacuau laminorul pe care-l construiau, sub un contract, la Kermanshah. Era aproape o tradiţie ca străinii sa se ajute între ei la drum. Se îndreptau către aeroportul Abadan, unde li se spusese că îi aştepta un mijloc de transport care să-i ducă pe calea aerului înapoi în Coreea.

- Multe lupte la Kermanshah, îi spuseseră într-o engleză opintită. Toată lumea puşti. Iranienii omoară unul altul. Toţi nebuni, barbari, mai răi ca japonezii!

Îl lăsaseră la autogara din Ahwaz. Ca prin minune, reuşise să ducă cu vorba pe cei de-acolo şi să-şi facă rost de un bilet în următorul autobuz care trecea pe lângă Bandar-e Delam.

Da. Şi-acum? Îşi aminti întunecat cum, după ce aruncase cutiile goale de caviar în grămada de gunoi, se răzgândise şi le luase de-acolo, îngropându-le, apoi se întorsese şi ştersese paharul pe care-l folosise şi chiar clanţa uşii. Ar trebui să te cauţi la cap! Parcă or să se uite după amprente?! Da, dar la vremea aia am crezut că-i mai bine să nu las nici o urmă c-am fost pe-acolo! Eşti nebun! Eşti pe documentele de zbor la Teheran, i-ai luat fără autorizaţie pe Valik şi familia lui, apoi fuga de la Isfahan, ai transportat duşmani ai statului şi i-ai ajutat să evadeze. Va trebui să răspunzi pentru asta, indiferent dacă în faţa SAVAK-ului sau a lui Khomeini! Şi cum o să justifice S-G sau McIver lipsa unui elicopter iranian, care ajunge în Kuweit sau Bagdad, sau unde dracu' o s-ajungă ăsta, şi o să fie anunţat?

Ce încurcătură împuţită!

Da. Şi-apoi mai e Şeherazada...

- Nu-ţi face griji, aga, îi întrerupse cineva gândurile, suntem toţi în mâinde lui Allah.

Mullahul zâmbea uitându-se în sus către el. Era un bărbat tinerel, bărbos şi se urcase în autobuz la Ahwaz cu soţia şi trei copii. Pe umăr purta o carabină.
- Şoferul spune că vorbeşti farsi şi că ești din-Canada, și din Poporul Cărţii.
- Da, da, sunt, aga! răspunse Lochart cu un efort de voinţă.
Rugăciunea se isprăvise şi acum toată lumea se înghesuia în uşa autobuzului.
- Atunci şi dumneata vei merge în Paradis, aşa cum a făgăduit Profetul, dacă vei fi găsit demn de asta. Deşi nu în partea noastră de Paradis. Mullahul zîmbi timid. Iranul va fi primul stat din lume cu adevărat islamic, din vremurile Profetului până azi. Din nou zâmbetul timid. Eşti... eşti prima persoană a Cărţii pe care o întâlnesc sau cu care vorbesc. Ai învăţat să vorbeşti farsi la şcoală?
- Am fost la şcoală, Excelenţă, dar cea mai mare parte a vremii am avut profesori particulari.
Lochart îşi ridică sacul de zbor pe care-l luase cu el pentru mai multă siguranţă şi porni să se aşeze la coadă. Locul său era deja ocupat. Alături de drum se uşurau câţiva pasageri - bărbaţi, femei şi copii.
- Şi Excelenţa lucrează în petrol?
Mullahul se aşeză la coadă lângă el şi imediat oamenii se dădură la o parte ca să-l lase s-o ia înainte. În autobuz, pasagerii începuseră deja să se certe, câţiva strigând la şofer să se grăbească.
- Da, pentru marele vostru IranOil, răspunse Lochart, conştient că cei din apropiere ascultau şi ei, înghiontindu-se ca să ajungă mai aproape, să audă mai bine.
Nu mai ai mult de mers, îşi zise. Aeroportul nu poate să fie la mai mult de câteva mile distanţă. Chiar cu puţin înaintea amiezei zărise pentru câteva clipe un '212 îndreptându-se într-acolo dinspre Golf. Era prea departe ca să-şi poată da seama dacă era civil sau militar, dar se îndrepta în direcţia unde se afla aeroportul. Ar fi grozav să mă-ntâlnesc cu Rudi şi cu ceilalţi, să trag un pui de somn şi...
- Şoferul spunea că ai fost într-o excursie lângă Kermanshah...
- În Luristan, la sud de Kermanshah.
Lochart se concentra. Reluă povestea asupra căreia se hotărâse, aceeaşi pe care o spusese la ghişeul de bilete de la

Ahwaz şi Gărzilor Verzi care vroiseră şi ele să ştie cine era şi ce căuta acolo.
- Am fost într-o excursie pe munţi, în nordul Lunstanului, şi am rămas blocat acolo într-un sat, din pricina unui viscol, o săptămână. Mergeţi la Shiraz?

Acesta era capătul liniei.
- Shiraz e locul unde e moscheea mea şi locul naşterii mele. Vino, o să stăm împreună.

Mullahul se aşeză pe cel mai apropiat loc, lângă un bătrân, puse unul dintre copii pe genunchi şi arma între picioare, lăsându-i lui Lochart un colţ de scaun. Lochart se supuse fără tragere de inimă, nevrând să stea lângă un mullah vorbăreţ şi curios, dar în acelaşi timp recunoscător pentru un loc unde se putea aşeza.

Autobuzul se umplu repede. Oamenii se înghesuiau pe lângă ei, încercând să-şi facă loc sau să ajungă şi mai departe, in spate.
- Ţara domniei tale, Canada, se învecinează cu Marele Satan, nu-i aşa?
- Canada şi America au graniţe comune, spuse Lochart, cu un gust amar în gură. Cea mai mare parte a americanilor sunt din Poporul Cărţii.
- Ah, da, dar mulţi sunt evrei şi zionişti. Şi evreii şi zioniştii şi creştinii sunt împotriva Islamului, duşmani ai Islamului şi deci împotriva lui Allah. Nu-i adevărat că evreii şi zioniştii stăpânesc Marele Satan?
- Dacă vrei să spui America, nu, aga, nu e aşa!
- Dar dacă o spune Imamul, atunci este aşa! Mullahul era foarte încrezător şi binevoitor şi cită din Coran:
- "Căci Allah s-a mâniat pe ei şi se vor chinui de-a pururi". Apoi adăugă: Dacă Imamul...

În celălalt capăt al autobuzului se stârni agitaţie şi se întoarseră într acolo. Zăriră pe unul dintre iranieni smucindu-l furios pe indianul cu turban de pe locul său, ca să-i ia locul. Indianul se forţă să zâmbească şi rămase în picioare. După obicei, primul care se, aşeza avea dreptul să rămână pe loc, netulburat. Avalanşa de glasuri se porni din nou şi-apoi un alt bărbat dintre cei înghesuiţi pe culoar începu să blesteme cu glas tare pe toţi străinii. Era îmbrăcat grosolan, înarmat şi stătea

alături de cei doi japonezi, care se înghesuiau pe o banchetă alături de un bătrân kurd zdrenţăros, şi-i ţintuia cu privirea.
- De ce necredincioşii străini stau jos în timp ce noi stăm în picioare? Cu ajutorul lui Allah, nu mai suntem slugile necredincioşilor! spuse şi mai furios şi îi împunse cu degetul. Mişcaţi-vă!

Nici unul dintre japonezi nu se clinti. Unul dintre ei îşi scoase ochelarii şi îi zâmbi. Omul şovăi şi fu gata să izbucnească, apoi se răzgândi, se întoarse şi răcni la şofer să se grăbească. înainte de a-şi pune ochelarii la loc pe nas, japonezul prinse privirea lui Lochart, mişcă uşor din cap şi-i zâmbi.

Lochart zâmbi la rândul său. La Ahwaz, în timp ce se-nghesuiau cu toţii la autobuz, unul dintre japonezi i se adresase într-o engleză acceptabilă:
- Urmaţi-ne, sir. La orele de vârf, în autobuzele şi trenurile din Tokio e mult mai rău.

Cu mare risipă de politeţuri, cei doi îşi croiră la iuţeală drum și găsiră un loc, iar pentru ei locuri la spatele autobuzului. În timpul opririi de la amiază pălăvrăgiseră puţin, istorisindu-i că erau ingineri la Iran-Toda şi se întorceau din concediu.
- Ah, spuse vesel mullahul, văzând că şoferul se strecura înapoi pe locul său. Acum plecăm, mulţumită lui Allah!

Şoferul porni autobuzul făcând multă tevatură şi acesta o porni, legănându-se, la drum. Strigă:
- Următoarea staţie Bandar-e Delam - dac-o vrea Allah!
-Voia lui Allah!

Mullahul era foarte mulţumit. Îşi întoarse din nou atenţia către Lochart, strigând ca s-acopere zgomotul:
- Aga, ce spuneai despre Marele Satan?

Lochart ţinea ochii închişi, prefăcându-se că nu-l aude. Mullahul îl atinse.
- Ce spuneai, aga, despre Marele-Satan?
- Nu spuneam nimic, aga.
- Ce? Nu te-am auzit!

Lochart păstră o mască politicoasă, conştient de primejdia în care se afla, şi spuse mai tare:
- Nu spuneam nimic, aga. Drumul e foarte obositor, nu-i aşa?! închise din nou ochii. Cred c-am să dorm puţin.

- De ce să nu spui nimic! strigă în jos către el un tânăr ce stătea-n picioare pe culoar. America e vinovată pentru toate necazurile noastre. Dacă n-ar fi fost America, ar fi pace în toată lumea.

Lochart se încăpăţână să-şi ţină ochii închişi şi încercă Să-şi astupe urechile, ştiind că era la capătul răbdării, jumătate din el dorind să aibă pistolul mitralieră sub scurtă, cealaltă jumătate recunoscătoare că se afla în geantă. Mullahul îl scutură de mânecă.

- Înainte de-a adormi, aga, nu eşti de acord că lumea ar arăta mult mai bine fără blestemata de Americă?

Lochart se luptă cu furia din el şi rămase cu ochii închişi. O altă zguduitură mai apăsată, de data asta venind dinspre culoar, şi tânărul îi strigă în ureche:

- Răspunde-i Excelenţei Sale!

Lochart se simţi brusc sătul de toată propaganda antiamericană şi de minciunile pe care i le serveau întruna. Alb de furie, deschise ochii, respinse mâna bărbatului şi explodă în engleză:

- Ei bine, o să-ţi spun, mullahule. Ai face bine să-i mulţumeşti lui Allah că există America, pentru că fără ea acolo, în lumea asta afurisită n-am fi nimic şi-am fi cu toţii într-un afurisit de gulag sau sub pământ - tu, eu, smucitul ăsta si chiar Khomeini.

- Ce?

Îl văzu pe mullah cu gura căscată şi realiză că vorbise în engleză. Puse frâu valului de vorbe şi spuse în farsi, ştiind că n-avea cum să le explice logic:

- Citam din Sfânta Biblie în engleză, spuse, inventând la iuţeală ceva. Rosteam cuvintele spuse de Abraham la mânie. N-a spus Abraham: "răul bântuie pământul sub multe feţe. E datoria credincioşilor să... să se apere de rău, de orice fel de rău, de toate relele". Nu-i aşa?

Mullahul îl privi ciudat şi cită din Coran:

- "Şi Dumnezeu i-a zis lui Abraham: Te voi pune în fruntea noroadelor pământului. Şi Abraham i-a spus: şi a neamului meu. Dumnezeu i-a zis: Supuşii mei nu adăpostesc făcătorii de rele".

- Adevărat, răspunse Lochart. Şi-acum trebuie să mă gândesc la Dumnezeul cel Unic, Dumnezeul lui Abraham a lui Moise şi Iisus şi Mohammed. Fie-i numele lăudat!

Închise ochii. Inima îi bătea cu putere. În orice clipă se aştepta să primească în faţă patul armei tânărului furios sau ca

mullahul să strige, cerând şoferului să oprească autobuzul. Nu se aştepta la îndurare, dar momentul trecu şi-l lăsară cu presupusa sa rugăciune.

Mullahul oftă, lipsa de spaţiu înghesuindu-l în necredincios. Mă întreb cum se roagă un Necredincios fie şi din Poporul Cărţii, îşi zicea. Ce-i spune el lui Allah? Sunt într-adevăr de plâns.

La aeroportul Bandar-e Delam; ora 12,32 după-amiază. Maşina Forţelor Aeriene- Iraniene, cu steagul verde al lui Khomeini fluturând, trecu pe lângă santinelele adormite de la poartă şi trase într-un vârtej de praf în faţa rulotei care-i servea lui Rudi de birou. Din ea coborâră doi ofiţeri în uniforme impecabile şi odată cu ei trei Gărzi Verzi. Rudi Lutz ieşi să întâmpine ofiţerii: un maior şi un căpitan. când îl recunoscu pe căpitan, se lumină la faţă.

- Salut, Hushang! Mă întrebam ce mai faci! Ofiţerul mai în vârstă îl întrerupse furios:

- Sunt maiorul Qazani, contraspionajul aviaţiei. Cum de un elicopter iranian, aflat sub controlul vostru, încearcă să părăsească spaţiul aerian iranian, nerespectând ordinele repetate ale unei patrule de interceptare si dispreţuind complet instrucţiunile controlului de la sol?

Rudi se holbă aiurit la el.

- Nu e în zbor decât unul singur dintre elicopterele mele, pentru un CASEVAC cerut de controlul radar de la Abadan.

- Care-i numărul de înregistrare?

- EP-F1XX. Ce înseamnă toate astea?

- Asta vreau să ştiu!

Maiorul Qazani trecu pe lângă el, intră în rulotă şi se aşeză. Însoţitorii din Gărzile Verzi aşteptară.

- Vino încoace, îl chemă iritat maiorul. Stai jos, căpitane Lutz.

Rudi şovăi, apoi se aşeză la biroul său. Prin câteva găuri de glonţ din peretele din spatele lui se strecurau raze de lumină. Gărzile Verzi şi celălalt ofiţer intrară şi şi închiseră uşa.

- Ce e HXX? Un 206 sau un '212 ? întrebă maiorul.

- E un 206. Ce se...

- Câte '212 ai aici?

- Două: HXX şi HGG. Radarul de la Abadan a autorizat ieri HXX pentru un zbor CASEVAC la Kowiss, să care răniţii în urma unui atac al fedainilor, ieri în zori.

- Da, am auzit despre asta. Şi că aţi dat o mână de ajutor Gărzilor să-i trimită în Iadul pe care-l merită pentru care mii de mulţumiri! EP-HBC e un '212 înregistraţ de S-G ? Rudi şovăi.
- Nu ştiu pe dinafară, domnule maior. Nu am aici evidenţa tuturor aparatelor noastre, dar aş putea afla dacă pot să prind baza noastră de la Kowiss. Radioul e întrerupt de o zi întreagă. Acum, vă rog, o să v-ajut din toate puterile, dar despre ce e vorba?

Maiorul Qazani aprinse o ţigară, îi oferi una lui Rudi care scutură din cap.
- E vorba de un '212 : EP-HBC. Credem că e un JR 212 al S-G cu un număr necunoscut de persoane la bord, care a trecut graniţa în Irak cu puţin înainte de asfinţitul soarelui, ieri-seară, fără nici un fel de aprobare, nesocotind - aşa cum am mai spus - nesocotind ordinele explicite de aterizare date prin radio.
- Nu ştiu nimic de asta!

Mintea lui Rudi lucra febril. Trebuie c-a încercat cineva să fugă, îşi zise.
- Nu e pasărea noastră. Noi nu putem nici măcar să pornim motoarele fără okay-ul controlului de zbor de la Abadan. Este SOP.
- Cum ai explica atunci acest HBC?
- Ar putea fi un aparat Guerney care duce o parte din Personalul lor, sau de la oricare dintre celelalte companii de elicoptere. E foarte greu, uneori imposibil în ultima vreme, să completezi un plan de zbor. Ştiţi cum... ăăă... cât de instabilă a fost activitatea radar în ultimele săptămâni.
- "Instabilă" nu e un cuvânt bun, spuse căpitanul Hushang Abasi.

Era un bărbat foarte chipeş, suplu, cu o mustaţă tunsă scurt, purta ochelari fumurii şi însemnele de armă, aripile, pe uniformă. Tot anul ce trecuse fusese staţionat la Kharg, unde el şi Rudi se cunoscuseră.
- Şi dacă e un aparat S-G?
- Atunci trebuie să existe o explicaţie potrivită. Rudi era bucuros că Hushang trecuse cu bine prin
revoluţie, în special pentru că fusese întotdeauna un critic nestăpânit al mullahilor care se amestecau în guvernare.
- Sunteţi sigur că e un zbor ilegal?
- Sunt sigur că zborurile legale au autorizări de zbor, aparatele ce efectuează zboruri legale se supun regulilor traficului aerian

şi aparatele ce efectuează zboruri legale nu încearcă să se ascundă şi nu trec graniţa în viteză, spuse Hushang, şi sunt aproape sigur că am văzut sigla S-G la prima mea trecere, Rudi.

Ochii lui Rudi se îngustară. Hushank era un foarte bun pilot.

- Ai zburat la interceptare?
- Am condus patrula.

În rulotă se aşternu tăcerea.

- Vă deranjează dacă deschid o fereastră, domnule maior? Fumul îmi dă dureri de cap.

Maiorul spuse nervos:

- Dacă HBC este un elicopter S-G, cineva o să se aleagă cu mai mult decât o durere de cap.

Rudi deschise fereastra.

HBC pare a fi una dintre înregistrările noastre. Ce dracu s-a întâmplat? Parc-am fi sub o vrajă, sub un blestem, în ultimele zile! Mai întâi psihopatul ăla, Zataki, şi uciderea mecanicului nostru, apoi sărmanul Kyabi, apoi atacul din zori al afurisiţilor de fedaini, ieri, cât pe-aci sa ne ucidă şi rănindu-l pe Jon Tyrer. Christoase, sper ca Jon e teafăr şi acum alte necazuri. Se aşeză din nou, simţindu-se foarte obosit.

- Tot ce pot face e să-ntreb.
- Cât de departe în nord operaţi? întrebă maiorul.
- De obicei Ahwaz. Dezful ar fi cam limita noastră extremă.

Interfonul bazei sună. Ridică receptorul şi nu observă privirea pe care şi-o aruncară cei doi piloţi. Era Fowler Joines, mecanicul şef.

- Alo, e-n regulă?
- Da, mulţumesc, fii fără grijă.
- Daca ai nevoie de ajutor, amice, sosim în fugă. Telefonul se închise. Se întoarse către maior, simţindu-se ceva mai bine.

De când îl înfruntase pe Zataki, toţi oamenii săi şi piloţii îl tratau de parcă era însuşi Boierul Gavallan; iar de ieri, de când fuseseră respinşi fedainii, chiar şi komitehul Gărzilor Verzi se purta foarte respectuos cu el - toţi, cu excepţia administratorului bazei, Yemeni, care tot mai încerca să-i facă zile fripte.

- Dezful e la limita extremă. În zbor dus. Odată am zburat...

Se opri. Era cât pe-aci să spună "odată am zburat cu supervizorul de zonă până la Kermanshah". Dar atunci, amintirea felului brutal şi ilogic în care fusese ucis Boss Kyabi se

trezi şi din nou simţi că-l cuprinde greaţa. Văzu că maiorul şi Hushang îl priveau lung;
- Iertaţi-mă. Vroiam să spun, domnule maior, odată am avut un zbor până la Kermanshah. Cu realimentare, după cum ştiţi, suntem foarte mobili.
- Da, căpitane Lutz, da, ştim.
Maiorul strivi mucul ţigării şi aprinse alta.
- Primul ministru Bazargan, desigur cu aprobarea prealabilă a Ayatolahului Khomeini, adăugă el precaut, neavând încredere în Abbasi sau în Gărzile Verzi, care ar fi putut şi ele pe ascuns să înţeleagă engleza, a emis ordine stricte în privinţa tuturor aparatelor de zbor din Iran, în special a elicopterelor. Acum o să chemăm Kowissul.
Intrară în încăperea emiţătorului. Yemeni începu imediat să protesteze că nu poate să aprobe legătura fără Îngăduinţa komitehului local - în care el se numise membru, ca singurul care putea să scrie şi să citească. Unul dintre cei din Gărzile Verzi se pregăti să plece să-i convoace, dar maiorul îl dădu la o parte pe Yemeni şi obţinu ce voia.
Kowissul nu răspunse chemărilor lor.
-Voia lui Allah!
- O să fie mai bine după apusul soarelui, aga! spuse operatorul radio Jahad, în farsi.
- Da, mulţumesc.
- Ce vă trebuie, aga, spuse Yemeni, grosolan, detestând pe cei ce-i încălcaseră atribuţiile, iar uniformele Şahului aproape scoţându-l din minţi. O să fac eu pentru domniile voastre.
- N-am nevoie de tine pentru nimic, fiu de căţea! se răsti maiorul furios şi toată lumea tresări, iar Yemeni înţepeni de spaimă. Dacă-mi faci necazuri, am să te târăsc în faţa tribunalului nostru pentru amestec în treburile primului ministru şi ale lui Khomeini. Ieşi afară!
Yemeni dispăru.
Gărzile Verzi râseră şi unul dintre ei spuse:
- Să-i sparg capul, aga?
- Nu, nu, mulţumesc. Nu-i mai important decât o muscă pe balega unei cămile.
Trase din ţigară învăluindu-se de fum, după care privi gânditor către Rudi. Veştile despre cum îl salvase acest german pe Zataki, cel mai important comandant al Gărzilor

Revoluţionare din zonă, ajunseseră până la baza aeriană. Se ridică şi se duse la fereastră. Afară se vedea maşina lui şi steagul verde al lui Khomeini şi Gărzile Verzi pierzându-şi vremea prin preajmă.

Gunoaie, îşi zise. Fii de căţea. Toţi! N-am scăpat de stăpânirea şi influenţa americanilor şi nu am ajutat la alungarea Şahului ca să lăsăm frânele vieţilor noastre şi minunatele noastre palate unor păduchioşi,oricât de viteji ar fi unii dintre ei.

- Aştepţi aici, Hushang! Am să las două gărzi cu tine! Aşteaptă aici şi ia legătura cu ajutorul lor. Am să trimit maşina după tine.

-Am înţeles!

Aruncându-i din nou o privire dură lui Rudi, maiorul spuse în englezeşte:

- Vreau să ştiu daca HBC este un elicopter S-G, care-i este baza şi cum a ajuns în zona asta şi cine era la bord.

Dădu ordinele necesare şi plecă într-un vârtej de praf.

Hushang trimise gărzile să spună celorlalţi ce se întâmpla. Acum cei doi erau singuri.

- Deci, spuse zâmbind şi întinse mâna. Mă bucur că te văd, Rudi.

Îşi strânseră mâinile călduros.

- Mă întrebam cum... cum te-ai descurcat. Hushang râse.

- Vrei să spui dacă am fost lichidat? O, nu crede toate poveştile alea, Rudi, nu, totul e grozav! când am plecat din Kharg am petrecut o vreme la Dushan Tappeh, apoi am venit aici, la Baza Aeriană Abadan. Rudi aşteptă.

- Şi după asta?

- Şi după asta... Hushang se gândi un moment. Şi după asta, când Şahul a părăsit Iranul, comandantul bazei ne-a aliniat pe toţi până la ultimul şi ne-a spus că el consideră jurământul nostru de credinţă anulat. Toţi ei din armată am jurat credinţă Şahului personal, dar când a plecat, jurămintele noastre par să fi fost cumva repudiate. Comandantul ne-a cerut tuturor - ofiţeri şi auxiliari - să alegem ce vroiam să facem: să rămânem sau ă plecăm. "Dar, a adăugat el la sfârşit, în această unitate transferul de putere către noul guvern legal se va face în ordine". Ni s-au dat douăsprezece ore să hotărâm. Hushang se încruntă. Câţiva au plecat. Cei mai mulţi ofiţeri superiori. Ce-ai fi făcut, Rudi?

- As fi rămas, desigur! Heimat ist immer Heimat!

- Ce?

- Ţara ta rămâne întotdeauna ţara ta.
- Â, da. Da, aşa am zis şi eu. O umbră îi trecu pe faţă. După ce am ales cu toţii, comandantul 1-a chemat pe ayatolahul Ahwazi, şeful ayatolahilor, şi a făcut oficial transferul de putere apoi s-a împuşcat. A lăsat o notă spunând: "Toată viaţa mea l-am servit pe Mohammed Reza Şah, aşa cum tatăl meu 1-a servit pe Reza Şah, tatăl său. Nu pot să servesc mullahi sau politicieni, sau să trăiesc cu mirosul trădării care a cuprins ţara". Rudi şovăi:
- Era vorba de americani?
- Maiorul crede că s-a referit la generali. Unii dintre noi cred că s-a referit la trădarea Islamului.
- De către Khomeini?

Rudi îl văzu pe Hushang privindu-l lung, cu ochi căprui, nevinovaţi, pe o faţă ca cioplită în marmură şi pentru o secundă avu sentimentul stânjenitor că acesta nu mai era prietenul său, ci cineva purtând acelaşi chip, cineva gata să-i întindă o cursă. O cursă pentru ce?
- Un astfel de gând ar însemna trădare, nu?! spuse Hushang.

Era o propoziţie, nu o întrebare şi un fior care îndemna la prudenţă îl străbătu pe Rudi.
- Mi-e teamă pentru Iran, Rudi! Suntem atât de expuşi, atât de preţioşi pentru ambele superputeri, urâţişi invidiaţi de atât de mulţi vecini...
- Ei, dar armatele voastre sunt cele mai mari şi mai bine echipate din zonă. Voi sunteţi puterea în Golf.

Se duse la micul frigider încorporat în perete.
- Ce-ar fi să împărţim o sticlă de bere rece ca gheaţa?
- Nu, mulţumesc!

De obicei o făceau plini de desfătare.
-Ţii regim?

Celălalt scutură din cap şi zâmbi ciudat.
- Nu, m-am lăsat. E darul meu pentru noul regim.
- Atunci o să bem ceai, ca pe vremuri, spuse Rudi fără să schimbe tonul vocii.

Intră în bucătărie şi puse ceainicul pe foc, dar se gândea: Hushang s-a schimbat, într-adevăr, dar dacă ai fi în locul lui şi tu te-ai fi schimbat. Lumea lui e cu dosu-n sus, ca Germania de Vest şi Germania de Est, dar nu-i chiar aşa de rău.
- Ce face Aii? întrebă.

Aii era fratele mai în virată a lui Hushang, pe care acesta-l adora, pilot de elicopter, pe care Rudi nu-l întâlnise niciodată, dar despre care Hushang vorbea întotdeauna, râzându-şi de legendarele sale aventuri şi cuceriri de la Teheran, Paris şi Roma - în vremurile vechi, minunatele vremuri vechi, îşi zise, poate prea emfatic.

- Aii cel Mare se simte minunat şi el, spuse Hushang cu un zâmbet de încântare.

Chiar înainte de plecarea Şahului ei discutaseră în taină ce alegere ar fi fost bine să facă şi căzuseră de acord că, orice s-ar fi întâmplat, aveau să rămână: "Suntem încă armă de elită, o să putem pleca şi de aici înainte în Europa". Zâmbi mândru de fratele său. Nu era invidios pe succesele lui, dar şi-ar fi dorit să poată avea măcar a zecea parte din ele. Dar va trebui s-o lase mai moale acum, cel puţin cât o să fie-n Iran.

Ceainicul începu să clocotească. Rudi pregăti ceaiul.

- Te superi dacă te-ntreb despre HBC?

Trase cu ochiul pe uşă în cealaltă încăpere. Prietenul lui îl privea.

- E-n regulă?

- Ce vrei să ştii?

- Ce s-a-ntîmplat?

După o pauză, Hushang începu:

- Eram comandantul patrulei de alarmă. Am decolat la alarmă şi ni s-a spus să interceptăm un elicopter care fusese zărit încercând să se strecoare în zona noastră. S-a dovedit a fi unul civil, ascunzându-se printre pereţii văilor din preajma localităţii Dezful. Nu răspundea chemărilor radio in farsi sau în engleză. Am aşteptat, ţinându-ne de el. Odată ajuns la loc deschis, am tras o rafală de avertisment şi atunci am crezut că recunosc emblema S-G. Dar n-a ţinut deloc cont de mine. Pur şi simplu-s-a depărtat de graniţă şi-a băgat cărbuni. Colegul meu a tras şi el, dar aparatul a continuat să se ferească.

Ochii lui Hushang se îngustară la amintirea excitării de care fusese cuprins. Vânător şi vânat. Pentru prima dată atunci. Avea urechile pline de dulcele ţipăt al reactoarelor sale, zgomotul paraziţilor radio şi ordinul "Armaţi rachetele!". Mâinile şi degetele supunându-se, apăsând declanşatorul, racheta ratând prima dată când elicopterul executase o piruetă, săgetând într-o parte şi-n cealaltă, ager ca o libelulă, colegul

său trăgând şi el şi ratând cu o fracţiune, rachetele nefiind cu detectoare de căldură. Altă ratare. Ajunseseră dincolo de graniţă. Dincolo de graniţă erau scăpaţi, dar nu şi de mine, de pedeapsă, aşa că am mers mai departe, cu tunurile străfulgerând, cu imaginea chipurilor la hublourile cabinei şi a globului de foc în care se dizolvase... când am ieşit din întoarcerea în care mă strivea acceleraţia şi m-am uitat din nou, dispăruse. Rămăsese doar un bulgăre de fum şi plăcerea.

- L-am turtit! spuse. L-am dat jos!

Rudi se întoarse ca să-şi ascundă tremurul. Presupusese că HBC scăpase, oricine ar fi pilotat.

- N-au fost... supravieţuitori?

- Nu, Rudi. A explodat.

Se strădui să-şi păstreze vocea calmă şi profesională.

- A fost... a fost prima mea ţintă. N-am gândit niciodată că avea să fie atât de dificil.

N-a fost un adversar prea grozav, se gândi Rudi înfuriat şi dezgustat. Rachete şi tunuri împotriva a nimic, dar presupun că ordinele sunt ordine şi HBC era pe picior greşit, oricine îl pilota, oricine ar fi fost la bord. Ar fi trebuit să se oprească. Eu m-aş fi oprit. Oare?! Şi dac-aş fi fost pilotul avionului de vânătoare şi eram în Germania, iar elicopterul ar fi zburat către graniţa inamică cu Dumnezeu ştie cine la bord şi eu aş fi primit ordine să-Aşteaptă o clipă! Hushang a făcut-o în spaţiul aerian irakian? Ei bine, n-am să-l întreb. Hushang nu mi-ar spune dac-a făcut-o, sunt la fel de sigur cum sunt că Allah nu vorbeşte cu Khomeini - eu n-aş face-o.

Mohorât, turnă din ceainicul de tablă în cel de porţelan şi-şi aduse aminte de celălalt ceainic de fier, din copilărie, apoi trase cu coada ochiului pe fereastră. Un vechi autobuz oprise pe drumul din afara aeroportul. Văzu coborând din el un bărbat înalt. Pentru moment nu-şi dădu seama cine e, apoi, cu un oftat de bucurie, îl recunoscu şi spuse repezit:

- Iartă-mă un moment.

Se întâlniră la poartă. Gărzile Verzi îi priveau curioase.

-Tom! Wiegehts? Ce mai faci? Ce dracu cauţi aici? De ce nu mi-ai spus că vii? Ce mai e pe la Zagros? Ce face Jean-Luc?

Era atât de bucuros, că nu observă oboseala lui Lochart sau starea hainelor sale - prăfuite, rupte şi murdare de drum.

- O grămadă de istorisit, Rudi, spuse Lochart. O grămadă! Dar sunt rupt. Am mare nevoie de nişte ceai şi de ceva somn. Okay?
- Desigur! Rudi îi zâmbi larg. Desigur! Haide! Am să deschid ultima şi cea mai secretă sticlă de whisky, cea pe care mă prefăceam chiar faţă de mine însumi că n-o am şi o să....
Atunci observă starea prietenului său şi zîmbetul îi dispăru.
- Ce dracu ţi s-a-ntâmplat? Arăţi de parc-ai fi fost târât prin tufişuri!

Observă imperceptibila mişcare din ochi a lui Lochart către gărzile care stăteau în apropiere, ascultând.
- Nimic, Rudi. Absolut nimic. Mai întâi o baie. Da?
- Sigur... Da, desigur. Tu... ăăă... poţi să foloseşti rulota mea.

Deosebit de tulburat, porni alături de Lochart către aeroport. Nu-l văzuse niciodată atât de bătrân şi de încet. Părea tulburat, de parcă ar fi avut o aterizare forţată. Lângă hangar îl zări pe Yemeni iscodindu-i pe fereastra biroului. Powler Joines şi celălalt mecanic se opriseră din lucru şi porniseră către ei. Atunci, la capătul celălalt al bazei, îl văzu pe Hushang ieşind pe scările rulotei sale şi capul păru să-i explodeze.
- O, Christoase, spuse rămânând cu gura căscată. Nu HBC!

Lochart se opri brusc, culorile dispărându-i din obraji.
- Cum dracu ai aflat de asta?
- Da a zis că HBC a fost doborât! Doborât! Cum ai scăpat? Cum?
- Doborât?

Lochart se cutremură.
- Iisuse! Cine, cine a spus asta?

Reflexele îl ajutară pe Rudi şi, fără să pară un gest anume, întoarse spatele către Hushang. "Ofiţerul iranian din uşă. Nu te uita, pentru Dumnezeu! El a condus patrula de interceptare - F 14. El i-a doborât."

Îşi puse un zâmbet îngheţat pe faţă, îl înşfacă pe Lochart de mână şi, din nou încercând să nu se trădeze, îl trase cu forţa către cea mai apropiată rulotă.
- Poţi să te culci în rulota lui Jon Tyrer, spuse cu jovialitate forţată şi în clipa în care închise uşa în spatele lui îi şopti grăbit: Hushang a spus c-a doborît HBC lângă graniţa irakiană, înainte de apus, ieri. L-a distrus complet. Cum ai scăpat, cine era la bord? Repede! Spune-mi ce s-a-ntâmplat, repede!
- Eu... n-am zburat pe ultima bucată. Nu eram în el, spuse Lochart, încercând să-şi pună mintea în funcţiune şi păstrând la

rândul său glasul coborât, pentru că pereţii rulotei erau foarte subţiri. M-au lăsat la Barajul Dez. Am venit pe jos.
- Barajul Dez? Ce dracu făceai acolo? Cine te-a lăsat?
Lochart şovăi. Totul se întâmpla atât de repede...
- Nu ştiu dacă ar trebui... ar trebui să....
- Pentru Dumnezeu, au venit după HBC! Trebuie să facem ceva, repede! Cine-l pilota? Cine era la bord?
-Toţi iranieni fugind din Iran. Toţi piloţi din Isfahan. Generalul Seladi, colonei şi maiori din Isfahan, nu le ştiu numele, generalul Valik şi soţia şi ... Lochart se căzni să rostească... Şi cei doi copii.
Rudi era uluit. Auzise despre Annoush şi cei doi copii şi-l întâlnise pe Valik de câteva ori.
-Asta-i groaznic! Groaznic! Ce dracu o să le zic?
- Ce? Despre ce?
Cuvintele se rostogoliră singure.
- Maiorul Qazani şi Hushang - au venit abia acum o juma' de oră. Maiorul abia a plecat, da mi s-a ordonat să-l găsesc pe HBC, unde are baza şi cine era la bord. Mi s-a ordonat să chem Kowissul şi să aflu şi Hushang o să asculte şi nu-i un prost. Nu e prost deloc. Şi e sigur că a văzut semnele S-G mai înainte de a-l face bucăţele. Kowissul o să trebuiască să spună că-i pasărea noastră, așa c-o să cheme Teheranul şi cu asta s-a sfârşit.
Lochart se aşeză prostit pe una dintre cuşete.
- I-am prevenit! I-am prevenit să aştepte până la lăsarea nopţii! Ce dracu am să fac?
O bătaie în uşă. Îngheţară.
- Skipper, eu sunt, Fowler. Ţi-am adus ceva ceai. M-am gândit că lui Tom i-ar prinde bine.
- Mulţumesc! Aşteaptă o clipă, Fowler, spuse, apoi coborî vocea. Tom, ce povestim? Te-ai gândit la ceva?
- Cel mai bun lucru care mi-a trecut prin cap a fost că mă întorc de la o vacanţă în munţi, în Luristan, la sud de Kermanshah. Am fost prins într-un sat de o ninsoare, aproape o săptămână, şi până la urmă am luat-o pe jos.
- Asta-i bine! Unde ţi-e baza? Lochart ridică din umeri.
- Zagros.
- Bine! Ţi-a cerut cineva actele de identitate până acum?
- Da. Vânzătorul de tichete la Ahwaz şi nişte Gărzi Verzi.
- Sheisse!

Rudi deschise uşa. Fowler Joines aduse tava cu ceştile de ceai.
- Ce faci, Tom? spuse el cu zâmbetul său fără dinţi.
- Mă bucur să te văd, Fowler! Tot mai înjuri?
- Nu așa rău ca Jordon Porcărie. Ce face vechiul meu camarad?
Oboseala îl învălui pe Lochart şi se lăsă pe spate, sprijinindu-se de perete. Zagros şi Jordon Porcărie, Rodrigues, Jean-Luc, Scot Gavallan si ceilalţi, păreau atât de departe.
- Încă poartă pălăria! spuse cu mare efort.
Acceptă ceaiul recunoscător şi-l înghiţi. Fierbinte, gros, dens, cu lapte dulce condensat, cea mai mare găselniţă din lume.
Ce-a zis Rudi? S-o şterg? Nu pot, se gândi cufundându-se în somn, nu fără Şeherazada.
Rudi termină de istorisit lui Fowler povestea inventată de Lochart.
-Împrăştie vestea.
Mecanicul clipi.
- O excursie pe munte? Tom Lochart? El, pe picioare? Cu ştii tu cine în afurisitul de Teheran? Te-ai ţicnit, Rudi bătrâne?!
Rudi îl privi lung.
- Cum spui, amice.
Fowler se întoarse să vorbească cu Lochart, dar acesta adormise deja, cu chipul tras de istovire.
- Mamă, e...
Ochii săi albaştri, vicleni, aşezaţi adânc pe faţa săpată de riduri, se întoarseră către Rudi.
- Am să împrăştii vestea asta de parc-ar fi afurisita de Facere însăşi.
Plecă. Chiar înainte ca uşa să se închidă, Rudi prinse imaginea lui Hushang aşteptând lângă Tyrer şi-i păru rău că-l lăsase acolo, singur, atâta vreme. Se uită din nou scurt la Lochart. Săracul Tom! Ce dracu făcea-n Isfahan? Dumnezeule, ce încurcătură! Ce dracu să fac acum? Luă grijuliu ceaşca din mâinile lui Lochart, dar canadianul se trezi speriat.
Pentru moment, Lochart nu-şi dădu seama unde se află, dacă e treaz sau visează. Inima-i bătea, o durere de cap îi întuneca vederea şi se închipuia înapoi la baraj, pe marginea apei, cu Rudi stând cu spatele la lumină, exact ca Aii, el neştiind

dacă să se arunce asupra lui sau să rişte să sară în apă, vrând să strige "Nu trage! Nu trage!..."
- Christoase, am crezut că erai Aii, gâfâi. Iartă-mă! Acum mi-e mai bine. Nu te-ngrijora!
- Aii?
- Pilotul... Pilotul de pe HBC. Aii Abbasi! Vroia să mă ucidă.

Pe jumătate adormit, Lochart îi istorisi ce se întâmplase. Atunci băgă de seamă că Rudi devenise alb ca varul.
- Ce s-a-ntîmplat?

Rudi arătă cu degetul mare spre uşă:
- Acela-i fratele lui, Hushang Abbasi. El e cel care a doborât HBC.

CAPITOLUL 29

Teheran; ora 4,17 după-amiază. Amândoi bărbaţii priveau nemişcaţi, încordaţi şi nervoşi aparatul telex din biroul S-G aflat la ultimul etaj.
- Dă-i drumul, pentru Dumnezeu! murmură McIver şi aruncă din nou o privire iute pe ceas.

Avionul trebuia să sosească la cinci treizeci.
- Va trebui să plecăm în curând, Andy. Niciodată nu ştii cum e cu circulaţia.

Gavallan se legăna absent într-un vechi balansoar ce scârţâia pe la încheieturi.
- Da, dar Genny n-a ajuns încă. Imediat ce soseşte, plecăm şi noi. În cel mai rău caz pot să chem Aberdeenul de la Al Shargaz.
- Dacă Johnny Hogg trece prin zona Kish şi Isfahan şi aprobarea rămâne în vigoare la Teheran.
- De data asta o să sosească! Am o presimţire că mullahul nostru Tehrani vrea într-adevăr ochelari noi. Sper din tot sufletul că Johnny i-a adus.
- Şi eu.

Era prima zi în care komitehul îngăduise vreunui străin să se întoarcă în clădire. Cea mai mare parte, a dimineţii fusese petrecută curăţind şi pornind generatorul care, desigur, rămăsese fără combustibil. Aproape imediat telexul începuse să clănţăne, trezindu-se la viaţă: "Urgent! Vă rugăm confirmaţi că telexul funcţionează şi informaţi pe domnul McIver că am un mesaj Avisyard pentru şefu. E încă în Teheran?" Telexul era de

la Elisabeth Chang, din Aberdeen. Avisyard era codul companiei, rareori folosit, însemnând un mesaj strict secret, doar pentru McIver, care trebuia să fie prezent personal la aparat. Îi trebuiseră trei încercări ca să contacteze Aberdeenul.
- Până acum n-am pierdut nici o pasăre, spuse Gavallan ca un fel de rugăciune interioară.
- Şi eu mă gândeam la asta. McIver îşi mişcă umerii.
- Ai vreo idee ce-ar putea să merite un Avisyard?
- Nu.
Gavallan îşi ascunse tristeţea, gândindu-se la adevăratul Avisyard, castelul Avisyard unde-şi petrecuse atâţia ani fericiţi cu Kathy, care sugerase codul. Nu te gândi la Kathy acum. Nu acum!
- Urăsc afurisitele astea de telexuri, întotdeauna încurcă treburile, spunea McIver.
Îşi simţea stomacul arzând, în cea mai mare parte din pricina scandalului pe care i-l făcuse cu o noapte în urmă Genny, când insistase ca ea să se urce în avionul de astăzi şi totodată şi pentru că nu primise încă nici o veste de la Lochart. Pe lângă asta, din nou nici unul dintre salariaţii iranieni al biroului nu se prezentase la lucru, în afara piloţilor care sosiseră în dimineaţa aceea. McIver îi trimisese pe toţi înapoi, cu excepţia lui Petikin, pe care îl păstrase de serviciu.
Nogger Lane trecuse pe acolo în jurul prânzului, raportând că zborul său cu mullahul Tehrani, şase Gărzi Verzi şi cinci femei decursese bine.
- Cred că prietenul nostru mullahul mai vrea un zbor mâine. Te aşteaptă la cinci şi un sfert fix la aeroport.
- E-n regulă, Nogger. Schimbă-l pe Charlie.
- Haide, Mac, bătrine, am lucrat din greu toată ziua, peste normă, şi Paula e încă în oraş!
- O ştiu prea bine, bătrâne, şi după cum se prezintă lucrurile, o să fie aici toată săptămâna. Îl înlocuieşti pe Charlie, îţi aşezi codiţa fierbinte pe scăunel, aduci toate registrele de zbor la zi, şi dacă mai scoţi un cuvânt te mut la dracu-n praznic în Nigeria!
Şi se puseseră pe aşteptat, ştiind prea bine că telexurile trebuiau să treacă o parte a drumului lor prin liniile telefonice obişnuite.
- Al dracului de multe fire de-aici până la Aberdeen! mirii McIver.
Gavallan repetă:

- Imediat ce soseşte Genny, plecăm! O să m-asigur că e-n siguranţă în Al Shargaz înainte de a pleca spre casă. Ai dreptul să ceri asta.
- Ştiu, şi eu şi tu şi tot Iranul ştie, da ea se pare că n-a aflat încă.
- Femeile! spuse Gavallan diplomatic. Mai pot face şi altceva?
- Nu cred. Faptul că i-ai stors puţin pe cei doi parteneri care ne-au rămas a însemnat tare mult.

Gavallan dăduse de ei: Mohammed Siamanki şi Turiz Bakhtiar - un nume comun în Iran printre cei bogaţi şi puternici din numerosul trib Bakhtiar, în care fostul prim-ministru era unul dintre şefi. Gavallan îi smulsese cinci milioane de riali în numerar, cu puţin peste şaizeci de mii de dolari, o nimica toată faţă de ceea ce le datorau partenerii, şi făgăduiala unor alte sume săptămânale în schimbul unei promisiuni şi a unei chitanţe scrise, că acestea le vor fi rambursate în mână în afara ţării - dacă va-fi nevoie - şi locuri în avion - dacă avea să fie nevoie.

- E-n regulă, dar unde-i Valik? Cum dau de el? întrebase Gavallan, prefăcându-se că nu ştie nimic de fuga acestuia.
- Ţi-am mai spus o dată: e-n vacanţă cu familia! îi răspunsese Siamanki, grosolan şi arogant ca-ntotdeauna. O să te contacteze la Londra sau Aberdeen. De mult trebuia discutată problema fondului nostru de la Bahamas...
- Fondului nostru comun, dragul meu asociat! Şi mai e problema celor aproape patru milioane de dolari pe care ni-i datoraţi pentru lucrări deja încheiate, în afara plăţii ratelor pentru aparatele noastre, de multă vreme restante.
- Dacă băncile ar fi fost deschise, aţi fi avut banii! Nu-i vina noastră că împuţiţii de aliaţi ai Şahului l-au ruinat pe el şi Iranul. Noi n-avem nici o vină pentru nici una dintre catastrofele astea! Nici una! cât despre bani, n-am plătit şi în trecut?
- Da. De obicei cu şase luni întârziere, însă ai dreptate, dragul meu prieten, până la urmă ne-am smuls partea noastră. Dar dacă toate societăţile mixte sunt suspendate, după cum mi-a spus mullahul Tehrani, cum o să mai activăm de-aici înainte?
- Unele societăţi mixte, nu toate - informaţia ta e exagerată şi incorectă, Gavallan. Am fost anunţaţi să trecem la activitatea normală cât mai curând cu putinţă. Echipele pot pleca imediat ce schimbul lor soseşte aici. Producţia câmpurilor petroliere trebuie să revină din nou la capacitatea maximă. N-or să fie nici

un fel de probleme. Dar, ca să evităm orice fel de necazuri, am reînnoit încă o dată contractul de asociere. Mâine, ilustrul meu văr, ministrul de finanţe Aii Kia, se alătură consiliului...
- Stai o clipă! Eu trebuie să aprob, în prealabil, orice schimbare a consiliului de conducere...
- Ai avut puterea asta, dar consiliul a votat modificarea acestei clauze. Dacă vrei să faci o contestaţie, poţi s-o prezinţi la următoarea întâlnire la Londra, dar în circumstanţele actuale această schimbare e necesară şi rezonabilă. Ministrul Kia ne-a asigurat că o să fim omişi de pe listă. Bineînţeles că procentajul şi comisioanele ministrului Kia vor fi scăzute din partea voastră!
Încercând să găsească o cale să iasă din încurcătură, Gavallan se strădui să nu privească telexul, dar era foarte greu.
- Acum totul pare în regulă, peste o clipă totul se impune.
- Da. Da, Andy, aşa e. Talbot a pus capac la toate, astăzi.
În dimineaţa aceea, devreme, avuseseră o scurtă întâlnire cu Talbot.
- O, da, bătrâne, societăţile mixte sunt sigur persona nongrata acum îmi pare rău, le spusese sec. Cei de sus au hotărât să suspende complet activitatea societăţilor mixte până Ia noi instrucţiuni, deşi ce instrucţiuni şi de la cine, nu au specificat. Sau cine-sunt "Cei de sus". Presupunem că decretul olimpian este de la dragul şi vechiul Komiteh Revoluţionar, oricine ar fi ăştia. Pe cealaltă faţă a monezii, bătrâne, ayatolahul şi primul ministru Bazargan au declarat amândoi că toate datoriile străine vor fi onorate. Sigur că Khomeini e mai presus de Bazargan şi emite contraordine, Bazargan emite instrucţiuni pe care Komitehul Revoluţionar le modifică. Komitehurile locale sunt compuse din cetăţeni vigilenţi care consideră propriile lor versiuni ale legii ca inspirate de Dumnezeu şi nici unul dintre ştrengarii ăştia n-a predat încă măcar o armă. Închisorile se umplu frumuşel ochi, capetele se rostogolesc - şi totul are un destul de străvechi şi plicticos aer familiar, bătrâne, şi mai degrabă sugerează că ar trebui cu toţii să ne retragem la Margate pentru o vreme.
- Vorbeşti serios?
- Sfatul nostru de a evacua întreg personalul neesenţial încă e valabil - din momentul în care se redeschide aeroportul, ceea ce numai Dumnezeu ştie când se va întâmpla, dar s-a promis pentru sâmbătă. Am obţinut cooperarea BA şi am închiriat un

'747. cât despre ilustrul Aii Kia, e un oficial neînsemnat, foarte neînsemnat, într-adevăr, fără nici un fel de putere, un un bun prieten după cum bate vântul. Apropo, am auzit de curând că ambasadorul Statelor Unite la Kabul a fost răpit de fundamentalişti şiiţi mujhadini, anticomunişti, care au încercat să îl schimbe pentru alţi mujhadini arestaţi de guvernul prosovietic în încăierarea care a urmat, a fost omorât. Lucrurile se încing destul de drăgălaş!

Telexul păcăni, atenţia se încorda, dar maşina nu porni. Amândoi înjurară.

- Imediat ce-ajung la Al Shargaz pot să telefonez la birou şi să aflu care-i problema.

Gavallan se întoarse către uşă când aceasta se deschise. Spre surpriza lui, era Erikki. Ar fi trebuit să se întâlnească cu el şi Azadeh la aeroport. Erikki zâmbea cu zâmbetul său obişnuit, dar în spatele lui nu era nici un pic de lumină.

- Hello, şefu! Salut, Mac!

- Salut, Erikki! Ce-i nou? McIver îl privi cercetător.

- O uşoară schimbare a planului. Noi... ăăă... ei bine, Azadeh şi cu mine ne întoarcem mai întâi la Tabriz.

Cu o seară în urmă, Gavallan sugerase ca Erikki şi Azadeh să plece imediat: "O să găsim pe cineva să-ţi ţină locul. Ce-ar fi să vii cu mine, mâine? S-ar putea să-i facem rost de documente lui Azadeh la Londra".

- De ce schimbarea asta, Erikki? S-a răzgândit Azadeh să plece din Iran fără documente?

- Nu. Cu o oră în urmă am primit un mesaj de la tatăl ei. Uite, citeşte-l şi tu!

Erikki îi dădu lui Gavallan, care îl citi odată cu McIver. Nota, scrisă de mână, spunea: "De la Abdullah Han către căpitanul Yokkonen. E nevoie ca fiica mea să se întoarcă imediat aici şi îţi cer să-i acorzi îngăduinţa". Era semnată "Abdullah Han". Mesajul era repetat în farsi pe cealaltă parte.

- Eşti sigur că e scrisul lui? întrebă Gavallan.

- Azadeh e sigură. Şi ea-l cunoaşte şi pe mesager, adăugă Erikki. Mesagerul nu ne-a spus nimic altceva decât că se duc lupte acolo.

- Pe şosea e exclus.

McIver se întoarse spre Gavallan.

- Poate mullahul nostru, Tehrani, să-i dea o autorizare lui Erikki? După cum spunea Nogger, se dădea Mălai-Mare după călătoria sa de azi-dimineaţă. Am putea să montăm nişte rezervoare suplimentare pe un 206, cel al lui Charlie. Erikki ar putea să îl piloteze. Poate cu Nogger sau unul dintre ceilalţi - ca să-l aducă înapoi.
- Erikki, știi ce risc îți asumi? spuse Gavallan.
-Da.

Încă nu le spusese despre morţi.
- Te-ai gândit la toate - la toate? Rakoczy, bariera de la şosea, Azadeh.... Am putea s-o trimitem pe Azadeh singură şi ai putea să pleci cu avionul de azi, iar noi ţi-am expedia-o cu zborul de sâmbătă.
- Haide, şefu, n-ai face niciodată asta şi nici eu n-aş putea s-o părăsesc.
- Sigur, dar trebuia zis. E-n regulă, Erikki, ocupă-te de rezervoarele suplimentare, noi o să-ncercăm să obţinem aprobarea. Vă sugerez să vă-ntoarceţi amândoi la Teheran cât mai repede cu putinţă ca să prindeţi avionul de sâmbătă - amândoi. S-ar putea să fie foarte înţelept pentru tine să te transferi şi să încerci în altă parte: Australia, Singapore, poate, sau Aberdeen. Dar acolo s-ar putea să fie prea frig pentru Azadeh. Te rog să-mi spui!

Gavallan îi întinse vesel mâna.
- Tabriz fericit, ei?
- Mulţumesc. Erikki ezită. Veşti de la Tom Lochart?
- Nu, nu încă! încă nu pot prinde Kowissul sau Ban-dar-e Delamul. De ce, Şeherazada a început să se neliniştească?
- Mai rău: tatăl ei e-n închisoarea Evin şi...
- Iisuse Christoase! explodă McIver. Gavallan era la fel de surprins, cunoscând zvonurile despre arestări şi plutoane de execuţie.
- Pentru ce?
- "Să răspundă la întrebări" în faţa unui komiteh. Nimeni nu ştie pentru ce sau cât de mult o să fie reţinut.

Gavallan spuse nesigur:
- Ei bine, dacă-i numai pentru întrebări... Ce s-a întâmplat, Erikki?
- Şeherazada a venit acum o jumătate de ora acasă, scăldată în lacrimi. Noaptea trecută, după cină, când s-a întors la casa

părinţilor ei, se deschiseseră porţile iadului. Se pare că nişte Gărzi Verzi au venit în bazar, l-au înşfăcat pe Emir Paknouri - îţi aduci aminte, fostul ei soţ - pentru crime împotriva Islamului şi i-au ordonat lui Bakravan să se prezinte în zori ca să răspundă la nişte întrebări. Pentru care motiv, nimeni nu ştie! Erikki oftă. Au mers cu el la închisoare în dimineaţa asta, ea, mama ei, surorile şi fratele. Au ajuns acolo chiar după ivirea zorilor şi-au aşteptat, şi-au aşteptat şi încă ar mai fi aşteptat şi acum dacă, în jur de două după-amiază, Gărzile Verzi care făceau de pază acolo nu le-ar fi spus s-o şteargă. Se lăsă o tăcere adâncă. Tot Erikki o sparse.
- Mac, încearcă la Kowiss. Spune-le să ia legătura cu Bandar-e Delam. Tom ar trebui să fie informat despre tatăl Şeherazadei. Observă privirea dintre cei doi. Ce-i cu Tom?
- E pe un charter către Bandar-e Delam.
- Da, mi-ai spus asta, Mac. Mi-a zis şi Şeherazada. Tom i-a spus c-o să se-ntoarcă în câteva zile.
Erikki aşteptă. Gavallan se mulţumi să privească în jos.
- Ei bine, spuse Erikki. Trebuie să aveţi un motiv serios...
- Cred că da, spuse Gavallan.
- Amândoi, el şi McIver, erau convinşi că Tom Lochart nu s-ar fi dus de bunăvoie în Kuweit, oricum ar fi încercat Valik să-l mituiască şi amândoi se temeau la fel de mult că fusese forţat.
- E-n regulă, tu eşti şeful! Bine, am şters-o. Iartă-mă c-am adus veşti proaste, dar credeam că-i mai bine să ştiţi. Zâmbi forţat. Şeherazada nu prea e-n formă. Ne vedem la Al Shargaz!
- Cu cât mai devreme, cu atât mai bine, Erikki! McIver spuse:
- Dacă dai de Gen, nu pomeni de tatăl Şeherazadei, da?
- Sigur.
După ce Erikki plecă, McIver spuse:
- Bakravan e un bazaari destul de important ca să-l aresteze aşa, pe fugă.
- Aşa e.
După o pauză, Gavallan reluă:
- Sper din tot sufletul că Erikki nu se vâră în vreo capcană. Mesajul ăla pute puţin. Puţin mai mult.
Clănţănitul telexului îi făcu pe-amândoi să tresară. Citiră mesajul linie cu linie, pe măsură ce ieşea din aparat. Gavallan începu să înjure şi continuă să înjure până când aparatul se opri.
- Blestemat fie Imperial Helicopters!

Smulse hârtia din aparat. Mac trimise apelul lor pe linie şi "Aşteaptă Unu". Gavallan reciti textul. Era tot din partea lui Liz Chang. "Dragă şefule, am încercat să dăm de dumneata ceas de ceas descind am auzit de la Johnny Hogg că ai rămas la Teheran. Îmi pare rău că-ţi aduc veşti proaste, dar luni, dis-de-dimineaţă, Imperial Air şi Imperial Helicopters au anunţat împreună "noi aranjamente financiare ca să îmbunătăţească competitivitatea lor în Marea Nordului". IH a căpătat permisiunea să subscrie 17,1 milioane de lire sterline din fondul public şi li s-au anulat alte 48 de milioane din datoria de 68 de milioane printr-un transfer de hârtii către firma mamă, în locul datoriei. Am fost anunţaţi în secret că 18 din cele 19 contracte ale noastre cu feluritele companii din Marea Nordului, care urmau să fie reînnoite, au fost oferite lui IH sub costurile reale. Thurston Dell, de la ExTex, are nevoie urgentă să stea de vorbă cu dumneata. Operaţiile noastre din Nigeria an urgentă nevoie de trei, repet trei '212; poţi să le obţii din rezervele din Iran? Presupun că astăzi ai să te duci cu John Hogg lam Al Shargaz ori Dubai. Te rog, răspunde-mi. Mac, dacă înălţimea Sa a plecat deja, te rog răspunde-mi. Salutări lui Genny."

- Am dat de belea! spuse Gavallan. Ăsta-i jaf la drumul mare pe banii contribuabililor!

- Atunci... atunci să-i dăm în judecată! spuse nervos McIver, neplăcut impresionat de culoarea chipului lui Gavallan. Concurenţă neloială!

- Nu pot, pentru Dumnezeu! Apoi, şi mai tare şi mai supărat: Dacă guvernul nu urlă, n-am ce dracului face! Dacă nu trebuie să-şi plătească datoriile ori să fixeze costuri mult sub ale noastre! Dew neh loh moh cu Calaghan şi ciumeţii lui!

- Haide, Andy, n-or fi toţi ciumeţi!

- Ştiu asta, pentru Dumnezeu! urlă Gavallan. Dar mi se pare drept!

Apoi sufletul său bun domoli mânia şi începu să râdă, deşi inima îi bătea cu putere.

- Afurisit guvern! adăugă amar. Habar n-au pe ce lume sunt!

McIver îşi simţea mâinile tremurând.

- Christoase, Andy, credeam c-o să ţi se spargă vreun vas de sânge!

Înţelegea foarte bine implicaţiile telexului: toţi banii lui erau băgaţi în acţiunile S-G.

- Optsprezece contracte din nouăsprezece? Asta ştirbeşte zdravăn operaţiile noastre din Marea Nordului.
- Ştirbeşte peste tot. Cu scutirea de datorie aşa de mare, IH poate să ceară mai puţin decât noi oriunde în lume. Şi Thurston voia să-l sun urgent? Asta trebuie să însemne că ExTex o să dea înapoi, în cel mai bun caz o să renegocieze din pricina noilor preţuri "ajustate" şi eu i-m reînnoit contractul pentru X63.

Gavallan îşi scoase batista şi-şi tampona sprâncenele, apoi îl zări pe Nogger Lane căscând gura din uşă.
- Ce dracu' vrei?
- Ăăă... ăăă... nimic, sir. Am crezut c-a luat foc! Nogger Lane închise uşa grăbit.
- Andy! spuse încetişor McIver când lucrurile se domoliră, Struanii n-au să preia ei lovitura?
- Struanii ar putea, nu prea uşor anul ăsta, totuşi... Lindbar n-o s-o facă.

Gavallan îşi păstră şi el vocea la fel de egală.
- Când o s-audă de asta, o să-i tragă un dans. Nici că se putea întâmpla chestia asta într-un moment mai potrivit pentru el.

Zâmbi strâmbi gândindu-se la telefonul lui Ian Dunross şi la avertismentele lui. Nu-i spusese lui McIver despre ele nu făcea parte din casa Struan, deşi era un vechi prieten al lui Ian. De unde dracu îşi obţine Ian informaţiile?

Netezi hârtia telexului. Punea vârf unui şir de probleme cu IH. Cu şase luni în urmă, IH atrăsese la ei una dintre persoanele cu funcţii de răspundere din S-G, care luase cu ea multe dintre tainele companiei. Chiar luna ce trecuse, după un an de muncă şi investiţii uriaşe, Gavallan pierduse în favoarea lui IH o ofertă a Camerei de Comerţ pentru Marea Nordului. Camera de Comerţ cerea să se pună la punct echipament electronic pentru operaţii de salvare aeropurtate, pe orice vreme, zi sau noapte, astfel ca elicopterele să poată zbura în siguranţă pe sute de mile deasupra Mării Nordului, să planeze la punct fix, să ridice din mare opt oameni şi să se-ntoarcă tefere şi cât mai repede în condiţii zero zero şi pe furtuni puternice. Pe vreme de iarnă, chiar şi cu un costum special de supravieţuire în apă, şansa de viaţă şi rezistenţă în apele acelea reci era cam de o oră.

Ian Dunross se entuziasmase în mod deosebit.
- Nu uita, Andy, asemenea cunoştinţe şi echipament se vor potrivi perfect în planul nostru pentru Marea Chinei.

Gavallan alocase o jumătate de milion de lire sterline şi un an de muncă elaborării sistemelor electronice şi de ghidaj, împreună cu o companie de echipamente electronice. Dar în ziua cea mare, pilotul de încercare oficial descoperise că nu poate să lucreze cu echipamentul, deşi şase dintre piloţii de linie S-G, inclusiv Tom Lochart şi Rudi Lutz, nu avuseseră după aceea nici un fel de probleme. Totuşi S-G nu putuse obţine certificarea necesară la vreme.

- Nedreptatea în toată afacerea asta împuţită, îi spusese Ian lui McIver, e că IH a obţinut contractul folosind un Guerney' 661 cu echipament danez neomologat la bord. Nouă ne-au dat şutul şi ei au obţinut dispensa. E o ticăloşie! Apropo, sigur că nu pot să dovedesc asta, dar fac prinsoare că pilotul de încercare a încasat bani zdraveni. A fost trimis "la odihnă o perioadă de vreme". Oh, o să ne primim înapoi banii şi contractul peste un an sau doi, pentru că echipamentul nostru e mai sigur, mai bun şi-i făcut în Anglia! între timp, Imperial operează la un nivel de siguranţă care poate fi îmbunătăţit, cred.

Asta contează, de fapt, îşi zise recitind telexul, siguranţa înainte de toate.

- Mac, vrei să-i trimiţi lui Liz răspunsul din partea mea: "Plec la Al Shargaz acum şi telefonez la sosire. Trimite-i un telex lui Thurston şi întreabă-l ce clauză oferă dacă dublez numărul elicopterelor X63 care sunt acum pe comandă".

- Ei?!

- Ei bine, nu costă nimic să întreb. IH o să afle sigur de problemele noastre de-aici şi n-am de gând să las scârnăviile aleagă ne-arate cu degetul - mai bine să-i descumpănim. În orice caz, am putea folosi două X63 aici ca să asigurăm toate contractele Guerney - dacă se schimbă lucrurile. Termină telexul cu: "Pe curînd."

- Okay!

Gavallan se aşeză înapoi în fotoliul pliant şi-şi lăsă gândurile să rătăcească, adunându-şi puterile. Trebuie să fiu foarte puternic şi foarte isteţ. Întâmplarea asta poate să mă îngroape pe mine şi S-G şi să-i dea lui Linbar tot ceea ce-i trebuie - asta şi Iranul la un loc. Da, şi a fost o prostie să îţi pierzi firea aşa. Ai avea nevoie de copacul mânios al lui Kathy... Ah, Kathy, Kathy!

Copacul mânios era un vechi obicei al clanului. Un pom anume, ales de bătrânul clanului, undeva în apropiere şi la care te puteai duce singur când Aghiuţă -cum zicea Mama Dunross bunica lui Kathy - "când te-apucă Aghiuţă acolo poţi să sudui şi să spumegi şi să te mânii şi să blestemi până când nu-ţi mai rămân blesteme şi-atunci întotdeauna o să fie pace în casă şi niciodată n-o să simţi nevoia să-ţi sudui bărbatul sau nevasta sau iubitul sau copiii. Aye, un copăcel, pentru că un copac poate să îndure toate blestemele, chiar şi pe cele născocite de însuşi Aghiuţă."

Prima dată când se slujise de copacul mânios al lui Kathy fusese în Hong Kong. În grădina Casei celei Mari - reşedinţa taipanilor Casei Struan - era un jacaranda. Pe atunci taipan era Ian, fratele lui Kathy. Ştia data exact: era miercuri, 21 august 1963, în noaptea în care ea îi spusese.

Sărmana Kathy, Kathy a mea! încă o mai iubesc. Kathy cea născută sub o stea nenorocoasă, pierzându-şi capul după unul dintre Aleşi - John Selkirk, locotenent aviator în RAF, decorat - căsătorită imediat la optsprezece ani neînpliniţi, văduvă nici trei luni mai târziu, el doborât din înălţimi ca o torţă şi dispărut; ani împuţiţi de război şi alte suferinţe, doi fraţi dragi ucişi în luptă, unul din ei geamănul tău; întâlnirea din Hong Kong în '46, îndrăgostit la prima vedere de tine, sperând din toată inima să pot să-ţi înlătur ghinionul. Ştiu că Melinda şi Scot au reuşit - au scos-o la capăt minunat, grozav! Şi atunci, în '63, înainte de aniversarea celei de-a treizeci şi opta zi de naştere, scleroza multiplă.

Întoarcerea acasă în Scoţia, cum îţi doriseşi dintotdeauna. Eu, ca să pun în practică planul lui Ian, tu ca să-ţi recapeţi sănătatea. Dar partea asta n-a fost să fie. Te-am văzut murind. Zâmbetul dulce cu care reuşeai să ascunzi infernul dinăuntru, atât de curajoasă şi blândă şi înţeleaptă şi drăgăstoasă, dar pierzându-te bucată cu bucată; încet şi totuşi prea repede, inexorabil. În '68, într-un scaun pe roţi, cu mintea încă asemeni unui cristal şi glasul limpede, restul o cochilie tremurătoare scăpată de sub control. Apoi au urmat anii '70.

Crăciunul acela îl petreceau la castelui Avisyard. Şi-n a doua zi după Anul Nou, când ceilalţi plecaseră şi Melinda şi Scot schiau în Elveţia, ea-i spusese:

- Andy, dragul meu, nu mai pot să îndur încă un an, încă o lună sau încă o zi.
- Da, răspunsese el simplu.
- Iartă-mă, dar o să am nevoie de ajutor. Trebuie să plec şi îmi pare atât de rău c-a durat atât de mult, dar acum trebuie să plec, Andy. Trebuie să o fac singură, dar am nevoie de ajutor. Da?!
- Da, draga mea!

Petrecuseră o zi şi o noapte vorbind. Vorbind despre lucrurile plăcute şi vremurile bune şi ce ar trebui să facă el pentru Melinda şi Scot şi că ea dorea ca el să se căsătorească din nou şi-i spusese cât de minunată fusese viaţa cu el şi râseseră şi unul şi celălalt şi lacrimile lui nu izbucniseră decât mult mai târziu. Îi ţinuse mina paralizată în care pusese somniferele şi-i sprijinise capul tremurător de pieptul lui, ajutând-o şi dându-i un pahar cu apă şi puţin whisky pentru noroc şi nu-i dăduse drumul până când tremuratul nu încetase. Doctorul spusese blând:
- N-o învinovăţesc! Dacă aş fi fost în locul ei, aş fi făcut-o cu ani în urmă. Sărmana doamnă!

Se dusese apoi la copacul mânios, dar fără să strige cuvinte, nimic. Doar lacrimi.
- Andy?
- Da, Kathy?

Gavallan ridică privirea. Genny şi McIver îl priveau din uşă.
- Oh, salut, Genny! Iartă-mă, eram la un milion de kilometri. Se ridică. Cred... cred că Avisyardul ăsta m-a pus pe gânduri.

Ochii lui Genny se măriră.
- O, un telex Avisyard? Nu cumva a căzut vreo pasăre?
- Nu, slavă Domnului! Doar IH, din nou cu vechile lor şmecherii.
- Ah, slavă Domnului! spuse Genny vizibil uşurată. Era îmbrăcată cu un palton şi cu o pălărie cochetă pe cap. Valiza mare se afla în biroul celălalt unde aşteptau Nogger Lane şi Charlie Petikin.
- Ei bine, Andy, spuse, ar trebui să plecăm, dacă nu cumva vrei să-l contrazici pe domnul McIver! Sunt gata, ca întotdeauna.
- Haide, Gen, nu-i nevoie să...

McIver se opri, în timp ce ea ridică imperios o mână.
- Andy, rosti ea dulce, te rog spune-i domnului McIver că e război.

- Gen, o să...
- E război, pentru Dumnezeu!

Îi făcu poruncitoare semn lui Nogger Lane să plece de lângă valiza ei. O ridică, clătinându-se puţin sub greutatea ei şi ieşi val-vârtej afară cu un şi mai imperios "Pot să-mi duc singură valiza, vă mulţumesc foarte mult!"

În urma ei rămase un mare gol. McIver oftă. Nogger Lane se stăpânise cu greu să nu izbucnească în râs. Gavallan şi Charlie Petikin îşi ziseră că ar fi mai bine să nu comenteze.

- Ei, ăăă... nu-i nevoie să ne conduci, Charlie, spuse Gavallan cam nepoliticos.
- Aş vrea, totuşi, dacă nu deranjez, răspunse Petikin fără să vrea de fapt, însă McIver îl rugase între patru ochi să-l sprijine în cursul discuţiei cu Genny.
- Ai o pălărie nostimă, Genny! îi spusese imediat după deliciosul mic dejun cu Paula.

Genny îi zâmbise dulce.

- Nu-ncerca să mă-nmoi, Charlie Petikin, sau o încasezi şi tu! Cunosc eu bărbaţii! De fapt, mi s-a cam acrit, zău!

Gavallan îşi puse scurta, luă telexul şi-l îndesă în buzunar.

- De fapt, Charlie, spuse şi o parte a îngrijorării sale deveni evidentă acum, dacă nu te deranjează, aş vrea mai degrabă să n-o faci! N-am terminat încă de discutat unele lucruri cu Mac!
- Sigur, sigur!

Petikin întinse mâna, ascunzându-şi bucuria. Faptul că nu pleca la aeroport îi dădea putinţa să beneficieze de nişte ore suplimentare, singur, cu Paula. "Paula, puişorule", îi zicea de la acel mic dejun, deşi ea era brunetă şi în plină maturitate. Lui McIver îi spuse:

- Ne vedem acasă!
- De ce n-aştepţi aici - vreau să contactez toate bazele imediat ce se-ntunecă şi ne putem întoarce împreună. Aş vrea să rămâi pe baricade. Nogger, tu poţi s-o ştergi!

Nogger Lane se lumină la faţă şi Petikin înjură în sinea lui.

McIver se aşeză la volan, Gavallan lângă el si Genny în spate.

- Mac, hai să vorbim despre Iran.

Trecură în revistă variantele lor. De fiecare dată ajungeau iarăşi la aceeaşi concluzie întunecată. Trebuiau sa spere că situaţia avea să revină la normal, băncile să se redeschidă, că

aveau să primească banii care li se datorau şi care se aflau acolo, că firma lor mixtă avea să fie scutită de necazuri şi că nu mai aveau să se ivească probleme.
- Trebuie, n-ai ce face, trebuie s-o ţii aşa, Mac! Cită vreme putem să lucrăm, va trebui să continui, oricare ar fi problemele.
McIver era la fel de grav.
- Ştiu, dar cum să mă descurc fără bani? Şi cum rămîne cu ratele?
- Cumva îţi fac eu rost de bani pentru asta. Am să aduc cash de la Londra peste o săptămână. Pot s-aduc cu avionul banii tăi şi piese pentru câteva luni încă. S-ar putea chiar să fac acelaşi lucru cu X 63 dacă pot să rearanjez plăţile, dar... ei, nu mă gândisem c-o să pierdem atâtea contracte în favoarea IH. Poate o să pot căpăta câteva dintre ele înapoi. Oricum o fi, treaba se-ncurcă o vreme, dar nu-ţi face griji. Sper din tot sufletul ca Johnny să ajungă; trebuie neapărat s-ajung acasă acum, sunt atât de multe ele făcut.

McIver evită abia-abia o ciocnire frontală cu o maşină care ţâşnise dintr-o stradă laterală, fu aproape să nimerească în rigolă şi ieşi din nou în şosea.
- Săritu dracului! Eşti teafără, Genny?

Trase cu ochiul în oglinda retrovizoare şi clipi, văzându-i faţa împietrită. Gavallan simţi şi el valul de răceală, încercă să spună ceva, dar se răzgândi. Mă întreb dacă o să pot lua legătura cu Ian. Poate m-ar putea scoate din groapa asta - şi gândul îl duse la tragica moarte a lui David McStruan. Atâţia dintre ei, Struani, McStruani, Dunroşi, duşmanii lor Gornts, Rothwells, Broocks cei de demult, au murit de moarte violentă sau au dispărut în largul mării sau în accidente ciudate! până acum Ian a supravieţuit, dar cât timp? N-o să scape de prea multe ori.
- Cred c-am ajuns la opt, Andy! spusese Dunross ultima dată când se-ntâlniseră.
- Şi-acum ce-a mai fost?
- Nu cine ştie ce: o maşină capcană a explodat în Beirut imediat după ce-am trecut pe lingă ea! N-ai de ce să-ţi faci griji, ţi-am mai spus-o şi înainte, nu e nici o regulă! Se întâmplă doar să fiu vrăjit.
- Ca în Macao?

Dunross era un entuziast pilot de curse şi condusese în multe dintre marile premii Macao. În '65 - cursele erau încă de amatori - câştigase cursa, dar cauciucul drept din faţă îi explodase pe linia de sosire şi-l aruncase în balustradă, apoi maşina se rostogolise de-a dura pe pistă, celelalte maşini reuşiseră să-l evite, în afară de una care-l izbise în plin. Trebuiseră să taie caroseria ca să-l scoată dintre resturile ei - dar neatins, fără vânătăi, doar cu laba piciorului stâng lipsă.

- Ca-n Macao, Andy, spusese Dunross cu un zâmbet ciudat. Doar un accident! De fiecare dată.

A doua oară explodase motorul, dar scăpase fără nici o julitură. Se şoptise că motorul său fusese "aranjat" şi lumea vorbea de duşmanul său, Quillan Gornt, dar nu pe faţă. Quillan e mort şi Ian trăieşte, se gândi Gavallan, ca şi mine, ca şi Lochart. Afurisitul ăsta o să trăiască o veşnicie... Dumnezeule Atotputernic, încep să am idei macabre şi stupide! Trebuie să le pun capăt, Mac e destul de îngrijorat şi aşa. Trebuie să găsesc o cale de ieşire din mizeria asta.

- În caz de urgenţă, Mac, o să trimit un mesaj prin Talbot. Şi fă acelaşi lucru. Mă-ntorc peste câteva zile, negreşit, şi până atunci o să am răspunsurile - între timp am să ţin avionul la sediu - Johnny poate să ne slujească de curier. E cel mai bun lucru pe care-l pot face astăzi.

Genny, care nu scosese un cuvânt şi refuzase politicoasă să participe la conversaţie, deşi ascultase cu atenţie, era şi ea ceva mai mult decât îngrijorată. E evident că n-avem nici un viitor aici şi aş fi chiar foarte bucuroasă să plec - dac-ar veni şi Duncan. Totuşi nu putem să fugim pur şi simplu cu coada intre picioare şi să-i lăsăm să fure munca de-o viaţă a lui Duncan! Asta l-ar omorî ca un glonţ. Oh, tare-aş vrea să facă ce i se spune! Ar fi trebuit sa se pensioneze anul trecut, când Şahul era încă la putere.

Bărbaţii! Proşti afurisiţi! Toţi! Dumnezeule Mare, ce proşti sunt bărbaţii!

Circulaţia era foarte lentă acum. De două ori trebuiseră să ocolească din pricina baricadelor ridicate de-a curmezişul drumului, amândouă păzite de bărbaţi înarmaţi, nu Gărzi Verzi, care le făcură furioşi semn să se îndepărteze. Între resturile îngrămădite se vedeau ici şi colo trupuri, maşini incendiate şi un tanc. Câinii scormoneau după hrană. La un moment dat, în

apropiere se auziră focuri de armă şi apucară pe o stradă laterală, ocolind o bătălie încrâncenată între nişte grupări necunoscute. Un proiectil de AG rătăcit izbi o clădire din apropiere, dar fără să-i pună în pericol. McIver îşi croi drum ocolind caroseria masivă a unui autobuz, arsă, mai mult decât bucuros că insistase ca Genny să părăsească Iranul. Din nou trase cu coada ochiului în retrovizor şi îi văzu chipul alb sub pălărie şi inima lui se frânse.

E-a dracului de bună! îşi zise mândru. Are atâta tărie. A dracului de bună, dar atât de afurisit de încăpăţânată! Urăsc afurisita aia de pălărie. Nu o prind pălăriile. De ce dracu nu vrea să facă ce i se spune, fără să facă scandal? Săraca Gen! O să mă simt atât de uşurat când o să o ştiu departe de primejdie!

Lângă aeroport, circulaţia aproape se opri. Sute de maşini pline ochi cu oameni - bărbaţi, femei şi copii, cei mai mulţi europeni, îndreptându-se într-acolo în urma zvonului că aeroportul fusese deschis. Gărzi Verzi înfuriate întorcând pe toată lumea din drum, panouri încropite grosolan, scrijelite în farsi şi în engleză cu greşeli de ortografie, bătute în trunchiurile copacilor si pe pereţi: 'ERPORT INTEZIS ACUM. ERPORT DESKIDE LUNI - DACĂ TIKET ŞI VISA"

Le luă o jumătate de oră să-i convingă pe cei de la bariere să-i lase să treacă. Genny fu cea care reuşi până la urmă. Dar cea mai mare parte a soţiilor personalului străin, cele care trebuiseră să facă cumpărături şi să se descurce cu servitorii în viaţa de zi cu zi, puteau sa vorbească câteva cuvinte în farsi şi, deşi nu scosese o vorbă tot drumul, se aplecă înainte şi spuse câteva cuvinte cu glas plăcut. Imediat li se făcu semn să treacă.

- Dumnezeule, Gen, e formidabil! spuse McIver. Ce i-ai spus ticălosului ăla?

- Andy, zise ea satisfăcută, te rog spune-i domnului McIver că i-am spus că el este suspect de variolă şi trimis din ţară.

La poarta către zona cargo şi biroul lor se aflau alte Gărzi Verzi, dar de data asta le fu mult mai uşor şi era limpede că erau aşteptaţi. Avionul se afla deja pe pistă, înconjurat de camioane şi Gărzi Verzi înarmate. Doi revoluţionari pe motociclete le făcură semn să-i urmeze şi ieşiră de pe pistă în zgomot de motoare, conducându-i.

- De ce aţi întârziat? spuse mullahul Tehrani nervos, coborând treptele aparatului urmat de doi revoluţionari înarmaţi.

Şi Gavallan şi McIver observară că purta ochelarii noi. Îl zăriră pentru o clipă pe John Hogg în cabină, iar la picioarele scărilor, unul dintre revoluţionari cu pistolul mitralieră pregătit în mână.

- Avionul trebuie să decoleze imediat. De ce aţi întârziat?

- Îmi pare rău, Excelenţă! Circulaţia. Insh allah, îmi pare rău, spuse McIver prudent. Am înţeles de la căpitanul Lane că lucrarea domniei voastre în folosul Ayatolahului, fie să trăiască veşnic, a fost satisfăcătoare.

- N-a fost îndeajuns timp ca să termin tot ce aveam de lucru. Aşa a vrut Allah. Este ăăă... este necesar să mă duc şi mâine. O să aranjaţi, vă rog, pentru nouă dimineaţa.

- Cu plăcere! Aici este lista pasagerilor şi echipajul. McIver îi întinse hîrtia. Gavallan, Genny şi

Armstrong se aflau trecuţi acolo, Armstrong ca pierind în concediu. Tehrani citi uşor hârtia, evident extaziat de noii săi ochelari.

- Unde este acest Armstrong?

- Oh, am crezut că e la bord!

- Nu e nimeni la bord în afara echipajului, spuse nervos mullahul, imensa plăcere de-a fi în stare să vadă covârşindu-i enervarea că îngăduise avionului să aterizeze.

Era bucuros c-o făcuse, ochelarii erau un dar de la Allah şi cea de-a doua pereche promisă de pilot, săptămâna viitoare, avea să-l pună la adăpost de un eventual accident şi cea de-a treia pereche, numai pentru citit... Oh, Allah e mare! Allah e mare! Toate mulţumirile lui Allah c-a pus gândul în capul pilotului şi că îmi îngăduie să văd atât de bine!

- Avionul trebuie să decoleze imediat!

- Nu stă în firea domnului Armstrong să întârzie, Excelenţă! spuse Gavallan încruntându-se. Nici el, nici McIver nu auziseră de el de ieri, nici nu venise la apartamentul lor noaptea trecută.

În dimineaţa aceea, Talbot ridicase din umeri spunând că Armstrong fusese reţinut, dar să nu-şi facă griji, avea să ajungă la vreme la aeroport.

- Poate că aşteaptă la birouri, spuse Gavallan.

- Nu-i nimeni acolo dintre cei care n-ar trebui să se afle acolo. Avionul o să decoleze acum! Nu pot s-aştept! Urcaţi, vă rog, avionul va decola imediat!

- Perfect, spuse Gavallan. Cum vrea Allah. Apropo, am avea nevoie de o aprobare pentru un '125 care să se întoarcă sâmbătă şi aprobare pentru un 206 care să plece mâine laTabriz.

Cu mare protocol, îi întinse hârtiile completate îngrijit

- Ăăă, avionul poate să se-ntoarcă, dar nici un zbor la Tabriz!
- Dar, Excelenţă...
- Nu, nu, spuse mullahul, conştient că ceilalţi îl priveau.

Ordonă camionului care bloca pista să se tragă din drum şi se uită la Genny care ieşise din maşină, încuviinţând aprobator. Gavallan şi McIver fură surprinşi să observe că acum îşi băgase părul sub eşarfa pălăriei, astfel că nici un fir nu i se zărea şi cu haina ei lungă dădea aproape impresia că purta chador.

- Vă rog aburca la bord!
- Mulţumesc, Excelenţă! spuse ea într-o farsi corectă, pe care o tot repetase cu ajutorul unui dicţionar toată dimineaţa şi cu exact atâta seriozitate cîtă trebuia. Dar cu îngăduinţa domniei voastre am să rămân. Soţul meu nu este atât de sănătos la cap cum ar trebui să fie, în ultima vreme, dar domnia voastră - fiind un om de o deosebită inteligenţă - o să înţelegeţi că, deşi o femeie nu poate să se împotrivească dorinţelor soţului ei, stă scris că însuşi Profetul a trebuit să fie îngrijit.
- Adevărat, adevărat, spuse mullahul uitându-se gânditor la McIver.

McIver se holbă perplex, fără să înţeleagă mare lucru.

- Rămâi, dacă doreşti!
- Mulţumesc, spuse Genny cu foarte multă politeţe. Atunci am să rămân. Mulţumesc, Excelenţă, pentru îngăduinţa şi înţelepciunea domniei voastre!

Îşi ascunse satisfacţia faţă de şiretenia ei şi spuse în engleză:

- Duncan, mullahul Tehrani e de acord că trebuie să rămân.

Îl văzu încruntându-se şi continuă dintr-o suflare:

- Am să aştept în maşină. McIver ajunse acolo înaintea ei.
- Ai să te urci ca dracu în fofează, sau te pun cu forţa la bord.
- Nu fi prost, Duncan, dragule - era atât de supusă! şi nu striga, îţi face rău la tensiune!

Gavajlan se apropie şi o parte din încrederea ei se evaporă. În jurul lor zăpada era murdară, cerul murdar, iar tineri cu chipuri întunecate se holbau la ea.
- Ştii că într-adevăr iubesc locurile astea, spuse ea zâmbitoare. Cum aş putea să plec?
- Tu... afurisito, pleci!
McIver era atât de furios că abia putea să vorbească şi pentru o clipă Genny se temu că mersese prea departe.
- Plec şi eu când ai să pleci şi tu, Duncan!
- Chiar acum!
- Nu plec! Repet: nu plec fără tine! Şi dacă încerci să mă forţezi, am să fac atâta teatru că n-ai să mai vezi avion şi aeroport până la Judecata de Apoi. Andy, explică-i acestui... acestei persoane! O, ştiu că puteţi amândoi să mă târâţi la bord, dar dac-o faceţi, o să vă stricaţi obrazul şi vă cunosc eu prea bine pe amândoi! Andy!
Gavallan rîse:
- Mac, ai încurcat-o!
În ciuda mâniei sale, McIver râse şi el, iar mullahul care asculta şi privea scutură din cap dispreţuitor în faţa capriciilor necredincioşilor.
- Gen, ai pritocit chestia asta toată vremea, bolborosi McIver.
- Cine, eu?
Era inocenţa întruchipată.
- Să moară mincinosul!
- E-n regulă, Gen, spuse McIver cu buzele tremurând, e-n regulă, ai câştigat! Dar să ştii că ţi-ai pierdut mult mai mult decât prestigiul!
- Urcaţi! spuse mullahul.
- Ce facem cu Armstrong? zise McIver.
- Ştie regulile şi ora.
Gavallan o îmbrăţişa pe Genny şi-i scutură mâna lui McIver.
- Ne vedem curând şi ai grijă! Urcă la bord. Reactorul decola.
În timpul lungului drum de întoarcere către birou, nici Genny, nici Duncan McIver nu băgară de seamă trecerea timpului. Amândoi erau preocupaţi. Gen stătea pe scaunul din faţă cu palma odihnindu-se uşor pe genunchiul lui. Era foarte obosită, dar foarte satisfăcută.

- Eşti o femeie de treabă, Gen, spusese el în clipa în care rămăseseră singuri. Dar n-am să ţi-o iert!
- Da, Duncan! spusese ea supusă, aşa cum orice femeie de treabă o face din când în când.
- N-am să te iert niciodată, să ştii!
- Da, Duncan!
- Şi nu mai zice "Da, Duncan"! Condusese o vreme, apoi spusese morocănos:
- Mi-ar fi plăcut să te ştiu la adăpost în Al Shargaz, dar mă bucur că eşti aici.

Înţeleaptă, ea nu scosese o vorbă. Se mulţumise să zâmbească şi-şi pusese palma pe genunchiul lui. Acum erau amândoi liniştiţi.

Urmă o călătorie enervantă, cu multe ocoluri, multe împuşcături şi multe cadavre şi câini şi mulţimi înfuriate de oameni, gunoaie, străzile nefiind curăţate deja de luni întregi, iar rigolele înfundate. Noaptea se lăsă pe nesimţite şi frigul se aspri. Maşini ciudate şi câteva camioane militare încărcate cu oameni trecură vâjâind pe lângă ei, nepăsători la felul cum circulau.
- Eşti obosit, Duncan? Nu vrei să conduc eu?
- Nu. Mi-e bine, mulţumesc.

Se simţi foarte obosit şi foarte bucuros când, în cele din urmă, dăduseră colţul în strada lor ameninţător de întunecoasă, ca toate celelalte, singura lumină provenind de la biroul lor de la ultimul etaj. Ar fi preferat să lase maşina în stradă, dar era sigur că atunci când avea să se înapoieze benzina îi va fi fost furată din rezervor - deşi acesta avea încuietoare - asta dacă maşina avea să mai fie acolo. Intră în garaj, încuie maşina, încuie garajul şi urcă scările. Charlie Petikin îi aştepta pe palier cu chipul alb ca varul.
- Salut, Mac, slavă Domnului! Apoi o zări pe Genny şi se opri.
- Oh, Genny, ce, ce s-a întâmplat? N-a ajuns avionul?
- A ajuns, răspunse McIver. Ce dracu s-a întîmplat, Charlie?

Petikin încuie uşa biroului după ei şi trase-cu coada ochiului la Genny, care spuse obosită:
- E-n regulă, mă duc la toaletă.

Iisuse Christoase, se gândi, e un joc atât de prostesc! N-o să înveţe niciodată! Duncan o să-mi spună deîndată ce o să

rămânem singuri, aşa că oricum o să aflu şi mi-ar fi plăcut mai mult să o aflu de la sursă. Îsi târî obosită picioarele către uşă.
- Nu, Gen! spuse McIver şi ea se opri uluită. Ai vrut sa rămâi, aşa că...
Ridică din umeri şi ea observă o schimbare la el şi nu ştia dacă bună sau rea.
- Hai să auzim, Charlie.
- Rudi a luat legătura cu noi prin radio, acum mai puţin de o juma' de oră! începu Charlie Petikin dintr-o suflare. HBC a fost doborât, s-a tras în el în zbor, nu sunt supravieţuitori.
Genny şi McIver se albiră.
- O, Dumnezeule! Femeia bâjbâi după un scaun.
- Nu înţeleg ce se întâmplă, spuse Petikin neajutorat. E o nebunie, ca un vis, dar Tom Lochart n-a păţit nimic. E la Bandar-e Delam, cu Rudi.
McIver reveni la viaţă.
- Tom e teafăr? explodă el. A scăpat?
- Nu ieşi dintr-un elicopter în care "s-a tras în zbor". Nimic din toate astea n-are sens, decât dacă e vreo înscenare. Tom zbura cu o încărcătură de piese de schimb, nu cu pasageri, dar ofiţerul ăsta a spus că elicopterul era plin cu oameni şi Rudi a zis: "Spune-i domnului McIver că eu, căpitanul Lochart, m-am întors din concediu". Am vorbit chiar cu el.
McIver rămase cu gura căscată.
- Ai vorbit cu el? E teafăr? Eşti sigur? Din ce concediu, pentru Dumnezeu!
- Nu ştiu, dar chiar am vorbit cu el. A venit la microfon.
- Stai o clipă, Charlie! Cum a dat de noi Rudi? E la Kowiss?
- Nu. Spunea că ne cheamă de la Controlul Aerian de la Abadan.
McIver mormăi o obscenitate, uşurat în privinţa lui Lochart şi în acelaşi timp Cutremurat de soarta lui Valik şi a familiei lui. Plin cu oameni? Ar fi trebuit să fie numai patru. Ar fi avut nevoie pe loc de răspunsuri la cincizeci de întrebări şi ştia că n-avea-cum să scape din capcană, că el şi Tommy erau amestecaţi. Nu spusese nimănui în afară de Gavallan de adevărata misiune a lui Lochart sau de dilema în care se aflase autorizând-o.
- Hai s-o luăm de la capăt, Charlie, cuvânt cu cuvânt! Trase cu coada ochiului la Genny care îngheţase. Te simţi bine, Gen?
- Da, da! Mă duc să-mi fac un ceai!

Vocea ei le păru amândurora foarte slabă. Se duse în chicinetă. Tremurând, Petikin se aşeză pe marginea unui birou.
- Pe cât de exact îmi amintesc, Rudi a spus: "Am lângă mine un ofiţer de la Forţele Aeriene Iraniene şi îmi trebuie un răspuns oficial". Apoi în difuzor s-a auzit cealaltă voce: "Aici maiorul Qazani, de la Contraspionajul Aviaţiei. Vă cer să-mi răspundeţi imediat la întrebări. HBC este o înregistrare a S-G sau, nu?" Ca să câştig timp, am zis: "Staţi o clipă să iau dosarul!" Am aşteptat sperând un semn de la Rudi, dar n-am prins nimic, așa că mi-am închipuit că totul era în regulă si am zis: "Da, EP-HBC e un '212 de-al nostru". Imediat Rudi a izbucnit şi a înjurat cum nu l-am auzit niciodată până acum şi a spus ceva cam aşa: "Pentru Dumnezeu, asta-i groaznic, pentru că HBC a încercat să fugă în Irak şi aviaţia aeriană, pe bună dreptate, a doborât aparatul trimiţându-l cu toţi cei de la bord în iadul pe care-l merită. Cine dracu îl pilota? Şi cine dracii era la bord?"
Petikin îşi şterse o picătură de sudoare.
- Cred c-am înjurat şi eu, m-am pierdut cu firea o clipă, nu pot să-mi amintesc prea bine, Mac, apoi am spus ceva cam aşa: "Groaznic! Stai aşa, o să iau registrul de zbor", sperând ca dracu că vocea o să sune mai mult sau mai puţin în regulă. L-am luat şi am văzut numele lui Nogger tăiat, scris alături "bolnav", apoi numele lui Tom Lochart şi semnătura ta autorizând zborul. Se uită neajutorat la McIver. Era limpede că Rudi nu voia să spun că era Tom, aşa că am spus doar că după registrul nostru de zbor nu figurează încredinţat cuiva.
McIver roşi.
- Dar dacă tu...
- Era cel mai bun lucru pe care puteam să-l fac atunci, pentru Dumnezeu! I-am zis că nu e încredinţat nimănui. Rudi a început din nou să înjure, dar mi s-a părut că suna diferit acum, mai uşurat. "Ce dracu' spui acolo?!" mi-a zis. "Spun doar, căpitane Lutz, că după registrele noastre HBC e încă în hangar la Doshan Tappeh. Dacă a dispărut, înseamnă că a fost furat", am spus, sperând că glasul meu sună convingător. Mac, bâjbâiam şi încă nu înţelegeam care era problema. Apoi cealaltă voce a zis: "Problema asta va fi rezolvată oficial, imediat. Vă cer să-mi trimiteţi imediat registrele voastre de zbor". I-am spus: "Okay, unde doriţi să le trimit?" Asta 1-a descumpănit puţin, pentru că sigur n-am cum să i le trimit acum. Până la urmă, a zis să

păstrăm registrele la loc sigur şi-o să primim mai târziu instrucţiuni. Apoi a venit Tom la aparat şi-a zis ceva cam aşa: "Căpitane Petikin, te rog transmite-i scuzele mele domnului McIver pentru c-am întârziat în concediu, dar am fost prins de o ninsoare într-un sat la sud de Kermanshah. cât de curând pot, vin acasă".

Petikin răsuflă adânc, se uită la Genny, apoi din nou la McIver.

- Asta e. Asta e tot. Ce crezi?

- Despre Tom, nu ştiu.

McIver se duse greoi până la fereastră, Petikin şi Genny simţind şi ei greutatea care-l apăsa. Pe pervaz se strânsese zăpadă, vântul se înteţise. În depărtare se auzeau focuri sporadice de armă - puşti şi pistoale mitralieră - dar nici unul dintre ei nu le dădu atenţie.

- Genny, eu....

- Nu are nici un sens, Charlie! Nici un sens în ceea ce-l priveşte pe Tom.

Turnă apa clocotită în ceainic, lângă ceştile deja pregătite, bucuroasă ca are ceva de făcut cu mâinile simţindu-se neajutorată şi dorind să plângă, dorind să strige împotriva nedreptăţii, să strige la oricine şi orice, ştiind că Tom şi Duncan erau prinşi în cursă, Duncan al ei semnase planul de zbor, ştiind că nu putea să pomenească nimic despre Annoush sau despre copii sau despre Valik, dacă fuseseră la bord - trebuie să fi fost la bord; dar atunci cine pilota, dacă nu era Tommy?

- Furtul... ei bine, e evident că Tommy este pe autorizaţia de aici, ca şi Duncan. Autorităţile din Teheran au încă autorizaţia. Autorizaţia are numele lui Duncan pe ea, deci furtul nu prea are un sens.

- Acum îmi dau seama de asta, dar la vremea aia ideea părea bună.

Petikin se simţea groaznic. Ridică registrul de zbor.

- Mac, ce-ar fi să-l pierdem, să scăpăm de el?

- Controlul de zbor de la Teheran are încă originalul. Tom a realimentat. Trebuie să fie vreun registru şi pe-acolo.

- Pe vremuri obişnuite, sigur, dar acum, cu toată porcăria asta?

- Poate.

- Poate-am putea obţine originalul!

- Haide, pentru Dumnezeu, ceri luna de pe cer!

Genny începu să toarne ceaiul în cele trei ceşti. Tăcerea se adânci. Doborât, Petikin spuse:
- Şi tot nu văd cum, dacă Tom a pornit-o de la Doshan Tapeh... Şi dup-aia? decât dacă aparatul a fost furat pe drum sau când realimenta.
Îşi trecu nervos degetele prin păr.
- Trebuie să fi fost furat. Unde a realimentat? Kowiss? Poate-ar putea să ne-ajute!
McIver nu răspunse, se mulţumi să privească lung în noapte. Petikin aşteptă, apoi răsfoi registrul de zbor, găsi copia şi se uită pe dos.
- Isfahan? spuse el surprins. De ce Isfahan? McIver nu-i răspunse nici de data asta. Genny adăugă lapte condensat în ceai si-i dădu o ceaşcă lui Petikin.
- Cred că te-ai descurcat foarte bine, Charlie! spuse ea, neştiind ce să spună altceva, apoi îi duse cealaltă ceaşcă lui McIver
- Mulţumesc, Gen!
Îi văzu lacrimile şi izbucni şi ea la rândul ei în plîns. "El îşi petrecu o mină în jurul umerilor ei, gândindu-se la Annoush şi la petrecerea de Crăciun pe care ea şi Genny o dădeau pentru toţi copiii prietenilor lor, cu atât de puţin timp în urmă, la micii Setarem şi Jalal, stelele tuturor jocurilor, copii atât de minunaţi, acum hălci de carne pentru corbi.
- Veste bună cu Tommy, dragule, nu-i aşa? spuse ea printre propriile lacrimi, uitând de Petikin.
Stânjenit, Petikin ieşi şi închise uşa după el şi nici unul dintre ei nu observă plecarea lui.
- E bine ce-am auzit de Tommy, spuse din nou. Ăsta-i un lucru bun.
- Da, Gen. Ăsta e un lucru bun.
- Ce-am putea face?
- Să aşteptăm! Om trăi şi om vedea! Sper din tot sufletul ca ei să nu fi păţit-o, dar... dar cumva ştiu că au fost la bord.
Îi îndepărtă lacrimile cu afecţiune.
- Dar vine sâmbăta, Gen, şi când avionul pleacă, tu o să fii la bord, îi spuse blând. Ţi-am promis că numai până punem în ordine treaba asta, însă de data asta trebuie să pleci.
Ea dădu din cap. McIver gustă din ceai. Avea un gust foarte bun. Zâmbi în jos, către ea.

- Ai făcut un ceai al dracului de bun, Gen, spuse. Dar asta nu îndepărtă spaima sau suferinţa femeii sau furia împotriva tuturor omorurilor şi inutilităţii şi tragediei şi brutala năruire a vieţilor lor plăcute, sau anii cu care îl îmbătrâneau toate astea pe soţul ei. Grijile-l omoară, îl omoară! îşi zise cu furie crescândă. Şi-apoi, pe neaşteptate, i se arătă răspunsul. Se uită înjur, să se asigure că Petikin nu se află acolo.
- Duncan, şopti ea, dacă nu vrei ca ticăloşii ăştia să ne fure viitorul, de ce nu plecăm luând totul cu noi? Ei? Aparate, piese şi personal?
- Nu putem să facem asta, Gen. Ţi-am spus-o de cincizeci de ori!
- O, ba da, putem - dacă vrem şi dac-avem un plan! O spusese cu asemenea încredere nestrămutată, că îl molipsi şi pe el.
- Andy o să ne-ajute. Andy poate să facă planuri, noi nu - tu poţi să le duci la îndeplinire, el nu poate. Ei nu ne doresc aici. Aşa să fie, atunci o să plecăm! Dar cu aparatele noastre şi piesele noastre si cu mândria noastră. Va trebui să fim foarte precauţi, dar putem s-o facem. Putem s-o facem, ştiu că putem!

CARTEA a-II-a

CAPITOLUL 30

SÂMBATA 17 februarie 1979

La Kowiss; ora 6,38 dimineaţa. Mullahul Hussain stătea cu picioarele încrucişate pe o cuvertură subţire, verificând funcţionarea pistolului său mitralieră AK 47. Cu mişcări experimentate, montă la locul lui noul încărcător.
- Bun! spuse.
- O să mai fie lupte astăzi? întrebă soţia lui.

Se afla în celălalt colţ al încăperii, stând în picioare lângă o sobă în care ardeau lemne, pe care se încălzea o oală cu apă pentru prima ceaşcă de cafea a zilei. Chadorul ei negru foşni când se mişcă, ascunzând că era din nou însărcinată.
- Cum o vrea Allah.

Îl îngână ca im ecou, încercând să-şi ascundă teama, înspăimântată de ce s-ar putea întâmpla cu ei când bărbatul ei va obţine martiriul pe care-l căuta atât de neobosit, dorind din adâncul inimii să poată striga din vârful minaretului că era prea greu de îndurat acest sacrificiu pe care îl cerea Allah, ei şi

copiilor ei. Şapte ani de căsătorie şi trei copii în viaţă şi patru morţi şi cumplita sărăcie a tuturor acestor ani, un contrast atât de mare cu traiul de dinainte, în familia ei, care avea o tarabă de măcelar în bazar - întotdeauna mâncare îndeajuns şi râsete, şi putinţa de-a ieşi afară fără chador, petreceri la iarbă verde şi chiar mergeau la cinema, toate astea adânciseră cute pe faţa ei odată atrăgătoare. Voia lui Allah, dar nu-i cinstit, nu-i cinstit! O să murim de foame! Cine-o să vrea să ţină familia unui mullah mort? Cel mai mare fiu al lor, Aii, un băieţel de şase ani - stătea pe vine lângă uşa colibei cu o singură încăpere, aflată lângă moschee, urmărind cu atenţie fiecare mişcare a tatălui său. Cei doi fraţi mai mici, de trei şi de doi ani, dormeau pe salteaua de paie aşezată direct pe podeaua de pământ, înfăşuraţi într-o veche pătură militară, ghemuiţi unul în celălalt ca nişte pisoi.

În încăpere se afla o masă grosolană de lemn şi două bănci, câteva oale şi crătiţi, o saltea mare şi una mai mică pe covoare vechi, un opaiţ pentru iluminat. Un robinet care câteodată funcţiona, lăsând să curgă apa. Rigola de afară servea la spălat şi la aruncatul gunoiului. Nimic nu împodobea pereţii văruiţi în alb, de pământ uscat. Muşte şi alte insecte şi într-o nişă, cu faţa spre Mecca, un Coran foarte uzat.

Abia se crăpase de ziuă. Era rece şi cerul înnorat. Hussain făcuse deja chemarea pentru rugăciunea de dimineaţă în moschee şi ştersese murdăria de pe armă, ungând-o cu grijă, curăţânclu-i ţeava de pulberea arsă, şi umpluse încărcătorul.

Acum e gata, ca întotdeauna, îşi zise mulţumit. Era pregătit să împlinească şi mai departe lucrarea lui Allah şi era destulă treabă pentru o astfel de armă: AK 47, mult mai bună decât M14, mai simplă, mai robustă şi la fel de precisă la distanţă mică. Nătărăii americani, nătărăi ca întotdeauna, să facă o armă de infanterie complicată şi precisă la o mie de metri, când cea mai mare parte a luptelor se duceau la distanţă de trei sute de metri şi puteai să târăşti în noroi un AK 47 toată ziua şi tot era în stare să facă ceea ce se aştepta de la el: să ucidă. Moarte duşmanilor lui Allah!

Deja avuseseră loc ciocniri între Gărzile Verzi şi islamicii marxişti şi alţi simpatizanţi de stânga, în Kowiss şi la Gach Saran, un oraş în apropiere, spre nord-vest, cu o rafinărie de petrol. Ieri, după asfinţit, condusese Gărzile Verzi împotriva uneia dintre casele conspirative Tudeh, întâlnirea fiind trădată

de unul dintre membri în schimbul speranţei de iertare. Nu fusese iertat câtuşi de puţin. Bătălia fusese bruscă, scurtă şi sângeroasă. Fuseseră ucişi unsprezece oameni şi el spera că printre ei se afla unul dintre lideri. Până atunci, cei din tudeh nu ieşiseră încă în stradă în forţă, dar o demonstraţie numeroasă fusese organizată de ei pentru mâine după-amiază, în sprijinul demonstraţiei tudeh din Teheran, chiar dacă Khomeini avertizase în mod deosebit împotriva ei. Confruntările erau deja plănuite, amândouă părţile ştiau. Vor muri mulţi, îşi zise întunecat. Moarte duşmanilor Islamului!

- Uite, spuse femeia, dându-i nectarul fierbinte, dulce si negru, singurul lux pe care şi-l îngăduia, cu excepţia vinerilor sfinte, a unor zile anume şi întreaga lună sfântă a Ramadamului, în timpul căreia renunţa bucuros la cafea.

- Mulţumesc, Fatima, spuse politicos.

Când fusese numit mullah, părinţii săi îi găsiseră nevastă, iar mentorul său, ayatolahul Isfahani îi spusese să se căsătorească, aşa că el se supusese.

Bău cafeaua bucurându-se de ea şi-i înapoie ceaşca. Căsătoria nu-l abătuse de la calea sa, deşi din timp în timp îi făcea plăcere să doarmă alături de ea, să-i simtă în frigul iernii pulpele groase şi fierbinţi, câteodată întorcând-o spre el, împreunându-se, apoi adormind din nou, dar niciodată cu adevărat liniştit.

Am să fiu liniştit doar în Paradis. Numai atunci, îşi zise, înfierbântându-se din nou, simţindu-se atât de aproape de ţel. Mulţumesc lui Allah că am primit numele după imamul Hussain, martirul martirilor, al doilea fiu al imamului Aii, Marele Martir de acum treizeci de secole, în bătălia din Karbala. N-o să-l uităm niciodată! Se înfierbântă şi mai mult, uşurat acum de durerile Ashurei, cea de-a zecea zi a Muharramului, trecută de câteva săptămâni, aniversarea acelui martiraj, cea mai sfântă zi şiită, o zi a plângerii. Spatele încă mai purta urme. În ziua aceea fusese din nou în Qom, ca şi anul trecut şi cel dinaintea lui, luând parte la procesiunile de Ashura, procesiunile de purificare, alături de zeci de mii de alţi iranieni, flagelându-se ca să-şi amintească de martiriul divin, sângerându-se cu bice şi lanţuri şi cârlige. Îi trebuiseră multe săptămâni ca să se refacă, să fie în stare sa stea în picioare fără dureri. Voia lui Allah, îşi spuse mândru. Durerea nu înseamnă nimic; lumea asta nu înseamnă nimic. M-

am ridicat împotriva lui Peshadi de a baza aeriană şi am cucerit baza şi am supus-o şi l-am adus la Isfahan în lanţuri, aşa cum mi s-a poruncit, şi acum, astăzi, am să mă duc din nou la unitatea militară să cercetez străinii şi să-i supun pe ei şi pe acest Zataki sunit care crede că e Gingis Han, iar în după-amiaza asta am să conduc din nou drept-credincioşii împotriva ateiştilor tudehi, pentru a împlini lucrarea lui Allah, supunându-mă Imamului, care se supune numai lui Allah. Mă rog ca astăzi să fiu primit în Paradis, unde drept-credincioşii se odihnesc pe canapele aşternute cu brocart şi. fructele celor două grădini stau să fie culese - cuvintele atât de familiare ale Coranului îi erau întipărite în creier.
- N-avem de mâncare, îi spuse nevasta, întrerupându-i şirul gândurilor.
- O să primiţi mâncare de la moschee, spuse, şi fiul său Aii deveni şi mai atent, oprindu-se câteva clipe din scărpinatul muşcăturilor de purici şi alte insecte.
- De-acum înainte tu şi copiii n-o să mai fiţi flămânzi. O să împărţim zilnic horisht şi orez celor nevoiaşi, aşa cum am făcut de-a lungul istoriei.

Zâmbi către Aii, se întinse şi îi ciufuli părul.
- Allah ştie că suntem printre cei nevoiaşi.

De când se întorsese Khomeini, moscheile îşi reluaseră acest străvechi rol de a împărţi zilnic hrană simplă, dar hrănitoare, mâncare adunată ca parte din zakat, sau cumpărată cu bani din zakat - zeciuiala voluntară la care toţi mahomedanii erau supuşi - care redevenise acum din nou prerogativa exclusivă a moscheilor. Hussain aruncă câteva blesteme asupra Şahului, care anulase în urmă cu doi ani subsidiile anuale ale mullahilor şi moscheilor, provocându-le o asemenea sărăcire şi suferinţă.
- Du-te cu oamenii la moschee. Când vor primi toţi mâncare, ia cât îţi trebuie pentru tine şi copii. Să faci asta în fiecare zi.
- Mulţumesc.
- Mulţumeşte-i lui Allah.
- O fac, o, da, o fac.

Hussain îşi trase cizmele şi îşi trecu arma pe umăr.
- Pot să vin şi eu, tată? întrebă Aii cu vocea sa subţire. Vreau şi eu să împlinesc lucrarea lui Allah!
- Sigur, vino cu mine.

Femeia încuie uşa după ei şi se aşeză pe bancă, stomacul arzând-o de foame, simţindu-se slăbită şi cuprinsă de greţuri, prea obosită pentru a mai alunga muştele care se aşezaseră pe faţa ei. Era în cea de-a opta lună. Moaşa îi spusese că de data asta avea să fie mai greu ca înainte, pentru că copilul era aşezat într-o poziţie greşită. începu să plângă , amintindu-şi zvârcolirile şi suferinţele şi ţipetele ultimei naşteri şi ale celei dinaintea ei şi a tuturor celorlalte.

- Nu te îngrijora, o liniştise bătrâna moaşă, eşti în mâinile lui Allah. Puţină balegă proaspătă de cămilă pe-pântece o să îndepărteze durerile. Datoria unei femei e de a naşte copii şi eşti tânără.

Tânără? Am douăzeci de ani şi sunt bătrână, bătrână-bătrână! Ştiu asta şi ştiu şi de ce şi am minte şi ochi şi pot chiar să-mi scriu numele şi ştiu că putem s-o ducem mai bine, şi Imamul ştie, iar asta se va întâmpla odată ce străinii vor fi daţi afară şi smuls răul adus de felul lor de viaţă. Imamul - Allah să-l apere! - este înţelept şi bun şi vorbeşte cu Allah, se supune numai lui Allah, iar Allah ştie că femeile nu sunt lucruri neînsufleţite de care să-ţi baţi joc şi să le arunci înapoi în zilele Profetului, cum vor nişte fanatici. Imamul o să ne apere de extremişti şi n-o să îngăduie să fie retras Actul Familiei dat de Şah,.care ne-a dat dreptul să votăm şi ne-a apărat împotriva divorţului pronunţat la bunul plac al bărbatului, n-o să îngăduie să ni se ia dreptul la vot, toate drepturile şi libertăţile câştigate, sau dreptul de-a alege dacă vrem să purtam chadorsuu nu, niciodată - dac-o să vadă cât de tare ne împotrivim, când o să vadă în întreaga tară hotărârea noastră neclintită.

Fatima îşi uscă lacrimile şi se simţi mai bucuroasă la gândul demonstraţiei plănuite peste trei zile şi o parte din durere se topi. Da, noi, femeile, o să demonstrăm pe străzile Kowissului, sprijinind mândre surorile noastre marile oraşe, Teheran, Kom şi Isfahan, doar că eu o să port de bunăvoie chador din cauza lui Hussain. O, cât de minunat va fi să ne arătăm solidaritatea cu femeile şi cu revoluţia!

Veştile despre demonstraţiile plănuite la Teheran străbătuseră Iranul, pe ce căi nimeni nu era sigur, dar toate femeile ştiau. Şi fiecare femeie hotărâse să se alăture şi toate femeile încuviinţaseră - chiar şi cele care nu îndrăzneau s-o spună.

La baza aeriană; ora 10,20 dimineaţa. Starke se afla în turnul S-G privind avionul care venea la aterizare cu flapsurile scoase la maximum, trecând motoarele pe revers cu toată puterea în momentul în care atinse solul. Zataki şi Esvandiary se aflau şi ei acolo, alături de doi membri ai Gărzilor Verzi. Zataki era proaspăt ras.

- Virează dreapta la capătul pistei, Eco Tafigo Lima Lima, spuse răguşit sergentul Wazari, tânărul controlor de trafic şcolit de USAF.

Purta haine civile, grosolane, în locul uniformei sale îngrijite. Faţa îi era tumefiată, nasul zdrobit, îi lipseau trei dinţi şi i se umflaseră urechile în urma bătăii pe care Zataki i-o administrase în public. Acum nu putea respira pe nas.

- Opreşti în faţa turnului bazei.

- Înţeles! se auzi în difuzor vocea lui John Hogg. Repet: avem permisiunea să luăm trei pasageri, să livrăm piese de schimb de care e urgentă nevoie şi să ne întoarcem imediat la Al Shargaz. Vă rog confirmaţi.

Wazari se întoarse către Zataki, evident înspăimântat.

- Excelenţă, vă rog iertaţi-mă, dar ce ar trebui să răspund?

- Nu spune nimic, scârnăvie.

Zataki ridică ţeava boantă a pistolului automat. Se întoarse către Starke:

- Spune-i pilotului tău să treacă în faţă, să oprească motoarele şi apoi să-i coboare pe tarmac pe toţi cei din avion. Aparatul o să fie percheziţionat şi dacă are permisiune din partea mea poate să plece mai departe, iar dacă n-are permisiune, n-o să plece mai departe! Dumneata vii cu mine - şi tu la fel, se întoarse către Esvahdiary.

Ieşi. Starke făcu cum i se ordonase şi se întoarse să-l urmeze, dar o secundă rămase singur cu tânărul sergent. Acesta îl prinse de braţ şi-i şopti agitat:

- Pentru Dumnezeu, ajută-mă să urc la bord, căpitane! O să fac orice! Orice!

- Nu pot! E imposibil! spuse Starke, părându-i rău pentru om.

Cu două zile în urmă, Zataki adunase pe toată lumea şi-l bătuse pe sergent până-l lăsase fără simţiri "pentru crime împotriva revoluţiei", îl trezise, îl făcuse să mănânce murdării şi-apoi îl bătuse din nou până la leşin. Numai Manuelei şi celor foarte bolnavi li se îngăduise să nu participe.

- Cu neputinţă!
- Te rog! Te implor! Zataki e nebun! O să... Wazari se întoarse înspăimântat când un membru al
Gărzilor Verzi apăru în uşă. Starke trecu pe lângă el, coborî scările şi ieşi pe tarmac, ascunzându-şi tulburarea.

Freddy Ayre se afla la volanul Jeepului. Manuela era lângă el, împreună cu unul dintre piloţii englezi şi Jon Tyrer, cu un bandaj peste ochi. Manuela purta pantaloni largi, un pardesiu lung şi părul legat sub o şapcă de pilot.
- Urmează-ne, Freddy, spuse Starke şi se urcă lângă Zataki pe scaunele din spate ale maşinii.

Esvandiary întoarse cheia în contact şi porni în viteză ca să intercepteze avionul care întorcea la capătul pistei principale, întovărăşit periculos îndeaproape de un roi de camioane ale Gărzilor Verzi şi de două motociclete.
- Nebunii, murmură Starke. Zataki râse cu dinţi albi.
- Entuziaşti, pilotule, nu nebuni.
- Cum o vrea Allah!

Zataki trase cu coada ochiului la el, devenind serios.
- Vorbeşti limba noastră, ai citit Coranul şi ne cunoşti . A venit vremea să spui Shahada înaintea a doi martori şi sa devii mahomedan. Aş fi onorat să fiu unul dintre ei.
- Şi eu, spuse imediat Esvandiary, dorind de asemenea să pună umărul la salvarea unui suflet, deşi nu din acelaşi motiv.

IranOil avea nevoie de piloţi pregătiţi ca să pună pe roate producţia, la capacitate maximă, în timp ce aveau să fie pregătiţi iranienii care să ia locul piloţilor străini, iar un Starke mahomedan putea fi unul dintre aceştia.
- Aş fi şi eu, de asemenea, prea onorat de a vă fi martor.
- Mulţumesc, răspunse Starke în farsi.

În decursul anilor, gândul îi trecuse şi lui prin minte. Odată, pe când se afla în Anglia, liniştit, şi tot ce avea de făcut era să piloteze în cât mai multe misiuni posibil şi să aibă grijă de oamenii săi şi să râdă cu Manuela şi copiii -a fost asta doar acum o jumătate de an - îi spusese Manuelei:
- Ştii, Manuela, sunt multe lucruri grozave în mahomedanism.
- Te gândeşti la cele patru neveste, iubitule?! spusese ea dulce şi imediat el se pusese în gardă.
- Hai, Manuela, vorbeam serios! Sunt foarte multe în Islam...

- Pentru bărbaţi, nu pentru femei. Nu spune Coranul: "şi drept-credincioşii", bărbaţii va să zică, "vor sta pe aşternuturi de mătase şi vor avea hurii pe care nici om, nici duh nu le-au atins"
- Conroe, dulceaţă, n-am reuşit niciodată să desluşesc chestia asta! De ce trebuie să fie veşnic virgine?! Ajută asta cu ceva bărbaţii? Şi oare femeile primesc acelaşi tratament - câţi bărbaţi tineri şi pofticioşi doresc?
- Nu vrei să asculţi, pentru Dumnezeu? Vroiam să spun că dacă ai fi trăit în deşert, în mijlocul deşertului Sahara sau al celui Saudit - aminteşte-ţi vremea când am fost în Kuweit şi am ieşit, doar tu şi cu mine, am ieşit în deşert, stelele mari cât scoicile şi tăcerea atât de adâncă, noaptea atât de curată şi nemărginită, noi atât de insignifianţi, îţi aminteşti cât de atinşi am fost de Infinit? Aminteşte-ţi ce-am spus: "Acum înţeleg. Dacă eşti nomad şi născut într-un cort, poţi fi stăpânit de Islam".
- Şi adu-ţi aminte, dragoste, ce am spus eu: că noi nu ne-am născut în nici un afurisit de cort.

Zâmbi, amintindu-şi cum o prinsese în braţe şi o sărutase sub stele şi se umpluseră unul de celălalt. Mai târziu el spusese:
- Am vrut să spun - învăţătura pură a lui Mahomed. Vroiam să zic cum, cu atât de mult spaţiu, atât de înspăimântător în neţărmurirea lui, că simţi nevoia unui adăpost sigur, că Islamul ar fi un astfel de adăpost, poate singurul. Învăţăturile sale, cele de la origini, nu sunt înguste. Nu cele răstălmăcite de fanatici.
- O, sigur, dragule! spusese ea cu cel mai dulce glas al ei. Dar noi nu trăim în nici un deşert şi n-o s-o facem niciodată şi tu eşti Conroe, iubitule, Starke, pilot de elicopter, şi chiar în clipa în care ai să începi să te gândeşti la cele patru neveste eu am şters-o, eu şi copiii, şi nici Texasul n-o să fie îndeajuns de mare ca să te scape de trosneala pe care o s-o capeţi de la Manuela Rosita Santa de Cuellar Perez, dragule, iubitule, scumpule mieluşel!

Zataki se uită la el şi trase adânc aer în piept, simţind mirosul de petrol, zăpadă şi iarnă.
- Poate că într-o zi o s-o fac, le spuse lui Zataki şi Esvandiary. Poate că da. Dar când o vrea Allah, nu acum.
- Fie ca Allah să scurteze timpul. Te risipeşti ca necredincios.

Dar deja toată atenţia lui Starke era concentrată pe avionul care venea la punctul de oprire şi către Manuela care

trebuia să plece astăzi. Dificil pentru ea, al dracului de dificil, dar trebuia să plece.

În dimineaţa aceea, devreme, vorbise cu McIver prin radio, aflând că avionul avea aprobarea să oprească la Kowiss - dacă i se aproba asta de cei de-acolo - şi că avea sa ducă piese de schimb şi că mai era spaţiu pentru trei pasageri. În cele din urmă, maiorul Changhiz şi Esvandiary încuviinţaseră, dar numai după ce Starke, foarte nervos, !e ceruse asta în faţa lui Zataki.

" Ştiţi că echipele noastre trebuiau să fie de mult schimbate! Unul din patru elicoptere JR 212 are nevoie de piese de schimb şi două din 206 sunt gata pentru verificările de o mie cinci sute de ore. Dacă nu pot avea echipaje noi şi piese de schimb, nu pot să lucrez şi voi o să fiţi învinovăţiţi că nu v-aţi supus Ayatolahului Khomeini, nu eu!

Maşina se opri lângă avion în şuierul descrescător al motoarelor. Uşa nu era încă deschisă şi putu să-l vadă pe John Hogg privind prin fereastra cabinei. Aparatul era înconjurat de camioane şi arme. Gărzi Verzi nervoase roiau înjur. Zataki încercă să se facă auzit şi apoi, exasperat, trase un foc în aer.

- Depărtaţi-vă de aparat! ordonă. Pe Allah şi Profet! Numai oamenii mei o să-l controleze! Depărtaţi-vă!

Morocănoase, celelalte Gărzi Verzi se traseră puţin înapoi.

- Pilotule, spune-i să deschidă repede uşa şi să scoată pe toată lumea de acolo repede, mai înainte să mă răzgândesc.

Starke ridică degetul mare către Hogg. În clipa aceea pilotul secund deschise uşa. Scara fu coborâtă. Imediat, Zataki sări pe trepte şi rămase la capătul lor cu arma pregătită.

- Excelenţă, n-aveţi nevoie de asta, îi spuse Starke. Toată lumea afară, cât de repede puteţi, okay.

Erau opt pasageri: patru piloţi, trei ingineri şi Genny McIver.

- Dumnezeule, Genny! Nu m-aşteptam să te văd!

- Hello, Duke! Duncan a crezut că-i mai bine aşa şi... ei bine, las-o baltă.

Manuela o văzu şi coborî să o întâmpine. Se îmbrăţişară şi Starke băgă de seamă cât de mult părea să fi îmbătrânit Genny. Îl urmă pe Zataki în avionul gol. Fuseseră aşezate scaune suplimentare. În spate, lângă toaletă, se aflau câteva lăzi.

- Piese de schimb şi motorul de schimb de care ai nevoie! strigă John Hogg de pe locul pilotului, întinzându-i documentele. Hello, Duke!

Zataki luă documentele şi făcu un semn cu degetul mare către Hogg.
- Afară.
- Dacă nu vă supăraţi, eu răspund pentru aparat, vă rog să mă scuzaţi, spuse Hogg.
- Pentru ultima dată, afară! Starke spuse:
- Ieşi puţin de pe locul tău, Johnny. Vrea doar să verifice dacă există arme. Excelenţă, ar fi mai sigur dacă pilotului i s-ar îngădui să rămână pe locul lui. Garantez eu pentru el.
- Afară!

Fără grabă, John Hogg se strecură din mica-i carlingă.

Zataki se asigură că nu se afla nimic în buzunarele laterale ale scaunului, apoi îi făcu semn să treacă înapoi în scaun şi cercetă cabina.
- Astea sunt piesele de schimb care-ţi trebuie?
- Da, spuse Starke şi-i făcu politicos loc să coboare pe pistă, unde colonelul strigă după câţiva dintre oamenii săi să descarce lăzile.

Oamenii o făcură cu nepăsare, izbind marginile uşii şi treptele, făcându-l pe pilot să clipească. Apoi Zataki controla aparatul cu grijă, negăsind nimic care să-l irite -cu excepţia vinului la gheaţă şi a băuturilor din frigider.
- Fără băutură în Iran! Nici o picătură! Se confiscă! Puse să fie sparte sticlele pe pistă şi porunci să se deschidă lăzile. Un motor, o turbină de motor şi multe alte piese de schimb. Totul era trecut în documente. Starke privea din uşa cabinei, încercând să nu iasă prea mult în evidenţă. Zataki întrebă:
- Cine-s pasagerii ăştia?

Ofiţerul secund îi întinse lista. Era scrisă în engleză şi farsi:_ "Piloţi suplimentari, temporari, şi ingineri mecanici, toţi trebuind să plece de mult în concediu şi să fie înlocuiţi". Scrută cu privirea pe rând numele de pe listă şi oamenii.
- Duke, spuse prudent din cabină John Hogg, am pentru tine nişte bani si o scrisoare de la McIver. E în regulă?
- Pentru moment, da.
- Două plicuri în buzunarul interior al uniformei mele, atârnată acolo. Scrisoarea e numai pentru tine, a spus Mac.

Starke le găsi şi le înghesui în buzunarul interior al pufoaicei.
- Ce se întâmplă la Teheran? întrebă din colţul gurii.

- Aeroportul e un balamuc. Toată lumea încearcă să iasă cu cele trei sau patru avioane care au primit plâng acum aprobare, spuse John Hogg dintr-o suflare, şi cel puţin şase Jumbo Jeturi care-şi dau coate, aşteptând la nesfârşit permisiunea de aterizare. Eu, ă... eu am sărit puf şi simplu peste rând, ma-am strecurat fără o aprobare propriu-zisă şi am spus: "Oh, iertaţi-mă, credeam că am voie". Mi-am ridicat oamenii şi am şters-o. Abia am avut vreme să schimb o vorbă cu McIver - era înconjurat de o mulţime de revoluţionari cu degetul pe trăgaci şi un mullah ciudat, sau doi - dar părea în regulă. Pettikin, Nogger şi ceilalţi păreau cu toţii okay. Sunt lăsat la Al Shargaz pentru cel puţin o săptămână, ca să fac naveta până aici, cum s-o putea.

Al Shargaz nu era departe de Dubai, unde S-G avea cartierul general din acea parte a Golfului.

- Avem permisiunea de la ATC Teheran să aducem piese de schimb şi echipaje care să se potrivească la număr cu cele pe care intenţionăm să le scoatem. Pare c-au de gând să ne ţină mai mult sau mai puţin la paritate şi cu toată puterea de lucru. Avem zboruri programate sâmbăta şi miercurea.

Se opri să-şi tragă sufletul.

- Mac zice să-mi găseşti vreo scuză ca să trec pe-aici din timp în timp. Trebuie să fiu un fel de curier între el şi Andrew Gavallan până se revine la normal.

- Ai grijă! spuse Starke şi îi acoperi gura cu palma, zărindu-l pe Zataki că aruncă o privire în sus, către avion.

Îl urmărise inspectând pasagerii şi documentele lor, apoi îl văzu făcându-i un semn şi coborî scările.

- Da, Excelenţă.

- Acest om nu are viză de ieşire.

Omul era Roberts, unul dintre sondorii de vârstă mijlocie, cu multa experienţa. Îngrijorarea îi marcase obrazul deja plin de riduri.

- Am spus că n-am putut să fac rost de vreuna, căpitane Starke! N-am putut să facem rost de viză. Birourile de emigrare sunt încă închise. La Teheran n-a fost nici o problemă.

Starke aruncă o privire peste document. Expirase doar de patru zile.

- Poate de data asta aţi putea să îl lăsaţi, Excelenţă! E adevărat că nu există viză...

- Nu pleacă. Rămâne. Roberts se albi.
- Dar Teheranul mi-a dat drumul şi trebuie să fiu la Londra...
Zataki îl înşfacă de pufoaica şi îl împinse din rând, trântindu-l la pământ. Roberts ţâşni înfuriat în picioare.
- Pentru Dumnezeu, am aprobare...
Se opri. Unul dintre membrii Gărzilor Verzi îşi pusese carabina în pieptul lui şi altul se afla în spatele lui, amândoi pregătiţi să apese pe trăgaci. Starke interveni:
- Aşteaptă în jeep, Roberts. La dracu, aşteaptă lângă jeep!
Unul dintre revoluţionari îi făcu brânci brutal către maşină, în timp ce Starke încerca să îşi ascundă propria îngrijorare: John Tyrer şi Manuela nu aveau nici ei vize de ieşire valabile.
- Nu există vize, nu pleacă! repetă Zataki veninos şi lua documentele următorului om.
Genny, care venea la rând, era foarte înspăimântată, urându-l pe Zataki şi violenţa şi mirosul de frică ce-o înconjura, necăjită din pricina lui Roberts care trebuia să se întoarcă în Anglia, căci unul dintre copiii săi era foarte bolnav, suspect de poliomielită, iar poşta, telefoanele şi telexul puteau fi folosite doar sporadic. Îl urmări pe Zataki trecând încet peste hârtiile pilotului de lângă ea. ticălos împuţit gândi ea. Trebuie s-ajung în avion, trebuie! O, cât de mult aş vrea să fi plecat cu toţii! Sărmanul Duncan. Pur şi simplu n-o să se-ngrijească de el, n-o să aibă grijă să mănânce ca lumea şi sigur o să facă iar o criză de ulcer.
- Viza mea de ieşire e expirată, spuse ea încercând să pară timidă, lăsând să i se vadă câteva lacrimi în colţurile ochilor.
- Şi a mea! spuse Manuela cu o voce mică. Zataki se uită la ele. Ezită.
- Femeile nu sunt responsabile. Numai bărbaţii. Voi, femeile, puteţi pleca. De data asta. Urcaţi la bord!
- Domnui Roberts poate să vină şi el? întrebă Genny, arătând către mecanic.
- Urcaţi la bord! strigă Zataki cu sângele urcat în obraji, cuprins de una din bruştele furii maniacale.
Cele două femei zburară în sus pe scări, toată lumea cuprinsă într-o clipă de panică, şi chiar proprii săi oameni din Gărzile Verzi se foiră nervoşi.
- Excelenţă, aveţi dreptate, spuse Starke în farsi, străduindu-se să pară calm. Femeile n-ar trebui să contrazică un bărbat.

Aşteptă împreună cu ceilalţi, abia respirând, sub privirile întunecate care îl străpungeau, dar îşi păstră ochii neclintiţi. Zataki dădu din cap şi continuă morocănos examinarea hârtiilor pe care le avea în mână.

Cu o zi în urmă se întorsese de la Isfahan şi Esvandiary autorizase pentru ziua următoare, după-amiază, un zbor care să-l ducă din nou la Bandar-e Delam.

Cu cât mai curând, cu atât mai bine! se gândi Starke întunecat. Şi totuşi îi părea rău pentru Zataki. Noaptea trecută îl găsise sprijinit de un elicopter, cu palmele apăsate pe tâmple, cuprins de o mare suferinţă.

- Ce se-ntâmplă, aga?

- Capul meu! Eu... capul...

Îl convinsese să îi facă o vizită doctorului Nutt şi î1 dusese pe ocolite către bungalowul acestuia.

- Dă-mi doar o aspirină sau codeină, doctore! Orice ai, spusese Zataki.

- Poate că ar fi bine să mă laşi să îţi fac un control şi ...

- Fără control! Ştiu ce nu e-n regulă cu mine! SAVAK nu e-n regulă cu mine! închisoarea nu e-n regulă cu mine!

Și mai târziu, când codeina îndepărtase în parte durerea, Zataki îi istorisise că in urmă cu un an şi jumătate fusese arestat, acuzat de propagandă împotriva Şahului. Pe atunci lucra ca ziarist la unul dintre ziarele din Abadan. Fusese închis timp de opt luni şi apoi, imediat după incendiul din Abadan, eliberat. Nu-i spusese lui Starke ce-i făcuseră.

- A fost voia lui Allah, pilotule! zisese amar, dar din ziua acea îl binecuvântez zilnic pe Allah pentru că-mi dă încă o zi de viaţă ca să strivesc alţi oameni ai SAVAK-ului sau ai Şahului, poliţia sa de lachei şi soldaţi şi pe oricine şi pe toţi care l-au ajutat în răutăţile sale. Odată l-am sprijinit. N-a plătit educaţia mea, aici şi-n Anglia? Doar el e de vină pentru SAVAK! El e de vină! Partea asta din răzbunarea mea e doar pentru mine. Încă n-am început să mă răzbun pentru soţie şi copii, ucişi în focul din Abadan.

Starke se stăpânise. Nu ieşise niciodată la lumină cine, de ce sau cum provocase incendiul care avusese ca efect moartea a aproape cinci sute de persoane. Îl urmări pe Zataki continuându-şi încet şi laborios inspecţia în lungul liniei posibililor pasageri. Câţi alţii mai aveau documente incomplete sau expirate, Starke nu ştia. Toată lumea era încordată, o umbră

rău prevestitoare atârnând asupra tuturor. În curând avea să fie rândul lui Tyrer şi Tyrer trebuia să plece. Doc Nutt spunea că era mult mai sigur ca Tyrer să fie examinat cât de curând cu putinţă la Al Shargaz sau Dubai, unde existau facilităţi medicale minunate.

Sunt sigur că e teafăr, dar pentru el e cel mai bine sa-şi odihnească ochii pentru o vreme. Şi ascultă, Duke, Pentru numele lui Dumnezeu, ţine-l deoparte din calea lui Zataki şi atrage-le atenţia şi celorlalţi să facă acelaşi lucru. E gata sa explodeze si numai Dumnezeu știe ce-o să se-ntâmple atunci.

- Ce s-a-ntâmplat cu el?

- Din punct de vedere medical, nu ştiu. Psihologice periculos, foarte periculos. Aş zice că e un maniac depresiv. În mod sigur paranoic. Probabil, boala e cauzată direct de ce i s-a-ntâmplat în închisoare. Ti-a spus ce i-a făcut?

- Nu, n-a spus!

- Dac-ar fi după mine, aş recomanda să fie ţinut sub sedative şi sub nici o formă în apropierea armelor.

Grozav, se gândi Starke neputincios. Cum dracu-o să reuşesc eu asta? Cel puţin Genny şi Manuela sunt la bord şi în curând or să fie la Al Shargaz, care e un paradis comp...

Un strigăt de avertisment îi atrase atenţia. Din spatele avionului, venind dinspre ieşirea principală a turnului, se apropia mullahul Hussain cu Gărzi Verzi - şi păreau foarte ostili. Imediat Zataki uită de pasageri, îşi coborî pistolul mitralieră de pe umăr şi, purtându-l neglijent în mână, trecu între mullah şi avion. Doi dintre oamenii săi se mişcară cu el alături şi ceilalţi se apropiară de aparat, ocupând poziţii defensive, acoperindu-şi şeful.

- Dar-ar dracii în afurisitele astea de ciori! mormăi cineva. Acum ce se mai întâmplă?

- Fiţi gata să vă trântiţi pe brânci! spuse Ayre.

- Căpitane, şopti Roberts gâfâind, trebuie s-ajung în avionul ăla! Trebuie! Fetiţa mea cea mică e bolnavă rău de tot! Poţi să faci ceva cu ticălosul ăla?

- O să încerc.

Zataki îl privea cu ură pe Hussain.

Cu două zile în urmă se dusese la Isfahan, invitat acolo ca să discute cu komitehul lor secret. Toţi cei unsprezece membri erau ayatolahi şi mullahi şi-acolo, pentru prima dată, descoperise adevărata faţă a revoluţiei în care luptase atât de

îndârjit ca să învingă şi pentru care suferise atât de mult: "Ereticii vor fi striviţi şi daţi uitării. O să avem numai Tribunale Revoluţionare. Dreptatea va fi împărţită repede şi definitiv, fără nici un fel de apel. Mullahii erau foarte siguri de ei, foarte siguri de drepturile lor divine de a conduce şi de a împărţi dreptatea, căci doar ei interpretau Coranul şi Saria. Prudent, Zataki își păstrase groaza şi gândurile pentru el, dar înţelegea că era din nou trădat.

- Ce vrei, mullahule spuse, rostind cuvântul ca pe-o insultă.

- Mai întâi vreau să-nţelegi că n-ai nici o putere aici. Ce faci la Abadan, e treaba ayatulahilor din Abadan, dar aici n-ai nici o putere, aici, în unitatea asta militară, în baza asta, asupra acestor oameni, ori asupra acestui avion.

Pe Hussain îl înconjurau o duzină de tineri cu chipuri dure, înarmaţi, toţi din Gărzile Verzi.

- Nici o putere, ei?!

Batjocoritor, Zataki se întoarse cu spatele şi strigă-n engleză:

- Avionul să decoleze imediat! Toţi pasagerii să urce la bord!

Făcu mânios un senin către pilot să plece, apoi se întoarse din nou către Hussain.

- Ei bine, ce mai urmează!? spuse, în timp ce-n spatele lui pasagerii se grăbiră să-i dea ascultare şi, pentru că Gărzile Verzi erau atente la Zataki şi Hussain, Starke îi făcu semn lui Roberts să urce la bord, apoi lui Ayre să dea o mână de ajutor, acoperind fuga mecanicului. Îl ajutară împreună pe Tyrer să iasă din jeep. Zataki se juca cu arma, cu toată atenţia îndreptată asupra lui Hussain.

- Ei bine, ce mai urmează? întrebă din nou. Hussain rămăsese perplex, oamenii săi la fel de conştienţi de armele îndreptate către ei. Motoarele se treziră la viaţă. Văzu pasagerii grăbindu-se să se îmbarce, cu Starke şi Ayre ajutând un om cu ochii bandajaţi să urce treptele, apoi pe cei doi piloţi de lângă jeep, reactoarele avionului prinseră putere şi, în clipa în care ultimul om ajunse sus, treptele se ridicară si avionul se puse în mişcare.

- Ei, aga, ce urmează? Ce mai ai de spus?

- Am de spus... am de spus că komitehul din Kowissi îți ordonă ţie şi oamenilor tăi să părăsiţi Kowissul.

Cu picioarele înfipte în beton, gata să lupte dacă ar fi fost nevoie şi să moară dacă trebuia, fără să tresară sub izbitura

aerului supraîncălzit al turbinelor când avionul trecu către pista de decolare, Zataki strigă batjocoritor oamenilor săi, acoperind mugetul motoarelor:
- Auziţi, komitehul din Kowiss ne ordonă să plecăm! Oamenii săi începură să râdă şi unul dintre membrii Gărzilor Verzi ale lui Hussain, un adolescent fără barbă aflat în spatele grupului, îşi ridică iute carabina şi muri imediat, aproape tăiat în două de rafala precisă de armă pornită dinspre oamenii lui Zataki. Tăcerea era întreruptă doar de motoarele ce se depărtau. O clipă Hussain rămase descumpănit de brutalitatea gestului şi imaginea bălţii de sânge care se întinsese pe asfalt.
- A fost voia lui Allah, spuse Zataki. Ce vrei, mullahulel

Abia atunci Zataki observă băieţelul îngheţat de spaimă holbându-se la el, ascuns după poalele halatului mullahului, atârnat de el, căutând apărare, semănând atât de mult cu propriul său fiu, cel mai mare, atât de mult încât pentru o clipă se trezi înapoi, în zilele fericite dinaintea incendiului, când totul părea bine şi exista chiar şi-un fel de viitor, Revoluţia Albă a Şahului o minunăţie, reformele agrare, supunerea mullahilor, educaţia universală şi celelate lucruri, zilele bune când eram tată, dar care nu se vor mai repeta niciodată. Electrozii şi foarfecele au distrus posibilitatea asta.

Un junghi violent de durere se stârni în pântece, urcă în cap la amintirea asta şi îi veni să ţipe, dar nu o făcu, îndepărtând ca de obicei suferinţa, concentrându-se asupra morţii pe care o putea oferi atât de simplu. Putea citi hotărârea nestrămutată de pe chipul mullahului şi se pregăti. Îi plăcea nespus să omoare cu pistolul mitralieră. Ropotul fierbinte, arma vie, zvâcnind în scurte explozii străpungătoare, mirosul acru al corditei, sângele duşmanilor lui Allah şi ai Iranului curgând. Mullahii sunt duşmani - şi cea mai mare parte a celor ce sunt cu Khomeini, care comite sacrilegiul de a îngădui oamenilor să-l numească Imam şi să-i fie adulată fotografia, şi puri mullahii între noi şi Allah, împotriva tuturor învăţăturilor Profetului.
- Grăbeşte-te! mugi. Îmi pierd răbdarea! Îl vreau pe omul acela! spuse Hussein, arătând cu degetul.

Zataki se întoarse. Mullahul arăta către Starke.
- Pilotul? De ce? Pentru ce? întrebă perplex.
- Pentru nişte întrebări. Vreau să-i pun nişte întrebări.
- Despre ce?

- Despre evadarea ofiţerilor de la Isfahan.
- De ce-ar şti el despre asta? A fost cu mine la Bandar-e Delam, la sute de mile depărtare, când s-a întâmplat asta, ajutând Revoluţia împotriva duşmanilor lui Allah. Adăugă veninos: Duşmanii lui Allah sunt peste tot, pretutindeni! Sacrilegiul e pretutindeni. Închinarea la Iuda se practică peste tot, nu-i aşa?
- Da, da, duşmanii sunt din belşug şi sacrilegiul e sacrilegiu. Dar e pilot de elicopter, un necredincios a fost pilotul elicopterului care a evadat şi ar putea şti ceva. Vreau să-i pun nişte întrebări.
- Nu câtă vreme sunt eu aici.
- De ce? De ce nu? De ce nu...
- Nu tu. Nu cât timp sunt eu aici. Pe Allah! Nu cât sunt eu aici! Mai târziu, sau mâine, sau ziua următoare, când va vrea Allah, dar nu acum.

Îl cântări din priviri pe Hussain şi văzu pe faţa şi în ochii lui că acceptase şi nu mai era nici o ameninţare. Privi cu grijă, atent, faţa fiecăruia dintre Gărzile Verzi ce-l înconjurau pe mullah, dar nu mai simţi primejdia. Ca de obicei, moartea rapidă şi bruscă a unuia dintre ei, se gândi fără să se simtă vinovat, îi supune pe ceilalţi.
- Acum poate o să te-ntorci la moscheea ta, e aproape vremea pentru rugăciune.

Îi întoarse spatele şi porni către jeep, ştiind că oamenii săi o să-l apere. Le făcu semn lui Starke şi lui Ayre şi se aşeză pe scaunul din faţă, cu pistolul mitralieră pregătit, dar nu atât de vizibil ca mai înainte. Unul cîte unul oamenii se retraseră către maşinile lor şi plecară.

Hussain era pământiu la chip. Oamenii săi aşteptau, unul dintre ei îşi aprinse o ţigară. Toţi erau conştienţi de trupul de la picioarele lor şi de sângele care încă se scurgea din el.
- De ce i-ai lăsat să plece, tată? întrebă băieţelul cu vocea sa subţire ca un ciripit.
- Nu i-am lăsat, fiule! Avem lucruri mai importante de făcut, acum, imediat. După care o să ne-ntoarcem.

CAPITOLUL 31

La Zagros Trei. Scot Gavallan se holba de-a lungul ţevii unui pistol mitralieră Sten cu piedica trasă. Abia aterizase cu un JR 212 după primul drum al zilei la sonda Rosa, unde livrase o altă încărcătură de prăjini de sondă şi ciment şi, în momentul în care oprise motoarele, Gărzi Verzi înarmate ţâşniseră din hangar, înconjurându-l. Detestând spaima care-l cuprinsese, îşi dezlipi privirile de pe ţeava armei şi se uită în ochii negri, răutăcioşi.

- Ce... ce vrei? zise răguşit, apoi reluă într-o farsi opintită: Ceh karhareh'?

Omul cu arma revărsă un şuvoi de cuvinte furioase, incomprehensibile. Scot îşi scoase căştile.

- Mau iabahe shoma ra khooh nami danam, aga! -Nu vorbesc limba voastră, excelenţă! strigă el peste şuieratul motoarelor, înghiţind obscenitatea pe care ar fi vrut s-o adauge.

Alte cuvinte furioase şi omul îi făcu semn să iasă din carlingă. Atunci îl văzu pe Nasiri, managerul bazei din partea IranO'd, scos târâş din birou cu hainele mototolite şi plin de vânătăi, îmbrâncit spre '212 de către alte Gărzi Revoluţionare. Se aplecă puţin pe fereastră.

- Ce dracu' se întâmplă aici?

- Vor să cobori din elicopter, căpitane! strigă Nasiri. Ei... te rog, grăbeşte-te!

- Aşteaptă până opresc!

Nervos, Scot isprăvi procedura. Ţeava pistolului mitralieră nu se mişcase şi nici duşmănia ce-l înconjura nu slăbise. Elicele încetineau destul de repede şi când fu regulamentar să plece, îşi desfăcu centura de siguranţă şi ieşi. Fu imediat îmbrâncit la o parte. Strigând înfierbântaţi, niște indivizi smuciră uşa carlingii, deschizând-o la maximum, se holbară înăuntru. În timp ce ceilalţi deschiseră la rândul lor uşa cabinei şi săriră la bord.

- Ce dracu s-a întâmplat, aga? îl întrebă pe Nasiri, păzind mulţimea vânătăilor.

- Noul... noul komlteh a făcut o greşeală, spuse Nasiri încercând să-şi păstreze demnitatea, crezând că sunt un sprijinitor al Şahului şi nu un revoluţionar şi sprijinitor al Imamului.

- Cine dracu sunt oamenii ăştia? Nu sunt din Yazdeh!

Dar mai înainte ca Nasiri să poată răspunde, revoluţionarul cu banderolă verde şi pistol mitralieră ten îşi făcu loc cu coatele în mulţime.

- În birou, acum! spuse omul într-o engleză proastă, apoi se-ntinse şi-l înşfacă pe Scot de mâneca bluzonului de zbor ca să-l facă să se grăbească.

Automat, Scot îşi smulse mâneca din mâna lui. Ţeava unei arme i se propti în coaste.

- E-n regulă, pentru Dumnezeu, hârâi întunecat la faţă şi porni cu paşi mari către birou.

În birou, Nitchak Han - kalandarul satului - şi bătrânul mullah erau aşezaţi la masă, cu spatele la peretele de lângă fereastra deschisă. Amândoi aveau chipurile împietrite. Îi salută şi ei răspunseră cu o înclinare a capului, neliniştiţi. Intrând după Nasiri în încăpere, mai mulţi membri ai Gărzilor Verzi se înghesuiră în spatele lor.

- Ce karhareh kalandar, întrebă Scot, ce se întâmplă?

- Oamenii ăştia sunt... pretind că ar fi komitehul nostru cel nou, răspunse cu dificultate Nitchakm Han. Sunt trimişi din Sharpur să pună stăpânire pe... pe satul nostru și pe... aeroportul nostru.

Scot rămase perplex. Ceea ce spunea mai-marele satului n-avea nici un sens; deşi Sharpur era cel mai apropiat oraş şi legal avea jurisdicţie asupra zonei, tradiţia spunea că întotdeauna triburile kashkai din munţi să se conducă singure, atâta timp cât acceptau suzeranitatea Şahului şi Teheranului, se supuneau legilor, nu se înarmau şi erau paşnici.

- Dar voi întotdeauna...

- Linişte! spuse mai-marele Gărzilor Verzi fluturându-şi pistolul mitralieră şi Scot îl văzu pe Nitchak Han roşind.

Mai-marele Gărzilor era bărbos, trecut de 30 de ani, îmbrăcat sărăcăcios, cu ochi negri şi ceva rău sclipind în ei. Îl târî pe Nasiri în faţa grupului şi latră ceva în farsi.

- Eu... eu trebuie să traduc, căpitane! spuse nervos Nasiri. Mai-marele lor, Ali-sadri, spune că trebuie să le răspunzi la întrebările care or să urmeze. Eu i-am răspuns la mai toate, dar vrea...

Ali-sadrî îl blestemă şi începu să pună întrebări, citind de pe o listă pregătită. Nasiri traducea.

- Eşti comandant aci?

- Da, temporar.

- Care ţi-e naţionalitatea?

- Engleză. Acum ce drac...

- E vreun american pe-aci?

- Nu, din câte ştiu eu, răspunse Scot fără să stea pe gânduri şi fără să i se mişte vreun muşchi de pe faţă, sperând că lui Nasiri, care ştia că Rodrigues, mecanicul său, era american şi avea acte false englezeşti, nu i se pusese întrebarea asta.

Nasiri traduse fără să şovăie. Unul dintre ceilalţi revoluţionari scria pe o hârtie răspunsurile.

- Câţi piloţi sunt aici?

- Pentru moment, eu sunt singurul.

- Unde sunt ceilalţi, cine sunt si care e naţionalitatea lor?

- Pilotul nostru şef, căpitanul Lochart, e canadian, e la Teheran - cu un charter prin preajma Teheranului,cred - este aşteptat să se-ntoarcă din zi în zi. Celălalt, al doilea la comandă, căpitanul Sessonne, francez, a trebuit să plece astăzi la Teheran cu un zbor comandat urgent de IranOil.

Celălalt îşi ridică ochii sfredelitori.

- Ce-i atât de urgent?

- Sonda Rosa e gata să străpungă un nou puţ. Aşteptă în timp ce Nasiri explică ce însemna asta şi
că sondorii aveau urgentă nevoie de ajutorul experţilor de la Schlumberger, acum cu sediul la Teheran. În dimineaţa aceea Jean-Luc chemase controlul de zbor de la Shiraz, sperând să aibă şansa de a primi o aprobare de zbor pentru Teheran. Spre surpriza şi bucuria lui, Shirazul îi dăduse imediat aprobarea.

- Imamul a hotărât că toată producţia de petrol o să reînceapă, spuseseră, aşa c-o să înceapă.

Jean-Luc fusese în aer în câteva minute. Scot Gavallan zâmbise în sinea lui, ştiind adevăratul motiv pentru care Jean-Luc făcuse trei schimburi la rând în cabina elicopterului: acum putea să fure o vizită Sayadei, vizită de mult aşteptată. Scot o întâlnise o dată.

- Are vreo soră? întrebase plin de speranţă. Comandantul grupului de Gărzi Verzi ascultă răbdător ce spunea Nasiri, apoi îl întrerupse din nou şi Nasiri clipi.

- El, Ali-sadrî, spune că în viitor toate zborurile or să fie aprobate de el sau de omul ăsta.

Arătă către un tânăr revoluţionar care scria răspunsurile lui Scot.

- În viitor toate zborurile or să aibă unul dintre oamenii săi la bord. În viitor n-or să existe decolări fără aprobare prealabilă.

Cam într-o oră o să-l duci pe el şi pe oamenii lui la toate sondele din zonă.
- Explică-i că asta nu se poate face, pentru că trebuie să mai livrăm ţevi şi ciment la sonda Rosa. Altfel, când Jean-Luc se întoarce mâine, n-o să fie gata la timp.

Nasiri începu să explice. Mai-marele îl întrerupse grosolan, ridicându-se:
- Spune-i pilotului necredincios să fie gata într-o oră şi după aia... ba mai bine spune-i să vină cu noi în sat, unde pot să-l supraveghez. Vii şi tu. Şi spune-i să fie foarte supus, findcă deşi Imamul vrea ca producţia de petrol să pornească iarăşi imediat, toate persoanele din Iran sunt supuse legii islamice, chiar dacă-s iranieni sau nu. Nu avem nevoie de străini aici.

Omul aruncă o privire iute către Nitchak Han.
- Acum o să ne-ntoarcem în satul tău, spuse şi ieşi cu paşi mari.

Nitchak Han roşi. El şi mullahul se ridicară si-l urmară.
- Căpitane, trebuie să mergem cu el în sat, spuse Nasiri.
- De ce?
- Ei bine, eşti singurul pilot aici şi cunoşti zona, rosti Nasiri răspunsul pregătit dinainte, întrebându-se care putea fi de fapt adevăratul motiv.

Îi era foarte teamă. Nimeni nu-l avertizase de schimbările neaşteptate şi nici cei din sat n-aveau habar că drumul era curăţat după ultima ninsoare. Dar în dimineaţa aceea sosise în sat camionul cu doisprezece revoluţionari din Gărzile Verzi. Imediat, mai-marele komitehului scosese o bucată de hârtie semnată de Komitehul Revoluţionar din Sharpur, care le dădea jurisdicţie asupra Yazdehului şi întregii producţii a IranOil, a facilităţilor şi elicopterelor din zonă. Când, la cererea lui Nitchak Han, Nasiri spusese că o să transmită prin radio un protest la IranOil, unul dintre revoluţionari începuse să-l bată. Mai-marele îl oprise pe om, dar nu-şi ceruse iertare şi nici nu-i arătase lui Nitchak Han respectul cuvenit, ca unui kalandar al acestei ramuri a Kashkailor. Spaima ce-l cuprinsese pe Nasiri crescuse şi ar fi vrut să se întoarcă la Sharpur cu soţia şi familia.

Allah să blesteme toate komitehurile, fanaticii şi străinii şi pe marele Satan american care e cauza tuturor problemelor noastre!
- Ar fi mai bine să plecăm, spuse. Ieşiră afară.

Ceilalţi se depărtaseră deja în josul cărării ce ducea către sat. când trecu pe lângă hangar, Scot îi văzu pe cei şase mecanici adunaţi sub privirea atentă a unei santinele înarmate. Santinela fuma şi simţi o strângere de inima. Peste tot se aflau tăbliţe în farsi si în engleză: "FUMATUL OPRIT! PERICOL!" Mai într-o parte, cei de-al doilea '212 al lor era în ultimele faze ale verificării de o mie cinci sute de ore, dar lipsa celor două 206 aflate în dotarea obişnuită făcea ca hangarul să pară gol şi abandonat.

- Aga, îi spuse lui Nasiri, făcând semn din cap către santinelele care veneau în urma lor, spune-le că trebuie să pregătesc elicopterul şi ordonă-i nenorocitului ăla să nu mai fumeze în hangar.

Nasiri făcu ceea ce i se spusese.

- A spus în regulă, dar să ne grăbim.

Santinela care fuma îşi aruncă leneş ţigara pe asfalt. Unul dintre mecanici o strivi grăbit. Nasiri ar fi rămas, dar santinela îi făcu semn să plece. Se depărta fără tragere de inimă.

- Alimentaţi FDC şi faceţi o verificare la sol, spuse prudent Scot, nefiind sigur dacă una dintre santinele nu înţelegea cumva engleza. Într-o oră trebuie să duc komitehul nostru într-o vizită oficială pe la amplasamente. Se pare că acum avem un nou komiteh.

- Căcat! mormăi cineva.

- Ce-i cu sculele pentru sonda Rosa? întrebă Jordon Porcărie.

Lângă el se afla Rod Rodrigues. Scot îl vedea cât de neliniştit este.

- Asta va trebui s-aştepte. Alimentaţi FDC. Porcărie - şi toată lumea - faceţi o verificare. Rod, spuse ca să-l încurajeze pe bătrân, acum, că revenim la normal, ai să ajungi în curând înapoi la Londra. Capitol Acasă!

- Sigur, mulţumesc, Scot!

Santinela de lângă Scot îi făcu semn să plece.

- Baleh, aga!

- Da, e-n regulă, excelenţă, răspunse Scot, apoi adăugă către Rodrigues: Rod, te rog, fă-mi o verificare atentă.

- Sigur.

Scot porni, urmat de santinelă. Jordon strigă îngrijorat:

- Ce se-ntâmplă şi unde te duci?

- Mă duc să fac o plimbare, răspunse sarcastic. De unde dracu să ştiu? Am zburat toată dimineaţa!

Porni mai departe, simţindu-se obosit şi neajutorat şi nelalocul lui, dorind ca Lochart şi Jean-Lucsă fie acolo. Ticăloşi afurisiţi! Komiteh - o gaşcă de derbedei afurisiţi!

Nasiri era de acum la o sută de metri mai în faţă păşind iute, ceilalţi dispăruseră deja după curba potecii care şerpuia printre copaci. Temperatura era chiar sub punctul de îngheţ şi zăpada trosnea sub tălpi. Deşi Scot, îmbrăcat în echipamentul de zbor, simţea o căldură plăcută, cizmele de zbor îl stânjeneau la mers şi el tropăi prost dispus, încercând - fără să fie în stare - să-l ajungă din urmă pe Nasiri. Zăpada era troienită în jurul cărării şi aplecase copacii sub greutatea ei. Cerul era limpede. La opt sute de metri mai în faţă, în josul potecii şerpuitoare, se afla satul.

Satul Yazdeh era aşezat pe un mic platou, plăcut apărat de vânturile de înălţimi. Colibele şi casele erau făcute din lemn, piatră şi chirpici şi adunate în jurul pieţii, în faţa micii moschei. Spre deosebire de majoritatea satelor, era prosper, cu belşug de lemne de foc pentru iarnă, vânat din abundenţă, cu turme de oi şi capre ale obştii, câteva cămile şi treizeci de cai şi iepe de prăsilă, mândria sătenilor.

Casa lui Nitchak Han era o locuinţă cu un etaj, acoperită cu ţiglă şi având patru încăperi, aşezată lângă moschee şi mai mare decât toate celelalte. Lângă ea se afla şcoala - cea mai modernă clădire. Tom Lochart proiectase structura simplă şi, cu un an în urmă, îl convinsese pe McIver să finanţeze lucrarea. Până acum câteva luni, şcoala fusese condusă de un tânăr din Corpul de Profesori al Şahului, satul fiind aproape în totalitate analfabet. Odată cu plecarea Şahului, tânărul dispăruse.

Din vreme în vreme, Tom Lochart şi ceilalţi din bază ţineau aici scurte conferinţe, mai mult şedinţe de întrebări şi răspunsuri, în parte pentru a întreţine bunele relaţii şi în parte pentru a avea ceva de făcut când nu zburau. Conferinţele erau bine primite şi participau mulţi adulţi, ca şi copii, încurajaţi să facă asta de Nitchak Han și soţia lui. Coborând de pe deal, Scot îi văzu pe ceilalţi intrând în şcoală. Camionul care adusese Gărzile Verzi era parcat afară. Sătenii se strânseseră în grupuri, privind în tăcere. Bărbaţi, femei şi copii, nici unul înarmat.

Femeile kashkai nu purtau văluri sau chador, ci rochii multicolore.

Urcă scările şcolii. Ultima oară când fusese acolo, doar cu câteva săptămâni în urmă, ţinuse o conferinţă despre Hong Kong, pe care-l cunoştea de pe vremea când tatăl său încă mai lucra acolo şi pe care-l vizitase, de la internatul englez, în timpul vacanţelor. Îi fusese foarte greu să explice cum era Hong Kongul, străzile sale aglomerate, taifunuri, beţişoare pentru mâncat şi scrierea sa ciudată, silabică, mâncărurile şi capitalismul său agresiv, un stat minuscul, copleşit de imensitatea Chinei.

Mă bucur că ne-am întors în Scoţia, îşi zise. Mă bucur, că bătrânul a pus pe roate S-G pe care într-o zi am să o conduc.

- Trebuie să te-aşezi, căpitane, spuse Nasiri. Aici. Arătă un scaun, la capătul încăperii joase, aglomerate. Alisadrî şi alţi patru revoluţionari erau aşezaţi la masă, unde ar fi stat de obicei profesorul. Nitchak Han şi ceilalţi şedeau în faţa lor. Sătenii stăteau de jur împrejur.

- Ce se-ntîmplă?

- E un fel de şedinţă.

Scot îl văzu pe Nasiri înspăimântat şi se întrebă ce-ar face dacă Gărzile Verzi s-ar porni să-l bată. Ar fi trebuit să fiu centură neagră sau boxer, îşi spuse obosit, încercând să înţeleagă cuvintele în farsi care se revărsau din gura mai-marelui.

- Ce spune, aga? îi şopti lui Nasiri.

- Eu… el îi spune lui Nitchak Han cum va fi condus satul de aici înainte. Te rog, am să-ţi explic mai târziu.

Nasiri se depărta. După o vreme, tirada încetă. Toţi se uitară la. Nitchak Han. Acesta se ridică încetişor. Shipul lui era grav si cuvântarea sa fu scurtă. Char si Scot îțelesese.

- Yazdeh este kashkai. Yazdeh o să rămână kashkai.

Întoarse spatele către masă şi se îndepărtă, urmat de mullah.

La comanda furioasă a mai-marelui lor, cele două Gărzi Verzi îi tăiară calea. Dispreţuitor, Nitchak Han îi îmbrânci deoparte. Alţii îl înşfăcară, tensiunea în încăpere crescu şi Scot văzu unul dintre săteni strecurându-se nebăgat în seamă afară din încăpere. Cei care îl ţineau pe Nitchak Han se întoarseră către Ali-sadrî şi alţi patru se ridicaseră în picioare, strigând înfuriaţi. Nici unul nu-l atinsese pe bătrânul mullah. Acesta ridică

braţele şl începu să vorbească, dar mai-marele strigă la ei, întrerupându-l, şi un oftat prelung trecu printre săteni. Nitchak Han nu se zbătu în mâinile oamenilor care îl ţineau, mulţumindu-se doar să-i întoarcă privirea lui Ali-sadrî şi Scot simţi ura ca o izbitură fizică.

Comandantul revoluţionarilor răcni la ceilalţi ţărani, apoi întinse un deget acuzator către Nitchak Han şi îi porunci încă o dată să se supună şi încă o dată Nitchak Han spuse liniştit:

- Yazdeh e kashkai. Yazdeh va râmîne kashkai. Ali-sadrî se aşeză. La fel făcură şi ceilalţi patru. Din nou Ali-sadrî arătă cu degetul spre el şi spuse câteva cuvinte. Sătenii tresăriră. Cei patru bărbaţi de lângă el încuviinţară din cap. Ali-sadrî spuse un singur cuvânt, care despică tăcerea ca un paloş:

- Moarte!

Se ridică în picioare şi ieşi urmat de săteni şi de Gărzile Verzi care-l târau pe Nitchak Han după ei, uitând de Scot. Scot se lăsă în jos lângă un perete, încercând să se facă cât mai mic. În curând rămase singur.

Afară, Gărzile Verzi îl târâră pe Nitchak Han lingă peretele moscheii şi-l lăsară acolo. Piaţa se golise de săteni. Sătenii ieşiţi din şcoală se grăbiră şi ei să plece. Cu excepţia mullahului. Acesta păşi încet până la Nitchak Han şi rămase lângă el, cu faţa către Gărzile Verzi care, la douăzeci de metri mai departe, îşi pregătiră armele. La porunca lui Ali-sadrî, doi dintre ei îl târâră pe bătrân într-parte. Nitchak Han aşteptă tăcut lângă perete, mândru, apoi scuipă în ţărână.

Bubui un foc de armă singuratic şi glonţul veni de nicăieri. Ali-sadrî muri mai înainte de a atinge pământul. Tăcerea se lăsă brusc, atotcuprinzătoare, şi Gărzile Verzi se răsuciră înspăimântate în cerc, apoi îngheţară când o voce strigă:

-Allah-uAkbar, puneţi jos armele!

Nimeni nu mişcă; apoi unul dintre cei din plutonul de execuţie se întoarse brusc, îndreptând arma către Nitchak Han, dar muri mai înainte de a apăsa pe trăgaci.

- Allah e mare. Puneţi jos armele!

Unul dintre revoluţionari lăsă arma la pământ cu un zdrăngănit. Un altul îi urmă exemplul, altul o rupse la fugă către camion, dar muri mai înainte de a face zece paşi. Acum toate celelalte arme se aflau trântite în ţarină şi toţi cei care erau în jurul lor rămăseseră nemişcaţi.

Atunci uşa casei lui Nitchak Han se deschise şi soţia sa ieşi cu carabina coborâtă, urmată de un tânăr, înarmat şi el cu o carabină. Femeia era înspăimântătoare în mândria ei. Cu zece ani mai tânără decât soţul ei, păşi înainte, în zornăitul cerceilor şi al lanţurilor de la gât şi în foşnetul cojocului ei din piele argăsită şi al fustelor roşii - singurele sunete în toată piaţa. Ochii înguşti ai lui Nitchak Han, săpaţi în chipul cu pometi înalţi, se îngustară şi mai mult şi-apoi liniile adânci de la colţurile ochilor se adunară. Nu-i spuse însă nimic, se mulţumi doar să privească la cei opt revoluţionari care rămăseseră. Crud. Ei se holbară la el, apoi unul dintre ei se aplecă să-şi ia arma şi femeia îl împuşcă în stomac, iar omul scăpă un vaiet prelung, zvârcolindu-se în zăpadă; îl lăsă să urle o vreme. Un al doilea foc şi ţipetele încetară. Acum rămăseseră şapte. Nitchak Han zâmbi tăcut. Din case şi colibe ieşiră în piaţă bărbaţii şi femeile satului. Toţi erau înarmaţi. Îşi îndreptă iarăşi atenţia către cei şapte.

- Urcaţi în camion, întindeți-vă pe jos si puneţi mâinile la ceafă.

Posomorâţi, aceştia se supuseră. Porunci la patru dintre săteni să-i păzească, apoi se-ntoarse către tânărul care ieşise din casa lui.

- Mai e unul la aeroport, fiule. Ia pe cineva cu tine si ocupă-te de el. Adu-i cadavrul înapoi, dar acoperiţi-vă feţele pentru ca necredincioşii să nu vă recunoască.

- Facă-se voia lui Allah.

Tânărul arătă cu degetul către şcoală. Uşa era încă deschisă, dar nu se vedea nici urmă de Scot.

- Necredinciosul, spuse încet, el nu e din satul nostru. Apoi plecă repede. Satul aştepta. Nitchak Han se scarpină gânditor în barbă, apoi ochii săi se îndreptară către Nasiri care stătea ghemuit lângă scările şcolii. Obrajii omului se goliră de sânge.

- Eu... eu n-am văzut nimic... Nimic, Nitchak Han! hârâi el cu voce spartă, apoi se ridică şi veni spre el, ocolind cadavrele. Eu întotdeauna... de doi ani sunt aici şi... întotdeauna am făcut tot ce-am putut pentru sat. Eu... n-am văzut nimic, spuse mai tare, cuprins de o spaimă abjectă, apoi groaza explodă în el şi-o rupse la fugă spre ieşirea din piaţă. Şi muri. O duzină trăseseră-n el.

- E-adevărat că singurul martor al răutăţii acestor oameni trebuie să fie Allah, oftă Nitchak Han.

Îi plăcuse Nasiri, dar nu era unul din poporul său. Nevasta lui veni lângă el şi îi zâmbi. Ea scoase o ţigară, i-o întinse şi i-o

aprinse, apoi puse ţigările şi chibriturile înapoi în buzunar. Nitchak Han pufăi gânditor. Nişte câini lătrară printre case şi un copil ţipă, domolit repede.

- O să se întâmple o mică avalanşă care va rupe drumul acolo unde a mai fost luat odată de zăpadă, ca să-i ţină şi pe alţii departe până la dezgheţ, spuse în cele din urmă. O să punem trupurile înapoi în camion şi o să turnăm petrol peste ele şi după asta o să-i dăm drumul să cadă de pe şosea în Râpa Cămilelor Zdrobite. S-ar părea că komitehul a hotărât că putem să ne conducem singuri, ca întotdeauna, şi că ar trebui să fim lăsaţi în pace, ca întotdeauna, şi-apoi au plecat şi au luat trupul lui Nasiri cu ei. L-au împuşcat pe Nasiri aici în piaţă, aşa cum am văzut cu toţii, când a încercat să fugă de judecată. Din nefericire, la întoarcere au avut un accident. E un drum foarte primejdios, aşa cum o ştim cu toţii. Poate că au luat trupul lui Nasiri să dovedească cum că şi-au făcut datoria si au curăţat munţii noştri de un prea cunoscut sprijinitor al Şahului şi l-au împuşcat când a încercat să fugă. Desigur că era un sprijinitor al Şahului, când Şahul avea puterea şi mai înainte ca Şahul să fugă.

Sătenii încuviinţară mulţumiţi şi aşteptară. Toţi doreau să afle răspunsul la ultima întrebare: cum rămânea cu ultimul martor? Cum rămânea cu necredinciosul care încă mai era în şcoală?

Nitchak Han îşi scarpină barba. Îl ajuta întotdeauna când era cazul să ia hotărâri dificile.

- În curând or să vină şi alte Gărzi Verzi, atrase de maşinile zburătoare făcute de străini şi conduse de străini în folosul străinilor, din cauza petrolului care e scos din pământul nostru, în folosul duşmanilor noştri Tehrani, care strâng taxe, şi al altor străini. Dacă n-ar fi aici sonde, nu ar fi străini şi deci nici Gărzi Verzi. Pământul e bogat în petrol şi altundeva, unde e mai uşor de adunat. Altundeva. La noi, nu! Cele câteva sonde ale noastre nu sunt importante, iar cele unsprezece baze - dificil de ajuns şi primejdioase. N-au fost nevoiţi să arunce în aer creasta muntelui ca să salveze una de la avalanşă, abia acum câteva zile?

Urmară strigăte de încuviinţare din partea tuturor. Trase fără grabă din ţigară. Oamenii îl priveau încrezători. Era kalandar, şeful care îi condusese înţelept vreme de optsprezece ani, la bine şi la rău.

- Dacă n-ar fi maşini zburătoare, n-ar fi sonde. Deci daca aceşti străini vor pleca, continuă cu aceeaşi voce aspra, tărăgănată, mă îndoiesc că alţi străini se vor aventura până aici ca să repare şi să redeschidă cele unsprezece baze, pentru că sigur că bazele astea vor cădea curând în paragină, poate chiar vor fi jefuite de bandiţi. Așa c-or sa ne lase în pace. Fără bunăvoinţa noastră, nimeni nu poate să facă ceva în munţii noştri. Noi, kashkaii, dorim să trăim în pace. O să fim liberi şi o să ne conducem după obiceiul nostru şi tradiţiile noastre, prin urmare străinii trebuie să plece de bunăvoie şi trebuie să se termine si cu sondele si cu orice altceva ce e străin.

Îşi stinse cu grijă ţigara în zăpadă.

- Să-ncepem acum. Daţi foc şcolii!

Fu ascultat de îndată. Puţin petrol, şi lemnul cioplit şi uscat transformă repede totul într-un pojar. Toată lumea aştepta, dar necredinciosul nu apăru şi nici când răscoliră ruinele nu-i găsiră resturile trupului.

CAPITOLUL 32

Lângă Tabriz; ora 11,49 dimineaţa. Erikki Yokkonen trecea în elicopterul său JR 206 prin trecătorile înalte la capătul cărora se găsea oraşul. Lângă el stătea Nogger Lane, iar Azadeh în cabina din spate. Femeia purta o jachetă de zbor voluminoasă, peste costumul de schi, dar în sacul de drum de lângă ea se afla un chador. "Aşa, pentru mai multă siguranţă", spusese ea. Purta pe cap a treia pereche de căşti, pe care Erikki o conectase la sistemul de bord special pentru ea.

- Tabriz Unu, mă auzi? repetă el.

Aşteptară. Nici un răspuns - şi se aflau destul de aproape.

- Ar putea fi abandonat, ar putea fi o capcană, aşa cum a fost cu Charlie. Mai bine să aruncăm o privire ca lumea înainte de a ateriza, spuse Nogger neliniştit, măturând cu ochii cerul şi pământul.

Cerul era limpede, temperatura mult sub punctul de îngheţ, iar munţii încărcaţi de zăpadă. Cu ajutorul unor aranjamente făcute de Controlul de Trafic Aerian Teheran, realimentaseră fără nici un incident la un depozit IranOil, chiar

la marginea oraşului Bandar-e Pahlavi - care primise deja alt nume.
- Khomeini i-a luat pe toţi din scurt, dacă e să judecăm după cât de săritori sunt cei de la Controlul de Zbor şi cât de repede s-a redeschis aeroportul, spuse Erikki încercând să destrame starea depresivă care u cuprinsese pe toţi. . .

Azadeh era încă puternic afectată de ştirea execuţiei lui Emir Paknouri "pentru crime împotriva Islamului și de veştile şi mai groaznice despre tatăl Şeherazadei.
- Asta-i crimă! explodase ea îngrozită, când auzise. Ce crime ar fi putut el comite? El, care îl sprijinea de generaţii pe Khomeini şi pe mullahii lui?

Nici unul dintre ei nu putuse să-i dea vreun răspuns.

Familia fusese chemată să ridice trupul şi acum se aflau într-o profundă şi adâncă jale, Şeherazada înnebunise de durere, casa era închisă chiar şi pentru Azadeh şi Erikki. Azadeh nu voise să părăsească Teheranul, dar Erikki primise un al doilea mesaj de la tatăl ei, care îl repeta pe primul - "Căpitane, am nevoie de fata mea, urgent, la Tabriz" - şi acum erau aproape acasă.

Înainte era "acasă", se gândi Erikki, acum nu mai sunt atât de sigur.

În apropierea Kasvinului zburaseră pe deasupra locului unde Range Roverul său rămăsese fără benzină şi Petikin şi Rakocy îi salvaseră, pe el şi pe Azadeh, din mîinile gloatei. Range Roverul nu mai era acolo. Trecuseră după aceea pe deasupra satului mizer unde fusese baricada şi de unde fugiseră după ce îl zdrobise pe mujhadinul buhăit care le furase documentele. E-o nebunie că ne întoarcem, îşi zise.
- Mac are dreptate, insistase Azadeh. Du-te la Al Shargaz. Lasă-l pe Nogger sa mă ducă la Tabriz şi să m-aducă înapoi, ca să prind următorul zbor. O să vin la tine la Al Shargaz, orice-ar zice tata.
- Te duc acasă şi te-aduc înapoi, spusese. Gata! Decolaseră de la Doshan Tappeh imediat după răsăritul soarelui. Baza era aproape goală, multe dintre clădiri şi hangare acum doar nişte cochilii arse, avioane ale Forţelor Aeriene Iraniene transformate în epave, camioane şi un tanc cu emblema Nemuritorilor pe o latură, distrus de foc. Nimeni nu curăţa resturile dezastrului. Nu erau santinele. Feluriţi inşi cărau cu ei tot ce putea arde. Era

încă dificil de găsit de vânzare ulei de luminat sau alimente, dar in fiecare zi şi in fiecare noapte aveau loc nenumărate ciocniri între Gărzile Verzi si cei de stânga.

Hangarul S-G şi atelierul de reparaţii n-aveau nici o stricăciune. În pereţi erau o mulţime de găuri de gloanţe dar nu fusese furat încă nimic şi mai funcţiona, mai mult sau mai puţin, cu câţiva mecanici şi funcţionari, încercând să-şi desfăşoare activitatea normal. Magnetul îl constituise achitarea unei părţi din salariile restante, din banii pe care McIver îi storsese de la Valik şi ceilalţi parteneri. Îi dăduse ceva numerar şi lui Erikki, ca sa plătească echipa de la Tabriz Unu.

- Ţine-mi pumnii, Erikki. Astăzi am întâlnire la minister ca să rezolv problema finanţărilor şi banilor care ni se datorează, îi spusese chiar înainte de a decola, şi ca să reînnoim toate licenţele expirate. Talbot, de la ambasadă, a fixat întâlnirea. Crede că sunt şanse destul de mari ca Bazargan şi Khomeini să preia controlul şi să-i dezarmeze pe cei de stânga. Trebuie pur şi simplu să ţinem bine tot ce-i al nostru şi să nu ne pierdem cu firea.

Uşor pentru el, se gândi Erikki.

Trecură peste creastă. Aplecă aparatul şi coborî iute.

- Acolo-i baza!

Amîndoi piloţii îşi încordară atenţia. Mâneca de vânt era singurul lucru care se mişca. Nici un mijloc de transport nu se vedea parcat pe undeva. Nici un firicel de fum de la nici una dintre cabane.

- Ar trebui să fie fum.

Făcu un ocol strâns la 200 de metri înălţime. Nu ieşi nimeni să-i întâmpine.

- O să m-apropii mai mult.

Se rotiră iute şi se depărtară. Tot nu mişcă nimic, aşa că se-ntoarseră înapoi la trei sute de metri. Erikki se gândi un moment.

- Azadeh, aş putea ateriza în curtea palatului, în afara zidurilor.

Azadeh scutură imediat din cap.

- Nu, Erikki, ştii cât de nervoase sunt santinelele şi cât de sensibil este el când soseşte cineva nechemat.

- Dar noi am fost chemaţi! Cel puţin tu. Ni s-a poruncit, ăsta e cuvântul adevărat. Am putea să mergem pân-acolo, sa ne rotim, să aruncăm o privire şi, dacă pare în regulă, putem ateriza.

- Am putea ateriza la o oarecare distanţă şi apoi pe jos...
- Nu mergem pe jos. Nu fără arme la noi!

Nu fusese în stare să facă rost de vreuna din Teheran. Fiecare afurisit de huligan are oricât de multe vrea, îşi zise iritat. Trebuie să fac rost de una, nu mă mai simt în siguranţă.
- Mergem, ne uităm şi după asta o să hotărăsc. Comută pe frecvenţa turnului de la Tabriz şi chemă.

Nici un răspuns. Chemă din nou, apoi aplecă aparatul pe o parte şi se îndreptă către oraş. Trecând peste satul Abu Mard, arătă în jos cu degetul şi Azadeh văzu mica şcoală unde ea îşi petrecuse atât de multe ore fericite, poienile din apropiere şi acolo, chiar lângă pârâu, era locul unde-l văzuse pentru prima dată pe Erikki, zugrăvindu-l în închipuire ca pe un gigant al pădurii şi se-ndrăgostise, miracol al miracolului, ca să fie salvată de el dintr-o viaţă de chin. Întinse mâna prin ferestruică şi îl atinse.
- Ţi-e bine? E destul de cald?

Îi zâmbi.
-O, da, Erikki! Satul ne-a purtat noroc, nu-i aşa?

Îşi păstră mâna pe umărul lui. Atingerea le făcu plăcere amândoura.

În curând zăriră aeroportul şi calea ferată care ducea spre nord în Azerbaidjanul sovietic, aflat la câţiva kilometri depărtare, şi de acolo la Moscova, iar către sud-est se curba către Teheranul aflat la cinci sute şaptezeci de kilometri depărtare.

Oraşul era mare. Puteau zări deja Citadela şi Moscheea Albastră şi fabricile de oţel, poluante, colibele şi cocioabele şi casele celor şase sute de mii de locuitori.
- Uite acolo!

Fumul se ridica cu rotocoale mari dintr-o latură a gării. În apropierea Citadelei se vedeau mai multe incendii. Şi nici un răspuns de la turnul de control al aeroportului Tabriz şi nici urmă de activitate pe platoul pistei de aterizare, deşi acolo se aflau parcate câteva avioane mici utilitare. Multă activitate la baza militară, un du-te-vino de avioane şi maşini, dar din câte îşi dădeau seama, nu se auzeau focuri de armă şi nu se vedeau lupte sau mulţime pe străzi, întreaga zonă din jurul moscheii fiind ciudat de pustie.
- N-aş vrea să mă las prea jos, spuse. Nu vreau să tentez vreun sărit cu degetul pe trăgaci.

- Îţi place Tabrizul, Erikki? întrebă Nogger ca să-şi ascundă neliniştea.

Nu mai fusese niciodată acolo.

- E un oraş mândru, vechi şi înţelept, deschis şi liber. Cel mai cosmopolit din Iran. Am petrecut zile grozave aici - mâncare şi băutură din toată lumea, ieftine şi la îndemână, caviar şi vodcă rusească şi somon scoţian afumat şi, pe vremurile bune, Air France aducea o dată pe săptămână pâine şi brânzeturi proaspete franţuzeşti. Mărfuri turceşti, caucaziene, englezeşti, americane, japoneze - de toate şi orice! E celebru pentru covoarele sale, Nogger, şi frumuseţea fetelor...

O simţi pe Azadeh ciupindu-l de lobul urechii şi râse.

- E-adevărat, Azadeh, nu eşti din Tabriz? E un oraş minunat, Nogger! Vorbesc un dialect farsi care se apropie mai mult de turcă decât de altceva. De secole e un mare centru comercial, parte iranian, parte rusesc, parte turcesc, parte kurd, parte armean şi întotdeauna rebel şi independent, întotdeauna rîvnit de ţari - iar acum de sovietici.

Ici şi colo, grupuri de oameni se holbau în sus către ei.

- Nogger, vezi vreo armă?

- O mulţime, dar nimeni nu trage în noi, încă. Erikki survola cu precauţie oraşul şi se-ndreptă către est. Terenul urca spre poalele dealurilor înghesuite unele într-altele şi tot acolo, pe o ridicătură, se afla palatul înconjurat de ziduri al Gorgonilor, până la care ducea un drum. Nu circula nimic pe el. Multe hectare de pământ bun închise între zidurile înalte ale grădinii, o fabrică de covoare, garaje pentru douăzeci de maşini, saivane pentru iernatul oilor, colibe şi adăposturi pentru peste o sută de servitori şi paznici şi întinsa clădire cu acoperişul alcătuit din cupole, incluzând cincizeci de încăperi, o mică moschee şi un minaret subţirel. Lângă intrarea principală se aflau parcate câteva maşini. Elicopterul se roti la două sute de metri.

- Măricel apartament, spuse Nogger Lane uluit.

- A fost construit pentru străbunicul meu de prinţul Sergheev, din ordinul Romanovilor, Nogger, ca peşcheş, spuse Azadeh într-o doară, privind terenul de sub ei. Asta prin 1890, când ţarul ne furase deja provinciile caucaziene si încerca din nou să rupă Azerbaidjanul de Iran şi căuta ajutorul hanilor Gorgoni. Dar spiţa noastră a fost întotdeauna credincioasă Iranului, deşi a încercat să menţină un oarecare echilibru.

Scruta cu privirea palatul de sub ei. Oamenii ieşeau din clădirea principală şi câţiva din anexe, servitori şi santinele înarmate.
- Moscheea a fost ridicată în 1907, ca să celebreze semnarea noului acord ruso-englez asupra împărţirii noastre şi a sferelor de influenţă. Uite, Erikki, aceia nu sunt Naoud şi Fazulia şi oh, uite, Erikki, acolo nu este fratele meu, Hakim? Ce face Hakim aici?
- Unde? Oh, îl văd! Nu, nu cred că...
- Poate... poate că Abdullah Han 1-a iertat! spuse ea înfierbântată. O, n-ar fi minunat?
Erikki scrută printre pleoapele apropiate oamenii de dedesubt.
Se întâlnise pe fratele ei doar o singură dată, la nunta lor, dar îi plăcuse foarte mult. Anume pentru acea zi Abdullah Han ridicase interdicţia la care era supus, după care îl trimisese înapoi la Kvoy în nordul Azerbaidjanului, lângă graniţa turcă, unde avea drepturi asupra unor exploatări miniere.
- Hachim n-a vrut decât să se ducă la Paris să studieze pianul, spusese Azadeh, dar tata n-a vrut să ţină cont de asta. L-a blestemat si l-a exilat, acuzându-l de complot.
- Nu-i Hachim.
Ochii lui Erikki erau mai buni decât ai ei.
-Oh!
Azadeh îşi strînse pleoapele, ferindu-se de curentul de aer. Era foarte dezamăgită.
- Da, ai dreptate Erikki.
- Uite-l pe Abdullah Han!
Nu puteai greşi în privinţa omului impozant, corpolent, cu barbă lungă, care ieşise din clădirea principală, oprindu-se în picioare pe trepte, cu două santinele înarmate în spatele lui. Alături de el se aflau alţi doi bărbaţi, amândoi îmbrăcaţi în paltoane groase ca să se apere de frig.
- Cine-s ăştia?
- Străini, spuse ea încercând să-şi ascundă dezamăgirea. N-au arme şi nu e nici un mullah cu ei, deci nu sunt Gărzi Verzi.
- Sunt europeni, interveni Nogger. Ai binoclu, Erikki?
- Nu.
Erikki se opri din rotire şi coborî la o sută cincizeci de metri, rămânând în aşteptare, privindu-l intens pe Han. Îl văzu

arătând cu degetul spre elicopter şi spunând ceva celuilalt bărbat, apoi ridicându-şi din nou ochii către aparat. Se mai adunaseră şi alţi membri ai familiei, şi alte surori ale ei, unele purtând chador, şi servitori încotoşmănaţi împotriva frigului. Erikki mai coborî încă vreo treizeci de metri. Îşi scoase ochelarii fumurii şi casca şi trase fereastra glisantă laterală. Aerul îngheţat îl izbi, tăindu-i răsuflarea o clipă. Îşi scoase capul afară ca să poată fi văzut limpede de toţi şi-şi flutură mâna. Toţi ochii de jos se îndreptară către Abdullah Han. După o pauză, Hanul îi răspunse fluturând la rândul său mâna. Fără plăcere.
- Azadeh, scoate-ţi căştile şi fă ce-am făcut eu. Femeia se supuse imediat. Unele dintre surorile ei
îi făcură înântate semne, sporovăind între ele. Abdullah n-o băgă în seamă, mulţumindu-se să aştepte.

Matyeryebyetd! îşi zise Erikki, apoi se aplecă afară din cabină şi arătă cu degetul la spaţiul larg de lângă bazinul mozaicat, îngheţat, din curte, cerând permisiunea de a ateriza. Abdullah Han încuviinţă din cap, arătă şi el cu degetul acolo, vorbind scurt către străjile sale, după care se întoarse pe călcâie şi intră înapoi în casă. Cei doi bărbaţi îl urmară. O santinelă rămase afară. Coborî către locul de aterizare, verificându-şi piedica pistolului automat.
- Nu se vede nici un comitet de primire vesel!
- Nu te-ngrijora, Nogger, spuse Azadeh cu un râs nervos. O să ies eu prima, Erikki. E mai bine aşadar să ies eu prima.

Aterizară. Azadeh deschise uşa pe partea ei şi coborî să-si întâmpine surorile şi mama vitregă, cea de-a treia nevastă a tatălui ei, mai tânără decât ea. Hananam - Prima Soţie - era de aceeaşi vârstă cu el, dar acum era ţintuită la pat şi nu-şi părăsea niciodată camera. Cea de-a doua lui soţie, mama lui Azadeh, murise cu mulţi ani în urmă.

Straja îi ieşi înainte lui Azadeh. Politicos. Erikki respiră mai uşurat. Era prea departe ca să audă ce se spunea şi oricum nici el, nici Nogger nu vorbeau farsi sau turceşte. Omul făcu semn către elicopter, ea încuviinţă din cap, apoi se răsuci spre ei şi le făcu semn. Erikki şi Nogger încheiară procedura de oprire a motoarelor, privind santinela care continua să-i urmărească cu seriozitate.
- Şi tu urăşti armele tot atât de mult ca şi mine, Erikki?

- Mai mult. Da cel puţin omul ăla ştie cum s-o folosească, amatorii mă sperie!

Erikki scoase siguranţele sistemului electric şi băgă în buzunar cheia de pornire. Încercară să se alăture lui Azadeh şi surorilor ei, dar straja li se aşeză în cale. Azadeh strigă:

- Spune că trebuie să mergem în camera de primire, imediat, şi să aşteptăm acolo! Vă rog, veniţi după mine.

Nogger rămase ultimul. Una dintre surorile cele drăguţe îl privi în ochi si el zâmbi în sinea lui, urcând scările câte două odată.

Camera de primire era mare, rece şi umedă şi plină de curenţi de aer, mobilată cu mobilă grea, victoriană, şi multe covoare şi perne pe care puteai să stai întins, şi vechi şi demodate samovare. Azadeh îşi aranja părul în fata uneia dintre oglinzi. Costumul ei de schi era elegant şi modern - Abdullah Han nu ceruse niciodată vreuneia dintre fiicele sau soţiile lui, sau femeilor casei, să poarte chador şi nici nu aproba ideea. Atunci de ce purta Najoud unul astăzi? se întrebă, simţind că devine din ce în ce mai neliniştită. Un servitor aduse ceai. Aşteptară o jumătate de oră, apoi un alt străjer sosi şi-i vorbi. Ea răsuflă adânc.

- Nogger, tu trebuie s-aştepţi aici, spuse. Erikki, tu şi cu mine trebuie să-l însoţim pe paznic.

Erikki o urmă încordat, dar încrezător că pacea armată pe care o stabilise cu Abdullah Han avea să se menţină. Atingerea pumnalului îl liniştea. Straja deschise o uşă de la capătul coridorului şi le făcu semn să înainteze.

Abdullah Han stătea pe covor, sprijinit de nişte perne, cu faţa către uşă şi străjile în spatele lui, în încăperea bogată, victoriană şi oficială - într-o oarecare măsură degradată şi murdară. Cei doi bărbaţi pe care-i văzuse pe trepte erau aşezaţi cu picioarele încrucişate lângă el. Unul era european, un bărbat voinic ce se ţinea foarte bine la cei şaizeci de ani ai săi, cu umeri laţi şi ochi asiatici, aşezaţi pe o faţă prietenoasă. Celălalt era mai tânăr, trecut de treizeci de ani, cu trăsături asiatice şi culoarea pielii gălbuie. Amândoi purtau îmbrăcăminte groasă de iarnă. Erikki deveni şi mai precaut şi rămase în aşteptare lângă uşă, în timp ce Azadeh se apropie de tatăl ei şi îngenunche înaintea lui, sărutându-i mâinile dolofane, pline de giuvaieruri, şi binecuvântându-l. Impasibil, hanul îi făcu semn să se dea

deoparte, păstrând privirea ochilor negri, întunecaţi, aţintită asupra lui Erikki, care îl salută politicos de la uşă, dar rămase pe loc. Ascunzându-şi ruşinea şi teama, Azadeh îngenunche din nou pe covor cu faţa către el. Erikki zări amândoi străinii aruncând priviri iuţi, apreciative, către ea şi temperamentul lui se încinse cu un grad. Tăcerea se adânci.

Lângă Han se afla o tavă cu halva, cuburi mici din acea delicatesă turcească, îndulcită cu multă miere, pe care el o adora şi din care înghiţi câteva, aruncând sclipiri din inelele degetelor.

- Aşa, deci, spuse aspru. Se pare ca ucizi la întâmplare, ca un câine turbat.

Ochii lui Erikki se îngustară, dar nu spuse nimic.

- Ei?

- Dacă ucid, nu o fac ca un câine turbat. Pe cine se zice c-am ucis?

- Pe un bătrân dintr-o adunare la marginea Qazvinului, cu o lovitură de umăr; i-ai zdrobit pieptul. Sunt martori. După aceea, trei bărbaţi într-o maşină şi unul afară. Acesta era unul dintre importanţii luptători pentru libertate. Şi aici sunt martori. Mai departe, pe drum, cinci morţi şi mulţi răniţi, rămaşi în urma fugii tale cu un elicopter - alţi martori.

Tăcere. Azadeh nu se clintise, deşi sângele îi fugise din obraji.

- Ei bine, dacă sunt martori, atunci trebuie să ştiţi, de asemenea, că încercam să ajungem la Teheran în linişte, eram neînarmaţi, am fost agresaţi de gloată şi dacă n-ar fi fost Charlie Petikin şi Rakoczy, poate ...

Erikki se opri o clipă, băgând de seamă schimbul brusc de priviri între cei doi străini, apoi, şi mai prudent, continuă: am fi probabil morţi. Eram neînarmaţi. Rakoczy avea armă, şi ceilalţi au tras primii asupra noastră.

Abdullah Han observase şi el schimbarea în atitudinea bărbaţilor de lângă el. Gânditor, îl privi pe Erikki.

- Rakoczy, acelaşi care ţi-a atacat baza împreună cu mullahul marxist-islamic şi cu oamenii lui? Mahomedanul sovietic?

-Da.

Erikki se întoarse către cei doi străini, străpungându-i cu privirea.

- Agentul KGB care pretindea că vine din Georgia, de la Tbilisi.

Abdullah Han zâmbi subţire.
- KGB? De unde ştii asta?
- Am văzut destuil ca să ştiu.
- Aparatul este în bună regulă, deja verificat la sol de mecanicii tăi, iar Iran Timber te-a detaşat aici pentru... pentru mine.
- Ca să fac ce?
- Ca să zbori, spuse omul nervos. Stai prost cu auzul?
- Nu, dar se pare că tu stai!

Respiraţia bărbatului deveni şuierătoare. Cel mai în vârstă zâmbi ciudat. Abdullah Han se întoarse spre Azadeh şi ea aproape ţâşni în picioare, înspăimântată.
- Du-te să o saluţi pe Hananam.
- Da... da, tată... se bâlbîi ea şi ţâşni în picioare.

Erikki se mişcă o jumătate de pas, dar străjile erau pregătite. Unul îl ţintea cu arma, şi ea spuse aproape să izbucnească în lacrimi:
- Nu, Erikki, eu... trebuie să... trebuie să plec. Dispăru mai înainte s-o poată opri. Asiaticul sparse tăcerea.
- N-ai de ce te teme. Avem nevoie doar de pregătire dumitale.

Erikki Yokkonen nu răspunse, convins că era încolţit, că şi el şi Azadeh erau încolţiţi şi pierduţi, ştiind că, dacă n-ar fi fost străjile, i-ar fi atacat acum, fără şovăire, l-ar fi ucis pe Abdullah Han şi poate şi pe ceilalţi doi - iar cei trei ştiau şi ei asta.
- De ce-aţi trimis după soţia mea, înălţimea voastră? întrebă el cu aceeaşi voce domoală, ştiind deja răspunsul. Aţi trimis două mesaje.

Abdullah Han pufni batjocoritor.
- Pentru mine ea n-are nici o valoare, dar are pentru prietenii mei: ca să te-aducă aici şi să te facă să-i asculţi şi, pe Allah şi Profetul Său, ai să le dai ascultare! Ai faci ce vrea omul ăsta!

Una dintre străji mişcă pistolul mitralieră o fracţiune de milimetru şi zgomotul pe care-l făcu stârni ecouri in încăpere. Sovieticul cu chip asiatic se ridică în picioare.
- Mai întâi pumnalul tău, te rog.
- Vino să-l iei, dacă ţii atât de mult.

Omul şovăi. Abdullah Han izbucni brusc în râs, un râs crud, care-i enervă pe toţi.
- Lasă-i cuţitul. Asta o să-ţi facă viaţa mai interesantă. Apoi către Erikki: Ar fi foarte înţelept din partea ta să fii ascultător şi să te porţi frumos.

- Ar fi înţelept să ne laşi să plecăm în pace!
- Ai vrea să-ţi vezi copilotul atârnînd de degetele mari?

Ochii lui Erikki se îngustară şi mai mult. Sovieticul mai în vârstă se apleacă înainte, şoptind ceva la urechea Hanului, a cărui privire nu-l părăsise nici o clipă pe Erikki. Mâinile se jucau cu pumnalul bătut în pietre preţioase. Când străinul isprăvi, dădu din cap.

- Erikki, ai să-i spui copilotului tău că trebuie şi el să fie supus câtă vreme e-n Tabriz. O să-l trimitem la bază, dar micul elicopter o să rămână aici pentru o vreme. Făcu un semn asiaticului să plece..
- Mă numesc Cimtarga, căpitane!

Omul nu era nici pe departe atât de înalt ca Erikki, dar era bine clădit, cu umeri largi.

- Mai întâi, noi...
- Cimtarga este numele unui munte la est de Samarkand. Care ţi-e numele adevărat... şi gradul?

Omul ridică din umeri.

- Strămoşii mei au călărit cu Timur Tamerlan, mongolul, cel căruia îi plăcea să ridice munţi de cranii. Mai întâi mergem la baza voastră. O să mergem cu maşina.

Trecu pe lângă el şi deschise uşa, dar Erikki nu se mişcă şi nu-şi dezlipi privirea de pe faţa Hanului.

- Am să trec pe la soţia mea diseară.
- Ai s-o vezi când... Abdullah Han se opri, căci celălalt bătrân se aplecase înainte şi-i şoptea la ureche.

Din nou Hanul încuviinţă din cap.

- Bine. Da, căpitane, ai s-o vezi diseară și la fiecare două seri. Dacă...

Lasă cuvântul să plutească în aer. Erikki se întoarse călcâie şi ieşi.

Când uşa se închise în urma lor, tensiunea din capere se topi. Bătrânul chicoti.

- Ai fost perfect, perfect! Ca de obicei.

Abdullah Han îşi masă umărul stâng, stânjenit de durerea din încheieturile artritice.

- O să fie ascultător, Piotr, dar numai atâta vreme cât nerecunoscătoarea şi neascultătoarea mea fiică e la mâna mea.
- Fiicele sunt întotdeauna dificile, răspunse Piotr Oleg Mzytryk.

Venea de la nord de graniţă, din Tbilisi.

- Nu chiar, Piotr! Celelalte se supun şi nu-mi dau nici un necaz. Dar asta mă scoate din sărite dincolo de orice măsură!
- Atunci, alung-o de îndată ce finlandezul a împlinit ce i se cere! Alungă-i! Pe amândoi.
Ochii asiatici adunară cute la colţurile lor, pe faţa plăcută. Adăugă moale:
- Dac-aş fi fost cu treizeci de ani mai tânăr şi ea ar fi fost liberă, ţi-aş fi cerut să-mi îngădui să ţi-o iau de pe cap.
- Dac-ai fi cerut-o mai înainte să apară nebunul ăsta, puteai să o ai - cu binecuvântarea mea - spuse acru Abdullah Han, dar îşi ascunse surpriza şi o înlătură, ca să se gândească mai târziu la cele spuse. Regret că i-am dat-o, cred că-l scoate şi pe el din sărite. Regret jurământul meu înaintea lui Allah de a-l lăsa în viaţă - a fost un moment de slăbiciune.
- Poate că da. Câteodată e bine să fi mărinimos; ţi-a salvat totuşi viaţa.
- Insha Allahl A fost mâna lui Allah. El era doar un instrument.
- Desigur, spuse liniştitor Mzytryk, desigur.
- Omul ăsta e un diavol! Un diavol ateist care pute a sete de sânge. Dacă n-ar fi fost străjile mele - ai văzut tu însuţi - acum ne-am bate pe viaţă şi pe moarte!
- Nu, nu câtă vreme ea e-n puterea ta şi poţi face cu ea ce vrei.
Piotr zâmbi ciudat.
- Dacă Allah vrea, or să fie curând în Iad, amândoi! spuse Hanul, încă furios că trebuia să îl ţină pe Erikki în viaţă ca să-l ajute pe Mzytryk, când ar fi putut să-l dea mujhadinilor de stingă şi în felul ăsta să scape de el definitiv.
Mullahul Mahmud, unul dintre conducătorii din Tabriz al facţiunii islamic-marxiste a mujhadinilor care atacase baza, venise la el cu două zile în urmă şi îi spusese ce se-ntâmplase la bariera de pe drum.
- Uite aici documentele lor, ca dovadă, se răstise el agresiv. Ale străinului care trebuie să fie de la CIA şi a doamnei, fiica ta. În clipa în care se întoarce la Tabriz, o să-l ducem în faţa komitehidui nostru, o să-l judecăm, o să-l aducem la Qazvin şi o să-l dăm morţii.
- Pe Profet, n-o s-o faceţi! Nu, până când nu vă îngădui eu, spusese el imperios, luînd hârtiile. Câinele ăla turbat de străin este însurat cu fiica mea! Nu e de la CIA, e sub protecţia mea cât vreau eu şi dacă atingeţi chiar şi un singur împuţit de fir de

păr roşu din capul lui, sau vă amestecaţi în treburile lor sau ale bazei mai înainte de a îngădui eu, am să-mi retrag tot sprijinul pe care vi-l acord pe ascuns şi nimic nu va opri Gărzile Verzi de a şterge de pe faţa pământului toţi luptătorii de stânga din Tabriz. O să vi-l dau când vreau eu, nu voi!

Mullahul plecase morocănos şi Abdullah îl mai trecuse încă o dată pe Mahmud pe lista lui de urgenţe. După ce examinase documentele cu grijă şi descoperise paşaportul, actul de identitate al lui Azadeh şi celelalte vize, fusese încântat, pentru că asta îi mai adăuga putere asupra ei şi a soţului ei.

Da, se gândi, ridicându-si ochii către sovietic, acum or să facă tot ce le cer, orice.

- Voia lui Allah! Însă ea s-ar putea să fie curând văduvă...

- Să sperăm că nu prea curând!

Râsul lui Mzytryk era sănătos şi molipsitor.

- Nu până ce soţul ei nu-şi isprăveşte însărcinarea. Abdullah Han se simţea încălzit de prezenţa omului acesta şi de sfaturile sale înţelepte şi bucuros că Mzytryk avea să facă ce i se cerea. Dar totuşi trebuie să fiu un păpuşar mai bun ca până acum, îşi zise, dacă vreau să supravieţuiesc - eu şi Azerbaidjanul.

În toată provincia, ca şi în Tabriz, situaţia era acum foarte delicată. Insurecţii de diferite orientări, facţiuni de diferite culori luptându-se între ele, zeci de mii de soldaţi sovietici postaţi chiar dincolo de graniţă. Şi tancuri. Si nimic între ei şi Golf care să îi stânjenească, cu excepţia mea, îşi zise. Şi odată ce vor stăpâni Azerbaidjanul -Teheranul fiind de neapărat, aşa cum a dovedit-o istoria de atâtea ori - Iranul va cădea în mâinile lor ca mărul putred din previziunile lui Hruşciov. Odată cu Iranul - Golful, petrolul întregii lumi şi Hormuzul. Îi venea să urle de mânie. Allah să-l blesteme pe Şah care n-a vrut să aştepte, n-a avut mintea să zdrobească cu douăzeci de ani în urmă o revoltă minoră inspirată de mullahi şi să-l trimită pe Ayatolahul Khomeini în Iad, aşa cum l-am sfătuit eu, şi astfel a pus în primejdie dominaţia noastră absolută, inevitabilă, asupra întregii lumi, în afară de Rusia ţaristă sau sovietică, adevăratul nostru duşman. Eram atât de aproape! Americanii ne mâncau din palmă, gudurându-se şi împingându-ne cele mai moderne arme ale lor, implorându-ne să facem ordine în Golf şi să-i ţinem în frâu pe arabii obraznici, să înghiţim petrolul lor, să-i facem vasali, pe ei şi toate petele alea de muscă, împuţitele şeicate

sunite de la Saudi la Oman. Am fi putut răsturna Kuweitul într-o zi, Irakul într-o săptămână, şeicii Emiratelor şi Arabiei Saudite ar fi şters-o înapoi în deşertul lor, ţipând după îndurare. Am fi putut obţine orice tehnologie am fi dorit, orice vapor, avion, tanc, armă, numai cerând-o, chiar şi Bomba, pe Allah! Reactoarele noastre construite în Germania ar fi făcut-o atât de aproape de a împlini voia lui Allah, noi, şiiţi Iranului! Inteligenţa noastră superioară, istoria noastră străveche, petrolul nostru şi stăpânirea strâmtorii, care până la urmă va aduce în genunchi întregul Popor al Mîinii Stângi, atât de aproape de câştigarea Ierusalimului şi controlul oraşului Mecca, Sfânta Sfintelor! atât de aproape de a deveni primii pe Pământ, aşa cum e dreptul nostru! Dar acum, acum totul e primejduit şi din nou încercăm sa-i păcălim pe diavolii barbari din nord, şi toate din pricina unui singur om! Insha Allalh îşi zise şi asta îndepărta o parte din mânie

Totuşi, dacă Mzytryk n-ar fi fost în camera, şi-ar fi ieșit din minţi şi-ar fi urlat şi-ar fi bătut pe cineva, pe oricine. Dar omul era aici şi trebuia să se ocupe de el, de problemele Azerbaidjanului, astfel că-şi stăpâni mânia şi chibzui următoarea mişcare. Degetele ridicară ultima bucată de halva şi o azvârliră in gură.

- Ţi-ar plăcea să te însori cu Azadeh, Piotr?

-Ţi-ar plăcea să ai un ginere mai bătrân ca tine? spuse omul cu un râs dezaprobator.

- Dac-aşa vrea Allah... răspunse el punând în glas atâta sinceritate câtă trebuia şi zâmbi în sinea lui, pentru că, deşi îndepărtată la iuţeală, văzuse lumina bruscă din ochii prietenului său.

Deci aşa, îşi spuse, prima dată când o vezi, o şi vrei! Acum, dacă într-adevăr ţi-aş da-o când am scăpa de monstru, ce-ar însemna asta pentru mine? Multe lucruri. Eşti liber, eşti puternic, din punct de vedere politic ar fi înţelept şi i-ai băga minţile-n cap şi te-ai purta cu ea aşa cum merită, nu ca finlandezul, care se gudură pe lângă ea. Ai fi un instrument al răzbunării mele. Sunt multe avantaje.

Cu trei ani în urma, Piotr Oleg Mzytryk ocupase imensa dasha şi pământurile care aparţinuseră tatălui său - şi el un vechi prieten al Gorgonilor - lângă Tbilisi, unde de generaţii Gorgonii aveau şi ei legături foarte importante de afaceri. De

atunci, Abdullah Han ajunsese să-l cunoască îndeaproape, locuind la vilă în nenumăratele sale călătorii de afaceri. Descoperise că Piotr Oleg era la fel ca toţi ceilalţi ruşi: ascunşi, lăsând prea puţin de la ei, dar, spre deosebire de cei mai mulţi, săritor şi prietenos Şi mult mai puternic decât orice alt rus pe care-l cunoştea. Văduv, cu o fiică măritată, un fiu în marina militară şi nepoţi şi obiceiuri deosebite. Locuia singur în uriaşa vilă, dacă nu socoteai servitorii şi o rusoaică ciudat sălbatică. O rusoaică eurasiană, căreia îi spunea Vertinskaia, trecută bine de treizeci de ani pe care el o întâlnise de două ori în trei ani, şi pe care o păstra aproape ca pe o comoară unică. Părea să fie în parte sclavă, în parte prizonieră, în parte tovarăşă de beţie, în parte târfă, în parte călău şi în parte pisică sălbatică.
- De ce nu o omori, să termini odată cu ea, Piotr? întrebase odată când între ei izbucnise o ceartă violentă şi Mzytryk o scosese din cameră bătând-o cu biciul, în timp ce femeia scuipa şi blestema, zvârcolindu-se în mâinile servitorilor care o trăgeau de acolo.
- Nu... nu încă... încă... spusese Mzytryk tremurând, e mult prea preţioasă!
- Ah, da? Da, acum înţeleg.
Abdullah Han fusese la fel de excitat, simţind aproape acelaşi lucru pentru Azadeh, şovăiala de a arunca un astfel de obiect util cum era ea, mai înainte de a fi pe deplin supusă, târându-se la picioarele lui umilă şi amintindu-şi cât de mult îl invidiase pe Mzytryk pentru că Vertinskaia îi era amantă şi nu fiică, astfel ca actul final de răzbunare să poată fi consumat.
Allah s-o blesteme pe Azadeh! îşi zise. Blestemata! Ar fi putut fi copila mamei sale, care îmi dădea atât de multă plăcere, care-mi aminteşte mereu de ce-am pierdut, ea şi diavolul ei de frate, amândoi tipare ale mamei la faţă şi purtări, dar nu din acelaşi material de calitate. Ea, care era ca o hurie din grădina lui Allah! Mă gândeam că amândoi copiii noştri mă vor iubi şi cinsti. Dar nu, odată ce Naftara s-a dus în Paradis, a ieşit la iveală adevărata lor fire. Acum ştiu că Azadeh complota cu fratele ei să mă ucidă. N-am dovada?! Oh, Allah! Mi-aş dori s-o pot bate aşa cum face Piotr cu perechea ei, dar eu nu pot, nu pot! De fiecare dată când ridic mâna asupra ei, o văd pe preaiubita mea, Allah s-o blesteme pe Azadeh şi s-o trimită-n Iad!

- Linisteste-te! spuse blând Mzytryk.
- Ce?
- Arătai atât de tulburat, prietene. Nu te-ngrijora. Totul o să fie în ordine. Ai să găseşti tu o cale de a o pedepsi.

Abdullah Han încuviinţă greoi din cap.
- Mă cunoşti prea bine.

Adevărat, îşi zise, poruncind ceai pentru el şi vodcă centru Mzytryk, singurul om cu care se simţea bine, în largul lui. Mă întreb ce eşti cu adevărat? în anii trecuţi, pe vremea tatălui tău, când ne-ntâlneam Vddasha, spuneai de obicei că eşti în concediu, dar niciodată unde lucrezi si nici n-am putut să aflu, oricât de mult am încercat. La început am presupus că erai în Armata Sovietică, pentru că odată, când erai beat, mi-ai spus că ai fost comandant de tanc la Sevastopol, în timpul celui de-al doilea război mondial, şi pe tot drumul până la Berlin. Apoi m-am răzgândit şi mi-am zis că, mai degrabă, tu şi tatăl tău lucraţi în KGB sau GRU, pentru că nimeni în tot URSS-ul nu iese la pensie cu astfel de case, cu asemenea pământuri în Georgia, cea mai bună parte a imperiului. Fără să aibă cunoştinţe deosebite şi influenţă. Spui că eşti la pensie acum. Şi unde-ai lucrat mai înainte?

Încercând să afle măsura puterii lui Mzytryk, în zilele când îl cunoscuse, Abdullah Han lăsase să-i scape că o celulă clandestină a comuniştilor Tudehi din Tabriz punea la cale asasinarea lui, şi ar fi vrut ca această celulă să fie înlăturată. Era doar în parte adevărat, motivul real fiind că din grup făcea parte fiul unui om pe care-l ura în taină şi pe care nu-l putea ataca pe faţă. Într-o săptămână, toate capetele lor fuseseră înfipte în pari lângă moschee, însoţite de o plăcuţă: "Aşa vor pieri toţi duşmanii lui Allah" şi el plânsese cu lacrimi reci la funeralii şi râsese în taină.

Că Piotr Mzytryk avea putinţa să elimine una dintre propriile lor celule era într-adevăr un semn al puterii şi în aceeaşi măsură Abdullah îşi cunoştea valoarea în faţa lor. Se întoarse către el.
- Cât timp o să-ţi trebuiască finlandezul?
- Câteva săptămâni.
- Ce se-ntâmplă dacă Gărzile Verzi îl împiedică să zboare sau pun mâna pe el?

Sovieticul ridică din umeri.

- Să sperăm că va termina însărcinarea. Mă îndoiesc că vor rămâne supravieţuitori - fie el, fie Cimtarga - dac-or să fie găsiţi de partea asta a graniţei.
- Bun. Acum, înapoi unde eram înainte de a fi întrerupţi. Eşti de acord că n-o să existe sprijin masiv pentru tudehi aici câtă vreme americanii rămân deoparte şi Khomeini nu începe un pogrom împotriva lor?
- Azerbaidjanul a fost întotdeauna în sfera noastră de interes. Am spus mereu că ar trebui să fie un stat independent. Există mai mult decât suficiente bogăţii, putere, resurse minerale şi petrol ca să se susţină şi, de asemenea, - Mzytryk zâmbi - şi conducători iluminaţi. Ai putea ridica steagul, Abdullah. Sunt sigur că ai primi tot sprijinul de care ai nevoie ca să fii preşedinte. Şi recunoaşterea noastră imediată.

Şi după aia, în ziua următoare aş fi asasinat, în timp ce tancurile s-ar rostogoli peste graniţă, îşi spuse Hanul fără supărare. Oh, nu, distinsul meu prieten, Golful este o tentaţie prea mare, chiar şi pentru tine.
- E o idee splendidă, spuse din toată inima, dar aş avea nevoie de timp. Între timp m-aş putea baza pe faptul ca tudehii să fie asmuţiţi împotriva insurgenţilor?

Zâmbetul lui Piotr Mzytryk rămase neschimbat, dar ochii îşi schimbară privirea.
- Ar părea ciudat ca tudehii să-şi atace fraţii vitregi. Marxismul islamic este susţinut de mulţi intelectuali mahomedani. Am auzit că şi tu îi sprijini.
- Sunt de acord că trebuie să existe un echilibru în Azerbaidjan, dar cine a ordonat celor de stânga să atace aeroportul? Cine le-a ordonat să atace şi să incendieze gara? Cine le-a ordonat să arunce în aer conducta de petrol? Sigur că nimeni cu bun simţ. Am auzit că a fost mullahul Mahmud de la moscheea Hajra. Îl privi atent pe Piotr. Unul dintre ai voştri.
- N-am auzit niciodată de el.
- Ah, spuse Abdullah Han cu prefăcută jovialitate, fără să-l creadă. Mă bucur, Piotr, pentru că e un fals mullah, un mullah mincinos. Nici măcar un adevărat marxist-islamic. Un palavragiu, un instigator zdrenţăros el este cel care a năvălit la baza lui Yokkonen. Din nefericire, îl sprijină peste cinci sute de luptători la fel de nedisciplinaţi şi primeşte bani de undeva. Şi ajutoare - ca pe Rakoczy. Ce este Rakoczy ăsta pentru tine?

- Nu mult, spuse imediat Piotr, fără să-şi schimbe zâmbetul şi vocea, mult prea inteligent ca să evite întrebarea. E un inginer specialist în conducte petroliere din Ashara de graniţă, unul dintre conaţionalii noştri mahomedani, despre care se crede că s-a alăturat mujhadinilor ca luptător pentru libertate, desigur, fără permisiunea sau aprobarea noastră.

Nici un muşchi de pe faţa lui Piotr nu se mişcă, dar înlăuntrul lui se învolburau obscenităţi şi-i venea să strige: Fiule, fiule, ne-ai trădat! Ai fost trimis să spionezi, să te infiltrezi printre mujhadinî şi să raportezi, atâta tot! Şi pe lângă asta ai fost trimis să-l recrutezi pe finlandez, apoi să te duci la Teheran şi să-i organizezi pe suniţii de la Universitate, nu să te aliezi cu un câine turbat de mullah, să ataci aerodroamele sau să ucizi zdrenţăroşii de lângă drum. Ţi-ai pierdut minţile, prostule? Dacă ai fi fost rănit şi prins? De câte ori trebuie să-ţi spun că şi ei şi noi putem să înfrângem voinţa oricui, în timp, şi să-l golim pe el, sau pe ea, de toate tainele! E o prostie să-ţi asumi asemenea riscuri. Finlandezul e important doar pentru o vreme, dar nu îndeajuns de important ca să nu te supui ordinelor, ca să-ţi rişti viitorul. Viitorul fratelui tău şi al meu! Dacă fiul e suspect, e suspect şi tatăl; dacă tatăl e suspect, familia e şi ea suspectă. De câte ori ţi-am spus că la KGB se lucrează după carte, distrugându-i pe cei care nu ascultă de regula cărţii, care gândesc pentru ei, care-şi asumă riscuri, care depăşesc instrucţiunile.

- Rakoczy ăsta e fără importanţă, spuse el liniştit.

Fii calm, îşi porunci, începându-şi litania. N-ai de ce sa te-ngrijorezi. Ştii prea multe secrete ca să poţi fi atins.

La fel şi fiul meu. E bun, cu siguranţă că se înşeală în privinţa lui. A fost verificat de multe ori de tine şi de alţi agenți. Eşti în siguranţă. Eşti puternic, eşti sănătos şi poţi şi să te culci cu această micuţă frumuseţe, Azadeh, aoi s-o mai violezi pe Vertinskaia în aceeaşi zi.

- Important e că te afli în inima Azerbaidjanului prietene! spuse cu aceeaşi voce liniştitoare. Ai să primeşti sprijinul de care ai nevoie şi sfaturile tale privitoare la marxiştii islamici or să ajungă la cine trebuie. O să ai echilibrul pe care-l ceri..

- Bun, contez pe asta.

- Între timp, continuă Mzytryk întorcându-se la adevăratul motiv al neaşteptatei sale călătorii până acolo cum rămâne cu căpitanul englez? Poţi să ne ajuţi?

Cu o zi înainte, la casa lui de lângă Tbilisi sosise un telex strict secret de maximă prioritate, codificat, de la centru, anunţându-l că postul secret de radar şi ascultare al CIA, de pe coasta de nord a muntelui Sabalan, fusese aruncat în aer de sabotori cu puţin înainte de sosirea echipelor locale trimise să ia toate cărţile, maşinile de coduri şi calculatoarele.

"Discută imediat cu Ivanovici. Personal", continuase telexul folosind numele de acoperire al lui Abdullah Han. "Spune-i că sabotorii erau englezi, un căpitan şi doi gurka, şi un agent american CIA - Rosemont (nume conspirativ Âbu Kurd) conduşi de unul dintre mercenarii noştri, ucis de ei mai înainte de a putea să-i atragă într-o ambuscadă. Un soldat şi agentul CIA au fost ucişi în timpul fugii, iar cei doi supravieţuitori se crede că se îndreaptă către sectorul lui Ivanovici. Aranjează să fie cooperant. Secţiunea 16-a. Confirmă."

Secţiunea 16 însemna "această persoană sau persoane sunt în mod special consideraţi duşmani şi trebuie interceptaţi, reţinuţi şi aduşi la interogatoriu prin orice mijloace". Adăugarea literei a însemna: "Dacă acest lucru nu poate fi îndeplinit, eliminaţi-i fără şovăială".

Mzytryk luă o înghiţitură de vodcă, aşteptând.

- Am aprecia foarte mult ajutorul tău.

- Întotdeauna aţi avut ajutorul meu, spuse Abdullan, dar să găseşti în Azerbaidjan doi sabotori experţi, care desigur că s-au deghizat cumva până acum, e aproape o imposibilitate. Cu siguranţă că au case conspirative unde să se ducă, există un consulat britanic în Tabriz şi o duzina de trasee prin munţi care ne ocolesc pe noi. Se ridică in picioare se duse la fereastra, privind afara. De acolo putea vedea elicopterul parcat în curte, sub pază. Ziua era încă senină.

- Dac-aş conduce operaţia aia, m-aş preface că mă îndrept către Tabriz, dar apoi m-aş întoarce şi aş ieşi la marea Caspică. Cum au ajuns aici?

- Pe Caspica, dar urmele duc încoace. Au fost găsite cadavre în zăpadă şi urmele celorlalţi doi duceau încoace.

Ratarea misiunii Sabalan stârnise valuri de furie în eșaloanele superioare. Existenţa unei cantităţi atât de mari de

echipament ultrasecret CIA, atât de la îndemână, fusese ani de zile un magnet pentru operaţiile de achiziţionare şi infiltrare. În ultimele două săptămâni, informaţii că unele dintre posturile de radar fuseseră evacuate, dar nu distruse în timpul retragerii şi panicii -la care contribuiseră şi ei - făcuseră vulturii să fie gata să se arunce îndată asupra prăzii, din toate puterile. Mzytryk, consilier superior în zona lui, îndemnase la precauţie, la folosirea localnicilor mai degrabă decât a echipelor sovietice, ca să nu-l supere pe Abdullah Han, cel mai important şi mai de preţ agent şi contact al său, şi să nu iște un incident internaţional.
- E complet greşit să riscăm o confruntare, spusese, păstrându-se în limitele cărţii şi ale propriului plan. Ce câştigăm dintr-o acţiune imediată, dacă nu cumva am fost dezinformaţi, şi Sabalan nu e decât o mare capcană, ceea ce e foarte probabil? câteva cărţi de cifruri pe care s-ar Putea, sau nu, să le avem deja. cât despre computerele ultramoderne, operaţiunea Zatopek are deja problema asta în mână.
- Zatopek era o operaţiune secretă, foarte controversă inovatoare a KGB-ului, lansată în 1965, care fusese numită după un alergător ceh de cursă lungă. Cu un buget iniţial de zece milioane de dolari operaţiunea Zatopek a fost o sursă continuă de cele mai moderne și mai bune tehnologii vestice, să le asigure prin simpla cumpărare printr-o reţea de companii fantomă, şi nu prin metoda convenţională şi foarte costisitoare a furtului şi spionajului. "Banii nu înseamnă nimic în comparaţie cu ceea ce câştigăm, spunea ultrasecretul său raport iniţial către Centru, când se-ntorsese prima dată din Orientul îndepărtat, în '64. Sunt zeci de mii de oameni de afaceri corupţi şi indivizi hoinari gata să ne vândă ce-i mai bun şi ce-i mai nou pentru un câştig. Un câştig uriaş pentru orice individ ar însemna o nimica toată pentru noi, pentru că vom economisi miliardele investite în cercetare şi dezvoltare, pe care le putem cheltui cu marina, aviaţia şi armata terestră. Şi, la fel de important, economisim ani de sudoare, efort şi greşeli, şi aproape fără nici o cheltuială ne menţinem la acelaşi nivel cu orice pot concepe minţile lor. Câţiva dolari pe sub măsuţele lor împuţite or să ne aducă tot tezaurul lor".

Piotr Mzytryk se încălzi amintindu-şi cum fusese acceptat planul său, deşi, bineînţeles, însuşit cum se cuvenea de

superiorii săi, ca propria lor idee, aşa cum şi el şi-l însuşise de la unul din agenţii săi secreţi din Hong Kong, un cetăţean francez, Jacques de Viile, din marele conglomerat al Struanilor, care-i deschisese ochii.

- Nu e împotriva legilor Statelor Unite să exporți tehnologie în Franţa sau în Germania Federală sau într-o duzină de alte ţări, şi nu e împotriva legislaţiei acelei ţări ca o companie să expedieze marfa asta în alte ţări, unde nu sunt legi împotriva expedierii bunurilor către Uniunea Sovietică. Afacerile sunt afaceri, Gregor, şi banii fac lumea să se-nvârtă. Numai prin Struani am putea să vă trimitem tone de echipamente pe care americanii vi le interzic. Noi deservim China, de ce nu şi pe voi? Gregor, voi, marinarii, nu înţelegeţi afacerile!

Mzytryk zâmbise în sinea lui. În acele zile era cunoscut ca Gregor Sislev, căpitan al unui mic cargobot sovietic care cabota de la Vladivostok la Hong Kong, acoperirea lui pentru ultrasecreta funcţie de supraveghetor adjunct pentru Asia al Direcţiei întâi a KGB. În decursul anilor, după '64, când am propus pentru prima dată schema, se gândi mândru, cu un capital total până acum de optzeci şi cinci de milioane de dolari. Operaţiunea Zatopek a economisit pentru Mama Rusia miliarde şi s-a dovedit un constant, ba chiar în creştere, izvor de dispozitive NASA, europene, japoneze, minuni electronice, computere, programe, planuri, roboţi, circuite integrate, medicamente şi tot felul de minunăţii, pentru a copia şi produce după voia noastră, cu echipamente produse de acelaşi duşman, aduse şi plătite cu împrumuturile pe care ni le pun ei la dispoziţie şi pe care niciodată n-o să le returnăm. Ce proşti sunt! Aproape izbucni în râs. Dar, chiar mai important. Zatopek îmi dă mână liberă să continui să operez şi să manevrez cum vreau în zona asta, să joc marele joc pe care proştii de englezi îl lasă să le scape din mână.

Îl privi pe Abdullah Han care stătea la fereastră. Aştepta răbdător ca să se hotărască ce favoare dorea în schimbul sabotorilor.

Haide, Şuncă Rea, îşi zise încruntat, folosind porecla secretă pe care i-o dăduse. Amândoi ştim că o să-i prinzi pe matyeryebyets ăia dacă vrei, dacă sunt în Azerbaidjan.

- O să fac ce pot, spuse Abdullah Han, rămânând cu spatele către el şi Mzytryk nu-şi ascunse zâmbetul. Dacă-i prind, ce să fac, Piotr?
- Spune-i lui Cimtarga. O să aranjeze el totul.
- Foarte bine. Abdullah Han dădu din cap şi se aşeză din nou. E aranjat, deci.
- Mulţumesc! spuse Piotr foarte satisfăcut.

O asemenea hotărâre din partea lui Abdullah Han promitea un succes rapid.
- Mullahul ăsta ele care vorbeam, Mahmud, spuse Hanul, e foarte primejdios. Şi banda lui de cuţitari. Cred că sunt o ameninţare pentru toată lumea. Tudehii ar trebui să fie îndemnaţi să se ocupe de el - pe ascuns, bineînţeles.

Mzytryk se întrebă cât de multe ştia Abdullah despre sprijinul acordat de ei, pe ascuns, lui Mahmud, unul dintre cei mai buni şi mai fanatici convertiţi.
- Tudehii trebuie protejaţi, şi prietenii lor de asemenea.

Observă sclipirea imediată de iritare, aşa că se hotărî să facă un compromis şi adăugă imediat:
- Poate că omul ăsta ar putea fi mutat şi înlocuit. O ruptură generală şi încăierări fratricide n-ar ajuta decât duşmanului.
- Mullahul e-un mullah mincinos şi nu un adevărat credincios în orice privinţă.
- Atunci trebuie să plece. Repede. Piotr Mzytryk zâmbi. Abdullah Han nu.
- Foarte repede, Piotr. Definitiv! Iar grupul lui risipit.

Preţul era mare, dar Secţiunea 16/a îi dădea destulă autoritate.
- De ce nu? Repede şi permanent, dacă tu spui că e necesar. Sunt de acord să ăă... transmit recomandările tale.

Mzytryk zâmbi şi acum Abdullah Han zâmbi la fel de satisfăcut.
- Mă bucur că ne-am înţeles, Piotr. Fă-te mahomedan, pentru sufletul tău nemuritor.

Piotr Mzytryk zâmbi:
- Cu vremea. Între timp, fă-te comunist pentru plăcerile tale pământeşti.

Hanul râse şi se aplecă înainte pentru a-i umple din nou paharul
- Nu te-aş putea convinge să rămîi câteva zile?

- Nu, dar mulţuumesc. După ce mâncăm, cred c-o s-o pornesc înapoi spre casă.

Zâmbetul se lărgi.

- Am o grămadă de treburi.

Hanul era foarte mulţumit. Deci acum pot să-l dau uitării pe mullahul care mă necăjea şi şleahta lui şi-am mai scăpat de-un dinte stricat. Dar mă-ntreb ce-ai face tu, Piotr, dac-ai şti că soldatul şi căpitanul, sabotorii pe care-i cauţi, se află la celălat capăt al domeniului meu, aşteptând să poată ieşi în siguranţă de-aici. Dar încotro? Către Teheran sau către tine? Nu m-am hotărât încă. O, ştiu c-ai venit să-mi cerşeşti ajutorul. De ce oare îi păstrez eu la adăpost, de ce altceva să mă fi întâlnit eu cu ei în taină la Tabriz, acum două zile, de ce să-i fi adus eu aici pe ascuns, dacă nu pentru tine? Poate. Păcat că Vien Rosemont a fost ucis. Era folositor. Totuşi informaţiile şi avertismentul ascuns în codul pe care i 1-a dat căpitanului pentru mine este şi mai folositor. O să fie greu de înlocuit. Da. Şi tot atât de adevărat este că dacă ţi se face o favoare trebuie să răspunzi la fel. Necredinciosul Erikki e doar una dintre ele. Sună dintr-un clopoţel şi când servitorul apăru, porunci:

- Spune-i fiicei mele Azadeh c-o să ia masa cu noi.

CAPITOLUL 33

La Teheran; ora 4,17 după-amiază. Jean-Luc Sessonne izbi ciocănelul de bronz de uşa apartamentului lui McIver. lângă el se afla Sayada Bertolin. Acum, că intraseră în clădire şi erau singuri, îi cuprinse sânii prin pardesiu şi o sărută.

- Îţi promit că n-o să-ntârziem mult; apoi ne-ntoarcem în pat.

Ea râse.

- Bine. Ai oprit masă la French Club?

- Sigur, o s-avem timp berechet.

- Da.

Purta un impermeabil elegant, gros, pe deasupra uniformei sale de aviator, iar zborul de la Zagros nu fusese lipsit de greutăţi. Nimeni nu răspunsese la desele sale apeluri radio, deşi eterul era plin de voci aţâţate, rostind în farsi cuvinte pe care el nu le putea pronunţa sau înţelege. Se păstrase la înălţimea regulamentară şi făcuse o apropiere tipică de

Aeroportul Internaţional Teheran. Nici acolo nu-i răspunsese cineva. Mâneca de vânt era umflată şi arăta un vânt lateral foarte puternic. Pe platforma de beton de lângă clădire, alături de alte reactoare - unul dintre ele o epavă scorojită de foc - se aflau patru Jumbo Jeturi. Unele primeau pasageri - înconjurate de prea mulţi bărbaţi, femei şi copii, fără nici o ordine la urcare, scările din faţă şi din spate ale cabinei supraîncărcate primejdios, peste tot prin jur împrăştiate valize si alte bagaje. Nu zărise urmă de poliţist sau de ofiţer de circulaţie nici acolo şi nici de cealaltă parte a clădirii, unde toate drumurile care duceau spre aeroport erau supraaglomerate cu maşini care nu se puteau mişca, înghesuite bară la bară. Parcarea de maşini era plină ochi şi totuşi alte şi alte automobile încercau să se strecoare, în timp ce pe trotuare se îngrămădeau cei ce coborau din ele.

Jean-Luc îi mulţumise lui Dumnezeu că zbura şi nu trebuia să meargă pe jos şi aterizase fără probleme la aeroportul apropiat, Galegh Morghi. Trăsese elicopterul în hangarul S-G şi organizase imediat un drum în oraş cu ajutorul unei bancnote de zece dolari. Prima oprire 1a biroul Schlumberger, unde fixase o oră, dis-de-dimineaţă, de întoarcere la Zagros, apoi la apartamentul ei. Sayada era acasă. Ca întotdeauna după ce fuseseră atâta vreme despărţiţi, prima împreunare fu imediată, nerăbdătoare, dură, egoistă şi mutual explozivă.

O întâlnise la o petrecere de Crăciun, în Teheran, cu un an, două luni şi trei zile în urmă. Îşi amintea seara cu exactitate. Încăperea era aglomerată şi, în momentul în care sosise, o văzuse de parcă ar fi fost pustiu înjur. Era singură, îmbrăcată într-o rochie albă şi diafană, sorbind din pahar cu înghiţituri mici.

- Vous parlez français, madame? întrebase, ameţit de frumuseţea ei.

- Sony, mesieur, doar câteva cuvinte. Aş prefera engleza.

- Atunci în engleză! Sunt nespus de bucuros că te-am întâlnit, dar am o dilemă.

- Oh? Care?

- As vrea să fac dragoste cu tine imediat!

- Ei?!

- Eşti întruchiparea unui vis...

Ar suna mult mai bine în franceză, dar n-are a face, îăi zisese.

- Te caut de-o veşnicie şi trebuie să fac dragoste cu tine. Eşti atât de irezistibilă!
- Dar... dar soţul meu este acolo, sunt căsătorită!
- Asta-i o condiţie, madame, nu un impediment! Ea râsese şi el ştiuse că era a lui. Un singur lucru mai rămânea ca să fie totul perfect:
- Ştii să găteşti?
- Da, spusese ea cu o asemenea încredere, încât înţelesese că va fi superbă, că în pat va fi divină şi că ceea ce îi lipsea avea s-o-nveţe el.

Ce norocoasă este că m-a-ntâlnit pe mine, se gândi vesel şi izbi din nou în uşă. Lunile cât fuseseră împreună trecuseră în zbor. Soţul ei vizita rar Teheranul. Era un bancher libanez din Beirut, de origine franceză.
-...şi deci civilizat, comentase Jean-Luc cu deplină încredere, sigur că ar aproba legătura noastră, chiar, dacă ar afla vreodată. E destul de bătrân în comparaţie cu tine. Sigur că ar fi de acord.
- Nu prea sunt sigură, cheri. Nu are decât cincizeci de ani, iar tu eşti...

Divin, îi sărise el în ajutor, ca şi tine! Pentru el era adevărat. Nu cunoscuse vreodată asemenea piele şi păr mătăsos şi membre lungi şi o pasiune senzuală care părea un dar ceresc.
- Mon Dieu oftase el într-o noapte, cu răsuflarea tăiată, ţinut îndelung pe culmi de magia ei. Aş muri în braţele tale!

Mai târziu ea îl sărutase şi-i adusese un prosop fierbinte şi se strecurase înapoi în pat. Se întâmpla într-o vacanţă la Istanbul, în toamna anului trecut, şi profunda senzualitate a acestui oraş îi învăluise.

Pentru ea legătura era excitantă, dar nu într-atât încât să pună capăt celorlalte. Discutase subiectul cu soţul ei, în noaptea petrecerii.
- Ah! spusese el amuzat. Deci de-asta voiai să ne întâlnim cu el.
- Da, îl găsesc interesant, chiar dacă e francez şi perfect egocentrist, ca întotdeauna, dar mă excită. Da.
- Ei bine, ai să rămâi în Teheran doi ani. Nu pot să fiu aici decât câteva zile pe lună, e prea primejdios şi ar fi ruşinos pentru tine să fii singură în fiecare noapte, nu-i așa?
- Ah, deci am permisiunea ta.
- Unde-i soţia lui?

- În Franţa. El e-n Iran timp de două luni, apoi are o lună liberă pe care-o petrece cu ea.
- Poate-ar fi o idee foarte bună legătura asta. Bună pentru sufletul tău, bună pentru trupul tău şi bună pentru munca noastră. Şi mai important, ar abate atenţia.
- Da, m-am gândit şi eu la asta. I-am spus că nu vorbesc franţuzeşte şi are multe avantaje - e membru al French Clubului.
- Ah. Atunci sunt de acord. Bun, Sayada, spune-i că sunt un bancher de origine franceză, ceea ce e-n parte adevărat. N-a fost stră-străbunicul meu infanterist al lui Napoleon în timpul campaniei sale din Orient, către India? Spune-i francezului tău că suntem libanezi de multe generaţii, nu doar de câţiva ani!
- Da, eşti înţelept ca-ntotdeauna!
- Fă-l să te facă membră a French Clubului. Asta ar fi perfect. E multă putere acolo. Antanta Iran-Israel trebuie cumva sfărâmată; Şahul trebuie pus într-un fel oarecare la locul lui; trebuie să despărţim Israelul de Iran, de petrolul iranian sau duşmanul nostru, Begin, o să fie tentat să invadeze Libanul ca să ne arunce afară luptătorii. Cu petrolul iranian o să reuşească şi ăsta va fi sfîrşitul unei alte civilizaţii. M-am săturat să mă mut de colo-colo.
- Da, da. Sunt de acord.

Sayada era foarte mândră. Atât de multe realizări într-un singur an, incredibil cât de multe! Săptămâna viitoare, liderul Yasser Arafat era invitat în Iran pentru o întâlnire triumfală cu Khomeini, drept mulţumire pentru ajutorul acordat de el revoluţiei. Exporturile de petrol către Israel erau încheiate, Khomeini, fanaticul, anti-israelian, instalat la putere şi pro-israelianul Şah dat uitării. Progresase atât de mult de când îl întâlnise pentru prima dată pe Jean-Luc, un progres de neconceput! Şi ştia că-şi ajutase soţul care era o persoană sus-pusă în OEP, fiindu-i curier special, ducându-i mesaje şi casete de la şi către Istanbul, de la şi către French Clubul din Teheran oh cât de multe sfori trebuiseră trase ca să-i convingă pe irakieni să-i îngăduie lui Khomeini să se pună la adăpost în Franţa, unde nu mai-avea să fie ţinut la colţ, escortat peste tot de atrăgătorul meu amant. O, da, se gândi mulţumită, prietenii lui Jean-Luc şi legăturile lui au fost atât de folositoare. Într-o zi, curând, ne vom întoarce în Gaza si ne vom recâştiga pământurile şi casele şi magazinele şi podgoriile...

Uşa apartamentului se deschise larg. Era Charlie Petikin.
- Sfinte Dumnezeule, Jean-Luc! Ce dracu faci aici? Salut, Sayada, azi pari mai frumoasă ca niciodată! Intraţi.

Îi strînse mâinile lui Jean-Luc, iar pe ea o sărută prieteneşte pe amândoi obrajii, simţindu-i căldura trupului prin pardesiul lung, gros, cu glugă, care o ascundea aproape complet. Cunoştea pericolele, Teheranului şi se îmbrăca şi ea ca atare: "Mă scapă de atât de multe necazuri, Jean-Luc! Ştiu că e stupid şi arhaic, dar nu vreau să fiu scuipată, sau să mă trezesc că cine ştie ce golan împuţit îşi flutură penisul la mine sau se masturbează când trec pe lângă el. Nu este şi n-o să fie niciodată Franţa. Sunt de acord că e de necrezut că acum în Teheran trebuie să port o formă de chador ca să mă simt la adăpost, deşi cu o lună în urmă n-o făceam. Orice-ai spune, cheri, vechiul Teheran s-a dus pentru totdeauna..."

E păcat în unele privinţe, îşi zise, intrând. Avea tot ce era mai bun din est şi din vest. Şi ce era mai rău. Dar acum îi plâng pe iranieni, în special pe femei. Oare de ce mahomedanii, şi în special şiiţii, sunt atât de înguşti la minte şi nu-şi lasă femeile să se îmbrace modern? Oare pentru că sunt atât de reprimaţi şi obsedaţi de sex? De ce nu pot fi deschişi la minte, ca noi, palestinienii, sau egiptenii, şargazii, cei din Dubai, indonezienii, pakistanezii, şt-atât de mulţi alţii? Trebuie să fie impotenţa. Ei bine, nimic nu poate să mă-mpiedice să mă alătur marşului de protest al femeilor. Cum îndrăzneşte Khomeini să încerce să ne trădeze pe noi, femeile, care-am luptat pe baricade pentru el?!

În apartament era frig, reşoul electric funcţiona încă la jumătate din putere, aşa că nu-şi scoase haina, deschizând-o doar puţin ca să stea mai confortabil, şi se aşeză pe una dintre canapele. Purta o rochie călduroasă un model parizian, despicată până la coapsă. Amândoi bărbaţii observaseră asta. Fusese aici de multe ori si considera apartamentul incomod şi obscur, deşi Genny îi plăcea foarte mult.
- Unde-i Genny?
- A plecat la Al Shargaz, azi-dimineaţă, cu avionul.
- Şi-atunci a plecat şi Mac? întrebă Jean-Luc.
- Nu, numai ea. Mac a ieşit la...
- Nu-mi vine să cred! Se jura că n-o să plece niciodată fără bătrânul Dirty Duncan.

Petikin râse.

- N-am crezut nici eu, dar a plecat ca o mieluşică.
. E destulă vreme să-i spun lui Jean-Luc adevăratul motiv pentru care-a plecat, îşi zise.
- Pe-aici lucrurile au stat rău?
- Da, şi din ce în ce mai rău. Mereu alte şi alte execuţii.

Petikin se gândi că-i mai bine să nu amintească de tatăl Şeherazadei de faţă cu Sayada. N-am de ce s-o neliniştesc.
- Ce-aţi zice de un ceai? Am făcut deja puţin. Aţi auzit de închisoarea Qasr, astăzi?
- Ce-i cu ea?
- A atacat-o gloata, spuse Petikin intrând în bucătărie după ceşti. Au spart porţile şi au dat drumul la toată lumea, au agăţat nişte ofiţeri ai SAVAK şi poliţişti, şi-acum umblă zvonul că Gărzile Verzi s-au instalat acolo cu tribunale ad-hoc şi umplu celulele cu cine le pică în mână şi le golesc la fel de repede - prin faţa plutoanelor de execuţie.

Sayada ar fi vrut să spună că închisoarea fusese luată cu asalt şi cei dinăuntru eliberaţi şi acum duşmanii revoluţiei - duşmanii Palestinei - îşi primeau binemeritata pedeapsă, dar rămase liniştită, ascultând atentă spusele lui Petikin.
- Mac s-a dus cu Genny la aeroport mai devreme, apoi la minister, după care vine aici. O să se-ntoarcă repede. Cum a fost drumul spre aeroport, Jean-Luc?
- Înghesuială pe kilometri întregi. Bătrînu a oprit avionul la Al Shargaz pentru câteva săptămâni, ca să-i scoată pe toţi afară dac-o fi nevoie, sau s-aducă echipe de schimb.
- Bun. Scot Gavallan trebuia să plece de mult în concediu şi cu el câţiva dintre mecanicii noştri. Poate avionul să primească aprobare să se oprească la Shiraz?
- O să-ncercăm săptămâna viitoare. Khomeini şi Bazargan vor să înceapă din nou producţia de petrol la capacitatea maximă, aşa că sperăm c-o să coopereze.
- Ai să fii capabil să aduci echipe noi, Charlie? întrebă Sayada, întrebându-se dacă unui aparat englezesc ar trebui să i se îngăduie să zboare atât de neîngrădit.

Afurisiţi de englezi, întotdeauna reuşesc să se strecoare cumva.
- Ăsta-i planul, Sayada.

Petikin mai turnă apă clocotită în ceainic, fără să observe grimasa lui Jean-Luc.

- Ni s-a ordonat, mai mult sau mai puţin, de Ambasada Engleză să evacuăm tot personalul neesenţial. Avem câţiva care sunt în plus şi Genny şi John Hogg au venit s-o ia şi pe Manuela Starke de la Koviss.
- Manuela-i la Koviss?

Sayada era la fel de surprinsă ca şi Jean-Luc. Petikin le spuse cum sosise ea şi McIver o trimisese acolo.
- Toţi se mişcă de colo-colo, aşa că e greu să ţii urma tuturor. Ce faceţi aici şi cum stau lucrurile la Zagros? Rămâneţi la cină. Astă-seară gătesc eu.

Jean-Luc îşi ascunse groaza.
- Iartă-mă, mon vieux, în seara asta e imposibil. Cât despre Zagros... La Zagros lucrurile sunt perfecte, ca întotdeauna! În definitiv, e sectorul franţuzesc. Am venit aici să-i iau pe cei de la Schlumberger, mă-ntorc mâine în zori şi trebuie să-i aducem înapoi peste două zile. Cum aş putea rezista zborurilor suplimentare?

Zâmbi către Sayada şi ea îi răspunse la fel.
- În definitiv, Charlie, mi se datora de mult un weekend. Unde-i Tom Lochart? când se-ntoarce la Zagros?

Petikin simţi un nod în stomac. De când îl sunase Rudi Lutz, în urmă cu trei zile, de la turnul de control Abadan, raportând că HBC fusese doborât încercând să se strecoare dincolo de frontieră şi că Tom se-ntorsese din concediu, nu primiseră nici o altă informaţie decât un mesaj telefonic oficial, retransmis prin Koviss, că Lochart pornise înapoi spre Teheran pe şosea. Nu începuse încă nici o anchetă oficială despre deturnarea aparatului.

Aş da orice să se întoarcă Tom, îşi zise. Dacă Sayada n-ar fi aici, i-aş spune lui Jean-Luc despre ce e vorba. E un prieten mult mai apropiat de Tom decât mine, dar nu ştiu nimic despre Sayada. In definitiv ea nu e din familie, lucrează pentru kuweitieni şi povestea asta cu HBC ar putea fi botezată trădare.

Absent, turnă o ceaşcă şi i-o întinse Sayadei, alta lui Jean-Luc - ceai fierbinte, negru, cu zahăr şi lapte de capră, care nu le plăcea nici unora, dar pe care îl acceptară din politeţe.
- Tom a făcut ce trebuia, spuse precaut, cu o intonaţie comună. S-a întors de la Bandar-e Delam alaltăieri, vine pe şosea. Dumnezeu ştie cât o să-i ia, dar ar fi trebuit să fie aici noaptea trecută. Să sperăm c-ajunge astăzi.

- Asta ar fi perfect, zise Jean-Luc. Atunci ar putea să-i ducă înapoi la Zagros pe cei de la echipa Schlumberger şi eu mi-aş lua câteva zile libere.
- Abia ai avut una, iar acolo tu comanzi.
- Ei, cel puţin poate să se întoarcă cu mine, să preia baza şi-atunci să mă-ntorc sâmbătă.

Jean-Luc zâmbi Sayadei.
- Vodcă! S-au aranjat toate!

Fără să-şi dea seama, luă o înghiţitură de ceai şi fu cât pe-aci să se-nece.
- Mon Dleu, Charlie, te iubesc ca pe-un frate, da ăsta este merdel

Sayada râse şi Petikin se umplu de invidie.

Nu-i nimic, îşi zise, simţindu-şi inima bătând mai repede, cursa Paulei trebuie să se întoarcă de pe-o zi pe alta. Ce n-aş da să-i văd ochii luminându-se când priveşte la mine, aşa cum se-ntâmplă cu Sayada şi Domnul Cassanova! Mai bine ia-o încet, Charlie Petikin, te-ai putea face de râs. Ea are douăzeci şi nouă de ani, tu ai cincizeci şi şase şi n-ai făcut altceva decât să vorbiţi de câteva ori. Da, dar mă excită mai mult decât am fost vreodată în viața mea, şi-acum îl pot înţelege pe Tom Lochart care a luat-o razna din pricina Şeherazadei.

De pe dulap se auzi soneria emiţătorului. Se ridică şi dădu drumul la aparat.
-Teheranul, dă-i drumul.
- Aici căpitanul Ayre, din Kowiss, pentru căpitanul McIver, urgent!

Transmisia era slabă şi acoperită de paraziţi.
- Aici căpitanul Petikin, căpitanul McIver nu-i aici pentru moment. Te aud doi pe cinci. Cu ce pot să te-ajut?
- Aşteaptă Unu. Jean-Luc mârâi:
- Ce-i cu Freddy si cu tine? "Căpitan Ayre" si "căpitan Petikin"?
- E doar un cod, spuse Petikin absent, privind pierdut la aparat, şi Sayada deveni atentă. L-am încropit la repezeală şi înseamnă că are pe cineva acolo lângă el, sau ascultă cine nu trebuie. Ar putea fi cineva ostil. Dacă răspunzi la fel, înseamnă că ai înţeles mesajul.
- Asta-i foarte isteţ, spuse Sayada. Aveţi multe coduri, Charlie?
- Nu, dar încep să-mi doresc să avem. E greu al dracului să nu-nţelegi ce se-ntâmplă în realitate. N-ai cum să te vezi la faţă, n-

ai poştă, n-ai telefoane şi telexul e-un chin cu ticniţii ăştia, care ne stau toată ziua pe cap, prea fericiţi să aibă ocazia de-a apăsa pe trăgaci. De ce oare n-or pune jos armele, să lase pe toată lumea să trăiască în pace?

Aparatul zumzăia plăcut. Afară, dincolo de fereastră, ziua era înnorată şi sumbră, norii promiţând mai multă ninsoare, lumina târzie a după-amiezei dând acoperişurilor oraşului şi munţilor de dincolo de ele un aer mizer.

Aşteptară nerăbdători.

- Aici căpitan Ayre, din Kowiss.

Vocea era tot acoperită de paraziţi şi trebuiau să se concentreze ca să poată desluşi ce spunea.

- Mai întâi vă transmit un mesaj primit cu câteva minute în urmă de la Zagros Trei, de la căpitanul Gavallan.

Jean-Luc tresări.

- Mesajul spune, cuvânt cu cuvânt: "Pan, pan, pan -semnalul internaţional al aviatorilor în caz de probleme, doar cu puţin mai jos de Mayday - mi s-a comunicat chiar acum din partea komitehtului local că nu mai suntem persana grata în Zagros şi că toţi cetăţenii străini de la sonde trebuie să evacueze zona în 48 de ore, altfel e de rău. Solicit recomandări imediate asupra procedurii". Sfârsitul mesajului. Aţi recepţionat?

- Da, spuse Petikin dintr-o suflare, mâzgălind o notă. Asta-i tot ce-a zis?

- Doar că suna tare înfundat.

- O să-l informez pe căpitanul McIver şi-o să vă chem cât de repede pot.

Jean-Luc se aplecă înainte şi Petikin îl lăsă să ia microfonul.

- Aici Jean-Luc, Freddy! Te rog vorbeşte cu Scot şi spune-i că mă întorc mâine, cum am stabilit, înainte de prânz. Mă bucur c-am schimbat o vorbă cu tine, mulţumesc, şi-acum uite-l din nou pe Charlie.

Înapoie microfonul. Toată bonomia lui se evaporase.

- O s-o facem, căpitane Sessonne. Mă bucur c-am putut sta de vorbă. Următoarea problemă: avionul a luat pasagerii noştri împreună cu doamna Starke, inclusiv căpitanul Jon Tyrer care a fost rănit într-un contraatac nereuşit al forţelor de stânga, la Bandar-e Delam.

- Ce atac? mormăi Jean-Luc. Acum aud de el. Petikin era la fel de îngrijorat.
- Şi, după cum s-a stabilit, în câteva zile o s-aducă înapoi echipe de schimb. Mai departe: căpitanul Starke...

Auziră cu toţii şovăiala şi neliniştea din glas şi rostirea curios de artificială, de parcă informaţia ar fi fost citită.

Căpitanul Starke a fost luat la Kowiss ca să răspundă la nişte întrebări în faţa komitehului...

Amândoi bărbaţii rămaseră cu gurile căscate.
-...Să lămurească nişte lucruri despre o evadare în masă, cu elicopterul, a unor ofiţeri de aviaţie de la Isfahan, simpatizanţi ai Şahului, pe data de treisprezece, marţea trecută, despre care se crede c-au avut un pilot european. După asta: operaţiile aeriene continuă să se îmbunătăţească sub atenta supraveghere a noii conduceri; domnul Esvandiary este acum managerul regional al Iran OU şi doreşte să preluăm toate contractele Guerney. Ca acest lucru să poată fi dus la bun sfârşit sunt necesare trei '212 şi un 206. Vă rog comunicaţi hotărârea dumneavoastră. Avem nevoie de piese de schimb pentru HBN, HKJ şi HGX şi bani pentru salariile rămase în urmă. Deocamdată atât.

Petikin continua să ia notiţe, abia putând să gândească.
- Am, ăăă... am notat totul şi o să-l informăm pe căpitanul McIver imediat ce se-ntoarce. Ai spus, ă... ai spus "un atac la Bandar-e Delam"? Te rog, dă-ne amănunte.

Eterul era tăcut, nu se-auzeau decât paraziţi. Aşteptară, apoi din nou vocea lui Ayre, de data asta obişnuită.
- N-am altă informaţie decât c-a fost un atac al forţelor opozante Ayatolahului Khomeini, iar căpitanii Starke şi Lutz au ajutat la respingerea lui. După asta, căpitanul Starke a adus aici răniţii, pentru îngrijiri. Din personalul nostru, numai Tyrer a fost atins. Astă-i tot.

Petikin simţi o broboană de sudoare pe obraz şi-o şterse.
- Ce... ce s-a-ntâmplat cu Tyrer? Tăcere, apoi:
- O rană uşoară la cap. Doctorul Nutt spune c-o să ; fie okay.

Jean-Luc spuse:
- Charlie, întreabă-l ce-i cu povestea asta cu Isfahanul.

Ca prin vis, Petikin îşi văzu degetele apăsând comutatorul de emisie.
- Ce-i cu povestea cu Isfahanul? Aşteptară în tăcere, apoi:
- N-am altă informaţie decât cea pe care v-am transmis-o.

- Cineva îi spune ce să zică, şopti Jean-Luc. Petikin apăsă butonul de emisie, apoi se răzgândi:
deşi erau atât de multe întrebări de pus lui Ayre, era limpede că acesta n-avea cum să răspundă.
- Mulţumesc, căpitane, spuse, bucuros că vocea îi suna ferm. Te rog, roagă-l pe Barosanii să facă cererea pentru elicopterele suplimentare în scris, menţionând termenul contractului şi planificarea plăţilor. Trimite-l cu avionul companiei când o să-ţi aducă schimbul. Anunță-ne... anunţă-ne tot ce afli despre căpitanul Starke. McIver o să te contacteze cât de curând posibil.
- Wilko. Terminat.
Se mai auzeau doar paraziţii. Petikin se jucă cu comutatoarele. Cei doi bărbaţi se uitară unul la celălalt, uitând de Sayada care stătea tăcută pe canapea, fără să piardă nimic.
- "Atenta supraveghere"? Asta sună rău, Jean-Luc.
- Da. Probabil vrea să însemne că vor trebui să zboare cu Gărzi Verzi înarmate la bord.
Jean-Luc înjură. Toate gândurile îi erau îndreptate către Zagros şi la modul în care s-ar fi putut descurca tânărul Scot Gavallan fără îndrumarea lui.
- Merele! De dimineaţă, când am plecat, totul era cinci pe cinci, iar Controlul de Zbor de la Shiraz era la fel de săritor ca un hotelier elveţian în extrasezon. Merde!
Petikin îşi aminti brusc de Rakoczy şi cât de aproape fusese de un dezastru. O secundă se gândi să-i spună lui Jean-Luc, apoi se hotărî să n-o facă. Era ceva de domeniul trecutului.
- Poate c-ar trebui să luăm legătura cu Controlul de Zbor de la Shiraz, pentru ceva ajutor.
- Mac s-ar putea să aibă vreo idee. Mon Dieu, nu sună prea bine nici pentru Duke! Komitehurile astea se înmulţesc ca păduchii. Bazargan şi Khomeini ar face bine să se ocupe de ele repede, mai înainte să fie muşcaţi!
Jean-Luc se ridică foarte îngrijorat şi se întinse, apoi o văzu pe Sayada ghemuită pe canapea, zâmbindu-i, cu ceaşca de ceai neatinsă pe măsuţa de alături. Buna dispoziţie îi reveni imediat.
Momentan nu pot face nimic pentru tânărul Scot sau pentru Duke, dar pot face pentru Sayada.
- Iartă-mă, chérie! spuse zâmbind. Vezi, fără mine sunt întotdeauna probleme la Zagros. Charlie, noi plecăm acum.

Trebuie să văd ce-i cu apartamentul, dar ne întoarcem înainte de cină, să zicem pe la opt. până atunci Mac ar trebui să se-ntoarcă, nu?
- Da. Nu vrei să bei ceva? Iartă-mă, nu mai avem vin. Whisky?

Le oferi fără prea mult entuziasm, căci era ultima lor sticlă de trei sferturi.
- Nu, mulţumesc, mon vieux!
- Jean-Luc se strecură în pardesiu, observă în oglindă că arăta la fel de cuceritor ca întotdeauna şi se gândi la cutiile cu sticle de vin, conserve şi brânză cu care avusese înţelepciunea să-i ceară soţiei sale să aprovizioneze apartamentul.
-A bien tôt. Îţi aduc nişte vin.
- Charlie, interveni Sayada, urmărindu-i pe amândoi cu atenţie, aşa cum făcuse de când începuse să funcţioneze emiţătorul, ce a vrut Scotty să spună despre evadare cu elicopterul?

Petikin ridică din umeri.
- Tot felul de zvonuri despre tot felul de evadări, pe uscat, pe apă şi în aer. Întotdeauna se presupune că europenii sunt amestecaţi, spuse, sperând să fie convingător. Se dă vina pe noi pentru orice.

Şi de ce nu? Voi sunteţi responsabili! se gândi fără răutate Sayada Bertolin. Politic, era încântată să-i vadă pe amândoi asudaţi, personal, nu. Îi plăceau amândoi, ca cea mai mare parte a piloţilor, în special Jean-Luc, care o satisfăcea nemăsurat şi-o amuza constant. Sunt norocoasă că sunt palestiniancă, îşi zise, şi creştină coptă cu o străveche descendenţă. Asta-mi dă puterile pe care ei nu le au: conştiinţa unei descendenţe până înapoi, în vremurile biblice, o înţelegere a vieţii pe care ei niciodată n-or s-o poată obţine, împreună cu capacitatea de a disocia politica de prietenie şi de budoar. Câtă vreme e necesar şi prudent. Nu avem treizeci de secole de experienţă de supravieţuire? Nu este oare Gaza colonizată de trei mii de ani?
- Umblă un zvon că Bakhtiar a şters-o din ţară la Paris.
- Nu cred asta, Charlie! spuse Sayada. Dar e-un altul pe care-l cred, adăugă, observând că el nu-i răspunsese la întrebarea despre elicopterul de la Isfahan. Se pare că generalul vostru, Valik, şi familia lui au şters-o la Londra ca să-şi întâlnească acolo partenerii de la IHC. Şi-odată cu asta se pare că au săltat milioane de dolari.

- Parteneri?! spuse dispreţuitor Jean-Luc. Nişte hoţi, cu toţii, fie aici, fie la Londra, şi-n fiecare an e mai rău ca-nainte!
- Nu sunt cu toţii răi, spuse Petikin.
- Aceşti cretins fură din sudoarea frunţii noastre, Sayada. Mă miră că bătrânul Gavallan îi lasă aşa.
- Hai, Jean-Luc, spuse Petikin, se luptă cu ei pentru fiecare centimetru...
- Fiecare centimetru din munca noastră, bătrâne! Noi zburăm, nu el. Cât despre Valik, Jean-Luc ridică din umeri cu extravaganţă galică, dacă aş fi fost un iranian înstărit, aş fi plecat cu luni în urmă cu tot ce puteam să strâng. E limpede de luni de zile că Şahul a scăpat controlul. Acum e din nou ca pe vremea Revoluţiei Franceze şi Terorii, dar fără stilul nostru, sensul, moştenirea de civilizaţie sau buna creştere. Scutură dezgustat din cap. Ce pierdere! când te gândeşti la toate secolele de învăţătură şi bogăţie pe care noi, francezii, le-am investit încercând să-i ajutăm pe oamenii ăştia să se târască din întunecatul Ev Mediu, şi ce-au învăţat? Nici măcar cum să facă o pâine ca lumea.

Sayada râse şi, ridicându-se pe vârfuri, îl sărută.
- Ah, Jean-Luc! Te iubesc, pe tine şi încrederea pe care-o dovedeşti! Şi-acum, mon vieux, trebuie să plecăm, avem multe de făcut!

După plecarea lor, Petikin se duse la fereastră şi privi îndelung arară, peste acoperişuri. Se auzeau inevitabilele focuri sporadice de armă şi se vedea ceva fum pe lângă Jaleh. Nu un foc mare, dar suficient. O briză ţărişoară împrăştia fumul. Norii atingeau munţii. Frigul răzbătea puternic dinspre ferestrele cu pervazuri împodobite cu gheaţă şi zăpadă. în stradă se zăreau multe Gărzi Verzi, pe jos sau în camioane. Apoi, din minaretele de peste tot, în jur, muezinii începură chemarea la rugăciunea de după-amiază. Chemările lor părură să-l înconjoare. Dintr-o dată se simţi cuprins de presimţiri sumbre.

La Ministerul Aviaţiei, ora 5,04 după-amiază. Duncan McIver stătea obosit pe un scaun de lemn, într-un colţ al anticamerei aglomerate a ministrului adjunct. Era frig şi-i era foame şi era foarte nervos. Ceasul îi spunea că aşteaptă de aproape trei ore. Prin încăpere se aflau răspândiţi o duzină de alţi oameni, iranieni, câţiva francezi, americani, englezi şi un

kuweitian purtând ogalabia - un halat larg, arăbesc, şi o podoabă pe cap ca o banderolă răsucită.

Cu câteva clipe în urmă, europenii se opriseră politicos din pălăvrăgeală ca răspuns la chemările muezinilor care pătrunseseră prin ferestrele înalte. Mahomedanii îngenuncheaseră cu fata către Mecca şi îşi spuseseră rugăciunea de după-amiază. Fusese scurtă şi se isprăvise repede şi încă o dată conversaţiile dezlânate se reluaseră. Niciodată nu era înţelept să discuţi-ceva important într-un birou guvernamental, în special atunci.

Încăperea era rece şi plină de curenţi de aer. Purtau cu toţii paltoanele, erau la fel de obosiţi, câţiva stoici, cei mai mulţi fierbând de mânie, căci tuturor, ca şi lui McIver, le trecuse de mult ora audienţei.

- Insha Allah! murmură, dar asta nu-l ajută prea mult.

Cu puţin noroc, Genny e deja la Al Shargaz, îşi zise. Tare mă bucur că e la adăpost şi al dracului mă bucur că şi-a băgat minţile-n cap.

- Eu sunt cea care pot vorbi cu Andy. Tu nu poţi să pui toate astea în scris.

- Asta-i adevărat, spusese el în ciuda nemulţumirii sale, adăugind şovăitor: Poate că Andy ar putea face un plan pe care noi să-l ducem la capăt. Am putea să-l ducem la capăt. Sper din suflet să dea Dumnezeu să nu trebuiască. Prea e al dracului de primejdios. Prea mulţi flăcăi şi prea multe aparate împrăştiate peste tot. Al dracului de primejdios! Gen, uiţi că nu suntem în război, deşi trăim în mijlocul unuia.

- Da, Duncan, dar n-avem nimic de pierdut.

- Avem de pierdut nişte oameni şi nişte aparate!

- O să încercăm doar să vedem dacă se poate face. Nu-i aşa, Duncan?

Bătrânica mea, cu siguranţă că-i cea mai bună curieră din câte-am putea avea - dac-avem într-adevăr nevoie de una. Are dreptate. E mult prea primejdios să scrii într-o scrisoare: "Andy, singura cale pentru a ieşi din rahatul ăsta e să vedem dacă putem născoci un plan ca să luăm de aici toate aparatele noastre şi piesele de schimb care sunt în prezent sub înregistrare iraniană şi, tehnic, proprietatea unei companii iraniene numită IHC".

Christoase, ăsta-i jaf cu premeditare!

Soluţia nu este plecarea. Trebuie să rămânem aici şi să muncim şi să ne luăm banii când s-or deschide băncile. Trebuie să-i fac cumva pe parteneri să ne ajute, sau poate ministrul ăsta ar putea să ne dea o mână de ajutor. Dac-o s-o facă, oricât ar costa, am putea s-aşteptăm să treacă furtuna. Guvernul trebuie să aibă pe cineva care să-i ajute să-şi pună producţia la punct. Lor le trebuie elicoptere şi nouă ne trebuie banii noştri.

Ridică privirile când uşa se deschise şi un funcţionar făcu semn unuia dintre ceilalţi să intre în birou, chemându-l pe nume. Nu părea să existe vreo logică în felul în care erai chemat. Chiar şi pe vremea Şahului nu era niciodată "primul sosit, primul servit". Întotdeauna funcţionaseră doar influenţa şi banii.

Talbot, de la Ambasada Britanică, fusese cel care aranjase întâlnirea cu adjunctul primului ministru şi-i aduse o scrisoare de recomandare.

- Iartă-mă, bătrâne, nici eu nu pot să ajung la primul ministru, dar adjunctul lui, Antazam, e stofă bună. Vorbeşte bine engleza. Nu e unul dintre revoluţionarii lor suciţi. O să te rezolve el.

McIver se întorsese de la aeroport chiar înainte de prânz şi parcase cât de aproape putuse de birourile guvernamentale. Când îşi prezentase scrisoarea - în engleză şi farşi - santinelei de la uşa principală, la vremea potrivită, îl trimisese cu o altă santinelă în josul străzii, la o altă clădire, unde urmaseră o mulţime de întrebări, şi de colo în jos, pe altă stradă - la această clădire, apoi din birou în birou până când sosise aici, cu o oră întârziere şi fierbând de furie.

- A, nu vă faceţi griji, aga, aveţi destul timp! spusese amabil funcţionarul care-l primise, spre uşurarea lui, într-engleză bună şi-i dăduse înapoi plicul conţinând scrisoarea. Acesta-i biroul care trebuie. Vă rog intraţi pe ușa aceea şi luaţi un loc în anticameră. Ministrul Kia o să primească de îndată ce va putea.

- "Nu vreau să-l văd pe el!" fusese gata-gata să izbuc-ască.

- Întâlnirea mea e cu primul ministru adjunct Anan!

- Ah, ministrul adjunct Antazan? Da, aga, dar nu mai e în guvernul primului ministru Bazargan. Insha Allah, spusese tânărul cu voce plăcută. Ministrul Kia se ocupă de toate, şi de... ei, străini, finanţe şi avioane.

- Dar trebuie să insist...

McIver se întrerupsese, căci numele îi sună cunoscut -şi aminti ce-i spusese Talbot şi cum partenerii IHC rămaşi în ţară

implantaseră pe acest om în Consiliul de Conducere cu o subvenţie uriaşă şi nici un fel de garanţie de ajutor.
- Aga ministru Aii Kia?
- Da, aga. Ministrul Aii Kia o să vă primească imediat ce va putea.

Funcţionarul era un tânăr simpatic, bine îmbrăcat cu costum, cămaşă albă şi cravată albastră, exact ca pe vremuri.

McIver avusese intuiţia să includă în plic, alături de scrisoare, un peşcheş de cinci mii de riali, exact ca pe vremuri. Banii dispăruseră. Poate că lucrurile revin într-adevăr la normal, îşi zisese. Intrase în cealaltă cameră, îşi trăsese un scaun într-un colţ, începând să aştepte. În buzunar mai avea un alt teanc de riali şi se întreba dacă ar fi trebuit să umple plicul cu cantitatea potrivită. De ce nu? se gândi. Suntem în Iran, oficialii neînsemnaţi primesc sume neînsemnate, oficialii sus-puşi sume mai mari - scuze, peşcheş. Asigurându-se că nu-l observă nimeni, puse în plic câteva bancnote de valoare mare, apoi mai adăugă câteva, ca să fie sigur. Poate că amărâtul ăsta ar putea chiar să ne ajute. Partenerii aveau toată Curtea în palmă. Poate c-au făcut acelaşi lucru cu Bazargan.

Din timp în timp, prin anticameră treceau grăbiţi in celălalt birou funcţionari preocupaţi, plini de importanţă, cu hârtii în mâini. Din când în când, unul dintre oamenii care aşteptau era politicos chemat înăuntru. Fără excepţie, stăteau acolo doar câteva minute şi ieşeau încruntaţi sau roşii la faţă, furioşi şi evident cu mâinile goale. Cei care încă mai aşteptau se simţeau din ce în ce
mai neliniştiţi. Timpul trecea foarte încet.
- Aga McIver!

Uşa biroului era deschisă. Un funcţionar îi făcea semn.

Aii Kia era aşezat în spatele unui birou foarte mare, pe care nu se afla nimic. Pe chip avea întins un zâmbet, dar ochii îi erau duri şi mici şi McIver îl detestă instinctiv.
- Ah, domnule ministru, câtă bunăvoinţă din partea dumneavoastră ca să mă primiţi! spuse McIver întinzându-i mâna şi străduindu-se să pară entuziast şi bine dispus.

Aii Kia zâmbi politicos şi îi strânse moale mâna.
- Vă rog, luaţi loc, domnule McIver. Vă mulţumesc aţi venit până aici. Aveţi o scrisoare de prezentare. Engleza sa era bună, cu accent de Oxford, unde plecase la studii chiar înainte de cel de-

al doilea război mondial, cu o bursă a Şahului, stând pe toată durata războiului. Flutură obosit mâna către funcţionarul rămas în uşă. Omul plecă.
- Da, ăă... era adresată ministrului adjunct Antazan, dar am înţeles că ar trebui să vă fie prezentată domniei voastre.
McIver îi întinse plicul. Kia luă scrisoarea, aprecie cu mare exactitate numărul de bancnote, aruncă neglijent plicul pe masă spre a arăta că ar trebui să mai urmeze şi alţi bani, citi cu atenţie scrisoarea scrisă de mână, apoi o puse pe birou în faţa sa.
- Domnul Talbot este un onorabil prieten al Iranului, deşi reprezentantul unui guvern ostil, spuse cu voce moale. Ce ajutor special aş putea acorda prietenului unei atât de onorabile persoane?
- Sunt trei probleme, domnule ministru, dar poate mi s-ar îngădui să vă spun ce bucuroşi suntem noi cei de la S-G că aţi hotărât să ne acordaţi favoarea experienţei domniei voastre, alăturându-vă consiliului de conducere.
- Vărul meu a fost foarte insistent. Mă îndoiesc că pot să ajut, dar facă-se voia lui Allah!
- Facă-se voia lui Allah.
McIver îl urmărea atent, încercând să-l citească, şi nu putea să-şi explice dezgustul instantaneu pe care făcea mari eforturi să-l ascundă.
- Mai întâi există un zvon că toate societăţile mixte sunt suspendate până la o decizie a Konmehiilui Revoluţionar.
- Până la o decizie a guvernului, îl corectă scurt Kia.
- Şi cum o să afecteze asia compania noastră, IHC?
- Mă îndoiesc că o va afecta câtuşi de puţin, domnule McIver. Iranul are nevoie de serviciile elicopterelor pentru producţia de petrol. Guerney Aviation a plecat. Se pare că pentru compania voastră viitorul arată mai bine ca niciodată.
McIver spuse prudent:
- Dar nu ni s-au plătit de multe luni lucrările făcute în Iran. Suportăm toate plăţile şi ratele pentru aparatele de la Aberdeen şi suntem foarte adânc implicaţi aici cu lucrările pe care le avem trecute în contract.
- Mîine o să se deschidă... o să se deschidă Banca Centrală. Din ordinul primului ministru - şi-al Ayatolahului, desigur. O parte din banii datoraţi o să vă parvină, sunt sigur.

- Aţi putea estima la cât ne putem aştepta, domnule ministru? McIver simţise revenindu-i speranţa.
- Mai mult decât de-ajuns ca să... ca să vă menţineţi operaţionali. Am aranjat deja să puteţi scoate echipajele de îndată ce ajung schimburile aici.

Aii Kia scoase un dosar subţire dintr-un sertar şi-i dădu o hârtie. Era un ordin către Biroul Imigrărilor de la Teheran, Abadan şi Aeroportul Shiraz ca să îngăduie piloţilor IHC şi echipelor de mecanici să intre sau să iasă din ţară, la paritate, om pentru om. Ordinul era prost bătut la maşină, dar lizibil, în farsi şi engleză, semnat în numele komitehului responsabil pentru Iran Oii şi datat cu o zi în urmă. McIver nu auzise deloc de aşa ceva.
- Vă mulţumesc! Pot de asemenea avea aprobarea domniei voastre pentru ca avionul nostru să facă cel puţin trei drumuri pe săptămână în următoarele săptămâni - desigur, numai până când Aeroportul Internaţional va reveni la normal - ca să aducă echipele, piesele de schimb, echipamentul şi aşa mai departe şi, adăugă el ca din întâmplare, să scoată de-aici oamenii ce aşteaptă să plece?
- S-ar putea să aprob asta. McIver îi întinse hârtiile.
- Mi-am luat libertatea să vă prezint în scris, ca să vă scutesc de tot efortul, domnule ministru, cu copii adresate Controlului Traficului Aerian de la Kisii, Kowiss, Shiraz, Abadan şi Teheran.

Kia citi cu grijă hârtia de deasupra. Era în farsi şi engleză, simplă, directă şi cu formulările oficiale corecte.

Degetele îi tremurau. Ca să semneze aşa ceva şi-ar fi depăşit cu mult autoritatea, dar acum, cu primul ministru adjunct în dizgraţie, ca şi propriul său superior - amândoi presupuşi demisionaţi de către încă misteriosul Komiteh Revoluţionar - şi cu haosul în creştere în guvern, ştia că trebuia să-şi asume riscul. Nevoia imperioasă pentru el, familia lui şi prietenii lui de-a avea oricând acces la un avion particular, în special un reactor, făcea ca riscul să merite.

Pot spune întotdeauna că şeful mi-a spus s-o semnez, îşi zise ascunzându-şi nervozitatea din priviri şi de pe chip. Aparatul e un dar de la Allah - în caz că vor fi împrăştiate minciuni despre mine. Afurisitul de Jared Bakravan! Prietenia cu câinele ăla de bazaari aproape m-a târât şi pe mine în trădarea lui împotriva statului. N-am împrumutat bani în viaţa mea, şi nici

nu m-am amestecat în comploturi cu străinii, nici nu l-am sprijini pe Şah.

Ca să-l descumpănească pe McIver, aruncă hârtiile lângă scrisoarea de prezentare cu un gest aparent furios.

- S-ar putea face ca aceasta să fie aprobată. Va fi o taxă de aterizare de cinci sute de dolari. Asta e totul, domnule McIver? întrebă, ştiind că nu era.

Hoţ de dine englez, crezi că poţi să mă prosteşti pe mine?!

- Doar un singur lucru, excelenţă. McIver îi întinse ultima hârtie. Avem trei aparate care au nevoie disperată de reparaţii şi întreţinere. Este necesară o viză de ieşire semnată ca să le trimit la Al Shargaz.

Îşi ţinu răsuflarea.

- Nu-i nevoie să trimiteţi din ţară aparate preţioase, domnule McIver. reparaţi-le aici.

- O, aş face-o dacă s-ar putea, excelenţă, dar n-am cum. Nu avem nici piesele şi nici mecanicii şi fiecare zi în care vreunul dintre elicopterele noastre nu funcţionează îi costă o avere pe partenerii noştri. O avere!

- Nu mă-ndoiesc că le puteţi repara aici, domnule McIver. Aduceţi doar piesele de schimb şi mecanicii de la Al Shargaz.

- Separat de costul reparaţiilor, sunt de întreţinut echipele şi plata lor. Totul este foarte scump. Poate ar trebui să amintesc că ăsta este costul suportat de partenerii iranieni. Face parte din înţelegerea noastră să pună la dispoziţie toate vizele de ieşire necesare.

McIver continuă să-l linguşească.

- Avem nevoie de fiecare piesă de echipament gata de lucru pentru noile contracte Guerney, dacă hotărârea guvernului de-a aduce producţia de petrol la normal trebuie adusă la îndeplinire. Fără echipament...

Lăsă propoziţia în suspensie şi din nou îşi ţinu respiraţia, rugându-se să fi ales momeala potrivită.

Kia se încruntă. Orice costa bani din partea iraniană venea în parte şi din propriul său buzunar.

- Cât de curând pot fi reparate şi aduse înapoi?

- Dacă le pot scoate în câteva zile, două săptămâni. Poate mai mult, poate mai puţin.

Din nou Kia şovăi. Contractele Guerney adăugate la contractele IHC deja existente, elicopterele, echipamentul, tot

restul mijloacelor fixe şi materialele pentru sonde valorau milioane din care ştia că acum avea a şase parte. Fără să bag nici un ban, chicoti el adânc în sinea lui. În special, dacă totul e pus la dispoziţie, fără cheltuieli, de acest străin.
- Viză de ieşire pentru trei elicoptere?
Aruncă o privire la ceas. Era un Cartier şi împodobit cu pietre preţioase, un peşcheş din partea unui bancher care, cu două săptămâni în urmă, avusese nevoie să rămână singur cu o linie de telex în funcţiune, o jumătate de oră. În câteva minute avea o întâlnire cu preşedintele Controlului de Trafic Aerian şi putea cu uşurinţă să-l prindă în plasa acestei hotărâri.
- Foarte bine.
Era încântat că putea fi atât de puternic, un funcţionar oficial în ascensiune, în stare de-a sprijini implementarea politicii petroliere a guvernului, economisind în acelaşi timp banii partenerilor.
- Foarte bine. Dar vizele vor fi valabile doar pentru două săptămâni şi licenţa va costa... se gândi o clipă, va costa cinci mii de dolari pe aparat, în numerar, înaintea plecării, şi trebuie să se-ntoarcă în două săptămâni.
- Nu, nu pot să obţin atâţia bani lichizi la vreme. Aş putea să vă dau o chitanţă sau un cec plătibil la o bancă elveţiană, pentru două mii de dolari pe aparat.
Se târguiră câteva clipe şi se înţeleseră la trei mii o sută de dolari.
- Mulţumesc, aga McIver, spusese politicos Aii Kia. Vă rog, prefăceţi-vă deprimat la plecare, ca să nu încurajaţi pe pungaşii care aşteaptă afară.
Când McIver se află în maşină, îşi scoase hârtiile şi se uită îndelung la semnături şi ştampila oficială.
- E aproape prea frumos ca să fie adevărat! murmură cu glas tare.
Sosirea avionului e legală! Kia spune că suspendarea n-o să ne afecteze pe noi, avem permis de ieşire pentru trei elicoptere de care-i nevoie în Nigeria pentru ceva mai mult de nouă mii de dolari, faţă de valoarea lor de trei milioane, e mai mult decât cinstit. N-am crezut niciodată c-o să mă descurc cu toate astea!
- McIver, îşi spuse vesel, meriţi un scotch! Un scotch foarte mare!

În partea de nord a oraşului, la periferie; ora 6,50 seara. Tom Lochart ieşi din taxiul vechi şi jerpelit şi îi dădu şoferului o hârtie de douăzeci de dolari. Impermeabilul şi uniforma de zbor erau şifonate şi el era foarte obosit, nebărbierit, murdar şi se simţea soios, dar bucuros de a fi în sfârşit in faţa casei şi lingă Şeherazada. Îndepărtă toate astea. Cădeau câţiva fulgi de zăpadă dar nu-i băgă in seamă şi se repezi in clădire şi pe scări la etaj. N-avea nevoie să încerce liftul: nu funcţiona de luni de zile.

Maşina pe care o împrumutase de la unul dintre piloţii de la Bandar-e Delam rămăsese ieri fără benzină jumătatea drumului către Teheran, căci indicatorul rezervorului era defect. O lăsase la un garaj şi se-nghesuise într-un autobuz şi-apoi într-altul şi după nenumărate pene, întârzieri şi ocolişuri, ajunsese la autogara din Teheran în urmă cu două ore. N-avusese unde să se spele, nu exista apă curentă, toaletele erau doar obişnuitele găuri în pământ, înfundate, mizere şi bântuite de muşte. Nu găsise taxiuri la staţia de taximetre sau pe străzi. Nici un autobuz nu trecea cât de cât prin apropierea casei, şi era prea departe să meargă pe jos? Apoi apăru un taxi şi îl opri şi, deşi era aproape plin, supunându-se obiceiului, smuci uşa şi îşi făcu loc înăuntru implorându-i pe ceilalţi pasageri să-i îngăduie să împartă cu ei maşina. Se ajunse la un compromis rezonabil. Ei s-ar fi simţit onoraţi dacă el ar fi rămas, iar el s-ar fi simţit onorat să plătească pentru toţi şi să rămână ultimul şi să plătească şoferului cu bani gheaţă. Bani americani. Fusese ultima lui bancnotă.

Scoase cheia şi o băgă în broască, dar uşa era încuiată pe dinăuntru, aşa că apăsă soneria, aşteptând nerăbdător ca slujnica să deschidă uşa. Şeherazada n-ar fi deschis niciodată ea însăşi. Degetele îi băteau pe uşă un ritm vesel, inima-i era plină de iubire. Înfierbântarea lui crescu când auzi apropiindu-se paşi. Zăvorul fu tras şi uşa se crăpă de un deget. O faţă ciudată, acoperită de chador se holbă la el.

- Ce doreşti, aga?

Vocea era aspră ca şi limba pe care-o vorbea, înfierbântarea lui se topi, lăsând în urmă-i un gol ameţitor.

- Cine eşti? spuse la fel de răstit.

Femeia vru să închidă uşa, dar el îşi strecură piciorul între marginea ei şi canat şi o deschise.

- Ce faci în casa mea? Sunt Excelenţa Lochart şi asta e casa mea! Unde-i înălţimea Sa, soţia mea? Ei?!

Femeia se lumină la faţă, apoi porni cu paşi mărunţi în lungul coridorului către uşa sufrageriei şi o deschise. Lochart văzu acolo nişte străini, bărbaţi şi femei, şi arme sprijinite de perete.

- Ce dracu se-ntâmplă? mormăi în engleză şi intra cu paşi mari în cameră.

Aşezaţi turceşte, desculţi, cu picioarele murdare, doi bărbaţi şi patru femei se uitau nemişcaţi la el de pe covoarele sale, sprijindu-se de pernele sale, întrerupţi de la masa pe care o luau în faţa căminului din sufrageria sa, în care ardea vesel un foc, mâncând din farfuriile sale împrăştiate neglijent în jur. Un bărbat mai în vârstă decât ceilalţi, spre patruzeci de ani, îşi sprijinea mâna pe pistolul înfipt în centură.

Se simţi invadat de o furie nebună, prezenţa acelor străini fcr-i'.o violare şi un sacrilegiu.

- Cine sunteţi voi? Unde-i soţia mea? Pentru Dumnezeu, ieşiţi afară din...

Se opri. Arma era îndreptată către el.

- Cine eşti, aga?

Cu pieptul străpuns de mii de ace din pricina efortului deosebit, Lochart îşi domină furia.

- Sunt... sunt... asta este casa mea... eu sunt proprietarul.

- A, proprietarul! Eşti proprietarul?

Bărbatul, care se numea Teymour, îl întrerupse cu un râs scurt.

- Străinul, soţul femeii Bakravan?

Ridică piedica pistolului când Lochart se pregăti să sară la el.

- Nu! Pot să trag repede şi foarte precis. Căutaţi-l! îi spuse celuilalt bărbat care se ridică imediat în picioare.

Omul îşi plimbă cu pricepere mâinile pe trupul lui, îi luă din mâini geanta de zbor şi se uită în ea.

- N-are arme: Manualele de zbor, busola. Ești pilotul Lochart?

- Da, spuse Lochart, cu inima bătând să-i spargă pieptul.

- Stai acolo! Acum!

Lochart se aşeză pe scaun, departe de cămin. Omul puse pistolul pe covor lângă el si scoase o hârtie.

- Dă-i-o!

Celălalt făcu ce i se spuse. Hârtia era scrisă în farsi. Îl priviră atenţi.

Lui Lochart îi trebui puţin timp să descifreze scrisul: "Ordin de confiscare pentru crime împotriva statului islamic. Toate proprietăţile lui Jared Bakravan sunt confiscate, cu excepţia casei familiale şi a magazinului din bazar". Era semnat indescifrabil în numele unui komiteh şi datat cu două zile în urmă.

- Asta... asta-i ridicol! începu neajutorat. Excelenţa... Excelenţa Sa Bakravan a fost unul dintre marii suporteri ai Ayatolahului Khomeini. Mare! Trebuie să fie vreo greşeală!

- Nu este. A fost arestat, găsit vinovat de camătă şi împuşcat.

Lochart rămase cu gura căscată

- Trebui... Trebuie să fie o greşeală...

- Nu-i nici una, aga, nici una, spuse Teymour fără răutate, privindu-l atent, înţelegând primejdia ce zăcea în el. Ştim că eşti canadian, pilot, că ai fost plecat, că eşti căsătorit cu una dintre fiicele trădătorului şi nu eşti responsabil pentru crimele sale sau ale ei - dacă a comis vreuna.

Întinse mâna după pistol când Lochart se roşi.

- Am spus "dacă", aga, stăpâneşte-ţi mânia! Aşteptă şi nu ridică pistolul greu, bine întreţinut şi gata de tragere.

- Nu suntem nişte derbedei nepregătiţi, suntem luptători pentru libertate, profesionişti. Şi ni s-au dat aceste camere să păzim nişte VIP-uri care vor sosi mai târziu. Ştim că nu eşti duşmanul nostru, aşa că fii calm. Sigur că ăsta este un şoc pentru dumneata. Înţelegem, desigur că înţelegem, dar avem dreptul să luăm ceea ce-i al nostru.

- Dreptul? Ce drept aveţi?

- Dreptul cuceritorului, aga! A fost vreodată altfel? Voi, englezii, ar trebui să ştiţi asta mai bine ca oricare alţii.

Vocea lui suna echilibrat. Femeile îl priveau cu ochi reci, duri.

- Linişteşte-te. Nici unul dintre bunurile dumitale nu a fost atins. Încă.

Făcu un semn din mână.

- Convinge-te singur!

- Unde-i soţia mea?

- Nu ştiu, aga. Nu era aici când am sosit noi. Am sosit în dimineaţa asta.

Lochart era aproape înnebunit de grijă. Dacă tatăl ei fusese găsit vinovat, o să sufere şi familia? Toată lumea? Stai o clipă, totul confiscat... cu excepţia casei familiale, nu scria aşa pe hârtie? Trebuie să fie acolo... Christoase, asta-i la kilometri depărtare şi n-am nici o maşină...

Încerca să-şi pună mintea în mişcare.

- Ai spus că n-a fost nimic atins încă. Vrei să spui că în curând o să fie atins?

- Un om înţelept îşi protejează bunurile. Ar fi foarte înţelept să pui la adăpost ceea ce-i al domniei tale. Tot ce-i al lui Bakravan rămâne aici, dar bunurile domniei tale, nu. Sigur că poţi să le iei. Nu sântem hoţi.

- Şi lucrurile soţiei mele?

- Şi ale ei, desigur. Lucrurile personale. Ţi-am spus că nu suntem hoţi.

- Cât... cât timp am?

- Până mâine, la cinci după-amiază.

- Nu-i de-ajuns timp, poate încă o zi?

- Pîn la cinci după-amiază. Vrei să mănânci ceva?

- Nu, nu, mulţumesc!

- Atunci, la revedere, aga, dar mai întâi, te rog, dă-mi cheile.

Lochart roşi în ciuda hotărârii sale. Le scoase şi i le întinse celuilalt bărbat de lângă el.

- Ai spus VIP. Ce VIP?

- VIP, aga. Locul ăsta a aparţinut unui duşman al statului, acum este proprietatea statului, spre folosinţa oricui vrea acesta. Iartă-mă, dar sigur că-nţelegi.

Lochart îşi plimbă privirile de la el la celălalt bărbat din nou la el. Oboseala şi neputinţa îl striveau.

- Eu... ăăă... înainte de-a pleca aş vrea să mă schimb să mă bărbieresc. Okay?

După o pauză, Teymour spuse:

- Da. Hassan, du-te cu el!

Lochart ieşi urmat de Hassan, urându-l pe acel bărbat şi pe ceilalţi şi tot ce se-ntâmpla. Trecu prin coridor către camera sa. Nimic nu fusese atins, deşi toate dulapurile şi sertarele erau deschise şi persista un miros de fum de ţigară, dar nici un semn de plecare grăbită sau violenţă. Patul fusese folosit.

Adună-te şi fă un plan. Nu pot! E-n regulă. Atunci bărbiereşte-te şi fă un duş şi schimbă-te şi du-te la Mac. Nu-i

prea departe, poţi să mergi pe jos până acolo şi el o să te ajute. O să-ţi împrumute bani şi o maşină şi-ai s-o găseşti la casa familiei şi nu te gândi la Jared. Pur şi simplu nu te gândi!

Lângă Universitate, ora 8,10 seara. Rakoczy mută opaiţul mai aproape de vraful de hârtii, agende, dosare şi documente pe care le furase din seiful de la etaj al Ambasadei Americane, continuând să le sorteze. Era singur într-o cămăruţă închiriată, una din multele încăperi ca nişte vizuini, cele mai multe pentru studenţi, închiriată pentru el de Farmad, studentul lidertudeh ucis în noaptea încăierării.

Încăperea cu o singură ferestruică era murdară, neîncălzită, mobilată doar cu un pat, un scaun şi o masă şubredă. Geamurile erau crăpate şi pe jumătate acoperite cu carton.

Râse tare. Atât de mult obţinut la un preţ atât de mic! Fusese un plan foarte bun. încăierarea ca să ne-acopere, perfect aranjată în afara porţilor ambasadei, studenţii, apoi pe neaşteptate focurile de armă de pe acoperişurile de peste drum, stârnind panică, porţile smulse uşor şi alergând în curte, singura noastră piedică infanteriştii marini înarmaţi cu puşti şi chiar şi ei cu ordin de-a nu trage, exact timpul necesar până ce sprijinitorii lui Khomeini să poată ajunge pentru a potoli încăierarea, ucigându-ne sau luându-ne prizonieri. Acoperit de infernul de-afară, alergând prin spatele clădirii, spărgând uşa secundară, apoi în sus pe scări, singur, în timp ce oamenii mei de afară creau alte diversiuni, trăgând în aer, strigând, atenţi să nu ucidă pe nimeni, dar făcând cât mai mult zomot şi ţipând. Un palier şi următorul, apoi alergând i-a lungul coridorului, strigând la americani - două târfe înspăimântate şi un tânăr - "La podea! întindeţi-vă sau o să fiţi ucişi!" Se supuseseră grăbiţi, ca şi toţi ceilalţi, nu-i învinovăţesc. Atacul fusese atât de neaşteptat şi ei pregătiţi, neînarmaţi şi cu grijă împinşi spre panică. În dormitor - gol, cu excepţia unui servitor iranian paralizat frică, cu braţele deasupra capului, pe jumătate vârât subpat, aruncând la iuţeală seiful în aer, totul în geanta de lui, apoi din nou afară, în jos pe scări, câte trei odată şi afară in mulţimea agitată. Ibrahim Kiabi şi ceilalţi m-au ajutat, retragerea perfectă, fiecare obiectiv atins. *Sursa* e impresionată, îşi zise din nou. Avansarea mea la gradul de maior e sigură şi tata o să fie atât de mândru de mine!

- Pe Allah şi pe Profetul Său! spuse el involuntar, în timp ce un val de mulţumire îl cuprindea, fără să bage în seamă ce spusese. Nu m-am simţit niciodată atît de bine!

Se întoarse fericit la munca sa. Până acum, seiful nu descoperea nici o comoară, dar multe documente despre ni CIA în Iran, unele ştampile personale, un cifru care ar fi putut fi deosebit, conturi, câteva legitimaţii de mică valoare, câteva chei. Nu-i nimic, îşi zise, mai sunt încă multe de verificat, agende şi hârtii personale. În curând Ibrahim Kiabi o să vină acolo ca să discute Marşul Femeilor. Ştie cum ar fi putut fi abătut către ţelul tudeh. Khomeini e adevărata primejdie, îşi zise, şi singura. Și asta e ciudat, el şi inflexibilitatea lui de granit. Cât de repede e adus în faţa Infinitului, cu atât mai bine. Un curent de aer îngheţat trecu prin geamurile deschise. Nu-l deranja. Îi era cald pentru că purta scurta sa de piele, un pulover, cămaşă şi lenjerie groasă, ilic şi pantofi solizi. Întotdeauna să ai şosete și pantofi zdraveni în caz că trebuie să fugi!: spuseseră profesorii săi. Întotdeauna să fii pregătit să fugi.

Îşi aminti amuzat cum fugise de Erikki Yokkonen, purtându-l prin labirint şi pierzându-l acolo, lângă Casa Leproșilor.

Sunt sigur că va trebui să-l ucid într-o zi. Şi pe diavoliţa aceea de femeie. Cum rămâne cu Azadeh? Cum rămâne cu fiica lui Abdullah Khan? Abdullah cel Crud care, deşi preţios ca agent dublu, începe să devină prea arogant, prea independent şi prea important pentru siguranţa noastră? Da, dar acum i-aş vrea pe amândoi, soţul şi soţia înapoi la Tabriz, făcând ce le cerem noi. Cât despre mine, mi-ar plăcea să fiu din nou în concediu, încă o dată acasă, teafăr, Igor Mzytryk, căpitan KGB din nou, acasă cu Delaurah, îmbrăţişând-o în patul nostru minunat, cu cele mai fine aşternuturi din Irlanda, ochii ei verzi strălucind, pielea ca spuma laptelui şi atât de minunată! Încă şapte săptămâni şi va sosi primul nostru născut. O, sper să fie băiat.

Întotdeauna cu o ureche atentă să surprindă primejdia, auzi chemările muezinilor la rugăciunea de seară, începu să strângă de pe masă. În curând avea să vină acolo Ibrahim Kyabi şi nu era nevoie ca tânărul să ştie ce-l preocupa. Totul dispăru iute în geanta de voiaj. Ridică o scândură din podea şi puse geanta în adâncitura de dedesubt, care mai adăpostea un pistol automat încărcat, înfăşurat cu grijă într-o pânză îmbibată în ulei,

şi o jumătate de duzină de grenade de fragmentaţie englezeşti. Puţin praf presărat în crăpături şi orice urmă a ascunzătorii dispăru. Micşoră flacăra opaiţului până când fitilul rămase abia o scânteie şi trase perdelele. Pe pervaz se strânsese puţină zăpadă.

Începu să aştepte răbdător. Trecu o jumătate de oră. Nu era obiceiul lui Kyabi să întârzie. Apoi auzi paşi. Pistolul era îndreptat către uşă.

Ciocăniturile, după un anume cod, se înşiruiră fără greşeală; totuşi, când descuie uşa, se strecura la adăpostul precar al peretelui şi o smuci brusc, gata să lovească duşmanul - dac-ar fi fost vreunul. Dar era Ibrahim Kyabi, înfofolit până la urechi şi bucuros că ajunsese.

- Iartă-mă, Dimitri, spuse bătând din picioare şi spulberându-şi zăpada din păr, dar autobuzele aproape că nu există.

Rakoczy încuie uşa.

- Punctualitatea e importantă. Vroiai să ştii cine a fost mullahul din elicopterul de la Bandar-e Delam, când tatăl tău a fost ucis. Sărmanul, ţi-am făcut rost de numele lui.

Văzu ochii tânărului luminându-se şi îşi ascunse un zâmbet.

- Se numeşte Hussain Kowissi şi e mullahul din Kowissi. Îl ştii?

- Nu. N-am fost niciodată acolo... Hussain Kowissi? Bun. Mulţumesc!

- Am verificat pentru tine. În aparenţă este un fanatic anticomunist, fanatic sprijinitor al lui Khomeini, dar în realitate este un agent secret al CIA.

-Cum?

- Da, continuă Rakoczy minciuna foarte bine ticluita, a petrecut câţiva ani în S.U.A., trimis acolo de Şah, vorbeşte engleza fluent şi a fost recrutat în secret de ei când era student. Antiamericanismul lui e la fel de fals ca şi dăruirea lui.

- Cum reuşeşti, Dimitri? Cum de ştii atât de multe fără telefoane, fără telex sau altele?

- Uiţi că fiecare autobuz adăposteşte o parte din oamenii noştri, fiecare taxi, camion, sat, poştă. Nu uita, adăugă, crezând în ceea ce spunea, nu uita că masele sunt de partea noastră. Noi suntem Masele!

- Da.

Zelul tânărului era vizibil şi ştia că Ibrahim e instrumentul potrivit - şi pregătit.
- Mullahul,Hmydn a ordonat Gărzilor Verzi să-ţi împuşte tatăl ca spion şi slugă a străinilor.
Culoarea dispăru din obrajii lui Kyabi.
- Atunci... atunci îl vreau! E al meu.
- Ar trebui lăsat în seama profesioniştilor. O să aranjez...
- Nu, te rog, trebuie să mă răzbun!
Rakoczy se prefăcu că se gândeşte la asta, ascunzându-şi mulţumirea. Hussain Kowissi fusese demult însemnat să dispară.
- În câteva zile am să fac rost de arme, o maşină şi o echipă ca să meargă cu tine.
- Mulţumesc, dar asta e tot ce-mi trebuie.
Cu degetele tremurătoare, scoase din buzunar un cuţit.
- Asta şi o oră sau două şi nişte sârmă ghimpată şi-am să-i arăt până unde poate să meargă răzbunarea unui fiu.
- Bun. Şi-acum Marşul Femeilor. E hotărât definitiv peste trei zile...
Se opri cu o tresărire de surpriză. Ţâşni brusc spre celălalt perete şi apăsă o umflătură abia vizibilă. O parte a peretelui se trase la o parte ca să lase cale liberă către o scară întunecată şi şubredă.
- Haide! ordonă şi-o rupse la fugă în jos, spre libertate cu Kyabi urmându-l orbeşte, cuprins de panică.
În acel moment, fără nici un avertisment, uşa sări în ţăndări, aproape ruptă din balamale, şi cei doi oameni care o doborâseră cu umerii se prăbuşiră în încăpere, alţii trecând peste ei. Toţi erau iranieni, toţi purtau banderole verziei se năpustiră în urmărirea lor cu armele pregătite.
În jos pe scări, câte trei odată, urmăriţi şi urmăritori, împiedicându-se, gata să cadă, ridicându-se la iuţeală şi ţâşnind afară în stradă, în noapte şi mulţime, şi acolo Rakoczy nimeri drept în ambuscada pregătită şi în braţele lor. Ibrahim Kyabi schimbă brusc direcţia fără şovăială şi dispăru, traversând strada în aleea aglomerată, înghiţit de întuneric.
Dintr-o maşină veche, parcată de partea cealaltă a străzii, lângă ieşirea secundară, Robert Armstrong îşi urmărise oamenii intrând şi prinzându-l pe Rakoczy, apoi fuga lui Kyabi.
Mai înainte ca lumea de pe stradă să înţeleagă ce se întâmplă, Rakoczy fusese înghesuit la iuţeală într-o dubă ce

aştepta în apropiere. Doi dintre membrii Gărzilor Verzi înaintară către Armstrong, amândoi îmbrăcaţi mai bine decât de obicei, amândoi cu tocuri de piele la centură pentru Mauserele lor. Oamenii se traseră neliniştiţi din calea lor, privindu-i cu coada ochiului, nevrând să dea de necaz. Cei doi bărbaţi urcară în maşină şi Armstrong porni motorul, depărtându-se încet, ceilalţi membrii ai Gărzilor Verzi rămaşi amestecâdu-se printre trecători, în câteva clipe, Robert Armstrong fu o părticică a circulaţiei de la ora de vârf. Cei doi bărbaţi îşi traseră banderolele verzi de pe braţ şi le băgară în buzunar.

- Iartă-ne, l-am pierdut pe ticălosul ăla tânăr, Robert, spuse cel mai în vârstă dintre ei într-o engleză cursivă, cu accent american.

Era un bărbat în jur de cincizeci de ani, proaspăt ras - colonelul Hashemi Fazir, şeful adjunct al Contraspionajului Intern, pregătit în Statele Unite şi fost agent SAVAK înainte de a se forma acest departament al Serviciilor Secrete.

- Nici o problemă, Hashemi, spuse Armstrong. Bărbatul mai tânăr de pe locul din spate spuse:

- L-am filmat pe Kyabi la încăierarea de la ambasadă, aga, şi de là Universitate.

Era trecut de douăzeci de ani, cu o mustaţă luxurianta şi cu buzele strâmbate crud.

- O să-l ridicăm mâine.

- Să fiu în locul vostru n-aş face-o acum, că e pe fugă, locotenente, răspunse Armstrong, atent la drum. Dacă l-am marcat, puneţi-i o coadă şi-o să vă ducă la peştii mai mari. V-a dus la Dimitri Yazerov.

Ceilalţi râseră.

- Da, aşa e!

- Şi Yazerov o să ne ducă la tot felul de oameni şi locuri interesante.

Hashemi îsi aprinse o ţigară si le oferi si lor.

- Robert?

- Mulţumesc.

Armstrong trase un fum şi se strâmbă.

- Dumnezeule, Hashemi! Sunt groaznice! O să te omoare!

- Cum o vrea Allah.

Apoi Hashemi cită în farsi:

- "Spălaţi-mă în vin când o să mor/ La groapă să-mi citiţi poeme despre vin/ De vreţi să mă găsiţi în Ziua de Apoi/ Cătaţi-mă în praf, la uşa pivniţei cu vin".
- Ţigările, nu vinul, or să te omoare, spuse sec Armstrong, legănat de melodicitatea versurilor persane.
- Colonelul cita din Rubaiyattle al lui Omar Khayyam, spuse săritor, în engleză, tânărul de pe bancheta din spate. Înseamnă că...
- Ştie ce-nseamnă, Mohammed, îl întrerupse Hashemi. Domnul Armstrong vorbeşte perfect farsi. Mai ai multe de învăţat!

Trase din ţigară o vreme, privind circulaţia.
- Opreşte o clipă, te rog, Robert. Când maşina se opri, Hashemi spuse:
- Mohammed, du-te înapoi la sediu şi aşteaptă-ne acolo. Asigură-te că nimeni, dar nimeni, n-ajunge la Yazerov înaintea mea. Spune-i echipei... doar să se asigure că totul e gata. Vreau să-ncep la miezul nopţii.
- Da, domnule colonel.

Tânărul plecă. Hashemi îl urmări până dispăru în mulţime.
- Mi-ar prinde bine un whisky mare, cu sifon. Mai mergi un pic, Robert.
-Sigur.

Armstrong porni motorul, trăgând cu coada ochiului la însoţitorul său, simţind o notă deosebită în voce.
- Probleme?
- O grămadă.

Cu chipul împietrit, Hashemi urmări o vreme maşinile şi trecătorii.
- Nu ştiu cât de mult o să ni se mai îngăduie să operăm, cât de mult mai suntem în siguranţă sau in cine să am încredere.
- Şi ce altceva e nou? zâmbi Armstrong mohorât. Ăsta-i riscul meseriei, lecţia pe care-am învăţat-o în unsprezece ani de când sunt consilier al Contraspionajului Intern şi douăzeci de ani înainte de asta, în poliţia din Hong Kong.
- Vrei să fii de fatâță când îl interoghez pe Yazerov, Robert?
- Da, dacă nu vă stau în cale.
- Ce vrea MI6 de la el?
- Sunt un fost CID, fost Special Branch, sub un contract particular ca să v-ajut pe voi să puneţi pe roate un serviciu echivalent. Ştiai?

- Îmi amintesc foarte bine. Două contracte pe câte cinci ani, unul care, din fericire, expiră până anul viitor, când ai să te retragi cu o pensie bună.
- Slabă şansă! spuse Armstrong dezgustat. Khomeini şi guvernul o să-mi plătească pensia? Slabă şansă.

Îl stăpânea de mult ideea că acum tot serviciul său din Iran era pierdere de vreme şi că, laolaltă cu devalorizarea dolarului Hong Kong, de când ieşise la pensie în '66, adevărata sa pensie avea să fie cam pe sponci.
- Pensia mea a cam intrat la apă. Ochii negri se încruntară.
- Robert, ce vrea MI6 de la ticălosul ăsta? Armstrortg se încruntă. Ceva era tare în neregulă în noaptea asta. Tânărul Kyabi n-ar fi trebuit să scape din plasă, iar Hashemi e nervos ca un agent începător la prima paraşutare în spatele liniilor.
- Din câte ştiu eu, ei nu vor nimic. Pe mine mă interesează. Pe mine, răspunse cu voce liniştită.
- De ce?

O poveste tare lungă, se gândi Armstrong. Să vă spun că Dimitri Yazerov este un nume de acoperire pentru Feodor Rakoczy, islamo-marxistul rus pe care încerca să-l prindă de luni de zile? Să vă spun că adevăratul motiv pentru care mi s-a spus să v-ajut să puneţi mâna pe el în noaptea asta e că, din întâmplare, MI6 a descoperit prin intermediul unui turist ceh că numele lui adevărat este Igor Mzytryk, fiul lui Piotr Oleg Mzytryk, care, pe vremea când eu eram în Hong Kong, era cunoscut sub numele de Gregor Suslev, expert în spionaj, pe care-l credeam mort de multă vreme?

Nu, nu-l vrem pe Yazernov, dar îl vrem într-adevăr - eu îl vreau - pe tatăl lui, care se presupune că trăieşte pe undeva la nord de graniţă, uşor de ajuns. O, Doamne, fă-l să fie în viaţă şi să putem pune mâna pe el, pentru că ardem de nerăbdare să scoatem totul de la scârbosul ăsta - fost şef al spionajului din Extremul Orient, profesor de spionaj la Universitatea din Vladivostok, membru marcant al Partidului şi Dumnezeu mai ştie ce altceva - totul, prin toate mijloacele cu putinţă.
- Cred - noi credem - că Yazerov e mai important decât legătura sa cu studenţii tudehi. E frate geamăn cu dizidentul vostru kurd, Aii bin Hassan Karakose.
- Vrei să spui că-i acelaşi om?
- Da.

- Imposibil!
Armstrong ridică din umeri. Ii aruncase un os. Dacă nu vroia să-l înhaţe, asta era treaba lui.
Circulaţia era din nou încurcată, toată lumea claxonând şi blestemând. Bărbatul îşi astupă urechile şi strivi chiştocul de ţigară iraniană. Hashemi îl privi încruntat.
- De ce te interesează Karakose şi kurzii, dacă ceea ce spui e adevărat?
- Kurzii acoperă toate frontierele: sovietice, irakiene, turceşti şi iraniene, spuse el dintr-o suflare, o largă mişcare naţionalistă kurdă - foarte sensibilă şi uşor de exploatat de sovietici - cu mari implicaţii internaţionale prin toată Asia Mică. Sigur că ne interesează.
Adâncit în gânduri, colonelul privi îndelung pe fereastră, afară, zăpada ce cădea alene. Un biciclist trecu pe lângă ei, izbind neglijent aripa maşinii. Spre surpriza lui Armstrong, Hashemi - de obicei un om echilibrat -coborî furios fereastra şi-l înjură pe tânăr şi toţi strămoşii săi.
Strivi posomorât ţigara.
- Lasă-mă aici, Robert. O să-ncepem cu Yazernov la miezul nopţii. Eşti binevenit.
Deschise portiera.
- Stai aşa, bătrâne, suntem prieteni de multă vreme. Ce dracu se întâmplă?
Colonelul şovăi, apoi trase portiera.
- SAVAK a fost desfiinţat de guvern, ca şi celelalte departamente de informaţii, inclusiv noi, şi s-a ordonat dezmembrarea lor imediată.
- Da, dar de la biroul primului ministru vi s-a spus deja să continuaţi în secret. N-ai de ce să te temi, Hashemi! Tu nu eşti pătat. Ţi s-a spus să-i zdrobeşti pe tudehi, pe fedaini şi pe marxiştii islamici... Mi-ai arătat ordinul. Operaţia din noaptea asta nu urma linia?
- Da, aşa e.
Hashemi făcu din nou o pauză, cu chipul împietrit şi vocea greoaie.
- Da, aşa este, dar... Ce ştii de Komitehul Revoluţionar Islamic?
- Doar că se presupune că e compus din oameni aleşi personal de Khomeini, începu Armstrong sincer. Are puteri largi, nu ştiu

cine, câţi sunt, unde sau când se întâlnesc, sau chiar dacă Khomeini prezidează şedinţele sau cine altcineva.
- Eu ştiu sigur că în viitor, cu aprobarea lui Khomeini, acest komiteh va fi investit cu puterea supremă, că Bazargan este doar o personalitate de moment până când Komitehul va emite noua Constituţie Islamică care ne va aduce înapoi în vremea Profetului.
- Drăcia dracului! murmură Armstrong. Fără guvern ales?
- Deloc.

Hashemi fierbea de furie.
- Nu aşa cum cunoaştem noi termenul.
- Poate că Constituţia o să fie respinsă, Hashemi. Poporul va trebui să voteze. Nu toată lumea e un sprijinitor fanatic al...
- Pe Allah şi pe Profetul Lui! Nu te prosti singur, Robert, spuse aspru colonelul. Imensa majoritate sunt fundamentalişti. Asta e singurul lucru de care se pot agăţa. Burghezii şi bogătaşii noştri şi clasele de mijloc sunt din Teheran, Tabriz, Abadan, Isfahan, toţi sprijiniţi de Şah, o mină, comparativ cu ceilalţi treizecişişase de milioane dintre noi, dintre care cea mai mare parte nu ştiu nici măcar să citească sau să scrie. Fără îndoială că orice aprobă Khomeini o să fie votat. Şi ştim amândoi care-i viziunea lui despre Islam, Coran şi Saria.
- Cât de curând o să fie gata Constituţia?
- Înţelegi atât de puţine despre noi, după toată vremea asta, petrecută aici? spuse Hashemi iritat. În momentul în care avem puterea, o folosim până ne scapă. Noua Constituţie a intrat în vigoare în momentul în care nefericitul ăla de Bakhtiar a fost trădat de Carter, trădat de generali şi forţat s-o şteargă. Cât despre Bazargan -pios, cinstit, drept şi înclinat spre democraţie, numit de Khomeini primul ministru legal, dacă va fi ales - amărâtul e doar o momâie, un paravan pentru orice şi pentru tot ceea ce poate ieşi prost de aici înainte.
- Vrei să spui c-o să fie ţapul ispăşitor, o să fie dat în judecată?
- Judecată?! Ce judecată?! Nu ţi-am spus ce consideră Komitehul judecată? Dacă-l acuză, îl împuşcă! Insha Allah! Şi ultimul lucru - şi asta-i pricina pentru care nu pot să gândesc limpede, sunt atât de furios că trebuie să mă-mbăt - am auzit în după-amiaza asta, în foarte mare taină, că SAVAK a fost reorganizat în secret şi va fi rebotezat SAVAMA şi că Abri Pahmudi o să fie numit director.

- Sfinte Dumnezeule!

Armstrong se simţea de parcă cineva i-ar fi tras cu un par în cap. Abri Pahmudi era unul dintre cei trei prieteni de-o viaţă ai Şahului, care fuseseră la şcoală cu el în Iran şi mai târziu în Elveţia, care urcase treptele puterii ca să ajungă sus, în Seryiciul Secret Imperial şi se zvonea că era, după membrii familiei Şahului, cel mai apreciat consilier, care chiar acum se presupunea că stă ascuns, aşteptând ocazia să negocieze cu guvernul Bazargan, în numele Şahului, o monarhie constituţională şi apoi abdicarea Şahului în favoarea fiului său Rheza.'

- Dumnezeule mare, asta explică totul!

- Da, spuse amar Hashemi. De ani de zile ticălosul, întâlnire militară sau politică, la fiecare conferinţă la nivel de stat, la orice înţelegere secretă şi, în ultimele zile, la orice, ăsta a luat parte 1a orice întâlnire crucială, la întâlnire importantă cu Statele Unite, cu generalii americani, la orice decizie importantă a Şahului, a generalilor noştri şi a fost prezent de fiecare dată când a fost discutată şi combătută o lovitura de stat.

Era atât de furios, încât lacrimile începuseră să i se rostogolească pe obraji.

- Suntem toţi trădaţi: Şahul, revoluţia, poporul, tu, eu, toată lumea. De câte ori în decursul anilor nu ne-am prezentat raportul în faţa lui, tu şi cu mine - iar eu de zeci de ori singur - cu liste, nume, conturi de bancă, legături secrete pe care numai noi le puteam afla şi cunoaşte? Totul, totul în scris, o singură copie. Nu era asta regula? Suntem toţi trădaţi.

Armstrong se simţea cuprins de un fior de gheaţă. fără îndoială că Pahmudi ştia totul despre implicarea sa în Contraspionajul Intern. Pahmudi trebuia să ştie totul, toate lucrurile importante despre George Talbot, despre perechea sa de la CIA, Lavenov, echivalentul sovietic, toate planurile noastre pe termen scurt sau lung, operaţiile de neutralizare a amplasamentelor de radar ZIA cu oameni ca tânărul căpitan Ross, planurile debarcărilor.

- Drăcia dracului, mormăi, furios în acelaşi timp că propriile lor surse nu-l preveniseră din timp.

Pahmudi! Suav, inteligent, vorbitor a trei limbi şi discret. Niciodată în cursul anilor nu se iscase nici cea mâi mică urmă de suspiciune împotriva lui. Niciodată. Cum putuse să scape curat,

chiar şi în faţa Şahului, care punea mereu să-i fie verificaţi şi rasverificaţi colaboratorii de vârf? Şi-avea toată dreptatea. Cinci tentative de asasinat împotriva lui, gloanţe în trup şi-n faţă. Nu era el conducătorul unui popor cunoscut pentru violenţa lui şi a conducătorilor săi?

Christoase, unde-or să ducă toate astea?

Pe aceeaşi şosea, ora 9,15 noaptea. Departe, către sud, McIver înainta centimetru cu centimetru, îndreptându-se către zona bazarului unde se afla casa familiei Bakravan. Tom Lochart se afla lângă el.

- O s-o-scoatem la capăt, spuse McIver, bolnav de îngrijorare.
- Sigur, Mac, nu-ţi face griji.
- Da, n-avem de ce să ne îngrijorăm.

Când ajunsese uşurat acasă de la întâlnirea la minister cu Aii Kia, îl găsise acolo pe Lochart, abia sosit cu câteva clipe mai înainte. Bucuria sporită de descoperirea că Tom e teafăr îi fusese umbrită deîndată de felul în care arăta şi de ştirile pe care Petikin i le prezentase - mesajul retransmis de Freddy Ayre din partea lui Scot Gavallan, de la Zagros, şi Starke luat de comitehul de la Kowiss ca să răspundă la întrebări în privinţa evadării de la Isfahan.

- Toată vina este a mea, Mac, toată! spusese Tom Lochart.
- Nu, nu-i vina ta, Tom. Suntem amândoi prinşi în cursă. Oricum, eu am aprobat zborul, măcar de i-ar fi folosit lui Valik. Toţi erau la bord, tu cum dracu ai scăpat?! Spune ce s-a-ntâmplat, apoi am să-l sun pe Freddy. Vrei ceva de băut?
- Nu... nu, mulţumesc. Ascultă, Mac, trebuie s-o găsesc pe Şeherazada. Nu era acasă. Sper că e la ai ei şi trebuie...
- E acolo, ştiu că-i acolo, Tom. Mi-a spus-o Erikki în dimineaţa asta, chiar înainte de-a pleca la Tabriz. Ai auzit de tatăl ei?
- Da, am auzit. Păcat, mare păcat. Eşti sigur că-i acolo?
-Da.

McIver merse greoi până la dulap şi-şi pregăti ceva de băut, continuând:

- N-a stat în apartament de când ai plecat. Şi era teafără până alaltăieri, când au văzut-o Erikki şi Azadeh. Ieri ei au...
- Erikki a spus cumva cum se simţea?
- A spus că era bine, după cum se putea aştepta. Ştii cât de strâns legate sunt familiile iraniene... Despre tatăl ei nu ştim altceva decât ce ne-a spus Erikki: că a fost chemat la

închisoare ca martor şi următorul lucru pe care 1-a aflat familia a fost să meargă să ridice trupul, fiind împuşcat pentru crime împotriva Islamului. Erikki a zis că l-au luat şi... ei bine... erau în doliu. îmi pare rău, dar asta e!

Luă o înghiţitură mare din băutura plăcută la gust, simțindu-se ceva mai bine.

- Era teafără, acasă. Mai întâi spune ce ţi s-a-ntâmplat, după asta am să-l sun pe Freddy şi plecăm să vedem ce-i cu Seherazada.

Lochart înşiră totul pe nerăsuflate. Îl ascultară uluiţi.

- când Rudi mi-a zis că acest ofiţer de aviaţie, Abbasi, era cel care a doborât HBC, aproape că mi-am ieşit din minţi. Cred că am leşinat şi următorul lucru pe care mi-l amintesc e că a doua zi Abbasi şi ceilalţi plecaseră deja. Mac, ideea asta a lui Charlie despre furtul aparatului n-are cum să stea-n picioare. Deloc.

- Știm asta, Tom; mai întâi termină-ţi povestea.

- N-am putut obţine aprobarea să mă-ntorc în zbor, asa că am împrumutat o maşină - am sosit doar de câteva ceasuri - şi am pornit drept către apartament. Ticăloşia e că a fost confiscat de Gărzile Verzi, cu toate bunurile domnului Bakravan, cu excepţia prăvăliei din bazar şi casa familială.

Continuă cu cele întâmplate la apartament, adăugind:

- Sunt ca un câine de pripas între ei. Acum, Seherazada şi cu mine nu mai avem nimic.

Izbucni în râs şi era un râs amar şi McIver simţi că ceva se rupe în el.

- E-adevărat că era clădirea lui Jared - apartamentul şi tot ce mai avea înăuntru - deşi... deşi era parte din... zestrea Şeherazadei... Să mergem, ei, Mac?

- Mai întâi lasă-mă să vorbesc cu Freddy.

- O, desigur. Iartă-mă. Sigur. Sunt atât de îngrijorat, că nu pot să gîndesc ca lumea.

McIver îşi isprăvi băutura şi se duse la emiţător. Îl privi nemişcat o vreme.

- Tom, spuse trist, ce vrei să faci cu povestea asta de la Zagros?

Lochart şovăi.

- Aş putea s-o iau pe Şeherazada cu mine...

- E prea primejdios, flăcăule! Iartă-mă, dar aşa e. McIver îl simţi pe Lochart măsurându-şi posibilităţile şi cumpănindu-se, apoi oftă, simţindu-se foarte bătrân.

- Dacă Şeherazada e de acord, o să mă-ntorc înapoi mâine pe seară cu Jean-Luc şi-o să rezolvăm treaba la Zagros, iar ea pleacă cu zborul următor la Al Shargaz... în funcţie de ceea ce găsim la Zagros... dacă trebuie să-nchidem. Insha Allah! O să transportăm toţi sondorii noştri la Shiraz, iar de-acolo or să plece cu cursele obişnuite. Compania lor o să le spună unde trebuie să meargă şi noi o să deplasăm totul la Kowiss, aparate, piese şi personal. Okay?
- Da. Între timp am să mă duc la minister, mâine dimineaţă la prima oră, să văd dacă pot aranja şi acolo ceva.

McIver apăsă butonul emiţătorului.

- Kowiss, aici sediul. Mă auziţi?
- Sediul, aici Kowiss. Căpitanul Ayre! Dă-i drumul, te rog, căpitane McIver.
- Mai întâi în privinţa situaţiei de la Zagros Trei: spune-i căpitanului Gavallan că amândoi căpitanii Lochart şi Sessonne se vor întoarce mâine în jurul prânzului cu instrucţiuni. Între timp, pregătiţi aparatele, dând ascultare instrucţiunilor komitchului.

Împuţiţi afurisiţi, îşi zise. Apoi continuă, în folosul celor care ascultau:

- Administratorul IranOil de la Zagros să reamintească komitehului că Ayatolahul şi guvernul au ordonat în mod specific revenirea producţiei de petrol la normal, închiderea Zagrosului ar însemna o tulburare gravă a producţiei normale din zonă. Informaţi-l pe căpitanul Gavallan că am să prezint toate astea imediat ministrului Kia, care, cu o oră-n urmă, mi-a confirmat personal şi mi-a eliberat aprobări în scris ca să trimitem totul de-acolo şi să efectuăm schimbarea echipelor cu avionul nostru, până când...
- Christoase, Mac, asta-i o veste grozavă! izbucni vocea prin eter, involuntar.
- Da... cu avionul nostru, până când se reiau zborurile regulate. Echipele de schimb şi aparatele de schimb vor deservi toate contractele suplimentare şi contractele Guerney pe care guvernul ne cere să le preluăm, aşa că nu-nțeleg atitudinea komitehului local. Înţelegi, căpitane Ayre?
- Yes, sir. Mesaj recepţionat cinci pe cinci!
- Căpitanul Starke s-a întors? O lungă tăcere, apoi:
- Negativ, sediule.

Vocea lui McIver deveni şi mai rece.
- Anunţaţi-mă imediat ce se-ntoarce. Căpitane Ayre, între noi doi - şi te rog să nu spui şi altora: dacă are o cât de mică problemă şi nu se-ntoarce teafăr la bază până-n zori, am să ţin la sol toate aparatele noastre din întreg Iranul, am să opresc toate operaţiile şi am să dispun ca absolut tot personalul nostru să părăsească Iranul.
- Bravo, Mac! spuse Petikin în şoaptă. McIver era prea concentrat ca să-l audă.
- Ai înţeles asta, Kowiss? Tăcere, apoi:
- Afirmativ.
- În ceea ce te priveşte, adăugă McIver, continuându-şi ideea ce-i venise brusc, te rog comunică-i din partea mea maiorului Changiz şi lui Barosanii că ţi-am ordonat să întrerupi chiar acum toate operaţiunile, inclusiv zborurile CASEVAC până când Starke se va întoarce la bază. Ai înţeles?
Tăcere, apoi:
- Afirmativ. Mesajul va fi transmis imediat.
- Bun. Dar numai informaţia care se referă la baza , voastră, restul este secret până-n zori. Zâmbi strâmb, apoi adăugă:
- Am să fac o inspecţie imediat ce se-ntoarce avionul, ca să mă asigur că toate documentele sunt la zi. Altceva?
- Nu,sir, nu, pentru moment. Aşteptăm să vă vedem şi-o să fim pe recepţie ca de obicei.
-Terminat. Închid. Petikin spuse:
- Asta ar trebui sa ţină, Mac: Să-i pună un pic pe jăratic!
- Poate da, poate nu. Nu putem să oprim zborurile CASEVAC. În afară de motivele umanitare, asta ne scoate în afara legii şi ei pot să ne fure totul.
McIver isprăvi de băut, aruncă o privire la ceas.
- Haide, Tom. N-o să-l mai aşteptăm pe Jean-Luc. Hai să mergem s-o găsim pe Şeherazada.
Traficul se mai rărise puţin, dar încă se mai circula cu viteza melcului, iar zăpada se depunea pe parbriz. Şoseaua era alunecoasă şi mărginită de troiene murdare de zăpadă.
- Fă la dreapta la intersecţia următoare, spuse Lochart.
- Okay, Tom.
Un timp rulară din nou în tăcere. McIver dădu colţul.
- Tom, ai semnat pentru combustibil la Isfahan?
- Nu, n-am făcut-o.

- Te-a întrebat cineva ceva, ţi-a cerut numele, lucruri d-astea? Gărzile Verzi, oricine?

Lochart îşi desprinse gândurile de la Şeherazada.

- Nu, nu-mi amintesc. Eram doar "căpitanul", parte din decor. Din câte-mi amintesc, n-am fost prezentat nimănui. Valik şi Annoush şi copiii au plecat la prânz, imediat ce-am ajuns, şi celălalt general... Christoase, numi aduc aminte numele!... Ah, da, Seladi, aşa-i zicea. Toată lumea-mi spunea "căpitane". Eram doar o parte din decor. De fapt, am stat lângă elicopter, în hangar, toată vremea cât am fost acolo, urmărind realimentarea şi verificând aparatul, ba chiar mi-au adus ceva de mâncare pe o tavă şi-am mâncat în cabină. Am stat acolo toată vremea până când afurisiţii ăia din Gărzile Verzi au sărit pe mine şi m-au târât de-acolo şi m-au încuiat într-o cameră. Fără nici un avertisment, Mac! Pur şi simplu înconjuraseră baza. Trebuie c-au avut ajutor serios din interior. Trebuie să fie aşa. Ticăloşii ăia care m-au înşfăcat erau isterizaţi cu toţii. Strigau că eram CIA, american. Au ţinut-o întruna cu asta, dar erau mai preocupaţi de ocuparea bazei decât de mine. La intersecţie ia-o la stânga, Mac. De-acum nu mai e departe.

McIver conduse neliniştit. Era o zonă cu clădiri vechi şi trecătorii se holbau după ei.

- Poate c-o să reuşim să-i ducem. Să pretindem că HBC a fost furat de la Doshan Tappeh de cineva necunoscut. Poate că n-o să se ţină după acte pân la Isfahan.
- Şi-atunci de ce l-au luat pe Duke Starke?
- Din obişnuinţă. McIver oftă adânc.
- Ştiu că-i cu bătaie lungă, dar s-ar putea să funcţioneze. Poate că "americanul de la CIA" o să vă fie de ajutor şi o să pună capăt chestiei ăsteia. Lasă-ţi mustaţă sau barbă, cine ştie!

Lochart scutură din cap.

- Asta n-ajută. Sunt pe prima aprobare. Amândoi suntem, aici e buba.
- Când ai decolat de la Doshan Tappeh cine te-a văzut?

Lochart se gândi o clipă:

- Nimeni. Cred că Nogger a supravegheat alimentarea cu o zi înainte. El...
- Aşa-i, îmi amintesc acum. înjura, zicea că îi dădeam prea mult de lucru când era tinerica asta, Paula, în oraş. Da pe-acolo era cineva din personalul iranian, santinele? Ai plătit bacşiş cuiva?

- Nu, nu era nimeni.
Lochart îşi miji ochii, privind pe fereastra laterală. Se înfierbântă puţin şi arătă cu degetul.
- Acolo e curba, nu mai e departe!
McIver se strecură încet pe străduţa îngustă unde abia aveau loc să treacă două maşini. De ambele părţi, zăpada troienise până sus zidurile. Uşi şi arcade de fiecare parte. McIver nu mai fusese până atunci acolo şi era surprins că Bakravan, atât de bogat, trăia într-o zonă atât de săracă. A fost foarte bogat, îşi reaminti cu un fior involuntar şi-acum e foarte mort pentru crime împotriva statului. Şi ce ar fi putut constitui o crimă împotriva statului? Din nou se cutremură.
- Aia-i uşa, acolo pe stângă!
Se opriră lângă un troian de zăpadă acoperit de resturi. Fixată în peretele înalt, acoperit cu mucegai igrasios, se întrezărea o uşă nedefinită. Era ferecată cu benzi de fier, iar fierul era ruginit.
- Hai înăuntru, Mac.
- Am s-aştept câteva clipe şi dacă totul e-n regulă, am să plec. Sunt turtit.
E-o singură soluţie, se gândea McIver şi-ntinse mâna, oprindu-l pe Lochart.
- Tom, avem permisiunea să scoatem de-aici trei '212. Tu iei unul, mâine. La dracu cu Zagros. Jean-Luc se descurcă acolo. Nu ştiu ce-i cu Şeherazada, dacă or s-o lase să plece sau nu, dar ar fi bine s-o ştergi de-aici cât mai repede. E singurul lucru de făcut. Pleacă repede, cât mai poţi! Pe ea o s-o urcăm în primul avion...
- Şi tu? Cum rămâne... Cu tine cum rămâne, Mac?
- Cu mine? N-ai de ce să-ţi faci griji. Tu şterge-o de-aici. Dac-or s-o lase pe ea să plece, ia-o şi pe ea! Jean-Luc se poate descurca la Zagros. Oricum, se pare c-o să trebuiască să-nchidem şi-acolo. E-n regulă?
Lochart îl privi lung.
- O să mă gândesc la asta, Mâc. Dar mulţumesc. Ieşi.
- O să mă-ntorc imediat ce se crapă de ziuă. Nu-l lăsa pe Jean-Luc să plece fără mine. Putem să hotărâm atunci. Okay?
-Da.
McIver îşi urmări prietenul lovind în uşă cu ciocănelul demodat. Sunetul era puternic. Amândoi bărbaţii aşteptară -

Lochart ameţit de îngrijorare, pregătindu-se pentru întâlnirea cu familia, lacrimile, saluturile de bun-venit şi întrebările, trebuind să fie politicos, când ceea ce-şi dorea era să o ducă în camerele lor şi să o îmbrăţişeze şi să şteargă amintirea coşmarului. Aşteptă în faţa uşii, apoi bătu din nou, mai tare. Aşteptă.

McIver opri motorul ca să economisească benzina. Tăcerea făcu aşteptarea şi mai grea. Fulgii de zăpadă se adunau pe parbriz. Oamenii treceau pe alături ca nişte duhuri, suspicioşi şi ostili.

Auzi apropiindu-se paşi înfundaţi şi vizorul apărat de gratii se deschise o idee. Ochii care îl cercetară pe Lochart erau reci şi duri şi nu recunoscu minuscula porţiune de chip pe care-o putea vedea.

- Sunt eu, Excelenţa Lochart, începu în farsi, încercând să facă vocea să sune normal. Soţia mea, doamna Seherazada, este aici.

Ochii priviră în jur ca să vadă dacă era singur sau însoţit, cercetară maşina din spatele lui şi pe McIver, aflat pe locul şoferului.

- Vă rog aşteptaţi, aga.

Ferestruica se închise. Din nou aşteptă, tropăind ca să se încălzească. Aşteptă, apoi folosi iarăşi, nerăbdător, ciocănelul, dorindu-şi să poată izbi cu umărul în uşă şi s-o scoată din ţâţâni, deşi ştia că n-ar fi putut-o face.

Alţi paşi. Ferestruica se deschise din nou. Alţi ochi şi alt chip.

- Cum vă numiţi, aga?

Lochart simţea nevoia să urle, dar n-o făcu.

- Mă numesc aga pilot Thomas Lochart. Soţul Şeherazadei. Deschide uşa! E frig şi sunt obosit şi-am venit după soţia mea. Ferestruica se închise în tăcere. Un moment de aşteptare agonizantă, apoi, spre uşurarea lui, auzi zăvoarele trăgându-se. Uşa se dădu în lături. Servitorul ţinea un opaiţ deasupra capului. În spatele lui se întindea curtea interioară, înconjurată de ziduri înalte, cu o minunată fântână în centru, copaci şi plante acoperite pentru a fi apărate de frigul iernii. De partea cealaltă se afla o altă uşă bătută-n fier. Aceasta era deschisă şi-i văzu silueta în lumina lămpii. Ţâşni înainte şi ea se năpusti în braţele lui, plângând şi gemând. Uşa dinspre stradă se izbi în canaturi şi zăvoarele lunecară înapoi.

- Aşteaptă! strigă Lochart către servitor, amintindu-şi de McIver, apoi auzi motorul maşinii pornind şi depărtându-se.
- Ce s-a-ntâmplat, aga?
- Nimic, zise, şi-o ajută pe Seherazada să intre în casă, la căldură.

Când o văzu în lumină, fericirea lui se topi şi stomacul se umplu de bulgări de gheaţă.

Chipul ei era murdar şi buhăit, părul despletit şi slinos, ochii goi, îmbrăcămintea mototolită.
- Iisuse Christoase, murmură dar ea nu-i dădu atenţie. Se agăţă doar de el, înnebunită, mormăind un amestec de farsi şi engleză împletit cu gemete, lacrimile curgându-i pe obraji.
- Seherazada, s-a terminat! E bine acum, spuse, încercând s-o mângâie.

Dar ea continuă bolboroseala-i monotonă.
- Seherazada... Seherazada, dragostea mea, m-am întors! Totul e-n regulă....

Se opri. Parcă n-ar fi scos o vorbă. Brusc îi trecu prin minte, şi rămase împietrit de spaimă, că şi-ar fi putut pierde minţile. Începu s-o zguduie blând, dar nici asta nu avu vreun efect. Apoi îl observă pe bătrânul servitor rămas în picioare lângă scări, aşteptând porunci.
- Unde e... unde-i înălţimea Sa, doamna Bakravan? întrebă, cu braţele Seherazadei petrecute strâns pe după
- În camera ei, aga.
- Te rog, spune-i că sunt aici şi că aş vrea s-o văd.
- Oh, ea n-o să primească pe nimeni acum, aga. Pe nimeni. Voia lui Allah! N-a văzut pe nimeni din ziua-aceea.

Lacrimi străluciră în ochii bătrânului.
- Excelenţa voastră a fost plecat. Poate că nu ştiţi că Excelenţa sa...
- Am auzit, da, am auzit.
- Insha Allah, aga, Insha Allah. Dar ce crime ar fi putut comite stăpânul? Insha Allah că a trebuit el să fie alesul. Insha Allah, Insha Allah.
- Te rog, spune-i înălţimii Sale... Seherazada, opreşte-te, haide, dragă, spuse-n engleză, gemetele ei înnebunindu-l. Opreşte-te! încetează!

Apoi în farsi către servitor:
- Te rog, roag-o pe înălţimea Sa să mă primească.

- O, da, am s-o rog, aga. Iar înălţimea Sa n-o să deschidă uşa şi nici n-o să-mi răspundă şi nici n-o să vă primească dar am să mă duc imediat şi-am să vă îndeplinesc dorinţa.
Se-ntoarse să plece.
- Aşteaptă. Unde sunt ceilalţi?
- Cine, aga?
- Familia! Unde-i restul familiei?
- A, familia. Înălţimea Sa este în camerele ei, doamna Şeherazada este aici.
Din nou Lochart simţi furia zgândărită de gemetele ei.
- Vreau să Spun unde este Excelenţa Sa Meshang şi soţia lui şi copiii şi cumnatele mele şi soţii lor!
- Unde-ar putea fi decât acasă la ei, aga!
- Atunci spune-i Excelenţei sale Meshang c-am sosit! Meshang, cel mai mare dintre fii, şi familia sa erau singurii care locuiau aproape permanent acolo.
- Desigur, aga. Cu voia lui Allah am să mă duc în bazar eu însumi.
- În bazar?
Bătrânul încuviinţă din cap.
- Desigur, aga. În noaptea asta este acolo, el şi familia. Acum el este stăpânul şi trebuie să conducă afacerile. Voia lui Allah, aga. El este capul familiei Bakravan acum. O să plec îndată.
- Nu, trimite pe altcineva.
Bazarul era în apropiere şi n-ar fi însemnat nici un deranj.
- Şeherazada... Şeherazada... încetează! spuse aspru, Iar ea părea să nu-l audă.
- E apă caldă în casă?
- Ar trebui să fie, aga. Cazanele sunt foarte bune, dar nu au fost aprinse.
- N-aveţi combustibil?
- O, ar trebui să fie combustibil, aga. Vreţi să verific?
- Da. Fă focul la cazane si adu-ne ceva de mâncare.
- Desigur, aga. Ce şi-ar dori Excelnţa Sa să mănânce? Lochart se stăpânea cu mult efort să nu-şi iasă din minţi, suspinele ei aducându-l în pragul nebuniei.
- Orice. Nu, orez şi horisht, horisht cu carne de pui, spuse, corectându-se, denumirea unei mâncări obişnuite. Horisht de pui.

- Cum doriţi, aga, dar bucătarul se mândreşte cu horishtul de pui şi-o să-i ia ore să pregătească ceva care să vă mulţumească.

Bâtrânul aşteptă politicos, plimbându-şi ochii de la Lochart la fată.

- Atunci... atunci... Oh, pentru numele lui Allah, numai fructe! Fructe şi ceai. Orice fructe ai.

Lochart nu mai putea suporta şi-o ridică pe Seherazada în braţe, urcă scările, trecu coridorul către camerele pe care le foloseau de obicei în această casă cu trei etaje, cu acoperiş plat, construită ca un palat, bogată si plină de cotloane. Deschise uşa şi-o-nchise cu călcâiul.

- Seherazada, ascultă-mă! Seherazada.... Ascultă, pentru numele lui Dumnezeu, ascultă!

Dar ea rămase sprijinită de el, bolborosind şi gemând. O duse în braţe până în încăperea cealaltă, unde aerul era stătut, ferestrele închise şi draperiile trase şi o forţă să stea pe patul nefăcut, apoi alergă în baia echipată modern - cea mai mare parte a instalaţiilor, cu excepţia toaletei.

Nu era apă fierbinte. Apa rece curgea şi nu părea prea îngheţată. Găsi nişte prosoape, înmuie unul şi se întoarse înapoi cu inima strânsă dureros, ştiind că era la limita rezistenţei sale. Ea nu se mişcase. încercă să-i şteargă faţa, dar ea se opuse şi-ncepu să scuipe, strâmbându-se urât. Pe la colţurile gurii i se scurgea salivă.

- Seherazada... Seherazada, draga mea! Pentru numele lui Dumnezeu! Dragostea mea!

O ridică în braţe şi-o strânse la piept, dar nimic nu părea să ajungă până la ea. Numai gemetele persistente care îl împingeau din ce în ce mai mult către capătul răbdării.

- Stăpâneşte-te! spuse cu glas tare, neputincios, şi se ridică în picioare, dar mâinile ei se agăţară de îmbrăcăminte şi încercară să-l tragă înapoi.

- O, doamne, dă-mi putere!

Îşi urmări cu privirea palma plesnind-o peste faţă. Pentru o clipă gemetele încetară. Se holbă la el neîncrezătoare, apoi ochii i se goliră din nou, bolboroseala reîncepu şi se agăţă iarăşi cu unghiile de hainele lui.

- Doamne ajută-mă, spuse el zdrobit, apoi începu s-o izbească cu palma deschisă peste faţă, din ce în ce mai tare, încercând disperat să fie brutal, dar nu prea mult, apoi o rostogoli cu faţa

în jos pe pat şi se porni s-o izbească cu putere peste fese până când palma începu să-l usture şi mâna să-l doară şi auzi ţipete care erau ţipete adevărate şi nu bolboroseli:
- Tommyyyyy, opreşte-te! Tommyyyy, te rog, Tommyyy, te rog încetează, Tommyyyy! Mă doare! Ce-am făcut? Jur că nu m-am gândit la nimeni! Oh, Allah, Tommy, te rog încetează!
Se opri. Ochii-i erau înecaţi în sudoare, hainele răvăşite şi se lăsă să cadă gâfâind pe pat. Ea se zvârcolea de durere, cu obrajii şi fesele roşii, dar lacrimile ei erau lacrimi reale acum, iar ochii redeveniseră ochii ei, pe care îi cunoştea, şi mintea i se limpezise.
- Oh, Tommyyyy, mă doaareee! M-ai bătu-uh-ut, suspină ca un copil pedepsit. De ce? De ce? Jur că te iubesc... N-am făcut nimic... nimic care să te rănească şi să te facă.... să te facă să mă loveşti!
Copleşită de durere şi ruşine că îl făcuse să se-nfurie, neînţelegând de ce, ştiind doar că trebuie să-l ajute să scape de furie, se târî de pe pat şi-i căzu la picioare, cerşindu-i iertare printre lacrimi. Şuvoiul lacrimilor se opri când mintea i se deschise în toată grozăvia realităţii şi ridică ochii către el.
- O, Tommy, spuse ea printre suspine. Tata e mort... ucis... ucis de Gărzile Verzi... Ucis...
- Da... da, draga mea... ştiu. O, ştiu, îmi pare rău!
O ridică şi îşi amestecă lacrimile cu ale ei şi-o strânse puternic în braţe, transmiţându-i puterea lui, făcând-o să redevină ea întreagă, aşa cum şi ea îi dăduse din puterea ei şi-l făcuse să fie bărbat, apoi adormiră adânc, trezindu-se uneori, dar adormind din nou liniştiţi, umplându-se de viaţă, flacăra opaiţului aruncând umbre blânde.
Se trezi chiar înainte de miezul nopţii. Îi surprinse privirea. Făcu un gest, încercând să se apropie ca să-l sărute, dar o opri un junghi de durere.
- O, ţi-e bine?
Braţele lui o înconjurară imediat. : Ah... ai grijă... Iartă-mă! O, da... este... încercă să-şi privească spatele şi descoperi că era îmbrăcată cu haine murdare. Se strâmbă.
- Oh, hainele astea... Te rog să mă ierţi, dragul meu. Se ridică greoaie şi le smulse de pe ea, cu mişcări care-i trezeau dureri, ridică prosopul umed şi îşi şterse fata şi îşi frecă părul. Apoi,

când se-apropie şi mai mult de lumină, văzu că unul din ochii ei era uşor vânăt, iar fesele pline de vânătăi.
- Te rog, iartă-mă... Ce-am făcut.... Ce-am făcut ca să te jignesc?
- Nimic, nimic! zise el încurcat şi-i spuse în ce stare o găsise.

Ea se holbă la el neîncrezătoare.
- Tu spui că eu... Nu-mi amintesc nimic din toate astea... doar că mă... doar că mă băteai.
- Îmi pare atât de rău, dar a fost singurul fel în care am putut... îmi pare atât de rău!
- O, mie nu, mie nu! Dragul meu!

Încercând să se adune, făcu un pas înapoi şi se aşeză grijulie pe pat, pe burtă.
- Dacă nu erai tu... A fost voia lui Allah, dar dacă eram aşa cum spui... Ciudat. Şi nu-mi amintesc nimic... Nimic din clipa în care...

Vocea îi tremură o clipă, apoi continuă, încercând să si-o păstreze fermă:
- Dacă n-ai fi fost tu, poate c-aş fi rămas nebună pe vecie!

Se trase mai aproape şi-l sărută.
-Te iubesc, iubitul meu! spuse în farsi.
- Te iubesc, iubita mea! îi răspunse cuprins de dorinţă.

După un moment, ea continuă cu o voce ciudată:
- Tommy, cred că ceea ce m-a făcut să înebunesc... l-am văzut pe tata... l-am văzut ieri... cu o zi înainte... nu pot să-mi amintesc... Faptul că mort arăta atât de mic, atât de neînsemnat... Mort, cu toate găurile alea-n el, în faţă şi în cap... Nu-mi amintesc niciodată de el atât de mic. Dar ei l-au făcut să arate atât de mic. L-au luat....
- Lasă, spuse el blând, văzând lacrimile gata să izbucnească din nou. Insha Allah! Nu te mai gândi la asta.
- Sigur, bărbate, dacă spui tu, zise ea imediat, politicoasă, în farsi. Sigur că e voia lui Allah! Dar e important pentru mine să-ţi pot spune, să îndepărtez ruşinea că m-ai găsit în starea aceea. Aş vrea să-ţi spun... într-o zi.
- Atunci spune-mi acum Şeherazada. Şi o să punem asta deoparte pentru totdeauna, îi răspunse la fel de oficial. Te rog, spune-mi acum.
- Faptul că ei au făcut cel mai mare om din lumea mea - după tine... l-au făcut atât de insignifiant, fără nici un motiv... A fost întotdeauna împotriva Şahului, de câte ori putea, şi un mare sprijinitor al acestui mullah, Khomeini.

O spunea liniştită şi auzi cuvântul mullah şi nu ayatolah sau imam, sau farmadeh şi ceva ca un avertisment îl străbătu.
- L-au ucis pe tatăl meu fără nici un motiv. Fără judecată şi în afara legii şi l-au făcut mic. Au luat totul, ce avea el ca bărbat, soţ şi tată, ca prea iubit tată. "Voia lui Allah" ar trebui să spunem, şi-am să-ncerc, dar nu pot să cred că este ceea ce vrea Allah. S-ar putea să fie ceea ce vrea Khomeini. Nu știu. Noi, femeile, o să aflăm curând asta!
- Ce... ce vrei să spui?
- Peste trei zile, noi, femeile, o să facem o demonstraţie de protest. Toate femeile din Teheran.
- Împotriva a ce?
- Împotriva lui Khomeini şi a mullahilor care sunt împotriva drepturilor femeilor. Când ne vor vedea protestând fără chador, n-or să facă ceea ce e greşit.

Lochart n-o asculta cu toată atenţia. Îşi amintea de ea aşa cum fusese cu câteva zile în urmă. Fusese oare numai cu câteva zile în urmă? Când începuse tot coşmarul ăsta? Seherazada cea atât de mulţumită de ea şi de portul chadorului, atât de fericită să fie doar soţie, nu modernă ca Azadeh. îi văzu ochii şi citi hotărârea şi ştia că îşi alesese locul.
- Nu vreau să iei parte la demonstraţia asta:
- Desigur. Da, bărbate, dar fiecare femeie din Teheran o să fie- acolo şi sunt sigură că nu vrei să fac de râs memoria tatălui meu în faţa reprezentanţilor ucigaşilor lui. Nu-i aşa?.
- E pierdere de vreme, spuse Lochart, ştiind că avea să piardă, dar obligat să continue. Mi-e teamă, dragostea mea. Un marş de protest al tuturor femeilor din Iran, sau din întreaga lume islamică, n-o să-l afecteze câtuşi de puţim pe Khomeini. Femeile din statul său islamic nu vor avea nimic în afară de ceea ce oferă Coranul, Nimic. Şi nici altcineva. E inflexibil. Nu stă în asta puterea lui?
- Sigur că ai dreptate, dar noi o să demonstrăm în semn de protest şi-atunci Allah o să-i deschidă şi o să-i limpezească ochii. Aşa vrea Allah. Nu cum vrea Khomeini. în Iran avem felurile noastre de-a ne purta cu astfel de oameni, încercate de-a lungul istoriei.

Îşi trecu braţele în jurul ei.

Demonstraţia nu e răspunsul, îşi zise. O, Seherazada, sunt atât de multe de hotărât, de spus, de discutat, şi-acum nu e

vremea. Dar mai e Zagros şi un elicopter de scos din ţară. Însă asta îl lasă singur pe Mac la cârma corăbiei, daca e vreo corabie. Şi dacă l-aş lua şi pe el? Nu pot, decât cu forţa.
- Seherazada, s-ar putea să trebuiască să fac un zbor, să duc un '212 în Nigeria. Ai veni şi tu?
- Sigur, Tommy. Cât timp ai fi plecat? El şovăi.
- Câteva săptămâni, poate mai mult.

O simţi schimbându-se, în braţele lui, imperceptibil.
- Când ai vrea să pleci?
- Foarte curând, poate mâine.

Ea se desprinse din îmbrăţişarea lui, fără să se depărteze.
- N-aş putea s-o părăsesc pe mama. Cel puţin nu pentru un timp. E... e zdrobită de durere, Tommy, şi... şi dac-aş pleca m-aş teme toată vremea pentru ea. După aceea mai e şi sărmanul Meshang. El trebuie să se ocupe de afaceri. Trebuie să fie ajutat. Sunt atât de multe de făcut si de supravegheat.
- Ştii despre ordinul de confiscare?
- Ce ordin?

Îi spuse. Lacrimile-i umplură din nou ochii şi se ridică în picioare, uitându-şi pentru moment de durere. Privi îndelung flacăra lămpii şi umbrele pe care le arunca.
- Atunci nu mai avem nici o casă. Nimic.. Aşa a vrut Allah, spuse întunecată.

Apoi, aproape imediat, pe un ton diferit:
- Nu, nu aşa a vrut Allah. Aşa au vrut Gărzile Verzi. Acum va trebui să ne unim ca să salvăm familia, altfel tata ar fi înfrânt. Nu ne putem îngădui să-l ucidă şi după aceea să-l înfrângă. Asta ar fi groaznic.
- Da, de acord, însă zborul ăsta ar rezolva problemele noastre pentru câteva săptămâni.
- Da, ai dreptate, Tommy, ca-ntotdeauna. Da, aş face-o dacă ar fi nevoie să plecăm, dar aici este casa noastră, încă, dacă nu chiar mai mult. Oricât de fericiţi o să fim aici. Dimineaţa am să trimit servitorii şi-am să aduc tot ce-i al nostru de la apartament. Ce-nseamnă câteva mărunţişuri, când avem casa asta şi pe noi? Am să aranjez totul. O, da, o să fim fericiţi aici! Dar furtul ăsta tace şi mai important ca noi să fim aici, să rezistam, să protestăm, să facem marşul, oh, mult mai important.

Îi puse un deget pe buze când văzu că încearcă să vorbească.

- Dacă trebuie, du-te în zborul ăsta şi... Desigur, trebuie să-ţi faci munca. Atunci, du-te, dragul meu, şi întoarce-te degrabă. în câteva săptămâni, Teheranul va fi normal şi bun din nou şi ştiu că asta este ce vrea Allah.

O, da, îşi zise încrezătoare în sinea ei, fericirea acoperind durerea. Dar atunci voi fi în luna a doua şi Tommy va fi atât de mândru ele mine şi între timp va fi minunat să trăim aici, înconjuraţi de familie, tata răzbunat, casa plină de râsete din nou.

- Toţi or să ne ajute, spuse, strecurându-se înapoi în braţele sale, atât de obosită, dar atât de fericită. O, Tommy, sunt atât de bucuroasă că suntem acasă. O să fie atât de minunat, Tommy! Cuvintele ei deveniră din ce în ce mai încete în timp ce, valuri-valuri, o învăluia somnul.

- O să-l ajutăm cu toţii... pe Meshang şi cei care au plecat or să se-ntoarcă... Mătuşa Annoush şi copiii... Or să ne-ajute... şi unchiul Valik... o să-l îndrume pe Meshang...

Lochart n-avu puterea să-i spună.

CAPITOLUL 34
DUMINICĂ 18 februarie 1979

La palatul Hanului, în Tabriz; ora 3,13 noaptea. În întunericul încăperii scunde, căpitanul Ross deschise capacul de piele al ceasului său şi privi cifrele luminoase.

- Totul e gata, Gueng? spuse în gurkali.

- Da, sahib, şopti Gueng, bucuros că aşteptarea luase sfârşit. Cu multă prudenţă, amândoi se ridicară în tăcere de pe saltelele de paie întinse pe covoare vechi, urât mirositoare, aşternute pe podeaua din pământ bătătorit. Erau îmbrăcaţi şi Ross se duse la fereastră şi privi cu grijă afară.

Santinela era ghemuită lângă uşă, dormind adânc, cu carabina în poală. La două sute de metri mai departe, dincolo de livezile şi clădirile acoperite de zăpadă, se afla palatul cu patru etaje al Hanilor Gorgoni. Noaptea era întunecată şi rece, cerul acoperit de câţiva nori, printre care se întrevedea strălucind din timp în timp haloul care înconjura luna.

O să mai ningă încă, se gândi, apoi deschise încetişor uşa.

Rămaseră amândoi acolo, cercetând întunericul cu toate simţurile. Nicăieri nici o lumină. Ross se apropie fără zgomot de santinelă şi îl scutură, dar omul nu se trezi din somnul provocat de drog, care avea să-l ţină cel puţin încă două ceasuri. Îl drogaseră cu multă uşurinţă, oferindu-i o bucată de ciocolată păstrată anume pentru acest scop în trusa lor de supravieţuire - o parte din ciocolată cu droguri, o parte cu otravă. încă o dată îşi concentra atenţia asupra nopţii, aşteptând răbdător ca luna să dispară în spatele unui nor. Scarpină absent muşcătura unei gângănii ascunse în saltea. Era înarmat cu pumnalul kukri şi o grenadă.

- Dacă suntem opriţi, Gueng, am ieşit la plimbare, îi spusese mai devreme. Mai bine ne lăsăm armele aici. De ce să avem kukri şi o grenadă?

- E un vechi obicei gurka. E-o jignire adusă regimentului să umbli neînarmat. Mi-ar plăcea mai mult să ne luăm acum armele şi să ne strecurăm înapoi în munţi şi să ne croim drum către sud, sahib.

- Dacă treaba de acum nu ţine, va trebui s-o facem. Dar e-un risc împuţit, spusese Ross. E un risc împuţit. O să ne prindă în cursă la loc deschis. Ăia încă ne mai vânează şi nu se lasă până nu ne prind. Nu uita că abia am reuşit s-ajungem până la ascunzătoare. Doar hainele ne-au mai salvat.

După ambuscada în care fuseseră ucişi Vien Rosemont şi Tenzing, el şi Gueng dezbrăcaseră câţiva dintre atacatori şi-şi puseseră îmbrăcămintea tribală peste uniforme. Se gândiseră să-şi arunce uniformele cu totul, dar găsiseră că asta nu era o idee înţeleaptă.

- Dacă ne prind, ne prind şi cu asta basta. Gueng rânjise.

- Ca atare, ar fi mai bine să devii un bun hindu de-acum. Atunci, dac-o să ne ucidă, nu-i sfârşitul, ci un început.

- Cum fac asta, Gueng? Să devin hindus?

Zâmbi strâmb, amintindu-şi privirea perplexă a lui Gueng şi îndelunga ridicare din umeri, după care aranjaseră trupurile lui Vien Rosemont şi-a lui Tenzing şi le lăsaseră unul lângă celălalt în zăpadă, după un vechi obicei al celor din munţi: "Acest trup nu mai înseamnă nimic pentru spirit şi, fiindcă spiritului îi este dat să renască, trupul este lăsat danie animalelor şi păsărilor, care sunt alte spirite ce se luptă cu

propria lor kanna, în drumul lor către Nirvana, locul păcii cereşti".

În dimineaţa următoare îi zăriseră pe cei care-i urmăreau neobosiţi. când ieşiseră dintre dealuri, la periferiile Tabrizului, urmăritorii lor erau la abia o jumătate de milă în urma lor. Numai deghizarea îi salvase, îngăduindu-le să se piardă în mulţimea prin care treceau mulţi nomazi, la fel de înalţi ca şi el, cu aceeaşi ochi albaştri - şi mulţi dintre ei la fel de bine înarmaţi.

Norocul îi însoţise şi mai departe şi el descoperise de la bun început uşiţa ascunsă din spatele garajului murdar, folosise numele lui Vien Rosemont şi omul de-acolo îi ascunsese. Abdullah Han venise în noaptea aceea, însoţit de gărzile lui, foarte agresiv şi suspicios.

- Cine ţi-a zis să întrebi de mine?

- Vien Rosemont - şi mi-a spus şi de locul ăsta.

- Cine este acest Rosemont? Unde-i acum?

Ross îi spusese ce se petrecuse în ambuscadă şi observase o schimbare în privirile omului, deşi rămăsese încă ostil.

- De unde ştiu că-mi spui adevărul? Cine eşti?

- Mai înainte de-a muri, Vien m-a rugat să vă las un mesaj. Delira şi suferea rău, dar m-a făcut să-l repet de trei ori ca să se-asigure. A zis: "Spune-i lui Abdullah Han că Peter vrea capul Gorgonei, iar fiul lui Peter e mai rău decât Peter. Se joacă cu caşul şi zerul*, ca şi tatăl, care-o să-ncerce să se folosească de Meduză ca să prindă Gorgona".

Văzuse privirile bătrânului luminându-se imediat, dar nu de bucurie.

- Deci asta înseamnă ceva pentru domnia voastră!

- Da, înseamnă că l-ai cunoscut pe Vien. Deci Vien e mort. Voia lui Allah! Dar e păcat. Vien era bun, foarte bun şi un mare patriot. Cine eşti? Care-ţi era misiunea? Ce faci în munţii noştri?

Din nou şovăise, amintindu-şi că Armstrong îi spusese la pregătirea misiunii să nu se-ncreadă prea mult în acest bărbat şi totuşi Rosemont, în care el avusese încredere, spusese înainte de-a muri: "Poţi sa te-ncrezi în ticălosul ăsta batrân cu ochii închişi. Eu am făcut-o de aproape zece ori şi nu m-a lăsat de izbelişte. Du-te la el, o să te scoată de-aici."

---

* Joc de cuvinle in Ib. engleză: kurd - curd [caş].

Abdullah Han zâmbise, tăietura gurii fiind la fel de crudă ca şi privirea.
- Poţi să ai încredere în mine.
- Cred că trebuie. ?
- Da.
Dar nu prea mult, adăugase în sinea lui, urând cuvântul care costase milioane de vieţi, mai multe milioane de oameni libertatea şi, pe fiecare adult de pe Pământ, liniştea gândurilor într-o vreme sau alta.
- Trebuia să neutralizez Sabalan, spusese şi-i istorisise ce se-ntîmplase acolo.
- Allah fie lăudat! Am să dau de ştire lui Wesson şi Talbot.
- Cui?
- A, nu contează. Te duc în sud. Vino cu mine. Aici nu-i sigur. S-a dat alarma şi se oferă recompensă pentru doi sabotori englezi, doi duşmani ai Islamului. Cine eşti?
- Ross, căpitanul Ross, şi acesta este sergentul Gueng. Cine erau oamenii care ne urmăreau? Iranieni sau sovietici? Sau conduşi de sovietici?
- Sovieticii nu operează pe faţă în Azerbaidjanul meu, nu încă.
Buzele Hanului se răsuciseră într-un zâmbet ciudat.
- Am o furgonetă afară. Intraţi iute acolo şi culcaţi-vă pe burtă în spate. O să v-ascund şi când o să fie sigur o să vă duc pe-amândoi înapoi la Teheran, dar va trebui să vă supuneţi poruncilor mele în cel mai mic amănunt.
Asta fusese cu două zile în urmă. Dar apoi, sosirea străinilor ruşi şi a elicopterului schimbase totul.
Luna trecu în spatele unui nor.
Îl bătu pe Gueng pe umăr. Bărbatul cel scund dispăru în livadă. când semnalul Totul e-n ordine veni din noapte, îl urmă. Se acopereau reciproc, trecând unul în faţa celuilalt, mişcându-se foarte uşor, până când ajunseră la colţul aripii de nord a uriaşei case. Nu-ntîlniseră încă străji sau câini de pază, deşi Gueng văzuse nişte dobermani în lanţuri. Le fu uşor să urce o balustradă până la un balcon de la primul etaj. Gueng era în faţă. Străbătu în grabă jumătate din lungimea lui, trecând pe lângă înşiruirea de ferestre acoperite cu obloane către scara care urca la următorul balcon. Ajuns sus, se opri, încercând să-şi dea seama unde se află. Ross veni lângă el. Gueng arătă către al doilea rând de ferestre şi-şi scoase pumnalul, dar Ross

scutură din cap şi-i făcu semn către o uşă laterală pe care-o observase adânc în umbră. Încercă minerul. Uşa scârţâi tare. Nişte păsări de noapte zbură tăcută ţipând în livadă, chemându-se. Amândoi bărbaţii priviră atenţi în direcţia de unde sosiseră păsările aşteptându-se să vadă o patrulă. Nu apăru nimeni. Încă un moment ca să se asigure, apoi Ross porni înainte înăuntru, cu sângele tensionat de valuri de adrenalină. Coridorul era lung, cu multe uşi de fiecare parte şi nişte ferestre către sud.

În faţa celei de-a doua uşi se opri, încercând grijuliu minerul. Uşa se deschise fără zgomot şi el intră. Gueng îl urmă cu pumnalul scos şi grenada pregătită.

Încăperea părea să fie o anticameră. Covoare, perne de sprijinit, mobilă şi canapele victoriene demodate. Două uşi se deschideau de acolo. Rugându-se să fi făcut alegerea bună, Ross deschise uşa cea mai apropiată, aflată pe colţul clădirii, şi intră. Draperiile erau trase. Doar o rază de lună se strecura într-o parte, ărătându-le limpede patul şi bărbatul pe care-l căutau şi o femeie adormită acolo, sub plapuma groasă.

Era omul care trebuia, dar nu se aşteptase la o femeie. Gueng închise uşurel uşa. Fără şovăire, trecură de fiecare parte a patului, Ross alegându-şi bărbatul şi Gueng femeia. Apăsară simultan batistele făcute ghem pe gurile celor adormiţi, ţinându-le cu de-ajunsă putere sub nas ca să-i împiedice să ţipe.

- Suntem prieteni, pilotule! Nu ţipa! şopti Ross lângă urechea lui Erikki, necunoscându-i numele sau cine era femeia, ştiindu-l doar ca pilotul elicopterului.

Văzu spaima profundă a trezirii bruşte transformându-se într-o furie oarbă, pe măsură ce somnul se risipea, şi mâinile uriaşe ridicându-se să-l sfâşie. Se feri de strânsoarea lor, apăsând ceva mai tare chiar sub nas, ţinându-l pe spate cu uşurinţă.

- O să-ţi dau drumul. Nu ţipa, pilotule! Suntem prieteni, suntem englezi. Soldaţi englezi. Dă din cap dacă te-ai trezit şi-nţelegi.

Aşteptă, apoi mai mult simţi decât văzu uriaşul încuviinţând din cap şi-i privi ochii. Ochii strigau primejdia.

- Ţine-o bine, Gueng, până rezolvăm noi pe partea asta, spuse încetişor în gurkali, apoi către Erikki: Pilotule, nu te teme, suntem prieteni.

Îi dădu drumul şi ţâşni deoparte când Erikki se-ntinse după el, apoi se răsuci în pat ca s-ajungă la Gueng, dar se opri

împietrit. Lumina sclipea pe tăişul kukriului curbat, ţinut lângă gâtul ei.

Ochii lui Azadeh erau larg deschişi şi îngheţase de spaimă.

- Nu, las-o-n pace! spuse Erikki răguşit în ruseşte, zărind doar ochii orientali ai lui Gueng, gândindu-se, încă ameţit şi înspăimântat, că trebuie să fie unul dintre oamenii lui Cimtarga.

Era încă buimac de somn, capul îl durea după orele de zbor, cele mai multe numai ghidându-se după instrumente, pe vreme proastă.

- Ce vrei? Vorbeşte englezeşte. Eşti englez, nu-i aşa?

- Nu, nu. Sunt finlandez.

Erikki se holbă la Ross care era ceva mai mult decât o simplă siluetă în raza de lună.

- Ce dracu vrei?

- Iartă-ne că te-am trezit aşa, pilotule spuse Ross dintr-o suflare, venind mai aproape, păstrându-şi vocea o şoaptă. Iartă-ne, dar trebuia să vorbesc cu tine în taină. E foarte important.

- Spune-i ticălosului ăsta să-mi lase nevasta în pace. Acum!

- Nevasta? O, da... da, desigur... iartă-mă! Ea n-o să ţipe?Te rog, spune-i să nu ţipe.

Îl urmări pe bărbatul uriaş întorcându-se către femeia care stătea nemişcată sub. Pumnalul pregătit fără şovăire şi palma grea care-i acoperea gura şi îl văzu întinzând mâna greoi şi atingând-o, cu ochii pe kukri. Glasul lui era blând şi încurajator, dar nu vorbea engleză sau farsi, ci o altă limbă. În panică, Ross se gândi că era rusă şi asta îl descumpăni şi mai mult, aşteptându-se să dea peste un pilot englez al S-G fără cineva alături de el în pat, nu de un finlandez cu o soţie rusoaică şi se înspăimântă la gândui că îl trăsese pe Gueng după el într-o capcană. Ochii bărbatului se întoarseră către el şi-n ei se oglindea şi mai limpede primejdia.

- Spune-i să-mi lase soţia în pace, spuse Erikki în engleză, încercând cu greu să se concentreze. N-o să ţipe.

- Ce i-ai spus? A fost în ruseşte?

- Da, a fost în ruseşte şi i-am spus: Ticălosul ăsta o să-ţi dea drumul peste o secundă. Nu striga. Apropie-te doar de mine. Nu te mişca repede, treci în spatele meu. Nu face nimic până nu săr la celălalt ticălos şi-atunci luptă-te cât poţi să-ţi aperi viaţa!

- Eşti rus?!

- Ţi-am spus că sunt finlandez şi mă obosesc foarte tare oamenii cu cuţite, noaptea. Englezi, ruşi, chiar finlandezi...
- Eşti pilot pe elicopterele S-G?
- Da. Grăbeşte-te şi dă-i drumul, oricine-ai fi, sau.... Ross încă nu putea să-şi domine panica.
- E rusoaică?
- Soţia mea e iraniană. Vorbeşte ruseşte ca şi mine, spuse rece Erikki, mişcându-se uşor ca să treacă din îngustul fascicol de lumină a lunii în umbră. Treci în lumină, nu pot să te văd. Pentru ultima dată, spune-i nemernicului ăsta să-i dea drumul soţiei mele. Spune ce vrei, şi-apoi pleacă, ieşi afară!
- Iartă-mă pentru toate astea. Gueng, acum dă-i drumul femeii, adăugă în gurkali.
Gueng nu se mişcă şi nici lama curbată.
- Da, sahib, dar mai întâi ia pumnalul de sub perna omului.
- Dacă întinde mâna după el, chiar dacă-l atinge doar, ucide-o. Eu mă ocup de el. Apoi spuse politicos în englezeşte: E okay. Ai un pumnal sub pernă. Te rog nu-l atinge. Iartă-mă, dar dac-o faci mai înainte ca să fim cu toţii de acord... Te rog, ai răbdare. Dă-i drumul, Gueng, spuse fără să-l scape din ochi pe pilot. Cu coada ochilor distinse trăsăturile vagi ale unui chip, părul lung, ciufulit, acoperindu-i pe jumătate obrazul, pijamalele de iarnă, groase, cu mâneci lungi, apoi ea trecu în spatele umerilor largi ai omului de lângă ea.

Ross stătea cu spatele către lumină şi nu putu să vadă prea mare lucru. Doar ura din priviri, care se zărea chiar şi în întuneric.
- Iartă-ne c-am pătruns ca nişte hoţi, în toiul nopţii. Scuze! spuse el, adresându-i-se.
Ea nu-i răspunse.
Repetă scuzele în farsi. Ea tot nu răspunse.
- Te rog, cere-i iertare soţiei tale, în numele meu!
- Vorbeşte englezeşte. Ce dracu vrei?
Erikki se simţea mai bine c-o ştia acum în siguranţă, totuşi era foarte conştient de apropierea celuilalt bărbat cu pumnalul curbat.
- Suntem un fel de prizonieri ai Hanului, pilotule, şi-am venit să te avertizez şi să-ţi cer ajutorul.
- Să m-avertizezi despre ce?

- L-am ajutat pe unul dintre căpitanii voştri acum câteva zile, Charles Petikin.

Văzu că numele fusese recunoscut, aşa că se relaxa puţin. îi istorisi la iuţeală despre Doshan Tappeh şi despre atacul celor din SAVAK şi cum evadaseră, descriindu-l amănunţit pe Petikin, astfel ca să nu încapă vreo îndoială.

- Charlie mi-a spus despre tine, spuse Erikki uluit, nemaitemându-se, dar nu şi că te-a lăsat lângă Bandar-e Pahlavi. Numai că nişte paraşutişti englezi l-au salvat din mâinile celor din SAVAK, care altfel i-ar fi zburat creierii.

- L-am rugat să-mi uite numele. Eu, ăă... aveam o treabă.

- Din fericire pentru Charlie, tu, noi...

Ross zări femeia şoptind la urechea soţului ei, atrăgându-i atenţia. Bărbatul încuviinţă din cap şi-şi întoarse din nou privirile către el.

- Tu poţi să mă vezi, eu nu, treci în lumină. Cât despre Abdullah... dac-aţi fi prizonierii lui, aţi fi legaţi în lanţuri sau în vreo temniţă, nu lăsaţi liberi prin palat.

- Mi s-a spus că Hanul o să ne-ajute dacă dăm de necaz şi el a spus c-o să ne acundă pân-ar putea să ne ducă înapoi la Teheran. Între timp ne-a instalat într-o colibă mai ferită, la capătul celălalt al domeniului. O santinelă ne păzeşte permanent.

- Să v-ascundă de ce?

- Eram într-o misiune secretă şi ne urmăreau...

- Ce misiune secretă? Tot nu te pot vedea, treci în lumină!

Ross se mişcă, dar nu îndeajuns.

- A trebuit s-aruncăm în aer nişte chestii secrete americane de radar, ca să nu cadă în mâinile ruşilor sau sprijinitorilor lor.

- În Munţii Salpaîan?

- Cum dracu' ştii de asta?

- Mă forţează să pilotez pentru nişte ruşi şi alţii de stânga, care jefuiesc amplasamentele radar de lângă graniţă. Şi-apoi duc toată marfa la Astara, pe coastă. Unul dintre astea era o ruină, pe-coasta de nord a munţilor. N-au luat nimic de-acolo şi pân-acum restul n-a produs nimic care să merite, din câte ştiu eu. Zi-i mai departe! Să mă previi despre ce?

- Te forţează?

- Soţia mea e ostatica Hanului şi a sovieticilor în schimbul cooperării şi bunei mele purtări, spuse Erikki simplu.

- Christoase!
Mintea lui Ross lucra cu disperare.
- Eu, ă... am recunoscut emblema S-G când te roteai pe deasupra şi-am venit să te-avertizez că aici sunt nişte sovietici. Au venit, aici dis-de-dimineaţă şi pun la cale răpirea ta, cu sprijinul binevoitor al Hanului - se pare că lucrează pe mai multe fronturi, e agent dublu.

Zări uluirea lui Erikki.
- Ai noştri ar trebui să afle asta repede.
- Să mă răpească pentru ca să fac ce?
- Nu ştiu exact! L-am trimis pe Gueng să dea o raită după ce a ajuns elicopterul tău. S-a strecurat printr-o fereastră din spate. Spune-le, Gueng!
- A fost după ce-au prânzit, sahib, Hanul şi sovieticii, şi erau lângă maşina sovieticilor când au plecat. Eu eram în tufişuri, în apropiere şi-am putut s-aud bine. Vorbeau englezeşte. Sovieticul a spus: "Mulţumesc pentru informaţie şi pentru ofertă." Hanul a spus: "Atunci ne-am înţeles. Totul, Patar!" Sovieticul a spus: "Da, am să recomand tot ceea ce vrei. Am să mă-ngrijesc ca pilotul să nu te mai deranjeze. Când o să termine aici, o să fie adus în nord".

Gueng se opri când Azadeh scoase un şuierat.
- Da, memsahib!
- Nimic.

El se concentra, străduindu-se să-şi facă raportul cât mai desăvârşit.
- Sovieticul a spus: "Am să mă-ngrijesc ca pilotul să nu te mai deranjeze. Când o să termine aici, o sa fie adus în nord definitiv"...

Se gândi o clipă.
- A, da, apoi a zis: "Mullahul n-o să-ţi mai facă necazuri şi-n schimb ai să-i prinzi pe sabotorii englezi pentru mine. În viaţă. Mi-ar plăcea în viaţă, dacă-i posibil". Hanul a zis: "Da, o să-i prind, Patar."
- Nu, Piotr, spuse Azadeh cu mâna pe umărul lui Erikki. Numele lui e Piotr Mzytryk.
- Christoase, murmură Ross, când totul căpătă înţeles.
- Ce e? spuse Erikki.
- Am să-ţi spun mai târziu. Termină, Gueng!

- Da, sahib. Hanul a spus: "Am să-i prind, Patar, vii dacă pot. Ce primesc dacă sunt în viaţă?" Sovieticul a râs: "Orice. Dacă e realist. Şi eu?" Hanul a zis: "Am s-o aduc cu mine la următoarea vizită". Sahib, asta e tot. După asta, sovieticul s-a urcat în maşină şi-a plecat.

Azadeh se cutremură.

- Ce-i? întrebă Erikki.

- Vorbea de mine, spuse ea cu voce pierdută. Ross interveni:

- Nu-nţeleg.

Erikki şovăi, simţindu-şi capul ca prins într-un cerc de fier. Îi spusese că fusese chemată la prânz de către tatăl ei şi că Piotr Mzytryk o invitase la Tbilisi - "...şi pe soţul tău desigur, dacă e liber. Mi-ar plăcea tare mult să vă arăt ţinutul nostru" - şi cât de atent fusese sovieticul.

- E... e ceva personal, n-are nici o importanţă, spuse. Se pare că mi-ai făcut un mare serviciu, cum aş putea să-l răsplătesc?

Zâmbi obosit şi întinse mâna.

- Mă numesc Yokkonen. Erikki Yokkonen, şi ea e soţia mea, Az...

- Sahib, şuieră prevenitor Gueng.

Ross încremeni. Cealaltă mână a lui Erikki era sub pernă.

- Nu mişca, spuse trăgând brusc kukriul din teacă. Erikki recunoscu tonul şi se supuse prudent. Ross trase perna, dar mîna nu se afla lângă pumnal. Lama sclipi în raza lunii. Se gîndi un moment, apoi îl înapoie lui Erikki, cu minerul înainte.

- Iartă-mă, dar e mai bine să fii sigur.

Scutură mâna întinsă, fermă şi simţi puterea enormă din ea. Îi zâmbi şi se-ntoarse uşor, primind pentru prima dată până atunci lumina pe chip.

- Mă numesc Ross, căpitanul John Ross, şi-acesta e Gueng.

Azadeh suspină şi ţâşni în picioare. O priviră cu toţii şi-acum Ross o văzu limpede pentru prima dată. Era Azadeh, Azadeh a lui, de-acum zece ani, Azadeh Gordon, aşa cum o ştia atunci, Azadeh Gordon din munţi, privindu-l nemişcată, mai frumoasă ea niciodată, cu ochii mai mari ca niciodată, ca şi atunci, un dar ceresc.

- Dumnezeule, Azadeh, nu ţi-am văzut chipul!

- Nici eu pe-al tău, Johnny!

- Azadeh, Dumnezeule mare, se clătină Ross. Zâmbea cu toată faţa şi acelaşi lucru i se-ntâmpla şi ei. Şi-apoi îl auzi pe Erikki şi

privi în jos şi-l văzu holbându-se la el, cu pumnalul uriaş în pumn şi un fior de teamă îi străbătu pe amândoi.
- Eşti Johnny Ochi-frumoşi, spuse Erikki plat.
- Da, da, sunt, am avut plăcerea de a-ţi cunoaşte soţia cu ani în urmă, cu mulţi ani în urmă. Dumnezeule mare, Azadeh, cât mă bucur să te văd!
- Şi eu, şi eu!

Mâna ei nu părăsise umărul lui Erikki. Erikki o simţea ca o arsură, dar nu se mişcă, vrăjit parcă de bărbatul din faţa lui. Azadeh îi spusese despre John Ross şi despre vara lor şi rezultatul acelei veri, că bărbatul nu ştiuse despre copilul ce fusese gata să se nască şi nici ea nu-ncercase vreodată să-l găsească şi să-i spună şi nici nu voia ca el să afle vreodată.
- Vina a fost a mea, Erikki, nu a lui, îi spusese simplu. Eram îndrăgostită, abia împlinisem de câteva zile şaptesprezece ani şi el nouăsprezece, îi spuneam Johnny Ochi-frumoşi. Nu văzusem niciodată până atunci un bărbat cu asemenea ochi albaştri. Eram foarte îndrăgostiţi unul de celălalt, dar a fost doar dragostea unei veri. Nu ca a noastră, care va fi veşnică. A mea este şi, da, o să mă căsătoresc cu tine dacă tata o să-mi îngăduie. O, da, îl implor pe Allah, dar numai dacă poţi să trăieşti mulţumit ştiind că odată, demult, cu foarte multă vreme în urmă, am devenit femeie. Trebuie să-mi promiţi, să-mi juri că poţi fi mulţumit ca bărbat şi soţ, căci poate într-o zi o să-l întâlnim şi-am să fiu fericită să-l întâlnesc, am să-i zâmbesc, dar sufletul meu va rămâne al tău, trupul meu al tău, viaţa mea a ta. Şi tot ceea ce am. Jurase după cum dorise ea. Cinstit şi cu tot sufletul, îndepărtând mulţumit îngrijorarea ei.

Era un om modern şi înţelegător şi finlandez, nu fusese Finlanda întotdeauna o ţară a progresului? Nu fusese Finlanda a doua ţară din lume, după Noua Zeelandă, care dăduse femeilor dreptul la vot? Nu era îngrijorat. Deloc. Era doar trist că nu avusese grijă de ea, căci îi spusese de mânia tatălui ei, o mânie pe care-o putea înţelege.

Şi-acum omul era aici. Suplu, puternic şi tânăr, mult mai aproape de dimensiunile ei decât el, mai aproape de vârsta ei decât el. Gelozia îl sfâşia.

Ross încerca să se stăpânească, prezenţa ei dominându-l. Îşi desprinse ochii şi amintirile de la ea şi îşi întoarse privirile înapoi către Erikki. Putea să citească limpede în ochii lui.

- Cu multă vreme în urmă ţi-am întâlnit soţia, în Elveţia. A fost la şcoală acolo, pentru o vreme.
- Da, ştiu, spuse Erikki. Azadeh mi-a povestit despre tine. Sunt... sunteţi... este... E o întâlnire neaşteptată pentru noi toţi.

Se ridică din pat, înălţându-se deasupra lui Ross, cu pumnalul încă în mână, şi toţi erau conştienţi de asta. De partea cealaltă a patului, Gueng ţinea încă pumnalul scos din teacă.
- Deci, din nou, căpitane, din nou îţi mulţumesc pentru avertisment.
- Ai spus că te-au forţat să pilotezi pentru sovietici.
- Azadeh e ostatică pentru buna mea purtare, spuse simplu Erikki.

Gânditor, Ross dădu din cap.
- Nu poţi face multe dacă Hanul ţi-e potrivnic. Christoase, ce-ncurcătură! Mă gândeam că dacă ai fost şi tu ameninţat, ai putea şi tu să evadezi şi-ai putea să ne duci cu elicopterul.
- Dac-aş putea aş face-o, da, desigur. Dar am douăzeci de santinele în jurul meu cât timp zbor şi Azadeh, soţia mea, şi cu mine suntem păziţi toată vremea cât suntem aici. Mai e un alt sovietic, îi zice Cimtarga, care e ca umbra mea, şi Abdullah Han e foarte grijuliu.

Încă nu se hotărâse ce să facă cu omul ăsta, Ross. Trase cu ochiul la Azadeh şi înţelese că zâmbetul ei era curat, atingerea mâinii pe umăr sinceră şi că, limpede, omul nu mai însemna pentru ea nimic altceva decât un vechi prieten. Dar asta nu-i îndepărtă impulsul aproape copleşitor de a-şi ieşi din fire. Se strădui să zâmbească.
-Trebuie să fim foarte prudenţi, Azadeh. Foarte!

Simţise tresărirea sub palma ei când el pronunţase Johnny Ochi-Frumoşi şi ştia că, dintre toţi trei, doar ea putea să stăpânească această primejdie suplimentară. În acelaşi timp, gelozia lui Erikki, pe care el se străduia atât de mult s-o ascundă, o excita, ca şi admiraţia nedisimulată a fostului ei iubit. O, da, îşi zise, Johnny Ochi-Frumoşi, eşti mai minunat ca niciodată, mai suplu ca niciodată, mai puternic ca niciodată, mai excitant - cu pumnalul tău curbat, cu obrazul neras, hainele murdare şi mirosul bărbătesc! Cum de nu te-am recunoscut?!
- Cu un moment în urmă, când am corectat pronunţia omului ăsta din Patar in Piotr, a însemnat ceva anume pentru tine, Johnny. Ce anume?

- Era un mesaj codificat pe care a trebuit să-l transmit Hanului, spuse Ross, conştient până la durere că ea îl stăpânea încă precum o vrajă. "Spune-i lui Abdullah Han că Peter - ăsta ar putea fi Patar sau Fitr al lui Gueng, sovieticul - că Peter vânează capul Gorgonilor şi fiul lui Peter este mai rău ca Peter. Fiul se joacă cu caşul şi zerul şi tot aşa şi tatăl, care va încerca să folosească Meduza ca să prindă Gorgona".

Azadeh spuse:

- E uşor, Erikki?

- Da, spuse Erikki cu gândurile aiurea. Dar de ce caş şi zer?

- Să-ncercăm aşa, spuse ea înfierbântându-se: "Spune-i lui Abdullah Han că Piotr Mzytryk, de la KGB, îi vrea capul; că fiul lui Mzytryk - să presupunem că e şi el din KGB - e mai rău decât tatăl său. Fiul se joacă cu caşul şi zerul". Poate că asta înseamnă că fiul e-amestecat cu kurzii şi revolta lor care ameninţă puterea lui Abdullah Han din Azerbaidjan, că tatăl şi fiul sunt, de asemenea, implicaţi şi că "Piotr Mzytryk se va folosi de Meduză ca să prindă Gorgona". Se gândi o clipă.

- Ar putea fi asta o altă figură de stil care să însemne să folosească o femeie, poate chiar o femeie rea, ca să-l prindă pe tatăl meu?

Ross rămase uluit.

- Hanul, Dumnezeule, Hanul e tatăl tău?

- Da, mi-e teamă că da. Numele meu de familie este Gorgon, spuse Azadeh, nu Gordon. Dar directorul de la şcoala de la Château d'Or mi-a spus din prima zi că cu greu aş putea purta un nume ca Gorgon. S-ar fi glumit pe seama mea până la insuportabil, aşa că trebuia să fiu doar Azadeh Gordon. Pentru mine a fost amuzant, iar directorul s-a gândit că era mai bine pentru mine dacă eram o simplă Azadeh Gordon şi nu fata unui Han. Erikki rupse tăcerea.

- Dacă mesajul e corect, Hanul n-o să aibă deloc încredere în ticăloşii ăştia.

- Da, Erikki, dar tatăl meu nu se încrede în nimeni, în nimeni, absolut în nimeni. Dacă tata joacă de ambele părţi, aşa cum crede Johnny, n-ai cum să ştii ce-o să facă. Johnny, cine ţi-a dat mesajul ca să i-l transmiţi?

- Un agent CIA care spunea că pot să am încredere în tatăl tău cu ochii închişi!

Erikki spuse cu subînţeles:

- Am ştiut totdeauna că cei de la CIA sunt săriţi...
- Ăsta era sănătos! spuse Ross, mai apăsat decât ar fi vrut.

Îl văzu pe Erikki roşind şi zâmbetul femeii dispărând. Din nou tăcere. Mai dureroasă. Lumina din încăpere scăzu când luna trecu în spatele unui pîlc de nori. Se simţeau neliniştiţi în semiîntuneric. Gueng, care doar privea şi asculta, simţea neliniştea crescând şi în tăcere se ruga la toţi zeii să-i apere de Meduză, diavolul păgân cu şerpi în loc de păr, despre care misionarii îi vorbiseră în prima sa şcoală din Nepal. Apoi, simţurile sale deosebite înregistrară apropierea primejdiei, şuieră un avertisment, se duse la fereastră şi trase cu ochiul afară.

Două santinele înarmate, cu un doberman în lesă, se apropiau de scările din faţă. Ceilalţi erau la fel de nemişcaţi. Auziră santinelele tropăind în lungul terasei, câinele adulmecând şi trăgând de lesă, apoi îndreptându-se către uşa de-afară. Din nou o auziră trosnind. Oamenii intrară în clădire. Voci înfundate dincolo de uşa dormitorului şi răsuflarea câinelui adulmecând apoi lângă uşa anticamerei.

Gueng şi Ross trecură de-o parte şi de alta a uşii cu pumnalele în mână. După un timp, santinelele se depărtară în josul coridorului, ieşiră din clădire şi coborâră din nou scările. Azadeh se foi nervoasă.
- De obicei nu vin aici, niciodată! Ross şopti grăbit:
- Poate că ne-au văzut venind aici. Ar fi mai bine să plecăm. Dacă auziţi focuri de armă, nu ne cunoaşteţi. Dacă mai suntem încă liberi la noapte, putem să venim aici, să zicem, chiar după miezul nopţii? Poate am putea face atunci vreun plan!
- Da, spuse Erikki, dar veniţi mai devreme. Cimtarga m-a avertizat că s-ar putea să plecăm mai înainte de ivirea zorilor. Să fie în jur de unsprezece. Ar fi bine s-avem deja gata câteva planuri. Ieşirea de-aici o să fie foarte dificilă, foarte!
- Cât timp o să lucrezi pentru ei până o să termini?
- Nu ştiu. Poate trei sau patru zile!
- Bun. Dacă nu luăm legătura cu tine, uită-ne! Okay!
- Allah să te apere, Johnny, îi spuse Azadeh, neliniştită. Nu te-ncrede-n tatăl meu! Nu trebuie să-l laşi, pe el sau pe alţii, să pună mâna pe tine.

Ross zâmbi şi zâmbetul lui lumină încăperea chiar şi pentru Erikki.

- Nu-s probleme. Noroc tuturor! Făcu un semn de "nu-mi pasă" şi deschise uşa. În câteva secunde el şi cu Gueng dispărură la fel de tăcuţi precum veniseră. Erikki privi pe fereastră şi-i văzu doar ca pe nişte umbre, coborând treptele, remarcând cât de inteligent şi tăcut foloseau cei doi bărbaţi întunericul nopţii, invidiindu-l pe Ross pentru eleganţa neglijentă a ţinutei şi mişcărilor.

Azadeh stătea lângă el, cu un cap mai scundă, cu braţele în jurul mijlocului său, privind. După un moment, mâna lui îi cuprinse umerii. Aşteptară, pregătindu-se să audă strigăte şi focuri de armă, dar noaptea rămase netulburată. Luna ieşi din nori. Nici o mişcare, nicăieri. Trase cu coada ochiului la ceas. Era patru şi douăzeci şi trei de minute. Privi cerul. Nu era nici un semn că s-ar apropia zorile. În zori trebuia să plece. Nu către coasta nordică a Munţilor Sabalan, dar către celelalte amplasamente radar, mai departe, către vest. Cimtarga îi spusese că CIA încă mai opera câteva amplasamente lângă graniţa turcă, dar că astăzi guvernul Khomeini ordonase închiderea şi evacuarea, intacte.

- N-au să facă niciodată asta, spusese Erikki, niciodată!

- Poate da, poate nu! Cimtarga râsese. În clipa în care primim ordine, tu şi cu mine o să zburăm acolo cu "nomazii" şi-o să-i grăbim.

Matyer ! Şi Matyer Johnny Ochi-Frumoşi, ajuns aici ca să ne complice vieţile. Totuşi, mulţumesc tuturor zeilor pentru avertismentul pe care 1-a adus. Ce pune la cale Abdullah pentru Azadeh? Aş ucide porcul ăla bătrân şi-aş isprăvi cu toate. Da, dar nu poţi! Am jurat pe zeii mei străvechi, un jurământ ce nu poate fi călcat, să nu m-ating de tatăl ei, aşa cum el însuşi a jurat pe Dumnezeu cel Unic să nu ne facă vreun rău - deşi o să găsească o cale ca să şi-l calce. Pot să fac la fel? Nu. Un jurământ e un jurământ. Ca cel pe care l-ai făcut în faţa ei, c-ai să poţi trăi mulţumit cu ea ştiind ce se-ntâmplase cu el - cu el - nu-i aşa?

Mintea i se întunecă şi se bucură că se află în întuneric. Deci KGB-ul pune la cale răpirea mea. Dacă e un plan real, sunt gata. Azadeh - ce drăcie mai pune la cale Abdullah, acum, pentru ea?

Şi iată că acest Johnny soseşte ca să ne tulbure pe toţi. Nu m-am gândit niciodată c-o să fie atât de arătos şi dur, nici un

bărbat n-o să poată sta în calea lui. El cu împuţitul ăla de pumnal uriaş, pumnal pentru ucis.

- Hai în pat, Erikki, spuse ea. E foarte rece, nu?

Încuviinţă din cap şi o urmă, strecurându-se în aşternuturi, profund tulburat.

Când se aflară din nou sub plapuma cea groasă, ea se ghemui la pieptul lui, îndeajuns ca să provoace o reacţie, dar îndeajuns ca să pară un gest normal, neafectat de nimic.

- Ce nemaipomenit să fie el, Erikki! John Ross. Pe stradă cu siguranţă că nu l-aş fi recunoscut. O, a fost cu-atât de mult timp în urmă! Uitasem complet de el. Mă bucur atât de mult că te-ai căsătorit cu mine, Erikki! spuse cu vocea calmă şi iubitoare, sigură că în mintea lui transforma în pulbere vechea iubire. Mă simt atât de în siguranţă cu tine. De apărată. Dacă n-ai fi fost tu, aş fi murit de frică.

O spunea de parcă aştepta vreun răspuns - nu aştept nici unul, dragostea mea, oftă în gând.

Erikki o auzi oftând şi se-ntrebă ce-nsemna asta, simţindu-i căldura lângă trupul lui, urând furia care îl stăpânea. Era oare din pricină că îi părea rău că-i zâmbise fostului iubit aşa cum o făcuse? Sau e furioasă pe mine, poate că mi-a ghicit gelozia!? Sau e-ntristată că mi-am uitat jurământul sau mă urăşte pentru că-l urăsc pe acel bărbat? Jur că am să-l rup de ea...

Azadeh visa. Ah, Johnny Ochi-Frumoşi, ce extaz am trăit în braţele tale, chiar şi prima dată când se spune că doare, dar nu a fost aşa! Doar o arsură care a devenit un şuvoi care mi-a luat şi mi-a dat viaţă, din nou, mai bună ca înainte, o, cu mult mai bună decât înainte. Şi-apoi Erikki.

Era mult mai cald acum, sub plapumă. Mâna ei se întinse către coapsele lui. Îl simţi tresărind uşor şi-şi ascunse zâmbetul, sigură că îl pătrunsese căldura ei. Era atât de uşor să-l încălzească şi mai mult... Dar neînţelept, foarte neînţelept! Pentru că atunci ştia că el ar fi luat-o doar cu Johnny în faţa ochilor, ar fi posedat-o ca să se răzbune pe Johnny şi nu ca s-o iubească, poate chiar gândindu-se că în adâncurile ei ea se simţea vinovată şi încerca să-şi şteargă vinovăţia. Oh, nu, dragostea mea! Nu sunt un copil prostuţ. Tu eşti cel vinovat, nu eu. Şi deşi ai fi mai tare decât de obicei şi mai dur, ceea ce de obicei mi-ar mări plăcerea, de data asta nu s-ar întâmpla aşa, pentru că, îţi place sau nu, m-aş opune chiar mai mult decât

tine, prea conştientă de cealaltă dragoste a mea. Aşa că, dragul meu, e de zece ori mai bine să aşteptăm până în zori. până atunci, dragul meu, dacă am noroc, ai să te convingi singur că greşeşti să-l urăşti şi să fii gelos şi-ai să fii din nou Erikki al meu. Iar dacă nu, atunci am să încep din nou. Sunt zece mii de feluri de a vindeca bărbatul meu.
- Te iubesc, Erikki! spuse şi sărută pânza care-i acoperea pieptul.
Se-ntoarse cu spatele, sprijinindu-şi spatele de el, şi se cufundă în somn, zâmbind.

CAPITOLUL 35

La Baza Aeriană Kowiss; ora 8,11 dimineaţa. Freddy Ayre izbi cu pumnul în masă:
- Nu, pentru Dumnezeu! Ai auzit ordinele lui McIver: dacă Starke nu se întoarce pînâ-n zori, toate zborurile sunt anulate. E trecut de opt şi Starke nu s-a întors, aşa că toate...
- Ai să te supui ordinelor mele strigă la el Esvandiary, managerul IranOiL glasul lui stârnind ecouri în cuprinsul bazei. Ţi-am ordonat să livrezi un nou rezervor de noroi şi ţevi pentru contractul Guerney la sonda...
- Nimic nu zboară până când nu se întoarce căpitanul Starke! se răsti Ayre.
Se aflau pe câmpul de zbor, lângă cele trei '212 pe care Esvandiary le pregătise pentru operaţiile din ziua aceea. Cei trei piloţi echipaţi şi gata din zori, restul personalului străin urmărindu-i cu diferite grade de nervozitate sau mânie. În jurul lor se afla încărcătura unui camion de membri ai Gărzilor Verzi şi militari, ostili, de la baza aeriană, care abia sosiseră cu Esvandiary. Patru dintre oamenii lui Zataki stăteau pe vine lângă elicoptere, dar nici unul dintre ei nu mişcase de când izbucnise cearta, deşi toţi îi priveau atent.
- Toate zborurile sunt anulate! repetă Ayre. Furios, Esvandiary strigă în farsi:
- Străinii ăştia refuză să se supună ordinelor legitime ale lui IranOill

Un murmur de furie trecu printre sprijinitorii săi, armele se îndreptară către piloţi şi el împunse cu degetul către Ayre:
- Au nevoie de-un exemplu!

Fără nici un fel de avertisment, mâini brutale îl înşfăcară pe Ayre şi bătaia începu. Unul dintre piloţi, Sandor Petrofi, ţâşni înainte şi interveni, dar fu îmbrâncit, alunecă şi fu aruncat înapoi către ceilalţi, cu şuturi, rămânând neajutorat sub ameninţarea armelor.
- Opriţi-vă! strigă Tăticu Kelly , căpitanul cel înalt, cu fata ca de cretă. Lăsati-l în pace! O să zburăm.
-Bun.

Esvandiary le spuse oamenilor să înceteze. Îl traseră pe Ayre în picioare.
- Daţi drumul la toate misiunile! Imediat!

Când aparatele fură în aer, dădu drumul piloţilor, avertizându-i grosolan:
- N-o să mai fie nici un fel de răscoală împotriva Statului Islamic. Pe Allah! Toate ordinele de la IranOil vor fi duse la îndeplinire imediat!

Foarte mulţumit că înăbuşise răscoala, aşa cum îi promisese comandantului bazei, intră cu paşi mari în biroul principal, străbătu coridorul până în biroul lui Starke, pe care îl ocupase forţat, şi se aşeză la fereastră, supraveghindu-şi domeniul.

Văzu două elicoptere depărtându-se şi cel de-al treilea planând la şase metri deasupra rezervorului de noroi, aflat la o sută de metri mai departe, aşteptând echipa de la sol să agate cârligul de marele inel de oţel, sudat la capătul cablurilor metalice care formau legătura.

În faţa biroului, Ayre, înconjurat de ceilalţi străini, era doftoricit de doctorul Nutt.

Ticălos împuţit! îmi face prea multe necazuri, se gândi Esvandiary şi aruncă o privire scurtă la ceas, admirându-l. Era un Rollex de aur pe care-l cumpărase pe piaţa neagră în acea dimineaţă, aşa cum merita statutul său îmbunătăţit, cu banii primiţi peşcheş de la un bazaari care dorea ca fiul său să facă parte din IranOil.
- Aveţi nevoie de ceva, Excelenţă? întrebă onctuos Pavoud, din uşă. Pot să adaug felicitările mele felului în care îi stăpâniţi pe

străini? De ani de zile aveau nevoie de o bătaie bună, care să-i pună la locurile lor. Cât de-nţelept aţi fost!
- Da. De-acum înainte, lucrurile aici or să meargă ca unse. În clipa în care apare o problemă, oricine e responsabil va fi pedepsit ca exemplu. Slavului Allah că fiul ăla de căţea, Zataki, pleacă cu derbedeii lui la Abadan peste o oră.
- Acesta este unul dintre zborurile care or să plece la vreme, Excelenţă!

Amândoi bărbaţii râseră.
- Da. Adu-mi nişte ceai, Pavoud.

Esvandiary neglija deliberat politeţea obişnuită şi băgă de seamă că umilinţa omului se adânci. Privi din nou pe fereastră. Doctorul Nutt cosea rana de deasupra ochiului lui Ayre.

Mi-a făcut plăcere să văd cum îl băteau pe Freddy, se gândi. Da, da, mi-a făcut.

În vântul rece, doctorul Nutt îl înfăşurase pe Ayre cu o pufoaică.
- Ar fi bine să vii până la infirmerie, flăcăule.
- E-n regulă, zise Ayre, simţind dureri în tot corpul. Nu cred... nu cred că s-a zdrobit ceva.
- Ticăloşii, spuse cineva. Freddy, ar fi bine să ne gândim cum dracu ieşim de-aici. Eu o să fiu în primul avion. N-am de gând să mai risc.

Priviră cu toţii în sus când motoarele elicopterului ce plana deasupra rezervorului de noroi. Îşi accentuară ritmul. Ridicarea unei astfel de încărcături grele era o operaţiune delicată, în special pe un asemenea vânt, dar nu era o problemă pentru un profesionist ca Sandor. Cârligul nimeri din prima încercare şi, în clipa în care echipa de la sol rămase cu mâinile libere, el mări puterea, motoarele gemură pe un ton mai înalt, preluând greutatea, apoi elicopterul şi încărcătura se ridicară la cer. Santinela de pe scaunul de lângă Sandor flutură din mână înfierbântat, ca şi celălalt din cabină.
- Merge bine, căpitane! Fără grijă! auzi Sandor în căşti vocea lui Wazari, aflat în turn, şi măsură distanţa, câştigînd înălţime, coordonându-şi perfect mâinile şi picioarele, nevăzând altceva decât figura lui Esvandiary la fereastra biroului, încă înnebunit de bătaia sălbatică pe care o primise Ayre, de prea mulţi oameni înarmaţi, la ordinul unui laş. Il adusese înapoi în timp, la alte

bătăi pe care fusese forţat să le privească, pe vremea când era copil, la Budapesta, în timpul revoluţiei ungare.
- E okay, HFD, dar prea aproape, îl avertiză vocea lui Wazari. Eşti cam aproape, ia-o spre sud.
Sandor mări turaţia, mişcându-se către turnul care se ridica deasupra clădirilor biroului.
- Încărcătura stă bine? întrebă. Se simte ciudat!
- Pare-n regulă, nu-ţi face griji... dar ia-o spre sud când te ridici. Totul e cinci cu cinci... Ia-o spre sud, mă auzi?
- Eşti sigur? Pentru Dumnezeu, parcă alunecă cu toate...
Indicatorul atinse marcajul de treizeci de metri. Chipul lui Sandor se înăspri şi mâna împinse manşa brusc spre dreapta, aplicându-i în acelaşi timp aparatului o rotaţie bruscă în acelaşi sens. Elicopterul se legănă ameţitor, paznicul de pe scaunul de lângă el fu dezechilibrat, izbindu-se de uşă, apoi îl înşfacă pe Sandor, încercând să se echilibreze, şi izbi comenzile. Din nou Sandor corectă prea mult, înjurând paznicul, ca şi cum omul împietrit de groază ar fi fost o adevărată pacoste. Pentru moment se părea că balansul puternic avea să doboare elicopterul din zbor, apoi Sandor împinse santinela înspăimântată într-o parte.
- Mayday! încărcătura scapă! strigă, fâcându-se că nu-l aude pe Wazari, cu ochii concentraţi dedesubt, uitând de orice altceva în afară de nevoia de răzbunare, încărcătura alunecă!
Trase de maneta de eliberare a încărcăturii, cârligul se deschise, rezervorul de oţel plonja din cer direct pe birouri. O tonă şi jumătate de oţel trecu prin acoperiş, pulverizând rafturi şi pereţi şi sticlă şi metal şi mese, zdrobind întregul colţ, şi rămase nemişcat, sprijinindu-se în rămăşiţele unui perete interior.
O tăcere îngrozită cuprinse întreaga tabără vreme de câteva clipe, apoi urletul motoarelor umplu cerul când, eliberat brusc de greutate, elicopterul ţâşni în sus, abrupt, scăpat de sub control.
Reflexele lui Sandor se luptară cu comenzile, dar mintea lui era nepăsătoare dacă avea să le stăpânească sau nu, dac-avea să aterizeze sau nu, ştiind doar că se răzbunase pe o brută. Lângă el, paznicul vomita şi căştile erau pline cu " Iisuse Christoase, Iisuse Christoase" venind din turn.

- Christoase! Fereşte! strigă cineva când elicopterul se răsuci, năpustindu-se spre ei.

O rupseră la fugă, împrăştiindu-se în toate direcţiile, dar reflexele lui Sandor opriră motoarele şi reuşi o imposibilă aterizare forţată. Patinele tăiară zăpada de deasupra ierbii de la marginea peluzei, nu se agăţară şi elicopterul alunecă înainte, ca să se oprească apoi, neatins, patruzeci de metri mai departe.

Ayre ajunse primul la cabină. Deschise uşă cu o smucitură. Sandor era alb ca hârtia şi privea prostit drept înainte.

- Încărcătura a alunecat... spuse răguşit.

- Da, fu tot ce putu spune Ayre, ştiind că-i o minciună.

Ceilalţi ajunseră la ei şi-l ajutară pe Sandor, ale cărui mâini şi picioare tremurau moale, nestăpânite, să coboare din cabină. În spatele lui, lângă clădire, Ayre văzu Gărzile Verzi holbându-se la dezastru, apoi Pavoud şi celălalt funcţionar ieşind cu paşi mici pe uşa din faţă, în stare de şoc, privind colţul unde stătuse până atunci Esvandiary şi care acum era un morman de resturi.

Doctorul Nutt îşi făcu loc cu coatele prin mulţime, grăbindu-se către ruine, în timp ce Wazari cobora pe scara de incendiu din turn, care era răsucit primejdios, atârnînd înclinat pe jumătate deasupra clădirii.

- Christoase, îşi zise Ayre, Wazari trebuie c-a văzut totul!

Îngenunche lângă prietenul lui.

- E-n regulă, Sandy?

- Nu, spuse Sandor tremurând. Cred c-am înnebunit. Nu m-am putut opri.

Wazari îşi croi drum printre oameni către cabină.

Încă cuprins de panică la vederea rezervorului, năpustindu-se către el, ştiind că pilotul îi neglijase deliberat instrucţiunile.

- Eşti nebun, fir-ai al dracului! explodă, acoperind zgomotul motoarelor ce se opreau.

Ayre îşi ieşi din fire.

- La dracu, încărcătura a alunecat! I-am văzut cu toţii, ca şi tine!

- Sigur că da, ce dracu, am văzut şi eu la fel de bine ca şi tine!

Ochii lui Wazari jucau nebuneşte încolo şi-ncoace, căutând Gărzile Verzi, dar nici unul nu era în apropiere, apoi îl zări pe Zataki apropiindu-se dinspre unul dintre bungalowuri. Spaima lui crescu. Era încă învineţit rău de la bătaia pe care i-o dăduse Zataki, avea nasul zdrobit şi gura încă plină de durere, acolo

unde îi fuseseră smulşi trei dinţi. Şi ştia că avea să recunoască orice ca să ocolească o altă bătaie. Îngenunche lângă Sandor, trăgându-l pe Ayre cu el.
- Ascultă, şopti disperat. Juri pe Allah c-ai să mă ajuţi? Promiţi! Da?
- Am spus c-am să fac tot ce pot!
Furios, Ayre-şi smulse braţul, aplecarea provocându-i dureri foarte mari. Se îndreptă de spate şi se trezi privindu-l pe Zataki în faţă. Gestul neaşteptat îl înfiora. Şi ochii. Toată lumea se trăsese înapoi.
- Pilotule! Ai făcut asta ca să-l ucizi pe Esvandiary, nu-i aşa?
Sandor îl privi lung din zăpadă.
- Încărcătura a alunecat, colonele!
Zataki îşi mută privirea spre Ayre, care-şi aminti ce-i spusese doctorul Nutt despre acest om, simţindu-şi propriul cap şi măruntaiele crăpând de durere, durere în tot corpul.
- Operaţiunea e dificilă. Vântul e de vină. Încărcătura a alunecat. A fost voia lui Allah, Excelenţă!
Wazari se dăduse înapoi un pas când Zataki se-ntoarse către el.
- E-adevărat, Excelenţă, spuse imediat. Sus, vântul bate în rafale.
Ţipă când pumnul lui Zataki îl lovi în stomac şi se ghemui de durere, apoi Zataki îl înşfacă şi-l izbi de elicopter.
- Acum, spune-mi adevărul, scârbă!
- E adevărul, scânci Wazari, abia în stare să vorbească din pricina greţii. E adevărul, a fost Insha Allah.
Văzu pumnul lui Zataki pregătindu-se din nou şi ţipă într-un amestec bâlbâit de farsi şi engleză:
- Dacă mă loveşti, am să spun orice vrei, orice, nu pot să mai îndur altă bătaie şi jur orice vrei, orice! Dar încărcătura a alunecat, pe Allah, încărcătura a alunecat!
Zataki îl privi lung.
- Allah o să te-aşeze în cazanele clocotite pentru restul veşniciei dacă ai jurat mincinos în urnele lui! Juri c-a fost numai voia lui Allah? Că încărcătura a alunecat? Juri că a fost voia lui Allah?
- Da, da, jur!
Wazari tremura neajutorat în încleştarea lui. Încercă să-şi păstreze privirile nevinovate, ştiind că singura lui şansă de supravieţuire ţinea de Ayre, dacă se dovedea preţios pentru el.

- Jur pe Allah şi pe Profet c-a fost un accident. A fost... a fost voia lui Allah! Lnsha Allah.
- Voia lui Allah, încuviinţă Zataki şi-i dădu drumul. Wazari alunecă în zăpadă, vomând. Toţi ceilalţi începură să-i mulţumească lui Dumnezeu sau Joss sau Cerului sau karmei că, pentru moment, criza trecuse. Zataki împunse cu degetul către ruine.
- Scoateţi de-acolo ce-a mai rămas din Esvandiary.
- Da, da, imediat, spuse Ayre.
- Dacă nu se-ntoarce căpitanul, o să mă duci dumneata pe mine şi pe oamenii mei la Bandar-e Delam!

Zataki se depărta. Gărzile Verzi plecară cu el.
- Christoase! murmură cineva.

Toţi erau aproape bolnavi de uşurare. Îi ajutară pe Sandor şi pe Wazari să se ridice în picioare.
- E-n regulă, sergent? întrebă Ayre.
- Nu, la dracu', nu!

Wazari scuipă iarăşi. când observă că Gărzile Verzi se depărtaseră cu Zataki, faţa lui se strâmbă de ură.
- Ticălosul! Sper să-l ia dracu!

Ayre îl trase pe Wazari deoparte şi-şi coborî vocea.
- N-am să uit c-am spus c-am să-ncerc să te-ajut! Zataki pleacă. O să fie-n regulă. N-am să uit!
- Nici eu, spuse slab Sandor. Mulţumesc, sergent!
- Îmi datoraţi afurisitele voastre de vieţi! spuse tânărul şi scuipă din nou, simţindu-şi genunchii moi şi pieptul arzând. Ai fi putut să mă omori şi pe mine cu împuţitul ăla de rezervor!
- Iartă-mă!

Sandor întinse mâna. Wazari o privi, apoi îl privi în ochi.
- Am să-ţi strâng mâna când o să scap teafăr din ţara asta împuţită.

Plecă şchiopătând.
- Freddy!

Doctorul Nutt îi făcea semne de lângă dărâmături, unde, cu câţiva mecanici, ridica panouri şi resturi. Gărzile Verzi stăteau înjur, privind.
- Dă-ne o mână de ajutor aici, vrei?

Toţi se duseră să ajute, nici unul dintre ei nedorind să fie primul care să-l vadă pe Esvandiary. Îl găsiră prăbuşit într-o

nişă, sub unul dintre colţurile rezervorului. Doctorul Nutt se strecură lângă el, examinându-l cu multă greutate.
-Trăieşte! strigă şi stomacul lui Sandor se revărsă.

Săriră cu toţii să ajute la îndepărtarea ultimelor aşchii de panouri şi resturi din biroul lui Starke şi-l traseră uşurel afară.
- Cred că e teafăr, spuse doctorul răguşit. Duceţi-l la infirmerie. Are un cucui urât în cap, dar membrele par întregi şi nimic nu-i zdrobit. Aduceţi careva o targa!

Oamenii se grăbiră să-i dea ascultare, simţind de parcă un văl negru ar fi fost tras de deasupra lor, toţi urându-l pe Barosanu, dar toţi sperând să fie teafăr.

Nebăgat în seamă, Sandor se strecură în spatele clădirii, atât de uşurat că-i venea să plângă şi vomă îndelung. Când se-ntoarse, numai Ayre şi Nutt aşteptau.
- Sandy, ar fi bine să vii şi tu! Lasă-mă să-ţi dau ceva uşor, spuse Nut. Acum avem un afurisit de salon cu răniţi! Cu asta ne-am ales!
- Eşti sigur că Barosanii e teafăr?
- Foarte sigur!

Ochii doctorului erau apoşi, albastru palid şi uşor injectaţi.
- Ce s-a întâmplat? Ce n-a mers cum trebuie, Sandy? întrebă în şoaptă.
- Nu ştiu, Doc! Tot ce-am vrut a fost să scap de ticălosul ăla şi, la vremea aia, să-i trântesc în cap rezervorul părea cea mai bună cale de-a o face.
- Ştii că asta ar fi însemnat crimă? Stingherit, Ayre spuse:
- Doctore , nu crezi c-ar fi mai bine s-o lăsăm aşa?
- Nu, nu, nu cred! Vocea lui Nutt se aspri.
- Sandy, ştii că asta ar fi fost o încercare deliberată de a ucide?
- Da.

Sandor îl privi în ochi fără să clipească.
- Da, înţeleg asta şi-mi pare rău.
- Îţi pare rău că nu e mort?
- Jur pe Dumnezeu, doctore! Mulţumesc Domnului că e-n viaţă. Încă mai cred că s-a înrăit şi-a devenit o bestie şi tot ce urăsc mai mult şi nu pot să-l iert, pentru... pentru că a ordonat să-l bată pe Freddy, dar asta nu-i o scuză pentru ce-am făcut. Am făcut o nebunie şi nu poate fi iertată şi mulţumesc într-adevăr lui Dumnezeu că trăieşte!

- Sandy, îi spuse Nutt cu vocea şi mai coborâtă, ar fi bine să nu pilotezi o zi sau două. Ai fost împins dincolo de margini. N-ai de ce să te-ngrijorezi, flăcăule, câtă vreme înţelegi asta. Dar ia-o uşurel o zi sau două. Ai s-o cam tragi la noapte, dar nu-ţi face griji! Şi tu, Freddy.

Sigur că toate astea rămân între noi trei şi încărcătura a alunecat. Am văzut-o cu ochii mei.

Îndepărtă firele de păr aruncate de vînt în joacă peste chelie.

- Viaţa-i ciudată, foarte ciudată! Dar să rămână între noi trei. Dumnezeu a fost cu noi astăzi, Sandy, dacă există aşa ceva.

Se îndepărtă, semănând mai mult ca niciodată cu un vechi sac de cartofi. Ayre îl privi un timp.

- Doctorul are dreptate, ştii, am fost al dracului de norocoşi! atât de-aproape de un dezastru. atât...

Se auzi un strigăt şi ridicară privirile. Unul dintre piloţii de lângă poarta principală strigă din nou şi arătă cu degetul. Inimile tresăriră. Starke se apropia pe drum, venind dinspre oraş. Era singur. Cât puteau vedea, părea neatins şi păşea mândru. Făcură semne înfierbântaţi şi el le răspunse. Cuvântul se răspândi în tabără ca fulgerul. Ayre pornise deja în fugă în întâmpinarea lui, uitând de durere.

Poate că-n definitiv e un Dumnezeu în ceruri, se gândea vesel.

CAPITOLUL 36

La Lengeh; ora 2,15 după-amiază. Scragger făcea plajă pe o plută mare, ancorată la o sută de metri depărtare de ţărm, de care era legată o mică barcă de cauciuc. Pluta era făcută din scânduri groase, legate împreună pe butoaie goale de petrol. În bărcuţă se aflau unelte de pescuit şi un radiotelefon, iar sub ea atârna un minciog solid ce adăpostea o duzină de peşti pe care el şi Willy Neurchtreiter - alt pilot - îi prinseseră până atunci pentru cină, Golful abundând în creveţi, macrouri spaniole, ton, cod şi duzini de alte specii.

Willy înota leneş în apele calde şi puţin adânci din apropiere. Baza lor se afla pe ţărm - o jumătate de duzină de

rulote, o bucătărie, dormitoare pentru personalul iranian, o rulotă pentru birouri de care era ancorat turnul antenei de radio, hangare cu spaţiu pentru o duzină de '212 şi 206. Personalul din momentul acela consta din cinci piloţi - inclusiv el - şapte mecanici, cincisprezece funcţionari iranieni, lucrători cu ziua, bucătari şi servitori şi managerul IranOil, Kormani, acum bolnav. Din ceilalţi piloţi, doi erau englezi şi ultimul, Ed Vossi, american.

La bază se aflau acum trei '212 - dar pentru moment nu era de lucru decât pentru unul singur - şi două Jet Ranger 206 care nu prea aveau nici ele ce face. În afară de consorţiul francez, cu contractele de la Siri ale lui George de Plessey, toate celelalte contracte fuseseră anulate sau temporar suspendate, până la sfârşitul tulburărilor. Circulau încă zvonuri de tulburări serioase la marea bază navală de la Bandar-e Abbas, către est, şi de lupte desfăşurate de-a lungul întregii coaste.

Cu două zile în urmă, necazurile atinseseră pentru prima dată şi baza lor. Acum aveau un komiteh permanent de Gărzi Verzi, poliţie şi-un mullah.

- Ca să vă apărăm baza împotriva celor de stânga, Excelenţă căpitan.

- Dar, Excelenţă mullah, prietene, n-avem nevoie de protecţie!

- Voia lui Allah! Dar instalaţiile noastre de pe insula Siri sunt vitale şi-au fost atacate şi afectate de aceşti fii de căţea. Elicopterele noastre sunt vitale pentru noi şi n-o să îngăduim să fie atinse. Nu vă faceţi însă griji, nimic nu se schimbă între noi. Înţelegem nervozitatea voastră în privinţa zborului cu arme la bord, deci nici unul dintre noi n-o să fie înarmat - deşi unul dintre noi o să zboare mereu alături de voi, pentru protecţia voastră!

Scragger şi ceilalţi fuseseră liniştiţi de prezenţa în komiteh a sergentului de poliţie din localitate, Qeshemi, cu care fuseseră întotdeauna în relaţii bune. Necazurile de la Teheran, Qom şi Abadan abia-i atinseseră aici, în strâmtoarea Hormuz. Grevele fuseseră reduse la minimum şi totul se desfăşurase în ordine. De Plessey plătea toate cheltuielile, aşa că tote erau în regulă, dacă nu punem la socoteală lipsa ue activitate.

Leneş, Scragger privi către ţărm. Baza era îngrijită şi se puteau vedea oameni desfăşurându-şi activităţile zilnice - curăţând, reparând, câţiva dintre cei din komiteh tândălind prin preajmă, la umbră.

Ed Vossi se afla lângă un 206 de serviciu, verificându-l.
- Atât că nu prea-i de lucru, murmură Scragger.

De luni de zile era aşa şi ştia prea bine cât de costisitor şi dezastruos putea să fie asta. Le lipseau zborurile regulate şi aveau nevoie de echipamente mai moderne, nevoie care-l convinsese pe el să-şi vândă Sheik Aviation lui Andrew Gavallan cu atât de mulţi ani în urmă. Dar nu regret, se gândi, Andy e un băiat de zahăr. A fost corect cu mine, am o bucăţică din companie şi pot să zbor câtă vreme sunt în stare. Dar Iranul e cumplit pentru Andy, acum. Nici măcar nu primeşte banii pentru munca făcută sau pentru lucrările care se desfăşoară, exceptând locul ăsta şi asta-i o nimica toată. Trebuie că sunt patru sau cinci luni de când sunt închise băncile şi deci duce operaţiunile din Iran pe punga lui. Trebuie să se întâmple ceva. Dacă lucrează numai Siri, asta nu-i ajunge nici măcar să acopere jumătate din cheltuieli.

Cu trei zile în urmă, când îl adusese înapoi pe Kasigi de la instalaţiile Iran-Toda de lângă Bandar-e Delam, acesta îl întrebase pe de Plessey dacă ar fi putut închiria un 206 ca să meargă la Arshahaz sau Dubai.
- Trebuie să iau imediat legătura, prin telex sau telefon, cu sediul nostru central din Japonia, ca să-mi confirme aranjamentele pe care le-am făcut cu tine pentru plata pe loc şi pentru ridicarea viitoarelor transporturi.

De Plessey încuviinţase imediat. Scragger hotărâse să piloteze el însuşi şi era bucuros c-o făcuse. Cât stătuse la Al Shargaz, se întâlnise cu Johnny Hogg şi Manuela şi Genny. Între patru ochi, Genny îl pusese la curent cu toate, în special cu cele întâmplate lui Lochart.
- Dumnezeule mare! spusese, uluit de cât de iute se risipea munca lor şi îi înghiţea şi pe ei revoluţia. Săracu' Tom!
- Tom trebuia să plece la Bandar-e Delam în ziua în care am plecat eu, dar n-a ajuns, aşa că încă nu ştim ce s-a-ntâmplat cu adevărat. Cel puţin eu nu ştiu. Scrag, Dumnezeu știe când o să putem vorbi din nou în linişte, însă mai e ceva, dar numai între noi.
- Să-mi sară ochii sau mi-i scot singur!
- Nu cred că guvernul va reveni vreodată la normal. Vroiam să te-ntreb, dacă se-ntâmplă, ar putea partenerii, cu sau fără

sprijin oficial, sau IranOil, să ne dea afară forţat şi să păstreze aparatele şi echipamentul nostru?
- De ce-ar face-o? Trebuie să aibă elicoptere... dar dac-ar vrea, sigur, ar putea, ba chiar prea uşor! spusese şi fluierase, pentru că posibilitatea asta nu-i trecuse prin minte până atunci. Drăcia dracului!- Dacă hotărăsc că n-au nevoie de noi, Genny, şi-asta ar fi floare la ureche, floare la ureche... Ar putea să facă rost de alţi piloţi, iranieni sau mercenari. în definitiv, noi nu suntem aşa? Sigur că pot să ne dea afară şi să ne păstreze echipamentul. Şi dac-am pierdut tot aicea, s-a terminat cu S-G.
- Aşa gândeşte şi Duncan. Am putea pleca cu aparatele şi piesele dacă ar încerca s-o facă?

El râsese.
- Ar fi un fel de mană cerească, zău aşa! Dar nu se poate face, Genny. Dacă încercăm şi ne prind, ne dau cu legea-n cap. N-avem cum s-o facem. Nu fără aprobarea Controlului de Trafic Aerian iranian.
- Să zicem că ar fi vorba de Sheik Aviation...
- N-ar fi nici o diferenţă, Genny.
- ...I-ai lăsa pur şi simplu să-ţi fure munca de-o viaţă, Scrag? Scrag Scragger, erou decorat de două ori, nu-mi vine să cred!
- Nici eu, spusese el imediat, deşi ce-aş face eu în cazul ăsta numai Dumnezeu ştie.

Văzuse faţa drăguţă ridicată spre el, cu ochelarii negri ridicaţi sus, deasupra frunţii, şi neliniştea din ochi, ştiind că îngrijorarea ei nu era numai pentru McIver şi pentru tot ceea ce ridicase el, nu numai pentru acţiunile şi pensia lor, care, ca şi a lui, era legată de existenţa S-G, dar, de asemenea, şi pentru Andrew Gavallan şi toţi ceilalţi.
- Ce-aş face? spusese el încetişor. Ei bine, avem aproape tot atât de mult băgat în Iran în piese de schimb ca şi în aparate. Ar trebui să începem să le scoatem afară, deşi, cum am face-o fără să le trezim suspiciuni celor de-aici, nu ştiu. N-am putea să le scoatem pe toate, dar am putea să luăm o felie mare. După asta ar trebui să plecăm cu toţii in acelaşi timp. Toată lumea, toate elicopterele - de la Teheran, Kowiss, Zagros, Bandar-e Delam şi de-aici. Ar trebui... ar trebui să venim încoace la Al Shargaz. Da, Genny, avem cu toţii distanţe diferite de zbor şi unii vor trebui să realimenteze o dată, poate chiar de două ori, şi chiar dacă ajungem la Al Shargaz, tot ne lovim de lipsa autorizaţiilor legale.

O cercetase cu privirea. Andy crede că asta au de gând să facă partenerii?
- Nu, nu, nu încă! Şi nici Duncan nu e sigur, dar e o posibilitate şi Iranul e din ce în ce mai rău, pe zi ce trece. De-asta sunt aici. Ca să-l rog pe Andy. Nu poţi spune asta într-o scrisoare sau într-un telex.
- I-ai telefonat lui Andy?
- Da şi i-am spus cât de mult am îndrăznit. Duncan mi-a spus să am grijă şi Andy a zis că vor încerca să verifice la Londra şi când o să sosească, peste câteva zile, or să hotărască ce ar trebui să facem.
Îşi aşezase ochelarii la loc pe nas.
- Ar trebui să ne pregătim, nu-i aşa, Scrag?
- Mă miram de ce l-ai părăsit pe Duncan. El te-a trimis?
- Sigur. Andy o s-ajungă aici peste câteva zile.
Mintea lui Scragger zumzăia ca un viespar. Dacă le tragem clapa, cineva o s-o-ncaseze sigur. Ce-i de făcut cu Kish, Lavan şi radarul de la Lengeh, care ar putea să ridice la iuţeală douăzeci de avioane de vânătoare în câteva minute, să ne prindă înainte de-a ajunge pe cerul prietenilor, dacă decolăm fără aprobare?
- Duncan crede că ăştia ne coc ceva?
- Nu, spusese ea. El nu, dar eu cred.
- În cazul ăsta, Genny, doar între noi doi, ar fi bine să punem la cale ceva.
Îşi aminti cum i se luminase faţa şi se gândi din nou ce bărbat norocos era Duncan McIver, deşi era fudul şi încăpăţânat ca toţi bărbaţii. Privea marea când auzi motorul unui 206 şi îl văzu ridicându-se frumos în aer. Eddie e un pilot pe cinste, îşi zise.
- Hei, Scrag!
- Da, Willy!
- Tu înoţi şi eu păzesc! Willy se urcă pe plută.
- Bine, colega.
Pe lângă abundenţa de peşte comestibil erau şi răpitori - rechini şi, din când în când, meduze otrăvitoare - dar destul de rar în aceste ape puţin adânci şi, dacă ţineai ochii larg deschişi, le vedeai umbra cu suficient de mult timp înainte ca să poţi ajunge la plută. Scrager bătu în lemn, ca de obicei, înainte de a sări în apa călduţă, adâncă de mai puţin de doi metri.

Willy Nerchtreiter era şi el gol puşcă. Un bărbat de patruzeci şi opt de ani, şaten, scund, îndesat şi butucănos, avea peste cinci mii de ore de zbor pe elicoptere, zece ani în armata germană şi opt în S-G. Lucrase în Nigeria, Marea Nordului, Uganda şi aici. Şapca lui cu cozoroc se afla pe barcă şi şi-o puse pe cap odată cu ochelarii, privind printre pleoape elicopterul care se îndrepta spre Golf, apoi îşi întoarse ochii către Scragger.

Soarele îl uscă în câteva clipe. Îi plăcea soarele şi înotul şi faptul că se afla la Lengeh. E atât de diferit de casă, se gândea. Casa lui se afla în Kiel, în Germania de Vest, pe ţărmul Mării Baltice, unde clima era aspră şi în general rece. Soţia lui şi cei trei copii plecaseră acasă anul trecut, din pricină că, fireşte, copiii aveau nevoie de şcoală şi el alesese să facă două luni acolo şi una în Kiel şi obţinuse un transfer înapoi în Marea Nordului, ca să fie mai aproape. Luna următoare, după concediu, nu avea să se mai întoarcă la Lengeh.

S-o ia dracu de Mare a Nordului, cu vremea ei urâtă şi primejdiile neîncetate, cu dormitoarele aglomerate şi strâmte şi uriaşa plictiseală a celor două săptămâni de serviciu pe o platformă de foraj aflată la sute de mile distanţă de ţărm, ca să-ţi câştigi dreptul la o săptămână de stat acasă la Kiel şi bani abia de ajuns ca să plăteşti ipoteca la casă şi taxele şcolare şi să trăieşti cât de cât, şi să economiseşti câte ceva pentru vacanţă. Dar ai să fii lângă copii şi Hilda, şi mama şi tata. Întotdeauna acasă e acasă. Da, este, şi cu ceva noroc, într-o zi, curând, toţi germanii vor putea să trăiască laolaltă, liberi. Mama o să-şi poată vizita familia în Schwerin oricând o să vrea, iar Schwerin şi toate celelalte Schwerinuri n-or să mai fie ocupate. Oh, Doamne, ajută-mă să trăiesc până atunci!

- Scrag, vine-o umbră!

Scragger o văzuse aproape în acelaşi timp şi înotă înapoi, urcându-se pe plută. Umbra se apropia iute. Era un rechin.

- Afurisitul! Uită-te ce mare e!

Rechinul încetini, apoi începu să-i înconjoare leneş, despicând cu uriaşa-i aripă dorsală suprafaţa calmă a mării. Cenuşiu închis, ucigător şi deloc grăbit. Amândoi bărbaţii îl priviră cu gurile căscate, apoi Scragger chicoti.

- Ce-i facem, Willy?

- Da, Sfinte Sisoe, nu e Fălci, da e cel mai mare pe care l-am văzut pân-acum, aşa că hai să punem mâna pe el, pentru Dumnezeu!

Vesel, apucă cârligul şi sfoara subţire şi tare de nylon din barca pneumatică.

- Ce facem cu momeala? Ce zici să punem ca momeală?
- Macroul ăla! Ăla mare!

Râzând, Willy se apleca, strecură mâna în minciog şi scoase afară peştele care se zvârcolea, înfigându-l în acul de oţel. Se umpluse de sânge pe mâini şi se spălă în apă privindu-şi prada. Apoi se ridică, verifică bucata scurtă de lanţ agăţat de cârlig, înnodând cu grijă de capătul lui coarda groasă de pescuit din nylon, care se afla pe mosorul undiţei.

- Gata, Scrag!
- Nu, amice, tu l-ai văzut primul.

Înfierbântat, Willy îşi şterse cu dosul mâinii sarea de pe frunte, îşi aşeză şapca şmechereşte şi privi rechinul care se rotea încă la douăzeci de metri distanţă. Aruncă cu mare grijă momeala, direct în drumul său, întinzând uşurel struna.

Rechinul trecu pe lângă momeală şi continuă să se rotească. Amândoi bărbaţii înjurară. Willy aduse momeala înapoi. Macroul dansa şi izbea spasmodic, pe moarte. În urma lui râmânea un firicel de sânge. Din nou Willy aruncă perfect, din nou nu se-ntîmplă nimic.

- Drace! spuse Willy.-

De data asta lăsă momeala unde era, privind-o cum coboară din ce în ce mai jos până când se aşeză pe fund, mulţumindu-se să ţină firul de nylon întins. Rechinul se-ntoarse, trecu pe deasupra ei aproape atingând-o cu pântecul şi continuă să se rotească.

- Poate că nu-i e foame!
- Puii ăştia de căţea sunt întotdeauna flămânzi.
- Poate că ştie că-l pândim, sau are de gând să ne tragă pe sfoară. Scrag, ia un peşte mai mic şi aruncă-l deasupra momelei când ajunge acolo.

Scragger alese un cod mic. Îl aruncă cu pricepere. Peştele căzu în apă la zece metri înaintea rechinului. Simţi primejdia şi ţâşni către fundul nisipos. Rechinul nu-i dădu nici o atenţie, nici lui şi nici macroului din apropiere, mulţumindu-se să fluture din coadă şi să se rotească.

- Lasă momeala unde e, spuse Scragger. Poate că nemernicul nu-i simte mirosul.

Puteau să-i zărească ochii galbeni şi cei trei mici peşti pilot plutind deasupra capului, linia subţire a gurii uriaşe sub nasul turtit, pielea netedă şi coada puternică. Alt cerc, mai aproape de data asta.

- Pariez că are cam doi metri, doi metri juma', mai aproape de doi juma', Willy!

- Împuţitul se uită la noi, Scrag, spuse Willy neliniştit. Entuziasmul îl părăsise, lăsând un gol în locul lui.

Scragger se încruntă; avea aceeaşi senzaţie. Îşi mută privirea de pe ochii aceia către bărcuţa pneumatică. Acolo nu avea nici un fel de armă care să însemne cât de cât ceva, doar un cuţitaş în teaca lui, un mic harpon de aluminiu cu trei vârfuri şi ramele. Totuşi, trase de saulă ca să aducă bărcuţa mai aproape, îngenunche şi se-ntinse după cuţit şi harpon.

- Ar fi bună o puşcă, zise.

Un strigăt neaşteptat al lui Willy îl făcu să sară în sus şi abia avu timp să vadă rechinul venind drept spre el cu toată viteza. Lovi marginea bărcii de cauciuc, scoţându-şi capul urât din apă, cu fălcile căscate spre el. Se izbi de butoaiele de petrol, făcând pupa bărcii să salte afară din apă, apoi dispăru, lăsându-i pe cei doi cu gurile căscate.

- Sfinte Sisoe, strigă Willy arătând cu degetul. Rechinul se repezise la momeală. Îl văzură înşfăcând-o şi îndepărtându-se cu cârligul în gură, în timp ce coarda cânta pe mosor. Willy îşi ţinu răsuflarea, întinse struna şi-apoi, cu amândouă mâinile pe minerul undiţei, trase brusc.

- L-am luat!

Trăgea din răsputeri, înfăşurând firul pe mosorul ce scârţâia. Cârligul se înfipsese adânc.

-Ticălosul ăsta era cât pe-aci să mă-nşface, spuse Scragger cu inima bătându-i nebuneşte, urmărind din priviri firul întins. Nu-l lăsa pe nemernic să te tragă-n piept!

Willy întinse şi mai tare coarda şi începu să se lupte cu peştele.

- Ai grijă, Willy, o să se-ntoarcă şi-o să vină-napoi repede.

Dar rechinul n-o făcu. Încetini doar avansul, trăgând de coardă şi de cârlig, frenetic, făcând apa din jurul lui să clocotească, ieşind pe jumătate din valuri, rostogolindu-se şi

smucind. Dar cârligul rezistă, iar firul era de-ajuns de tare şi Willy îi lăsa peştelui doar atâta spaţiu cât era nevoie, îngăduindu-i să înoate puţin, apoi trăgându-l din nou înapoi. Minutele treceau. Oboseala luptei cu un astfel de peşte, fără scaun sau centură de siguranţă, fără a se putea ajuta cu picioarele, era istovitoare, dar Willy rezista. Brusc, rechinul renunţă la luptă, începând din nou să facă, încet, cercuri.
- Bravo, Willy! L-ai prins, Willy!
- Scrag, dacă vine încoace repede, vezi dacă poţi să m-ajuţi să nu se-ncurce struna. Şi când îl aduc îndeajuns de aproape, trage-i una cu harponul.

Spatele şi mâinile îl dureau, dar era entuziasmat, aşteptând următoarea-mişcare - care veni la iuţeală. Rechinul se răsuci şi ţâşni către ei. Willy începu să înfăşoare frenetic mosorul ca să recupereze bucla de fir ce atârna, altfel rechinul s-ar fi putut întoarce din nou, rupând struna, dar acesta se mulţumi să intre glonţ direct sub plută. Ca prin minune, struna nu se încâlci şi când rechinul ieşi pe partea cealaltă ca să ţâşnească spre ape mai adânci, Willy îl lăsă să ducă coarda cu el şi prelua treptat tensiunea.

Încă o dată rechinul încercă să se scuture de cârlig într-un paroxism de furie, înspumând apa, şi încă o,dată Willy reuşi să-l ţină. Dar muşchii începeau să-l lase. Ştia că n-avea să mai fie în stare să-l ţină singur şi înjură încetişor.
- Dă-mi o mână de ajutor, Scrag!
- E-n regulă, colega.

Împreună, cei doi bărbaţi apucară undiţa, Willy înfăşurând mosorul, trăgând rechinul aproape, jucându-se cu el din ce în ce mai din scurt. Rechinul înota încet.
- Oboseşte, Willy.

Centimetru cu centimetru, îl aduceau mai aproape. Rechinul era acum la treizeci de metri de plută, mulţumindu-se pur şi simplu să înoate, marea sa coadă arcuită legănându-se încet într-o parte şi cealaltă, făcând valuri. Ca să respire, rechinul trebuie să înainteze. Dacă se opreşte, se sufocă. Se luptau răbdători cu el, greutatea şi forţa acelui trup istovindu-i. Puteau să-i vadă acum dimensiunile uriaşe, ochii galbeni, fălcile strânse, peştii pilot.

Douăzeci şi cinci de metri, douăzeci, optsprezece, şaptsprezece - şi-atunci se petrecu miracolul. Rechinul se trezi

la viaţă şi se depărta cu viteză incredibilă până la cincizeci de metri, desfăşurând coarda de pe mosor într-un acompaniament de şuierături, apoi se-ntoarse la nouăzeci de grade cu toată viteza şi se depărta, dar Willy reuşi să tensioneze din nou coarda, forţând peştele să se rotească, fără să-l mai poată aduce însă mai aproape, încă un cerc. Willy îşi folosea toată puterea, fără nici un succes. La următorul ocol câştigă puţin. Încă un centimetru, încă unul, apoi amândoi bărbaţii alunecară şi aproape căzură în apă când coarda rămase liberă.
- L-am pierdut, Sfinte Sisoe!
Amândoi gâfâiau, simţeau junghiuri în muşchi şi erau crunt dezamăgiţi. Nu se vedea urmă de rechin.
- Afurisitul de fir, spuse Willy, învârtind mosorul şi înjurând în două limbi.
Dar nu era firul. Era lanţul. Zalele de lângă cârlig erau zdrobite.
- Nemernicul 1-a ros cu dinţii, spuse Scragger uluit.
- S-a jucat cu noi, Scrag, spuse Willy dezgustat. Ar fi putut să-l rupă oricând voia. Şi-a bătut joc de noi.
Scrutară apele dimprejur, dar nu se vedea urmă de rechin.
- Ar putea să stea la fund, aşteptând,
- Mai degrabă e la două mile distanţă, furios ca un dingo turbat.
- Pariez că-i nebun, Scrag! Cârligul ăla nu-i face deloc bine. Cercetară amândoi marea. Nimic. Apoi băgară de seamă că bărcuţa de cauciuc era lăsată la pupă, pe jumătate cufundată în apă. Scragger se aplecă şi-o examina cu grijă, fără să scape din ochi largul mării şi spaţiul de sub plută.
-Vite.
Într-una dintre camerele de aer se vedea o spărtură mare.
- Nemernicul a făcut-o când ne-a atacat! Aerul scăpa repede.
- Nici o problemă! Putem să ajungem pân-la ţărm la vreme. Haide!
Willy se uită la plută, apoi la mare.
- Scrag, du-te tu! Eu aştept o barcă de lemn, cu cineva la pupă, înarmat cu o mitralieră.
- Nu-i nici o problemă, pentru Dumnezeu, haide!
- Scrag, spuse Willy dulce, te iubesc ca pe-un frate, da nu mă mişc. Puiul ăla de căţea a băgat spaima-n mine.
Se aşeză în centrul plutei şi-şi înconjură genunchii cu braţele.

- Ticălosul pândeşte pe undeva, pe la fund. Vrei să pleci, du-te, okay, dar eu, eu ştiu că regulamentul zice că atunci când ai dubii, aşază-te şi gândeşte. Cheamă cealaltă barcă cu emiţătorul.
- O s-o aduc eu.

Bărcuţa se îndoi când Scragger păşi grijuliu în ea, aproape răsturnându-se, şi el sări înjurând înapoi pe plută mai repede decât ar fi vrut.
- De ce dracu râzi?
- Ai ieşit de-acolo de parc ai fi avut o meduză pe buci! Willy încă râdea.
- Scrag, de ce nu-noţi până la ţărm?
- Pe mă-ta!

Scragger privi ţărmul cu inima bătându-i ca un ciocan. Astăzi părea mai departe, deşi-n celelalte zile părea atât de apropiat.
- Dacă înoţi, eşti nebun, spuse Willy, de data aceasta serios. N-o face!

Scragger nu-i dădu nici o atenţie.

Ştii ceva? se gândea. Eşti ud în chiloţi. Nemernicul era mic şi ai înfipt cârligul în el şi el a fugit şi e la mile distanţă în Golf. Da, dar unde?

Strecură un călcâi în apă. Ceva de dedesubt îi atrase privirile. Îngenunche la marginea plutei şi trase minciogul. Era gol. Tot fundul era smuls.
- Lua-l-ar dracu!
- Am să chem barca, spuse Willy, întinzându-se după emiţător. Cu o mitralieră.
- Nu-i nevoie de asta, Willy, se voinici Scragger. Hai, cine-ajunge primul la ţărm?!
- Nici mort! Scrag, pentru Dumnezeu, nu! Willy rămase cu gura căscată când Scragger se aruncă în apă. Îl văzu ieşind la suprafaţă cu bătăi puternice din braţe, apoi brusc se întoarse înapoi şi sări pe plută, pufnind şi înecându-se de râs.
-Te-am prostit, ă?! Ai dreptate, fiule, oricine ar înota acum până la ţărm, e nebun. Cheamă barca! Eu mai prind ceva pentru masă.

Când sosi barca, unul dintre mecanici era la cârmă, iar la prova stăteau două Gărzi Verzi înfierbântate. Alţii priveau de pe plajă. Se aflau la jumătatea drumului înapoi către ţărm când

rechinul apăru din senin şi începu să se rotească în jurul lor. Gărzile Verzi începură să tragă şi în înfierbântarea lor unul căzu peste bord. Scragger reuşi să pună mâna pe arma acestuia şi începu să tragă asupra rechinului care ţâşnise spre omul înţepenit de spaimă, rămas în picioare în apa puţin adâncă. Gloanţele trecură prin capul rechinului, prin ochi şi, deşi rechinul era mort, nu voia s-o creadă, continuând să se rostogolească şi să se zvârcolească clămpănind din fălci şi lovind din coadă, apoi se scufundă după pradă, dar, lipsit de miros şi vedere, greşi ţinta şi continuă să înoate de-a lungul fundului până când se puse singur pe plajă, zvârcolindu-se, pe jumătate ieşit afară din apă.
- Scrag! spuse Willy când putu să vorbească. Ai norocul dracului! Dac-ai fi înotat, te-ar fi prins! Ai norocu dracului!

CAPITOLUL 37

La Sonda Rosa, Zagros; ora 3,05 după-amiază. Tom Lochart ieşi din 206 ţeapăn şi îi strânse mâinile lui Mimo Sera, omul companiei, care-l întâmpină călduros.

Cu Lochart venise şi expertul de la SCHLUM-BERGER, Jesper Almqvist, un suedez înalt şi tânăr, încă netrecut de treizeci de ani. Adusese cu el valiza lui specială cu sculele trebuitoare, toate celelalte echipamente fiind deja acolo, la faţa locului.
- Buon giorno, Jesper! Mă bucur să te văd. Te-aşteaptă.
- E okay, domnule Sera. M-apuc de treabă.

Tânărul plecă spre sondă. El deschisese cele mai multe puţuri din câmpul acela petrolier.
- Hai înăuntru o clipă, Tom.

Sera îl conduse prin zăpadă către rulota birourilor, înăuntru era cald, iar pe burduhănosul godin de fontă, aflat lângă celălalt perete, se odihnea o oală cu cafea.
- Mulţumesc. Sunt turtit! Drumul de la Teheran a fost monoton.

Sera îi întinse o ceaşcă.
- Ce dracu se-ntâmplă?
- Mulţumesc. Nu prea ştiu bine. L-am lăsat pe Jean-Luc la bază. El a schimbat câteva cuvinte cu Scot, după care mi-a spus că-i mai bine să-l aduc pe Jesper imediat şi să vin şi eu. N-am vorbit

încă cu Nitchak Han. O s-o fac imediat ce mă-ntorc, dar Scot a fost destul de limpede. Nitchak Han i-a zis că komitehul ne-a dat patruzeci şi opt de ore ca să plecăm. McIver...

- Dar de ce? Mamma mia, dacă plecaţi, va trebui să închidem complet tot câmpul!

- Ştiu. Doamne, cafeaua-i bună! Nitchak Han a fost întotdeauna rezonabil pe vremuri. Ai auzit că komitehul ăsta 1-a împuşcat pe Nasiri şi-a dat foc la şcoală?

- Da; groaznic. Era un om grozav, deşi de partea Şahului.

- Aşa eram cu toţii, câtă vreme a fost Şahul la putere, spuse Lochart, gândindu-se la Şeherazada şi Jared Bakravan şi Emir Paknouri şi HBC, întotdeauna la HBC şi Şeherazada.

În zori o părăsise, detestând asta. Era încă adânc cufundată în somn. Se gândise s-o trezească, dar nu avea prea mare lucru să-i spună. Zagros era responsabilitatea sa şi ea părea atât de istovită, iar vânătăile de pe faţa ei atât de intense... îi lăsase un bileţel: "Mă întorc peste câteva zile. Dacă ai probleme, du-te la Mac sau Charlie. Toată dragostea mea," îşi întoarse privirile către Sera.

- McIver are o întâlnire în dimineaţa asta cu cineva de sus, din guvern, aşa că, cu ceva noroc, putem să le rezolvăm pe toate. A spus c-o să ne trimită un mesaj imediat ce se-ntoarce. Radioul tău merge?

Sera ridică din umeri.

- Ca de obicei: din când în când.

- Dac-aud ceva, îţi trimit vorbă - ori în noaptea asta, ori cu prima ocazie. Sper să fie totul o furtună într-un pahar cu apă. Dar dacă trebuie s-o ştergem, McIver mi-a spus c-o să ne aşezăm temporar în afara Kowissului. Nici dracu nu poate să vă ajute de-acolo! Ce crezi?

- Dacă vă forţează să plecaţi, va trebui să evacuăm. O să trebuiască să ne duci până la Shiraz. Sediul companiei noastre e acolo. Pot să ne ţină sau să ne trimită acasă până când o să ni se permită să ne întoarcem. Madonna, ar fi de închis unsprezece baze în schimburi duble.

-Am putea folosi amîndouă elicopterele mari. Nu-ţi face griji!

- Ba-mi fac griji cu duiumul, Tom! Sera arăta într-adevăr foarte îngrijorat.

- N-avem cum să-nchidem şi să scoatem oamenii de-aici în patruzeci şi opt de ore. Sub nici o formă!

- Poate că n-o să fie necesar. Să sperăm. Ha! Lochart se ridică.
- Dacă va trebui să evacuăm, cea mai mare parte a oamenilor or să sară în sus de bucurie. N-au fost schimbaţi de săptămâni şi toţi trebuiau să plece de mult.

Sera se ridică şi el şi privi pe fereastră. Se putea vedea soarele după-amiezei sclipind pe crestele de deasupra sondei Bellissima.

- Ai auzit ce treabă bună au făcut Scot cu Pietro?
- Da. Flăcăii-i spun Pietro Bombardierul acum. Îmi pare rău de Mărio Guineppa.
- Che sora sărai, Doctorii sunt toţi stronzo - trecuse printr-un control abia luna trecută. Era perfect. Stronzol

Italianul se uită la el cercetător.

- Ce se-ntâmplă, Tom?
- Nimic.
- Cum a fost la Teheran?
- Nu prea bine.
- Ţi-a zis Scot ceva ce eu nu ştiu?
- Dacă există vreun motiv pentru ordinul komitehului. Nu, nu mi-a zis. Poate pot scoate ceva de la Nitchak Han.

Lochart îi strânse mâna şi plecă. Odată ridicat în aer, se gândi la povestea pe care i-o spusese Scot lui Jean-Luc şi Jesper despre ce se-ntâmplase în sat după ce komitehul îl condamnase pe Nitchak Han la moarte.

- În momentul în care l-au scos pe Nitchak Han din clădirea şcolii şi-am rămas singur, m-am strecurat în pădure cât de tiptil am fost în stare. Câteva minute mai târziu am auzit o groază de focuri de arme şi-am şters-o înapoi la bază cât de repede am putut. Trebuie să recunosc că aproape mă scăpasem pe mine. Mi-a luat o bună bucată de vreme. Afurisita de zăpadă s-a aşternut în unele locuri în troiene de trei metri. Nu multă vreme după ce m-am întors, au venit bătrânul Nitchak Han, mullahul şi unul dintre săteni. Pentru Dumnezeu, eram atât de uşurat. Eram sigur că Nitchak Han şi mullahul fuseseră ucişi şi cred că şi ei erau la fel de uşuraţi, pentru că s-au holbat la mine să le iasă ochii din cap, crezându-mă şi pe mine mort.
- De ce? întrebase Tom.
- Nitchak Han spune că, chiar înainte ca komitehul să plece, dăduseră foc clădirii şcolii, crezându-mă pe mine încă înăuntru. Au spus că au poruncit ca toţi străinii să plece din Zagros. Toată

lumea, în special noi cu elicopterele noastre, până mâine noapte.

Lochart privea terenul de dedesubt. Nu era încă departe de bază, iar satul se afla în apropiere. Soarele după-amiezei aluneca în jos către orizont, strecurându-se în spatele munţilor. Era îndeajuns de multă lumină, dar lipsea căldura soarelui care să-i încălzească. Chiar înainte de a pleca cu Jesper la sonda Rosa, nefiind nimeni în preajmă, Scot îi spusese ce se-ntâmplase de fapt.

- Am văzut totul, Tom. N-am fugit când am spus c-am făcut-o. N-am îndrăznit să spun nimănui, dar am privit din şcoală pe fereastră. Mi-era frică de moarte, ca dracu şi-am văzut totul. S-a petrecut atât de repede. Doamne, s-o fi văzut pe nevasta bătrânului Nitchak Han cu carabina, şi dup-aia să-mi povesteşti despre tigroaice. Şi tare! A împuşcat unu din Gărzile Verzi în burtă, 1-a lăsat să ţipe ceva şi bang, 1-a terminat. Pun pariu că ea a fost cea care 1-a împuşcat pe primul ticălos, şeful, ori cine dracu o fi fost ăsta. N-am văzut în viaţa mea o asemenea femeie! N-am crezut vreodată c-ar exista aşa ceva.

-Şi Nasiri?

- Nasiri n-a avut nici o şansă. A fugit şi l-au împuşcat. Sunt sigur că l-au împuşcat, pentru că era martor şi nu din sat. Asta mi-a pus mintea şi picioarele la lucru şi m-am strecurat pe fereastră cum ţi-am spus şi când Nitchak Han a venit aici, m-am prefăcut a crede ce-a zis. Dar jur pe Dumnezeu, Tom, toţi ticăloşii ăia din komiteh erau morţi înainte de-a pleca din sat, deci Nitchak Han a dat ordin fie arsă şcoala.

- Nitchak Han n-ar face asta. Nu cu tine acolo, cineva trebuie că te-a văzut când ai ieşit de-acolo.

- Sper din toată inima că greşeşti, pentru că atunci sunt o ameninţare permanentă pentru sat: singurul martor!

Lochart ateriza şi porni pe jos către sat. Singur, itchak Han şi mullahul îl aşteptau la cafenea, aşa cum fusese aranjat. Şi mulţi săteni - nici o femeie.

Cafeneaua era locul de întâlnire al satului. O încăpere mică, făcută din buşteni şi chirpici, un acoperiş în pantă, un cămin primitiv, grinzile tavanului înegrite în decursul anilor de fumul focului de lemne. Pe jos erau aşternute covoare grosolane pentru a sta pe ele.

- Salaam, kalandar. Pacea fie cu tine, spuse Lochart, folosind titlul onorific care confirma că Nitchak Han era de-asemenea mai-marele bazei.
- Pacea fie cu tine, kalandar al oamenilor zburători! spuse bătrânul politicos.
Lochart simţi şfichiul din glasul în care nu mai era nici un pic din prietenia de pe vremuri.
- Te rog stai aici, după plac. Călătoria ta a fost folositoare?
- Cum o vrea Allah. Mi-a fost dor de casa mea de aici, din Zagros. Şi de prietenii din Zagros. Eşti binecuvântat de Allah, kalandar.
Lochart se aşeză pe covorul inconfortabil şi schimbă interminabilele politeţuri, aşteptând ca Nitchak Han să-i îngăduie să ajungă la subiect. Încăperea era înăbuşitor de mică şi mirosea sufocant a stătut, a trupuri nespălate, duhnind a capră şi a oaie. Ceilalţi bărbaţi priveau în tăcere.
- Ce-l aduce pe excelenţa ta în satul nostru? spuse Nitchak Han, şi prin audienţă trecu o undă de încordare.
- Am fost surprins şi tulburat când am auzit că străinii au venit în satul nostru şi-au avut impertinenţa să pună mâinile lor murdare pe domnia ta.
- Voia lui Allah!
Ochii lui Nitchak Han se îngustară uşor.
- Străinii au venit în satul nostru, dar au plecat lăsând satul nostru aşa cum a fost întotdeauna. Tabăra voastră, din nefericire, nu va mai fi la fel.
- Dar de ce, kalandar. Am fost buni cu satul şi am angajat mulţi dintre oamenii voştri.
- Eu nu trebuie să discut hotărârile guvernului nostru sau ale acestor komitehuri ale guvernului nostru sau ale conducătorului poporului nostru, Ayatolahul. Tânărul pilot a văzut şi-a auzit, deci nu mai e altceva de spus.
Lochart simţi capcana.
- Tânărul pilot a văzut şi-a auzit numai ce s-a-ntâmplat la şcoală, kalandar. Cer ca nouă, vechi, dar cunoscuţi oaspeţi, - îşi alese cuvintele cu grijă - să ni se îngăduie să aşteptăm o schimbare în hotârârile conducătorilor de-acum, care par să fie împotriva intereselor Zagrosului.
- Zagrosul se întinde pe mii de kilometri şi acoperă pământurile kashkai şi bakhtiari şi pământurile a o sută de alte triburi.

Yazdeh e Yazdel replică aspru Nitchak Han şi apoi cită din Rubbaiyat: "Încredinţează-ţi trupul soartei şi împacă-te cu durerea, căci ceea ce ţi-e scris, eu n-am să şterg".

- Adevărat! Dar n-a scris, de asemenea, Omar Khayyam şi: "Bunul şi răul sunt în inima omului. Bucuria şi durerea sunt norocul şi destinul; nu invoca Roata norocului, căci de-ţi vei întreba înţelepciunea, vei afla că Roata e de o mie de ori mai neajutorată decât tine".

O şoaptă trecu printre săteni. Bătrânul mullah încuviinţă mulţumit din cap şi nu spuse nimic. Ochii lui Nitchak Han zâmbiră, deşi gura rămase nemişcată şi Lochart ştia că întâlnirea avea să se desfăşoare mai bine de-acum. O binecuvântă pe Seherazada, care-i deschisese urechile şi ochii către Rubbaiyat, ceea ce în farsi era mai presus de orice eleganţă.

Toţi aşteptau. Nitchak Han îşi scarpină barba, scotoci în buzunar şi trase afară un pachet de ţigări. Lochart scoase ca din întâmplare peşcheşul - o brichetă Dunhill, placată cu aur, pe care o cumpărase de la Jordon Porcărie anume pentru acest scop.

- Porcărie, te strivesc dacă n-o să funcţioneze la prima apăsare!

Mângâie rotiţa. Scânteia aprinse fitilul şi el răsuflă uşurat. Mâinile îi erau ferme când se înclină înainte ca să ofere foc bătrânului. Nitchak Han şovăi, pufăi din ţigară şi trase un fum adânc în piept.

- Mulţumesc.

Ochii lui se îngustară când Lochart aşeză bricheta pe covor, în faţa lui.

- Poate ai să primeşti acest dar de la noi toţi, cei din tabără, care-ţi suntem recunoscători pentru îndrumările şi protecţia domniei-tale. De fapt, nu ai doborât porţile şi ai luat în stăpânire baza, în numele Poporului? Nu ai câştigat cursa de coborâre înfrângându-i pe cei mai buni dintre noi prin deosebitul domniei-tale curaj?

Un alt foşnet în încăpere. Toţi aşteptau plini de desfătare, căci întrecerea se îndârjise, deşi, iarăşi, toţi ştiau că necredinciosul spusese doar ceea ce era adevărat. Tăcerea se adânci. Apoi Hanul întinse mâna şi ridică bricheta, privind-o îndeaproape. Degetul său mare, noduros, ridică uşor capacul aşa cum îi văzuse făcând pe cei de la bază. Aproape fără ca

rotiţa să se mişte, bricheta se aprinse la prima apăsare şi toată lumea fu la fel de încântată de calitatea peşcheşului.

- Ce îndrumări îi sunt trebuitoare Excelenţei Tale?

- Nimic special. Nimic, Excelenţă kalandar, spuse Lochart nepăsător, continuând jocul după regulile persane.

- Dar trebuie totuşi să existe ceva care să-l facă pe Excelenţa sa să se simtă mai bine.

Bătrânul strivi mucul ţigării de pământ. În cele din urmă, Lochart îngădui să se lase convins.

- Ei bine, dacă Excelenţa voastră are mărinimia de a întreba... dacă Excelenţa voastră ar pune o vorbă pentru noi, astfel încât komitehul să ne dea ceva mai mult timp, aş fi foarte recunoscător. Excelenţa voastră, care cunoaşte aceşti munţi ca pe propria farfurie, ştie că nu putem să ne supunem ordinelor unui străin. E limpede că nu putem scoate personalul sondelor şi nici asigura aparatele, proprietatea ilustrei ramuri Yazdeh a kash kailor din Zagros, şi nici să luăm de aici maşinile sau piesele până mâine la apusul soarelui.

- E-adevărat, străinii nu ştiu mare lucru, încuviinţă Nitchak Han binevoitor.

Da, îşi zise. Străinii nu ştiu nimic şi fiii ăştia de căţea care au îndrăznit să încerce să-şi strecoare felul lor murdar, străin, de viaţă au fost repede pedepsiţi de Allah.

- Poate că komitehul ar mai acorda încă o zi.

- Asta ar fi mai mult decât aş îndrăzni să cer! Dar domnia ta, kalandar, va fi îndeajuns să le arăţi cât de puţin ştiu despre Zagros. Poate că au nevoie de-o lecţie. Ar trebui să li se spună cel puţin două săptămâni. În definitiv, eşti kalandarul Yazdehului şi al tuturor celor unsprezece sonde şi tot Zagrosul îl cunoaşte pe Nitchak Han.

Nitchak Han era foarte mândru, ca şi sătenii, plăcut legănaţi de logica necredinciosului. îşi scoase ţigările şi bricheta. Se aprinse de prima dată.

- Două săptămâni, spuse, şi toată lumea fu foarte satisfăcută, inclusiv Lochart.

Apoi adăugă, ca să-şi lase timp să cugete dacă două săptămâni nu era prea mult.

- Am să trimit un mesager să ceară două săptămâni. Lochart se ridică şi-i mulţumi adânc Hanului. Două săptămâni aveau să-i dea îndeajuns timp lui Mac.

Afară, aerul i se păru că are gustul vinului şi-şi umplu plămânii mulţumit, bucuros de felul în care purtase delicata negociere.
- Salaam; Nitchak Han, pacea fie cu tine!
- Şi cu tine!

Dincolo de piaţă se afla moscheea, iar lângă ea ruinele şcolii. De partea cealaltă a moscheii se afla casa cu un etaj al lui Nitchak Han şi, în uşă, nevasta lui şi doi dintre copiii săi, alături de câteva dintre femeile satului, toate la fel de colorat îmbrăcate.
- De ce-a ars şcoala, kalandar?
- Se pare că unul dintre membrii komitehului ar fi zis: "Aşa va dispărea tot ce-i străin! Aşa va dispărea baza şi tot ceea ce cuprinde. N-avem nevoie de străini aici, nu dorim străini aici!"

Lochart se simţi întristat.

Aşa credeţi cei mai mulţi dintre voi. Dacă nu toţi, îşi zise în sinea lui. Şi totuşi mulţi dintre noi încercăm să fim parte din Iran, să vorbim limba. Vrem să fim acceptaţi printre voi, deşi n-o să fim vreodată. Şi-apoi de ce rămânem, de ce încercăm? Poate pentru acelaşi motiv pentru care a rămas Alexandru cel Mare, pentru care el şi zece mii dintre ofiţerii săi s-au însurat cu femei iraniene într-o singură, vastă, ceremonie. Pentru că Iranul arunca asupra lor o vrajă indefinită, deosebit de copleşitoare, care stăpâneşte - aşa cum sunt şi eu stăpânit.

O explozie de râsete ajunse până la ei dinspre grupul femeilor care-o înconjurau pe soţia lui Nitchak Han când aceasta spuse ceva.
- E bine când nevestele sunt vesele, nu? Ăsta-i darul lui Allah pentru bărbaţi, spuse Hanul jovial şi Lochart încuviinţă din cap.

Se gândi ce fantastic noroc avea Nitchak Han şi ce dar al lui Allah era soţia lui, ca şi Şeherazada pentru el şi, gândindu-se la ea încă o dată, grozăvenia nopţii trecute se ridică în el, spaima că aproape o pierduse, nebunia şi nefericirea ei, apoi bătaia şi priveliştea vânătăilor, când tot ceea ce-şi dorise fusese fericirea ei pe lumea asta şi în cea viitoare, dacă cumva exista o lume viitoare.
- Şi ce noroc de la Allah că trage aşa bine. Eh?!
- Da, zise Lochart, mai înainte de a se fi putut opri. Simţi un nod în stomac şi se blestemă că-şi lăsase atenţia să scadă. Zări privirile străpungătoare şi adăugă în grabă:

- Trage? Soţia domniei tale trage bine?! Te rog să mă ierţi, Excelenţă, nu te-am auzit prea limpede, vrei să spui cu puşca?

Bătrânul nu zise nimic. Se mulţumi să-l cântărească din ochi şi-apoi încuviinţă agale din cap. Lochart îşi păstră privirea neclintită şi se uită din nou de partea cealaltă a pieţei, întrebându-se dacă nu fusese o capcană deliberată.

- Am auzit că multe femei kashkai pot trage cu puşca. S-ar părea că Allah v-a binecuvântat în multe feluri, kalandar.

După o pauză, Nitchak Han spuse:

- Am să-ţi trimit vorbă mâine câtă vreme a acceptat komitehul. Pacea fie cu tine!

Întorcându-se către bază, Lochart se întrebă: A fost o capcană în care am căzut? Dacă remarca a fost involuntară, făcută din mândrie pentru ea, atunci poate, poate că suntem în siguranţă - şi noi şi Scot. În orice eventualitate, avem timp - noi avem, poate Scot n-are.

Soarele trecuse de partea cealaltă a platoului şi temperatura coborâse din nou sub punctul de îngheţ. Frigul îl ajută să-şi limpezească mintea, dar nu îndepărtă neliniştea sau îngrijorarea. O săptămână, două săptămâni sau câteva zile, n-ai prea mult timp, îşi zise.

În Teheran, McIver îi spusese că obţinuse licenţă de export pentru trei '212, spre a fi duse la Al Shargaz pentru reparaţii.

- Tom, am să trimit unul dintre ai voştri, unul de-aici şi unul de la Kowiss. Şi de-acolo în Nigeria. Dar, pentru Dumnezeu, păstrează asta doar pentru tine! Aici sunt hârtiile de plecare, datate miercurea viitoare. Cred c-ar trebui să te duci singur şi să ieşi cât mai poţi. Şterge-o de-aici şi stai la Al Shargaz. Sunt o mulţime de piloţi acolo care pot să ducă elicopterele mai departe.

Ieşi dintre copaci şi văzu baza, pe Scot şi Jean-Luc aşteptându-l lângă un '212. Am să-l trimit pe Scot cu aparatul orice se va-ntâmpla, îşi zise Lochart şi, luând hotărârea, o parte din grijă îl părăsi.

Decizia majoră este: începem să evacuăm sau nu? Ca să hotărăşti asta, trebuie să hotărăşti cât poţi să ai încredere în Nitchak Han - oricum, nu prea multă.

CAPITOLUL 38

La sediul Contraspionajului Intern; ora 6,42 seara. Abia trecuseră douăzeci şi trei de ore de când fusese capturat Rakoczy, dar era deja zdrobit şi bolborosea la al treilea nivel: adevărul. Primele două niveluri erau doar poveşti de acoperire, adevăruri parţiale, repetate şi răsrepetate de toţi agenţii de carieră, până se implantau adânc în subconştient, în speranţa că aceste adevăruri parţiale aveau să abată anchetatorii de a sonda mai profund sau aveau să-i facă să creadă că aveau deja tot adevărul.

Din nefericire pentru el, anchetatorii săi erau experţi şi nerăbdători să sape şi mai adânc. Problema lor era doar să nu îngăduie să moară din chinuri mai înainte de asta. Problema lui era cum să moară mai repede.

Când fusese prins, în dimineaţa trecută, încercase imediat să-şi înfigă dinţii în vârful gulerului, unde avea cusută o capsulă cu otravă. Un reflex căpătat la antrenamente. Dar răpitorii îi anticipaseră mişcarea, ţinându-i capul pe spate în timp ce-l adormiseră cu cloroform, apoi îl dezbrăcaseră cu atenţie, îi căutaseră în gură dintele fals cu otravă şi în anus o eventuală capsulă.

Se aşteptase la bătăi şi la droguri.

- Dacă le folosesc, căpitane Mzytryk, eşti terminat! îi spuseseră profesorii. Nu prea ai altceva de făcut decât să-ncerci să mori înainte de a trăda secretele. Mai bine să mori înainte de-a reuşi să te doboare! Nu uita niciodată c-o să te răzbunăm. Chiar şi peste cincizeci de ani, tot o să-i ajungem pe cei care te-au trădat.

Nu se-aşteptase la nivelul de suferinţă la care-l aduseseră atât de repede, sau de lucrurile de neconceput pe care i le făcuseră. Electrozi înlăuntrul lui, în urechi, nas, gură, stomac, rect, pe testicule şi pe globurile ochilor, injecţii cu droguri care-l adormiseră şi îl treziseră lăsând doar minute între secvenţele de somn şi trezire, somn şi trezire, dezorientându-l, întorcându-l pe dos, storcându-l.

- Pentru numele lui Dumnezeu, Hashemi, spusese Robert Armstrong îngreţoşat, cu mult timp în urmă, la început, de ce nu-i daţi pur şi simplu un drog? Le-aveţi şi aflaţi tot adevărul? N-aveţi nevoie de toată porcăria asta!

Colonelul Hashemi Fazir ridicase din umeri.
- Puţină cruzime e bună pentru suflet. Pe Allah, ai văzut dosarul. Ai văzut ce-au făcut cei de la KGB unora dintre cetăţenii noştri, care nici măcar nu erau spioni.
- Asta nu-i o scuză.
- Avem nevoie de informaţiile lui repede, pe Allah. Trebuie s-ajungem la al treilea nivel cu care ne tot frecai la cap. N-am timp de etica voastră încurcată. Robert, dacă nu vrei să stai, pleacă!

Armstrong rămăsese. Îşi astupase urechile să nu audă ţipetele, urând brutalitatea.

Nu era nevoie de asta! Nu astăzi, îşi spusese, ştiind că el ar fi murit de mult. Prin oglinda semitransparentă îi urmărea pe cei doi bărbaţi desfăşurându-şi din nou priceperea asupra lui Rakoczy, în mica, dar bine echipata cameră, într-un fel părându-i rău pentru el. În definitiv, Rakoczy era un profesionist ca şi el, un om curajos, care le rezistase extraordinar.

Brusc, ţipetele se opriră şi Rakoczy rămase din nou inert. Hashemi vorbi în microfonul care transmitea în căştile de la urechile oamenilor de jos.
- A murit? V-am spus, idioţilor, fii de căţea, să fiţi atenţi!

Unul dintre cei doi bărbaţi era doctor. Căştile pe care le purtau opreau toate sunetele, exceptând instrucţiunile anchetatorilor. Nervos, ridică pleoapele lui Rakoczy şi se uită la ochii lui, apoi îi ascultă inima cu stetoscopul.
- Trăieşte, domnule colonel. Încă se mai poate lucra.
- Daţi-i cinci minute, apoi treziţi-l. Şi nu-l omorâţi până nu vă spun eu!

Furios, Hashemi închise microfonul şi-l înjură.
- Nu-l vreau mort acum, când suntem atât de aproape de-al goli de tot.

Se uită la Armstrong cu ochi sclipitori.
- E cel mai bun pe care am pus mâna până acum. Ei?! Pe Allah, Robert, e o mină de aur.

Rakoczy bolborosise de mult cele două poveşti de acoperire şi după asta, numele său adevărat, numărul KGB, unde fusese pregătit, născut, căsătorit, unde locuia, superiorii din Tbilisi implicaţiile în Iran, tudehi, mujhadini, cum şi unde sprijineau mişcarea de independenţă kurdă şi cine erau legăturile sale.

- Cine-i cea mai de sus legătură KGB în Azerbaidjan?
- Eu... nu mai... vă rog... vă-rog-opriţi-vă-e-Abdullah-Han, din Tabriz... El, numai el e important şi el... el a fost... este... şi şi şi şi o să fie primul preşedinte când Azer... Azerbaidjanul devine... devine independent, dar acum e prea mare şi inde... independent... aşa... aşa că acum este Secţiunea 16/a...
- Nu ne spui adevărul! Daţi-i o lecţie!
- Oh, ba-da-ba-da-vă-roooog...

Apoi îl readuseră la viaţă şi începuse să bolborosească din nou despre Ibrahim Kyabi, tatăl lui Ibrahim, mullahul Kowissi, cine erau liderii studenţilor tudeh, despre propria-i soţie, despre tatăl său şi unde locuia în Tbilisi, despre bunicul său care fusese în poliţia secretă a tarului înainte de a fi membru fondator al Ceka, apoi OGP, NKVD şi în sfirşit KGB, fondat în '54 de Hrusciov după ce Beria fusese împuşcat ca spion în slujba Occidentului.
- Crezi că Beria a fost spionul nostru, Mzytryk?
- Da... da... da a fost, la KGB există dovezi o daaaa... vă rooooooog-opriiiiţi-vă-vă-rog-opriţi-vă-spun-oriceeeee...
- Cum ar putea să aibă dovezi la o asemenea minciună?
- Da, a fost o minciună dar noi trebuia s-o credem noi trebuia... Noi trebuia să... să... trebuia să... vă-rog-opriiiiiţi-vă-vă-imploooooor!
- Nu-l mai chinuiţi, diavolilor!

Vocea lui Armstrong interveni poruncitoare.
- Nu-i nevoie să-l chinuiţi dacă cooperează. De câte ori trebuie să vă spun? Câtă vreme spune adevărul, nu-l atingeţi. Daţi-i un pahar cu apă. Acum, Mzytryk, spune tot ce ştii despre Gregor Suslev.
- Este... este spion, cred.
- Nu ne spui adevărul, urlă Hashemi la el, anume. Daţi-i o lecţie!
- Nu... nu... vă-rog-opriţi-vă-Doamne-opriiiiiiţi-vă! El este... Piotr Oleg Mzytryk tatăl meu tatăl meu... Suslev a fost numele lui... numele lui de acoperire în Orientul îndepărtat când era la Vlad... Vladivostok şi şi şi un alt nume Brodnin... şi şi şi el locuieşte înTbilisi şi e comisar şi consilier-şef în probleme iraniene şi legătura lui Abdullah Han...
- Minţi din nou. De unde ai putea să ştii secretele astea? Daţi-i o lec...

- Vă rog nu-jur-că-nu-miiiiint! Eu... am citit dosarul lui secret şi ştiu că e adevărat... Brodnin a fost ultimul şi apoi el... Allah-ajutooor!

Leşină din nou. Din nou îl readuseră în simţiri.

- Cum îl contactează Abdullah Han?
- El... eu... ei se întâlnesc de câte ori... cineva... câte... câteodată la... la dasha... câteodată la Tabriz...
- Unde la Tabriz?
- La... la palatul Hanului...
- Cum aranjează întâlnirile?
- Cu un cod... Un telex... un cod de la Teheran... de la sediu...
- Ce cod?
- G 16... G 16..
- Care-i numele conspirativ al lui Abdullah Han?
- Ivanovici...
- Şi al legăturii sale?

Armstrong era foarte grijuliu să nu îl tulbure pe bărbatul neajutorat reamintindu-i că îşi trădase tatăl.

- Aii... Aii Khoi...
- Care-au fost legăturile lui Brodnin?
- Nu... nu-mi amintesc... Nu-mi amintesc...
- Ajutaţi-l să-şi amintească!
- Vă-rog-vă-rog-oh-Doamne-Doamneeeeee-aştep-taaaţi lăsaţi-mă să mă gândesc nu pot să-mi amintesc a fost a fost... aşteptaţi mi-a spus că erau erau trei.... Era ceva ca unul unul unul dintre ei era o culoare o culoare aşteptaţi da Gri da Gri aşa era şi... şi un altul a fost... şi un altul a fost Brut şi ceva... Brut şi ceva... cred c-a fost Julan Brut şi cumva...
- Ce altceva, întrebă Armstrong. Al treilea?
- Nu... nu pot să-mi amintesc... Nu-aşteptaţi-lăsaţi-mă-să-măgândessssc! A mai fost a mai fostun altul... Mi-a fost... că a mai fost... mi-a spus... despre... despre patru... unul... unul era.. Ted Ivor... Ever şi încă ceva... Everly... şi altul erau... au fost... dacă eu... vă rog dacă mă gândesc... lăsaţi-mă să mă gândesc şi era... era... Peter... nu.. Percy Smedley da Smedley Tailler, sau Smidley...

Culoarea fugi din obrajii lui Armstrong.

- Asta a fost tot?
- Ce... asta da... asta da el asta mi-a spus mie...
- Spune-ne tot ce ştii despre Roger Crosse!

Nici un răspuns. Prin oglindă-l văzură zvârcolindu-se pe masa de operaţie, trăgând de fire, căci altă durere pornise în trupului său şi, amestecate cu gemetele, cuvintele se revărsară din nou.
- El el... opriiiiiţi! El a fost şeful, nu adjunctul M16 şi aproape cel mai bun agent secret englez al nostru pentru pentru pentru... timp de douăzeci sau... mai mulţi ani pentru noi... şi Brodnin Brod... tatăl meu a găsit... a aflat că el a fost agent dublu... triplu şi a ordonat pentru el Secţiunea 16/a... Crosse ne-a înşelat ani de zile înşelat înşelat înşelat...
- Cine 1-a informat pe Brodnin despre Crosse?
- Nu-ştiu-jur-că-nu-ştiu nu pot să ştiu totul totul numai ce-a fost în dosarul lui şi ceea ce mi-a zis...
- Cine a fost legătura lui Roger Crosse?
- Nu ştiu, nu ştiu, cum aş putea să ştiu ştiu doar ceea ce am citit pe ascuns în dosarul tat... trebuie să mă credeeeeeţi...
- Spune-mi tot ce era în dosar, porunci Hashemi la fel de profund interesat acum ca şi Armstrong
Ascultară alegând cuvintele dintre ţipete. Din vreme în vreme, aproape incoerentul amestec de rusă şi farsi pe care Rakoczy continua să îl reverse din el, aducea alte nume şi adrese şi acoperiri şi grade ca răspuns la întrebările lor, memoria lui ajutată de noi niveluri de durere, până când istovi şi începu să se repete, el însuşi ameţit şi fără valoare. Apoi, printre bolboroseli:
- Pah... Pah... mud... Pah... mudi....
- Ce-i cu Pahmudi? spuse brusc Hashemi.
- Eu... este... ajutoooooor!
- Ce-i cu Pahmudi? E agent sovietic? Numai bâlbâieli, lacrimi şi ameţeală.
- Ar fi mai bine să-l lăsaţi să se odihnească, Hashemi! Memoria lui e prea bună ca să-l lăsăm să crape. Am putea afla mâine ce înseamnă "Pahmudi" şi să trecem prin tot materialul.

Armstrong era la fel de golit de puteri, minunându-se în sinea lui de cunoştinţele pe care le oferise Rakoczy.
- Aş sugera o perioadă de odihnă. Lăsaţi-l să doarmă cinci ore, după care putem să-ncepem din nou.

În cameră, cei doi bărbaţi aşteptau instrucţiuni. Doctorul aruncă o privire la ceas. Era acolo de şase ore fără pauză, îl dureau spatele şi capul, dar era un vechi specialist SAVAK şi

foarte mulţumit că-l adusese pe Rakoczy la nivelul adevărului fără droguri.
- Ateist afurisit! Fiu al unui tată împuţit! îşi zise dezgustat.
- Lăsaţi-l să doarmă patru ceasuri şi apoi începem din nou, se auzi în căşti.
- Da, domnule colonel! Foarte bine.

Se uită sub pleoape, apoi spuse prudent asistentului său care era surdo-mut, dar putea să citească pe buze:
- Lasă-l aşa cum e. Asta o să ne economisească timp când ne-ntoarcem. O să aibă nevoie de-o injecţie ca să se trezească.

Omul dădu din cap şi când uşa fu deschisă de-afară, plecară amândoi.

În camera din spatele oglinzii aerul era uscat şi încărcat de fum de ţigară.
- Ce-o fi cu Pahmudi? Trebuie să aibă legătură cu Piotr Oleg Mzytryk.

Armstrong trecea în revistă ce ascultase, minunându-se de toate informaţiile de la Rakoczy. Hashemi îşi desprinse privirile de pe bărbatul care zăcea pe masă şi închise casetofonul, apăsând butonul de derulare. Într-un sertar pe jumătate deschis se aflau şapte alte casete.
- Poţi să-mi faci copii? întrebă Armstrong.
- De ce nu?

Ochii lui Hashemi erau injectaţi şi ţepii bărbii dese se vedeau întunecaţi, deşi se bărbierise doar cu câteva ore în urmă.
- Ce a fost atât de important în privinţa numelui Brodnin, legat de Piotr Oleg şi toate celelalte nume? Grey, Julan Brut-cumva, Ted Ever şi Percy Smedley sau Smidley Tailler?

Armstrong se ridică pentru a-şi dezmorţi umerii şi a-şi acorda puţin timp de gândire.
- Brodnin a fost un om de afaceri sovietic, KGB, dar un agent dublu al nostru - n-am avut niciodată vreo suspiciune că ne trăgea pe sfoară. Julan Brut şi-mai-nu-ştiu-cum trebuie să însemne Julian Broadhurst. N-am avut niciodată nimic cu el, nici măcar o şoaptă, nimic. E lumina conducătoare a Societăţii Fabian, un foarte respectat membru al Partidului Laburist, pleacă şi vine când vrea în guvern, consilier şi confident al primilor miniştri.

Adăugă dezgustat:

- Patriot!
- Ei bine, acum îl aveţi. Trădător! Aşa că puneţi-l pe masă câteva ceasuri, mulgeţi-l bine şi apoi aruncaţi-l în Tamisa. Grey?
- Lordul Grey, torţa stângii, fost sindicalist, conducătorul turbat al lobiului anti-Chinez, anti-Hong Kong, politicos anticomunist, trimis în Camera Lorzilor acum câţiva ani ca să provoace alte necazuri. Am făcut nişte cercetări în privinţa lui, acum câţiva ani, dar era curat ca un înger. Nimic în afară de politică.

Dumnezeule, se gândi Armstrong, dacă-s amândoi spioni şi trădători şi dac-o putem dovedi, asta o să sfâşie laburiştii - fără să mai vorbim de explozia pe care Percy o s-o producă între conservatori. Dar cum să dovedeşti asta şi să rămâi în viaţă?
- N-am avut nimic cu el, niciodată.
- Aveţi acum: trădător! Scoateţi tot de la el şi împuşcaţi-l. Ted Ever?
- Everley. Băiatul de aur al TUC, pregătit pentru funcţii înalte. Politică impecabilă de centru. Nici măcar o urmă de roz, fără să mai vorbim de comunişti.
- Acum îl aveţi, radeţi-l. Smedley sau Smidley-Taylor?

Robert Armstrong îi întinse ţigările. Percy Smedley-Taylor, mic nobil de ţară, bogat, Trinity College, un sărit apolitic care reuşeşte să nu-şi vadă aberaţiile publicate în presă când e prins, binecunoscut critic de balet, publicat de felurite reviste erudite, cu legături impecabile, de neatins, printre cele mai înalte şi mai delicate surse ale puterii în Anglia. Sfinte Dumnezeule, dacă-i un spion sovietic? Imposibil. Nu fi tâmpit! Lucrezi de prea mulţi ani, ştii prea multe secrete ca să te mai surprindă ceva despre cineva!
- Nu-nseamnă cine ştie ce, dar am să-l verific, Hashemi, spuse, nevrând să împărtăşească ceea ce ştia până când nu hotăra ce avea de făcut.

Casetofonul se opri, caseta isprăvindu-se. Hashemi o scoase, aşezând-o alături de celelalte în sertarul de jos pe care îl închise cu grijă.
- Atunci ocupă-te de ei după obiceiurile noastre: trimite-le un emisar, Robert, lor şi împuţiţilor lor de prieteni sus-puşi. Şi-atunci o să-ţi dea curând o mulţime de peşcheşuri care or să compenseze pierderea pensiei.

Hashemi râse trist, introducând o nouă casetă.

- Dar nu te duce singur sau o să sfârşeşti într-o alee pustie cu un cuţit în spate sau cu otravă în bere. Ticăloşii ăştia sus-puşi sunt toţi la fel.

Era foarte obosit, dar bucuria resimţită în faţa tuturor informaţiilor minunate pe care le oferise Rakoczy îndepărta nevoia de somn.

- Avem îndeajuns de la el ca să-i zdrobim pe tudehi, să controlăm kurzii, să oprim insurecţia din Azerbaidjan, să asigurăm Teheranul şi Kowissul... şi să-l întărim pe Khomeini la putere, spuse încet, ca pentru sine.

- Asta vrei? Cum rămâne cu Abrim Pahmudi? Chipul lui-Hashemi se-ntunecă.

- Să mă lase Allah să mă ocup de el cum trebuie! S-ar putea ca Rakoczy să-mi dea o cheie de aur pentru el. Îl privi pe Armstrong. Aur şi pentru tine, nu? Acest Suslev, Piotr Oleg? Care 1-a ucis pe marele Roger Crosse? Eh?!

- Da. Acum ştii şi tu cine este cel mai mare duşman al tău.

- Ce înseamnă Mzytryk, acest Suslev, pentru tine?

- M-am ciocnit de el cu ani în urmă, în Hong Kong. Armstrong luă o gură de cafea rece. Muşcase
momeala.

- Ar putea să-ţi ofere ţie - şi mie - mult mai mult aur decât fiul său. Ar putea să-l termine pe Abrim Pahmudi şi după el Christos mai ştie pe cine altul, poate chiar komitehul Revoluţionar. Aş da mult ca să-l interoghez pe Suslev. Cum am putea face asta?

Hashemi îşi desprinse gândurile de la Pahmudi, îndreptându-le către primejdia imediată în care se afla el şi familia lui.

- În schimbul acestui serviciu ai să-mi aranjezi un paşaport britanic, ieşirea peste graniţă şi o pensie serioasă - dacă o să am nevoie?

Armstrong întinse mâna.

- S-a făcut!

Cei doi bărbaţi îşi strânseră mâinile, amândoi ştiind că gestul nu avea altă valoare decât aceea a politeţei, dar amândoi ştiind că ar face-o dac-ar putea, dar numai atâta vreme cât ar fi fost în avantajul lor.

- Dacă-l prind, Robert, eu controlez interogatoriul şi pun primul întrebările.

- Sigur, tu eşti şeful!

Ochii lui Armstrong ascundeau entuziasmul.
- Poţi să-l prinzi?
- Poate-aş putea să-l conving pe Abdullah Han să aranjeze o întâlnire de partea asta a frontierei. Rakoczy le-a dat destule despre el să-l fac să se zvârcolească, deşi va trebui să fiu foarte grijuliu. E unul dintre cei mai buni agenţi ai noştri, totuşi.
- Oferă la schimb ce ştii despre Secţiunea 16/a! Pariez că nu ştie că l-au trădat.
Hashemi dădu din cap.
- Dacă îl aducem pe Piotr Oleg dincoace de graniţă... Nu-i nevoie să-l aducem aici. Putem să-l curăţăm la sediul din Tabriz.
- Nu ştiam c-aveţi un astfel de loc acolo.
- Multe lucruri nu ştii despre Iran, Robert. Hashemi strivi ţigara. cât timp mai am? se întrebă
nervos, cu desăvârşire neobişnuit cu sentimentul de a fi vânatul şi nu vânătorul.
- Dacă mă gândesc bine... Dă-mi mâine paşaportul.
- Cât de curând ai putea să-l "convingi" pe Abdullah Han?
- Trebuie totuşi să fim foarte atenţi. Ticălosul e atotputernic în Azerbaidjan.
Amîndoi aruncară o privire către Rakoczy, care tresări o clipă, gemu, apoi se prăbuşi înapoi în coşmarul său.
- Trebuie să fim foarte atenţi.
- Când?
- Mâine. Imediat ce terminăm cu Rakoczy o să-l vizităm pe Abdullah. Tu ai putea să pui la dispoziţie avionul sau elicopterul. Eşti în foarte bune relaţii cu IHC, nu-i aşa?
Armstrong zâmbi.
- Ştii totul, nu?
- Doar despre lucrurile legate de Teheran, lumea islamică şi iraniană.
Hashemi se întreba ce-ar face McIver şi ceilalţi străini care lucrau la exploatările petroliere dac-ar şti că ministrul adjunct Aii Kia, proaspăt numit în consiliul ATC, recomandase cu câteva zile în urmă naţionalizarea imediată a tuturor companiilor străine din ramura petrolului, a tuturor avioanelor înregistrate în Iran, a companiilor de aviaţie, precum şi expulzarea tuturor piloţilor şi a personalului străin.
- Cum o să deserviţi câmpurile petroliere, Excelenţă ministru? întrebase când i se spusese.

- N-avem nevoie de străini. Piloţii noştri or să deservească câmpurile noastre. Avem sute de piloţi care trebuie să-şi dovedească credinţa. Bănuiesc c-aveţi dosare secrete în privinţa tuturor piloţilor străini, a funcţionarilor şi aşa mai departe. Komitehul âăâ... are nevoie de ele.
- Nu cred c-avem ceva, Excelenţă. Dosarele acelea erau alcătuite de SAVAK, îi spusese fără să şovăie Hashemi. Presupun că ştiţi că aceşti oameni groaznici aveau un dosar amănunţit asupra Excelentei voastre.
- Ce dosar? Eu? SAVAK? Cu siguranţă te-nşeli!
- Poate. Nu l-am citit niciodată, Excelenţă, dar mi s-a spus că există. Mi s-a spus că începe de acum douăzeci de ani. Probabil nu conţine altceva decât minciuni.

Lăsase în urma lui un ministru adjunct extrem de tulburat şi promisiunea că avea să încerce să obţină în secret dosarul şi să i-l dea, şi râsese tot drumul până la sediul Contraspionajului Intern.

Dosarul asupra lui Aii Kya, după care el avea o copie, începea într-adevăr cu evenimente petrecute în urmă cu douăzeci de ani şi conţinea dovezi inatacabile asupra a tot felul de afaceri murdare - camătă, voturi acordate Şahului, asupra faptului că Aii Kya fusese informator, laolaltă cu foarte ingenioase practici sexuale, fotografiate, care ar fi pus pe jeratic fundamentaliştii conservatori.
- Care-i gluma? întrebă Armstrong
- Viaţa, Robert. Acum câteva săptămâni aveam la dispoziţia mea toată aviaţia dacă era nevoie. Acum trebuie să te rog pe tine să aranjezi un zbor. Tu pregăteşti asta, eu pregătesc aprobările.

Zâmbi.
- Să-mi dai paşaportul englezesc şi să fie al dracului de valabil, cum ar spune Talbot. Înaintea decolării. Neam înţeles?
- Ne-am înţeles. Armstrong îşi stăpâni un căscat.
- Cită vreme aşteptăm, pot s-ascult ultima casetă?
- De ce nu?

Hashemi se întinse după cheie, dar se opri auzind un ciocănit în uşă. Se ridică obosit şi-o deschise. Oboseala-i dispăru. Dincolo de uşă se aflau patru bărbaţi, unul dintre oamenii săi, cu chipul alb ca varul, şi trei din Gărzile Verzi, înarmaţi. Îl cunoştea pe cel mai în vârstă dintre ei.

- Salaam, generale! spuse politicos, cu inima bătând nebuneşte. Pacea fie cu tine!
- Salaam, colonele! Pacea fie cu tine! Generalul Janan era un bărbat cu trăsături aspre şi o linie subţire ce-i ţinea loc de gură. SAVAK. Se uită rece la Armstrong, apoi scoase o hârtie şi i-o întinse lui Hashemi.
- Trebuie să îmi predai imediat pe prizonierul Yazernov.

Hashemi luă hârtia, mulţumindu-i lui Allah că riscase totul ca să-l captureze pe Rakoczy şi să-l târască până la al treilea nivel atât de repede.

"Către colonelul Hashemi Fazir, Contraspionajul Intern. Imediat. Imediat. Prin hotărârea Komitehului Revoluţionar, Departamentul Contraspionajului Intern este dizolvat şi tot personalul cuprins în această organizaţie trece imediat sub comanda generalului Janan. Sunteţi suspendat din toate îndatoririle până la noi ordine. Veţi preda imediat generalului Janan pe prizonierul Yazernov şi toate benzile de la interogatoriu. Semnat: Abrim Pahmudi, director SAVAMA".
- Spionul e încă la al doilea nivel şi va trebui să aşteptaţi, e periculos să-l deplasaţi acum.
- Nu mai e-n responsabilitatea ta.

Generalul făcu un semn către unul din oamenii săi care ieşi, chemându-i pe ceilalţi după el pe coridor, apoi cobori treptele în camera de dedesubt, luându-l cu ei pe doctor, alb la faţă şi foarte nervos. Când Gărzile Verzi văzură bărbatul gol de pe masă şi instrumentele şi felul în care era legat la ele, ochii lor sclipiră. Doctorul începu să-l desprindă de aparate. În camera de interogatoriu de deasupra, Hashemi se întoarse către general.
- Vă spun oficial că e foarte primejdios să-l mişcaţi acum. Sunteţi responsabil pentru asta.
- Insha Allah. Dă-mi benzile.

Hashemi ridică din umeri, descuie sertarul de sus şi-i dădu duzina de benzi inutile de la primul şi-al doilea nivel.
- Şi celelalte? Acum!
- Nu mai sunt şi altele.
- Deschide sertarul.

Din nou Hashemi ridică din umeri, alese o cheie şi o folosi atent. Dacă era-ntoarsă cum trebuie, cheia punea în funcţiune demagnetizatorul şi ştergea benzile. Doar el şi Armstrong

cunoşteau acest secret - şi instalaţia secretă de copiere a casetelor din casetofon.
- Nu ştii niciodată, Hashemi, când vei fi trădat sau de cine, îi spusese Armstrong cu ani în urmă când, împreună, instalaseră dispozitivul. S-ar putea să vrei să ştergi benzile, apoi să foloseşti pe cele secrete ca să-ţi cumperi libertatea. Nu poţi fi niciodată prea prudent în jocul ăsta.

Hashemi trase sertarul, rugându-se ca amândouă aparatele să funcţioneze corect. Insha Allah, îşi zise şi-i întinse cele opt casete.
- Sunt goale, îţi spun.
- Dacă sunt, primeşte-mi scuzele, dacă nu, Insha Allah.

Generalul se uită la Armstrong cu ochi de granit.
- Ar fi bine să părăseşti la iuţeală Iranul. Îţi dau o zi şi-o noapte - în amintirea serviciilor trecute.

Acasă la familia Bakravan, lângă bazar; ora 8,57 noaptea. Şeherazada stătea întinsă pe burtă pe pat, lăsându-se masată, gemând de plăcere când bătrâna îi întindea uleiurile peste vânătăi şi pe toată pielea.
- O... ai grijă, Jari.
- Da, da, prinţesa mea, cârâi Jari, îndepărtând durerea cu mâinile-i puternice, dar blânde.

Fusese doica şi servitoarea Şeherazadei de la naştere şi,o alăptase după ce copilul ei, născut cu o săptămână mai devreme, murise. O alăptase pe Şeherazada doi ani şi apoi, pentru că Jari era o femeie tăcută şi blândă şi rămăsese văduvă, îi fusese dată în grijă.

Când Şeherazada se căsătorise cu Emir Paknouri, o însoţise în casa acestuia şi, când căsătoria luase sfârşit, se-ntorseseră mulţumite acasă. "E-o prostie să alături o astfel de floare unuia care preferă băieţii, oricât de mulţi bani ar avea!" gândise mereu Jari, dar fără s-o spună cu glas tare. Niciodată! Niciodată! Niciodată! E primejdios să te pui cu capul familiei, oricare ar fi ăsta şi cu atât mai mult cu un avar lacom de bani ca Jared Bakravan, îşi zise, fără să-i pară rău că murise. când Şeherazada se căsătorise a doua oară, Jari nu plecase să locuiască cu ea în apartament, dar asta nu conta, pentru că Şeherazada petrecea zile întregi acolo, când necredinciosul pleca. Toată casa îl numea aşa şi-l tolera pentru că ea era fericită, o fericire pe care numai femeile o înţelegeau. "Ehei, ce

diavoli mai sunt bărbaţii!" zisese în sinea ei, ascunzându-şi zâmbetul, înţelegând foarte bine. Auziseră cu toţii ţipetele din noaptea trecută şi suspinele şi deşi toţi ştiau că bărbatul avea dreptul să-şi bată nevasta şi că Allah îi îngăduise necredinciosului s-o lovească pentru a-şi aduce stăpâna în simţiri, ea auzise şi alt fel de ţipete, chiar înaintea zorilor, în dimineaţa aceea: strigătele ei şi-ale lui în Grădina lui Allah.

Nu fusese niciodată acolo, ea însăşi. Şeherazada şi alte femei îi spuseseră despre visul acela, dar cele câteva ori în care soţul ei se culcase cu ea fusese numai pentru plăcerea lui şi nu a ei. Partea ei fusese durerea şi şase copii înainte de a împlini douăzeci de ani, patru dintre ei murind de mici, apoi murise el, eliberând-o de moartea la naştere care ştia că o aştepta, inevitabilă altfel. Voia lui Allah. O, da, îşi spuse mulţumită. Allah m-a salvat şi 1-a luat pe el şi-acum sigur arde-n iad, fiindcă era un hulitor spurcat, care abia se ruga o dată pe zi. Şi tot Allah mi-a dat-o pe Seherazada.

Privi trupul minunat, satinat şi prelung şi părul negru-negru. Ehei, îşi spuse, ce binecuvântare să fii atât de tânără, atât de moale, de ageră, atât de pregătită să împlineşti în sfârşit lucrarea lui Allah...

- Întoarce-te, prinţesă.

- Nu, Jari... Mă doare atât de tare...

- Da, dar trebuie să-ţi întind muşchii pântecului şi să-i pregătesc.

Jari chicoti.

- În curând trebuie să fie foarte puternici. Imediat, Seherazada se întoarse cu faţa către ea, uitând de durere.

- O, Jari, eşti sigură?

- Numai Allah e sigur, prinţesă. Dar ţi-a mai întârziat vreodată până acum? N-a trecut de mult vremea? Şi nu e de mult vremea să ai un fiu?

Cele două femei râseră împreună, apoi Seherazada se-ntoarse pe spate şi se abandonă mâinilor ei şi viitorului şi fericirii pe care avea s-o trăiască atunci când îi va spune: 'Tommy, mă simt onorată să-ţi spun"... Nu, aşa nu-i bine. "Tommy, Allah ne-a binecuvîntat"... nu, nici aşa nu-i bine, deşi e-adevărat. Dac-ar fi mahomedan şi iranian, ar fi mult mai uşor. O, Allah şi Profetule! Fă-l pe Tommy mahomedan şi salvează-l de Iad! Fă-l pe fiul meu puternic şi lasă-l să crească să aibă fii şi fiice şi aceştia la rândul lor fii! O, cât de binecuvântaţi suntem

de Allah! îşi lăsă gândurile să plutească. Noaptea era liniştită. Încă mai ningea puţin şi nu se auzeau prea multe focuri de armă. În curând avea să vină masa de seară şi apoi avea să joace table cu vărul ei Karim, sau cu Zarah, soţia fratelui ei, Meshang, şi-apoi va dormi, mulţumită de ziua petrecută din plin.

În dimineaţa aceea, când Jari o trezise, soarele era de mult pe cer şi, deşi plânsese puţin de durere, uleiurile şi masajul îndepărtaseră în curând cea mai mare parte a suferinţei. Apoi spălarea rituală şi prima rugăciune a zilei, îngenuncheată în faţa micului altar, într-un colţ al dormitorului, şi sajadeh, mica tapiserie minunat ţesută, pătrată, cu bolul de nisip sacru din Cabella şi lângă asta şiragul de mătănii şi exemplarul ei din Coran, minunat decorat. Un dejun scurt: ceai, pâine proaspătă din cuptor, încă fierbinte, unt şi miere şi lapte, un ou fiert, ca întotdeauna. Nu prea duceau lipsă de nimic, nici chiar în toiul tulburărilor. Plecase apoi grăbită în bazar, cu văl şi chador, ca să-l vadă pe Meshang, preaiubitul ei frate.

- O, Meshang, dragul meu, arăţi atât de obosit! Ai auzit de apartamentul nostru?

- Da, da, am auzit, spusese el greoi, cu cearcăne întunecate sub ochi.

Cele patru zile de când tatăl lor se dusese la închisoarea Evin îl îmbătrâniseră.

- Fii de căţea! Cu toţii! Dar nu sunt din poporul nostru. Am auzit că sunt de la OEP, sub ordinele Koniitehidui Revoluţionar.

Se cutremurase.

- Voia lui Allah!

- Voia lui Allah, da, dar soţul meu a spus că un bărbat numit Teymour, şeful lor, acest om a spus că avem timp numai până la rugăciunea de după-amiază, astăzi, ca să ne luăm lucrurile de acolo!

- Da, ştiu. Soţul tău mi-a lăsat un mesaj înainte de-a pleca în dimineaţa asta la Zagros. I-am trimis pe Aii şi Hassan şi-o parte dintre ceilalţi servitori. Le-am spus să se prefacă că sunt lucrători cărători cu spatele şi să ia tot ce pot.

- O, mulţumesc, Meshang. cât de deştept eşti!, Fusese foarte uşurată. Ar fi fost de neconceput să se ducă ea însăşi. Ochii i se umpluseră de lacrimi.

- Ştiu că e voia lui Allah, dar mă simt atât de goală fără tata!

- Da, da, la fel şi eu, Insha Allah.

Nu putea face nimic în plus. Făcuse totul corect, supraveghind spălarea trupului şi înfăşurându-l cu cea mai bună muselină.

Acum, prima parte a doliului trecuse. În cea de-a patruzecea zi, la cimitir avea să urmeze o altă ceremonie, când aveau să mai plângă o dată şi să-şi sfâşie hainele şi să nu se lase consolaţi. Dar după asta, ca şi acum, fiecare avea să-şi reia din nou povara traiului, mai era de spus shahada de cinci ori pe zi, Cei Cinci Stîlpi ai Islamului de urmat, ca să te-asiguri c-aveai să ajungi în Paradis şi nu în Iad, singurul rost cu adevărat important în viaţă. Am să ajung cu siguranţă în Paradis, îşi spuse cu deplină încredere.

Stătuseră tăcuţi în mica încăpere de deasupra prăvăliei, care, cu-atât de puţin timp în urmă, fusese domeniul privat al lui Jared Bakravan. Trecuseră doar patru zile de când tata negocia cu Aii Kia noul împrumut - pe care, totuşi, cumva trebuie să-l punem la dispoziţie -iar Paknouri a dat năvală înăuntru şi toate necazurile noastre au început. Fiu de căţea! E numai vina lui. El a adus Gărzile Verzi aici. Da. A fost un blestem toţi anii ăştia. Dacă n-ar fi fost slăbiciunea lui, Seherazada ar fi avut cinci sau şase copii până acum şi nu ne-ar mai călări necredinciosul care ne face ţinta a mii de ironii în bazar.

Văzuse vânătaia din jurul ochiului ei stâng, dar nu comentase. În dimineaţa aceea îi mulţumise lui Allah şi fusese de acord cu soţia lui că bătaia o adusese-n fire.

- O bătaie bună din când în când nu face rău, Zarah, spusese el cu uşurare, gândindu-se: Toate femeile au nevoie din când în când de câte o bătaie bună, din pricina cicălelilor nesfârşite şi a pisălogelilor şi a plânsetelor şi certurilor şi geloziilor şi veşnicelor iscodeli şi toată vorbăraia asta spurcată despre vot şi marşuri şi demonstraţii. Împotriva a ce? Împotriva legilor lui Allah? N-am să-nţeleg niciodată femeile. Ba chiar Profetul, fie-i numele lăudat, el, cel mai desăvârşit dintre bărbaţii care-au trăit vreodată, chiar şi el a avut probleme cu femeile şi-a avut încă zece neveste pe lângă Khadija, prima nevastă, care a murit după ce-i dăruise şase copii. Ce trist că nu i-a supravieţuit nici un fiu, doar fiica sa, Fatima. Chiar după toată experienţa asta cu femeile, stă scris că însuşi Profetul, chiar şi el, se depărta de ele din vreme-n vreme pentru a sta în pace. De ce nu pot fi femeile

mulţumite, stând acasă, supuse, tăcute, fără să se amestece în treburile noastre?

Sunt atât de multe de făcut. Atât de multe capete de sfoară de găsit şi apucat, taine de descifrat, conturi şi chitanţe de datorii, datornici de găsit şi-atât de puţin timp! Toate proprietăţile noastre furate, satele, domeniul de la Caspica, case şi apartamente şi clădiri prin tot Teheranul... De toate ştiau diavolii! Diavolii! Komitehul Revoluţionar şi mullahii şi Gărzile Verzi sunt diavolii pe Pămînt. Cum o să mă descurc cu toţi? Dar trebuie, într-un fel sau altul, trebuie! Şi după asta, anul viitor am să fac pelerinajul la Mecca.

- Voia lui Allah, spusese şi se simţi ceva mai bine. Şi e voia lui Allah că trebuie să fac toate astea mai înainte decât mă aşteptam, deşi sunt foarte bine pregătit, aşa cum orice fiu ar trebui să fie, ca să preia un imperiu, chiar şi imperiul Bakravan. Şi de asemenea e voia lui Allah că ştiu deja cele mai multe dintre taine, şoptite mie de tata în cursul ultimilor ani, când a descoperit că poate avea încredere în mine, că sunt mai inteligent decât se aşteptase el vreodată. Nu i-am sugerat eu să-şi deschidă contul secret din băncile elveţiene, cu aproape şapte ani în urmă, şi nu i-am explicat despre biletele de tezaur americane, investiţiile în construcţii imobiliare din America şi aproape totul despre cele Şapte Surori? Am făcut milioane. Totul e la adăpost de aceşti fii de căţea, Allah fie lăudat! La adăpost în aur, pământ, acţiuni, dolari, mărci, yeni şi franci elveţieni, în Elveţia. Seherazada îl privise, aşteptând.

- Servitorii or să termine totul înainte de apus, Seherazada. Nu te-ngrijora.

O iubea, dar ar fi vrut să plece ca să-şi poată continua treburile. Era însă vremea să lege la un loc alte sfori.

- Acest soţ al tău a fost de acord să se facă mahomedan, nu-i aşa? .

- Cât de bun eşti că-ţi aminteşti, dragă Meshang. Soţul meu a fost de acord sa se gândească la asta, spuse prudentă, îl învăţ de câte ori pot.

- Bun. când se-ntoarce, te rog spune-i să vină să discute cu mine.

- Da, desigur, spuse imediat.

Meshang era capul familiei acum şi ca de obicei trebuia să i se supună fără crâcnire.

- Acel an şi-o zi a trecut, nu-i aşa? Chipul Şeherazadei se luminase.
- Sunt onorată să-ţi spun, dragă Meshang, că s-ar putea ca Allah să ne fi binecuvântat. Sunt în întârziere o zi sau două.
- Allah fie lăudat, asta merită sărbătorit! Tata ar fi fost atât de bucuros.

O bătuse pe mână.
- Bun. Acum, cum rămâne cu el, soţul tău? Asta ar fi momentul potrivit pentru divorţ, nu-i aşa?
- Nu, o, cum poţi să spui un astfel de lucru? izbucni ea mai înainte de-a se putea stăpâni. O, nu, deloc! Asta ar fi groaznic! Aş muri! Ar fi groaznic!
- Taci, Şeherazada! Gândeşte-te! Meshang fusese uluit de proastele ei purtări.
- Nu e iranian, nu e mahomedan, n-are bani, n-are viitor, nu merită să facă parte din familia Bakravan. Nu eşti de acord?
- Da, desigur, sunt de acord cu tot ce spui. Dar dacă aş putea să adaug... spuse ea dintr-o suflare.

Îşi păstrase ochii plecaţi ca să-şi ascundă uimirea, blestemându-se că nu înţelesese cât de mult îi displăcea Tommy al ei lui Meshang şi că acesta era deci un duşman de care trebuia să te fereşti. Cum am putut să fiu atât de naivă şi-atât de proastă?
- Sunt de acord c-ar putea fi unele probleme, dragul meu, şi sunt de acord cu tot ceea ce spui, se auzise răspunzându-i cu cel mai dulce glas, în timp ce mintea ei lucra cu viteza luminii, analizând, mărunţind, încercând să facă un plan, pentru moment şi pentru viitor, căci fără bunăvoinţa lui Meshang viaţa avea să fie foarte dificilă. Eşti cel mai înţelept bărbat pe care-l cunosc, dar poate mi s-ar îngădui să-ţi spun că Allah mi 1-a aşezat în cale. Tata a încuviinţat căsătoria mea, aşa că până când Allah îl îndepărtează din calea mea şi-mi îndreaptă... .
- Dar acum eu sunt capul familiei şi totul s-a schimbat. Ayatolahul a schimbat totul, spusese el scurt.

Nu-i plăcuse niciodată Lochart. îl dispreţuise ca pe un necredincios, pricina tuturor necazurilor lor din prezent şi din trecut. Îl dispreţuise ca pe un intrus şi o cheltuială fără rost, dar, fiindcă nu avea nici o putere să se amestece şi din pricina acceptului tăcut al tatălui său, păstrase toate astea pentru el.

- Nu-ţi face griji în căpşorul tău drăguţ! Revoluţia a schimbat totul. Trăim într-o lume diferită şi în lumina acestor lucruri trebuie să mă gândesc la viitorul tău şi la viitorul fiului tău.
- Ai perfectă dreptate, Meshang, şi-am să te binecuvântez că te gândeşti la mine şi la copilul meu, şi cât de minunat e şi ce noroc că eşti aici ca să ai grijă de noi! spusese ea, reuşind din nou să se stăpânească.

Continuase să-l flateze, să-l linguşească, pocăindu-se pentru lipsa de bună creştere, folosindu-şi toată priceperea, neîngăduindu-i să se abată şi să schimbe discuţia către alte lucruri. Şi-apoi, la momentul potrivit, spusese:
- Sunt sigură că trebuie să fii foarte ocupat. Se ridicase zâmbind.
- Vii cu Zarah diseară la cină? Vine vărul Karim, dacă poate să plece de la unitate. N-o să fie nostim? Nu l-am văzut de la...

Se oprise la timp.
- De aproape o săptămână. Dar cel mai important lucru, Meshang, bucătarul pregăteşte horishtul tău favorit, aşa cum îţi place ţie.
- O, aşa? Ei bine, da, da, o să venim. Dar spune-i să nu pună prea mult usturoi. Şi-acum, în ceea ce-l priveşte pe soţul tău...
- O, asta mi-a adus aminte, dragă Meshang, spuse, jucând ultima ei carte, am auzit că Zarah a primit învoirea ta să se ducă poimâine la Marşul Femeilor. cât de mult bun-simţ dovedeşti!

Văzuse brusca roşeaţă de pe chipul lui şi râsese în sinea ei, ştiind că Zarah era la fel de hotărâtă să se ducă pe cât era el de hotărât să nu o lase.

El izbucnise furios. Ea ascultase răbdătoare, cu ochi nevinovaţi, încuviinţând din timp în timp, la momentul potrivit.
- Soţul meu e de-aceeaşi părere, pe de-a-ntregul, cu tine, dragă Meshang, spusese cu pasiunea potrivită momentului. Da, pe deplin, prea-iubite frate şi am să-i reamintesc cu siguranţă lui Zarah, dacă mă-ntreabă, de ceea ce crezi tu. Nu că asta ar însemna mare lucru pentru ea sau pentru mine, pentru că la acest marş de protest noi o să mergem. Îl sărută în fugă.
- La revedere, dragul meu. încearcă să nu munceşti prea mult. O să mă-ngrijesc eu de horisht.

Apoi plecase imediat la Zarah şi-o avertizase că Meshang era încă furios când auzea de marş.
- Ridicol! Toate prietenele noastre or să fie acolo, Şeherazada! Vrea să ne facă de râs în faţa lor?

Făcuseră împreună un plan. Când isprăviseră era deja târziu, spre seară, şi ea trebuise să alerge acasă, să comande horishtul, aşa cum îi place stăpânului şi dacă pui prea mult usturoi şi nu-i perfect, am să o chem pe bătrâna Ashabageh, ghicitoarea, să te deoache! Du-te la piaţă şi cumpără pepenii care-i plac!

- Dar, stăpână, n-au fost pepeni de...

- Fă rost de unul! strigase ea bătând din picior. Nu mă îndoiesc c-o să faci rost de unul.

Apoi o supraveghease pe Jari care aranjase toate lucrurile ei şi ale lui Tommy, lăsând să-i scape din când în când câte o lacrimă pentru pierderea apartamentului, pe care el îl dorise şi de care se bucurase mai mult decât ea, dar şi de bucuria de a fi din nou acasă. Odihna, ultima rugăciune, şi-apoi baia, şi-acum masajul.

- Gata, prinţesă, spuse Jari, simţindu-şi braţele obosite. Acum ar trebui să te-mbraci pentru cină. Ce ţi-ar plăcea să porţi?

- Rochia care i-ar plăcea cel mai mult lui Meshang. Fusta de lână multicoloră şi bluza pe care le admiră atât de mult.

Apoi încă o verificare a horishtului şi polo, mîncarea iraniană de orez, apetisantă, cu o crustă galbenă deasupra, şi celelalte specialităţi pentru Meshang, pepenele dulce, aromat şi zemos şi perfect tăiat. Il aştepta să sosească pe vărul lor, Karim Peshadi, iubindu-l, amintindu-şi minunatele vremuri când crescuseră împreună, familiile lor întotdeauna amestecate verile pe domeniile lor de la Marea Caspică, înotând şi plimbându-se cu barca cu pânze, iar iarna schiind în apropierea Teheranului, nimic altceva decât petreceri, dansuri şi cântece. Karim, înalt ca şi tatăl său, colonelul comandant al Kowissului, şi la fel de minunat. întotdeauna asociindu-l pe Karim cu acea primă seară de septembrie în care-l văzuse pe acest străin ciudat înalt cu ochi albastru-cenuşii, ochi care sclipeau ca focurile cereşti de care vorbeau poeţii străvechi. Clipa în care el o zărise...

- Înălţimea voastră, Excelnţa Sa, vărul vostru Karim Peshadi, cere îngăduinţa de a vi se-nfăţişa. Alergă bucuroasă să-l întâmpine. El privea pierdut pe fereastra celei mai mici dintre camerele de primire, cu pereţii din oglinjoare şi ferestruici aşezate într-un aranjament artistic persan, singura mobilă fiind obişnuita canapea joasă desfăşurată de-a lungul pereţilor, la câţiva centimetri deasupra covoarelor moi, tunse scurt, şi

îmbrăcată cu cea mai fină ţesătură persană, ca şi backrestul prins pe pereţi. - Dragă Karim! cât de minunat... Se opri. Era prima oară când îl vedea din ziua aceea, cu o săptămână în urmă, când plecaseră împreună să se-alăture revoltei de la Doshan Tappeh, şi-acum privea la un străin cu chipul tras, cu pielea întinsă peste pomeţii ridicaţi ai obrajilor de o paloare înspăimântătoare, cearcăne întunecate împrejurul ochilor, barba nerasă, hainele în dezordine, când de obicei el era îmbrăcat impecabil. .

- O, Karim! Ce s-a-ntâmplat? Buzele lui se mişcară, dar nu lăsară să scape nici un sunet. Încercă din nou.

- Tata e mort! Împuşcat pentru crime împotriva Islamului. Sunt suspect şi suspendat din serviciu şi-as putea fi arestat în orice moment, spuse amar. Cea mai mare parte din prietenii noştri sunt şi ei suspecţi. Colonelul Jabani a dispărut, acuzat de trădare. Îţi aminteşti? Cel care a condus poporul împotriva Nemuritorilor şi s-a ales cu o mână smulsă!

Se aşeză prostită, ascultându-l, privindu-l.

- Dar răul abia acum vine dragă Seherazada: Unchiul... unchiul Valik şi Annoush şi micul Jalal şi Setarem sunt toți morţi, ucişi încercând să evadeze în Irak, într-un '212 civil.

Simţi că i se opreşte inima şi nenorocirea se prăvăli asupra ei.

- Au fost interceptaţi şi doborâţi lângă graniţa irakiană. Eram la birouri astăzi, aşteptîând să răspund la întrebările komiîehului nostru, când a sosit telexul de la baza noastră de la Abadan. Fiii ăia de căţea din komiteh nu ştiu carte, aşa că mi-au cerut mie să citesc cu glas tare, fără să ştie că am vreo legătură cu Valik, că suntem rude. Telexul era marcat "secret" şi spunea că trădătorii general Valik şi un general Seladi au fost identificaţi în epava '212 după cărţile de identitate, alături de alţii, şi o femeie şi doi copii. Ne cerea să verificăm elicopterul. Se presupune că e unul de la compania lui Tommy, care a fost furat, EP-HBC.

Ea leşină.

Când îşi reveni, Jari îi tampona fruntea cu un prosop rece, iar ceilalţi servitori erau adunaţi, neliniştiţi, de jur împrejur. Undeva în spate, alb la faţă, Karim îşi cerea scuze.

Îl privi îndelung fără să-l vadă, apoi tot ceea ce spusese îi reveni în minte, laolaltă cu cele spuse de Erikki şi de ciudăţenia

comportamentului lui Tommy. Din nou, toate cele trei se amestecară şi un alt val de groază o învălui.
- A... a sosit Excelenţa sa, Meshang? întrebă cu voce slabă.
- Nu, nu, prinţesă! Lasă-mă să te duc în pat. Ai să te simţi mai bine.
- Eu... nu... mulţumesc, Jari. Îmi e mai bine... Te rog, lasă-ne singuri.
- Dar, prinţesă...
- Lasă-ne singuri.
Se supuse. Karim era îndurerat.
- Te rog, iartă-mă, dragă Şeherazada! N-ar fi trebuit să te-ngrijorez cu toate problemele astea, dar eu am aflat despre... despre tata abia în dimineaţa asta. Îmi pare atât de rău, Şeherazada! N-ar trebui ca o femeie să se îngrijoreze...
- Karim, ascultă-mă! Te implor! îl întrerupse cu disperare crescândă. Orice-ai face, nu pomeni despre unchiul Valik! Nu-i spune lui Meshang despre el şi despre ceilalţi. Nu încă! Te rog, nu încă! Nu-i zice nimic de Valik!
- Dar de ce?
- Pentru că.... pentru că...
O, Allah, Allah! Ce trebuie să fac? se gândea, venindu-i să strige. Sunt sigură că Tommy pilota HBC. O, Allah, fă să mă-nşel, dar sunt sigură că asta-i ceea ce a spus Erikki când l-am întrebat cât de mult o să lipsească Tommy! N-a zis Erikki: "nu-ţi face griji, Tommy are un zbor până la Bandar-e Delam, HBC, piese de schimb. Asta n-ar trebui să-i ia mai mult de o zi sau două". Şi nu-i Bandăr-e Delam lângă Abadan, care-i lângă graniţă? N-a "venit unchiul Valik să-l vadă pe Tommy noaptea târziu, mult prea târziu, doar dacă problema era foarte urgentă şi după asta, după ce-a plecat, nu era Tom schimbat? Nu se tot frământa privind flăcările focului? "Familia trebuie să aibă grijă de familie." Nu spunea el asta? O, Allah, ajută-mă!
- Ce s-a-ntâmplat, Şeherazada? Ce este?
- Nu îndrăznesc să spun, Karim, deşi mă încred în tine până la moarte. Trebuie să-l apăr pe Tommy. Dacă Meshang află despre Tommy, ăsta o să fie sfârşitul, pentru toţi. O să-l denunţe. N-o să rişte alte necazuri sau crime împotriva lui Allah. Nu pot să mă opun familiei. Meshang o să mă facă să divorţez. Allah să m-ajute, ce trebuie să fac? Fără Tommy o să mor. Ştiu c-o să mor. O să... Ce spunea Tommy, că o să ducă un elicopter undeva? Un

zbor la Al Shargaz? Acolo, sau în Nigeria? Nu-ndrăznesc să-ţi spun, Karim! Nu-ndrăznesc! Dar când ochii ei văzură cât era de îngrijorat, gura i se deschise şi revărsă tot ceea ce nu îndrăznise să-i spună.

- Dar e cu neputinţă! bâlbâi el. Telexul spunea că n-au fost supravieţuitori. Imposibil să fi pilotat el. Imposibil!

- Da, dar el era. Sunt sigură de asta, sunt sigură de asta! O, Karim, ce-o să fac! Te rog ajută-mă! Te rog, te implor! Te rog ajută-mă!

Lacrimile îi curgeau pe obraji şi el o luă în braţe încercând s-o liniştească.

- Te rog, nu-i spune lui Meshang! Te rog ajută-mă! Dacă Tommy al meu... o să mor!

- Dar Meshang o să afle cu siguranţă! Trebuie să afle!

- Te rog, iartă-mă, ajută-mă! Trebuie să poţi face ceva! Trebuie să fie ceva!

Uşa se deschise şi Meshang intră grăbit, cu Zarah după el.

- Seherazada, draga mea, Jari a spus că ai leşinat. Ce s-a-ntâmplat? Te simţi bine? Karim, ce faci tu?

Meshang se opri uluit la vederea înfăţişării neîngrijite al lui Karim şi a palorii obrazului.

- Ce se-ntâmplă?

În tăcerea care se lăsă, Seherazada îşi duse mâinile la gură, îngheţată de spaimă că avea să scape din nou totul. Îl văzu pe Karim ezitând. Tăcerea se adânci şi mai mult, apoi îl auzi spunând dintr-o suflare:

- Am ştiri groaznice! Mai întâi... mai întâi despre tata... A fost... împuşcat... împuşcat pentru... pentru crime împotriva Islamului...

Meshang explodă.

- Asta-i cu neputinţă! Eroul de la Tofar?! Te-nşeli, fără îndoială!

- Nici cu Excelenţa Sa Jared Bakravan n-ar fi fost cu putinţă, dar e mort şi tata e mort ca şi el şi mai sunt şi alte veşti, toate proaste!

Neputincioasă, Şeherazada începu să p lângă , Zarah o îmbrăţişa, iar inima lui Karim se topi toată şi-l îngropa pe Valik, soţia şi copiii ca alţii să trăiască.

- Insha Allah, spuse, urând scuza pe care n-o mai putea accepta pentru crimele comise de hulitori în numele lui Allah, pe care astfel de oameni nu-l vor cunoaşte niciodată.

Ayatolahul e doar un dar de la Allah. Trebuie să-l urmăm, să curăţăm Iranul de aceşti hulitori nemernici, îşi zise. Allah o să-i pedepsească după moarte, aşa cum noi, cei ce trăim, trebuie să-i pedepsim prin moarte.
- Veştile mele sunt toate proaste. Sunt suspect, ca cea mai mare parte dintre prietenii mei, aviaţia este luată la întrebări. I-am spus prosteşte totul Şeherazadei. Vroiam să ştii, Meshang, dar i-am spus prosteşte şi ăsta a fost motivul pentru care a leşinat. Te rog să mă ierţi, îmi pare rău! Nu rămân, nu pot, trebuie să mă-ntorc! Am vrut doar să vă spun despre asta. Trebuia să spun cuiva!

La biroul lui McIver; ora 10,21 noaptea. McIver era singur în biroul de la ultimul etaj, aşezat în scaunul său vechi, scârţâitor, cu picioarele întinse confortabil pe birou, citind, lumina fiind bună şi camera călduroasă mulţumită generatorului. Telexul funcţiona, ca şi aparatul de radio-emisie. Era târziu, dar n-avea nici un rost să se ducă acasă încă, unde era frig şi umed şi Genny nu era. Ridică privirile. Auzise paşi grăbiţi pe scările de afară. La uşă, un ciocănit nervos.
- Cine e?
- Căpitane McIver, sunt eu, căpitanul Peshadi, Karim Peshadi!

Surprins, McIver deschise uşa, cunoscându-l pe tânăr destul de bine, atât ca elev pilot, cât şi văr favorit al Şeherazadei. Întinse mâna, ascunzându-şi surpriza la vederea înfăţişării tânărului.
- Intră, Karim! Ce pot să fac pentru tine? Mi-a părut tare rău când am auzit despre arestarea tatălui tău.
- A fost împuşcat acum două zile.
- O, Christoase!
- Da. Iertaţi-mă, nimic din ce-o să urmeze nu e plăcut.

Grăbit, Karim închise uşa şi-şi coborî vocea.
- Iertaţi-mă, dar trebuie să mă grăbesc. Am întârziat deja ceasuri întregi, dar de-abia m-am întors de la Seherazada. Am fost la apartamentul dumneavoastră, dar căpitanul Petikin a spus că sunteţi aici. Azi-noapte am citit un telex secret de la baza noastră din Abadan.

Îi spuse ce conţinea. McIver rămase descumpănit şi încercă să ascundă asta.
- I-ai spus căpitanului Petikin?

- Nu, nu. M-am gândit că ar trebui să vă spun numai dumneavoastră.
- Din câte ştim până acum, HBC a fost furat. Nici unul dintre piloţii noştri nu a fost...
- Nu sunt aici oficial. Am venit să vă spun doar, pentru că Tom nu-i aici. N-am ştiut ce să fac altceva. Am auzit-o pe Seherazada şi am aflat tot din întâmplare despre Tom.

Repetă ce-i spusese Seherazada.
- Cum ar putea Tom să trăiască şi ei să fie morţi, cu toţii? McIver simţi durerea din piept pornindu-se din nou.
- În numele lui Allah, spuneţi-mi adevărul! Trebuie să ştiu. Tom trebuie să vă fi spus! Puteţi avea încredere în mine! explodă tânărul, ieşindu-şi din fire de îngrijorare. Trebuie să aveţi încredere în mine. Poate că pot să v-ajut. Tom e într-o primejdie groaznică, ca şi Seherazada şi toate familiile noastre. Trebuie să aveţi încredere în mine! Cum a scăpat Tom?

McIver simţea plasa strângându-se în jurul tuturor - Lochart, Petikin, el însuşi. Nu te pierde cu firea, îşi porunci. Ai grijă! Nu trebuie, nu poţi să-ţi permiţi să recunoşti ceva! Nu admite nimic!
- Din câte ştiu, Tom nu era pe lângă HBC!
- Mincinosule! spuse înfuriat tânărul şi izbucni iarăşi, aruncându-i în faţă ceea ce pusese cap la cap pe drumul până acolo, mergând pe jos, luptându-se să se urce într-un autobuz, apoi din nou pe jos, sub ninsoarea care cădea, îngheţat şi disperat că trebuia să apară şi înaintea komitehului. Trebuie să fi semnat aprobarea. Tu sau Petikin! Şi numele lui Tom trebuie să fie pe aprobare. O ştim cu toţii prea bine. Tu şi toată... cât ne frecai cu respectatul regulamentelor, semnatul formularelor, "întotdeauna să ai un formular semnat". Ai făcut-o, nu-i aşa? Nu-i aşa? strigă.
- Ar fi mai bine să pleci, căpitane! spuse scurt McIver.
- Eşti la fel de implicat ca şi Tom, nu vezi? Ai intrat la apă ca şi...
- Cred c-ar fi mai bine s-o laşi baltă. Ştiu că eşti obosit şi e groaznic ce s-a-ntâmplat cu tatăl tău, spuse blând McIver. Crede-mă, îmi pare foarte rău!

Nu se mai auzea nici un sunet în afara zumzetului domol al emiţătorului şi al generatorului care se afla deasupra, pe acoperiş. McIver aşteptă. Karim aşteptă. Apoi tânărul mişcă uşor din cap.

- Ai dreptate, spuse răguşit. De ce să te-ncrezi în mine? încrederea s-a dus dintre noi. Lumea noastră a devenit Iadul pe Pământ şi totul din pricina Şahului. Ne-am încrezut în el şi el ne-a trădat: A luat nişte aliaţi prefăcuţi, ne-a împuşcat generalii, a fugit şi ne-a lăsat în gunoi, plini de ruşine, pe mâna unor falşi mullahi. Jur pe Allah că poţi să te-ncrezi în mine, dar ce mai înseamnă
asta pentru tine, sau pentru oricine altcineva? încrederea s-a dus dintre noi.

Obrazul i se strâmbă.

- Poate şi Allah a plecat dintre noi.

Emiţătorul din cealaltă încăpere trosni uşor, făcând auziţi paraziţii de la vreo furtună, aiurea.

- Poţi să iei legătura cu Zagros? Seherazada a zis că Tom s-a întors în dimineaţa asta.

- Am încercat mai devreme, dar nu pot să-i contactez! spuse McIver sincer. La vremea asta din an e aproape imposibil, dar am auzit că au ajuns cu bine. Baza noastră din Kowiss a transmis un raport chiar în după-amiaza asta.

- Ar fi bine... ar fi bine să-i spui lui Tom... să-i spui ce ţi-am zis. Spune-i s-o şteargă, zise Karim mohorât. Sunteţi toţi prea norocoşi, puteţi toţi pleca acasă...

Spre disperarea lui, explodă şi lacrimile i se scurseră pe obraji.

- Oh, băiete!

Plin de compasiune, McIver îl cuprinse pe după umeri, încercând să-l liniştească pe tânărul de aceeaşi vârstă cu propriul său fiu aflat departe, în Anglia, în siguranţă, născut din fericire englez, din fericire în siguranţă pe pământ, medic şi neavând nimic de-a face cu zborul. În siguranţă. Dumnezeule din ceruri! Cine dracu e vreodată în siguranţă?!

Peste puţină vreme simţi tresăririle din pieptul tânărului rărindu-se. Ca să-i protejeze orgoliul, se trase înapoi, se-ntoarse şi, privind către chicinetă, spuse ca din întâmplare:

- Mă pregăteam să beau nişte ceai. Bei cu mine?

- Eu... aş bea doar puţină apă şi dup-aia... după asta, plec. Mulţumesc.

McIver se duse imediat să-i aducă. Sărmanul flăcău, se gândea, cât de îngrozitoare e întâmplarea asta cu tatăl său, un om atât de minunat, dur, sever, dar cinstit şi loial, care n-a

călcat niciodată un pas alături! Groaznic! Sfinte Dumnezeule! Dacă l-au împuşcat, o să ne-mpuşte pe toţi. O să fim cu toţii morţi foarte repede, într-o zi sau alta!
- Uite, spuse îngreţoşat, întinzându-i lui Karim paharul.
Tânărul primi, stânjenit că-şi pierduse controlul în faţa unui străin.
- Mulţumesc. Noapte bună!
Îl văzu pe McIver privindu-l ciudat.
- Ce e?
- Doar o idee neaşteptată, Karim. Ai acces la turnul Doshan Tappeh?
- Nu ştiu. De ce?
- Dac-ai putea, fără ca cineva să ştie ce vrei, poate c-ai putea să obţii aprobarea HBC. Trebuie să fie în registrul de decolări, dacă au folosit vreunul în ziua aia. Si-atunci putem să vedem, nu-i aşa, cine îl pilota. Ei?
- Da, dar la ce-ar folosi? spuse Karim, urmărind cu atenţie ochii şterşi de pe chipul colţuros. Au fost în funcţiune înregistratoarele automate.
- Poate da, poate nu. S-au dus lupte pe-acolo. Poate că n-au fost atât de eficienţi. După câte ştim, oricine a luat HBC nu a avut aprobarea verbală de la turn. A decolat pur şi simplu. Poate că în fierbinţeala momentului nici n-au înregistrat vreo aprobare.
Speranţa lui McIver creştea pe măsură ce răsucea ideea. Doar registrul ar spune. Registrul de zbor, nu-i aşa?
Karim încerca să ghicească încotro îl împingea McIver. . .
- Şi dacă scrie 'Tom Lochart"?
- Nu ştiu cum s-ar putea, pentru că atunci ar avea semnătura mea pe el şi-atunci, ei, atunci ar trebui să fie un fals.
McIver ura minciunile, istorioara lui încropită la iuţeală sunând din ce în ce mai prost, pe clipă ce trecea.
- Singura aprobare pe care am semnat-o a fost pentru Nogger Lane, să ducă nişte piese de schimb la Bandar-e Delam, dar am anulat-o înainte de a pleca. Piesele nu erau atât de importante şi până una-alta HBC a fost furat.
- Aprobarea este singura dovadă?
- Numai Dumnezeu ştie asta! Dacă aprobarea spune 'Tom Lochart" şi e semnată de mine, e un fals. Un fals ca ăsta ar putea să provoace o mulţime de necazuri şi ca atare n-ar trebui să existe, nu-i aşa?

Karim scutură încetişor din cap, ajungând deja, în gând, la turn, pe lângă gărzi - or fi cumva santinele? -, găsind registrul şi pagina potrivită şi văzând una dintre Gărzile verzi în uşă, ucigându-l, luând registrul şi alergând la fel de tăcut şi de tainic precum intrase, ducându-şe la Ayatolah, dezvăluindu-i monstruoasa crima comisă împotriva tatălui său, Ayatolahul înţelept înţelegând, nu ca aceşti câini care îşi bat joc de Cuvânt, poruncind imediat răzbunarea în numele lui Allah cel Unic. Apoi ducându-se la Meshang şi spunându-i lui că familia era salvată, dar şi mai important, ştiind că Şeherazada, pe care el o iubea cu disperare şi o dorea cu disperare, dar pe care n-ar fi putut s-o aibă vreodată în această viaţă - îi era văr primar şi era împotriva legilor Coranului -era de asemenea salvată.

- Aprobarea n-ar trebui să existe, spuse obosit. Am să-ncerc. Da, am să-ncerc. Ce s-a-ntîmplat cu Tom?

În spatele lui McIver telexul începu să clănţăne. Amândoi tresăriră. McIver se întoarse spre Karim.

- Când îl vezi, întreabă-l pe el! Ăsta-i cel mai potrivit lucru. Nu-i aşa? Întreabă-l pe Tom.

- Salaam.

Îşi strânseră mâinile şi el plecă, iar McIver încuie uşa.

Telexul era de la Genny, din Al Shargaz. "Salut pustiu nr. 1! Am vorbit îndelung cu Chinezoiul, care soseşte mâine noapte, luni, şi o să fie în avionul de Teheran marţi. A spus că este absolut necesar să te întâlneşti cu el la aeroport pentru discuţii. Aici au fost acute toate pregătirile pentru reparaţiile elicopterelor și întoarcere rapidă. Te rog, confirmă. Am vorbit cu copiii din Anglia şi totul e-n regulă. Mă distrez grozav ici, ocolind oraşul si mă bucur că nu ești aici. De ce nu şti? McAllister."

McAllister era numele ei de fată şi-l folosea numai când era foarte supărată pe el.

- Buna mea pătrimea! spuse cu glas tare, citindu-l. Telexul îl făcu să se simtă mai bine. Mă bucur că -n siguranţă şi-afară din porcăria asta. Mă bucur c-a vorbit cu copiii. Asta o s-o facă mai veselă. Băbuţa ea! Reciti telexul. Ce dracu e atât de important pentru Andy? O să aflu destul de curând. Cel puţin putem avea legătura prin Al Shargaz. Se aşeză la biroul secretarei şi începu să dactilografieze confirmarea.

Pe înserat primise un telex de la sediul din Abereen, dar sosise deformat. Doar semnătura mai era iteligibilă: "Gavallan".

Trimisese înapoi o cerere de repetare a transmisiei şi aştepta de-atunci. În seara asta recepţia radio era la fel de proastă.

Umblau zvonuri de viscole în munţi şi BBC World Service, a cărui transmisie oscila groaznic, mai rău decât de obicei, vorbea de furtuni extraordinare de-a curmezişul întregii Europe şi a coastei de est a Americii şi inundaţii cumplite în Brazilia. Ştirile erau în general proaste: greve nesfârşite în Anglia, lupte grele între chinezi şi armatele vietnameze, un avion civil ce venea la aterizare doborât de guerilă, era de aşteptat ca preşedintele Carter să ordone raţionalizarea benzinei, sovieticii testau o rachetă de croazieră de două mii cinci sute de kilometri, şi în Iran "preşedintele Yaser Arafat s-a întâlnit cu Ayatolahul Khomeini în mijlocul unei manifestaţii tumultuoase de bun venit; cei doi lideri s-au îmbrăţişat public, iar OEP a preluat clădirea Ambasadei Israeliene din Teheran. S-a comunicat că lupta continuă în Azerbaidjan între forţele adverse şi cele fidele lui Khomeini. Primul ministru Bazagran a ordonat închiderea celor două posturi și împuşcarea altor generali."

Deprimat, McIver închisese aparatul, efortul de-a încerca să desluşească ştirile printre paraziţi dându-i o durere de cap cumplită. Migrena îl chinuise toată ziua. începuse după întâlnirea de dimineaţă cu ministrul Aii Kia. Kia acceptase cecurile pentru banca din Elveţia "taxele" pentru cele trei aparate care trebuiau să plece - şi de asemenea pentru cinci aterizări şi decolări ale avionului şi promisese să afle ce se-ntâmplase cu expulzările de la Zagros.

- Până atunci transmiteţi komitehului de la Zagros că ordinul lor este anulat de acest departament până la noi investigaţii.

Mare scofală o să facă asta când ţi se propteşte-n fată ţeava unei puşti! își zise. Mă întreb ce fac acum trimis de Tabriz ATC din partea companiei Iran-Timber. "Căpitanii Yokkonen şi Lane sunt necesari aici pentru lucrări de urgenţă, timp de trei zile. Termenii obişnuiţi pentru aparat. Mulţumesc". Era semnat ca de obicei de managerul regional şi era o cerere obişnuită. E mai bine pentru Nogger decât să stea pe fund aici, își zise. Mă întreb de ce avea nevoie tatăl lui Azadeh de ea?

Prompt, la 7,30 după-amiază, Kowissul începuse să transmită, dar transmisia era abia doi pe cinci, atât cât să fie

audibilă parţial, şi oscila prost. Freddy Ayre raportase că Starke se întorsese neatins.
- Slavă Domnului!
- Repe... Vă aud... pe voi... unu pe cinci, căp...ver!
- Repet, spusese el mai încet şi atent. Spune-i lui Starke că sunt foarte bucuros că s-a întors. E teafăr?
-...tanul Starke...spuns...bări... iteh...
- Repetă, Kowiss.
- Repet, căpit...arke a răsa..bărilor komi... sa...
- Te aud unu pe cinci. Încearcă din nou la nouă dimineaţa, sau mai bine o să rămân aici până târziu şi o să încerc înjur de unsprezece.
- Înţeleg...târziu... unsprezece noaptea.
- Da. În jur de unsprezece noaptea.
- Căpitan...Lochart şi Jean-Luc..Zagros...bine. Restul transmisiei fusese incomprehensibil. Se aşezase pe scaun şi începuse să aştepte. Aşteptând, aţipise puţin, citise puţin şi-acum, aşezat lângă telex, aruncă din nou o privire la ceas. 10,30.
- Îndată ce termin cu chestia asta, o să chem Kowis-sul, spuse cu glas tare.

Isprăvi atent telexul pentru soţia sa, adăugind pentru Manuela că totul e în ordine la Kowiss. Este, îşi zise, câtă vreme Starke s-a întors înapoi şi e teafăr şi toţi băieţii sunt teferi. Strecură banda perforată în cititorul de bandă, formă numărul pentru Al Shargaz, aşteptă interminabil răspunsul, apoi apăsă butonul de transmisie. Banda şerpui în suportul ei. Încă o aşteptare lungă, dar codul de recepţie al Al Shargazului îi parveni în cele din urmă.
- Bun!

Se ridică şi se întinse. În sertarul mesei se aflau pilulele si o luă pe a doua din acea zi.
- Afurisită tensiune! mormăi.

Avusese tensiunea şaisprezece cu unsprezece la ultimul control medical. Pastilele o aduseseră până la un confortabil treisprezece cu opt.
- Da ascultă, Mac, asta nu-nseamnă că poţi să dai pe gât whisky, vin, ouă şi frişca. Colesterolul tău e...
- Ce afurist de whisky şi frişca? Pentru Dumnezeu, Docvaici suntem în Iran!

Îşi aminti cât de nervos fusese şi, când Genny întrebase "Cum a fost?", răspunsese:
- Grozav, mai bine decât ultima dată şi nu mă mai cicăli atât! La dracu, nu pot să fac nimic în plus faţă de ce fac deja, dar sigur că mi-ar prinde bine un whisky mare (eu sifon şi gheaţă şi dup-aia încă unul!

În seif se găsea mai întotdeauna o sticlă, iar în micul frigider - gheaţă şi sifon.. Acum nu mai era nici urmă. Rezervele erau pe zero. Îşi făcu o cană cu ceai. Ce-o fi cu Sarim şi HBC? O să mă gândesc la asta mai târziu, acum e unsprezece noaptea.
- Kowiss, aici Teheranul, mă auziţi?

Răbdător, chemă şi rechemă, apoi se opri. Peste un sfert de oră încercă din nou. Nici un contact.
-Trebuie să fie furtuna, spuse, pierzându-şi răbdarea. La dracu, încerc de-acasă!

Îşi puse paltonul şi urcă scara în spirală pe acoperiş, ca să verifice nivelul combustibilului din generator. Noaptea era foarte întunecoasă şi tăcută, rar de tot câte-un foc de armă, iar cele care se-auzeau erau atenuate de ninsoare. Nu vedea pe nicăieri nici o urmă de lumină. Zăpada încă mai cădea alene, se depuseseră aproape doisprezece centimetri din zori; O şterse de pe faţă şi lumină indicatorul cu lanterna. Nivelul combustibilului era în regulă, dar ar trebui să facă cumva rost de câteva kilograme în următoarele câteva zile. Drăcia dracului, ce-o fi cu HBC? Dacă Karim ar putea să facă rost de registru şi registrul ar putea fi distrus, n-ar mai rămîne nici o urmă. Nu-i aşa? Da. Dar cum rămâne cu alimentarea la Isfahan? Pierdut în gânduri, se întoarse, încuie şi, folosind lanterna ca să-şi lumineze drumul, o porni în jos pe scări cele cinci etaje. Nu auzi telexul trezit la viaţă în spatele lui. In garaj se duse până la maşină şi-o descuie. Inima îi tresări când văzu apropiindu-se o siluetă înaltă. SAVAK şi HBC îi apărură brusc în minte. Aproape scăpă lanterna din mână. Dar bărbatul era Armstrong, într-un impermeabil închis la culoare şi cu pălărie neagră.
- Iartă-mă, căpitane McIver, n-am vrut sa te sperii.
- Ei bine, ai reuşit, spuse el furios, cu inima încă bătând sâ-i spargă pieptul. De ce dracu nu te-anunţi şi nu vii sus, în birou, în loc să te-ascunzi în afurisitele astea de umbre, ca un afurisit de răufăcător?

- S-ar putea să mai ai şi alţi vizitatori. Am văzut unul ieşind, aşa că m-am gândit c-ar fi mai bine s-aştept. Iartă-mă Te rog, coboară lumina lanternei.

Furios, McIver făcu ce i se ceruse. De când Gavallan i-l arătase pe Armstrong, îşi scotocise memoria, dar nu îşi amintea să se fi întâlnit vreodată cu el. "Serviciul Secret şi CID" nu avea darul să-i îndepărteze dezgustul.

- Unde dracu ai fost? Te-am aşteptat la aeroport, dar nu ai apărut!

- Da, îmi pare rău. Când se-ntoarce avionul la Teheran.

- Marţi - dacă vrea Dumnezeu. De ce?

- Aproximativ cînd?

- La prânz. De ce?

- Asta ar fi minunat. Trebuie s-ajung la Tabriz. Aş putea să-l închiriez - eu şi un prieten?

- Nici vorbă! N-aş putea obţine niciodată aprobarea. Şi cine-i prietenul?

- Garantez eu aprobarea. Iartă-mă, căpitane, dar e foarte important.

- Am auzit c-au fost lupte grele în Tabriz. S-a spus la radio azi-noapte. îmi pare rău, nu pot să autorizez asta. Ar fi un risc inutil pentru echipaj.

- Domnul Talbot ar fi chiar bucuros să alăture rugămintea lui pentru o mână de ajutor, spuse Armstrong cu aceeaşi voce răbdătoare şi liniştită.

- Nu, îmi pare rău.

McIver se-ntoarse, dar fu oprit de neaşteptatul venin din vocea celuilalt.

- Mai înainte de-a pleca, pot să te-ntreb despre HBC şi Lochart, partenerul tău Valik şi soţia lui şi cei doi copii?

McIver împietri. Zărea chipul ca sculptat şi gura cu buze dure şi ochii care clipeau în lumina reflectată de lanternă.

- Nu înţeleg ce vrei să spui.

Armstrong băgă mâna în buzunar şi scoase o bucată de hârtie, ridicându-i-o până în dreptul ochilor. Căpitanul îndreptă cercul de lumină spre ea. Hârtia era o fotocopie a unei înregistrări dintr-un registru de zbor. Scrisul era îngrijit. "EP-HBC aprobat la 0620 pentru un charter IHC către Bandar-e Delam; livrare de piese de schimb; pilot: căpitan Tom Lochart; zbor autorizat de căpitanul McIver". Jumătatea inferioară a hârtiei era

o fotocopie a aprobării propriu-zise, semnată de el, cu căpitanul N. Line trecut pe ea şi scris: bolnav şi înlocuit cu căpitanul T. Lochart. înlocuit.
- Un dar, cu complimentele mele.
- De unde-i luat-o?
- Când avionul intră în spaţiul aerian al Teheranului, transmite-i căpitanului Hogg că are un zbor imediat la Tabriz. O s-aveţi aprobarea la vremea potrivită!
- Nu, nu văd...
- Dacă nu aranjezi totul bucuros şi mai ales în linişte, doar între noi, spuse Armstrong cu asemenea hotărâre că McIver se simţi cuprins de spaimă, originalul acestora ajunge la SAVÁK, redenumit SAVAMA.
- Ăsta-i şantaj!
- E un târg.

Armstrong îi înghesui hârtia în mână, pregătindu-se de plecare.
- Aşteaptă! Unde sunt originalele?
- Nu în mâinile lor, până una alta!
- Dacă fac ce spui, le primesc înapoi?
- Cred că glumeşti! Sigur că nu primeşti nimic!
- Asta nu-i cinstit! Asta nu-i cinstit deloc, fir-ai al dracului!

Armstrong se întoarse spre el, privindu-l de sus, cu chipul ca o mască.
- Sigur că nu-i cinstit. Dacă le primeşti înapoi, aţi ieşit din joc, nu-i aşa? Toţi! Câtă vreme astea există, ai să faci ceea ce ţi se cere, nu-i aşa?
- Eşti un ticălos împuţit!
- Şi tu eşti un prost care ar trebui să aibă grijă de tensiunea lui.

McIver rămase cu gura căscată.
- Cum de ştii şi asta?
- Ai rămâne uluit câte ştiu despre tine şi Genevere McAllister şi Andrew Gavallan şi Nobila Casă şi-o mulţime de alte lucruri pe care n-am început încă să le folosesc.

Vocea lui Armstrong deveni mai aspră, oboseala şi liniştea împiedicându-l să se stăpânească.
- Nu-nţelegeţi, fir-aţi ai dracului, că există o foarte are probabilitate ca tancurile şi avioanele sovietice să fie definitiv staţionate de partea asta a strâmtorii Hormuz Iranul să fie o afurisită de provincie sovietică? Am sosit să mă tot joc de-a

creşa cu voi, cretinilor! Faceţi doar ceea ce vă spun, fără să cârtiţi, sau de nu, vă trimit toţi la dracu!